၁၃၁၄

အဂ္ဂမဟာ ပဏ္ဍိတ
ညောင်လေးပင်မြို့ ဘောဂရိဆရာတော်ဘုရားကြီးသည်
ပါဠိလျှောက် မြန်ဆို ရေးသား အပ်သော

သုဓမ္မဝတီ

ဓမ္မပဒဝတ္ထုတော်ကြီး။

ဒုတိယတွဲ

သုဓမ္မဝတီစာပုံနှိပ်တိုက်
တိုက်နံပါတ် ၅၅ စစ်ကဲမောင်ခိုင်လမ်း ရန်ကုန်မြို့။
၁၃၂၀-ခု။

ကမ္ဘာ့ဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ်
စာကြည့်တိုက်
ကမ္ဘာအေး

နိဒါန်း

လုနတ်ဦးခိုက် သုံးတိုက်သခင် ဘုရားရှင်သည် ကောင်းစွာဟောကြားဆုံးမတော်မူအပ်သော တရားရတနာတို့၏ တည်ရာဖြစ်၍ တရားဘဏ်တိုက်သဘွယ်ဖြစ်သော ဓမ္မပဒပါဠိတော်နှင့် ၎င်းအဋ္ဌကထာကျမ်း၏ မြန်မာဘာသာ စကားပြေဖြစ်သော ဤဓမ္မပဒဝတ္ထုတော်ကြီးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဆိုသင့် ဆိုထိုက်သော အကြောင်းအရာများကို ပဌမတွဲ နိဒါန်း၌ ထင်ရှားစွာထုတ်ဆိုအပ်လေပြီးဖြစ်၍ ဤ၌ အကျယ်ရေးသားဖော်ပြရန် လိုတော့မည်မဟုတ်ချေ။

အထူးအားဖြင့်ကား ဤဒုတိယတွဲကိုလည်း မြန်မာနိုင်ငံတော်၌ နေတဆူ လတပါးထင်ရှားကျော်စောတော် မူကြပေကုန်သော ဆရာတော်ဘုရားကြီးအများထံတော်မှ အသီးအသီးပေးသနား မစတော်မူအပ်သော မိန့်ခွန်းတော်များအရ နှီးနှောပေါင်းစပ် အကျယ်ထပ် သုတ်သင် ပြင်ဆင်ပြီးမှ စက်တင် ပုံနှိပ်ရပါကြောင်း။

ယင်းသို့ ပုံနှိပ်ရာ၌လည်း ကျမ်းစာအုပ် ဖြစ်ဆန်းကာမျှ မဟုတ်ဘဲ တပုဒ်နှင့် တပုဒ် ရှုပ်ထွေးခြင်း မရှိရအောင် ခွဲခြားထားရကား ဝါကျ အသွားအလာ သန့်ရှင်းခြင်း ဝတ္ထုသွားအဓိပ္ပါယ်ကို လွယ်ကူစွာ သိရှိနိုင်ရန် ဆိုင်ရာဆိုင်ရာတို့၌ ခေါင်းစဉ်တပ်၍ ပြဆိုထားခြင်း ဝတ္ထုသွားနှင့် အဋ္ဌကထာဆရာ၏ မှတ်ချက်များကို ခွဲခြား၍ပြထားခြင်း အဋ္ဌကထာ၌ ကိုးကားထားသောဂါထာ ဇာတ်နိပါတ် စသည်အရပ်ရပ်ကို အထပ်ထပ်ဖွေရှာပြီးလျှင် အသေအချာညွှန်းပြထားရှိခြင်း ဤသို့စသည်ဖြင့် ပဌမတွဲကဲ့သို့ပင် ဤဒုတိယတွဲကိုလည်း အထူးဂရုစိုက်၍ သုတ်သင် ပြင်ဆင်ရပါကြောင်း။

ဤသို့လျှင် သာသနာတော်မြတ်ကြီး၏ ကြီးပွားရာကြီးပွားကြောင်း အမျိုးဘာသာ၏ ကြီးပွားရာကြီးပွားကြောင်း ဖြစ်သော ဤဓမ္မပဒဝတ္ထုတော်ကြီး

သည် ရဟန်းရှင်လူအပေါင်းတို့၏ စိတ်နှလုံး၊ကို ရွှင်ပြုံးမြေစေလျက် အကျိုးစီးပွား များပြားစေနိုင်ရန် ရည်သန်ရိုးရင်း နှလုံးသွင်းရွေးသွား ပြုပြီးလျှင် ရန်ကုန်မြို့ သုဓမ္မဝတီပိဋကတ်စာပုံနှိပ်တိုက် မှ ဒုတိယအကြိမ် ကောင်းမွန်သိုက်မြိုက်သေသတ်စွာ စက်တင်ပုံရိုက် ထုတ်ဝေလိုက်ပါသတည်း။

မာတိကာ

မာတိကာ　　　　　　　　　　　　　　　　　　　　　　　　စာမျက်နှာ

၄—ပုဗ္ဗဝဂ်

၁—မြေကြီးနှင့် စပ်သော စကားပြောကြားလေ့ရှိသော ရဟန်းငါးရာဝတ္ထု ၁

၁ ဒေသနာတော် ၂

၂ ဒေသနာတော်၏အကျိုး ၃

၂—တံလျှပ်ပမာ ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုရှုသော မထေရ်ဝတ္ထု ၃

၃ မိမိကိုယ်ကို တံလျှပ်ပမာ ရေမြှုပ်ပမာဆင်ခြင်ပုံ ၃

၄ ဒေသနာတော် ၄

၅ ဒေသနာတော်၏ အကျိုး ၅

၃—ဝိဋဋူဘဝတ္ထု ၅

၆ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီး စသည်တို့၏အကြောင်း ၅

၇ ကောသလမင်းနှင့် အရှင်အာနန္ဒာ ၇

၈ မချဉ်းကပ်သင့် ချဉ်းကပ်သင့်သော အမျိုးအိမ် ၉

၉ ကေသဝ ရသေ့ဝတ္ထု ၁၁

၁၀ ချစ်ကျွမ်းဝင်ရာ အရသာတရား ၁၃

၁၁ ကောသလမင်းကြီးနှင့် သာကီဝင် ၁၅

၁၂ ဝိဋဋူဘဟု အမည် ဖြစ်ပေါ်လာပုံ ၁၆

၁၃ ဝိဋဋူဘ ကပိလဝတ်ပြည်သို့ သွားခြင်း ၁၇

၁၄ ဝိဋဋူဘ ထိုင်ရာအင်းပျဉ်ကို ဆေးကြောခြင်း ၁၈

၁၅ ကဋ္ဌဝါဟနဇာတ် ဟောတော်မူခြင်း ၁၉

၁၆ မလ္လိကာ၏ ချင်ခြင်းနှင့် ဗန္ဓုလ၏သူရသတ္တိ ၂၀

၁၇ ဗန္ဓုလမြွားဖြင့် လိစ္ဆဝီမင်းများ ပျက်စီးပုံ ၂၂

မာတိကာ — စာမျက်နှာ

၁၈	သွားတို့နှင့်တကွ ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးအနိစ္စရောက်ခြင်း	၂၃
၁၉	ကောသလမင်းကြီး နတ်ရွာစံခြင်း	၂၆
၂၀	ဝိဋ္ဋူဘ သာကီဝင်မင်းမျိုးဆက် ဖြတ်ခြင်း	၂၈
၂၁	ဘိုးတော်မဟာနာမ် နဂါးပြည်၌ တဆဲ့နှစ်နှစ် နေခြင်း	၃၀
၂၂	ဝိဋ္ဋူဘတို့ ပျက်စီးပုံ	၃၁
၂၃	သာကီဝင်တို့၏ ချေးကံနှင့် ဝိဋ္ဋူဘတို့၏ နှလုံးအလို မပြည့်ခြင်း	၃၂
၂၄	ဒေသနာတော်	၃၃
၂၅	ဂါထာအဓိပ္ပါယ်	၃၃
၂၆	ဒေသနာတော်၏အကျိုး	၃၄
၄—	ပတိပူဇိကာ သတို့သမီးဝတ္ထု	၃၄
၂၇	တဦးသော နတ်သမီးနတ်ပြည်မှ စုတေခြင်း	၃၄
၂၈	လူတို့၏ အခြေအနေကို ကြားရ၍ မာလာဘာရီ နတ်သား ထိတ်လန့်ခြင်း	၃၆
၂၉	ရဟန်းများနှင့် ကွယ်လွန်သူ ပတိပူဇိကာ	၃၇
၃၀	ဒေသနာတော်	၃၉
၃၁	ဒေသနာတော်၏အကျိုး	၃၉
၅—	မစ္ဆရိယကောသိယသူဌေးဝတ္ထု	၃၉
၃၂	သူဌေးကြီး၏ မုံ့အိုးကင်းတကျော်	၄၀
၃၃	ရှင်မောဂ္ဂလာန်၏ တန်းခိုး	၄၂
၃၄	သူဌေးကြီးလင်မယား သောတာပန်တည်ခြင်း....	၄၅
၃၅	ဒေသနာတော်	၄၈
၃၆	ဒေသနာတော်၏ အကျိုး	၄၈
၃၇	ဣလ္လိသဇာတ် အကျဉ်း	၄၉

မာတိကာ	စာမျက်နှာ

၆—ပါဝေယျကမည်သော တက္ကတွန်းဝတ္ထု ၄၉
၃၈ ဘုရားအား တက္ကတွန်းငြူစူခြင်း ၅၃
၃၉ တက္ကတွန်းနှားနှင့် သာမုခေါ်သံ ၅၁
၄၀ ဒေသနာတော် ၅၃
၄၁ ဒေသနာတော်၏အကျိုး ၅၃

၇—ဆတ္တပါဏိ ဥပါသကာဝတ္ထု ၅၃
၄၂ ဘုရားမျက်မှောက် ဘုရင့်ဂုဏ်ပျောက်ခြင်း ၅၃
၄၃ ဘုရားမျက်ကွယ်ဘုရင့်ဂုဏ်ကြွယ်ခြင်း ၅၅
၄၄ စာသင်လေ့ရှိသော မိဖုယားအကြောင်း ၅၆
၄၅ ဒေသနတော် ၅၈
၄၆ ဒေသနာတော်၏အကျိုး ၅၈

၈—ဝိသာခါဝတ္ထု ၅၉
၄၇ ခုနစ်နှစ်သမီး ဝိသာခါ သောတာပန် တည်ခြင်း.... .... ၅၉
၄၈ သာကေတမြို့ တည်ခြင်း ၆၁
၄၉ မိန်းမတို့၏ ကောင်းခြင်းငါးပါး ၆၂
၅၀ ပုဏ္ဏဝဍ္ဎနသတို့သားအား သတို့သမီးအရှာ ထွက်ခြင်း ၆၄
၅၁ လျှင်မြန်စွာ မသွားသင့်သူ လေးယောက် ၆၆
၅၂ ဝိသာခါ လက်ထပ်ပန်းကုံး လက်ခံခြင်း ၆၇
၅၃ မင်္ဂလာဆောင်ပွဲအတွက် ဝိသာခါ စီမံပုံ ၆၉
၅၄ မင်္ဂလာဆောင်ပွဲ၌ ထင်း မလောက်နိုင်ပုံ ၇၀
၅၅ မဟာလတာ တန်းဆာ၏ပုံစံတန်ဘိုး သက်န်းအကျိုး ၇၂
၅၆ လက်ဖွဲ့လိုက်သော ပစ္စည်းများ ၇၃
၅၇ မင်္ဂလာဆောင် သတို့သမီးအား ဆုံးမ၍ပို့ခဏ်း.... .... ၇၆
၅၈ ဝိသာခါ လောကဝတ် ကြေပြန့်ခြင်း ၇၇
၅၉ ဝိသာခါ အမှုရောက်ပုံ ၇၉

မာတိကာ　　　　　　　　　　　　　　　　　　စာမျက်နှာ

၆၀ ဝိသာခါ၌ ပြစ်မှုမရှိခြင်း ၈၁
၆၁ ဩဝါဒဆယ်ပါးအနက် အဓိပ္ပါယ်အကျယ် ၈၃
၆၂ ချွေးမအား တောင်းပန်ခြင်းနှင့် ဘုရားပင့် ခွင့်ပြုခြင်း ၈၆
၆၃ အစေလကတက္ကတွန်းတို့ ဩဇာကြီးခြင်း ၈၇
၆၄ မိဂါရသူဌေးကြီးက မိခင်အလား အားထားပုံ.... .... ၈၉
၆၅ ဝိသာခါ၏ အခြံအရံအကြောင်း ၉၁
၆၆ ဝိသာခါကို ဆင်ပြောင်ဖြင့် ခွန်အားစမ်းခြင်း ၉၂
၆၇ မဟာလတာတန်းဆာ မေ့ကျန်ရစ်ခြင်း ၉၃
၆၈ သုပ္ပိယာဒါယိကာမ၏ စေတနာထက်သန်ပုံ ၉၄
၆၉ မဟာလတာ တန်းဆာကို ရောင်း၍ ဘုရားအား
လျှောက်ထားခြင်း ၉၅
၇၀ ဘုရားရှင်၏ မိန့်ခွန်းတော်အတိုင်း ကျောင်းဆောက်ခြင်း ၉၇
၇၁ ရှင်မောဂ္ဂလာန်စီမံပေးခြင်း ၉၈
၇၂ အဆွေခင်ပွန်းမတယောက် ကုသိုလ်ပါဝင်ခြင်း.... .... ၉၉
၇၃ ကျောင်းသာစုခေါ်ခြင်း ၁၀၀
၇၄ ဝိသာခါ၏ ဥဒါန်းဂါထာများ ၁၀၁
၇၅ ဝိသာခါ၏ ရှေးကောင်းမှု ဆုတောင်း ၁၀၃
၇၆ ကိကီမင်းကြီး၏သ္မီး သံဃဒါသီဖြစ်ခြင်း ၁၀၅
၇၇ ဒေသနာတော် ၁၀၆
၇၈ ဒေသနာတော်၌ မှတ်ဘွယ်အဓိပ္ပါယ် ၁၀၆
၇၉ ဒေသနာတော်၏အကျိုး ၁၀၇

၉—အာနန္ဒာမထေရ်၏ ပြဿနာဝတ္ထု ၁၀၇

၈၀ လေအောက် လေထက် မွှေးကြိုင်သော နံ့သာ ၁၀၇
၈၁ ဒေသနာတော် ၁၁၀
၈၂ ဒေသနာတော်၏အကျိုး ၁၁၁

မာတိကာ   စာမျက်နှာ

၁၀—အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်အားဆွမ်းလှူသောဝတ္ထု ၁၁၁

၇၃ သိကြားမင်း လူ့အိုလူမွဲဟန် ဆောင်ခြင်း ၁၁၁

၇၄ လူအိုအိမ်သို့ ရှင်မဟာကဿပ ဆွမ်းခံကြွခြင်း.... .... ၁၁၃

၇၅ သိကြားမင်း ဒုက္ခကြီးပုံ ၁၁၄

၇၆ မြတ်စွာဘုရား ဥဒါန်းကျူးခြင်း ၁၁၆

၇၇ ဒေသနာတော် ၁၁၇

၇၈ ဒေသနာတော်၏အကျိုး ၁၁၈

၁၁—ဂေါဓိကမထေရ် ပရိနိဗ္ဗာနဝတ္ထု ၁၁၈

၇၉ ဂေါဓိကမထေရ် ပရိနိဗ္ဗာန်စံယူခြင်း ၁၁၈

၈၀ မာရ်နတ် လိုက်လံရှာဖွေခြင်း ၁၂၀

၈၁ ဒေသနာတော် ၁၂၃

၈၂ ဒေသနာတော်၏အကျိုး ၁၂၃

၁၂—ဂရဟ ဒိန္နသူကြွယ်ဝတ္ထု.... .... ၁၂၃

၈၃ နိဂဏ္ဌတို့အား သိရိဂုတ္တ သူကြွယ်ပင့်ဘိတ်စေခြင်း ၁၂၄

၈၄ သိရိဂုတ္တသူကြွယ်အိမ်၌ စီမံထားပုံ.... .... ၁၂၅

၈၅ နိဂဏ္ဌတို့ကို မစင်တွင်း၌ချ၍ ညှဥ်းပန်းခြင်း ၁၂၇

၈၆ ဂရဟဒိန္နတရားစွဲဆိုခြင်း ၁၂၈

၈၇ တရားရှုံးသဖြင့် လက်စားချေရန်အားထုတ်ခြင်း ၁၂၉

၈၈ မြတ်စွာဘုရား မြင်တော်မူပုံ ၁၃၁

၈၉ ဂရဟဒိန္န မီးကျီးတွင်း စီရင်ပုံ ၁၃၂

၁၀၀ မီးကျီးတွင်း၌ ကြာပန်းပေါက်ခြင်း ၁၃၃

၁၀၁ အချဥ်းနှီးသောအိုး၌ ဆွမ်းစသည်ပြည့်နေခြင်း ၁၃၄

၁၀၂ ဒေသနာတော် ၁၃၅

၁၀၃ ဒေသနာတော်၏ အကျိုး ၁၃၆

၁၀၄ ခဒိရင်္ဂါရဇာတ် ဟောခြင်းအမြွက်.... .... ၁၃၆

၅—ဗာလဝဂ်

၁—မထင်ရှားသောယောကျ်ားဝတ္ထု ၁၃၈
၁၀၅ မယားလိုချင်သဖြင့် လင်အား ရာထူးပေးခြင်း ၁၃၈
၁၀၆ ကြာပန်းနှင့် မြေနိမ့်ယူခိုင်းခြင်း ၁၄၀
၁၀၇ အမျှဝေခြင်းအကျိုး ၁၄၁
၁၀၈ မြို့တံခါး ပိတ်ထား၍ ကျောင်းသို့သွားခြင်း ၁၄၂
၁၀၉ ဒု, သ, န, သောပဟု ကြားရပုံ ၁၄၃
၁၁၀ ဒု, သ, န, သော ပုဏ္ဏားကိန်း ဆင်ပုံ ၁၄၄
၁၁၁ မလ္လိကာ မိဖုယားကဘုရားထံ ခေါ်သွားခြင်း ၁၄၅
၁၁၂ ဒု, သ, န, သော အတိတ်ဝတ္ထု ၁၄၇
၁၁၃ ဒု, သ, န, သော အကျယ် ဂါထာ.... .... ၁၄၉
၁၁၄ မင်းသယောကျ်ား နှင့်ပေါင်းဆုံမိခြင်း ၁၅၁
၁၁၅ ဒေသနာတော်.... .... ၁၅၂
၁၁၆ ဒေသနာတော်၏အကျိုး ၁၅၂
၁၁၇ မလ္လိကာ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး ပြောဆိုကြခြင်း ၁၅၃
၁၁၈ ဗလိနတ်စာ ပူဇော်ခြင်းအတိတ်ဝတ္ထု ၁၅၄
၁၁၉ ဓမ္မဒိန္နာ မိဖုယားငိုခြင်းနှင့် ရယ်ခြင်း ၁၅၆
၁၂၀ ဗာရာဏသီမင်းကြီး တောင်းပန်ကန်တော့ခြင်း ၁၅၉

၂—မဟာကဿပ ပဏေရိမြတ်၏ တပည့်ဝတ္ထု ၁၆၀
၁၂၁ တပည့်လိမ္မာ အလိမ်ပေါ်ခြင်း ၁၆၁
၁၂၂ ရန်ငြိုးကြီးသဖြင့်ကျောင်းမီးရှို့ခြင်း ၁၆၂
၁၂၃ ဘုရားအား လျှောက်ထားခြင်း ၁၆၄
၁၂၄ မျောက်နှင့် စာပေါင်းသောင်း အတိတ်ဝတ္ထု ၁၆၅
၁၂၅ ဒေသနာတော် ၁၆၇
၁၂၆ ဒေသနာတော်၌ မှတ်ဘွယ် ၁၆၇
၁၂၇ ဒေသနာတော်၏အကျိုး ၁၆၈

မာတိကာ	စာမျက်နှာ

၃—အာနန္ဒာသူဌေးကြီးဝတ္ထု ၁၆၈

၁၂၈ အာနန္ဒာ သူဌေးကြီးသေ၍ လူ့ပြိတ္တာ ဖြစ်ခြင်း ၁၆၉

၁၂၉ ဘဝဟောင်းက ရွှေအိုးများ ဖော်ပြခြင်း ၁၇၀

၁၃၀ ဒေသနာတော် ၁၇၂

၁၃၁ ဒေသနာတော်၏အကျိုး ၁၇၂

၄—အထုပ်ဖြေတတ်သော ခိုးသူနှစ်ယောက်ဝတ္ထု ၁၇၂

၁၃၂ ခါးပိုက်နှိုက်သမား သောတာပန် တည်ခြင်း ၁၇၃

၁၃၃ ဒေသနာတော် ၁၇၃

၁၃၄ ဒေသနာတော်၌ မှတ်ဘွယ် ၁၇၄

၁၃၅ ဒေသနာတော်၏အကျိုး ၁၇၄

၅—အရှင်ဥဒါယီ မထေရ်ဝတ္ထု ၁၇၄

၁၃၆ တရားမရဘဲ ပလ္လင်ထိုင်ခြင်း ၁၇၄

၁၃၇ ဒေသနာတော် ၁၇၅

၁၃၈ ဒေသနာတော်၏အကျိုး ၁၇၅

၆—သုံးကျိပ်မျှသော ပါဝေယျကတိုင်းသား ရဟန်းတို့ဝတ္ထု ၁၇၆

၁၃၉ တခဏဖြင့် တရားသိခြင်း ၁၇၆

၁၄၀ ဒေသနာတော် ၁၇၇

၁၄၁ ဒေသနာတော်၏အကျိုး ၁၇၇

၇—သုပ္ပဗုဒ္ဓ လူနူဝတ္ထု ၁၇၇

၁၄၂ တရားခုနစ်ပါးဆောင် သေအောင်မမဲ့ခြင်း ၁၇၇

၁၄၃ သုပ္ပဗုဒ္ဓ နွားဝှေ့ခြင်း အတိတ်ကံ.... .... ၁၇၉

၁၄၄ ဒေသနာတော် ၁၈၁

၁၄၅ ဒေသနာတော်၏အကျိုး ၁၈၂

မာတိကာ	စာမျက်နှာ
၈—လယ်ထွန်ယောကျ်ားဝတ္ထု	၁၈၂
၁၄၆ ငွေထုပ်လော မြွေဆိုးလော မှတ်သားဘွယ်	၁၈၂
၁၄၇ ဘုရားကြောင့် အသက်ဘေးမှ ချမ်းသာခြင်း	၁၈၄
၁၄၈ ဒေသနာတော်	၁၈၆
၁၄၉ ဒေသနာတော်၏အကျိုး	၁၈၆
၉—သုမနပန်းသည်ဝတ္ထု	၁၈၆
၁၅၀ အသက်မငဲ့ဘဲ စွန့်စားကာ လှူဒါန်းခြင်း	၁၈၆
၁၅၁ ဘုရားရှင် တန်းခိုးတော်၏ အံ့ဩဘွယ်	၁၈၈
၁၅၂ လင်အလှူရဲခြင်းကြောင့် မယားစိတ်ပူပန်ခြင်း....	၁၉၀
၁၅၃ သုမနပန်းသည် သဗ္ဗဋ္ဌက ဆုရခြင်း	၁၉၂
၁၅၄ ပစ္စေကဗောဓိဆု ဗျာဒိတ်ပေးခြင်း	၁၉၃
၁၅၅ ဒေသနာတော်	၁၉၅
၁၅၆ ဒေသနာတော်၏အကျိုး	၁၉၅
၁၀—ဥပ္ပလဝဏ်ထေရီမဝတ္ထု	၁၉၅
၁၅၇ သိမ်းလျှံ၍ နိမိတ်ယူ၍ ရဟန္တာမဖြစ်ခြင်း	၁၉၅
၁၅၈ နန္ဒလုလင်ပြစ်မှား၍ မြေမျိုခြင်း	၁၉၇
၁၅၉ ဒေသနာတော်	၁၉၈
၁၆၀ ဒေသနာတော်၏အကျိုး	၁၉၈
၁၆၁ ဘိက္ခုနီမတို့ ရွာ၌သာနေရန် စီမံခြင်း	၁၉၉
၁၁—ဇမ္ဗုကမထေရ်ဝတ္ထု	၂၀၀
၁၆၂ ဒါယကာအပေါ် မကျေနပ်၍ ရဟန္တာအား ဆဲရေးမိခြင်း....	၂၀၁
၁၆၃ ဒါယကာနှင့်စပ်၍ ဝန်တိုခြင်း	၂၀၂
၁၆၄ မကောင်းကျိုး ရရှိပုံ	၂၀၄
၁၆၅ သားပျက်ကို အာဇီဝကပြုစေခြင်း	၂၀၄
၁၆၆ အာဇီဝကတို့က နှင်ထုတ်ခြင်း	၂၀၆

မာတိကာ				စာမျက်နှာ
၁၆၇ ဘုရားဉာဏ်တော်၌ ထင်လာ၍ ကြွသွားခြင်း....			....	၂၀၇
၁၆၈ ဘုရားထံ နတ်မင်း သိကြား ပြဟ္မာတို့လာကြခြင်း			....	၂၀၉
၁၆၉ ဇမ္ဗုကရဟန္တာဖြစ်၍ ဝင့်ကျွတ်ခဏ်း		....	....	၂၁၁
၁၇၀ ဇမ္ဗုကမထေရ် တန်းခိုးပြခြင်း	....	....	....	၂၁၃
၁၇၁ ဒေသနာတော်	....	....	....	၂၁၄
၁၇၂ ဒေသနာတော်၏အကျိုး	....	....	....	၂၁၅
၁၂—မြေပြိတ္တာဝတ္ထု	....	....	....	၂၁၅
၁၇၃ မြေပြိတ္တာ၏ ဆင်းရဲခြင်း	....	....	....	၂၁၅
၁၇၄ သံဃာ့ဦးစား၍ ဂျီးပြိတ္တာဖြစ်ရခြင်း		....	....	၂၁၆
၁၇၅ ကျောင်းမီးရှို့သဖြင့် မြေပြိတ္တာဖြစ်ခြင်း		....	....	၂၁၈
၁၇၆ ဒေသနာတော်	....	....	....	၂၂၀
၁၇၇ ဒေသနာတော်၏အကျိုး	....	....	....	၂၂၀
၁၃—သဋ္ဌိကူဋပြိတ္တာဝတ္ထု	....	....	....	၂၂၁
၁၇၈ တူမခြောက်သောင်း အထုခံရသောပြိတ္တာ		....	....	၂၂၁
၁၇၉ ပုရောဟိတ်ခံတွင်း ဆိတ်မစင် ပစ်သွင်းခြင်း			....	၂၂၂
၁၈၀ အတတ်ပညာ အသုံးမှားသဖြင့် ပြိတ္တာဖြစ်ခြင်း			....	၂၂၄
၁၈၁ ဒေသနာတော်	....	....	....	၂၂၆
၁၈၂ ဒေသနာတော်၏အကျိုး	....	....	....	၂၂၇
၁၄—စိတ္တသူကြွယ်ဝတ္ထု	....	....	....	၂၂၇
၁၈၃ စိတ္တသူကြွယ်သည် အာဂန္တုတို့အား ဆွမ်းစားပင့်ခြင်း			....	၂၂၇
၁၈၄ သုဓမ္မရဟန်း ဒါယကာကို အမျက်ထွက်ခြင်း			....	၂၂၈
၁၈၅ ဒေသနာတော်	....	....	....	၂၃၀
၁၈၆ ဒေသနာတော်၏အကျိုး	....	....	....	၂၃၃
၁၈၇ သုဓမ္မမထေရ် ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း	....	....	....	၂၃၃
၁၈၈ စိတ္တသူကြွယ် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဘုရားဖူးသွားခြင်း			....	၂၃၃

မာတိကာ　　　　　　　　　　　　　　　　　　　　　　　　စာမျက်နှာ

၁၇၉ စိတ္တသူကြွယ် ဘုရားဖူးစဉ် ပန်းမိုးဆီးရွာခြင်း ၂၃၄
၁၈၀ ဘုရားအထံ၌ တလတိတိနေ၍ အလှူလှူခြင်း ၂၃၆
၁၈၁ ဘုရားဖူးအပြန် ရတနာခုနစ်ပါး အပြည့်ရခြင်း ၂၃၇
၁၈၂ မူဆိုးဘ၀ ရှေးကောင်းမှုသုတေ႒ာင်း ၂၃၈

၁၅—၀နဝါသီ တိဿသာမဏေ၀တ္ထု ၂၄၀

၁၈၃ မဟာသေနပုဏ္ဏားကြီး ဆင်းရဲခိုက် အလှူပေးခြင်း ၂၄၀
၁၈၄ မဟာသေနပုဏ္ဏား တဖြစ်လဲ ကျေးဇူးသိတတ်ခြင်း ၂၄၂
၁၈၅ တိဿအမည်မှည့်ခြင်းနှင့် ကျောင်းတော်သို့ပို့ခြင်း ၂၄၄
၁၈၆ ရှင်ပြုခြင်းနှင့် အမည်ထူးရခြင်း ၂၄၅
၁၈၇ ကမ္ဗလာအလှူခံကြွခြင်းနှင့် သဝန်တိုသောသူ ၂၄၇
၁၈၈ ခုနစ်နှစ်အရွယ်တွင် ကမ္ဗလာတထောင်ရခြင်း ၂၄၈
၁၈၉ ခုနစ်နှစ်သားအတွင်းတောနေသဖြင့် လေးမည်ရခြင်း ၂၅၀
၂၀၀ တောကျောင်းနေ ကိုရင်တိဿ ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း ၂၅၁
၂၀၁ ရှင်သာရိပုတြာစသော သံဃာလေးထောင်ကြွရောက်ခြင်း ၂၅၂
၂၀၂ အမိန့်အရ လက်သုံးဆုပေးနှစ်ပုဒ် တရားချဲ့ဟောခြင်း ၂၅၄
၂၀၃ တရားအဆုံးအချိုးအမျက်ထွက်သဖြင့် ဘုရားကြွခြင်း ၂၅၅
၂၀၄ ဘုရားရှင် စေ့စပ်ရေးဟောသဖြင့် ကြေနပ်ကြခြင်း ၂၅၇
၂၀၅ သမုဒြာမြင်ရာ၌ ကိုရင်တိဿဆင်ခြင်ပုံ ၂၅၈
၂၀၆ အိပ်ရာနေရာ၌ ကိုရင်တိဿဆင်ခြင်ပုံ ၂၅၉
၂၀၇ မသေဘူးသော အရပ်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်စံသော ရှင်အာနန္ဒာ အကြောင်း ၂၆၁
၂၀၈ ကိုရင်တိဿ တော၌ မွေ့လျော်ခြင်းနှင့်ဘုရားပြန်ကြွခြင်း ၂၆၃
၂၀၉ အစည်းအဝေး၌ ရဟန်းတို့ပြောသောစကား ၂၆၃
၂၁၀ ဒေသနာတော် ၂၆၅
၂၁၁ ဒေသနာတော်၌ မှတ်ဘွယ်အဓိပ္ပါယ် ၂၆၅
၂၁၂ ဒေသနာတော်၏အကျိုး ၂၆၆

မာတိကာ စာမျက်နှာ

၆—ပဏ္ဍိတဝဂ်

၁—ရာဓမထေရ်ဝတ္ထု ၂၆၇
၂၁၃ ပုဏ္ဏားအိုရ်၏ကျေးဇူးကို ရှင်သာရိပုတြာသိတော်မူပုံ ၂၆၇
၂၁၄ သူ့ကျေးဇူးသိဘူးပုံ အလိနစိတ္တဇာတ်အမြွက် ၂၆၉
၂၁၅ ဒေသနာတော် ၂၇၁
၂၁၆ ဒေသနာတော်၌ မှတ်ဘွယ်အဓိပ္ပါယ် ၂၇၁
၂၁၇ ဒေသနာတော်၏အကျိုး ၂၇၂
၂—အဿဇိပုနဗ္ဗသုကရဟန်းတို့ဝတ္ထု ၂၇၃
၂၁၈ ဆုံးမတတ်သူ လူမိုက်မုန်းခြင်း ၂၇၃
၂၁၉ ဒေသနာတော် ၂၇၄
၂၂၀ ဒေသနာတော်၏အကျိုး ၂၇၄
၃—ဆန္နမထေရ်ဝတ္ထု ၂၇၅
၂၂၁ ဂုဏ်ကြီးသူအား အဆဲသန်ခြင်း ၂၇၅
၂၂၂ ဒေသနာတော် ၂၇၅
၂၂၃ ဒေသနာတော်၏အကျိုး ၂၇၆
၂၂၄ ပြဟ္မဒဏ်ခံရမှ ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း ၂၇၆
၄—မဟာကပ္ပိနမထေရ်ဝတ္ထု ၂၇၇
၂၂၅ ရက်ကန်းသည်တထောင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့အားကိုးကွယ်ခြင်း ၂၇၇
၂၂၆ ကဿပဘုရားလက်ထက် ကျောင်းဆောက်လှူဒါန်းခြင်း ၂၇၉
၂၂၇ ယခုဘုရားလက်ထက် ကပ္ပိနမင်းကြီးစသည်ဖြစ်ခြင်း ၂၈၁
၂၂၈ ရတနာသုံးပါး သတင်းကြား၍ သုံးသိန်းဆုတော်ချခြင်း ၂၈၃
၂၂၉ မင်းစည်းစိမ်စွန့်၍ တောထွက်ခြင်း ၂၈၄
၂၃၀ မြတ်စွာဘုရားကြွသွား၍ ကြိုဆိုခြင်း ၂၈၅
၂၃၁ ဂုဏ်တော်အာရုံမြူလျက် မြစ်သုံးတန်မြင်းဖြင့်ကူးခြင်း ၂၈၅
၂၃၂ ဘုရားထံရောက်၍ ဧဟိဘိက္ခု ရဟန်းဖြစ်ကြခြင်း ၂၈၇
၂၃၃ အနောဇာဒေဝီမိဖုယား သုံးဆဆုချခြင်း ၂၈၈

မာတိကာ　　　　　　　　　　　　　　　　　　　　　　　စာမျက်နှာ

၂၃၄ အနေ့ာဇာဒေဝီ ရထားစီး၍ တောထွက်ရာမြစ်ကိုကူးခြင်း.... ၂၉၀

၂၃၅ အနောဇာ ဒေဝီတို့ သောတာပန်- မဟာကပ္ပိနတို့ ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း ၂၉၁

၂၃၆ အနောဇာဒေဝီတို့ ရဟန်းပြု၍ ရဟန္တာမဖြစ်ကြခြင်း ၂၉၃

၂၃၇ ဒေသနာတော် ၂၉၄

၂၃၈ ဒေသနာတော်၏အကျိုး ၂၉၅

၅–ပဏ္ဍိတသာမဏေဝတ္ထု ၂၉၅

၂၃၉ ကဿပ ဘုရားလက်ယက် နိဗ္ဗာန်ဆော် စာရင်းယူခြင်း ၂၉၅

၂၄၀ မဟာဒုဂ် ရဟန်းတပါးအတွက် တာဝန်ခံခြင်း ၂၉၇

၂၄၁ မဟာဒုဂ် လင်မယား ထင်းပေါက်ဆန်ဖွပ်ကြခြင်း ၂၉၈

၂၄၂ ဆွမ်းကျေးရန် ငါးကြင်းလေးကောင် တံငါသည်က ပေးခြင်း ၃၀၀

၂၄၃ ဘုရားနှင့် သိကြားမင်းတို့ မဟာဒုဂ်ကို ကြည့်ရှုခြင်း ၃၀၁

၂၄၄ မဟာဒုဂ်သံဃာမရ၍ ကျောင်းတော်သို့သွားခြင်း ၃၀၃

၂၄၅ မဟာဒုဂ် ဘုရားသပိတ်တော်ရလာခြင်း ၃၀၄

၂၄၆ မဟာဒုဂ်အိမ်ကုပ်၌ကဿပဘုရားအားမင်းကြီးလျှောက်ကြားပုံ ၃၀၆

၂၄၇ ရတနာမိုဃ်းရွာ၍ မဟာဒုဂ်သူဌေးကြီးဖြစ်ခြင်း ၃၀၇

၂၄၈ ယခုဘုရားလက်ထက် အမျိုးသားပဏ္ဍိတဖြစ်လာခြင်း ၃၀၈

၂၄၉ မဟာဒုဂ်တဖြစ်လဲ မောင်ပဏ္ဍိတရှင်ပြုခြင်း ၃၁၀

၂၅၀ ရေမြောင်းစသည် မြင်ရာ ကိုရင်ပဏ္ဍိတဆင်ခြင်ပုံ ၃၁၁

၂၅၁ တရားအားထုတ်သောရှင်ပဏ္ဍိတအားသိကြားစောင့်ရှောက်ပုံ ၃၁၃

၂၅၂ အောက်ဖိုလ်သုံးပါးရ၍ဘုရားရှင်ကြွသွားစောင့်ရှောက်ပုံ.... ၃၁၄

၂၅၃ ပြဿနာလေးပါး ဖြေဆိုစဉ် ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း ၃၁၅

၂၅၄ နေလွဲမှဆွမ်းစားသည်ဟု ကဲ့ရဲ့ကြခြင်း ၃၁၆

၂၅၅ ဒေသနာတော် ၃၁၈

၂၅၆ ဒေသနာတော်၏အကျိုး ၃၁၈

၆–လကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယပထေရ်ဝတ္ထု ၃၁၈

၂၅၇ ရဟန္တာအား တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိကြောင်း ၃၁၉

မာတိကာ	စာမျက်နှာ

၂၅၈ ဒေသနာတော် ၃၁၉
၂၅၉ ဒေသနာတော်၏အကျိုး ၃၂၀

၇—ကာဏမာတာဝတ္ထု ၃၂၀
၂၆၀ ကာဏာသတို့သမီး နှလုံးမသာမယာဖြစ်ရခြင်း ၃၂၀
၂၆၁ ကာဏာသည် လောကုတ် လောကီ စည်းစိမ်နှစ်လီရခြင်း.... ၃၂၂
၂၆၂ တောင်ကြောင်ကြီး လေးစီးဇာတ်အမြွက် ၃၂၃
၂၆၃ ဒေသနာတော် ၃၂၅
၂၆၄ ဒေသနာတော်၏အကျိုး ၃၂၅

၈—ရဟန်းငါးရာဝတ္ထု ၃၂၅
၂၆၅ စားကြွင်းစား အစာဝ ဣန္ဒြေမရဖြစ်ခြင်းအကြောင်း ၃၂၅
၂၆၆ ဝါလောဒက ဇာတ်အမြွက် ၃၂၇
၂၆၇ ဒေသနာတော် ၃၂၉
၂၆၈ ဒေသနာတော်၏အကျိုး ၃၂၉

၉—ဓမ္မိကမထေရ်ဝတ္ထု ၃၂၉
၂၆၉ တဦးနောက် တဦးလိုက်၍ တရားကျင့်ခြင်း ၃၂၉
၂၇၀ ဒေသနာတော် ၃၃၁
၂၇၁ ဒေသနာတော်၏အကျိုး ၃၃၁

၁၀—ဓမ္မသဝနဝတ္ထု ၃၃၁
၂၇၂ မရှိမသေ တရားနာကြခြင်း ၃၃၁
၂၇၃ ဒေသနာတော် ၃၃၂
၂၇၄ ဒေသနာတော်၏အကျိုး ၃၃၃

၁၁—အာဂန္တုရဟန်းငါးရာဝတ္ထု ၃၃၃
၂၇၅ ဝါကျွတ်သောအခါ ဘုရားဖူးသွားကြခြင်း ၃၃၃
၂၇၆ ဒေသနာတော် ၃၃၄
၂၇၇ ဒေသနာတော်၏အကျိုး ၃၃၅

မာတိကာ　　　　　　　　　　　　　　　　　　　　　စာမျက်နှာ

၇—အရဟန္တဝဂ်

၁—ဓနိယပဉ္စဝတ္ထု ၃၃၆

၂၇၈ အနာသေးစည်းခြင်းကြောင့် အပူကို မေးလျှောက်ခြင်း ၃၃၆
၂၇၉ ဒေသနာတော် ၃၃၇
၂၈၀ ဒေသနာတော်၏အကျိုး ၃၃၈

၂—မဟာကဿပမထေရ်ဝတ္ထု ၃၃၈

၂၈၁ အရှင်မဟာကဿပအား ရဟန်းတို့ကဲ့ရဲ့ခြင်း ၃၃၈
၂၈၂ ရွှေလမင်းနှင့်တူကြောင်း ဘုရားချီးမွမ်းခြင်း ၃၄၀
၂၈၃ ဒေသနာတော် ၃၄၁
၂၈၄ ဒေသနာတော်၏အကျိုး ၃၄၂

၃—ဗေလဋ္ဌသီသ မထေရ်ဝတ္ထု ၃၄၂

၂၈၅ ထမင်းခြောက်လှမ်းသဖြင့် သိက္ခာပုဒ်ပညတ်ခြင်း ၃၄၂
၂၈၆ ဒေသနာတော် ၃၄၃
၂၈၇ ဒေသနာတော်၏အကျိုး ၃၄၄

၄—အနုရုဒ္ဓါ မထေရ်ဝတ္ထု ၃၄၄

၂၈၈ သင်္ကန်းချုပ်ရာ၌ ဘုရားရှင်အပ်နဖါးထိုးပေးခြင်း ၃၄၅
၂၈၉ ဒေသနာတော် ၃၄၆
၂၉၀ ဒေသနာတော်၏အကျိုး ၃၄၇

၅—မဟာကစ္စာယနမထေရ်ဝတ္ထု ၃၄၇

၂၉၁ သိကြားနတ်မင်းတို့ ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်း ၃၄၇
၂၉၂ ဒေသနာတော် ၃၄၉
၂၉၃ ဒေသနာတော်၏အကျိုး ၃၄၉

မာတိကာ စာမျက်နှာ

၆—အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်ဝတ္ထု ၃၄၉

၂၉၄ အရှင်သာရိပုတြာအပေါ်၌ ရိုက်မှုဖြင့် စွဲဆိုခြင်း ၃၄၉
၂၉၅ အရှင်သာရိပုတြာ ထုချေရာ၌ မြေလှုပ်ခြင်း ၃၅၀
၂၉၆ စွပ်စွဲသောရဟန်း တောင်းပန်ခြင်း ၃၅၁
၂၉၇ ဒေသနာတော် ၃၅၂
၂၉၈ ဒေသနာတော်၌ မှတ်ဘွယ် ၃၅၃
၂၉၉ ဒေသနာတော်၏အကျိုး ၃၅၃

၇—ကောသမ္ဗီဝါသီတိဿမထေရ်၏သာမဏေဝတ္ထု ၃၅၄

၃၀၀ တပည့်လိမ္မာ ဆရာ အာပတ်လွတ်ခြင်း ၃၅၄
၃၀၁ တပည့်မျက်စိပျက်၍ ဆရာပင်ပန်းခြင်း ၃၅၅
၃၀၂ ဒေသနာတော် ၃၅၈
၃၀၃ ဒေသနာတော်၏အကျိုး ၃၅၈

၈—အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်ဝတ္ထု (ဒုတိယ) ၃၅၈

၃၀၄ အရှင်သာရိပုတြာ မိစ္ဆာအယူ မစွန့်သေးဟုဆိုခြင်း ၃၅၈
၃၀၅ ဒေသနာတော် ၃၆၀
၃၀၆ စကားထာဝှက်ပဟေဠိအနက် ၃၆၀
၃၀၇ ဒေသနာတော်၏အကျိုး ၃၆၀

၉—ရှားတောနေရှင်ရေဝတမထေရ်ဝတ္ထု ၃၆၁

၃၀၈ ခုနစ်နှစ်သားရေဝတ မင်္ဂလာဆောင်ပွဲ ၃၆၁
၃၀၉ ရေဝတသတို့သား ထွက်ပြေး၍သာမဏေပြုခြင်း ၃၆၂

မာတိကာ		စာမျက်နှာ
၁၁၀ ဘုရားနှင့် အရှင်သာရိပုတြာတို့ ကြွသွားခြင်း	....	၁၆၄
၁၁၁ ရှင်သိဝလိ လာဘ်ပေါ်ခြင်းဘုန်းတန်းခိုး	....	၁၆၅
၁၁၂ ရဟန်းကြီးနှစ်ပါးဒုက္ခတွေ့ပုံ	....	၁၆၆
၁၁၃ ပြန်ရောက်သောအခါ ဝိသာခါအား ပြောကြားကြပုံ	....	၁၆၇
၁၁၄ ဒေသနာတော်	....	၁၈၈
၁၁၅ ဒေသနာတော်၏အကျိုး	....	၁၆၈
၁၁၆ ရှင်သိဝလိ အတိတ်ကံ မေးလျှောက်ခြင်း	....	၁၆၉
၁၁၇ ဝိပဿီဘုရားလက်ထက် ကုသိုလ်ပြိုင်ပွဲ	....	၁၆၉
၁၁၈ ပျားရည်အလှူဝင်သူ ဇနပုဒ်သားအကြောင်း	....	၁၇၀
၁၁၉ ရှင်သိဝလိသားအမိတို့၏ ကြောက်ဘွယ်ဝိပါက်	....	၁၇၂
၁၂၀ ကိုရင်ရေဝတအကြောင်း စကားစပ်	....	၁၇၃
၁၀—ပထင်ရှားသောမိန်းမတယောက်ဝတ္ထု	....	၁၇၄
၁၂၁ တကဲ့ဝဲဇလုပ် တကဲ့လှေသင်္ဘောသဘွယ်	....	၁၇၄
၁၂၂ ဒေသနာတော်	....	၁၇၅
၁၂၃ ဒေသနာတော်၏အကျိုး	....	၁၇၅

မာတိကာ　　　　　　　　　　　　　　　　　　　　　စာမျက်နှာ

ဂ—သဟာယဝဂ်

၁—တမ္ဗဒါဌိကခိုးသူသတ်ယောကျ်ားဝတ္ထု ၃၇၆

၃၂၄ ခိုးသူသတ်ရာထူး ငါးဆဲ့ငါးနှစ် အမှုထမ်းသူ ၃၇၆

၃၂၅ ရာထူးမှ ရွှေလျော့သောအခါ စည်းစိမ်ခံစားခြင်း ၃၇၈

၃၂၄ အရှင်သာရိပုတြာ တရားဟော ကျွမ်းကျင်ပုံ.... .... ၃၇၉

၃၂၅ ခိုးသူသတ် ယောကျ်ား တရားနာကျိုး ဝမ်းမြောက်ဘွယ် ၃၈၀

၃၂၆ ဒေသနာတော် ၃၈၂

၃၂၇ ဒေသနာတော်၏အကျိုး ၃၈၂

၂—ဗာဟိယဒါရုစီရိယမထေရ်ဝတ္ထု ၃၈၂

၃၂၈ သူတပါးစကားကြောင့် အကြံမှားပုံ ၃၈၂

၃၂၉ ရဟန်း ၇-ပါးတောင်ပေါ်တက်၍ တရားအားထုတ်ခြင်း ၃၈၄

၃၃၀ မိတ်ဟောင်းပြဟ္မာကြီး စောင်မခြင်း ၃၈၅

၃၃၁ ဘုရားရှင်အား တရားဟောရန် တောင်းပန်ခြင်း ၃၈၆

၃၃၂ ရဟန္တာဖြစ်ခြင်းနှင့် နွားဝှေ့သတ်ခြင်း ၃၈၈

၃၃၃ စေတီတည်ခြင်းနှင့် ခိပ္ပါဘိညတေဒဂ်ပေးခြင်း ၃၈၉

၃၃၄ ဒေသနာတော် ၃၉၁

၃၃၅ ဒေသနာတော်၏အကျိုး ၃၉၁

၃—ကုဏ္ဍလကေသီထေရီမဝတ္ထု ၃၉၁

၃၃၆ သူဌေးသမီးဖြစ်လျက် ခိုးသူနှင့် အကြောင်းဆက်ခြင်း ၃၉၁

၃၃၇ သူဌေးသမီးကိုသတ်၍ ပစ္စည်းယူရန်ကြံစည်ပုံ ၃၉၃

၃၃၈ သူဌေးသမီး သာနာအစရာ တောင်းပန်ခြင်း ၃၉၄

၃၃၉ ခိုးသူသသဖြင့် နတ်သာဓုခေါ်ခြင်း ၃၉၅

၃၄၀ လင်သတ်ပြီးနောက် ပရိဗိုဇ်မ မြုခြင်း ၃၉၆

မာတိကာ　　　　　　　　　　　　　　　　　　　　　　　　　　စာမျက်နှာ

၃၄၁　ရှင်သာရိပုတြာနှင့် တွေ့၍ အယူဝါဒ ပြောဆိုခြင်း ၃၉၈
၃၄၂　ရဟန်းမိန်းမပြု၍ ရဟန္တာမ ဖြစ်ခြင်း ၄၀၀
၃၄၃　ဒေသနာတော် ၄၀၁
၃၄၄　ဒေသနာတော်၏အကျိုး ၄၀၁

၄—အနုတ္ထပုစ္ဆက ပုဏ္ဏားဝတ္ထု ၄၀၂
၃၄၅　ဒေသနာတော် ၄၀၃
၃၄၆　ဒေသနာတော်၏အကျိုး ၄၀၄

၅—အရှင်သာရိပုတြာ၏ ဦးရိုးပုဏ္ဏားကြီးဝတ္ထု ၄၀၄
၃၄၇　ဗြဟ္မာ့ပြည်တောင့်တ၍ တက္ကတွန်းအားလျှုခြင်း ၄၀၄
၃၄၈　ဒေသနာတော် ၄၀၅
၃၄၉　ဒေသနာတော်၏အကျိုး ၄၀၆

၆—အရှင်သာရိပုတြာ၏ တူဝတ္ထု ၄၀၆
၃၅၀　ဗြဟ္မာ့ပြည်တောင့်တ၍ သားကောင်ဖြင့် မီးပူဇော်ခြင်း ၄၀၆
၃၅၁　ဒေသနာတော် ၄၀၇
၃၅၂　ဒေသနာတော်၏အကျိုး ၄၀၈

၇—အရှင်သာရိပုတြာ၏ အဘော်ပုဏ္ဏားဝတ္ထု ၄၀၈
၃၅၃　ဗြဟ္မာ့ပြည်တောင့်တ၍ ယဇ်ကြီးပူဇော်ခြင်း ၄၀၈
၃၅၄　ဒေသနာတော် ၄၀၉
၃၅၅　ဒေသနာတော်၏အကျိုး ၄၀၉

၈—အာယုဝဍ္ဍနသတို့သားဝတ္ထု ၄၁၀
၃၅၆　အန္တရာယ် မကင်းသဖြင့် ဆုမပေးခြင်း ၄၁၀
၃၅၇　အန္တရာယ်ကင်းအောင် ပရိတ်ရွတ်ခြင်း ၄၁၁
၃၅၈　အသက်တရာ့နှစ်ဆယ်ရှည်မည်ဆိုခြင်း ၄၁၃

မာတိကာ		စာမျက်နှာ
၃၅၉	ဒေသနာတော်	၄၁၄
၃၆၀	ဒေသနာတော်၏အကျိုး	၄၁၄
၉—သံကိစ္စသာမဏေဝတ္ထု	....	၄၁၄
၃၆၁	ဖြစ်လတ္တံ့သော ဘေးရန်ကို မြင်သိတော်မူခြင်း	၄၁၅
၃၆၂	ရဟန္တာမဖြစ်ဘဲ မသေသေးသောပုဂ္ဂိုလ်ထူး	၄၁၅
၃၆၃	သံကိစ္စသာမဏေ တောကျောင်းသို့ ထည့်လိုက်ခြင်း	၄၁၇
၃၆၄	ဝါဆိုနေ့၌ ကတိကဝတ်ပြုပုံ	၄၁၉
၃၆၅	စားကြွင်းစားခေါ် လူဆင်းရဲရောက်လာခြင်း	၄၁၉
၃၆၆	ခိုးသူဘေးကြောင့် စားကြွင်းစားကျေးဇူးကန်းပုံ	၄၂၁
၃၆၇	ခိုးသူဘေးကြောင့်ရဟန်းသုံးကျိပ်တိုင်ပင်ခြင်း....	၄၂၂
၃၆၈	သံကိစ္စသာမဏေကို ခိုးသူတို့ ရက်စက်စွာပြုပုံ	၄၂၃
၃၆၉	သန်လျက်အသွား လိပ်သဖြင့် အချင်းချင်း တိုင်ပင်ပုံ	၄၂၅
၃၇၀	ခိုးသားငါးရာတို့ ရဟန်းပြုကြခြင်း	၄၂၇
၄၇၁	ဒေသနာတော်	၃၂၈
၃၇၂	ဒေသနာတော်၏အကျိုး	၄၂၈
၃၇၃	အဓိမုတ္တသာမဏေ၏ ခိုင်ခံ့သောသစ္စာ	၄၂၉
၁၀—ခါဏုကောဏ္ဍညမထေရ်ဝတ္ထု	....	၄၃၀
၃၇၄	သစ်ငုတ်ဟု ထင်ရလောက်အောင် တည်ကြည်ပုံ	၄၃၀
၃၇၅	ဒေသနာတော်	၄၃၂
၃၇၆	ဒေသနာတော်၏အကျိုး	၄၃၂
၁၁—သပ္ပဒါသမထေရ်ဝတ္ထု	....	၄၃၂
၃၇၇	မြွေဆိုး မကိုက်သောရဟန်း	၄၃၃
၃၇၈	လည်ပင်းကိုချိန်လျက် ကိလေသာကို လှီးခြင်း....	၄၂၄

မာတိကာ		စာမျက်နှာ
၃၇၉	သမ္ဘဒါသဟု အမည်ရပုံ	၄၃၅
၃၈၀	လူထွက်အောင် ပြုလုပ်ကြောင်း မကောင်းမှု	၄၃၅
၃၈၁	ရဟန္တာဖြစ်ကြောင်း ကောင်းမှု	၄၃၆
၃၈၂	ဒေသနာတော်	၄၃၇
၃၈၃	ဒေသနာတော်၏အကျိုး	၄၃၇
၁၂—ပဋာစာရီထေရီမဝတ္ထု		၄၃၈
၃၈၄	ပဋာစာရီ အရွယ်ရောက်စ ချစ်ချော်ခြင်း	၄၃၈
၃၈၅	လမ်း၌ သားဖွားခြင်း ဒုက္ခဆင်းရဲစွာ တွေ့ပုံ	၄၃၉
၃၈၆	လင် မြွေကိုက်သေသဖြင့် ဒုက္ခတွေ့ပြန်ခြင်း	၄၄၀
၃၈၇	သားငယ်စွန်ချီ သားကြီးရေမျော ဒုက္ခတွေ့ပြန်ခြင်း	၄၄၁
၃၈၈	မိဘမောင်ဘား သေသည်ကြား၍ ရူးသွပ်ခြင်း	၄၄၂
၃၈၉	ဘုရားရှင်နှင့် တွေ့မှသတိပြန်ရခြင်း	၄၄၃
၃၉၀	ပဋာစာရီ သောတာပန် တည်ခြင်း	၄၄၅
၃၉၁	ဘိက္ခုနီမပြု၍ ရေအာရုံယူခြင်း	၄၄၆
၃၉၂	ဒေသနာတော်	၄၄၇
၃၉၃	ဒေသနာတော်၏အကျိုး	၄၄၈
၁၃—ကိသာဂေါတမီ ထေရီမဝတ္ထု		၄၄၈
၃၉၄	မီးသွေးမှ ရွှေငွေဖြစ်သော သတို့သမီးဘုန်းကံ	၄၄၈
၃၉၅	ဘုန်းကံရှိသော်လည်း သားသေသဖြင့် ရူးသွပ်ခြင်း	၄၄၉
၃၉၆	ပင်ပန်းမှ သတိရ၍ သောတာပန်တည်ခြင်း	၄၅၁
၃၉၇	ဘိက္ခုနီမပြု၍ မီးအာရုံယူခြင်း	၄၅၂
၃၉၈	ဒေသနာတော်	၄၅၃
၃၉၉	ဒေသနာတော်၏အကျိုး	၄၅၃

မာတိကာ	စာမျက်နှာ
၁၄—ဗဟုပုတ္တိကာထေရီမဝတ္ထု	၄၅၄
၄၀၂ ယောက္ခမဥ္စ ချွေးမတို့၏ ဓမ္မတာသဘော	၄၅၄
၄၀၃ ဒေသနာတော်	၄၅၅
၄၀၄ ဒေသနာတော်၏အကျိုး	၄၅၆
၄၀၅ နိဂုံး	၄၅၆

ဓမ္မပဒဝတ္ထုတော်ကြီး ဒုတိယတွဲ မာတိကာပြီး၏။

သုတ္တန္တပိဋက
ဝိနည်းပိဋက

သုခမ္မဝတီ

ဓမ္မပဒဝတ္ထုတော်ကြီး။

ဒုတိယတွဲ

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

၄-ပုပ္ဖဝဂ်

၁—မြေကြီးနှင့်စပ်သော စကားပြောကြားလေ့ရှိသော ရဟန်းငါးရာဝတ္ထု

ကောဣမံ ပထဝိံ ဝိစေဿတိ— အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ နေတော်မူစဉ် မြေကြီးနှင့်စပ်သောစကားကို ပြောကြားခြင်း၌ လေ့ကျက်ကုန်သော ငါးရာသော ရဟန်းတို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

ထို ငါးရာသော ရဟန်းတို့သည် ဘုရားရှင်နှင့် အတူတကွ ဇနပုဒ်သို့ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူကြပြီးသည်ရှိသော် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ပြန်လာ၍ ညချမ်းသောအခါ စည်းဝေးခစားရာဖြစ်သော စရပ်၌ ထိုင်နေစည်းဝေးကုန်လျက် မိမိတို့ ကိုယ်တိုင် ရောက်ရာရောက်ရာ အရပ်တို့၌ ဤမည်သောရွာမှ ဤမည်သောရွာသို့

သွားရာအရပ်၌ မြေညီညွတ်၏ မညီညွတ် ညွန့်ပျောင်းများ၏ ကျောက်စရစ်များ၏ မည်းနက်သောမြေစိုင်ရှိ၏ နီမြန်းသောမြေစိုင်ရှိ၏။ ဤသို့အစရှိသည်ဖြင့် မြေကြီးနှင့် စပ်သော စကားကို ပြောကြားကာ နေကြလေကုန်၏။ ထိုအခါ ဘုရားသဗ္ဗညုသည် ကြွလာတော်မူ၍ ချစ်သားရဟန်းတို့ ယခု ငါဘုရားကြွလာဆဲကာလ၌ အဘယ်စကား ပြောကြားခြင်းဖြင့် စည်းဝေးနေထိုင်ကြသနည်းဟု မေးတော်မူသဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသောမြတ်စွာဘုရား ဘုရားတပည့်တော်တို့သည် လှည့်လည်သွားလာရာအရပ်၌ တွေ့မြင်ခဲ့သောမြေကြီးနှင့် စပ်သော စကားပြောကြားခြင်းဖြင့် စည်းဝေးနေထိုင်ကြပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်သည်ရှိသော် ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤမြေကြီးသည် အပဖြစ်သောမြေကြီးမည်၏။ သင်တို့သည် အတွင်းဖြစ်သောမြေကြီး၌ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းခြင်းပရိကံကို ပြုခြင်းငှါ သင့်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤနှစ်ဂါထာကို ဟောတော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၄၄ ကော ဣမံ ပထဝိံ ဝိစေဿတိ၊ ယမလောကဉ္စ ဣမံ သဒေဝကံ။
ကော ဓမ္မပဒံ သုဒေသိတံ၊ ကုသလော ပုပ္ဖမိဝ ဝိစေဿတိ။

၄၅ သေခေါ ပထဝိံ ဝိစေဿတိ၊ ယမလောကဉ္စ ဣမံ သဒေဝကံ။
သေခေါ ဓမ္မပဒံ သုဒေသိတံ၊ ကုသလော ပုပ္ဖမိဝ ဝိစေဿတိ။

ဘိက္ခဝေ၊ ချစ်သားရဟန်းတို့။ ကော၊ အဘယ်သူသည်။ ဣမံပထဝိံ၊ ဤအတ္တဘောတည်းဟူသော အဇ္ဈတ္တမြေကြီးကို။ ဝိစေဿတိ၊ မိမိဉာဏ်ဖြင့် ဝေဘန်ရွေးချယ်နိုင်လတ္တံ့နည်း။ ယမလောကဉ္စ၊ အပါယ်လေးဘုံကိုရင်း။ သဒေဝကံ၊ နတ်ဘုံပြဟ္မာဘုံနှင့်တကွသော။ ဣမံလောကဉ္စ၊ ဤလူ့ဘုံကိုရင်း။ ကော၊ အဘယ်သူသည်။ ဝိစေဿတိ၊ မိမိဉာဏ်ဖြင့် ဝေဘန်ရွေးချယ်နိုင်လတ္တံ့နည်း။ ကုသလော၊ လိမ္မာသော ပန်းသည်သည်။ ပုပ္ဖံ၊ ပန်းပွင့်ကို။ ဝိစိနန္တော ဝိယ၊ ဝေဘန်ရွေးချယ်နိုင်သကဲ့သို့။ ဧဝံ၊ ဤအတူ။ ကော၊ အဘယ်သူသည်။ သုဒေသိတံ၊ ကောင်းစွာဟောတော်မူအပ်သော။ ဓမ္မပဒံ၊ ဗောဓိပက္ခိယဓမ္မဟူသော တရားအစုကို။ ဝိစေဿတိ၊ မိမိဉာဏ်ဖြင့် ဝေဘန်ရွေးချယ်နိုင်လတ္တံ့နည်း။

ဘိက္ခဝေ၊ ရဟန်းတို့။ သေခေါ၊ သေက္ခပုဂ္ဂိုလ် ခုနစ်ယောက်သည်။ ဣမံပထဝိံ၊ ဤအတ္တဘောတည်းဟူသော အဇ္ဈတ္တမြေကြီးကို။ ဝိစေဿတိ။ မိမိ

ဉာဏ်ဖြင့် ဝေဘန်ရွေးချယ်နိုင်လတ္တံ့။ ယမလောကဥ္စ၊ အပါယ်လေးဘုံကိုလည်းကောင်း။ သဒေဝကံ၊ နတ်ဘုံပြဟ္မာဘုံနှင့်တကွသော။ ဣမံလောကဥ္စ၊ ဤလူ့ဘုံကိုလည်းကောင်း။ သေခေါ၊ သေက္ခပုဂ္ဂိုလ်ခုနစ်ယောက်သည်။ ဝိစေဿတိ၊ မိမိဉာဏ်ဖြင့် ဝေဘန်ရွေးချယ်နိုင်လတ္တံ့။ ကုသလော၊ လိမ္မာသော ပန်းသည်သည်။ ပုပ္ဖံ၊ ပန်းပွင့်ကို။ ဝိစိနာတိဣဝ၊ ဝေဘန်ရွေးချယ်နိုင်သကဲ့သို့။ ဧဝံ၊ ဤအတူ။ သေခေါ၊ သေက္ခပုဂ္ဂိုလ်ခုနစ်ယောက်သည်။ သုဒေသိတံ၊ ကောင်းစွာ ဟောတော်မူအပ်သော။ ဓမ္မပဒံ၊ ဗောဓိပက္ခိယ ဓမ္မဟူသော တရားအစုကို။ ဝိစေဿတိ၊ မိမိဉာဏ်ဖြင့် ဝေဘန်ရွေးချယ်လတ္တံ့။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ ငါးရာသောရဟန်းတို့သည် ပဋိသမ္ဘိဒါလေးပါးနှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။ ရောက်လာသော ပရိသတ်အားလည်း အကျိုးရှိသော တရားဒေသနာဖြစ်တော်မူလေ၏။

မြေကြီးနှင့်စပ်သောစကား ပြောကြားလေ့ရှိသော
ရဟန်းငါးရာဝတ္ထု ပြီး၏။

၂—တံလှပ်ပမာ ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုရှုသော မထေရ်ဝတ္ထု

ဖေဏူပမံ - အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို ဘုရားရှင်သည် သာဝတ္ထိပြည်၌ နေတော်မူစဉ် အမှတ်မရှိတပါးသော တံလှပ်ပမာပါတကားဟု ကမ္မဋ္ဌာန်းရှုလေ့ရှိသော ရဟန်းကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

မိမိကိုယ်ကို တံလှပ်ပမာ ရေမြှုပ်ပမာ ဆင်ခြင်ပုံ

ထိုရဟန်းသည် ဘုရားရှင်၏အထံတော်၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းယူ၍ ရဟန်းတရားကို အားထုတ်အံ့ဟု တောအုပ်သို့ဝင်ပြီးလျှင် ဇွဲဆော်လုံ့လဝီရိယဖြင့် အားထုတ်ပါသော်လည်း အရဟတ္တဖိုလ်သို့ရောက်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ခြင်းကြောင့် အထူးပြု၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဟောပြစေဦးအံ့ဟု ဘုရားရှင်၏အထံတော်သို့ ပြန်လာသည်ရှိသော် ခရီးအကြား၌ [1]တံလှပ်ကိုမြင်လေလျှင် နွေအခါ၌ဖြစ်လေ့ရှိသော ဤတံလှပ်သည်

---

၁ တံလှပ်— နွေဥတုအခါ၌ ပူပြင်းသောကြောင့်၎င်း မျက်စိအားလျော့ခြင်းကြောင့်၎င်း ရေကဲ့သို့၎င်း အခိုးအငွေ့ကဲ့သို့၎င်း မြင်သည်ဟု ထင်ရသောသဘောတည်း။

အ၀ေး၌တည်နေကုန်သောသူတို့အား ရုပ်အဆင်းသဏ္ဌာန်ရှိသော အရာကဲ့သို့ထင်လျက် အနီးသို့ရောက်လာကုန်သော သူတို့အား မထင်လေသကဲ့သို့ ထို့အတူ—ဤအတ္တဘောသည်လည်း ဖြစ်ပျက်တတ်သောအနက်သဘောကြောင့် ဤတံလှပ်နှင့်တူသော သဘောရှိလေစွတကားဟု တံလှပ်ပမာ ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုပွားစေလျက်ကြွလာခဲ့လေရာ ခရီးပန်းလှသောကြောင့် အစိရဝတီမြစ်၌ရေချိုးပြီးလျှင် အဟုန်ပြင်းစွာစီးသဖြင့် ကြမ်းသောရေအလျဉ်ရှိသော တခုသောကမ်းနားတွင် သစ်ပင်အရိပ်၌နေစဉ် ရေလှိုင်းအဟုန်ပုတ်ခပ်သဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာပြီးလျှင် ပျက်စီးကြကုန်သော ကြီးစွာကြီးစွာကုန်သော ရေမြှုပ်စိုင်တို့ကိုမြင်ပြန်လေလျှင် ဤအတ္တဘောသည်လည်း ဖြစ်ပြီးလျှင်ပျက်စီးတတ်သော အနက်သဘောကြောင့် ဤရေမြှုပ်စိုင်နှင့်တူသော သဘောရှိသည်သာလျှင်တည်းဟု အာရုံယူပြန်လေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ဂန္ဓကုဋိ၌ နေတော်မူလျက်သာလျှင် ထိုမထေရ်ကိုမြင်တော်မူ၍ ချစ်သားရဟန်း - ဤအတ္တဘောသည် ဤအတိုင်းသာလျှင် ဟုတ်မှန်ပေ၏ ဤသို့သဘောရှိသည်သာလျှင် ဖြစ်ပေ၏ ရေမြှုပ်စိုင်ကဲ့သို့ရင်း တံလှပ်ကဲ့သို့ရင်း ဖြစ်ခြင်းပျက်ခြင်းသဘောရှိသည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤဂါထာကို ဟောတော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၄၆ ဖေဏူပမံ ကာယမိမံ ဝိဒိတွာ၊ မရီစိဓမ္မံ အဘိသမ္ဗုဓာနော။
ဆေတွာန မာရဿ သပုပ္ဖကာနိ၊ အဒဿနံ မစ္စုရာဇဿ ဂစ္ဆေ။

ဣမံကာယံ၊ ဆံပင် မွေးညှင်း ခြေသည်း လက်သည်း စသည်တို့၏ အပေါင်းအစုဖြစ်သော ဤကိုယ်ကို။ ဖေဏူပမံ၊ ခဏဖြစ်ချုပ် အခြေနုပ်သော ရေမြှုပ်နှင့်တူ၏ဟု။ ဝိဒိတွာ၊ သိပြီး၍။ မရီစိဓမ္မံ၊ ဗလာကွက်လပ် အထင်ကပ်သည့် တံလှပ်နှင့်တူသော သဘောကို။ အဘိသမ္ဗုဓာနော၊ ကောင်းစွာ သိသောသူသည်။ မာရဿ၊ မာရ်မင်း၏။ သပုပ္ဖကာနိ၊ [၁]သပုပ္ဖကဟု ဆိုအပ်ကုန်သော တေဘူမက ဝဋ္ဋတရားတို့ကို။ ဆေတွာန၊ အရဟတ္တမဂ် ဉာဏ်သန်လျက်ဖြင့် ဖြတ်ဖျက်၍။ မစ္စုရာဇဿ၊ သေမင်း၏။ အဒဿနံ၊ မမြင် မတွေ့ရာ ပြည်သာ နိဗ္ဗာန်သို့။ ဂစ္ဆေ၊ ရောက်ရာ၏။

---

၁ သပုပ္ဖက—ပန်းပွင့်မျိုးစုံပွင့်လျက် မွေ့လျော်ဘွယ်ကောင်းသော ပန်းဥယျာဉ်ကြီး။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဂါထာ၏ အဆုံး၌ ထိုမထေရ်မြတ်သည် ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါးနှင့်တကွ ရဟန္တာ အဖြစ်သို့ရောက်၍ ဘုရားရှင်၏ ရွှေအဆင်းနှင့် တူသော အဆင်းရှိသော ကိုယ်တော်ကို ချီးမွမ်းထောမနာ ရှိခိုးလျက်သာလျှင် ရောက်လာခဲ့လေသတည်း။

တံလှပ်ပမာ ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုရှုသော မထေရ်၏ဝတ္ထု ပြီး၏။

၃—ဝိဋူဋဘဝတ္ထု

ပုပ္ဖာနိဟေဝ ပစိနန္တံ—အစ ရှိသော ဤတရား ဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ နေတော်မူစဉ် ကြီးစွာသော ရေအလျဉ်သည် လွှမ်းမိုးဖိစီးလျက် နှစ်မြှုပ်ကာသတ်အပ်သော ပရိသတ်နှင့်တကွ သေလေသော [၁]ဝိဋူဋဘကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

ပသေနဒီကောသလမင်းကြီး ဗန္ဓုလစစ်သူကြီး မဟာလိ လိစ္ဆဝီမင်းတို့၏ အကြောင်း

ထိုသို့ဟောရာ၌ ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား အစဉ်အတိုင်းဖြစ်သောစကားတည်း။ သာဝတ္ထိပြည်၌ မဟာကောသလမင်းကြီး၏ သားတော်သည် ပသေနဒီမင်းသားမည်၏။ ဝေသာလီပြည်၌ လိစ္ဆဝီမင်း၏သားတော်သည် လိစ္ဆဝီမင်းသား မဟာလိမည်၏။ ကုသိနာရုံပြည်၌ မလ္လာမင်း၏ သားတော်သည် ဗန္ဓုလမည်၏။ ဤသို့ ဤသုံးယောက်သော မင်းသားတို့သည် အရပ်လေးမျက်နှာမှ လာကုန်သော သူတို့၏ အကြီးအမှူးဖြစ်သော ဒိသာပါမောက္ခဆရာ့အထံ၌ အတတ်ပညာ သင်ယူခြင်းငှါ တက္ကသိုလ်ပြည်သို့သွားကြရာ မြို့မှအပဖြစ်သောစရပ်သို့ အတူတကွ ရောက်ကြကုန်သဖြင့် အချင်းချင်းလာခြင်း၏ အကြောင်းကိုရင်း, အမျိုးအနွယ်ကိုရင်း, အမည်ကိုရင်း, မေးကြ၍ အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်ကြပြီးလျှင် အတူတကွ ဆရာ့ထံချဉ်းကပ်လျက် အတတ်ပညာကို သင်ကြားပြကုန်သည်ရှိသော် မကြာမြင့်မီ တတ်မြောက်အောင် သင်ယူအပ်ပြီးသော အတတ်ပညာရှိကုန်သဖြင့် ထိုမင်းသား သုံးယောက်တို့သည် ဆရာကိုပန်ကြားပြီးလျှင် အတူတကွ ထွက်ခဲ့ကြရာ

---

၁ သီဟိုဠ်မူ၌ ဝိဋူဍဘဟု ရှိ၏။

မိမိ မိမိတို့နေရာ တိုင်းပြည်တို့သို့ ရောက်သွားကြလေကုန်၏။ ထိုမှင်းသားတို့တွင် ပသေနဒီမင်းသားသည် ခမည်းတော်အား အတတ်ကို ပြလတ်သည်ရှိသော် သား အား မြတ်နိုးသဖြင့် ခမည်းတော်သည် မင်းအဖြစ်ဖြင့် အဘိသိက်သွန်း၍ မင်းပြု စေတော်မူလေ၏။ မဟာလိမင်းသားသည်လည်း လိစ္ဆဝီမင်းတို့အား အတတ်ကို ပြသည်ရှိသော် ကြီးစွာသော အားထုတ်ခြင်းဖြင့် ပြလေ၏။ ထိုမဟာလိမင်း သား၏ မျက်စိတို့သည် ပေါက်ကွဲပျက်စီး၍ သွားကုန်၏။ လိစ္ဆဝီမင်းတို့လည်း ဩော်ဖြစ်ရလေခြင်း ဆရာသည် မျက်စိကွယ်ပျက်ခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့ရလေပြီ တကား ထို့ကြောင့် မဟာလိမင်းသားကို ငါတို့ မစွန့်ကုန်အံ့။ ငါတို့ လုပ်ကျွေး သမှု ပြုစုကုန်အံ့ဟု အခွန်တသိန်းထွက်သော တံခါးတခုကို ပေးထားကြလေ ကုန်၏။ ထိုမဟာလိမင်းသားသည် ထိုတံခါးကိုအမှီပြု၍ ငါးရာအတိုင်းအရှည် ရှိသောလိစ္ဆဝီမင်းသားတို့ကို အတတ်သင်ပေးလျက်နေလေ၏။ ဗန္ဓုလ မင်းသား သည်ကား ခြောက်ဆယ်သောဝါးကို ယူဆောင်စေ၍ ဝါးလုံးခေါင်း အလယ်၌ သံချောင်းတို့ထည့်သွင်းသဖြင့် စိုက်ထောင်၍ ထားအပ်ကုန်ပြီးသော ဝါးအစည်း ခြောက်ဆယ်တို့ကို မလ္လာမင်းသားတို့က ဤဝါးစည်းတို့ကို ပြတ်အောင်ခုတ်ဖြတ် စေသတည်းဟုဆိုလျှင် အတောင်ရှစ်ဆယ် မြှောက်သော ကောင်းကင်သို့ ခုန် တက်၍ သန်လျက်ဖြင့် ပြတ်အောင်ခုတ်ဖြတ်ကာ သွားလေ၏။ ဗန္ဓုလမင်းသား သည် အဆုံးဖြစ်သော ဝါးစည်း၌ သံချောင်း၏ ကိရိဟူ၍ မြည်သောအသံကို ကြားရ၍ ဤအသံကား အဘယ်နည်းဟု မေးလတ်သော် အလုံးစုံသော ဝါးစည်း တို့၌ သံချောင်းတို့ထားသည်အဖြစ်ကို သိရလျှင် သံလျက်ကိုစွန့်ပစ်၍ ငိုကြွေး လျက် ငါ့အား ဤမျှအတိုင်းအရှည်ရှိသောဆွေမျိုး နှလုံးချစ်ကျွမ်းဝင်သော သူတို့တွင် တယောက်သောသူမျှလည်း ချစ်ခင်ခြင်းရှိသဖြင့် ဤအကြောင်းကို မပြောကြား ငါသည်အကယ်၍ သိရပါမူကား သံချောင်းသံကို မမြည်စေမူ၍ သာလျှင် ဖြတ်နိုင်ရာ၏ဟု ဆိုပြီးလျှင် မယ်တော် ခမည်းတော်တို့အား ဘုရား သားတော်သည် အလုံးစုံသော ဤသူတို့ကိုသတ်၍ မင်းအဖြစ်ကိုပြုလို၏ဟု ပြော ကြားလေ၏။ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့လည်း ချစ်သား အစဉ်အဆက် ဖြစ် သော ဤမင်းအဖြစ်မည်သည်ကို ဤသို့ပြုခြင်းငှါ မရအပ်ဟု အထူးထူး အပြား ပြားအားဖြင့် တားမြစ်လေ၏။ ထိုသို့ဖြစ်မူ ငါ့သူငယ်ချင်း အထံသို့ သွားတော့ အံ့ဟုကြံ၍ သာဝတ္ထိပြည်သို့သွားလေ၏။ ပသေနဒီ ကောသလမင်းသည်လည်း

သူငယ်ချင်း ဇန္နုလမင်းသားလာကြောင်းကို ကြားရလေလျှင် ခရီးဦးကြိုဆို၍ များစွာကြီးကျယ်သော ပူဇော်သက္ကာရဖြင့် ထိုဇန္နုလမင်းသားကို သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွင်းသဖြင့် စစ်သူကြီးအရာ၌ထားလေ၏။ ထိုဇန္နုလမင်းသားသည် မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ကိုလည်းခေါ် စေ၍ သာဝတ္ထိပြည်၌သာလျှင် နေခြင်းကိုပြုလေ၏။

ကောသလမင်း မေ့လျော့ခြင်းနှင့် အရှင်အာနန္ဒာ သန္တိတရား ဆောင့်ရှောက်ပုံ

ထို့နောက် တနေ့သ၌ ပသေနဒီကောသလမင်းသည် ပြာသာဒ်ထက်၌ ရပ်တည်လျက် ခရီးလမ်းမကို ကြည့်ရှုသည်ရှိသော် အနာထပိဏ် သူဌေးကြီး၏၎င်း, ဝိသာခါ ဒါယိကာမကြီး၏၎င်း, သုပ္ပဝါသာဒါယိကာမကြီး၏၎င်း, ဤသူတို့၏ အိမ်သို့ နေ့စဉ်မပြတ် ဆွမ်းစားခြင်းငှါ ကြွသွားတော်မူကြကုန်သော အထောင်မကသော ရဟန်းတို့ကိုမြင်လျှင် အရှင်ကောင်းတို့သည်အဘယ်အရပ်သို့ ကြွတော်မူကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူသည်ရှိသော် အရှင်မင်းကြီး အနာထပိဏ် သူဌေးကြီးအိမ်၌ နိစ္စဘတ်, သလာကဘတ်, ဂိလာနဘတ်, စသည်အလို့ငှါ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း နှစ်ထောင်သော ရဟန်းတို့သည် ကြွတော်မူကြကုန်၏။ စူဠ အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးအိမ်၌ ငါးရာသောရဟန်းတို့သည် ကြွတော်မူကြကုန်၏။ ဝိသာခါ သုပ္ပါဝါသာတို့အိမ်၌လည်း ထို့အတူ ကြွတော်မူကြကုန်၏ဟု လျှောက်တင်ကုန်သည်ရှိသော် မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ရဟန်းသံဃာအပေါင်းကို လုပ်ကျွေးလိုသည်ဖြစ်၍ ကျောင်းတော်သို့သွားပြီးလျှင် ရဟန်းတထောင်နှင့်တကွ ဘုရားရှင်ကို ပင့်ဘိတ်၍ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး မိမိလက်ဖြင့် အလှူကြီးကို ပေးလှူ၍ ခုနစ်ရက် မြောက်သောနေ့၌ ဘုရားရှင်ကို ရှိခိုးလျက် မြတ်စွာဘုရား ငါးရာသောရဟန်းတို့နှင့်တကွ မပြတ် တပည့်တော်၏ ဆွမ်းကို ခံယူတော်မူကြပါဘုရားဟု လျှောက်လေ၏။ မြတ်သောမင်းကြီး ဘုရားတို့မည်သည်ကား တခုတည်းသောအရပ်၌ မပြတ်ဆွမ်းကိုမခံယူကုန် လူအများတို့သည် ဘုရားရှင်တို့၏ကြွလာတော်မူခြင်းကို တောင့်တမြော်ခေါ် ကြကုန်၏ဟုမိန့်တော်မူလတ်သော် ထိုသို့ဖြစ်မူ ရဟန်းတပါးကို မပြတ်စေလွှတ်တော် မူကြပါဘုရားဟု လျှောက်ပြန်သဖြင့် ဘုရားရှင်လည်း အာနန္ဒာမထေရ်အား မပြတ်ကြွရောက် ချီးမြှောက်ရန် တာဝန် ပြုလေ၏။ မင်းကြီးလည်း ရဟန်းသံဃာ ကြွလာသည်ရှိသော် သပိတ်ကို လှမ်းယူလျက်

ဤအမည်ရှိကုန်သော သူတို့သည် လုပ်ကျွေးသမှု ပြုစုစေကုန်သတည်းဟု မစီရင် မချွဲခြမ်းမူ၍ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ကိုယ်တိုင်သာလျှင် လုပ်ကျွေးပြီးလျှင် ရှစ်ရက် မြောက်သောနေ့၌ ပြန့်လွင့်သောစိတ်ရှိခြင်းကြောင့် ဖမ့်လျော့ခြင်းကိုပြုလေ၏။ မင်းအိမ်နန်းတော်မည်သည်ကား မစေခိုင်း မတိုက်တွန်းအပ်ကုန်သော သူတို့ သည် နေရာတို့ကိုခင်း၍ ရဟန်းတို့ကိုနေစေလျက် လုပ်ကျွေးခြင်းငှါမရကြကုန်။ ထို့ကြောင့် ရဟန်းတို့သည် ငါတို့ကား ဤအရပ်၌နေခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ကုန်ဟု နှလုံးပြု၍ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် ဖဲသွားကြလေကုန်၏။ မင်းကြီးသည် နှစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌လည်း မေ့လျော့ ပြန်ခြင်းကြောင့် များစွာသော ရဟန်းတို့သည် ဖဲသွားကြကုန်၏။ သုံးရက်မြောက်သော နေ့၌လည်း မေ့လျော့ ပြန်လေ၏။ ထိုအခါ ရှင်အာနန္ဒာတပါးကိုသာလျှင် ထားခဲ့၍ ကြွင်းသော ရဟန်းတို့သည် ဖဲသွားကြလေကုန်၏။

[ဘုန်းရှိသောသူတို့မည်သည်ကား အကြောင်းကို ထောက်ညှာသဖြင့် နေခြင်းရှိသည်သာဖြစ်ကုန်၏။ ဒါယကာတို့၏ ကြည်ညိုခြင်းကိုလည်းစောင့် ရှောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား၏လည်း ရှင်သာရိပုတြာ ရှင်မောဂ္ဂလာန် ဟူ သော နှစ်ပါးသောအဂ္ဂသာဝကရဟန်းမိန်းမတို့တွင် ခေမာဥပ္ပလဝဏ်ဟူသော နှစ်ပါးသော အဂ္ဂသာဝိကာမ ဥပါသကာယောကျ်ားတို့တွင် စိတ္တသူကြွယ် ဟတ္ထကအာဠဝကဟူသော နှစ်ယောက်သော မြတ်သော ဥပါသကာ ဥပါ သိကာမိန်းမတို့တွင် ဝေဠုကဏ္ဍကီမည်သော နန္ဒမာတာ ခုဇ္ဇုတ္တရာဟူသော နှစ်ယောက်သော မြတ်သောဥပါသိကာမ ဤရှစ်ယောက်သောသူတို့ကို အစ ပြု၍ အရာအဖူးသို့ ရောက်ကုန်သော အလုံးစုံသော သာဝကတို့သည်လည်း တစိတ်အားဖြင့် ဆယ်ပါးသောပါရမီတို့ကို ဖြည့်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ကြီးသောဘုန်းကံရှိကုန်၏။ ဆုတောင်းခြင်းနှင့် ပြည့်စုံကုန်၏။]

ရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်သည်လည်း ကမ္ဘာတသိန်းကာလပတ်လုံး ဖြည့်ပြီးသော ပါရမီရှိသည်ဖြစ်၍ ဆုတောင်းနှင့်ပြည့်စုံသောကြောင့် ကြီးသော ဘုန်းကံရှိသည် ဖြစ်ရကား မိမိ၏အကြောင်းကို ထောက်ညှာ၍ နေလေ့ရှိသော အဖြစ်ဖြင့် ဒါယ ကာ၏ ကြည်ညိုခြင်းကို စောင့်ရှောက်လျက် နေလေ၏။ ထိုရှင်အာနန္ဒာ တပါး တည်းကိုသာလျှင် နေစေ၍ လုပ်ကျွေးကြလေကုန်၏။

မချဉ်းကပ်သင့်-ချဉ်းကပ်သင့်သော အမျိုးအိမ်

ကောသလမင်းကြီးသည်လည်း ရဟန်းတို့၏ကြွသွားတော်မူကြသောကာလ၌ လာလတ်၍ ခဲဘွယ် ဘောဇဉ်တို့ကို ထိုသို့ထားတိုင်းပင် တည်သည်တို့ကို မြင်ရလျှင် အသို့နည်း ဘုရှင်မြတ်တို့ မကြွလာကုန်သလောဟု မေးမြန်းသဖြင့် အရှင်မင်းကြီး ရှင်အာနန္ဒာတပါးသာလျှင် ကြွလာတော်မူပါသည်ဟု လျှောက်သောစကားကို ကြားရလျှင် မချွတ်ကေန် ငါ၏ ဤမျှလောက်သော ဆွမ်းဖြတ်ခြင်းကို ပြုကုန်ဘိ၏ဟု ရဟန်းတို့အားအမျက်ထွက်၍ ဘုရားရှင်အထံတော်သို့ သွားပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား တကာတော်တို့သည် ငါးရာသော ရဟန်းတို့အဘို့ ဆွမ်းကို လှူဒါန်းရန် စီရင်အပ်၏။ ရှင်အာနန္ဒာမထေရ် တပါးတည်းသာလျှင် ကြွလာခဲ့သတတ်။ စီရင်အပ်သောဆွမ်းသည် ထိုသို့စီရင်တိုင်းသာလျှင် တည်ရှိပါသည် ရဟန်းငါးရာတို့သည် တကာတော်၏ နန်းတော်၌ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးအံ့ဟူသော အမှတ်ကို မပြုကြပါကုန်။ အကြောင်းကား အသို့ပါနည်းဘုရားဟု လျှောက်ထားလေ၏။ ဘုရားရှင်လည်းရဟန်းတို့၏အပြစ်ကို မိန့်တော်မမူဘဲ မြတ်သောမင်းကြီး ငါဘုရား၏ တပည့်သားသာဝကတို့အား အသင်မင်းကြီးတို့နှင့်တကွ ချစ်ချစ်ခင်ခင် အကျွမ်းဝင်ခြင်းသည် မရှိ။ ထို့ကြောင့်မလာကုန်သည် ဖြစ်ပေကုန်လတ္တံ့ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဒါယကာတို့၏ အထံသို့ မသွားသင့် မကပ်ရောက်သင့်သော အကြောင်းကိုရှင်း, သွားသင့် ကပ်ရောက်သင့်သော အကြောင်းကိုရှင်း ထင်ရှားစွာ ပြတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍ ရဟန်းတို့ကို ခေါ်တော်မူပြီးလျှင် ဤ [၁]သုတ်ကို ဟောတော်မူလေ၏။

ချစ်သားရဟန်းတို့ ကိုးပါးသော အင်္ဂါတို့နှင့် ပြည့်စုံသောဒါယကာ အိမ်သို့ မကပ်မရောက်ရသေးလျှင် ကပ်ရောက်ခြင်းငှါ မသင့် ကပ်ရောက်ပြီးလျှင်လည်း ချဉ်းကပ်နေထိုင်ခြင်းငှါ မသင့် အဘယ်ကိုးပါးတို့နည်း ဟူမူကား—

၁ နှစ်သက်မြတ်နိုးစွာ ခရီးဦး မကြိုဆိုကြကုန်။
၂ နှစ်သက်မြတ်နိုးစွာ ရှိမခိုးကြကုန်။
၃ နှစ်သက်မြတ်နိုးစွာ နေရာမပေးကြကုန်။
၄ ထင်ရှားရှိသော လှူဘွယ်ဝတ္ထုကို လျှို့ဝှက်၍ ထားကြကုန်၏။

---

၁ အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်နဝကနိပါတ်ပဌမ ပဏ္ဏာသက သီဟနာဒဝဂ်၌ လာ၏။

၅ များများရှိသော်လည်း အနည်းငယ်ကိုသာ လှူကြကုန်၏။
၆ အမွန်အမြတ်ရှိသော်လည်း အယုတ်အညံ့ကိုသာ လှူဒါန်းကြကုန်၏။
၇ မရိုမသေလှူဒါန်းကြကုန်၏ ရိုရိုသေသေမလှူဒါန်းကြကုန်။
၈ ရိုရိုသေသေဆည်းကပ်၍ မနေကြကုန်။
၉ တရားနာစိမ့်သောငှါ ဟောကြားသောပုဂ္ဂိုလ်အား မမြတ်နိုးကြကုန်။

ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါကိုးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ဒါယကာအိမ်သို့ မကပ်မရောက်ရသေးလျှင် ကပ်ရောက်ခြင်းငှါ မသင့်။ ကပ်ရောက်ပြီးလျှင်လည်း ချဉ်းကပ်ထိုင်နေခြင်းငှါ မသင့်။

ချစ်သားရဟန်းတို့ ကိုးပါးသော အင်္ဂါတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ဒါယကာအိမ်သို့ မကပ်မရောက်ရသေးလျှင်လည်း ကပ်ရောက်ခြင်းငှါ သင့်၏။ ကပ်ရောက်ပြီးလျှင်လည်း ချဉ်းကပ်ထိုင်နေခြင်းငှါသင့်၏။ အဘယ်ကိုးပါးတို့နည်း ဟူမူကား—

၁ နှစ်သက်မြတ်နိုးစွာ ခရီးဦးကြိုဆိုကြကုန်၏။
၂ နှစ်သက်မြတ်နိုးစွာ ရှိခိုးကြကုန်၏။
၃ နှစ်သက်မြတ်နိုးစွာ နေရာပေးကြကုန်၏။
၄ ထင်ရှားရှိသောလှူဘွယ်ဝတ္ထုကို လျှို့ဝှက်၍ မထားကြကုန်။
၅ များများရှိသဖြင့်လည်း များများလှူကြကုန်၏။
၆ အမွန်အမြတ်ရှိသဖြင့်လည်း အမွန်အမြတ်ကိုသာ လှူကြကုန်၏။
၇ ရိုသေစွာလှူဒါန်းကြကုန်၏ မရိုမသေ မလှူဒါန်းကြကုန်။
၈ ရိုရိုသေသေဆည်းကပ်၍ နေကြကုန်၏။
၉ တရားနာစိမ့်သောငှါ ဟောကြားသောပုဂ္ဂိုလ်အားမြတ်နိုးကြကုန်၏။

ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါကိုးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ဒါယကာအိမ်သို့ မကပ်မရောက်ရသေးလျှင်လည်း ကပ်ရောက်ခြင်းငှါသင့်၏။ ကပ်ရောက်ပြီးလျှင်လည်း ချဉ်းကပ်ထိုင်နေခြင်းငှါလည်းသင့်၏။

မြတ်သောမင်းကြီး ဤသို့လျှင် ငါဘုရား၏ ဟပည့်သား သာဝကတို့သည် တကာတော်မင်းကြီးတို့ အထံ၌ ချစ်ချစ်ခင်ခင် အကျွမ်းဝင်ခြင်းကို မရကုန်သည်

ဖြစ်၍ မလာကုန်သည် ဖြစ်ပေကုန်လတ္တံ့ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် ရှေးပညာရှိတို့သည်လည်း ချစ်ချစ်ခင်ခင် အကျွမ်းမဝင်သောအရပ်၌ ရှိသေစွာ လုပ်ကျွေးသမှုပြုစုအပ်ကုန်သော်လည်း သေလှူနီးပါး ရောဂါဝေဒနာသို့ ရောက်သောအခါ ချစ်ချစ် ခင်ခင် အကျွမ်းဝင်သောအရပ်သို့သာ ကြွသွားကြလေကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား အဘယ်အခါ၌ ကြွသွားကြပါကုန်သနည်းဘုရားဟု မင်းကြီးသည်လျှောက်ထား မေးမြန်းအပ်သည်ဖြစ်၍ လွန်လေပြီးသော အတိတ်ကိုဆောင်တော်မူလေ၏။

အကျွမ်းဝင်ရာ၌သာ ချဉ်းကပ်သင့်ကြောင်း ပြသော ကေသဝ ရသေ့ဝတ္ထု။

လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ကေသဝအမည်ရှိသောမင်းသည် မင်းစည်းစိမ်ကို စွန့်ပယ်၍ ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်ကို ပြုလေ၏။ ထိုကေသဝမင်း ရသေ့ပြုပြီဟူသော စကားကိုကြား၍ ထိုမင်း၏ ငါးရာကုန်သော ယောကျ်ားတို့သည် အတုလိုက်၍ ရသေ့ရဟန်းပြုကြကုန်၏။ ထိုရသေ့သည် ကေသဝရသေ့မည်သည် ဖြစ်လေ၏။ ထိုကေသဝမင်း၏ ဆံမုတ်ဆိတ်စသည်တို့ကို ပြုပြင်ခြင်း တန်းဆာဆင်ခြင်းနှင့်ယှဉ်သော ဆေတ္တာသည် သည်လည်း ရသေ့ရဟန်းပြု၍ [၁]ကပ္ပကမည်သော အန္တေဝါသိက တပည့်ရင်း ဖြစ်လေ၏။ ထိုကေသဝရသေ့သည် ပရိသတ်နှင့်တကွ ရှစ်လတို့ပတ်လုံး ဟိမဝန္တာတော၌နေ၍ မိုးဥတုအခါ၌ ချဉ် ဆားကို မှီဝဲသုံးဆောင်ခြင်း အကျိုးငှါ ဗာရာဏသီပြည်သို့ ရောက်၍ ဆွမ်းအလို့ငှါ ဝင်လေ၏။ ထိုအခါ ကေသဝရသေ့ကို ဗာရာဏသီမင်းမြင်လျှင် ကြည်ညိုသောစိတ် ရှိရကား မိုးလေးလပတ်လုံး မိမိနေပြည်တော်၌ နေစိမ့်သောငှါ ပဋိညာဉ်ကိုယူစေလျက် ဥယျာဉ်၌ နေစေပြီးလျှင် ညချမ်းနံနက်တို့၌ ထိုရသေ့အားဆည်းကပ်ခြင်းသို့သွားရောက်၏။ ကြွင်းသောရသေ့တို့သည် နှစ်ရက် သုံးရက်ပတ်လုံး နေပြီးလျှင် ဆင်သံစသည်တို့ဖြင့် ဆူညံနှိပ်စက်ကုန်သောကြောင့် ပျင်းရိငြီးငွေ့ကုန်သည်ဖြစ်၍ ဆရာအကျွန်ုပ်တို့ငြီးငွေ့ကုန်သည်ဖြစ်၍ သွားလိုကြပါကုန်၏ဟု ပန်ကြားလျှောက်ထား

---

၁ စတုတ္ထနိပါတ် ကေသဝဇာတ်၌ကား ပုဏ္ဏားမျိုး၌ဖြစ်သော 'ကပ္ပ' သတို့သားအား တက္ကသိုလ်ပြည် ပညာသင်ပြန် ဘုရားလောင်းဟုဆိုသည်။

လေကုန်၏။ ချစ်သားတို့-အဘယ်အရပ်သို့ သွားလိုကြကုန်သနည်းဟု မေးလတ်သော် ဆရာဟိမဝန္တာသို့သွားပါကုန်အံ့ဟု လျှောက်ကုန်၏။ချစ်သားတို့ မင်းကြီးသည် ငါတို့ရောက်သော နေ့ရက်၌ပင်လျှင် မိုးလေးလပတ်လုံး ဤဉယျာဉ်၌ နေခြင်းငှါ ပဋိညာဉ်ကိုယူလေပြီ။ အဘယ်သို့သောအခြင်းအရာဖြင့် သွားနိုင်ကုန်အံ့နည်းဟု ဆိုလတ်သော် ဆရာ အရှင်တို့သည် အကျွန်ုပ်တို့အား မပြောမကြားမူ၍သာလျှင် ပဋိညာဉ်ကိုပေးအပ်၏။အကျွန်ုပ်တို့ကားနေခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါကုန် ဤ ဥယျာဉ်မှမနီးမဝေး အရှင်ဆရာတို့၏သတင်းစကားကို ကြားကောင်းသော အရပ်၌သာနေ၍ နေကြပါကုန်အံ့ဟု လျှောက်ကြားပြီးလျှင် ဆရာရသေ့ကို ရှိခိုး၍ ဖဲသွားကြလေကုန်၏။ ကပ္ပကအမည်ရှိသော အတွင်းနေ တပည့်နှင့်အတူတကွ ဆရာရသေ့သည်သာလျှင် ကျန်ရစ်လေ၏။မင်းကြီးသည် ဆည်းကပ်ခစားခြင်းသို့ ရောက်လာသည်ရှိသော် အရှင်ကောင်းတို့သည် အဘယ်မှာနည်းဟု မေးလျှောက်၏။မြတ်သောမင်းကြီး ထိုရသေ့အားလုံးတို့ကား မမွေ့လျော်ပျင်းရိငြီးငွေ့သည်ဟု ဆို၍ ဟိမဝန္တာသို့ သွားကြကုန်၏ဟုဆိုလေ၏။

ကပ္ပကရသေ့သည်လည်း မကြာမြင့်မီ ပျင်းရိငြီးငွေ့၍ ဆရာရသေ့သည် အဖန်တလဲလဲ တားမြစ်သော်လည်း မစွမ်းနိုင်ပါဟုဆို၍ ဖဲသွားပြီးလျှင် ရှေးဦးစွာ သွားနှင့်သော ရသေ့တို့ထံရောက်၍ ဆရာရသေ့၏ သတင်းစကားကို နားထောင်လျက်သာလျှင် မနီးမဝေးသောအရပ်၌နေလေ၏။နောက်အဘို့၌ ဆရာရသေ့အား အတွင်းနေတပည့်တို့ကို အောက်မေ့သဖြင့် ဝမ်းသွေးသွန်သော အနာရောဂါသည် ဖြစ်လေ၏။ မင်းကြီးသည် သမားကောင်းတို့ဖြင့် ကုစားစေသော်လည်းရောဂါသည် မငြိမ်းမပျောက်လေ။ ထိုအခါ ကေသဝရသေ့က မြတ်သောမင်းကြီး အသို့နည်း ငါ့အား ရောဂါငြိမ်းပျောက်ခြင်းကို အလိုရှိသလောဟု မေးလေ၏။ အရှင်ဘုရားအကျွန်ုပ်သည်အကယ်၍တတ်နိုင်ပါအံ့။ ယခုချက်ခြင်း ချမ်းသာခြင်းကိုပြုလိုပါ၏ဟု လျှောက်၏။မြတ်သောမင်းကြီး ငါ၏ချမ်းသာခြင်းကို အကယ်၍ အလိုရှိသည်ဖြစ်အံ့။ ငါ၏အတွင်းနေတပည့်တို့ အထံသို့ ငါ့ကိုပို့ပါလော့ဟုဆို၏။ မင်းကြီးသည်လည်း အရှင်ဘုရား ကောင်းလှပါပြီဟု ဝန်ခံ၍ ထိုကေသဝရသေ့ကို ညောင်စောင်း၌ အိပ်စေပြီးလျှင် နာရဒအမတ်အမှူးရှိသော အမတ်လေးယောက်တို့ကို ငါ့အရှင်ဆရာမြတ်၏ အကြောင်းဖြစ်ခြင်းသတင်းစကားကို ကြားသိအောင်

ပြု၍ ငါ့အားသတင်းစကားပို့လိုက်ကြကုန်လော့ဟု မိန့်မှာတော်မူ၍လွှတ်လိုက်၏။ ကပ္ပကမည်သော အတွင်းနေတပည့်သည် ဆရာရသေ့၏ကြွလာသော သတင်း စကားကိုကြား‌ရလျှင် ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်းကိုပြု၍ ကြွင်းသောရသေ့တို့သည်အဘယ် မှာနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် ဤမည်သောအရပ်၌ နေပါကုန်သတတ်ဟု ပြော လေ၏။ ထိုရသေ့တို့သည်လည်း ဆရာမြတ်၏ကြွရောက်လာကြောင်းကို ကြားရ လျှင် ထိုအရပ်သို့ပင်သက်ဝင်စုဝေးကြ၍ ဆရာအားရေနွေးကိုပေး၍ သစ်သီးကြီး ငယ်ကိုပေးဆက်ကပ်လှူကြကုန်၏။ ထိုခဏ၌ပင်လျှင် ရောဂါသည် ငြိမ်းပျောက် ချမ်းသာလေ၏။ ကေသဝရသေ့သည် နှစ်ရက်သုံးရက်ဖြင့်သာလျှင် ရွှေအဆင်း ကဲ့သို့သော အဆင်းရှိသည်ဖြစ်လေ၏။ ထိုအခါ၌ ကေသဝရသေ့ကို နာရဒအမတ် သည် ဤသို့မေးလေ၏။ (ကေသဝရသေ့သည် အဖြေဂါထာတို့ကို ဖြေဆိုလေ၏)။

ချစ်ကျွမ်းဝင်ရာ အရံသော တရား

မနုဇိန္ဒံ ဇဟိတွာန၊သဗ္ဗကာမသမိဒ္ဓိနံ။
ကထံနု ဘဂဝါ ကေသီ၊ ကပ္ပဿ ရမတဿမေ။

သာဒူနိ မရဏီယာနိ၊ သန္တိ [၁]ရုက္ခာ မနောရမာ။
သုဘာသိတာနိ ကပ္ပဿ၊ နာရဒ ရမယန္တိ မံ။

သာလီနံ ဩဒနံ ဘုတွာ၊ သုစိံ မံသူပသေစနံ။
ကထံ သာမာကနီဝါရာ၊ အလောဏာ ဆာဒယန္တိ တံ။

အသာဒုံ ယဒိဝါသာဒုံ၊ အပ္ပံဝါ ယဒိဝါဗဟုံ။
ဝိဿတ္ထော ယတ္ထ ဘုဉ္ဇေယျ၊ ဝိဿာသပရမာ ရသာ။

သဗ္ဗကာမသမိဒ္ဓိနံ၊ အလိုခပ်သိမ်းကို ပြည့်စုံစေနိုင်သော။ မနုဇိန္ဒံ၊ လူတို့ကို အစိုးရသော ဗာရာဏသီမင်းကို။ ဇဟိတွာန၊ စွန့်ပယ်၍။ ကထံနု၊ အဘယ်သို့သော အကြောင်းဖြင့်။ ဘဂဝါ၊ ငါတို့၏ဘုန်းကြီးသော အရှင်ဖြစ်သော။ ကေသီ၊

၁ တဿာကာသာတိရုက္ခာ၊ ပါဠိယံပန ရုက္ခာတွေဝလိခိတံ၊ စတုတ္ထနိပါတ် ကေသဝဇာတက အဋ္ဌကထာ။ ။ဧတ္ထစ ရုက္ခာတိ ရုက္ခာယော၊ တထာဟိ သာဒူနိ ရမဏီယာနိ သန္တိ ရုက္ခာ အဂ္ဂဉ္ဇာတိ ဇာတကပါဠိ၌ ဒိဿတိ။ သန္တိနိတိ၊ ဤအလိုဝက္ကာ—ဟုရှိလို၏။

သွီးကညာရတနာကို ပေးဆက်ကုန်အံ့ဟု ဆိုကြကုန်၏။ အဘယ်သူ့ သွီးနည်းဟု မေးလတ်သော် မြတ်စွာဘုရား၏ ဘထွေးတော်သား မဟာနမ် မည်သော သာကီဝင်မင်း၏ ဝါသဘခတ္တိယာ အမည်ရှိသော မင်းသွီးတည်းဟု ဆိုကြကုန်၏။

တမန်တို့သည်သွား၍ မင်းကြီးအား လျှောက်ကြား သံတော်ဦးတင်ကြလေကုန်၏။ မင်းကြီးသည် ယင်းသို့ဖြစ်လျှင် ကောင်းလှပေပြီ လျင်မြန်စွာ ဆောင်ယူခဲ့ကြကုန်လော့။ မင်းတို့မည်သည်ကား မျှားသောမာယာ ရှိကုန်၏။ ကျွန်မ၏သွီးကိုသော်လည်း ပို့ဆက်ကုန်ရာ၏။ ဘခင်မင်းကြီးနှင့် တခုသော ပွဲတော်အုပ်၌ အတူတကွ စားသောက်သော မင်းသွီးကိုသာ ဆောင်ကြရမည်ဟု စေလွှတ်လိုက်၏။ တမန်တို့သည်သွား၍ အရှင်မင်းကြီးတို့နှင့် တခုသောပွဲတော် အုပ်၌ အတူတကွ စားသောက်သော မင်းသွီးကိုသာ အကျွန်ုပ်တို့မင်းသည် အလို ရှိပါသည်ဟု လျှောက်ကြားကြကုန်၏။ မဟာနာမ် သာကီဝင်မင်းသည် အမောင် တို့ ကောင်းလှပေပြီဟု ဝန်ခံ၍ ဝါသဘခတ္တိယာ မင်းသွီးကို တန်းဆာဆင်စေ ပြီးလျှင် မိမိစားတော်ခေါ်သောအခါ ခေါ်စေ၍ ထိုမင်းသွီးနှင့်အတူတကွ စားသောက်ဘိသကဲ့သို့သော အခြင်းအရာကိုပြ၍ ဝါသဘခတ္တိယာကို တမန် တို့အား ဆောင်နှင်းအပ်နှံ လိုက်လေ၏။

တမန်တို့လည်း ထိုမင်းသွီးကို ဆောင်ယူခဲ့၍ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်လတ် သော် ထိုအကြောင်းကို မင်းကြီးအား လျှောက်ထားသံတော်ဦး တင်ကြလေ ကုန်၏ မင်းကြီးသည် နှစ်သက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုဝါသဘခတ္တိယာ မင်း သွီးကို ငါးရာသော မင်းမောင်းမတို့၏ အကြီးပြု၍ မိဖုယားကြီးအရာ၌ အဘိသိက် သွန်းလေ၏။ ထိုဝါသဘခတ္တိယာ မိဖုယားသည် မကြာမြင့်မီလျှင် ရွှေအဆင်းနှင့် တူသော အဆင်းရှိသော သတို့သားကို ဖွားမြင်လေ၏။

ဝိဋူဋဘဟု အမည်ဖြစ်ပေါ်လာပုံ

ထိုအခါ မင်းသားငယ်ကို အမည်မှည့်အံ့သောနေ့၌ ကောသလမင်းကြီးသည် မင်းသားငယ်၏ ဘိုးတော်ဖြစ်သော မဟာနာမ်မင်း၏ အထံသို့ သာကီဝင်မင်းသွီး ဝါသဘခတ္တိယာသည် သတို့သားဖွားမြင်ပါပြီ။ ယိုသူငယ်၏အမည်ကို အဘယ်သို့ မှည့်စေလိုပါသနည်းဟု တမန်စေလွှတ်လေ၏။ ထိုသတင်းစကားကို ယူဆောင်၍

သွားသူအမတ်သည်ကား အနည်းငယ်နားလေးသော သဘောရှိ၏။ ထိုအမတ်သည် သွားရောက်၍ ဘိုးတော်ဖြစ်သော မဟာနမ်မင်းကြီးအား လျှောက်ကြားသံတော်ဦးတင်လေ၏။ မဟာနာမ် မင်းကြီးလည်း ထိုစကားကို ကြားရလျှင် ဝါသဘခတ္တိယာသည် သားမဖွားမြင်သေးမီကပင် အလုံးစုံသော လူအပေါင်းကို လွှမ်းမိုးနိုင်သေး၏။ ယခုအခါကား အလွန်လျှင် မင်းနှင့် အကျွမ်းဝင်သည် ဖြစ်လတ္တံ့ ၁ဝလ္လဘာဖြစ်လတ္တံ့ ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုဝလ္လဘာဟူသော စကားကို နားလေးသောအမတ်သည် မှားယွင်းချွတ်ချော်စွာ ကြားခြင်းဖြင့်ကြားရ၍ ဝိဋဋူဘဟု မှတ်သားပြီးလျှင် ကောသလမင်းကြီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ အရှင်မင်းကြီး သတို့သား၏ အမည်ကို ဝိဋဋူဘဟူ၍ မှည့်တော်မူကြရမည်တဲ့ဟု သံတော်ဦးတင်လေ၏။ ကောသလမင်းသည်လည်း ဤအမည်ကား ၂ငါတို့၏အမျိုးဥစ္စာဖြစ်သော ရှေးဟောင်းအမည်ဖြစ်ပေလတ္တံ့ဟု ကြံ၍ ထိုဝိဋဋူဘ ဟူသော အမည်ကိုပင် မှည့်လေ၏။

ဝိဋဋူဘ ကပိလဝတ်ပြည်သို့ သွားခြင်း

ထိုအခါ ဝိဋဋူဘမင်းသားကို ငယ်စဉ်ကပင်လျှင် မင်းကြီးသည် ဘုရားရှင်၏ ချစ်မြတ်နိုးအောင်ပြုအံ့ဟု စစ်သူကြီးအရာကိုပေးလေ၏။ ထိုဝိဋဋူဘ မင်းသားသည် မင်းသားတို့ အစောင့်အရှောက်ဖြင့် ကြီးပွားသည်ဖြစ်၍ ခုနစ်နှစ်သားအရွယ်ရှိသောအခါ၌ တပါးသောမင်းသားတို့အား ဘွားတော်အိမ်မှ ဆင်ရုပ် မြင်းရုပ်စသည်တို့ကို ဆောင်ပို့လာသည်တို့ကို မြင်လျှင်မယ်တော်ကို မေးလေ၏။ မယ်တော် တပါးသော မင်းသားတို့အား ဘွားတော်အိမ်မှ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာကာရကို ဆောင်လာကြပါကုန်၏။ သားတော်ဖြစ်သော ကျွန်တော်အားကား တစုံတယောက်သောသူမျှ တစုံတခုကို မပို့လာပါ အသို့ပါနည်း မယ်တော်သည် မိမဲ့ဘမဲ့ ဖြစ်လေသလောဟု ဝိဋဋူဘ မင်းသားသည် အဖန်ဖန်အထပ်ထပ် မေးအပ်သည်ရှိသော် ထိုဝါသဘခတ္တိယာမိဖုယားက သားတော် ဝိဋဋူဘမင်းသားကို ငါ့သားချစ် သင်၏အမျိုးသည် သာကီဝင်မင်းတို့

---

၁ အကျွမ်းဝင်ခြင်းအနက်ကိုပြည်မှန်း၍-ဝလ္လဘာဟု ဆိုသည်ကို နားလေးသောအမတ်ကြီးသည် ဝိဋဋူဘ အမည်မှည့်ရမည်ဟု နားကြားချွတ်ယွင်း၏ဟူလို။

၂ အဋ္ဌကထာပါဠိ၌ ပေါရာဏကံ နာမ ဟု နော–ပုဒ်ပါ၍နေသောကြောင့် "ငါတို့၏"ဟု အနက်ပေးလိုက်သည်၊ ကစ္စိနော တုံ၌ကဲ့သို့ နှ၏ ကာရိယလည်း သင့်သည်ဟု ထင်ပေ၏။

ဖြစ်ကုန်၏။ ဘုရားတော်တို့သည် ဝေးသောအရပ်၌ နေကုန်၏။ ထို့ကြောင့် တစုံတခုကို မပို့နိုင်ကြကုန်ဟုဆို၍ လှည့်ပတ်ဖြားယောင်း ထားလေ၏။ တဖန် တဆဲ့ခြောက်နှစ် အရွယ်ရှိသောအခါ၌ မယ်တော် မယ်တော်၏ ဘုရားတော်မျိုးကို ဖူးမြင်လိုပါသည်ဟု ပြောဆိုခြင်းကြောင့် ငါ့သားမသင့် ထိုကပိလဝတ်ပြည်သို့ သွား၍ အဘယ်အမှုပြုလတ္တံ့နည်းဟု တားမြစ်ပါသော်လည်း အဖန်တလဲလဲ တောင်းပန်လေ၏။ထိုအခါ ဝိဋ္ဋူဘမင်းသား၏ မိခင်သည်ထိုသို့ဖြစ်မူ သွားလေ တော့ဟု ဝန်ခံ၍ ခွင့်ပြုလေ၏။ ဝိဋ္ဋူဘမင်းသားသည် ခမည်းတော် မင်းကြီး အား ပန်ကြား၍ များစွာသောအခြံအရံနှင့် ထွက်သွားလေ၏။ ဝါသဘခတ္တိယာ မင်းသမီးသည်လည်း ရှေးဦးစွာ ဆောင်းပါးစာလွှာကို ပို့လိုက်လေ၏။ ဘုရား ကျွန်တော်မကား ဤသာဝတ္ထိပြည်၌ ချမ်းသာစွာ နေရပါ၏ အရှင် သာကီဝင် မင်းတို့သည် ဝိဋ္ဋူဘ မင်းသားကလေးအား တစုံတခုခြားနားမှုကို မပြုကြပါ ကုန်လင့်ဟု စာလွှာဖြင့် တောင်းပန်လိုက်လေ၏။ သာကီဝင် မင်းတို့သည်လည်း ဝိဋ္ဋူဘ၏လာခြင်းကို သိနှင့်၍ ရှိခိုးခြင်းငှါမစွမ်းနိုင်ကုန်ဟု ထိုဝိဋ္ဋူဘမင်းသား အောက် ငယ်ကုန် ငယ်ကုန်သော မင်းသားတို့ကို ဇနပုဒ်သို့စေလွှတ်၍ ထိုဝိဋ္ဋူဘ သည် ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ရောက်သည်ရှိသော် [၁]မင်းကွန်း၌ စည်းဝေးကြကုန်၏။ ဝိဋ္ဋူဘမင်းသားသည် ထိုမင်းကွန်းသို့သွား၍ နေလေ၏။

ဝိဋူဘ ထိုင်ရာအင်းပျဉ်ကို နို့ရည်ဖြင့် ဆေးကြောခြင်း

ထိုအခါ ဝိဋ္ဋူဘကို ချစ်သား ဤသူသည် သင်၏ အဘွား တော်တည်း။ ဤသူသည် ဦးရီးတော်တည်းဟု ဆို၍ ရှိခိုးစေကြကုန်၏။ ဝိဋ္ဋူဘသည် အလုံး စုံသော သူတို့ကို ရှိခိုးလျက် လှည့်လည်သွားလာပြီးလျှင် မိမိကိုရှိခိုးသောသူကို တယောက်မျှမမြင်ခြင်းကြောင့် အသို့ပါနည်း အကျွန်ုပ်ကို ရှိခိုးထိုက်သော သူတို့ သည် မရှိလေကုန်သလောဟု မေးလေ၏။ သာကီဝင်မင်းတို့သည် ချစ်သား သင့် အောက် အသက်အရွယ်ငယ်ကုန်သော အသင်၏ညီတော်ဖြစ်သော မင်းသားတို့ သည် ဇနပုဒ်သို့သွားကြကုန်၏ဟု ပြောဆို၍ ထိုဝိဋ္ဋူဘအား ကြီးစွာသော ပူဇော်သက္ကာရပြုကြကုန်၏။ ထိုဝိဋ္ဋူဘလည်း နှစ်ရက်သုံးရက်ပတ်လုံး နေခဲ့၍

၁ မင်းကွန်းဆိုသည်ကား တိုင်းသူပြည်သား လူအများတို့၏ အမှုကိစ္စဟူသမျှကို စီရင်ဆုံး မရာ ဖြစ်သော မင်းတဲဟူလို။

များစွာသောအခြံအရံနှင့် ထွက်ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်မတယောက်သည် မင်းကွန်း၌ ထိုဝိဋဋူဘနေထိုင်ရာ ပျဉ်ချပ်ကို ဤနေရာသည်ကား ဝါသဘခတ္တိယာ ကျွန်မသား၏နေထိုင်ရာပျဉ်ချပ်တည်းဟု ဆဲရေးရေရွတ်လျက် နို့ရည်ဖြင့် ဆေးကြောလေ၏။ တယောက်သော မင်းချင်းယောကျ်ားသည် မိမိ၏ လက်နက်ကို မေ့ရစ်သဖြင့် ပြန်လည်၍ ထိုလက်နက်ကိုယူစဉ် ဝိဋဋူဘ မင်းသားအား ဆဲရေးသံကိုကြားရ၍ ထိုအကြောင်းကိုမေးသဖြင့် ဝါသဘခတ္တိယာသည် ကျွန်မ၏ဝမ်း၌ မဟာနာမ်မည်သော သာကီဝင်မင်းကိုအစွဲပြု၍ ဖွားမြင်သည်ဟု သိသောကြောင့် ဗိုလ်ပါအပေါင်းအား ပြောကြားလေ၏။ ဝါသဘခတ္တိယာ မိဖုယားသည် ကျွန်မ၏သမီးဖြစ်သတတ်ဟု အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ကြီးစွာဖြစ်လေ၏။ ထိုစကားကိုကြားလျှင် ဝိဋဋူဘမင်းသားသည် ဤသာကီဝင်မင်းတို့ကား ရှေးဦးစွာ ငါ၏နေထိုင်ရာ ပျဉ်ချပ်ကို နို့ရည်ဖြင့် ဆေးကြောနှင့်စေဦး။ ငါသည် မင်းအဖြစ်၌တည် သောအခါ ဤသာကီဝင်မင်းတို့၏ လည်ချောင်းသွေးအားလုံးကိုယူ၍ ငါ၏နေထိုင်ရာ ပျဉ်ချပ်ကို ဆေးကြောပေအံ့ဟု စိတ်အကြံကို ဖြစ်စေလေ၏။

မြတ်စွာဘုရား ကဋ္ဌဝါဟာနဇာတ်ကို ဟောတော်မူရခြင်း

ထိုဝိဋဋူဘမင်းသားသည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်သည်ရှိသော် အမတ်တို့သည် အလုံးစုံသော အကြောင်းကို မင်းကြီးအား လျှောက်ကြားသံတော်ဦး တင်ကြလေကုန်၏။ ပသေနဒီ ကောသလမင်းကြီးသည် ငါ့အား ကျွန်မသမီးကို ပေးကုန်၏ဟု သာကီဝင်မင်းတို့အား အမျက်ထွက်၍ ဝါသဘခတ္တိယာ မင်းသမီးအားရင်း သားတော် ဝိဋဋူဘအားရင်း ပေးကမ်း ချီးမြှင့်တော်မူခဲ့သော အစောင့်အရှောက်အခြံအရံကိုယုတ်သိမ်း၍ ကျွန်ယောကျ်ားကျွန်မိန်းမတို့ ရသင့်သမျှကိုသာ ပေးစေလေ၏။ ထို့နောင်မှ နှစ်ရက်သုံးရက်ကိုလွန်မြောက်သောအခါ ဘုရားရှင်သည် ကောသလမင်း၏ နန်းတော် ကြွသွားတော်မူ၍ ခင်းထားအပ်သောနေရာ၌ နေတော်မူ၏။ မင်းကြီးသည်လာ၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား - မြတ်စွာဘုရားတို့၏ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့သည် ကျွန်မသမီးကို တကာတော်အားပေးခဲ့သတတ်။ ထို့ကြောင့်တကာတော်သည် သားတော်နှင့်

တကွ မိဖုယားအား အစောင့်အရှောက် အခြံအရံကို ယုတ်သိမ်းပြီးလျှင် ကျွန်ယောကျ်ား ကျွန်မိန်းမတို့ ရသင့်သမျှလောက်ကိုသာ ပေးစေ၍ထားပါသည်ဟု လျှောက်ကြားလေ၏။ ဘုရားရှင်သည်လည်း မြတ်သောမင်းကြီး သာကီဝင်တို့သည် မသင့်မလျောက်ပတ်သည်ပြုဘိ၏။ ပေးကမ်းဆက်သသော်သူတို့ မည်သည်ကား တူမျှသောဇာတ်ရှိသောသူကိုသာ ဆက်သအပ်သည်ဖြစ်ရာ၏။ မြတ်သောမင်းကြီး ငါဘုရားသည် သင်မင်းကြီးကိုအကြောင်းတခုပြောကြားတော်မူဦးအံ့။ ဝါသဘခတ္တိယာမိဖုယားသည် မဟာနာမ်မင်းကြီးသမီးဖြစ်၍ ခတ္တိယစင်စစ်ဖြစ်လေသော သင်မင်းကြီး၏နန်းတော်၌ အဘိသိက်သွန်းခြင်းကိုရ၏။ ဝိဋ္ဋူဘမင်းသားသည်လည်း ခတ္တိယစင်စစ်မင်းမျိုးဖြစ်သောအသင်မင်းကြီးကိုစွဲ၍ဖွားမြင်၏။ အမိအမျိုးအနွယ် မည်သည်ကား အဘယ်သို့ပြုအံ့နည်း။ အဘအမျိုးအနွယ်သာလျှင် ပမာဏတည်းဟု ပြောကြား မိန့်မြွက်တော်မူ၏။ ရှေးပညာရှိတို့သည် သူဆင်းရဲဖြစ်သော ထင်းခွေသည်မိန်းမအား မိဖုယားကြီးအရာကို ပေးကြကုန်သေး၏။ ထိုသူဆင်းရဲမ၏ဝမ်း၌ဖြစ်၍ ဖွားမြင်သောမင်းသားသည်လည်း တဆဲ့နှစ်ယူဇနာ ကျယ်ဝန်းသော ဗာရာဏသီပြည်၌ မင်းအဖြစ်သို့ရောက်၍ ကဋ္ဌဝါဟန မည်သောမင်းဖြစ်ဘူး၏ဟု ကဋ္ဌဝါဟနဇာတ်ကို အတိတ်ဆောင်၍ ဟောကြားတော်မူလေ၏။

ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် ဤတရားစကားကိုကြားနာရ၍ အဘ၏အမျိုးအနွယ်သည်သာ ပမာဏဖြစ်ပေသတတ်ဟု နှစ်သက်၍ ဝါသဘခတ္တိယာမိဖုယားအားရင်း သားတော် ဝိဋ္ဋူဘအားရင်း ပေးတော်မူမြဲ ဖြစ်သောအစောင့်အရှောက်အခြံအရံကိုသာလျှင်ပေးစေတော်မူလေ၏။ ဝိဋ္ဋူဘမင်းသားကိုလည်းစစ်သူကြီး အရာ၌ ထားတော်မူလေ၏။

မလ္လိကာ၏ ချင်ခြင်းနှင့် ဗန္ဓုလ၏ သူရသတ္တိ

ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးအားလည်း ကုသိနာရုံပြည်၌နေသော မလ္လိကာမိဖုယား၏သမီးဖြစ်သောမလ္လိကာမည်သော စစ်သူကြီးကတော်သည်ရှိလေ၏။ ထိုမလ္လိကာသည်လည်း ကြာမြင့်စွာသောကာလပတ်လုံး သားသမီးကိုမဖွားမြင်လေ။ ထိုအခါ ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးသည် မလ္လိကာကို မိမိအမျိုးအိမ်ကိုပြန်သွားလော့ဟုဆို၍ လွှတ်

၁ ကဋ္ဌဝါဟန ဇာတ်အကျယ် ငါးရာငါးဆယ် ကေကနိပါတ် အပဏ္ဏကဝဂ်၌ပါရှိ၏။

လိုက်လေ၏။ မလ္လိကာသည်ဘုရားကိုဖူးမြင်ပြီးမှသွားအံ့ဟု နှလုံးသွင်း၍ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ဝင်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုးလျက် တည်နေသည်ရှိသော် အဘယ်အရပ်သို့သွားအံ့နည်းဟု မေးတော်မူအပ်သဖြင့် မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်မကို အရှင်ဖြစ်သောဗန္ဓုလစစ်သူကြီးသည် အမျိုးအိမ်သို့စေလွှတ်ပါသည် ဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ၏။ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် စေလွှတ်သနည်းဟု မေးတော်မူလတ်သော် သားသမီးမရ[၁]မိန်းမမြုံဖြစ်ပါသတတ်ဟု လျှောက်ကြားလေ၏။ ယင်းသို့ဖြစ်လျှင် သွားဘွယ်ကိစ္စမရှိ ပြန်နစ်လေလော့ဟု မိန့်တော်မူလတ်သည်ရှိသော်မလ္လိကာသည်နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်သောစိတ်ရှိသဖြင့် ဘုရားရှင်ကိုရှိခိုး၍အိမ်သို့သွားသည်ရှိသော် အဘဲ့ကြောင့်ပြန်နစ်ခဲ့သနည်းဟု မေးမြန်းအပ်သည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရား တားမြစ်တော်မူသောကြောင့် ပြန်လာခဲ့ပါသည်ဟု ပြောကြားလေ၏။ ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးသည်လည်း အရှည်ကို မြင်လေ့ရှိတော်မူသော ဘုရားသဗ္ဗညုသည် အကြောင်းဖြစ်အင်ကို သိမြင်တော်မူသည်ဖြစ်လတ္တံ့ဟု နှလုံးပြု၍ လက်ခံသိမ်းပိုက်လေ၏။ ထိုမလ္လိကာသည်လည်း မကြာမြင့်မီသာလျှင် ကိုယ်ဝန်ကိုရ၍ ဖြစ်သောချင်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်ရကား ကျွန်တော်မအား ချင်ခြင်းသည်ဖြစ်ပေါ်လာချေပြီဟု ပြောကြားလေ၏။ အဘယ်သို့သောချင်ခြင်း ဖြစ်ပေါ်လာသနည်းဟုမေးလျှင် အရှင်-ဝေသာလီပြည်ကြီး၌ အပေါင်းဖြစ်သော မင်းမျိုးတို့၏အဘိသိက်သွန်းသော မင်္ဂလာရေကန်တွင်းသို့ ရေချိုးပြီးလျှင်ရေကို သောက်လိုပါသည်ဟု ဆိုလေ၏။ ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးသည် ကောင်းပြီဟုဆို၍ ဗိုလ်ခြေ လူဦးရေ တထောင်၏ အစွမ်းအားဖြင့် တင်အပ်သော လေးကိုယူ၍ မလ္လိကာကို ရထားထက်တင်ပြီးလျှင် သာဝတ္ထိပြည်မှထွက်သဖြင့် ရထားကိုမောင်းနှင်လျက် မဟာလိ လိစ္ဆဝီမင်းသားအား ပေးထားအပ်သောတံခါးဖြင့် ဝေသာလီပြည်သို့ ဝင်လေ၏။ မဟာလိ လိစ္ဆဝီမင်း၏နေရာအိမ်သည်လည်း တံခါး၏အနီး၌သာလျှင်ဖြစ်ပေ၏။ မဟာလိ လိစ္ဆဝီမင်းသည် တံခါးခုံ၌ ရထား၏ထိခိုက်သံကိုကြားရလျှင် ဤအသံကားဗန္ဓုလစစ်သူကြီး၏ ရထားသံတည်းဟု သိသဖြင့် ယနေ့လိစ္ဆဝီမင်းတို့အားဘေးအန္တရာယ်ဖြစ်လတ္တံ့ဟုဆိုလေ၏။ ရေကန်၏အတွင်း

၁ လေနှိပ်စက်ခြင်းကြောင့်၎င်း ပိုးခဲခြင်းကြောင့်၎င်း အကုသိုလ်ကံ စီမံခြင်းကြောင့်၎င်း ဤအကြောင်းသုံးပါးကြောင့် ပဋိသန္ဓေကိုယ်ဝန်တည်ပြီးသော်လည်း ပျက်စီးတတ်သည် မြုံသားမိန်းမသည်သည်မရှိဟူ၏။ လေပိုးနှင့်ကံ၊ ဤသုံးတန် သန္ဓေပျက်ကြောင်းတည်း။

၌ဝင်း အပဉ္စဝင်း အစောင့်အရှောက်တို့သည် လွန်စွာအားကြီးကုန်၏။ အထက်၌ သံကွန်ယက်ကိုဖုံးအုပ်၍ထားအပ်၏။ ငှက်တို့အား သော်လည်း ဝင်နိုင်ရန်နေရာ အခွင့်မရှိ။ ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးသည်ကား ရထားမှဆင်း၍သက်၍ အစောင့်အရှောက် ဖြစ်သောလူတို့ကိုသန်လျက်ဖြင့် ပုတ်ခတ်ကာထွက်ပြေးစေ၍ သံကွန်ရက်ကိုဖြတ် ပြီးလျှင် ရေကန်တွင်းသို့ဝင်သဖြင့် မယားကိုချိုးစေ သောက်စေ၍ မိမိကိုယ်တိုင် လည်းရေချိုး၍ တဖန်မလ္လိကာကို ရထားသို့တင်၍ ပြည်မှထွက်ကာလာခဲ့သော လမ်းခရီးဖြင့်သာလျှင် ပြန်သွားလေ၏။

ဗန္ဓုလမြားဖြင့် လိစ္ဆဝီမင်းများ ပျက်စီးပုံ

ထိုအစောင့်အရှောက်ဖြစ်သောလူတို့သည် လိစ္ဆဝီမင်းတို့အားကြားလျှောက် ကြလေကုန်၏။ လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် အမျက်ထွက်၍ ရထားငါးရာတို့သို့တက်စီး ကုန်လျက် ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးကိုဝင်း မလ္လိကာကိုဝင်း ဖမ်းယူအံ့ဟု ထွက်ခဲ့ကြ လေကုန်၏။ ထိုအကြောင်းကို မဟာလိ လိစ္ဆဝီမင်းအား ပြောကြားကြကုန်သော် မဟာလိ လိစ္ဆဝီမင်းသည်လည်း မလိုက်ကြကုန်လင့် ထိုဗန္ဓုလသည်အလုံးစုံသော သင်တို့ကိုသတ်လတ္တံ့ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုလိစ္ဆဝီမင်းတို့လည်းအကျွန်ုပ်တို့လိုက်ကုန် အံ့သည်သာလျှင်တည်းဟု ဆိုကြကုန်သဖြင့် ထိုသို့လိုက်လိုမူကား ထိုဗန္ဓုလ၏ ရထားလှည်းဘီး၏ ချက်မ ပုံတောင်းတိုင်အောင် မြေသို့ဝင်ရာ အရပ်ကိုမြင်လျှင် ပြန်ခဲ့ကြကုန်လော့ ထိုအရပ်မှ မပြန်ကုန်သည်ရှိသော် ရှေ့မှမိုးကြိုးသံကဲ့သို့ ကြားရကုန်လတ္တံ့ထိုအရပ်မှပြန်ခဲ့ကြကုန်လော့။ထိုအရပ်မှမပြန်ကုန်သည်ရှိသော် အသင်လိစ္ဆဝီမင်းတို့၏ ရထားလှည်းဦးတို့၌ အပေါက်ကိုမြင်ရကုန်လတ္တံ့။ထိုအရပ် မှပြန်ခဲ့ကြကုန်လော့။ ထိုအရပ်မှမပြန်မူ၍ ရှေ့သို့မလိုက်ကြလေနှင့်ဟု မှာကြား ပြောဆိုလိုက်လေ၏။ ထိုလိစ္ဆဝီမင်းသားငါးရာတို့သည်လည်း မဟာလိစကားဖြင့် မပြန်ကုန်မူ၍ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးသို့အစဉ်လိုက်ကုန်သည်သာတည်း။ မလ္လိကာသည် ထိုလိုက်လာသောလိစ္ဆဝီမင်းအပေါင်းတို့ကိုမြင်၍ အရှင့်သားရထားတို့သည်ထင် ကုန်၏ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုသို့ဖြစ်မူ တခုတည်းသော ရထားဦး ထင်သောအခါ ငါ့အားပြောကြားလော့ဟုဆို၏။ အလုံးစုံသောရထားတို့သည် တခုတည်းသော ရထားကဲ့သို့ဖြစ်၍ ရှေ့နောက်စဉ်လျက် ထင်ကုန်ဖသောအခါ မလ္လိကာက အရှင့် သား တခုတည်းသောရထားဦးထင်ပါပြီဟု ပြောကြားလေ၏။

ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးသည်လည်း ယင်းသို့ဖြစ်မူ ဤကြိုးတို့ကိုကိုင်၍ဦးလော့ဟု ဆိုလျက် မလ္လိကာအား ကြိုးတို့ကိုပေး၍ ရထားဦး၌ရပ်လျက် လေးကိုတင်လေ၏။ ရထားလှည်းဘီးသည် ချက်မ ပုံတောင်းတိုင်အောင်မြေသို့ဝင်လေ၏။ လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် ထိုအရပ်ကိုမြင်သော်လည်းမပြန်ကြကုန်။ ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးလည်းအတန်ငယ်သွား၍ လေးညှို့ကိုဖြန့်၏။ မိုးကြိုးသံကဲ့သို့ဖြစ်လေ၏။ ထိုလိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် ထိုအရပ်မှလည်း မပြန်ကြကုန်။ အစဉ်အတိုင်း လိုက်လျက် သွားကြကုန်သော လိစ္ဆဝီမင်းတို့ကို ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးသည် ရထားထက်၌ ရပ်လျက်သာလျှင် မြှားတစင်းကိုပစ်လွှတ်လေ၏။ ထိုမြှားသည် ရထားငါးရာတို့၏ရထားဦးကိုဖေါက်ထွင်း၍ ငါးရာသောမင်းတို့ကိုဝတ်ဆင်သော ချပ်မိန်ညိုနေရာ၌ဖေါက်ထွင်းလျက်မြေသို့ဝင်လေ၏။ လိစ္ဆဝီမင်းတို့လည်းမိမိတို့ကိုယ်ကိုမြှားဖောက်ထွင်း၍သွားသည့်အဖြစ်ကိုမသိသောကြောင့် အချင်းဗန္ဓုလရပ်ဦးလော့ အချင်းဗန္ဓုလ ရပ်ဦးလော့ဟု ဆိုကုန်လျက် အစဉ်အတိုင်းလိုက်ကြကုန်သည် သာလျှင်တည်း။ ထိုအခါ ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးသည် ရထားကိုမောင်းနှင်လျက် သင်တို့သူသေတို့ ချည်းသာတည်း။ သူသေတို့နှင့် ငါ့အား စစ်ထိုးခြင်းမည်သည် မရှိဟုဆို၏ သူသေတို့မည်သည် ငါတို့နှင့်တူသည် မဖြစ်ကုန်ဟုဆိုပြန်သော် ယင်းသို့ဖြစ်မူ အလုံးစုံ ဝတ်ဆင်ခဲ့သော ရှေ့နောက်ချပ်ဝတ် တန်းဆာကိုချွတ်စေ ကြကုန်လော့ဟု ဆိုသဖြင့် ထိုလိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် ချွတ်ကြလေကုန်၏။ တန်းဆာကိုချွတ်သည် နှင့်တပြိုင်နက် ထိုလိစ္ဆဝီမင်းတယောက်သည် အသက်သေ၍လည်းကျလေ၏။ ထိုအခါ ထိုအလုံးစုံသော လိစ္ဆဝီမင်းသားတို့ကိုလည်း အလုံးစုံကုန်သောအသင်တို့သည် ဤသို့သဘောရှိကြကုန်၏။ မိမိတို့အိမ်သို့ပြန်သွား၍ စီရင်အပ်သောအမှုကို စီရင်ပြီးမှ သားမယားကို ဆုံးမဩဝါဒပေး၍ ချပ်မိန်ညို တန်းဆာကို ချွတ်စေကြကုန်လော့ဟု ဆိုလေ၏။ လိစ္ဆဝီမင်းတို့လည်း ဆိုတိုင်းပြု၍ အားလုံး အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။

သားသုံးကျိပ် နှစ်ယောက်နှင့်တကွ ဗန္ဓုလစစ်သူကြီး အနိစ္စရောက်ခြင်း

ဗန္ဓုလ စစ်သူကြီးသည်လည်း မလ္လိကာကို သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဆောင်လေ၏။ ထိုမလ္လိကာသည် တဆဲ့ခြောက်ကြိမ် အစုံအစုံသော သားမြွာ တို့ကို ဖွားမြင်

လေ၏။ အလုံးစုံသုံးကျိပ်နှစ်ယောက်သော သားတို့သည်လည်း ရဲရင့်ကုန်သဖြင့် အားအစွမ်းနှင့် ပြည့်စုံကြကုန်၏။ အလုံးစုံသော အတတ်ပညာတို့၏ အပြီးအဆုံးသို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။ တယောက် ဇယောက်သော သားအားယောကျ်ားတထောင်အခြံအရံရှိ၏။ဘခင်ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးနှင့်တကွ မင်းအိမ်နန်းတော်သို့သွားသည်ရှိသော် ထိုသူတို့ဖြင့် သာလျှင်မင်းယင်ပြင်သည် ပြည့်လေ၏။

ထို့နောက်တနေ့သ၌ တရားဆုံးဖြတ်ရာ သဘင်ရုံးတော်၌ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသောအားဖြင့် တရားရှုံးသော လူတို့သည် ဗန္ဓုလစစ်သူကြီး လာသည်ကို မြင်လတ်သော် သည်းစွာ ငိုကြွေးမြည်တမ်းကုန်လျက် တရားစီရင် ဆုံးဖြတ်သော အမတ်တို့ စဉ်းလဲသောအားဖြင့် တံစိုးစား၍ စီရင်ကြောင်းကို ထိုဗန္ဓုလ စစ်သူကြီးအား ပြောကြားကြကုန်၏။ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးလည်း တရားသဘင်ရုံးတော်သို့ သွား၍ ထိုတရားကို စိစစ်မေးမြန်းပြီးလျှင် ပစ္စည်းရှင်ကိုသာ ပစ္စည်းရှင်ပြုလေ၏။ လူများအပေါင်းတို့သည်ကျယ်စွာသောအသံဖြင့်ကောင်းချီးပေးခြင်းကိုဖြစ်စေ၏ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် ဤအသံကား အဘယ်အသံနည်းဟု မေးတော်မူ၍ ထိုအကြောင်းကို ကြားသိတော်မူလျှင် နှစ်သက်ဟော်မူသဖြင့် ထိုအလုံးစုံကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသောအားဖြင့် စီရင်သော အမတ်တို့ကို တရားသူကြီးအရာမှ နုတ်စေ၍ ဗန္ဓုလအားသာလျှင် တရားသဘင်ရုံးတော်ကို အပ်နှင်းလေ၏။ ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးသည်လည်း ထိုအခါမှစ၍ မှန်ကန်ဖြောင့်မတ်စွာ ဆုံးဖြတ် စီရင်၏။ ထိုသို့ ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးသည်သာ တရားဆုံးဖြတ်သောကြောင့် တရားသူကြီးဟောင်း ဖြစ်ကုန်သော အမတ်တို့သည် တစုံတခုသော တံစိုးလက်ဆောင်ကို မရကြကုန်သည်ဖြစ်၍ နည်းသောလာဘ်ရှိကုန်ရကား ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးသည် မင်းအဖြစ်တောင့်တ၏ဟုမင်းကြီးကို ဂုံးတိုက်ကြလေကုန်၏။မင်းကြီးသည် ထိုအမတ်ဟောင်းတို့စကားကို ယုံကြည်တော်မူသည်ဖြစ်၍ မိမိစိတ်ကို နှိပ်ကွပ်ငြိမ်းအေးအောင် ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင် ဗန္ဓုလစစ်ဘူကြီးကို ဤအရပ်၌သာ သတ်အပ်သည်ရှိသော်ငါ့အားကဲ့ရဲ့ခြင်းဖြစ်လတ္တံ့ဟု တဖန်ကြံအောက်မေ့မိပြန်သဖြင့်သူလျှိုမင်းယောကျ်ားတို့ကို ပစ္စန္တရစ်ကို လုယက်ဖျက်ဆီးစေ၍ ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးကို ခေါ်တော်မူပြီးလျှင် ပစ္စန္တရစ်ကျေးရွာသည် ပျက်စီးသတတ်။ သင်၏သားတို့နှင့် တကွသွား၍ ခိုးသူတို့ကိုဖမ်းယူချေလော့ဟု စေလွှတ်၍ ထိုအရပ်၌ပင် သုံးကျိပ်

နှစ်ယောက်သောသားတို့နှင့်တကွ ဗန္ဓုလစစ်သူကြီး၏ ဦးခေါင်းကိုဖြတ်၍ ဆောင်ချေကြကုန်လော့ဟုဆိုလျက် ထိုသူတို့နှင့်အတူတကွ တပါးကုန်သော ဆောင်စွမ်းနိုင်သော သူရဲကြီးတို့ကို စေလွှတ်တော်မူပြန်လေ၏။ ဗန္ဓုလ စစ်သူကြီးလည်း ပစ္စန္တရစ်သို့ ရောက်ခါမျှ၌သာလျှင် စစ်သူကြီးလာသတတ်ဟု ပုန်ကန် သောင်းကြမ်းကုန်သော သူလျှိုခိုးသူတို့သည် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင် ကြလေကုန်၏။ ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးသည် ထိုအရပ်ကို လူနေမြဲနေစေ၍ ကောင်းစွာတည်စေ၍ ပြန်ခဲ့လေ၏။ ထိုအခါမြို့မှ မနီးမဝေးသောအရပ်၌ မင်းကြီး စေလွှတ်အပ်ကုန်သော သူရဲကြီးတို့သည် သားတို့နှင့် တကွဖြစ်သော ဗန္ဓုလစစ်သူကြီး၏ ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ကြလေကုန်၏။ ထိုနေ့၌ပင်မလ္လိကာသည် ရဟန်းငါးရာတို့နှင့်တကွ နှစ်ပါးကုန်သောအဂ္ဂသာဝကတို့ကို ပင့်ဘိတ်၍ထားအပ်ကုန်၏။ ထိုအခါမလ္လိကာအား နံနက်မိုးသောက်စအခါမှာပင် သင်၏သားတို့နှင့် တကွဖြစ်သော အရှင်သခင် ဗန္ဓုလစစ်သူကြီး၏ ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ကြကုန်၏ဟူသော ကမ္ပည်းအမှာစာကို ဆောင်ယူခဲ့၍ပေးလာကြကုန်၏။ မလ္လိကာသည်ထိုအကြောင်းကိုသိလျှင် တစုံတယောက်သောသူအား တခွန်းသောစကားကိုမျှ မပြောမဆိုကြားဘဲ ကမ္ပည်းအမှာစာကိုရင်ခွင်၌ထားလျက်ရဟန်းသံဃာတော်တို့ကိုသာလျှင် ဆွမ်းလုပ်ကျွေးလေ၏။ ထိုအခါမလ္လိကာ၏အလုပ်အကျွေး ကျွန်မတို့သည် ရဟန်းတို့အားဆွမ်းကိုကပ်လှူပြီး၍ ထောပတ်အိုးကိုဆောင်ယူကြသည်ရှိသော် မထေရ်မြတ်တို့၏ ရှေ့တော်၌ထောပတ်အိုးတို့ကို ခွဲပစ်ကြလေကုန်၏။အရှင်သာရိပုတြာသည် ကွဲတတ်ပျက်တတ်သော သဘောတရားသည် ကွဲတတ်ပျက်တတ်၏ ထွေရာလေးပါး မကြံစည်အပ်ဟု ဟောကြားဆုံးမတော်မူ၏။

ထိုမလ္လိကာသည် ရင်ခွင်မှကမ္ပည်းအမှာစာကို ထုတ်ယူပြီးလျှင် သုံးကျိပ်နှစ်ယောက်သော သားတို့နှင့်တကွ ဘခင်ဖြစ်သော ဗန္ဓုလစစ်သူကြီး၏ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ကြကုန်၏ဟု တပည့်တော်မထံ ဤအမှာစာကို ပို့လာကြပါကုန်၏။ တပည့်တော်မသည် ဤသို့သောအကြောင်းကိုကြားသိရပါသော်လည်း ထွေရာလေးပါး မကြံစည်ပါ ထောပတ်အိုးကွဲရာ၌ အဘယ်မှာကြံစည်ပါအံ့နည်းဘုရားဟုလျှောက်

၁ ကျွေးကျွန် ကလေးသူငယ်တို့လက်မှ တမင်မခွဲသော်လည်း အရှင်သခင်သူကြီးဖြစ်သူတို့က တမင်ခွဲသကဲ့သို့ အပြစ်ပြ၍ပြောနေကြ စကားမျိုးဖြစ်သည်။

ကြားလေ၏။ တရားစစ်သူကြီးဖြစ်တော်မူသော အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်မြတ်သည် ²အနိမိတ္တ မနညာတံ၊မစ္စာနံ ဣဓ ဇီဝိတံ။ကသိရဉ္စ၊ပရိတ္တဉ္စ၊ တဉ္စ ဒုက္ခေန သံယုတံ။မစ္စာနံ၊ သတ္တဝါတို့၏။ ဇီဝိတံ၊ အသက်သည်။ အနိမိတ္တံ၊ သိနိုင်စရာအကြောင်းအကြောင်းမရှိ။ အနညာတံ၊ မသိအပ်။ ဤသို့အစရှိသည်တို့ကို ရွတ်ဆိုကာ တရားဟောကြားတော်မူပြီးလျှင် နေရာမှထ၍ ကျောင်းတော်သို့ကြွသွားတော်မူလေ၏။ မလ္လိကာသည်လည်း သုံးကျိပ်နှစ်ယောက်သော ချွေးမတို့ကိုခေါ်စေ၍ သင်တို့၏ အရှင်ယောကျ်ားတို့သည် အပြစ်မရှိကြပါဘဲလျက် မိမိရှေးဘဝ၌ပြုခဲ့ဘူးသော အကုသိုလ်ကံအကျိုးကိုရကြလေကုန်ပြီ။ သင်တို့သည်မစိုးရိမ်ကြကုန်လင့် မငိုကြွေးကြကုန်လင့် ဘုရင်မင်းမြတ်၏အပေါ်၌လည်း စိတ်၏ပြစ်မှားခြင်းကိုမပြုကြကုန်လင့်ဟု ဆုံးမဩဝါဒပေးလေ၏။

ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် တိုင်းတပါးစရပ်၌ ခိုကိုးရာမဲ့ နတ်ရွာစံရခြင်း

မင်းကြီး၏သူလျှိုဖြစ်သောယောကျ်ားတို့သည် ထိုမလ္လိကာဆိုသောစကားကို ကြားရလျှင်သွားကြ၍ထိုသူတို့၏အပြစ်မရှိသောအဖြစ်ကို မင်းကြီးအားလျှောက်ကြားကြကုန်၏။ မင်းကြီးသည် ထိပ်လန့်ခြင်းသို့ ရောက်သဖြင့် မလ္လိကာ၏နေအိမ်သို့ သွားရောက်ပြီးလျှင် မလ္လိကာကိုရင်း, မလ္လိကာ၏ချွေးမတို့ကိုရင်း သည်းခံစေ၍ မလ္လိကာအားဆုမြတ်ကို ပေးသနားတော်မူလေ၏။ မလ္လိကာကလည်း ပေးသနားတော်မူအပ်သောဆုကို ဘုရားကျွန်မယူအပ်သည်ဖြစ်ပါစေသတည်းဟု လျှောက်ကြားပြီးမှ ထိုနေအိမ်၌ပင်လျှင် ထိုသေလွန်ကုန်သော သားလင်ခင်ပွန်းတို့၏အလှူငှါမတကာဘတ်ကိုလှူဒါန်းပြီးလျှင်မင်းကြီးထံသို့ချဉ်းကပ်ခါရှိခိုးလျက်အရှင်မင်းမြတ်အရှင်မင်းမြတ်တို့သည်ဘုရားကျွန်မအား ဆုမြတ်ကိုပေးသနားတော်မူပါသည်ဘုရားကျွန်မအားတပါးသောဆုဖြင့်အလိုမရှိပါသုံးကျိပ်နှစ်ယောက်ကုန်သောချွေးမတို့၏ရင်းဘုရားကျွန်မ၏ရင်းမိဘအိမ်သို့ပြန်သွားရခြင်းကိုခွင့်ပြုတော်မူပါဟု လျှောက်ကြား သံတော်ဦးတင်လေ၏။ မင်းကြီးလည်း ဝန်ခံလေ၏။ မလ္လိကာသည် သုံးကျိပ်နှစ်ယောက်သောချွေးမတို့ကို အကြင်အကြင် မိမိတို့၏ မိဘအိမ်သို့စေလွှတ်၍ မိမိလည်းကုသိနာရုံပြည် မိမိ—မိဘအိမ်သို့သွားလေ၏။

---

² ခုဒ္ဒကနိကာယ် သုတ္တနိပါတ် သလ္လသုတ်ပါဠိတော်။

ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် ဗန္ဓုလစစ်သူကြီး၏တူဖြစ်သော ဒီဃကာရာယနမည်သောသူအား စစ်သူကြီးအရာကို ပေးတော်မူ၏။ ထိုဒီဃကာရာယနစစ်သူကြီးကား ဤမင်းကြီးသည်ငါ၏ဦးရီးဗန္ဓုလကိုသတ်အပ်၏ဟု မင်းကြီးအား လုပ်ကြံရန်အခွင့်ကိုရှာ၍လျက် သွားလာလှည့်ပတ်၍နေ၏။ မင်းကြီးသည်လည်း အပြစ်မရှိသောဗန္ဓုလစစ်သူကြီးကို သတ်မိသောကာလမှစ၍နှလုံးမသာယာခြင်း ရှိသဖြင့် စိတ်၏သက်သာရာကိုမရမင်းစည်းစိမ်ကိုလည်းခံစားတော်မမူနိုင်ရှာ။ ထိုအခါမြတ်စွာဘုရားသည် သာကီဝင်မင်းတို့၏ ဇနပဒပရမအမည်ရှိသော နိဂုံးကိုအမှီပြု၍နေတော်မူ၏။ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည်ထိုဘုရားရှိရာအရပ်သို့သွား၍ကျောင်းတော် အာရာမ်မှမနီးမဝေး၌ သစ်ခက်တဲနန်းတည်၍ နေပြီးလျှင်များစွာသော အခြံအရံဖြင့် ဘုရားရှင်ကိုရှိခိုးအံ့ဟု ကျောင်းတော်သို့ သွားလတ်သော် ငါးပါးကုန်သောမင်းမြောက်တန်းဆာတို့ကို ဒီဃကာရာယနစစ်သူကြီးအား ပေးအပ်၍တယောက်အထီးတည်း ဂန္ဓကုဋီသို့ဝင်တော်မူ၏။ အလုံးစုံသောအတ္ထုပ္ပတ္တိကို [၁]ဓမ္မစေတိယသုတ္တန်၌လာသောနည်းဖြင့် ပြဆိုအပ်၏။ ပသေနဒီကောသလမင်းသည် ဂန္ဓကုဋီသို့ဝင်သွားသည်ရှိသော် ဒီဃကာရာယနစစ်သူကြီးသည် ထိုမင်းမြောက်တန်းဆာငါးပါးတို့ကိုယူ၍ ဝိဋ္ဋူဘမင်းသားကို မင်းမြောက်ပြီးလျှင် ကောသလမင်းကြီးအား မြင်းတစီးနှင့်ခြေရင်းအလုပ်အကျွေးမိန်းမတယောက်ကို ထားခဲ့၍ပြန်လာသဖြင့် သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွားလေ၏။

ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည်လည်းဘုရားရှင်နှင့်တကွ ချစ်ကြည်မြတ်နိုးအပ်သောစကားကိုပြောဆိုလျှောက်ထားပြီးလျှင်ဘုရားရှင်ကိုရှိခိုး၍ထွက်ခဲ့သည်ရှိသော် စစ်သည်အပေါင်းတို့ကိုမမြင်ခြင်းကြောင့် ထိုကြွင်းကျန်စောင့်နေသောမိန်းမကိုမေး၍ ထိုအကြောင်းကိုကြားသိရသဖြင့် ငါသည်တူတော်ဖြစ်သောအဇာတသတ် မင်းကိုခေါ်ယူ၍ ဝိဋ္ဋူဘကို ဖမ်းအံ့ဟုရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့မြန်းကြွလေရာ အချိန်မဟုတ် မိုးချုပ်သည့်အခါ၌ တံခါးကိုပိတ်ထားသည့်အခါတွင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ရောက်သဖြင့် တဆောင်သောစရပ်၌အိပ်ရ၍ လေနေပူတို့ဖြင့်ပင်ပန်းသည်အဖြစ်ကြောင့် ညဉ့်အဖို့တွင် ထိုစရပ်၌ပင် နတ်ရွာလားတော်မူလေ၏။ ထိုညဉ့်မိုးသောက်လင်းစင်ခြင်းသို့ရောက်သောအခါ ကောသလပြည့်ရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်

---

၁ ဓမ္မစေတီယသုတ္တန်ကား မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်၌ လာရှိ၏။

ကြီးဘုရား အရှင်မင်းမြတ်ကြီးသည် ကိုးကွယ်ရာမဲ့ဖြစ်ခဲ့လေပြီဟု ငိုကြွေး မြည်တမ်းသော ထိုမိန်းမ၏အသံကို ကြားလျှင် အဇာတသတ်မင်းကြီးအား ကြားလျှောက်လေ၏။ အဇာတသတ်မင်းကြီးသည်လည်း ဦးရီးဖြစ်သော ကောသလမင်းကြီးအား များစွာသောပူဇော်သက္ကာရဖြင့် အလောင်းကောင်သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကိစ္စကို ပြုစေလေ၏။

ဝိဍူဍဘ သာကီဝင်မင်းမျိုးဆက်ဖြတ်ခြင်း

ဝိဋ္ဋူဍဘသည်လည်း မင်းအဖြစ်ကိုရလျှင် ထိုရန်ကို အောက်မေ့မိသည်ဖြစ်၍ အလုံးစုံသောသာကီဝင်မင်းတို့ကို သတ်အံ့ဟုကြံစည်ကာ များစွာသောစစ်သည်ဗိုလ်ပါနှင့်တကွထွက်ခဲ့၏။ ထိုနေ့၌ မြတ်စွာဘုရားသည် မိုးသောက်နံနက်စောစောအခါ၌ လောကကိုကြည့်ရှုတော်မူလတ်သည်ရှိသော် ဆွေတော်မျိုးတော်အပေါင်း၏ ပျက်စီးအံ့သည်ကိုမြင်တော်မူ၍ ဆွေတော်မျိုးတော်အပေါင်းအား ချီးမြှင့်ခြင်းကိုပြုခြင်းငှါသင့်၏ဟုကြံတော်မူလျက် နံနက်အခါ ဆွမ်းအလို့ငှါ ကြွသွားတော်မူ၍ ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲခဲ့သည်ရှိသော် ဂန္ဓကုဋီ၌ခြင်္သေ့မင်း၏ အိပ်ခြင်းနှင့်တူသောမြတ်သောကိန်းစက်တော်မူခြင်းကိုပြု၍ ညချမ်းသောအခါ၌ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွသွားတော်မူပြီးလျှင် ကပိလဝတ်ပြည်၏အနီး ကျဲသော ပူသောအရိပ်ရှိသောတခုသောသစ်ပင်ရင်း၌နေတော်မူလေ၏။ထိုမှတပါးဝိဋ္ဋူဍဘမင်း၏ပြည်အပိုင်းအခြား၌ကြီးစွာသော ထူထဲသော ချမ်းသောအရိပ်ရှိသောပညောင်ပင်သည်ရှိ၏။ ဝိဋ္ဋူဍဘမင်းသည် ဘုရားရှင်ကိုမြင်လျှင် ဆည်းကပ်၍ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသောမြတ်စွာဘုရား အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ဤသို့ ပူလောင်ပြင်းပြသောအခါအရိပ်မရှိသောဤသစ်ပင်ရင်း၌ နေတော်မူကြကုန်ဘိသနည်း။ ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ချမ်းသော အရိပ်ရှိသော ထိုပညောင်ပင်ရင်း၌ နေတော်မူကြပါဘုရားဟု လျှောက်ကြားသဖြင့် မြတ်သောမင်းကြီး ရှိပါစေတော့ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့၏ အရိပ်မည်သည်ကား ချမ်းကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် ဆွေတော်မျိုးတော်တို့ကို စောင့်ရှောက်ခြင်းငှါ ဘုရားသဗ္ဗညု ကြွလာတော်မူသည်ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကြံ၍ ဘုရားရှင်ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် ဆုတ်နစ်ကာ သာဝတ္ထိပြည်သို့သာ ရှေးရှုပြန်လေ၏။

ဘုရားရှင်သည်လည်း ကောင်းကင်ခရီးသို့ ပျံတက်တော်မူသဖြင့် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့သာလျှင် ကြွသွားတော်မူလေ၏။ ဝိဋ္ဋူဍဘ မင်းသည်လည်း

သာကီဝင်မင်းတို့၏အပြစ်ကို အောက်မေ့၍ နှစ်ကြိမ်မြောက် ထွက်ပြန်သော် ထိုအရပ်၌ပင်ဘုရားရှင်ကိုဖူးမြင်ရ၍ တဖန်ပြန်လာပြန်၏။ သုံးကြိမ်မြောက် ထွက်ပြန်သော် ဘုရားရှင်ကို ထိုအရပ်၌ပင် ဖူးမြင်ရ၍ တဖန်ပြန်လာပြန်၏။ လေးကြိမ်မြောက်သောအခါ၌ကား ဝိဋ္ဋူဘမင်းသည် ထွက်သည်ရှိသော် ဘုရားရှင်သည် သာကီဝင်မင်းတို့၏ ရှေးမကောင်းမှုကံကို ကြည့်ရှုသဖြင့် ထိုသာကီဝင်မင်း တို့၏ တနေ့သောအခါ မြစ်၌ အဆိပ်ဆေးခပ်ခဲ့ဘူးသော မကောင်းမှုကံ၏ မတားမြစ်နိုင်သည့်အဖြစ်ကို သိတော်မူ၍ လေးကြိမ်မြောက်သောအခါ၌ ကြွတော်မမူ။ ဝိဋ္ဋူဘမင်းသည် သာကီဝင်မင်းတို့ကို သတ်တော့အံ့ဟု များစွာသော ရဲမက်ဗိုလ်ပါအပေါင်းနှင့်တကွ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ဘုရားရှင်၏ဆွေတော်မျိုးတော်တို့ကား သူတပါး၏အသက်ကို သတ်ဖြတ်သော မည်သည်မရှိ သေကုန်သော်လည်း သူတပါးတို့၏ အသက်ကို မသတ်ကြကုန်။ ထိုသာကီဝင်တို့ ကြံပုံကား ငါတို့ကား ကောင်းစွာ သင်အပ်သောလေးအတတ် အစရှိသည်ကို လက်စွဲခြင်း ရှိကုန်၏။ လေ့ကျက်အပ်သော မြှားရေးရှိကုန်၏။ မြတ်သောလေးသမားတို့ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ငါတို့သည် သူတပါးကိုအသက်မှချခြင်းငှါမတတ်ကောင်းကုန် မိမိ၏အတတ်ပညာအမှုကိစ္စကို ပြသဖြင့် ပြေးစေကုန်အံ့ဟု ကြံကြလေကုန်၏။ ထိုသာကီဝင် မင်းတို့သည် ဆင်ယင်အပ်သော ချပ်မိန်ညိုရှိကုန်လျက် ထွက်ခဲ့၍ စစ်ထိုးခြင်းငှါ အားထုတ်ကြလေကုန်၏။

သာကီဝင်မင်းတို့ ပစ်အပ်သောမြှားတို့သည် ဝိဋ္ဋူဘ၏ စစ်သည်ယောကျ်ားတို့ အကြားအကြားဖြင့် သွားကုန်၏။ [၁]ကာ ကြား နားပေါက်ကြားစသည် တို့မှ ထွက်ကုန်၏။ ဝိဋ္ဋူဘမင်းသည် မြင်၍ အချင်းတို့ သာကီဝင်မင်းတို့သည် ငါတို့ကား သူတပါး၏အသက်ကို မသတ်ဖြတ် ကြကုန်ဟု ဆိုကုန်သည်မဟုတ်လော။ ထိုသို့ဆိုကုန်လျက်လည်း ငါ၏စစ်သည်တော်ယောကျ်ားတို့ကို သတ်ဖြတ်ကုန်၏ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ ဝိဋ္ဋူဘမင်းကို ယောကျ်ားတယောက်သည် အရှင်မင်းကြီး အဘယ်သို့ဆိုသနည်း ပြန်လည့်၍ ကြည့်ရှုတော်မူပါဦးလော့ဟု ဆိုလေ၏။ သာကီဝင်မင်းတို့သည် ငါ၏စစ်သည်တော် ယောကျ်ားတို့ကို သတ်ဖြတ်ကုန်၏ဟု ဆိုပြန်၏။ အရှင်မင်းကြီးတို့၏ စစ်သည်တော် ယောကျ်ားသည် တယောက်မျှ

---

၁ ကာ ဟူသည်ကား၊ ရန်သူတို့ပစ်သေးလက်နက် မထိနိုင်အောင် ကာကွယ်သေးပျဉ်ပြား ငယ်တည်း။

လည်း သေသောသူမရှိဟုဆိုလျှင် အချင်းတို့ ယင်းသို့ဖြစ်မူ ငါတိုက်တွန်း၏ ရေတွက်ကြ ကုန်လော့ဟုပြောဆို၍ ရေတွက်စေသည်ရှိသော် တယောက်သောသူ၏လည်း ကုန်ပျောက်ပျက်စီးခြင်းကို မမြင် ဝိဋဋူဘမင်းသည် ထိုအရပ်မှ ပြန်လည်ဆုတ်နစ်၍ အချင်းတို့ ငါတို့ကား သာကီဝင် ဖြစ်ကုန်၏ဟု ပြောဆိုကုန်သောထိုထိုအလုံးစုံသောသူတို့ကို သတ်ကြကုန်လော့။ ဘိုးတော်ဖြစ်သော မဟာနာမ်သာကီဝင် မင်း၏အထံ၌ နေကုန်သော သူတို့၏အသက်ကို ချမ်းသာပေးကြကုန်လော့ဟု ဆိုလေ၏။

သာကီဝင်မင်းတို့သည် ကိုင်ယူသင့် ကိုင်ယူစရာကို မမြင်ရှာကြ ကုန်သဖြင့် အချို့ကား မြက်ပင်ကို ကိုက်လျက် အချို့ကားကျူပင်ကို ကိုင်စွဲလျက် ရပ်တည်ကြလေကုန်၏။ သင်တို့သည်သာကီဝင်တို့ မဟုတ်ကုန်လောဟု မေးမြန်းလတ်သော် ထိုသာကီဝင်တို့သည် သေကုန်သော်လည်း မဟုတ်မမှန်သော စကားကို မဆိုကြကုန် ထို့ကြောင့်မြက်ပင်ကို ကိုက်လျက်တည်သော သူတို့သည် သာကီဝင်မဟုတ် မြက်ဟုဆိုကြရှာကုန်၏။ ကျူပင်ကို ကိုင်စွဲလျက်တည်သော သူတို့သည် သာကီဝင်မဟုတ် ကျူဟုဆိုကြရှာကုန်၏။ အကြင် သာကီဝင်တို့သည်ကား မဟာနာမ်မင်းကြီး၏ အထံ၌ နေကြကုန်၏။ ထိုသာကီဝင်တို့သာလျှင် အသက်ကို ရကြကုန်၏။ ထိုသာကီဝင်တို့တွင် မြက်ပင်ကို ကိုက်လျက်တည်သော သာကီဝင်တို့သည် တိဏသာကီဝင်တို့ မည်ကုန်၏။ ကျူပင်ကို ကိုင်စွဲလျက် တည်သောသာကီဝင်တို့သည် နဠသာကီဝင်တို့မည်ကုန်၏။ ဝိဋဋူဘသည်လည်း ကြွင်းသော နို့စို့ သူငယ်တို့ကိုပင် မလွတ်မူ၍ သတ်စေလျက် သွေးချောင်းစီးစေပြီးလျှင် ထိုသာကီဝင်မင်းတို့၏ လည်ချောင်းသွေးဖြင့် မိမိနေထိုင်ရာပျဉ်ချပ် ကို ဆေးကြောစေ၏။ ဤသို့သော အခြင်းအရာဖြင့် သာကီဝင်မင်းအဆက်အနွယ်သည် ဝိဋဋူဘမင်း၏ဘေးဖြင့် ပြတ်ခြင်းသို့ရောက်လေ၏။

ဘိုးတော်မဟာနာမ် နဂါးပြည်၌ တဆဲ့နှစ်နှစ် နေခြင်း

ဝိဋဋူဘမင်းသည် ဘိုးတော်ဖြစ်သော မဟာနာမ်သာကီဝင် မင်းကြီးကို ဆောင်ယူခဲ့စေ၍ ဆုတ်နစ်ပြန်လာသည်ရှိသော် နံနက်စာစားချိန်အခါ၌ နံနက်စာ ပွဲတော်တည်ခြင်းကို ပြုအံ့ဟု တခုသောအရပ်၌ သက်ဆင်းထိုင်နေ၍ ဘောဇဉ်အုပ်ကို ဆောင်ယူအပ်သည်ရှိသော် အတူတကွ ပွဲတော်တည်အံ့ဟု ဘိုးတော်

မဟာနာမ်မင်းကြီးကိုခေါ်စေလေ၏။ မင်းမျိုးတို့မည်သည်ကား အသက်ကိုစွန့်ရသော်လည်း ကျွန်မသားတို့နှင့် အတူတကွ ပွဲတော်မတည်ကြကုန်။ ထို့ကြောင့် မဟာနာမ်မင်းကြီးသည် ရေအိုင်တခုကိုကြည့်ရှုလျက် ငါ့မြေးညစ်နွမ်းသောကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်ခဲ့၏ ရေချိုးအံ့ဟု ဆိုလေ၏။ ဘိုးတော်ကောင်းလှပါပြီ ရေချိုးတော်မူကြပါဦးလော့ဟု ပြန်လျှောက်လေ၏။ ထိုမဟာနာမ်မင်းကြီးသည်ကား ဤဝိဋ္ဋူဘသည် အတူတကွ မစားသည်ရှိသော် ငါ့ကိုသတ်လတ္တံ့။ မိမိအလိုလိုသာလျှင် သေရခြင်းသည်မြတ်၏ဟု ဆံတို့ကို ဖြည်သဖြင့် အဖျားဉ် အထုံးအဖွဲ့ပြု၍ ဆံပင်တို့ဉ် ခြေမတို့ကို သွတ်သွင်းပြီးလျှင် ရေဉ် ငုပ်လျှိုးလေ၏။

ထိုမဟာနာမ်မင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးအာနုဘော်ကြောင့် နဂါးပြည်သည်ပူသောအခြင်းအရာကိုပြလေ၏။ နဂါးမင်းသည် အကြောင်း အဘယ်သို့ ရှိသနည်းဟု စူးစမ်းဆင်ခြင်လတ်သည်ရှိသော် ထိုအကြောင်းကိုသိရလျှင် မဟာနာမ် မင်းကြီးအထံသို့လာ၍ မဟာနာမ်မင်းကြီးကို ပါးပျဉ်းထက်နေစေ၍ နဂါးပြည်သို့ဆောင်သွင်းလေ၏။ ထိုမဟာနာမ် မင်းကြီးသည်လည်း တဆဲ့နှစ်နှစ်ပတ်လုံး ထိုနဂါးပြည်ဉ်သာလျှင် စံနေတော်မူလေ၏။ ထိုဝိဋ္ဋူဘမင်းလည်း ငါ၏ဘိုးတော် မင်းကြီးသည် ယခုပင်လာလတ္တံ့ဟု ဆိုင်းငံ့မြော်လျက်သာ နေလေ၏။ ထိုမဟာနာမ်မင်းကြီးသည် အလွန်ကြာမြင့်လှသည်ရှိသော် ရေအိုင်ဉ်စူးစမ်းရှာဖွေစေ၍ ဆီမီးရောင် အလင်းဖြင့် သူတပါးတို့၏ အဝတ် အသုံးအဆောင် အကြားတို့ကိုလည်း ရှာဖွေကြည့်ရှုပြန်ရာ မမြင်သဖြင့် ထွက်သွားတော်မူသည်ဖြစ်လတ္တံ့ဟု နှလုံးပြု၍ ဖဲသွားလေ၏။

ဝိဋူဍဘမင်း ပရိသတ်တို့နှင့်တကွ သမုဒ္ဒရာဉ် သေဆုံးခြင်းနှင့် ကံဆန်းကြွယ်ပုံ

ဝိဋ္ဋူဘသည်ညဉ့်အဘို့ဉ် အစိရဝတီ မြစ်သို့ရောက်၍ သစ်ခက်တဲနန်းတော်သို့ သက်ဝင်နေထိုင်လေ၏။ အချို့ကုန်သော ရဲမက်ဗိုလ်ပါတို့သည် မြစ်၏အတွင်း-သဲသောင်ပြင်စု၌ အိပ်ကြကုန်၏။ အချို့ကားမြစ်မှ အပ ကြည်းကုန်းထက်ဉ် အိပ်ကြကုန်၏။ မြစ်၏အတွင်းဉ်အိပ်ကုန်သောသူတို့တွင်လည်း ရှေးဉ်မိမိ၏ [1] ပြုအပ်

---

[1] ၁ ရှည်လျားလှသော သံသရာနယ်ဉ် ကျင်လည်ကြရကုန်သော သတ္တဝါတို့ဘဲ့ ပြုအပ်သော မကောင်းမှုကံ ကင်းသော သူမည်သည်မရှိပြီး ကံအကျိုးပေးခွင့် မရောက်သေးသော သူတို့ကိုသာ ရည်မှန်း၍ဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။

သောမကောင်းမှု အကုသိုလ်ကံကင်းသော သူတို့သည်ရှိကုန်၏။ မြစ်မှအပ၌ အိပ်ကုန်သော သူတို့တွင်လည်း ရှေး၌ပြုအပ်သောမကောင်းမှု အကုသိုလ်ကံ မကင်းသောသူတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုသူတို့၏အိပ်ရာအရပ်တို့၌ ပိုးပရွက်တို့သည် ထကြွကိုက်ခဲကြကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် ငါတို့၏အိပ်ရာ အရပ်၌ ပိုးပရွက်တို့ ရှိကုန်၏။ ငါတို့၏အိပ်ရာအရပ်၌ ပိုးပရွက်တို့ရှိကုန်၏ဟု ဆို၍ ထကြကုန်ပြီးလျှင် ရှေးဘဝပြုအပ်သော အကုသိုလ်ကံ ကင်းကုန်သောသူတို့သည် တက်၍ ကြည်းကုန်းထက်၌ အိပ်ကြကုန်၏။ပြုအပ်ပြီးသောအကုသိုလ်ကံ မကင်းသောသူတို့သည် သက်ဆင်း၍ သဲသောင်ပြင်စု၌ အိပ်ကြကုန်၏။ ထိုခဏ၌ မိုဃ်းကြီးသည်တက်လတ်၍ တခဲနက်သောမိုဃ်းကြီးကို သည်းထန်စွာ အထက်မြစ်ညာ၌ ရွာချလေ၏။ မြစ်၌ ရေအလျှဉ်သည် စီးလာ၍ ရဲမက်ဗိုလ်ပါ ပရိသတ် အပေါင်းနှင့်တကွ ဝိဋူဍဘမင်းကို သမုဒြာသို့သာလျှင် ရောက်စေလေ၏။ မျှောလိုက်လေ၏။ ထိုသမုဒြာ၌ အလုံးစုံသောသူတို့သည် ငါးလိပ်တို့၏ အစာဖြစ်ကုန်၏။

သာကီဝင်တို့၏ ရှေးမကောင်းမှုကံနှင့် ဝိဋူဍဘတို့၏ နှလုံးအလို မပြည့်ခြင်း

များစွာသောလူအပေါင်းသည် စကားကိုဖြစ်စေကြကုန်၏။ သာကီဝင်မင်းတို့၏ သေရပုံကား မသင့် သာကီဝင်မင်းတို့သည် ဤသို့ဤပုံ ဖြတ်၍ ဖြတ်၍ အသတ်ခံရရှာကုန်၏။ ထိုသို့ အသတ်ခံရခြင်းသည် မသင့်မလျော်ချေတကားဟု စကားကိုဖြစ်စေကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုစကားကိုကြားတော်မူသည်ရှိသော် ချစ်သားရဟန်းတို့ဤကိုယ်၏အဖြစ်၌ သာကီဝင်မင်းတို့အား ဤသို့သေရခြင်းသည် အကယ်၍ကား မသင့်မလျောက်ပတ် ထိုသို့ပင် မလျောက်ပတ်သော်လည်း ဤသာကီဝင်မင်းတို့သည် ရှေးဘဝ၌ ပြုအပ်ဘူးသော ကံ၏ အစွမ်းဖြင့်ကား သင့်လျော်လျောက်ပတ်သောသေရခြင်းကိုသာ ရအပ်ပေ၏ဟုမိန့်တော်မူလေ၏။ ဘုန်းတော်အလွန်ကြီးမြတ်တော်မူသောမြတ်စွာဘုရား ထိုသာကီဝင်မင်းတို့သည် ရှေးဘဝ၌ အဘယ်မကောင်းမှုကို ပြုကြကုန်ဘူးပါသနည်းဘုရားဟု မေးလျှောက်သဖြင့် ထိုသာကီဝင်မင်းတို့သည် တပေါင်းတည်း အဝှတကွဖြစ်၍ မြစ်၌ အဆိပ်ကိုထည့်ခဲ့ဘူးကြလေ၏ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။

တဖန် တနေ့သ၌ များစွာကုန်သောရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ဝိဋူဋူဘ သည် ဤမျှလောက်သောသာကီဝင်မင်းတို့ကို သတ်ဖြတ်၍ပြန်လာခဲ့ရာ မိမိ၏ နှလုံးအလို အပြီးအဆုံးသို့ မရောက်သေးမီသာလျှင် ဤမျှလောက်သော လူ အပေါင်းကိုယူ၍ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ငါးလိပ်တို့၏အစာ ဖြစ်ရရှာ၏ဟု စကားကို ဖြစ်စေကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွလာတော်မူ၍ ချစ်သားရဟန်းတို့- ယခုငါလာဆဲဖြစ်သောအခါ အဘယ်စကားဖြင့် အညီအညွတ် စည်းဝေးကြကုန် သနည်းဟု မေးတော်မူသဖြင့် ဤမည်သောစကားဖြင့်စည်းဝေးကြပါသည်ဘုရား ဟု လျှောက်ကြားသည်ရှိသော် ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤသတ္တဝါတို့၏ နှလုံးအလို သည် အပြီးအဆုံးသို့ မရောက်မီသာလျှင် သေမင်းသည် အိပ်ပျော်နေသော ရွာသူရွာသား အပေါင်းကို လွှမ်းမိုးဘိစီးမြုပ်နှစ်တတ်သော ကြီးစွာသော ရေ အလျဉ်ကဲ့သို့ ဇီဝိတိန္ဒြေကိုဖြတ်၍ အပါယ်တည်းဟူသော သမုဒ္ဒရာလေးစင်းတို့၌ နှစ်မွန်း လျှိုးငုပ် မြုပ်စေလေ၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ လေ၏။

ဒေသနာတော်

၄၇ ပုပ္ဖာနိဟေဝ ပစိနန္တံ၊ဗျာသတ္တမာနသံ နရံ။
သုတ္တံ ဂါမံ မဟောဃောဝ၊ မစ္စု အာဒါယ ဂစ္ဆတိ။

ပုပ္ဖါနိ၊ ငါးပါးအာရုံ ကာမဂုဏ်တည်းဟူသော ပန်းပွင့်တို့ကို။ ပစိနန္တံဟေဝ၊ ရွေးချယ်ဆဲသာလျှင် ဖြစ်သော။ ဗျာသတ္တမာနသံ၊ အထူးထူးအပြားပြားသော အခြင်းအရာအားဖြင့် လွန်စွာကပ်ငြိသော စိတ်ရှိသော။ နရံ၊ သတ္တဝါကို။ မဟောဃော၊ ကြီးစွာသော ရေအလျဉ်သည်။ သုတ္တံ၊ အိပ်ပျော်သော။ ဂါမံ၊ ရွာနေသူလူအပေါင်းကို။ အာဒါယ၊ ယူဆောင်၍။ ဂစ္ဆတိဣဝ၊ သွားသကဲ့သို့။ မစ္စု၊ သေမင်းသည်။ အာဒါယ၊ ယူ၍။ ဂစ္ဆတိ၊ သွားလေ၏။

ဂါထာအဓိပ္ပါယ်

[ပန်းသည် တယောက်သည် ပန်းခြံသို့ဝင်လျက် ပန်းရွေးချယ်မည်ဟု ကြံသော်လည်း ထိုပန်းခြံမှပန်းတို့ကိုမယူမူ၍ တပါးသောပန်းခြံကို တောင့် တသဖြင့် ပန်းခြံတခုလုံး၌ဓိတ်ကို စေလွှတ်ခြင်းကြောင့် စိတ်လေလွင့်လျက် ပန်းရွေးချယ်စဉ် မေ့လျော့ခြင်းသို့ရောက်သကဲ့သို့ အချို့သောသူသည်ကာမ

သောမကောင်းမှု အကုသိုလ်ကံကင်းသော သူတို့သည်ရှိကုန်၏။ မြစ်မှအပ၌ အိပ်ကုန်သော သူတို့တွင်လည်း ရှေး၌ပြုအပ်သောမကောင်းမှု အကုသိုလ်ကံ မကင်းသောသူတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုသူတို့၏အိပ်ရာအရပ်တို့၌ ပိုးပရွက်တို့သည် ထကြွကိုက်ခဲကြကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် ငါတို့၏အိပ်ရာ အရပ်၌ ပိုးပရွက်တို့ ရှိကုန်၏။ ငါတို့၏အိပ်ရာအရပ်၌ ပိုးပရွက်တို့ရှိကုန်၏ဟု ဆို၍ ထကြကုန်ပြီးလျှင် ရှေးဘဝ ပြုအပ်သော အကုသိုလ်ကံ ကင်းကုန်သောသူတို့သည် တက်၍ ကြည်းကုန်းထက်၌ အိပ်ကြကုန်၏။ ပြုအပ်ပြီးသောအကုသိုလ်ကံ မကင်းသောသူတို့သည် သက်ဆင်း၍ သဲသောင်ပြင်စု၌ အိပ်ကြကုန်၏။ ထိုခဏ၌ မိုဃ်းကြီးသည်တက်လတ်၍ တခဲနက်သောမိုဃ်းကြီးကို သည်းထန်စွာ အထက်မြစ်ညာ၌ ရွာချလေ၏။ မြစ်၌ ရေအလျဉ်သည် စီးလာ၍ ရဲမက်ဗိုလ်ပါ ပရိသတ် အပေါင်းနှင့်တကွ ဝိဋူဋဘမင်းကို သမုဒ္ဒရာသို့သာလျှင် ရောက်စေလေ၏။ မျှောလိုက်လေ၏။ ထိုသမုဒ္ဒရာ၌ အလုံးစုံသောသူတို့သည် ငါးလိပ်တို့၏ အစာဖြစ်ကုန်၏။

သာကီဝင်တို့၏ ရှေးမကောင်းမှုကံနှင့် ဝိဋူဋဘတို့၏ နှလုံးအလို မပြည့်ခြင်း

များစွာသောလူအပေါင်းသည် စကားကိုဖြစ်စေကြကုန်၏။ သာကီဝင်မင်းတို့၏ သေရပုံကား မသင့် သာကီဝင်မင်းတို့သည် ဤသို့ဤပုံ ဖြတ်၍ ဖြတ်၍ အသတ်ခံရရှာကုန်၏။ ထိုသို့ အသတ်ခံရခြင်းသည် မသင့်မလျော်ချေတကားဟု စကားကိုဖြစ်စေကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုစကားကိုကြားတော်မူသည် ရှိသော် ချစ်သားရဟန်းတို့ဤကိုယ်၏အဖြစ်၌ သာကီဝင်မင်းတို့အား ဤသို့သေရခြင်းသည် အကယ်၍ကား မသင့်မလျောက်ပတ် ထိုသို့ပင် မလျောက်ပတ်သော်လည်း ဤသာကီဝင်မင်းတို့သည် ရှေးဘဝ၌ ပြုအပ်ဘူးသော ကံ၏ အစွမ်းဖြင့်ကား သင့်လျော်လျောက်ပတ်သောသေရခြင်းကိုသာ ရအပ်ပေ၏ဟုမိန့်တော်မူလေ၏။ ဘုန်းတော်အလွန်ကြီးမြတ်တော်မူသောမြတ်စွာဘုရား ထိုသာကီဝင်မင်းတို့သည် ရှေးဘဝ၌ အဘယ်မကောင်းမှုကို ပြုကြကုန်ဘူးပါသနည်းဘုရားဟု မေးလျှောက်သဖြင့် ထိုသာကီဝင်မင်းတို့သည် တပေါင်းတည်း အပေါင်းတကွဖြစ်၍ မြစ်၌ အဆိပ်ကိုထည့်ခဲ့ဘူးကြလေ၏ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။

တဖန် တနေ့သ၌ များစွာကုန်သောရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ဝိဋူဋဘသည် ဤမျှလောက်သောသာကီဝင်မင်းတို့ကို သတ်ဖြတ်၍ပြန်လာခဲ့ရာ မိမိ၏နှလုံးအလို အပြီးအဆုံးသို့ မရောက်သေးမီသာလျှင် ဤမျှလောက်သော လူအပေါင်းကိုယူ၍ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌• ငါးလိပ်တို့၏အစာ ဖြစ်ရရှာ၏ဟု စကားကိုဖြစ်စေကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွလာတော်မူ၍ ချစ်သားရဟန်းတို့—ယခုငါလာဆဲဖြစ်သောအခါ အဘယ်စကားဖြင့် အညီအညွတ် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူသဖြင့် ဤမည်သောစကားဖြင့်စည်းဝေးကြပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်ကြားသည်ရှိသော် ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤသတ္တဝါတို့၏ နှလုံးအလိုသည် အပြီးအဆုံးသို့ မရောက်မီသာလျှင် သေမင်းသည် အိပ်ပျော်နေသောရွာသူရွာသား အပေါင်းကို လွှမ်းမိုးဘိစီးမြုပ်နှစ်တတ်သော ကြီးစွာသော ရေအလျဉ်ကဲ့သို့ ဇီဝိတိန္ဒြေကိုဖြတ်၍ အပါယ်တည်းဟူသော သမုဒ္ဒရာလေးစင်းတို့၌နစ်မွန်း လျှိုးငုပ် မြုပ်စေလေ၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤဂါထာကို ဟောတော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၄၇ ပုပ္ဖာနိဟေဝ ပစိနန္တံ၊ ဗျာသတ္တမာနသံ နရံ။
သုတ္တံ ဂါမံ မဟောဃောဝ၊ မစ္စု အာဒါယ ဂစ္ဆတိ။

ပုပ္ဖါနိ၊ ငါးပါးအာရုံ ကာမဂုဏ်တည်းဟူသော ပန်းပွင့်တို့ကို။ ပစိနန္တံဟေဝ၊ ရွေးချယ်ဆဲသာလျှင် ဖြစ်သော။ ဗျာသတ္တမာနသံ၊ အထူးထူးအပြားပြားသော အခြင်းအရာအားဖြင့် လွန်စွာကပ်ငြိသော စိတ်ရှိသော။ နရံ၊ သတ္တဝါကို။ မဟောဃော၊ ကြီးစွာသော ရေအလျဉ်သည်။ သုတ္တံ၊ အိပ်ပျော်သော။ ဂါမံ၊ ရွာနေသူလူအပေါင်းကို။ အာဒါယ၊ ယူဆောင်၍။ ဂစ္ဆတိဣဝ၊ သွားသကဲ့သို့။ မစ္စု၊ သေမင်းသည်။ အာဒါယ၊ ယူ၍။ ဂစ္ဆတိ၊ သွားလေ၏။

ဂါထာအနက်ပွါယ်

[ပန်းသည် တယောက်သည် ပန်းခြံသို့ဝင်လျက် ပန်းရွေးချယ်မည်ဟု ကြံသော်လည်း ထိုပန်းခြံမှပန်းတို့ကိုမယူမူ၍ တပါးသောပန်းခြံကို တောင့်တသဖြင့် ပန်းခြံတခုလုံး၌ရှိသော်ကို စေ့လွတ်ခြင်းကြောင့် စိတ်လေလွင့်လျက် ပန်းရွေးချယ်စဉ် မေ့လျော့ခြင်းသို့ရောက်သကဲ့သို့ အချို့သောသူသည်ကာမ

ဂုဏ်အလယ်သို့ သက်ဝင်သဖြင့် ကောင်းသော အာရုံကို ရရှိသော်လည်း တပါးသောအာရုံကိုတောင့်တပြန်သဖြင့်စိတ်လေလွင့်လျက်မေ့လျော့ခြင်းသို့ ရောက်၏။ဤသို့ပန်းပွင့်အလား ကာမဂုဏ်တရားကို ရွေးချယ်တောင့်တကာ စိတ်လွင့်ပါးမေ့လျော့၍ နေသော ရအပ် မရအပ်သောအာရုံတို့၌ လွန်စွာ တွယ်တာကပ်ငြိလျက်ရှိသော သတ္တဝါအပေါင်းကို ကြီးစွာသောရေအလျဉ် သည်အိပ်မောကြနေသော ရွာသားအပေါင်းကို သမုဒ္ဒရာသို့ဆောင်ယူ၍ ငါး လိပ်တို့၏အစာပြုသကဲ့သို့ အပါယ်လေးပါးရောက်အောင် သေမင်းဆောင် ယူ၍နှိပ်စက်တတ်၏ဟူလို။]

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ များစွာသောသူတို့သည်သောတာပတ္တိဖိုလ်စသည် တို့သို့ရောက်ကုန်၏။ လူများအပေါင်းအား အကျိုးရှိသော တရားဒေသနာ ဖြစ်တော်မူလေ၏။

ဝိဋူဋဘဝတ္ထုပြီး၏။

၄—ပတိပူဇိကာ သတို့သမီးဝတ္ထု

ပုပ္ဖါနိဟေဝ—အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ နေတော်မူစဉ် ပတိပူဇိကာ အမည်ရှိသော သတို့သမီးကိုအကြောင်း ပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။ [ဝတ္ထုသည် တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်၏။]

တဦးသောနတ်သမီး နတ်ပြည်မှ လူ့ပြည်သို့ လူ့ပြည်မှ တဖန် နတ်ပြည်သို့ပြန်ရောက်ရပုံ

ထိုတာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ မာလဘာရီ အမည်ရှိသော နတ်သားသည်နတ် သမီး တထောင် ခြံရံလျက် ဥယျာဉ်သို့ဝင်လေ၏။ငါးရာကုန်သော နတ်သမီးတို့သည် ပန်းပင်ထက်သို့တက်၍ ပန်းတို့ကို ဆွတ်ချွေ၍ ချကြကုန်၏။ ငါးရာကုန်သောနတ် သမီးတို့သည် ကြွေကျလာသော ပန်းတို့ကို ကောက်ယူ၍ နတ်သားကို တန်းဆာ ဆင်ကြကုန်၏။ ထိုနတ်သမီးတို့တွင် တဦးသောနတ်သမီးသည် တခုသော သစ်ကိုင်း ထက်၌ ပင်လျှင် စုတေမနေ ကွယ်လွန်ရှာလေသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်သည် ဆီမီးလျှံ ကဲ့သို့ ကွယ်ပျောက်ချုပ်ငြိမ်းလေ၏။

ထိုနတ်သမီးသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ တဦးသောအမျိုးအိမ်၌ ပဋိသန္ဓေ တည်နေ စွဲယူပြီးလျှင် ဖွားမြင်လာသောအခါ ဘဝဟောင်းကိုအောက်မေ့နိုင်သည့် ¹ဇာတိ ဿရဉာဏ်ကိုရသည် ဖြစ်၍ မာလဘာရီနတ်သား၏ ကြင်ဘက်ဖြစ်ဘူးကြောင်းကို အစဉ်အောက်မေ့လျက် ကြီးရင့်သောအရွယ်သို့ အစဉ်ရောက်လတ်သည်ရှိသော် နံ့သာပန်းစသည်တို့ဖြင့် ပူဇော် လှူဒါန်းခြင်းကို ပြု၍ အရှင်ဖြစ်သောမာလဘာရီ နတ်သား၏ အထံ၌ ပြန်၍ဖြစ်ရပါစေသတည်းဟု ဆုတောင်းပတ္ထနာ ပြုလေ၏။

ထိုသတို့သမီးသည်တဆဲ့ခြောက်နှစ်ရှိသောအခါ သူတပါး(လင်ယောကျ်ား)၏ အိမ်သို့ လိုက်သွားရသော်လည်း စာရေးတံဆွမ်း လဆန်းပက္ခ လဆုတ်ပက္ခ၌ လှူအပ်သော ဆွမ်း, ဝါဆို သင်္ကန်းစသည်တို့ကို လှူဒါန်းပေးကမ်း၍ ငါ၏ ယခု ပြုအပ်သော ကောင်းမှုသည် အရှင်ဖြစ်သောလင်၏ အထံ၌ ဖြစ်ရပါစေခြင်း အကျိုးငှါ အထောက်အပံ့ဖြစ်ပါစေသတည်းဟု နှုတ်မြွက်၍ ဆုတောင်းပတ္ထနာ ပြုလေ၏။ ထိုအခါ ထိုသတို့သမီးအား ရဟန်းတို့သည် ဤသတို့သမီးသည် ထကြွ လုံ့လ ဉဿာဟရှိသည်ဖြစ်၍ ဒါနစသောကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြုစုတိုင်း ပြုစုတိုင်း လင်ကိုသာတောင့်တသည်ဟုဆို၍ ပတိပူဇိကာဟူသော အမည်ကိုမှည့်ခေါ်ကြ ကုန်၏။

ထိုပတိပူဇိကာ သတို့သမီးသည်လည်း မပြတ်သာလျှင် ဆွမ်းစားစရပ်ကို သုတ် သင်ရှင်းလင်း၏။ သောက်ရေသုံးဆောင်ရေကို တည်ထား၏။ နေထိုင်စရာနေရာ တို့ကို ခင်းထား၏။ စာရေးတံဆွမ်းစသည်တို့ကို လှူလိုကြကုန်သော တပါးသော လူတို့ကလည်း ချစ်သမီး ဤလှူဘွယ်ဝတ္ထုတို့ကိုလည်း ရဟန်းသံဃာအား ကိုယ် စားပြု၍၊ ဝါ၊ တဆင့်လှူဒါန်း ပေးပါလော့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် ဆောင်ယူလာ၍ လှူဒါန်းပေး၏။ ဤသို့သောနည်းဖြင့် လာတိုင်း သွားတိုင်းသော ထိုပတိပူဇိကာ သတို့သမီးသည် ခြေတလှမ်း အကြိမ်၌ ²ငါးဆဲ့ခြောက်ပါးသော ကုသိုလ်တရား တို့ကို ရလေ၏။ ထိုပတိပူဇိကာ သတို့သမီး၏ဝမ်း၌ ကိုယ်ဝန်သန္ဓေ တည်သဖြင့် ဆယ်လလွန်သောအခါ သားငယ်ကို ဖွားမြင်လေ၏။ ထိုသူငယ်ခြေဖြင့် သွားနိုင်

၁ ဇာတိ+ဿရ+ဉာဏ်=ဘဝဟောင်းကို+အောက်မေ့နိုင်သော+အသိဉာဏ်။

၂ မဟာဋီကာပါဠိတော်၌ မဟာကုသိုလ်စိတ်ဖြစ်သောအခါ ငါးဆဲ့ခြောက်ပါးသောတရား တို့ဖြစ်သည်ဟု သရုပ်ရေတွက်၍ ပြထားသည်။

သောအခါ တယောက်ကိုရင်း တယောက်ကိုရင်း ဖွားမြင်ပြန်လေ၏၊ ဤသို့လျှင် သား လေးယောက်တို့ကိုရလေ၏။ ထိုပတိပူဇိကာ သတို့သမီးသည် တနေ့သ၌ အလှူလှူခြင်း ပူဇော်ခြင်း တရားနာခြင်း သိက္ခာပုဒ်တို့ကိုစောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်း ခြင်းတို့ကိုပြု၍ နေစဉ် နေ့အဆုံး ညချမ်းသောကာလ၌ ထိုတခဏချင်း ဖြစ်ပေါ် သော တစုံတခုသောအနာရောဂါကြောင့် ဘဝတပါး ပြောင်းသွားမနေ စုတိပြန် သည်ရှိသော် မိမိ၏အရှင်ဖြစ်ခဲ့ဘူးသော မာလဘာရီနတ်သား၏ အထံ၌သာ ပြန်၍ ဖြစ်လေ၏။

လူတို့၏အခြေအနေကိုကြား၍ မာလဘာရီ နတ်သား ထိတ်လန့်ခြင်း

အဘော်ဖြစ်ကုန်သော တပါးသော နတ်သမီးတို့သည်လည်း ဤမျှလောက် ကြာမြင့်သော ကာလပတ်လုံး မာလဘာရီနတ်သားကို တန်းဆာဆင်လျက်ပင် ရှိကြကုန်သေး၏။ မာလဘာရီနတ်သားသည် ထိုပတိပူဇိကာ နတ်သမီးကို မြင်ရ လျှင် အသင်သည် နံနက်စောစော ကာလမှစ၍ မထင်မြင် ပျောက်နေသည် အဘယ်အရပ်သို့သွားသနည်းဟု မေးမြန်းလေ၏။ ကျွန်မသည် စုတိပျက်ပြား သေလွန်သွားပါသည် အရှင်နတ်သားဟု ဖြေဆိုလေ၏။ သင်အဘယ်သို့ ဆိုဘိ သနည်းဟု မေးပြန်လတ်သော် ဤသို့ စုတိပျက်ပြား သေလွန် သွားသည်မှာ မှန်ပါသည်အရှင်နတ်သားဟု ဆိုလေ၏။ အဘယ်အရပ်၌ဖြစ်ခဲ့သနည်းဟု မေးပြန် လတ်သော် သာဝတ္ထိပြည် တဦးသော အမျိုးအိမ်၌ဖြစ်ပါသည်ဟု ပြောပြလေ၏။ ထိုဘဝ၌ အဘယ်မျှကာလပတ်လုံး နေခဲ့သနည်းဟု မေးပြန်လတ်သော် အရှင် နတ်သား ဆယ်လလွန်သောအခါ အမိဝမ်းမှဖွားမြင်၍ တဆဲ့ခြောက်နှစ် ရှိသော အခါ လင်ယောကျ်ား၏အိမ်သို့လိုက်သွား၍ သားလေးယောက်တို့ကို ဖွားမြင်ခဲ့ ပြီးလျှင် အလှူပေးခြင်းစသော ကောင်းမှုတို့ကို ပြုစုအားထုတ်လျက် အရှင် နတ်သားတို့ကို တောင့်တသဖြင့် ပြန်လာခဲ့ရာ အရှင်နတ်သားတို့၏ အထံ၌သာ တဖန်ဖြစ်လာရပါသည်ဟု ဆိုလေ၏။

လူတို့၏အသက်သည်အဘယ်မျှအပိုင်းအခြားရှိသနည်းဟုမေးလတ်ပြန်သော် အနှစ်တရာမျှလောက်သာ အသက်ရှည်ကြပါကုန်၏ဟု ဆိုလေ၏။ ဤအနှစ်တရာ မျှလောက်သာလျှင် ဖြစ်လေသလောဟု မေးလတ်ပြန်သည်ရှိသော် အရှင်နတ်

သား ဤအနှစ်တရာမျှလောက်သာ ဟုတ်ပါပေသည်ဟု ဝန်ခံကာဆိုလေ၏။ ဤအနှစ်တရာမျှလောက်သော အသက်ကိုယူ၍ ဖြစ်ကုန်သောလူတို့သည် အိပ်ပျော်ခြင်း မေ့လျော့ခြင်းရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ကာလကိုကုန်လွန်စေကြကုန်သလော ထိုသို့မဟုတ် အလှူပေးခြင်းအစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကို ပြုကြကုန်သလောဟု မေးပြန်သည်ရှိသော် အရှင်နတ်သား အဘယ်သို့ ဆိုတော်မူပါသနည်း နှစ်အသင်္ချေ မရေမတွက်နိုင်သော အသက်ကိုယူ၍ ဖြစ်ကုန်သကဲ့သို့ရှင်း, မအိုနိုင် မသေနိုင်ကြကုန်သကဲ့သို့ရှင်း, လူတို့သည် အမြဲမပြတ် မေ့လျော့ ကြကုန်၏ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုသို့ဆိုသောအခါ အနှစ်တရာမျှလောက်သော အသက်ကိုယူ၍ ဖြစ်ကုန်သော လူတို့သည် မေ့လျော့ကုန်လျက် တုံးလုံးလှည်းကာ အိပ်မောကျကြကုန်၏။ အဘယ်အခါ ဆင်းရဲမှ လွတ်နိုင်ကြကုန်လတ္တံ့နည်းဟု မာလဘာရီနတ်သားအား ကြီးစွာသော ထိတ်လန့်ခြင်း [၁]သံဝေဂသည်ဖြစ်လေ၏။

[လူဖြစ်သော ငါတို့၏ အနှစ်တရာသည် တာဝတိံသာနတ်တို့အား တနေ့နှင့် တညဉ့် တရက်မျှဖြစ်၏။ ထိုညဉ့်ဖြင့် ညဉ့် သုံးဆယ်သည် တလ၊ ထိုလဖြင့် တဆဲ့နှစ်လသည် တနှစ်၊ ထိုနှစ်ဖြင့် နတ်ဉ်ဖြစ်သော အနှစ်တထောင်သည် တာဝတိံသာ နတ်သက် အတိုင်းအရှည်ဖြစ်၏၊ ထိုနတ်သက်တထောင်သည် လူတို့အရေအတွက်အားဖြင့် သုံးကုဋေ ခြောက်သန်းတို့ ဖြစ်ကုန်၏၊ ထို့ကြောင့် ပတိပူဇိကာနတ်သမီး လူ့ ပြည်ဉ်ဖြစ်၍ နတ်ပြည်သို့ပြန်လာသော ကာလသည် ထိုမာလဘာရီ နတ်သားအား တနေ့မျှသည်လည်း မလွန်သေး တမုဟုတ် တခဏ နှင့် တူသော ကာလသာ ဖြစ်လေ၏။ ဤသို့ တိုသော အသက်ရှိသောလူတို့အား မေ့လျော့ခြင်းမည်သည် အလွန်လျှင် မသင့်လျော်သည် သာတည်း။ ဤကား သတိပြုဘွယ်တည်း။]

ရဟန်းများနှင့် ကွယ်လွန်သူ ပတိပူဇိကာ

တဖန်မိုးသောက် ရောက်သောနေ့၌ ရဟန်းတို့သည် ရွာတွင်းသို့ ဝင်ကုန်သည်ရှိသော် ဆွမ်းစားစရပ် မသုတ်သင်သည်ကိုရှင်း နေရာမခင်းသည်ကိုရှင်း

[၁] ဤသံဝေဂကား—မကောင်းမှုမှ ကြောက်လန့်တတ်သော ဩတ္တပ္ပနှင့်တကွဖြစ်သော အသိဉာဏ် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် သဟောတ္တပ္ပဉာဏသံဝေဂမည်၏။

သောက်ရေ သုံးဆောင်ရေ မတည်ထားသည်ကိုငင်း မြင်ကြကုန်သည်ဖြစ်၍ ပတိပူဇိကာ ဥပါသိကာမသည် အဘယ်မှာနည်းဟုဆိုကြလေကုန်၏။ အရှင်ဘုရားတို့သည် အဘယ်မှာ ပတိပူဇိကာ ဥပါသိကာမကို မြင်နိုင်ပါကုန်အံ့နည်း။ ယမန်နေ့၌ အရှင်မြတ်တို့သည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီး၍ ပြန်ကြွကြကုန်သည်ရှိသော် ညချမ်းသောအခါ ခန္ဓာပျက်ကြွေ သေရှာလေပြီဟု လျှောက်ကြားကြကုန်၏။ ထိုစကားကို ကြား၍ ပုထုဇဉ်ရဟန်းတို့သည် ထိုဥပါသိကာမ၏ ကျေးဇူး ဥပကာရကို အောက်မေ့ကုန်လျက် မျက်ရည် ဆည်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကြလေကုန် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့အားကား [၁] ဓမ္မသံဝေဂသည် ဖြစ်လေ၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် ဆွမ်စားခြင်းကိစ္စပြု၍ ကျောင်းသို့ သွားရောက်ပြီးလျှင် ဘုရားရှင်ကိုရှိခိုး၍ ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်တော်မူသောမြတ်စွာဘုရား ပတိပူဇိကာမည်သောဥပါသိကာမသည် ထကြွလုံ့လဉဿာဟဖြင့်အထူးထူးအပြားပြားသောကောင်းမှုတို့ကိုပြု၍လင်ကိုသာတောင့်တပါသည်။ ထိုဥပါသိကာမသည် ယခုအခါသေရှာပါပြီ။ အဘယ်အရပ်၌ဖြစ်ပါသနည်းဘုရားဟုမေးလျှောက်ကြသည်ရှိသော် ချစ်သားရဟန်းတို့ မိမိအရှင်လင်ယောကျ်ား၏ အထံ၌ပင်ဖြစ်လေပြီဟု မိန့်တော်မူလေ၏။ မြတ်စွာဘုရား အရှင်လင်ယောကျ်ား၏အထံ၌ ထိုဥပါသိကာမ မရှိပါဘုရားဟုလျှောက်ကုန်ကြသည်ရှိသော်ချစ်သားရဟန်းတို့ ပတိပူဇိကာဥပါသိကာမသည် ဤလူ့ပြည်၌ရှိသော လင်ယောကျ်ားကိုတောင့်တသည်မဟုတ်။ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ မာလဘာရီမည်သော နတ်သားသည် ထိုဥပါသိကာမ၏ အရှင်လင်ယောကျ်ားပေတည်း။ ထိုဥပါသိကာမသည်မာလဘာရီ နတ်သားအား ပန်းဆင်မြန်းရာအရပ်မှ စုတေခဲ့၍ တဖန်ပြန်ရောက်သွားပြီးလျှင် ထိုနတ်သား၏ အထံ၌ပင်ဖြစ်လေပြီဟု မိန့်တော်မူလေ၏။ မြတ်စွာဘုရား ဤသို့ဖြစ်ပါသလားဘုရားဟု မေးလျှောက်ကြပြန်သည်ရှိသော် ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤသို့ဖြစ်ပေသည်ဟုမိန့်တော်မူလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသတ္တဝါတို့၏အသက်သည် အလွန်နည်းပါးလေစွတကား။ နံနက်အခါကာလ၌ပင် ဘုရားတပည့်တော်တို့ကို ဆွမ်းလုပ်ကျွေးပါသေးလျက်ညချမ်းသောအခါ၌ ဖြစ်သောအနာဖြင့်သေရရှာလေ၏ဟုလျှောက်

---

၁ ဓမ္မသံဝေဂ—ဖြစ်တတ် ပျက်တတ်သော သင်္ခါရတရားတို့ကို ကြံစည်သည့် အစွမ်းဖြင့် ရဟန္တာတို့အားသာကြောက်လန့်သောအခြင်းအရာဖြင့်ဖြစ်သော မဟာကြိယာဉာဏ်။

ထားသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသည် ချစ်သားရဟန်းတို့ သတ္တဝါတို့၏ အသက်မည်သည်ကား နည်းပါးသည်မှန်ပေ၏။ ထိုကြောင့်သာလျှင် ဤသတ္တဝါတို့ကို [၁] ဝတ္ထုကာမတို့ဖြင့်ရင်း [၂] ကိလေသာကာမတို့ဖြင့်ရင်း မရောင့်ရဲမတင်းတိမ်သေးမီသာလျှင် သေမင်းသည် မိမိအလိုနိုင်ငံသို့လိုက်စေ၍ ငိုကြွေးမြည်တမ်းကုန်စဉ်ယူဆောင်၍သွားပေ၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤဂါထာကိုဟောတော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၄၈ ပုပ္ဖါနိဟေဝ ပစိနန္တံ၊ ဗျာသတ္တမာနသံ နရံ။
အတိတ္တံယေဝ ကာမေသု၊ အန္တကော ကုရုတေ ဝသံ။

ပုပ္ဖါနိ၊ ငါးပါးအာရုံကာမဂုဏ်တည်းဟူသော ပန်းပွင့်တို့ကို။ ပစိနန္တံဟေဝ၊ ရွေးချယ်ဆဲသာလျှင် ဖြစ်သော။ ဗျာသတ္တမာနသံ၊ အထူးထူး အပြားပြားသော အခြင်းရာဖြင့် လွန်စွာကပ်ငြိသော စိတ်ရှိသော။ ကာမေသု၊ ဝတ္ထုကာမကိလေသာကာမတို့၌။ အတိတ္တံယေဝ၊ ရှာမှီးခြင်း, ရခြင်း, သုံးဆောင်ခြင်း, သိုမှီးခြင်းအားဖြင့် မရောင့်ရဲသည်သာလျှင် ဖြစ်သော။ နရံ၊ သတ္တဝါကို။ အန္တကော၊ သေမင်းသည်။ဝသံ၊ မိမိ၏အလိုကို။ ကုရုတေ၊ ပြုပေ၏။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ များစွာသောသူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်စသည်တို့သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။လူများအပေါင်းအားအကျိုးရှိသောတရားဒေသနာဖြစ်တော်မူလေ၏။

ပတိပူဇိကာသတို့သမီးဝတ္ထု ပြီး၏။

၅—မစ္ဆရိယ ကောသိယ သူဌေးဝတ္ထု

ယထာပိဘမရောပုပ္ဖံ - အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်၌နေတော်မူစဉ် မစ္ဆရိယကောသိယသူဌေးကို အကြောင်းပြု၍ဟောတော်မူလေ၏။ [ထိုသူဌေး၏ ဝတ္ထုသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ဖြစ်၏။]

---

၁ ဝတ္ထုကာမ—ခံစားအပ်သော အာရုံငါးပါး။
၂ ကိလေသာကာမ—ခံစားတတ်သောလောဘတဏှာ။

သူဌေးကြီး၏မုံ့အိုးကင်းတကျွာ

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၏မနီးမဝေးသောအရပ်၌ သက္ကာရအမည်ရှိသောနိဂုံးသည် ရှိလေသတတ်။ ထိုနိဂုံး၌ ကုဋေရှစ်ဆယ်ဥစ္စာကြွယ်သော မစ္ဆရိယကောသိယ မည်သောသူဌေးကြီးတဦးသည်နေ၏။ ထိုသူဌေးသည် မြက်ပင်ဖျားဖြင့်ဆီတပေါက်မျှလောက်ကိုလည်း သူတပါးတို့အား မပေးမလှူ မိမိလည်း မသုံးဆောင် မခံစား ထို့ကြောင့် ထိုသူဌေးကြီးအား ထိုမျှလောက်သောစည်းစိမ်ဥစ္စာသည်ဖြစ်လေ၏။ သားမယားစသောသူတို့အားရင်း ရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့အားရင်း တစုံတခုမျှသော အကျိုးစီးပွါးကို မပြီးစီးစေနိုင်။ ရက္ခိုသ်ဘီလူး သိမ်းဆည်း၍ ထားအပ်သော ရေကန်ကြီးကဲ့သို့ မသုံးဆောင်ထိုက်သော အရာဖြစ်၍ တည်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် တနေ့သ၌ မိုးသောက်ယာမ် နံနက်စောစော မဟာကရုဏာ သမာပတ်မှ ထတော်မူလျက် အလုံးစုံသောလောကဓာတ်၌ သစ္စာလေးပါး သိခြင်းငှါ ထိုက်သော[၁]မိတ်ဆွေတို့ကိုကြည့်ရှုတော်မူလတ်သည်ရှိသော် လေးဆဲ့ငါးယူဇနာထက်၌ နေထိုင်လျက်ရှိသော မစ္ဆရိယကောသိယ သူဌေးကြီး၏ သူဌေးကတော်ကြီးနှင့်တကွ သောတာပတ္တိဖိုလ် ရအံ့သောအကြောင်း ဥပနိဿယကိုမြင်တော်မူလေ၏။

ထိုဘုရားရှင် မြင်တော်မူသောနေ့မှ ရှေးဖြစ်သော တနေ့၌ကား ထိုသူဌေးကြီးသည် မင်းကြီးသို့ဆည်းကပ်ခစားခြင်းငှါ မင်း၏နန်းတော်သို့သွား၍ မင်းခစားခြင်းကိုပြု၍ ပြန်လာခဲ့သည်ရှိသော် ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်း ကိုယ်တွင်းရှိသော ဇနပုဒ်သားတယောက် မုယောမုံ့ဖြစ်သော [၂]မုံ့အိုးကင်း စားနေသည်ကိုမြင်ရသဖြင့် ထိုမုံ့၌စားလိုသောအာသာဆန္ဒကို ဖြစ်စေလျက် မိမိ၏အိမ်သို့ ရောက်လတ်သော် ကြံစည်ပုံကား ငါသည် မုံ့အိုးကင်းကို စားလိုသည်ဟု အကယ်၍ဆိုငြားအံ့ များစွာသော လူတို့သည် ငါနှင့်အတူ စားလိုကုန်လတ္တံ့။ ဤသို့အများ စားကြသော် ငါ၏များစွာသော နှမ်း ဆန် ထောပတ် တင်လဲစသည် တို့သည် ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်လတ္တံ့ တစုံတယောက်အားမျှ မပြောကြားတော့အံ့ဟု

၁ ဝါ၊သစ္စာလေးပါးကို သိသကဲ့သို့ သတ္တဝါတို့ကို သိစေအံ့ဟု ကိုယ်နှင့်ထပ်တူညီမျှ နှလုံးထားခြင်းကြောင့် ကျွတ်ထိုက်သောသူတို့သည် ဘုရား၏မိတ်ဆွေဖြစ်၏ ဟူလို။ ဘုရားရှင်သည်လည်း သတ္တဝါတို့၏အကြီးဆုံး မိတ်ဆွေပင်ဖြစ်၏။ကလျာဏမိတ္တဖြစ်၏။အာဒိစ္စဗန္ဓု ဖြစ်၏။ သုံးလူ့ဆွေလည်း ဟူ၏။

၂ အိုးကင်း၌ မုယောမုံ့။ ဝါ၊ ဂျုံမှုန့်ဖြင့်ပြုအင်သောနံပြား ပလာတာစသော မုံ့မျိုးတည်း။

ကြံစည်၍ စားလိုသောတဏှာကို သည်းခံလျက် သွားလာလှည့်ပတ်၏။ ထိုသူဌေးလည်း ကာလရှည်ကြာလတ်သော် ဖက်ရွက်ယော်ကဲ့သို့ ဖြော့တော့သောအဆင်းရှိသည်ဖြစ်၍ . အကြောဖိုင်းဖိုင်းထသောကိုယ် ရှိသည်ဖြစ်လေ၏။ ထို့နောက်မှ စားလိုသောတဏှာကို သည်းခံခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ရကား တိုက်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်၍ ညောင်စောင်း၌တက်၍ အိပ်လေ၏။ ဤသို့ပင်ဖြစ်သော်လည်း ဥစ္စာကုန်အံ့သောဘေးမှ ကြောက်သောကြောင့် တစုံတယောက်သောသူအား တခွန်းသောစကားကိုမျှ မပြောမဆိုဘဲ တိတ်တဆိတ်သာ နေလေ၏။

ထိုအခါ သူဌေးကြီးကို သူဌေးကတော်သည် ချဉ်းကပ်၍ ကျောက်ကုံးကို ဆုပ်နယ်သုံးသပ်လျက် အရှင်သူဌေး အရှင်အား အဘယ်သို့သော မချမ်းသာခြင်းသည် ဖြစ်လေသနည်းဟု မေးမြန်းလေ၏။• ငါ့အား တစုံတခုသော မချမ်းသာခြင်းသည် မရှိပေဟု ပြောဆိုလတ်သော် အရှင်သူဌေးကြီးအား မင်းကြီးအမျက်ထွက်လေသလောဟု မေးပြန်လေ၏။ ငါ့အားမင်းကြီးသည်လည်း အမျက်မထွက်ဟုဆိုလတ်သော် ယင်းသို့ဖြစ်မူ အသို့ပါနည်း အရှင်အား သားသမီးတို့သည်ဝင်းကျွန်အမှုလုပ်အစရှိသော သူတို့သည်ဝင်း တစုံတခုသော မနှစ်သက်ဘွယ် အမှုကိုပြုခြင်းရှိပါသလောဟု မေးပြန်လေ၏။ ထိုသို့သဘောရှိသော အကြောင်း တစုံတရာသည်လည်း မရှိဟုဆိုပြန်သော် အရှင်အား တစုံတခုသော ဝတ္ထု၌ စွဲလမ်းသော တဏှာသည်ရှိပါသလောဟု မေးမြန်းပြန်လေ၏။ ဤသို့ပင်မေးမြန်း ပြောဆိုသော်လည်း ဥစ္စာကုန်အံ့သောဘေးမှ ကြောက်သောကြောင့် တခွန်းသောစကားကိုမျှ မဆိုမူ၍ အသံတိတ်ဆိတ်သည်ဖြစ်၍ သာလျှင် အိပ်နေလေ၏။

ထိုအခါ သူဌေးကြီးကို သူဌေးကတော်သည် အရှင်ပြောသာ ပြောပါလော့ အရှင့်အား တစုံတခုသော ဝတ္ထု၌ စွဲလမ်းသောတဏှာ ရှိပါသလောဟု ဆိုပြန်သော် သူဌေးကြီးသည် ထိုသူဌေးကတော်၏စကားကိုအလွန်ပင်ပန်းသကဲ့သို့ ပြု၍ ငါ့အားစွဲလမ်းသော တဏှာသည်ရှိ၏ဟု ဆိုလေ၏။ အရှင် အဘယ် စွဲလမ်းသော တဏှာဖြစ်သနည်းဟု မေးပြန်သော် မုံ့အိုးကင်းကို စားခြင်းငှါ အလိုရှိကြောင်း ပြောကြားလေ၏။ ထိုသို့ဖြစ်လျှက် ထိုအကြောင်းကို အဘဲ့ကြောင့် မပြောကြားလေသနည်း အရှင်သည် လူမွဲဖြစ်သလော ယခုပင်လျှင် အလုံးစုံသော မြို့

နိဂုံး၌နေသော သူတို့အား စားလောက်အောင် မုံ့အိုးကင်းတို့ကို ကြော်ပါ အံ့ဟု ဆိုလတ်သော် ထိုမြို့နိဂုံး၌နေသောသူတို့ဖြင့် အသင့်အားဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။ မိမိအမှုကိုပြုလုပ်၍စားကုန်လတ္တံ့ ဟု ဆိုလေ၏။

ယင်းသို့ဖြစ်မူ လမ်းတလမ်းတည်း၌နေသောသူတို့အား စားလောက်အောင် မုံ့အိုးကင်းတို့ကို ကြော်ပါအံ့ဟုဆိုပြန်သော် သင်၏ဥစ္စာ များစွာကြွယ်ဝသည့် အဖြစ်ကိုငါသိ၏ဟုဆိုလေ၏။ ဤအိမ်အနီးအပါး ထက်ဝန်းကျင်၌ နေသောသူ အားလုံးတို့အားစားလောက်အောင်ပြု၍ ကြော်ပါအံ့ဟုဆိုပြန်သော် သင်၏ကြီး ကျယ်သော အလိုဆန္ဒရှိသည့်အဖြစ်ကို ငါသိ၏ဟုဆိုလေ၏။ ယင်းသို့ဖြစ်မူ သင် သူဌေးကြီး၏ သားမယားမျှလောက်သာ စားလောက်ရုံပြု၍ ကြော်ပါအံ့ ဟု ဆိုပြန်သော် ထိုသားမယားတို့ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်းဟု ဆိုလေ၏။ အရှင်သူဌေးကြီးနှင့် ကျွန်တော်မအား စားသောက်ရုံပြု၍ ကြော်ရမည်လောဟု ဆိုပြန်သော် သင့်ကိုအဘယ်သို့ပြုအံ့နည်းဟု ဆိုပြန်လေ၏။ ထိုသို့ဖြစ်မူ အရှင် သူဌေးကြီးတယောက်အား စားလောက်ရုံပြု၍ ကြော်ပါအံ့ဟု ဆိုသောအခါလူ အများမြင်ရာအရပ်၌ကြော်သည်ရှိသော် လူအများတို့ လိုချင်တောင့်တကြကုန် လတ္တံ့။ [၂] ဆန်ရင်းတို့ကိုဖယ်ထား၍ ဆန်ကွဲတို့ကိုငင်း ခုံလောက်, အိုးကင်းတို့ကို ငင်းယူ၍ အတန်ငယ်သော နို့ရည်, ထောပတ်, ပျား, တင်လဲကိုငင်းယူ၍ ဘုံခုနစ် ဆင့်ရှိသောပြာသာဒ်၏အထက်ထပ်သို့ တက်၍ကြော်ရမည် ထိုအထက်ထပ်၌ ငါ တယောက်တည်းသာ နေထိုင်၍စားမည်ဟု ဆိုလေ၏။

ရှင်မောဂ္ဂလာန်၏တန်ခိုး

သူဌေးကတော်လည်း ကောင်းပါပြီဟု ဝန်ခံ၍ ယူသင့်သမျှကို ယူစေပြီးလျှင် ပြာသာဒ်ထက်သို့တက်၍ ကျွန်မတို့ကိုစေလွှတ်၍ သူဌေးကြီးကိုခေါ်စေလေ၏။ သူဌေးကြီးသည်အစတံခါးမှစ၍ထံခါးတို့ကိုပိတ်လျက်တံခါးဟူသမျှတို့၌ကျည်ငယ် ကျည်မတို့ကိုပေး၍ (မင်းတုတ်လျှို၍) ခုနစ်ဆင့်မြောက်သော အထပ်သို့တက်ပြီး လျှင် ထိုအထပ်၌လည်းတံခါးကိုပိတ်၍ နေထိုင်လေ၏။ သူဌေးကတော်ကြီးသည်

---

၁ ကြော်ခြင်းဟူသောပုဒ်တို့၌ ကျက်အောင်ပြုခြင်းမျှ အဓိပ္ပါယ်ကိုသာ ယူပါ။ ဆီထောပတ်တို့ဖြင့် မုံ့ဆီကြော် ကြော်သကဲ့သို့ တိုင်းအောင် မယူပါလင့်။

၂ သကလတဏ္ဍုလ=အလုံးစုံသောဆန်။ ဝါ၊ ပြည့်စုံသောဆန်။ ဆန်ရင်း။ ဘိန္နတဏ္ဍုလ= ကွဲသောဆန်။ ဝါ၊ ကျိုးသောဆန်။ ဝါ၊ ဆန်ကွဲဟု ယောဇနာသည်။

လည်း ခုံလောက်၌မီးမွှေး၍ အိုးကင်းကိုတင်ပြီးလျှင် မုံကိုကြော်ခြင်းငှါ အား ထုတ်လေ၏။

ထိုအခါ၌ကား မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်စောစောကပင်လျှင် အရှင်မောဂ္ဂ လာန်မထေရ်ကို ခေါ်တော်မူ၍ မိန့်တော်မူလေ၏။ ချစ်သား မောဂ္ဂလာန် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၏ မနီးမဝေးဖြစ်သော သက္ကာရနိဂုံး၌ မစ္ဆရိယသူဌေးသည် မုံ့အိုး ကင်းတို့ကိုစားအံ့ဟု သူတပါးတို့မြင်အံ့သည်မှ ကြောက်သဖြင့် ဘုံခုနစ်ဆင့် ရှိ သောပြာသာဒ်၌ မုံ့အိုးကင်းတို့ကို ကြော်စေ၏။ သင်သည်ထိုအရပ်သို့ သွား၍ သူဌေးကြီးကို ဆုံးမလျက်အဆိပ်အတောက်မရှိသည်ကိုပြုသဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး ဖြစ်ကုန်သော ဇနီးခင်ပွန်းတို့ကိုလည်း မုံ့တို့ကိုရင်း နို့ရည် ထောပတ် ပျား တင်လဲ တို့ကိုရင်းယူစေ၍ မိမိ၏တန်းခိုးအာနုဘော်ဖြင့်ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ဆောင် ခဲ့လော့။ ယနေ့ ငါဘုရားသည် ငါးရာသောရဟန်းတို့နှင့်တကွ ဇေတဝန်ကျောင်း တော်၌သာလျှင်နေတော်မူအံ့ မုံ့တို့ဖြင့်သာလျှင် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်းကိစ္စကို ပြု တော်မူအံ့ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည်လည်းကောင်း လှပါပြီ မြတ်စွာဘုရားဟု မြတ်စွာဘုရားစကားတော်ကို ဝန်ခံပြီးလျှင် ထိုခဏ၌ တန်းခိုးတော်အစွမ်းဖြင့် ထိုနိဂုံးသို့သွား၍ ထိုဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိသောပြာသာဒ်၏ ခြသေ့ရုပ်ခံသော လေသာပြူတင်းတံခါး၌ ကောင်းစွာဝတ်လျက် ကောင်းစွာရုံ လျက် ကောင်းကင်၌ပင် ပတ္တမြားဆင်းတုကဲ့သို့ ရပ်တည်နေလေ၏။ရှင်မောဂ္ဂ လာန်ကိုမြင်လျှင်မြင်ခြင်း သူဌေးကြီး၏နှလုံးသားသည်တုန်လှုပ်လေ၏။

ထိုသူဌေးကြီးသည် ငါကား ဤသို့သဘောရှိသော သူတို့၏ မြင်အံ့သည်မှ ကြောက်သောကြောင့်သာဤအရပ်သို့လာ၏။ဤရဟန်းသည်ကောင်းကင်ခရီး၌ ကြွသွားစဉ် လေသာပြူတင်းတံခါး၌ရပ်လာဘိ၏တကားဟု တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ဖြစ် လေ၏။ သူဌေးကြီးသည်ယူသင့်ယူထိုက်သော ပစ္စည်းဝတ္ထုကိုမျှကြည့်ရှုထင်ထင် မမြင်နိုင်ဘဲ မီး၌ ထည့်အပ်သော ဆားပွင့်ကဲ့သို့ အမျက်ဒေါသဖြင့် တဖျစ်ဖျစ် တတောက်တောက် မြည်လျက် ရှင်ရဟန်းကောင်းကင်၌ ရပ်တည်၍ နေသော် လည်း အရှင်သည် အဘယ်ကိုရလတ္တံ့နည်း။ ခြေရာမထင်သော ကောင်းကင်၌ ခြေရာကိုပြ၍ စင်္ကြံသွားသော်လည်း မရလတ္တံ့ဟု ဆိုလေ၏။ ရှင်မောဂ္ဂလာန် မထေရ်သည် ထိုအရပ်၌ပင် ထိုမှ ဤမှ စင်္ကြံသွားလေ၏။ သူဌေးကြီးသည် စင်္ကြံ

သွားသော်လည်း အရှင်သည်အဘယ်ကို ရလတ္တံ့နည်း။ ကောင်းကင်၌ ထက်ဝယ် ဖွဲ့ခွေခြင်းဖြင့် ထိုင်၍နေသော်လည်း မရလတ္တံ့ သည်သာတည်း ဟု ဆိုလေ၏။ ရှင်မောဂ္ဂလာန် မထေရ်သည် ကောင်းကင်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေလျက် နေတော်မူလေ၏။

ထိုနောက် ရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်ကို ကောင်းကင်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေသော်လည်း အဘယ်ကိုရလတ္တံ့နည်း ကြွလာ၍ လေသာပြူတင်း တံခါးခုံ၌ ရပ်သော်လည်း တစုံတခုကိုမျှ မရလတ္တံ့ ဟု ဆိုပြန်၏။ ရှင် မောဂ္ဂလာန်သည် လေသာပြူတင်း တံခါးခုံ၌ ရပ်လေ၏။ ထိုအခါ ရှင်မောဂ္ဂလာန်ကို လေသာပြူတင်း တံခါးခုံ၌ ရပ်သော်လည်း အဘယ်ကို ရလတ္တံ့နည်း အခိုးလွှတ်သော်လည်း တစုံတခုကိုမျှမရလတ္တံ့သည်သာ တည်းဟုဆိုပြန်လေ၏။ ရှင်မောဂ္ဂလာန်လည်း အခိုးကိုလွှတ်တော်မူ၏။ အလုံးစုံသော ပြာသာဒ်သည် တခဲနက် အခိုးအတိ ဖြစ်၏ သူဌေးကြီး၏မျက်စိတို့ကို အပ်ဖြင့်ထိုးဆွဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။ အိမ်ကို မီးလောင်အံ့သည်မှ ကြောက်သောကြောင့် အရှင်ရဟန်းသည် ထိန်ထိန်ပြောင်ပြောင် အလျှံလွှတ်သော်လည်း တစုံတခုကိုမျှ မရပေလတ္တံ့ ဟူသော ဤစကားကိုမဆိုမူ၍ ဤရဟန်းသည် လွန်စွာ ကပ်ငြိခြင်းရှိ၏ မရလျှင် သွားလိမ့်မည် မဟုတ် ထို့ကြောင့် ထိုရဟန်းအား မုံ့တရှက်ကိုပေးစေအံ့ဟု ကြံ၍ သူဌေးကတော်ကြီးကို ရှင်မ မုံ့ငယ်တရှက် ကြော်ပြီးလျှင် ရဟန်းအားပေး၍ လွှတ်လိုက်လေ့ဟု ဆိုလေ၏။ သူဌေးကတော်သည်လည်း အနည်းငယ်မျှသော မုံ့ညက်ကို အိုးကင်း ခွက်၌ ထည့်လိုက်လေရာ ကြီးစွာသောမုံ့ကြီးဖြစ်၍ မုံ့အိုးကင်းတခွက်လုံးကို ပြည့်စေလျက် ဖောင်းဖောင်း ပွပွဖြစ်၍ တည်လေ၏။

သူဌေးကြီးသည် ထိုမုံ့ကြီးကိုမြင်လျှင် သင်သည်များစွာသော မုံ့ညက်ကို ယူအပ်သည်ဖြစ်လတ္တံ့ ဟုဆို၍ ကိုယ်တိုင် ယောင်းမဖျား အနား ထောင့်စွန်းဖြင့် အနည်းငယ်သော မုံ့ညက်ကိုယူ၍ ထည့်လိုက်၏။ မုံ့သည် ရှေးမုံ့ထက် အလွန်ကြီးသော မုံ့ဖြစ်လေ၏။ ဤသို့လျှင် အကြင် အကြင် ငယ်သည်ထက် ငယ်စွာသော မုံ့ကိုကြော်၏။ ထိုထိုမုံ့သည် ကြီးသည်ထက် ကြီးသော မုံ့သာလျှင် ဖြစ်၏။ သူဌေးကြီးသည် ငြီးငွေ့သည်ဖြစ်၍ သူဌေးကတော်ကြီးကို ချစ်နှမ ဤရဟန်းအား မုံ့တရှက် လှူလိုက်လေ့ဟု ဆိုလေ၏။ သူဌေးကတော်ကြီးသည်လည်း မုံ့တောင်းမှ

မုံ့တရှက်ကို ယူသည်ရှိသော် အလုံးစုံသောမုံ့တို့သည် တစပ်တည်း ကပ်ငြိကြလေကုန်၏။ သူဌေးကတော်သည်လည်း သူဌေးကြီးကို အရှင်သူဌေးကြီး အလုံးစုံသောမုံ့တို့သည် တပေါင်းတည်းကပ်ငြိကြပါကုန်၏။ တရှက်စီခွဲခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါဟု ပြောကြား၏။

ထိုအခါ သူဌေးကြီးက ငါပြုအံ့ဟု ဆိုပြီးလျှင် သူဌေးကြီးသည်လည်း ပြုခြင်းငှါ မတတ်နိုင် နှစ်ယောက်သော သူတို့သည် အစွန်း၌ ကိုင်၍ ဆွဲငင်ကြကုန်သော်လည်း ထိုမုံ့ကို ခွဲခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကြကုန်သည်သာတည်း။ ထိုသို့ သူဌေးကြီးသည် မုံ့တို့နှင့်တကွ လုံ့လပြုစဉ်ပင်လျှင် ကိုယ်မှချွေးတို့သည် ဖြိုင်ဖြိုင် ယိုထွက်ကုန်၏။ စားလိုသောအာသာ ဆန္ဒသည် ပြတ်စဲလေ၏။ ထို့နောက်မှ သူဌေးကတော်ကြီးကို ချစ်နှမ ငါ့အား ဤမုံ့တို့ဖြင့် စားခြင်းငှါ အလိုမရှိတော့ပြီ တောင်းနှင့်တကွ သာလျှင် ဤရဟန်းအား ပေးလှူလိုက်ပါလော့ဟု ဆိုရကား သူဌေးကတော်သည်လည်း တောင်းကိုယူ၍ ရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်သို့ ချဉ်းကပ်ကာ လှူဒါန်းလေ၏။ ရှင်မောဂ္ဂလာန် မထေရ်မြတ်သည် နှစ်ယောက်ကုန်သောသူတို့အားလည်း တရားဓမ္မကိုလည်း ဟောပြတော်မူလေ၏။ ရတနာသုံးပါးတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကိုလည်း ပြောကြားတော်မူလေ၏။ အတ္တိဒိန္န အတ္ထိယိဋ္ဌ စသည်ဖြင့် အလှူဒါနတို့၏ အကျိုးကိုလည်း ကောင်းကင်ပြင်၌ လပြည့်ဝန်းကို ထင်စေဘိသကဲ့သို့ ပြတော်မူလေ၏။

သူဌေးကြီးသင်္ဘောမယား ဘုရားထံရောက်၍ သောတာပန်တည်ခြင်း

ထိုတရားစကားကိုကြားနာရလျှင် ကြည်လင်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ သူဌေးကြီးသည် အရှင်မြတ်ဘုရား ကြွလာတော်မူ၍ ဤပလ္လင်ထက်၌ နေထိုင်တော်မူလျက် ဘုဉ်းပေးတော်မူကြပါဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ၏။ မထေရ်လည်း ဒါယကာသူဌေးကြီး မြတ်စွာဘုရားသည် မုံ့တို့ကို ဘုဉ်းပေးတော် မူလိုသည်ဟု ရဟန်းငါးရာတို့နှင့်တကွ ကျောင်းတော်၌နေတော်မူ၏၊ သင်တို့အားအလိုရှိ လတ်ငြားသော် သင်တို့ကို ငါဆောင်ကြဉ်းအံ့ဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် သူဌေးကြီးသည် သူဌေးကတော်ကို မုံ့တို့ကိုငင်း နို့ရည်နှင့်သည်တို့ကိုငင်း ယူစေကုန်လော့ ဘုရားရှင် အထံတော်သို့သွားကြကုန်စို့အံ့ဟုဆိုပြီးလျှင် အရှင်ဘုရား ယခုအခါမြတ်စွာဘုရားသည်

အဘယ့်အရပ်၌ နေတော်မူပါသနည်းဟုမေးလျှောက်လေ၏။ဒါယကာသူဌေးကြီး ဤနိဂုံးမှ လေးဆဲ့ငါးယူဇနာထက်၌ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်တွင် နေ့တော်မူ၏ဟု မိန့်တော်မူလတ်သော် အရှင်ဘုရားမှန်းတည့်ကာလကို မလွန်မူ၍ ဤမျှအဓွန့်ရှည် ဝေးသော ခရီးကို အဘယ်သို့သော နည်းဖြင့် သွားနိုင်ကြပါကုန်အံ့ နည်းဟု လျှောက်လေ၏။

ဒါယကာသူဌေးကြီး သင်တို့အား အလိုရှိလတ်သော် ငါသည်သင်တို့ကို မိမိ တန်းခိုးအာနုဘော်ဖြင့် ဆောင်ကြဉ်းပေအံ့ သင်တို့၏ပြာသာဒ်၌ စောင်းတန်းဦး သည် မိမိ၏နေရာ၌သာလျှင်ဖြစ်လတ္တံ့ သင်တို့၏ စောင်းတန်းအဆုံး ခြေရင်း သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်တံခါးမုခ်ဦး၌ဖြစ်လတ္တံ့။ ပြာသာဒ်အထက်အပြင် မှ ပြာသာဒ်အောက်အပြင်သို့ သက်ဆင်းသောကာလမျှဖြင့်သာလျှင် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်သို့ ဆောင်ကြဉ်းအံ့ဟု မိန့်တော်မူလတ်သော် သူဌေးကြီးသည် ကောင်းလှပါပြီ အရှင်ဘုရားဟု ဝန်ခံလေ၏။ အရှင်မောဂ္ဂလာန် မထေရ်သည် စောင်းတန်းဦးကို ထိုနေရာ၌သာလျှင်ပြု၍ စောင်းတန်းခြေရင်းသည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၏ တံခါးမုခ်၌ ဖြစ်စေသတည်းဟု မိဋ္ဌာန်တော်မူလျှင် မိဋ္ဌာန် တော်မူတိုင်းသာလျှင်ဖြစ်လေ၏။ ဤသို့ရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည် သူဌေးကြီး ကိုဎင်း သူဌေးကတော်ကြီးကိုဎင်း ပြာသာဒ်အထက်မှ ပြာသာဒ်အောက်သို့သက် ဆင်းသောကာလထက်ပင် အလွန်လျှင်မြန်စွာ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ရောက် စေတော်မူလေ၏။

ထိုသူဌေးလင်မယား နှစ်ဦးတို့သည်လည်း ဘုရားရှင်သို့ချဉ်းကပ်၍ ဆွမ်းဘုဉ်း ပေးတော်မူရန်အချိန်ကာလကိုလျှောက်ကြားကြလေကုန်၏ဘုရားရှင်လည်းဆွမ်း စားစရပ်သို့ဝင်တော်မူ၍ ခင်းထားအပ်သော မြတ်သောဘုရားနေရာတော်ထက်၌ ရဟန်းသံဃာတော်အပေါင်းနှင့်တကွ နေထိုင်တော်မူလေ၏။ သူဌေးကြီးသည် ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာတော်အပေါင်းအား မြတ်သောအလှူရေစက်ကို ပေးလှူလေ၏။သူဌေးကတော်သည်လည်းဘုရားရှင်၏သပိတ်တော်၌မုံ့ကိုလောင်း ထည့်လေ၏။ ဘုရားရှင်သည် ကိုယ်တော်မြတ်အား မျှတလောက်အောင်သော မုံ့ကိုခံယူတော်မူ၏။ ငါးရာသောရဟန်းတို့သည်လည်း မျှတလောက်အောင်သာ ခံယူတော်မူကြကုန်၏။

သူဌေးကြီးသည် နို့ ထောပတ် ပျား သကာစသည်တို့ကို ပေးလှူလတ်သည် ရှိသော် ကုန်ခြင်းသို့မရောက်လေပြီ ဘုရားရှင်သည် ငါးရာသောရဟန်းတို့နှင့်တကွ မုံ့ဆွမ်းကိစ္စကို ပြီးစီးစေတော်မူ၏။ သူဌေးကြီးသည်လည်း မယားနှင့်တကွအလိုရှိ သမျှသုံးဆောင်စားသောက်လေ၏။ မုံ့တို့အား ကုန်ခန်းခြင်းသည်လည်းမထင်နိုင် ကျောင်းတိုက်တခုလုံး၌ [၁]ရဟန်းတို့အားရင်း စားကြွင်းစားတို့အားရင်း ပေးကုန် သော်လည်း အဆုံးအပိုင်းအခြား မထင်ရှားသည်သာလျှင်တည်း။ ဘုန်းတော် ကြီးတော်မူသောမြတ်စွာဘုရား မုံ့တို့သည်ကုန်းခန်းခြင်းသို့ မရောက်နိုင်ကြပါကုန် ဘုရားဟု ဘုရားရှင်အားလျှောက်ကြားကြကုန်၏။ ထိုသို့ဖြစ်မူဇေတဝန်ကျောင်း တော် တံခါးမုခ်ဦး၌ စွန့်ပစ်စေကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူသောအခါ ထိုမုံ့တို့ကို တံခါးမုခ်ဦး၏မနီးမဝေးချိုင့်ဝှမ်းရာအရပ်၌ စွန့်ပစ်ကြလေကုန်၏။

[ယခုထက်တိုင်လည်း ထိုအရပ်သည် မုံ့အိုးကင်းစွန့်ရာ ချောက်ဖြစ်သော ကြောင့် ကပလ္လပူဝပဗ္ဘာရ ဟူ၍သာလျှင်ထင်ရှားလေ၏။]

သူဌေးကြီးသည်သူဌေးကတော်နှင့်တကွ ဘုရားရှင်သို့ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးဦးချ လျက် တင့်အပ်လျောက်ပတ်သောအရပ်၌ တည်နေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် တရားအနုမောဒနာပြုတော်မူလေ၏။ တရားအနုမောဒနာအဆုံး၌ သူဌေးလင် မယားနှစ်ယောက်စလုံးတို့သည်လည်း သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်၍ ဘုရားရှင်ကို ရှိခိုးလျက် ဇေတဝန်ကျောင်းတော် တံခါးမုခ်ဦး၌ ပြာသာဒ် စောင်းတန်းသို့ တက်၍ မိမိပြာသာဒ်၌သာ တည်နေကြလေကုန်၏။ ထိုနေ့မှစ၍သူဌေးကြီးသည် ကုဋေရှစ်ဆယ်သော ဉစ္စာကို ဘုရားသာသနာတော်၌သာလျှင် စွန့်ကြဲလှူဒါန်း လေ၏။ တဖန်မိုးသောက်သောနေ့ ညချမ်းသောအခါ၌ တရားသဘင်ဝယ် စည်း ဝေးကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ငါ့ရှင်တို့ ရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်၏အာနုဘော်ကို ကြည့်ကြပါကုန်လော့ သဒ္ဓါတရားကိုမထိခိုက်စေမူ၍ စည်းစိမ်ဉစ္စာတို့ကိုမထိခိုက် ပါစေမူ၍မစ္ဆရိယသူဌေးကြီးကိုတခဏခြင်းဖြင့်သာလျှင်ဆုံးမ၍အဆိပ်အတောက် ကင်းပျောက်သည်ကို ပြုလျက် မုံ့တို့ကို ယူစေပြီးလျှင် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်သို့ ဆောင်ကြဉ်းခဲ့သဖြင့် ဘုရားရှင်မျက်မှောက် ရောက်သည်ကိုပြု၍ သောတာပတ္တိ ဖိုလ်၌ တည်စေတော်မူပေပြီ။ ရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည် အံ့ဩဘွယ် အလွန်

၁ ဤနေရာမျိုး၌ သာမဏေတို့ကိုလည်း ရဟန်းဟူ၍ပင် ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

တန်းခိုး အာနုဘော်ရှိပေစွဟု ရှင်မောဂ္ဂလာန် မထေရ်မြတ်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောကြားလျက် နေကြ လေကုန်၏။

ဘုရားရှင်သည်လည်း ဒိဗ္ဗသောတ [1]အဘိညာဉ်ဖြင့် ရဟန်းတို့၏ စကားကို ကြားတော်မူသဖြင့် ကြွလာတော်မူပြီးလျှင် ချစ်သားရဟန်းတို့ ယခု ငါဘုရား ကြွလာဆဲအခါ၌ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟုမေးတော်မူလျှင် ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးကြပါကုန်သည်ဘုရားဟု နားတော် လျှောက်သည် ရှိသော် ချစ်သားရဟန်းတို့ ဒါယကာကို ဆုံးမတတ်သော ရဟန်းမည်သည် သဒ္ဓါတရားကိုမထိခိုက်စေမူ၍ စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို မထိခိုက်စေ၍ အမျိုးကောင်း ဒါယကာကို မပင်မပန်း မညစ်နွမ်းစေမူ၍ မညှဉ်းဆဲမနှိပ်စက်မူ၍ ပန်းပွင့်မှ၀တ်ဆံ ၀တ်မှုံကို ဆွတ်ခွေယူသော ပျားပိတုန်းကဲ့သို့ ချဉ်းကပ်၍ ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို သိစေအပ်၏။ ငါ၏သားတော် ဖြစ်သော မောဂ္ဂလာန်သည်ကား ထိုသို့ သဘောရှိပေ၏ဟု မထေရ်မြတ်ကို ချီးမွမ်းတော်မူ၍ ဤဂါထာကို ဟောတော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၄၉ ယထာပိ ဘမရော ပုပ္ဖံ၊ ၀ဏ္ဏဂန္ဓံ အပေါ်ဌယံ။
ပလေတိ ရသ မာဒါယ၊ ဧဝံ ဂါမေ မုနီစရေ။

ဘမရော၊ ပျားပိတုန်းသည်။ ပုပ္ဖံပိ၊ ပန်းပွင့်ကိုရင်း။ ၀ဏ္ဏဂန္ဓံပိ၊ အဆင်းအနံ့ကိုရင်း။ အပေါ်ဌယံ-အပေါ်ဌယန္တော၊ မပျက်စီးစေမူ၍။ ရသံ၊ ပန်းရည် ပန်းရက်ကို။ အာဒါယ၊ စုပ်ယူ၍။ ပလေတိယထာ၊ ပျံသွားသကဲ့သို့။ ဧဝံ၊ ဤအတူ။ ဂါမေ၊ ရွာ၌။ [2]မုနိ၊ ရဟန်းသည်။ စရေ၊ ကျင့်ရာ၏။

ဒေသနာတော်၏အကျိုး

ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ များစွာသောသူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ် စသည်တို့သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။

---

၁ ဒိဗ္ဗ သောတ အဘိ ညာဉ်=နတ်၌ဖြစ်သော နားကဲ့သို့အလွန် ကြားသိတတ်သော ဉာဏ်။
၂ ဆန်းကျစ်း စည်းကမ်းကြောင့် ''မုနီဟု'' ဒီဃ ဖြစ်သွားသော်လည်း အနက်ပေးသော အခါ ပင်ကိုယ်အတိုင်း ''မုနိ''ဟု ရဿဖြင့် နေသည်။

ဇုလ္လိသဇာတ် အကျဉ်းအမြွက်

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရား ဒေသနာတော်ကို ဟောတော်မူ၍ ထို့ထက် အလွန်လည်း ရှင်မောဂ္ဂလာန် မထေရ်မြတ်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ထင်ရှားစွာ ပြခြင်းငှါ ချစ်သားရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာလျှင် မောဂ္ဂလာန်သည် မစ္ဆရိယ သူဌေးကို ဆုံးမသည်မဟုတ်သေး ရှေး၌လည်း ထိုသူဌေးကိုဆုံးမ၍ ကံအကျိုးနှင့် စပ်သည်ကိုသိစေဘူးသည်သာလျှင်တည်းဟုမိန့်တော်မူ၍ ဤသို့သောအကြောင်း ကို ထင်ရှားစွာ ပြလိုရကား ရှေးလွန်လေပြီးသော အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူ၍—

ဥဘော ခဉ္ဇာ ဥဘော ကုဏီ၊ ဥဘော ဝိသမစက္ခုနော။
ဥဘိန္နံ ပိဠကာ ဇာတာ၊ နာဟံ ပဿာမိ ဇုလ္လိသံ။

ဥဘော၊ နှစ်ယောက်သော သူတို့သည်။ ခဉ္ဇာ၊ ခွင်ကြကုန်၏။ ဥဘော၊ နှစ်ယောက်သောသူတို့သည်။ ကုဏီ၊ ကောက်သောလက်ရှိကြကုန်၏။ ဥဘော၊ နှစ်ယောက်သောသူတို့သည်။ ဝိသမစက္ခုနော၊ မညီညွတ်သော မျက်စိ ရှိကြကုန်၏။ ဥဘိန္နံ၊ နှစ်ယောက်သောသူတို့အား။ ပိဠကာ၊ အနာအဖုတို့သည်။ ဇာတာ၊ ပေါက်ရောက်ကြကုန်၏၊ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဇုလ္လိသံ၊ ဇုလ္လိသသူဌေးကို။ နပဿာမိ၊ မမြင်ပါ။

ဤသို့သောဂါထာဖြင့် ဤ[၁]ဇုလ္လိသဇာတ်ကို ဟောတော်မူလေ၏။

မစ္ဆရိယကောသိယသူဌေးဝတ္ထု ပြီး၏။

၆—ပါဝေယျကမည်သော တက္ကတွန်း ဝတ္ထု၊

နပရေသံ ဝိလောမာနိ-အစရှိသော ဤတရား ဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာ ဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်၌နေတော်မူစဉ် ပါဝေယျက အမည်ရှိသော အာဇီဝက တက္ကတွန်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

ဘုရားအား တက္ကတွန်း ပြုစုခြင်း

သာဝတ္ထိပြည်၌ သူကြွယ်မတယောက်သည် ပါဝေယျကမည်သောအာဇီဝက တက္ကတွန်းကို သားအရာ၌ထား၍ လုပ်ကျွေးသမှုပြုစုလေသတတ်။ ထိုသူကြွယ်မ

---

၁ ဤဇုလ္လိသဇာတ်အကျယ်သည် ငါးရာငါးဆယ်ကေနိပါတ် ဝရုဏဝဂ်၌ပါရှိလေ၏။

အိမ်၏ အခြားမဲ့အိမ်တို့၌နေသောလူတို့သည်မြတ်စွာဘုရား၏တရားတော်မြတ်ကို ကြားနာရသဖြင့် လာပြီးလျှင်မြတ်စွာဘုရားတို့၏တရားဒေသနာတော်မြတ်သည် ကား ခြေဘ် အလွန်အံ့ဘွယ်ရှိပေစွဟု အထူးထူးအပြားပြားသော အခြင်းအရာ တို့ဖြင့် ဘုရားဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို ချီးမွမ်းထောမနာကြကုန်၏။ သူကြွယ်မလည်း ဘုရားရှင်တို့၏ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် စပ်သောစကားကို ကြားရလျှင် ကျောင်းတော် သို့သွား၍ တရားနာလိုသည်ဖြစ်ရကား အရှင်မတို့ အကျွန်ုပ်သည် အာဇီဝက တက္ကတွန်းအား ထိုအကြောင်းကို ပြောပြပြီးမှ သွားပါအံ့ဟုဆိုလေ၏။ တက္က တွန်းသည်လည်း မသွားလင့်ဟုတားမြစ်သဖြင့် ထိုတက္ကတွန်းကို အဖန်တလဲလဲ တောင်းပန်ပါသော်လည်း တားမြစ်မြဲတားမြစ်သည်သာလျှင်တည်း။ သူကြွယ်မ သည် ဤတက္ကတွန်းကား ငါ့ကိုကျောင်းသို့သွား၍ တရားနာအံ့သောငှါ ခွင့်မပေး ဘုရားရှင်ကိုပင့်ဘိတ်၍ ဤအိမ်၌ပင် ၎ တရားနာအံ့ဟုကြံပြီးလျှင် သူကြွယ်မသည် ညနေချမ်းအခါ၌ သားငယ်ကိုခေါ်စေ၍ ချစ်သား သွားချေ နက်ဖြန်ကောင်းမှု အလို့ငှါ ဘုရားရှင်ကိုပင့်ဘိတ်လော့ဟု စေလွှတ်၏။

ထိုသားငယ်သည်သွားသည်ရှိသော် ရှေးဦးစွာ ဆရာတက္ကတွန်း၏ နေရာသို့ သွား၍ ရှိခိုးလျက်ထိုင်နေလေ၏။ ထိုအခါသားငယ်ကို တက္ကတွန်းသည်အဘယ် အရပ်သို့ သွားအံ့နည်းဟုမေးသဖြင့် မိခင်၏စကားဖြင့် ဘုရားရှင်ကိုပင့်ဘိတ်ခြင်း ငှါသွားပါအံ့ဟု ဆိုလတ်သော် ထိုရှင်ကြီး ဂေါတမ၏အထံသို့ မသွားလင့်ဟု တားမြစ်လေ၏။အရှင်တားမြစ်ခြင်းငှါမသင့်ပါတပည့်တော်၏မိခင်အားကြောက် လှပါသည်တပည့်တော်မည်သွားပါအံ့ဟုဆိုလတ်သော်ဤရှင်ကြီးဂေါတမအတွက် ပြုလုပ်အပ်သောပူဇော်သက္ကာရကို နှစ်ယောက်ကုန်သော ငါတို့သည်စားကုန်အံ့ မသွားလေလင့်ဟုဆိုပြန်လေ၏။ အရှင်ဤသို့တားမြစ်ခြင်းသည် မသင့်လျော်ပါ မိခင်သည် တပည့်တော်အားကြိမ်းမောင်းပါလိမ့်မည်ဟု ဆိုပြန်လတ်သော် ထိုသို့ ဖြစ်မူသွားချေ သွားပြီးသော်ကား ဆွမ်းဘိတ်၍ တပည့်တော်တို့၏အိမ်သည် ဤ မည်သောအရပ်၌ဟူ၍၎င်း ဤမည်သောလမ်း၌ ဟူ၍၎င်း ဤမည်သောလမ်းခရီး ဖြင့်သွားရပါသည်ဟူ၍၎င်း မပြောကြားလင့်။ထိုရှင်ကြီးဂေါတမ၏အထံ၌ တည် နေ၍ဟန်တပါးသောခရီးဖြင့်သွားလေဟန်ကဲ့သို့ထွက်ပြေး၍လာခဲ့လော့ဟု မှာ ထားလိုက်၏။ ထိုသူကြွယ်မ၏သားသည်လည်း တက္ကတွန်း၏စကားကိုနားထောင်

၍ မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ သွားရောက်ကာ ပင့်ဘိတ်လျက် ဆရာတက္ကတွန်းညွှန်ကြားသော နည်းအတိုင်းဖြင့်သာ အလုံးစုံပြုပြီးလျှင် ထိုတက္ကတွန်းထံ သွားသည်ရှိသော် သင့်သည်အဘယ်သို့ပြုခဲ့သနည်းဟု မေးအပ်သဖြင့် အရှင် ထိုအလုံးစုံကို ပြုအပ်လေပြီဟု ဆိုလေ၏။ သင်၏ပြုပုံကောင်းလေစွ ထိုရှင်ကြီးဂေါတမအား ပြုအပ်သော ပူဇော်သက္ကာရကို နှစ်ယောက်ကုန်သော ငါတို့သည်စားကြရကုန်အံ့ဟု ဆိုပြီးလျှင် နံနက် မိုးသောက်ရောက်သောအခါ တက္ကတွန်းသည် စောစောကလျှင် ထိုအိမ်သို့သွားလေ၏။ ထိုတက္ကတွန်းကို ခေါ်ငင်ဆောင်ယူ၍ အိမ်တိုက်ခန်းနောက်အဘို့၌ နေစေရလေသတည်း။

တက္ကတွန်း နားနှင့် သာရခေါ်သံ

အိမ်နီးချင်းသား လူအများတို့သည် ထိုသူကြွယ်မ၏အိမ်ကိုစိုစွတ်သော နွား ချေးဖြင့်လိမ်းကျံ၍ပေါက်ပေါက်လျှင်ငါးခုမြောက်သောပန်းတို့ကိုဖြန့်ကာကြဲကာ မြတ်စွာဘုရားထိုင်နေသီဝင်းသုံးတော်မူရန် မြတ်သောသူတို့အားသာထိုက်သော နေရာကိုခင်းကျင်းကြကုန်၏။ ထိုစကားမှန်၏ မြတ်စွာဘုရားတို့နှင့် အတူတကွ မ လေ့ကျက်ဘူးကုန်သောလူတို့သည်နေရာခင်းခြင်းကိုမသိကြကုန် ထိုမှတပါးလည်း မြတ်စွာဘုရားတို့အား ခရီးညွှန်ကြားခြင်းဖြင့် ပြုဘွယ်ကိစ္စမည်သည်မရှိ။ ဗောဓိ ပင်ရင်း၌ တသောင်းသောလောကဓာတ်ကို တုန်လှုပ်စေလျက် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသော နေ့ကပင်လျှင် ထိုဘုရားရှင်တို့အား ဤလမ်းခရီးကားငရဲသို့ လားရသောလမ်းခရီးတည်း။ ဤလမ်းခရီးကားတိရစ္ဆာန်အမျိုးသို့ ဤလမ်းခရီး ကားပြိတ္တာဘုံသို့ ဤလမ်းခရီးကား လူ့ပြည်သို့ ဤလမ်းခရီးကား နတ်ပြည်သို့ ဤလမ်းခရီးကား သေခြင်းငြိမ်းလတ် မြတ်သောနိဗ္ဗာန်သို့လားရသော လမ်းခရီး တည်းဟု အလုံးစုံလားရာ ခရီးတို့သည် ထင်ရှားဖြစ်ခဲ့ကုန်၏။ ရွာနိဂုံးစသည်တို့၏ လမ်းခရီးမျှ၌ ဆိုဘွယ်ရာမရှိသည်သာတည်း။ ထို့ကြောင့်ဘုရားရှင်သည်နံနက်စော စောကလျှင် သပိတ်သင်္ကန်းကိုယူတော်မူ၍ ဒါယိကာမကြီး၏ အိမ်တံခါးဝသို့ ကြွ ရောက်တော်မူလေ၏။

ထိုဒါယိကာမကြီးသည်လည်း အိမ်မှထွက်၍ မြတ်စွာဘုရားကို [၁]ငါးပါးသော တည်ခြင်းဖြင့် ရှိခိုးလျက် အိမ်တွင်းသို့ ကြွဝင်တော်မူစေ၍ ခင်းအပ်သောနေရာ

၁ ဒူးနှစ်ဘက် လက်ဝါးနှစ်ဘက် နဖူးဟူသော အင်္ဂါ ငါးပါး ပြားပြားဝပ်ကျက်တည် အောင် ရှိခိုးသည်ဟူလို။

မြတ်၌ နေစေပြီးလျှင် အလှူရေစက် သွန်းချလျက် မွန်မြတ်လှသော ခဲဘွယ် ဘောဇဉ်ဖြင့် လုပ်ကျွေးပြုစုလေ၏။ ဒါယိကာမကြီးသည် ပြုအပ်သော ဆွမ်းစား ခြင်းကိစ္စရှိသော မြတ်စွာဘုရားအား တရား [1]အနုမောဒနာကို ပြုစေလိုသည် ဖြစ်၍ သပိတ်တော်ကို ယူလေ၏။ ဘုရားရှင်သည် [2]အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံစွာ သာယာသော အသံတော်ဖြင့် အနုမောဒနာဖြစ်သော တရားစကားကိုအားထုတ် တော်မူလေ၏။ (ဟောကြားတော်မူလေ၏။) ဒါယိကာမကြီးသည်လည်း သာဓု သာဓုဟု ကောင်းချီးသံကိုပေးလျက် တရားတော်ကိုနာကြားလေ၏။ တက္ကတွန်း သည်လည်း အိမ် တိုက်ခန်း နောက်အဘို့၌နေလျက်သာလျှင်ကောင်းချီးသံပေး၍ တရားနာကြားသော ထိုဒါယိကာမကြီး၏ အသံကိုကြားရလျှင် တည်တည် တံ့တံ့ နေအံ့သောငှါ မစွမ်းနိုင်သည်ဖြစ်၍ ဤဒါယိကာမကြီးသည် ယခုအခါ ငါ့ ဒါယိ ကာမ မဟုတ်တော့ပြီဟု ကြံစည်ကာ တိုက်ခန်းမှ ထွက်ခဲ့၍ ဟယ် သူယုတ်မာမ နင်ကားပျက်ခဲ့လေပြီ ထိုရဟန်းကြီးဂေါတမအား ဤသို့သော ပူဇော် သက္ကာရ ပြုဘိ၏တကားဟု အထူးထူး အပြားပြားဖြင့် ဒါယိကာမကြီးကိုရင်း ဘုရားရှင်ကို ရင်း ဆဲရေးလျက် ထွက်ပြေးဖဲသွားလေ၏။

ဒါယိကာမကြီးသည်လည်း တက္ကတွန်း၏ ဆဲရေးသော စကားဖြင့် ရှက်နိုး ရကား အာရုံတပါးသို့ တုန်လှုပ် ပြေးသွားသော မကြည်သာသော အဖြစ်သို့ ရောက်သောစိတ်ကို ဘုရားရှင် ဒေသနာတော်သို့ အစဉ်လျှောက်သဖြင့် အသိ ဉာဏ်ကို စေလွှတ်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ရှာလေ။ ထိုအခါ ဘုရားရှင်သည် ဒါယိကာ မကြီး အသို့နည်း မိမိစိတ်ကို ဒေသနာတော်သို့ အစဉ် လျှောက်အောင် ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်လေသလေဘဟု မေးတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား ထိုတက္ကတွန်း၏ စကား ဖြင့် တပည့်တော်မ၏စိတ်သည် အာရုံတပါးသို့ တုန်လှုပ်ပြေးသွားသဖြင့် မကြည် သာသော အဖြစ်သို့ ရောက်ရပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်ကြားလတ်သော် မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဒါယိကာမကြီး ဤသို့သဘောရှိသော ပြောဆိုဆဲရေးသောစကားကို နှလုံးမသွင်းမူ၍ မိမိ၏ပြုအပ်သောအမှု မပြုအပ်သော အမှုကိုသာလျှင် ဆင်ခြင် ကြည့်ရှုခြင်းငှါ သင့်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤဂါထာကို ဟောတော်မူလေ၏။

---

၁ အနုမောဒနာ—ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ တရားစကား ဟောကြားခြင်း။

၂ သာယာနာဘွယ် သီလွယ်သန့်စင် ပွဲတင်လုံးနက် ပြင်မထွက် သံတော်အင်ရှစ်ချက်။

ဒေသနာတော်

၅၀ န ပရေသံ ဝိလောမာနိ၊ န ပရေသံ ကတာကတံ။
အတ္တနောဝ အဝေက္ခေယျ၊ ကတာနိ အကတာနိစ။

ပရေသံ၊ တပါးသော သူတို့၏။ ဝိလောမာနိ၊မလျော်ကြမ်းကြုတ်ဝန့်တိုသော စကားယုတ်တို့ကို။ နမနသိကာတဗ္ဗာနိ၊ နှလုံးမသွင်းအပ်ကုန်။ ပရေသံ၊ တပါးသော သူတို့၏။ကတာကတံ၊ကောင်းမှု မကောင်းမှုပြုအပ်သည် မပြုအပ်သည်ကို။ နဩလောကေတဗ္ဗံ၊ မကြည့်ရှုအပ်။ အတ္တနောဝ၊ မိမိ၏သာလျှင်။ ကတာနိစ၊ ကောင်းမှု မကောင်းမှု ပြုသည်တို့ကိုရင်း။ အကတာနိစ၊ ကောင်းမှု မကောင်းမှု မပြုသည်တို့ကိုရင်း။ အဝေက္ခေယျ၊ ရှုဆင်ခြင်ရာ၏။

ဒေသနာတော်၏အကျိုး

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ ထိုဥပါသိကာမသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေ၏ လူများအပေါင်းအားလည်း အကျိုးရှိသော တရားဒေသနာဖြစ်တော်မူလေ၏။

ပါဝေယျကမည်သော တက္ကတွန်းဝတ္ထု ပြီး၏။

၇--ဆတ္တပါဏိဥပါသကာ ဝတ္ထု

ယထာပိ ရုစိရံ ပုပ္ဖံ--အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ နေတော်မူစဉ် ဆတ္တပါဏိ ဥပါသကာကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

ဘုရားမျက်မှောက် ဘုရင်ရောက်ပျောက်ခြင်း

သာဝတ္ထိပြည်၌ ဆတ္တပါဏိအမည်ရှိသော ဥပါသကာသည် ပိဋကတ်သုံးပုံကို ဆောင်သောအနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၏။ ထိုဆတ္တပါဏိဥပါသကာသည် စောစောကလျှင် ဥပုသ်သီလ ကျင့်သုံးသည် ဖြစ်၍ ဘုရားရှင်အား ဆည်းကပ်ခြင်းငှါ သွားလေ၏။

[အနာဂါမ်တည်သော အရိယာသာဝကတို့အား ဆောက်တည်ခံယူသည်၏အစွမ်းဖြင့် ဥပုသ်သီလကျင့်သုံးခြင်းမည်သည်မရှိ အနာဂါမိမဂ်ဖြင့်သာလျှင် ထိုအရိယာသာဝကတို့အား ¹ဗြဟ္မစရိယအကျင့်သည်ငှင်း ²ဧကဘတ္တိကအကျင့်သည်ငှင်း အလိုလိုရောက်လာလေ၏။ ထို့ကြောင့်သာလျှင် မြတ်သောမင်းကြီး ကဿပဘုရားရှင်လက်ထက် ဃဋိကာရမည်သော အိုးထိမ်းသည်သည် နံနက်အချိန် တချိန်သာ အာဟာရ သုံးဆောင်လေ့ရှိ၏။ မြတ်သောအကျင့် ကျင့်လေ့ရှိ၏။ သီလရှိ၏ ကောင်းသော အကျင့်တရားရှိ၏ဟု မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသ၌ ဟောကြားတော်မူလေပြီ။ ဤသို့ အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်ပကတိပင်ကိုယ် သဘောအားဖြင့်သာလျှင်တထပ်တချိန်သာ စား၍ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်ကြကုန်၏။]

ထိုဆတ္တပါဏိ ဥပါသကာသည်လည်း ထိုနည်းတူစွာသာလျှင် ဥပုသ်သီလကျင့်သုံးသည်ဖြစ်၍ ဘုရားရှင်သို့ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရှိသေစွာရှိခိုး၍ တရားစကားကို နာကြားလျက် ထိုင်နေလေ၏။ ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် ဘုရားရှင်အား ဆည်းကပ်ခြင်းငှါရောက်သွား၏။ ဆတ္တပါဏိ ဥပါသကာသည် ရှေးရှုလာသောထိုကောသလမင်းကြီးကိုမြင်လျှင် နေရာမှထသင့်သလော မထဘဲနေသင့်သလောဟု ကြံစည်လတ်သော် ငါသည်မြတ်သောမင်း ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏အထံတော်၌ထိုင်နေ၏။ တစိတ်တဒေသမျှ အစိုးရသောပဒေသရာဇ်မင်းကိုမြင်၍ထခြင်းငှါ ထိုင်ါ့အားမသင့်လျော်ချေ၊ စင်စစ်အားဖြင့် မင်းကြီးသည် မထဘဲနေသောငါ့အား အမျက်ထွက်လတ္တံ့ ဤ ကောသလမင်းသည် အမျက်ထွက်စေဇာမူ ငါကား မထဘဲနေတော့အံ့ဟုကြံစည်မိလေ၏။ ထိုအကြံသင့်လျော်လှပေ၏ မင်းကိုမြင်၍ ထသောသူသည် မင်း၌ အလေးပြုသောသူဖြစ်၏ မြတ်စွာဘုရား၌ အလေးပြုသောသူ မဟုတ် ထို့ကြောင့်ငါမထဘဲနေတော့အံ့ဟု ကြံစည်၍ မထဘဲနေလေ၏။

---

၁ ဗြဟ္မစရိယအကျင့်ဟူသည်–မေထုနဓမ္မမှ ရှောင်ကြဉ်သော မြတ်သော အကျင့်တည်း။

၂ ဧကဘတ္တိကအကျင့်ဟူသည်-နံနက်အရုဏ်တက်သည်မှမွန်းတည့်သောအချိန်အတွင်းတခုသောအချိန်၌သာ ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို စားသောက်သော အကျင့်တည်း။ ထိုအချိန်အတွင်း တကြိမ်သာစားသော်ငှင်းအကြိမ်ကြိမ်စားသော်ငှင်း ဧကဘတ္တိကအကျင့်မည်သည်သာတည်း။ နေလွဲသာအခါ မစားဟူလို။

[ပညာရှိသောယောကျ်ားတို့မည်သည်ကား အလွန်အလေးအမြတ် ပြုအပ်သောသူတို့၏အထံ၌ ထိုင်နေ၍ မထသောသူကိုမြင်ကုန်ငြားသော်လည်း အမျက်မထွက်ကြကုန်။]

ကောသလမင်းကြီးသည်ကား နေရာမှမထသော ထိုဆတ္တပါဏိဥပါသကာကို မြင်လျှင်အမျက်ထွက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်လျက် ဘုရားရှင်ကိုရှိခိုး၍ တင့်အပ်လျောက်ပတ်သောအရပ်၌နေလေ၏။ ဘုရားရှင်လည်း ထိုကောသလမင်းကြီး၏ အမျက်ထွက်သောအဖြစ်ကို သိတော်မူသဖြင့် မြတ်သောမင်းကြီး ဤဆတ္တပါဏိဥပါသကာသည် ပညာရှိသောသူဖြစ်၏ သိမြင်အပ်ပြီးသောတရားရှိ၏ ပိဋကတ်သုံးပုံကိုဆောင်နိုင်၏ အကျိုးဟုတ်သည်မဟုတ်သည်၌ လိမ္မာလှပေ၏ဟု သီတင်းသည်ဥပါသကာ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ချီးကျူးမိန့်ဆိုတော်မူလေ၏။ မင်းကြီးအား ထိုဆတ္တပါဏိဥပါသကာ၏ဂုဏ်ကျေးဇူးစကားကို ကြားနာရစဉ်ပင်လျှင်စိတ်သည် နူးညံ့ခြင်းဖြစ်လေ၏။

ဘုရားမျက်ကွယ် ဘုရင်ပုဏ်ကျယ်ခြင်း

ထို့နောက် တနေ့သ၌ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် ဘုံနန်းပြာသာဒ်အထက်၌ စမွယ်တော်မူလျက် နေစဉ် ဆတ္တပါဏိဥပါသကာ နံနက်စာထမင်းစားပြီးသဖြင့် ထီးကိုဆောင်ယူ၍ ဘိနပ်ကိုစီးလျက် မင်းယင်ပြင်ဖြင့် သွားသည်ကို မြင်ရလျှင် ခေါ်တော်မူလေ၏။ ထိုဆတ္တပါဏိ ဥပါသကာသည် ထီးနှင့် ဘိနပ်ကို ချွတ်ပယ်၍ မင်းကြီးအထံသို့ချဉ်းကပ်ကာ ရှိခိုးလျက် သင့်တင့်လျောက်ပတ်သောအရပ်၌ တည်နေလေ၏။ ထိုအခါ ဆတ္တပါဏိ ဥပါသကာကို ကောသလမင်းကြီးသည် အိုအချင်း ဥပါသကာ အဘယ့်ကြောင့် သင်သည် ထီးဘိနပ်တို့ကို ချွတ်ပယ်အပ်ကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူ၏။ အရှင်မင်းမြတ်သည် ခေါ်တော်မူ၏ ဟူသောစကားကို ကြားရပါသောကြောင့် ချွတ်ပယ်ထားခဲ့၍ လာရောက်ရပါကြောင်း သံတော်ဦးတင်လတ်သော် ယခုမှ အကျွန်ုပ်တို့၏ မင်းအဖြစ်ကို သင်တို့ သိအပ်သည် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။ အရှင်မင်းကြီး အခါခပ်သိမ်းလည်း အရှင့် ကျွန်တော်မျိုးတို့သည် အရှင်မင်းကြီးတို့၏ မင်းအဖြစ်ကို သိပါကုန်၏ဟု လျှောက်တင်လတ်သော် အကယ်၍ ဤသို့ သိသည်ဖြစ်ခဲ့အံ့ အဘယ့်ကြောင့် ရှေး

ဖြစ်သော နေ့၌ မြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်၌နေစဉ် အကျွန်ုပ်ကိုမြင်လျက် နေရာမှ မထသနည်းဟု မေးတော်မူလေ၏။

မြတ်သောမင်းကြီး အရှင့် ကျွန်တော်မျိုးသည် မင်းတကာတို့ထက်မြတ်သော အဂ္ဂရာဇာဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်၌နေစဉ် တစိတ်တဒေသမျှ အစိုးရသောပဒေသရာဇ်မင်းကို မြင်၍ ထခဲ့သည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရား၌ မရိုသေခြင်းကိုပြောကြားသည် ဖြစ်ခဲ့ပေရာ၏။ ထို့ကြောင့် မထဘဲနေပါသတည်းဟု လျှောက်တင်လတ်သော် အိုအချင်း ဥပါသကာကြီး ^၁ရှိပါစေတော့ ထိုစကားသည် ရပ်တန့်ပါစေ အသင်ဥပါသကာကြီးတို့သည် ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ တမလွန်ဘဝ၌ ဖြစ်သော အကျိုးစီးပွါးရှိမရှိတို့၌ လိမ္မာတတ်သော ဉာဏ်ပညာရှိပေကုန်သတတ် ပိဋကတ်သုံးပုံကို ဆောင်နိုင်ပေကုန်သတတ် ငါတို့၏ နန်းတော်တွင်း၌ တရားဓမ္မကို ပို့ချပါလေ့ဟု တောင်းပန်စကား မိန့်ကြားတော်မူလေ၏။ အရှင်မင်းမြတ် မတတ်နိုင်ပါဟု လျှောက်တင်သော် အဘဲ့ကြောင့်နည်းဟု မေးမြန်းတော် မူပြန်လေ၏။အရှင်မင်းကြီး ဘုရင်မင်းမြတ်တို့၏စံပျော်ရာ ရွှေနန်းတော်မည်သည်ကား များသောအပြစ် ရှိပါသည် မကောင်းသဖြင့် ယှဉ်အပ်သော အမှုကိစ္စ တာဝန်တို့သည် ကြီးလေးပါကုန်၏ဟု လျှောက်တင်လတ်သော် ဤသို့ မဆိုပါလင့် ရှေးဖြစ်သောနေ့၌ ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုမြင်၍ ငါမထခဲ့ဟု အလို့လို့ဖြစ်ခြင်း မပြုပါလင့်ဟု မိန့်ဆိုလေ၏။အရှင်မင်းမြတ် လူတို့၏ လှည့်လည် သွားလာခြင်း မည်သည် အပြစ်များလှပါ၏ ရဟန်းတော် တပါးကို ပင့်ခေါ်စေ၍ တရားဓမ္မကို ပို့ချ စေတော်မူပါဟု လျှောက်တင်လေ၏။

ခသင်လေးရှိသော မိဖုယားအကြောင်း

မင်းကြီးသည် အိုအချင်းဥပါသကာ ကောင်းလှပါပေပြီ အသင်တို့သည် သွားကြပါကုန်လော့ဟု ဆိုသဖြင့် ထိုဆတ္တပါဏိ ဥပါသကာကို လွှတ်လိုက်ပြီးလျှင် ဘုရားရှင် အထံတော်သို့သွား၍ ဘုန်းကော် အလွန်ကြီးမြတ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား မလ္လိကာမိဖုယားသည်၎င်း ဝါသဘခတ္တိယာ မိဖုယားသည်၎င်း တရားဓမ္မကို သင်ကြားလိုကြပါကုန်၏ဟု ပြောဆိုကြပါသည် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတော် ငါးရာတို့နှင့်တကွ အမြဲမပြတ် ဘုရားတပည့်တော်၏ နန်းတော်သို့

---

၁ ဟုတ်ပါးပသည် သင့်လျော်ပါးပသည် ကြွေနစ်ပ၊ပြီ ဟူလို။

ကြွတော်မူ၍ ထိုမိဖုယားတို့အား တရားဓမ္မ ပို့ချသင်ပေးတော် မူကြပါဘုရားဟု မြတ်စွာဘုရားကိုလျှောက်ကြား တောင်းပန်လေ၏။ မြတ်သောမင်းကြီး ဘုရားရှင်တို့အား အမြဲမပြတ် တခုတည်းသောအရပ်သို့ ကြွသွားတော်မူခြင်းမည်သည် မရှိဟု မိန့်တော်မူလတ်သော် ယင်းသို့ဖြစ်မူ ဘုန်းတော်ကြီးလှပေသော မြတ်စွာဘုရား ဘုရားရှင်မှတပါး ရဟန်းတော်တပါးကို ပေးသနားတော်မူပါ ဘုရားဟု လျှောက်ကြား တောင်းပန်ပြန်သဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ရှင်အာနန္ဒာမထေရ်အား တာဝန်ပြုတော်မူလေ၏။

ရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည်လည်း အမြဲမပြတ် ကြွတော်မူ၍ ထိုမိဖုယားတို့အား တရားဓမ္မကို ပို့ချသင်ပေးတော်မူ၏။ ထိုမိဖုယား နှစ်ပါးတို့တွင် မလ္လိကာမိဖုယားသည် ကောင်းမွန်ရိုသေစွာသင်ယူကာ သရဇ္ဈာယ်၍ ဆရာကို[၁]ဝန်ခံစေ၏။ ဝါသဘခတ္တိယာကား ရိုသေစွာမသင် သရဇ္ဈာယ်ခြင်းမပြု သင်ယူအပ်သော ပါဠိကို ဝန်ခံစေခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်။ ထို့နောက် တနေ့သ၌ ရှင်အာနန္ဒာကို မြတ်စွာဘုရားသည် ချစ်သားအာနန္ဒာ ဥပါသိကာမတို့သည် တရားတော်ကိုသင်ယူကြကုန်၏လောဟု မေးတော်မူလတ်သော် မြတ်စွာဘုရား သင်ယူကြပါကုန်၏ဘုရားဟု လျှောက်လေ၏။ ဥပါသိကာမတို့သည် ရိုသေကောင်းမွန်စွာ သင်ယူကြကုန်၏လောဟု မေးတော်မူပြန်လတ်သော် မြတ်စွာဘုရား မလ္လိကာမိဖုယားသည်ရိုသေကောင်းမွန်စွာ သင်ယူပါသည် ရိုသေကောင်းမွန်စွာ သရဇ္ဈာယ်ပါသည် ရိုသေကောင်းမွန်စွာသင်ယူအပ်သောပါဠိကိုဝန်ခံယူစေခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ပါသည် ရှင်တော်မြတ်ဘုရားတို့၏ဆွေတော်မျိုးတော်သမီးဖြစ်သော ဝါသဘခတ္တိယာ မိဖုယားကား ရိုသေကောင်းမွန်စွာမသင်ယူပါ မသရဇ္ဈာယ်ပါ သင်ယူအပ်သောပါဠိကို ဝန်ခံစေခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါဘုရားဟု နားတော်လျှောက်လေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ရှင်အာနန္ဒာမထေရ် စကားကိုကြားရလျှင် ချစ်သားအာနန္ဒာ ငါဘုရားဟောကြားအပ်သော တရားမည်သည်ကား ရိုသေစွာမနာသောသူ, မသရဇ္ဈာယ်သောသူ, မဟောကြားသော သူအား အဆင်းနှင့်သာပြည့်စုံ၍ အနံ့မရှိသော ပန်းကဲ့သို့ အကျိုးမရှိဖြစ်ရပေ၏။ ရိုသေစွာနာခြင်းစသည်တို့ကို ပြုသောသူအားကား များ

---

၁ မှန်ကန်ကျနစွာ နှုတ်၌လာပေပြီ အလွတ်ရပေပြီဟု ဆရာခံခံအောင် ကောင်းမွန်စွာ ပြန်ဆိုနိုင်၏ ဟူလို။

မြတ်သော အကျိုးအာနိသင်ရှိပေ၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤနှစ်ဂါထာတို့ကို ဟော ကြားတော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၅၁ ယထာပိ ရုစိရံ ပုပ္ဖံ၊ ဝဏ္ဏဝန္တံ အဂန္ဓကံ။
ဧဝံ သုဘာသိတာ ဝါစာ၊ အဖလာ ဟောတိ အကုဗ္ဗတော။

၅၂ ယထာပိ ရုစိရံ ပုပ္ဖံ၊ ဝဏ္ဏဝန္တံ သုဂန္ဓကံ။
ဧဝံ သုဘာသိတာ ဝါစာ၊ သဖလာ ဟောတိ သကုဗ္ဗတော။

ရုစိရံ၊ တင့်တယ်သည်ဖြစ်၍။ ဝဏ္ဏဝန္တံ၊ အဆင်းသဏ္ဌာန်နှင့် ပြည့်စုံသော။ အဂန္ဓကံ၊ အနံ့မရှိသော။ ပုပ္ဖံ၊ ကသစ် ခေါင်ရမ်း စသော ပန်းသည်။ အဖလံ၊ အကျိုးမရှိသည်။ ဟောတိယထာ၊ ဖြစ်သကဲ့သို့။ ဧဝံ၊ ဤအတူ။ သုဘာသိတာ၊ ကောင်းစွာဟောကြားတော်မူအပ်သော။ ဝါစာ၊ ပိဋကတ်သုံးပုံ တည်းဟူသော ဘုရားစကားတော်သည်။ အကုဗ္ဗတော၊ ရိုသေစွာသင်ကြားနာယူခြင်းစသည်ဖြင့် မပြုမကျင့်သောသူအား။အဖလာ၊ အကျိုးမရှိသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

ရုစိရံ၊ တင့်တယ်သည်ဖြစ်၍။ ဝဏ္ဏဝန္တံ၊ အဆင်းသဏ္ဌာန်နှင့်လည်း ပြည့်စုံထသော။ သုဂန္ဓကံ၊ ကောင်းသောအနံ့လည်း ရှိထသော။ ပုပ္ဖံ၊ ကြာညို ဇလပ် ရင်ခတ် ပွင့်ဆန်း [၁] ကတတ်ငန်းစသော ပန်းသည်။ သဖလံ၊ အကျိုးရှိသည်။ ဟောတိယထာ၊ ဖြစ်သကဲ့သို့။ ဧဝံ၊ ဤအတူ။ သုဘာသိတာ၊ ကောင်းစွာဟော ကြားတော်မူအပ်သော။ ဝါစာ၊ ပိဋကတ်သုံးပုံ တည်းဟူသော ဘုရားစကား တော်သည်။ [၂]သကုဗ္ဗတော၊ ရိုသေစွာ သင်ကြားနာယူခြင်း စသည်ဖြင့် ပြုကျင့် သောသူအား။ သဖလာ၊ များစွာအကျိုးရှိသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ များစွာသောသူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်စသည် တို့သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။ လူများအပေါင်းအား အကျိုးရှိသော တရား ဒေသနာဖြစ်တော်မူလေ၏။

ဆတ္တပါဏိဥပါသကာဝတ္ထု ပြီး၏။

---

၁ ကတတ်ငန်းဟု အချို့အရပ်၌ခေါ်၏ အချို့အရပ်၌ စကားစိမ်းဟု ခေါ်သည်။
၂ သကုဗ္ဗတော—၌ သာ-ကုဗ္ဗတောဟုပုဒ်ဖြတ်၍ သာဝါစာ ဟု ဖွဲ့၍သော်လည်း အနက် ပေးနိုင်သေး၏။

၈–ဝိသာခါဝတ္ထု

ယထာပိ ပုပ္ဖရာသိမှာ–အစရှိသောဤတရားဒေသနာတော်ကိုမြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်ကိုအမှီပြု၍ ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် ဝိသာခါဒါယိကာမကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

ခုနစ်နှစ်သမီး ဝိသာခါ သောတာပန်တည်ခြင်း

ထိုဝိသာခါဒါယိကာမသည်ကား အင်္ဂတိုင်းဘဒ္ဒိယမြို့၌ မေဏ္ဍကသူဌေးကြီး၏သားဖြစ်သော ဓနဉ္စယသူဌေး၏ သူဌေးကတော်ကြီးဖြစ်သော သုမနဒေဝီ မည်သော သူဌေးမ၏ဝမ်း၌ဖြစ်သတတ်။ ထိုဝိသာခါ၏ ခုနစ်နှစ်သမီးအရွယ်ရှိသောအခါဘုရားရှင်သည် သူဌေးပုဏ္ဏားအစရှိသော သူတို့၏ရင်း သစ္စာလေးပါး သိခြင်းငှါထိုက်သော မိတ်ဆွေတို့၏ရင်း အကြောင်းဥပနိဿယနှင့် ပြည့်စုံခြင်းကို မြင်တော်မူသဖြင့် များစွာသော ရဟန်းသံဃာအပေါင်း ခြံရံတော်မူလျက် ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူလတ်သည်ရှိသော် ထိုဘဒ္ဒိယမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်တော် မူလေ၏။ ထိုအခါ၌လည်း မေဏ္ဍက သူဌေးကြီးသည် ထိုဘဒ္ဒိယမြို့၌ ရှေးဘုန်း ရှေးကံ ကြီးမားကုန်သော ငါးယောက်သောသူတို့၏ အကြီးအမှူးဖြစ်၍ သူဌေးအရာကို ပြုလေ၏။ ရှေးဘုန်းရှေးကံ ကြီးမားကုန်သော ငါးယောက်သောသူတို့ မည်သည်ကား မေဏ္ဍကသူဌေးကြီး မေဏ္ဍကသူဌေး၏ စန္ဒပဒုမာမည်သော သူဌေးကတော်ကြီး မေဏ္ဍကသူဌေး၏ ဓနဉ္စယမည်သောသားကြီး ထိုဓနဉ္စယ သူဌေးကလေး၏ သုမနဒေဝမည်သော သူဌေးကတော်ကလေး မေဏ္ဍကသူဌေး၏ ပုဏ္ဏ မည်သော ကျွန်ယောကျ်ား ဤငါးယောက်တို့ပေတည်း။

သက်သက် ဤမေဏ္ဍကသူဌေးကြီး တဦးသာမဟုတ်သေးဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏တိုင်းပြည်နိုင်ငံတော်၌ အတိုင်းမသိသော စည်းစိမ်ဥစ္စာရှိသည် မည်ကုန်သောဇောတိက,ဇဋိလ,မေဏ္ဍက,ပုဏ္ဏ,ကာကဝလ္လိယ ဟူသောသူဌေးကြီး ငါးဦးတို့လည်းရှိကုန်သေး၏။ ထိုငါးယောက်ကုန်သော သူဌေးကြီးတို့တွင် ဤမေဏ္ဍက သူဌေးကြီးသည် မိမိ၏ ဘဒ္ဒိယမြို့သို့ မြတ်စွာဘုရား ကြွရောက်တော် မူလာသည့် အဖြစ်ကိုသိ၍ သားဖြစ်သော ဓနဉ္စယ သူဌေးကလေး၏ သမီး ဝိသာခါ သတို့သမီးငယ်ကိုခေါ်စေပြီးလျှင် ချစ်မြေးဝိသာခါ• သင်အားလည်း မင်္ဂလာဖြစ်လတ္တံ့။ ငါတို့

အားလည်း မင်္ဂလာဖြစ်လတ္တံ့ သင်၏ အခြံအရံ ငါးရာသော သတို့သမီးငယ်တို့နှင့်တကွ ငါးရာသောရထားထက်တက်စီး၍ ငါးရာကုန်သော ကျွန်မတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် [၁]ကိုယ်အား ဉာဏ်အား ဆယ်ပါးသခင် ဘုရားရှင်အား ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း အမှုပြုလော့ဟု ဆိုလေ၏။ ဝိသာခါသတို့သမီးငယ်သည်လည်း ကောင်းလှပါပြီဟု ဝန်ခံ၍ သူဌေးကြီးဆိုတိုင်းပြုလေ၏။ အကြောင်းဟုတ်သည် မဟုတ်သည်တို့၌ လိမ္မာသော သဘောရှိသည် အဖြစ်ကြောင့် အကြင်မျှလောက် ယာဉ်ဖြင့်သွားခြင်းငှါ လျောက်ပတ်သော မြေပြင်သည်ရှိ၏ ထိုမျှလောက်ယာဉ်ဖြင့်သွား၍ ယာဉ်မှသက်ဆင်းပြီး ခြေဖြင့်သာလျှင်သဗ္ဗညုဘုရားရှင်သို့ချဉ်းကပ်ကာရှိခိုးလျက် တင့်အပ်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌နေလေ၏။

ထိုအခါ ဝိသာခါအား ရှေးရှေးသောကာလ အတိတ်ဘဝက လေ့ကျက်ခဲ့ဘူးသော ကောင်းမှုကံစရိုက်၏ အစွမ်းအားဖြင့် ဘုရားရှင်သည် တရားကိုဟောတော်မူ၏။ ထိုဝိသာခါသည် ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ ငါးရာသော သတို့သမီး တို့နှင့်တကွ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေ၏။ မေဏ္ဍကသူဌေးကြီးသည်လည်း ဘုရားရှင်သို့ ချဉ်းကပ်၍ တရားစကားကို ကြားနာရသဖြင့် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ပြီးလျှင် နက်ဖြန်ကောင်းမှုအလို့ငှါ ပင့်ဘိတ်ခဲ့၍ တဖန် နံနက် မိုးသောက် ရောက်သောနေ့၌ မိမိ၏နေအိမ်၌ မွန်မြတ်သောခဲဘွယ် ဘောဇဉ်တို့ဖြင့် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်မြတ်အပေါင်းကို ဆွမ်းလုပ်ကျွေး၍ ဤသို့သော နည်းဖြင့်သာလျှင် တဆဲ့ငါးရက်ပတ်လုံး အလှူကြီးကို ပေးလှူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ဘဒ္ဒိယမြို့၌ မွေ့လျော်သမျှ ကာလပတ်လုံး သီတင်းသုံးနေထိုင်တော်မူ၍ ဖဲကြွသွားတော်မူလေ၏။

---

၁ ဆဒ္ဒန်ဆင်ဆယ်စီးအားရှိသော ဘုရားဟူလို။
လူဆယ်ယောက်၏ အားသည် ကာဠာဝက ဆင်၏အား။ ကာဠာဝကဆင် ဆယ်စီး အားသည် ဂင်္ဂေယျဆင်၏အား။ ဂင်္ဂေယျတဆယ်ပဏ္ဍရ။ ပဏ္ဍရတဆယ်တမ္ဗ။ တမ္ဗတဆယ်ပိင်္ဂလ၊ ပိင်္ဂလတဆယ် ဂန္ဓ။ ဂန္ဓတဆယ် မင်္ဂလ။ မင်္ဂလတဆယ် ဟေမ။ ဟေမတဆယ် ဥပေါသထ။ ဥပေါသထတဆယ် ဆဒ္ဒန္တ။ ဆဒ္ဒန္တဆင် ဆယ်စီးအားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်အားနှင့်ညီမျှ၏။ ထိုဘုရားရှင်၏ အားတော်သည် ဆဒ္ဒန်တဆယ်။ ဥပေါသထတရာ။ ဟေမတထောင်။ မင်္ဂလာတသောင်း။ ဂန္ဓတသိန်း။ ပိင်္ဂလတသန်း။ တမ္ဗတကုဋေ။ ပဏ္ဍရဆယ်ကုဋေ။ ဂင်္ဂေယျကုဋေတရာ။ ကာဠာဝက ကုဋေတထောင်။ လူကုဋေတသောင်း အားနှင့်ညီမျှ၏။ ။ဉာဏ်အား ဆယ်ပါးကား ဌာနာဌာန ကောသလ္လဉာဏ်စသော ဉာဏ်တော်ဆယ်ပါးတည်း။

သား၏ကတိတော်မှားခြင်း

ထိုအခါ ဗိမ္ဗိသာရမင်းနှင့် ပသေနဒီ ကောသလမင်းတို့သည် အချင်းချင်း တယောက်သည် တယောက်၏ မောင်လယ် နှမလယ် နှမ၏ ခင်ပွန်းတို့ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ တနေ့သ၌ ကောသလမင်း ကြံစည်သည်မှာ ဗိမ္ဗိသာရမင်း၏ နိုင်ငံတော်၌ အတိုင်းမသိ များစွာသော စည်းစိမ်ချမ်းသာ ရှိကုန်သော ဘုန်းကံ ကြီးမားသော ငါးယောက်ကုန်သော သူဌေးကြီးတို့သည် နေထိုင်ကြကုန်၏။ ငါ၏ နိုင်ငံတော်၌ကား ထိုသို့သဘောရှိသော သူဌေးသည် တဦး တယောက် မျှလည်း မရှိချေ ငါသည် ဗိမ္ဗိသာရမင်း အထံသို့သွား၍ ဘုန်းကံ ကြီးမားသော သူဌေး ကြီးတဦးကို တောင်းရမူကား ကောင်းလေစွဟု ကြံစည်လေ၏။ ထိုကောသလ မင်းကြီးသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ သွား၍ ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် စေ့စပ်ခြင်း ပဋိသန္ဓာရလောကဝတ် ပြုအပ်သည်ဖြစ်၍ အသင်မင်းကြီးသည် အဘယ် အကြောင်းကြောင့် ကြွလာတော်မူသနည်း ဟု မေးအပ်သည်ရှိသော် အသင် မင်းကြီးတို့၏ တိုင်းနိုင်ငံတော်၌ အတိုင်းမသိ စည်းစိမ်ချမ်းသာ များစွာ ကြွယ်ဝကုန်သော ဘုန်းကံကြီးမားကုန်သောသူဌေးကြီးငါးဦးတို့သည် နေထိုင်ကြ ကုန်၏။ ထိုငါးဦးကုန်သော သူဌေးကြီးတို့တွင် တဦးတယောက်မျှသောသူဌေး ကိုယူ၍ သွားအံ့ဟု အကျွန်ုပ်လာခဲ့ပါသည် ထိုသူဌေးကြီးငါးဦးတို့တွင် အသင် မင်းကြီးတို့သည် တယောက်ကို ပေးကြပါကုန်လော့ဟု ဆို၏။ ကြီးကျယ်သော အမျိုးကြီးတို့ဖြစ်သဖြင့် အကျွန်ုပ်တို့သည် လှုပ်ရှားခြင်းငှါမတတ်နိုင်ကုန်ဟု ဆို လတ်သော် အကျွန်ုပ်သည် မရသည်ရှိသော် နေပြည်တော်သို့ ပြန်မသွားတော့ အံ့ဟု ဆိုပြန်၏။

ထိုအခါ၌ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် အမတ်တို့နှင့်အတူတိုင်ပင်၍ ဇောတိက အစရှိသောအမျိုးမြတ် သူဌေးကြီးတို့ကို ရွှေ့ပြောင်း တုန်လှုပ်စေခြင်းမည်သည် မြေကြီးကိုရွှေ့ပြောင်း တုန်လှုပ်စေရသည်နှင့် တူ၏။ မေဏ္ဍကသူဌေးကြီး၏သား ဓနဉ္စယသူဌေးမည်သည် ရှိ၏ ထိုဓနဉ္စယ သူဌေးနှင့်အတူ တိုင်ပင်ပြီးမှသာလျှင် အသင်မင်းကြီးအား စကားတုံ့ကိုပြန်အံ့ဟုဆို၍ဓနဉ္စယသူဌေးကို ခေါ် စေပြီးလျှင် ချစ်သား ဓနဉ္စယသူဌေး ကောသလမင်းကြီးသည် ဥစ္စာကြွယ်ဝသော သူဌေး တယောက်ကို ယူဆောင်၍တိုင်းပြည်သို့ ပြန်သွားအံ့ဟုဆို၏။သင်သည် ထိုကော

သလမင်းကြီးနှင့် အတူတကွ လိုက်သွားပါလော့ဟု ဆိုလတ်သော် အရှင်မင်းကြီး အရှင်မင်းကြီးတို့သည် စေလွှတ်ကုန်သည်ရှိသော် သွားပါအံ့ဟုလျှောက်တင်လျှင် ချစ်သား ယင်းသို့ဖြစ်မူ စီရင်ဘွယ်ရှိသမျှ စီရင်ပြုလုပ်၍ လိုက်သွားပါလော့ဟု မိန့်ဆို၍လွှတ်လိုက်၏။ဓနဉ္စယသူဋ္ဌေးလည်း မိမိပြုလုပ်သင့်သမျှကို ပြုလုပ်လေ၏။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည်လည်း ထိုဓနဉ္စယသူဋ္ဌေးအား များစွာကြီးကျယ်သော ပူဇော်သက္ကာရကိုပြု၍ ဤသူဋ္ဌေးကိုခေါ်၍သွားကြပါကုန်လော့ဟု ပြောဆိုကာ ပသေနဒီ ကောသလမင်းကြီးကို လွှတ်လိုက်လေ၏။ ကောသလမင်းကြီးလည်း ထိုသူဋ္ဌေးကိုခေါ်၍ သာဝတ္ထိပြည်သို့ တညဉ့်အိပ်ခရီးဖြင့် သွားသဖြင့် ချမ်းသာသောအရပ်တခုသို့ရောက်လျှင် နေရာကိုယူလေ၏။

ထိုအခါ ကောသလမင်းကြီးကို ဓနဉ္စယသူဋ္ဌေးသည် ဤအရပ်ကားအဘယ်မင်းမြတ်၏နိုင်ငံအဝင်အပါ အရပ်ဖြစ်ပါသနည်းဟု မေးလျှောက်လေ၏။ သူဋ္ဌေးကြီး ငါ၏နိုင်ငံအဝင်အပါအရပ်ဖြစ်သည်ဟု ပြောဆိုလျှင် သာဝတ္ထိပြည်သည် ဤအရပ်မှ အဘယ်မျှဝေးကွာသောအရပ်၌ တည်ရှိပါသနည်းဟု မေးပြန်လေ၏။ ခုနစ်ယူဇနာထက်၌ တည်ရှိပေ၏ဟု ပြောဆိုလျှင် အရှင်မင်းမြတ် မြို့၏အတွင်းမည်သည် ကျဉ်းမြောင်းလှ၏။ အရှင့် ကျွန်တော်မျိုးတို့၏ အခြံအရံအလုပ်အကျွေး လူပရိသတ်ကား များလှစွာ၏။အရှင်မင်းကြီးတို့သည် အကယ်၍ နှစ်သက်ကုန်သည်ဖြစ်ခဲ့အံ့ ဤအရပ်၌ပင် နေလိုပါ၏ဟု လျှောက်တင်လေ၏။ ကောသလမင်းကြီးလည်း ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ ထိုအရပ်၌ မြို့ကို တည်ထောင်သဖြင့် ဓနဉ္စယသူဋ္ဌေးအားပေးပြီး ကြွသွားလေ၏။ထိုအရပ်၌ မိမိကိုယ်တိုင်နေရာအရပ်ယူအပ်သောကြောင့် သာကေတဟူ၍ မြို့၏အမည်တွင်လေ၏။

မိန်းမတို့အား ကောင်းခြင်းငါးပါးအကြောင်း

သာဝတ္ထိပြည်၌လည်းမိဂါရသူဋ္ဌေး၏သားဖြစ်သော ပုဏ္ဏဝဍ္ဎနမည်သောသတို့သားသည် အရွယ်သို့ရောက်သည်ဖြစ်ပေ၏။ ထိုအခါ မိဘတို့သည် ထိုပုဏ္ဏဝဍ္ဎနသတို့သားကို ချစ်သား သင်နှစ်သက်ရာအရပ်၌ သတို့သမီးတယောက်ကို စုံစမ်းရှာဖွေလော့ဟု ဆိုကြကုန်၏။ မိခင်ဘခင့်တို့ ဤသို့ သဘောရှိသော မယားဖြင့် ကျွန်တော်အား ပြုဘွယ်ကိစ္စ အလိုဆန္ဒ မရှိပါဟုဆိုသဖြင့် မိခင်ဘခင်တို့လည်း

ချစ်သား ဤသို့မပြုပါလင့် သားမရှိသော အမျိုးမည်သည်ကား ကာလအရှည် မတည်တံ့နိုင် ပျက်စီးတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ချစ်သားနှစ်သက်ရာသတို့သမီးငယ် တယောက်ကိုသာ ရှာဖွေလော့ဟု ဆိုပြန်လေ၏။ ပုဏ္ဏဝဍ္ဎနသူဌေးသားသည် အဖန်ဖန်ပြောဆို တိုက်တွန်းအပ်သည်ရှိသော် ထိုသို့ဖြစ်မူ ကောင်းခြင်းငါးပါး နှင့်ပြည့်စုံသောသတို့သမီးကို ရသည်ဖြစ်အံ့ သင်မိခင်ဘခင်တို့၏ ပြောကြားသော စကားကို လိုက်နာပါအံ့ဟု ဝန်ခံ၏။ ချစ်သား ကောင်းခြင်းငါးပါးတို့ ဟူသည် အဘယ်သည်တို့နည်းဟုမေးသဖြင့် ဆံပင်၏ကောင်းခြင်း, အသား၏ကောင်းခြင်း, အရိုး၏ကောင်းခြင်း, အရေ၏ကောင်းခြင်, အရွယ်၏ကောင်းခြင်း—ဟူသော ဤ ငါးပါးတို့တည်းဟု ဖြေဆိုလေ၏။ ထိုစကားမှန်၏။

၁ ဘုန်းကံကြီးသောမိန်းမ၏ ဆံပင်တို့သည် ဥဒေါင်းမြီးစည်းနှင့် တူကုန် သည်ဖြစ်၍ ဦးခေါင်းမှ ဖြေ၍ချလိုက်သည်ရှိသော် အဝတ်ထမီ အစွန်းကိုထိ၍ အဖျားကော့တက်လျက် တည်ကုန်၏။ ဤကား ဆံပင်၏ ကောင်းခြင်းမည်၏။

၂ သွားကို ဖုံးသော နှုတ်ခမ်းသားသည် ကြီးအာသီးမှည့်နှင့်တူစွာ နီမြန်း သောအဆင်းနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ ညီညွတ်၏ ကောင်းစွာ ထိခြင်း စပ်ခြင်း ရှိ၏။ ဤကား အသား၏ ကောင်းခြင်းမည်၏။

၃ သွားတို့သည် ဖြူစင်ခြင်း ညီညွတ်ခြင်း မကြဲခြင်းရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ စိုက်၍ ထားအပ်သော ဝဇိရစိန်ရတနာ အစီအတန်းကဲ့သို့ရင်း ကောင်းမွန် ညီညွတ်စွာ ဖြတ်အပ်သော ခရုသင်း အစီအတန်း ကဲ့သို့ရင်း တင့်တယ်ကုန်၏။ ဤကား အရိုး၏ ကောင်းခြင်းမည်၏။

၄ အသားညိုသော မိန်းမ၏ အရေအဆင်းသည် [1]ကသည်မှုန့်စသည်တို့ဖြင့် မလိမ်းမကျံဘဲသာလျှင် ပင်ကိုယ် ညက်ညော ပြေပြစ်၏ ကြာညို ပန်းဆိုင်းနှင့်

၁ ကသည်မှုန့် ဟူသည်ကား–အဆင်းအရောင် လှပအောင် လိမ်းကျံသော မျက်နှာချေ. ပေါင်ဒါ-အလှရည် စသည်တို့တည်း။ စာအချို့၌ မှည့်မည်းဟု မူကွဲ၏၊ဂန္ဓဝဏ္ဏကေန နှာယေယျ ပါဠိဤ့ကိုယံ ဟူသောပါဌ်နှင့်တော်ဖြင့် ဆင်ခြင်သင့်၏။

တူ၏ အသားဖြူသောမိန်းမ၏ အရေအဆင်းသည် မဟာလှေကားပန်းဆိုင်းနှင့် တူ၏။ ဤကား အရေ၏ ကောင်းခြင်းမည်၏။

၅ ဆယ်ကြိမ်တိုင်အောင် သားသမီးဖွားမြင်ပြီးသော်လည်း စင်စစ် အားဖြင့် တကြိမ်သားဖွားသော မိန်းမကဲ့သို့ အရွယ်ကွေကွင်း ဆုတ်ယုတ်ခြင်းမရှိသည်သာ တည်း။ ဤကား အရွယ်၏ကောင်းခြင်းမည်၏။

ပုဏ္ဏားဇနသတို့သားအတွက် သတို့သမီး အရှာထွက်ခြင်း

ထိုအခါ ပုဏ္ဏဝဍ္ဍန သတို့သား၏ မိခင်ဘခင်တို့သည် ပုဏ္ဏားရှစ်ယောက်တို့ကို ပင့်ခေါ်၍ ကျွေးမွေးပြီးလျှင် ကောင်းခြင်းငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံကုန်သော မိန်းမတို့ မည်သည် ရှိပါကုန်သလောဟု မေးမြန်းကြကုန်၏၊ ပုဏ္ဏားတို့သည် ဩော် ရှိကြကုန်၏ဟု ဆိုလျှင် ထိုသို့ဖြစ်မူ ဤသို့သဘောရှိသော သတို့သမီးကို ရှာဖွေ ခြင်းငှါ ရှစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားတို့သည် သွားကြပါကုန်လော့ဟုဆို၍ များစွာ သော ဥစ္စာကို ပေးပြီးလျှင် ပြန်ရောက်လာသောအခါ သင်တို့အား ကျေးဇူး တုံ့ပြုဘွယ်ကို သိကြပါကုန်အံ့ ကျေးဇူးဆပ်ပါမည် သွားကြပါကုန်လော့ ဤသို့ ကောင်းခြင်းငါးဖြာနှင့် ပြည့်စုံသော သတို့သမီးကို ရှာဖွေကြပါကုန်လော့ တွေ့ သောအခါ၌လည်း ဤတန်းဆာကို ပေးခဲ့ကြပါကုန်လော့ဟု မှာထား ပြောဆို လျက် အဘိုးတသိန်းတိုက်သော ရွှေပန်းကုံးကိုပေး၍ လွှတ်လိုက် ကြလေကုန်၏။

ထိုပုဏ္ဏားတို့သည် ကြီးကုန် ကြီးကုန်သော မြို့ကြီး ပြကြီးတို့သို့သွား၍ ရှာဖွေ ကြကုန်သော်လည်း ကောင်းခြင်းငါးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော သတို့သမီးကို မတွေ့ မထင် မမြင်ရသဖြင့် ပြန်လည်ဆုတ်နစ်ကာ လာကုန်သည်ရှိသော် ဝိဝဋ္ဋနက္ခတ်ပွဲသဘင် ကြိမ်သောနေ့၌ သာကေတမြို့သို့ အစဉ်အတိုင်း ရောက်လာကြကုန်ရကား ယနေ့ ငါတို့၏အမှုကိစ္စသည် ပြီးဆုံးခြင်းသို့ရောက်လတ္တံ့ဟု ကြံစည်ကြကုန်၏။ ။ထို သာကေတမြို့၌ကား နှစ်စဉ်မပြတ် ကျင်းပပြုလုပ်အပ်သော ဝိဝဋ္ဋနက္ခတ်ပွဲသဘင် မည်သည်ရှိ၏။ ထိုအခါ ပြင်ပသို့ ထွက်သွားလေ့ မရှိကုန်သော အမျိုးသား အမျိုးသမီးတို့သည်လည်း အခြံအရံနှင့်တကွ နေအိမ်မှထွက်၍ မကွယ်မဝှက်သော ကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ခြေဖြင့်သာလျှင် မြစ်ကမ်းနားသို့သွားလေ့ရှိကုန်၏။ ထိုနေ့၌

[1]ခတ္တိယ မဟာသာလ စသည်တို့၏ သားယောကျ်ားတို့သည်လည်း မိမိနှင့် အမျိုးအနွယ်တူမျှသော နှစ်သက်ဘွယ်ကောင်းသော အမျိုးသတို့သမီးကို မြင်လျှင် ပန်းကုံးဖြင့် ပစ်ကုန်အံ့ ပန်းကုံးစွပ်ကုန်အံ့ဟု ကြံလျက် ထိုထိုခရီး လမ်းမကို မှီ၍ ရပ်တည်နေကြကုန်၏။

ထိုပုဏ္ဏားတို့သည်လည်း မြစ်ကမ်းနား၌ စရပ်တခုသို့ ဝင်ရောက်၍ ရပ်တည်နေကြကုန်၏။ ထိုခဏ၌ ဝိသာခါသည် တဆဲ့ငါးနှစ် တဆဲ့ခြောက်နှစ် အရွယ်ရှိပြီဖြစ်၍ ခပ်သိမ်းသော တန်းဆာတို့ဖြင့် တန်းဆာဆင်လျက် သတို့သမီးငယ်ငါးရာတို့ဖြင့် ခြံရံကာ မြစ်သို့သွား၍ ရေချိုးအံ့ဟုလာခဲ့ရာ ထိုပုဏ္ဏားတို့နေသော အရပ်သို့ ရောက်လာလေ၏။ထိုအခါ မိုဃ်းတက်၍ရွာလတ်သဖြင့် ငါးရာကုန်သော သတို့သမီးတို့သည် လျင်မြန်စွာပြေးသွား၍ စရပ်သို့ဝင်ကြကုန်၏။ ပုဏ္ဏားတို့သည် ကြည့်ရှုကြသည်ရှိသော် ထိုသတို့သမီး ငါးရာတို့တွင် ကောင်းခြင်းငါးဖြာလက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသူ တယောက်ကိုမျှ မမြင်ကြရလေကုန်။ ထို့နောက်မှ ဝိသာခါသည် ပြကတေ့သော သွားခြင်းဖြင့်သာ စရပ်သို့ဝင်လာသဖြင့် ဆင်သော အဝတ်တန်းဆာတို့သည် စွတ်စိုကုန်၏။

ပုဏ္ဏားတို့သည်ထိုဝိသာခါ၏ လေးပါးသော ကောင်းခြင်းတို့ကို မြင်၍သွားတို့ကိုကြည့်ရှုလိုသောကြောင့်ငါတို့သမီးကားပျင်းရိသောသဘောရှိ၏။ဤသတို့သမီး၏ အရှင်သည်ပအုံးရည်မျှကိုလည်း [2]ရလိမ့်မည်မဟုတ်ယောင်တကား ဟု အချင်း

---

၁ ခတ္တိယ မဟာသာလ–မင်းဖြစ်သော ဥစ္စာပစ္စည်းပေါများသောသူ။ ။အသပြာ ဒင်္ဂါး ကုဋေတရာမြေ၌ သိုမြှီး၍ နေ့စဉ် ဒင်္ဂါးတင်းနှစ်ဆယ် သုံးစွဲသောမင်းသည် ခတ္တိယ မဟာသာလမည်၏။ ကုဋေရှစ်ဆယ်သိုမြှီး၍ နေ့စဉ် ဆယ်တင်းသုံးသော ပုဏ္ဏားသည် ဗြာဟ္မဏ မဟာသာလမည်၏။ ကုဋေလေးဆယ် သိုမြှီး၍ နေ့စဉ် ငါးတင်းသုံးသော သူကြွယ်သည် ဂဟပတိမဟာသာလမည်၏။အဘိဓာန်အလို၊ ကုဋေတရာတထောင်မြှုပ်၍ နေ့စဉ်ရိက္ခာတနေ့ အသပြာတလှည်းထွက် ညနေနှစ်လှည်းဝင်သောမင်းသည် ခတ္တိယ မဟာသာလမည်၏။ ကုဋေရှစ်ဆယ်မြှုပ်၍ နေ့စဉ်ရိက္ခာ တကုမ္ဘထွက် ညနေ တလှည်း ဝင်သော ပုဏ္ဏားသည် ဗြာဟ္မဏ မဟာသာလမည်၏။ကုဋေလေးဆယ် မြှုပ်၍ နေ့စဉ် ရိက္ခာ ငါးအမ္ဗဏထွက် ညနေ ဆယ်အမ္ဗဏဝင်သော သူကြွယ်သည် ဂဟပတိ မဟာ သာလမည်၏။ သုတ်မဟာဝါ။

၂ ပျင်းရိသော သတို့သမီးဖြစ်ရကား ချမ်းသာရန် မြော်လင့်ဘွယ်မရှိ ငှင်းအားယူမည့်သော ယောကျ်ားသည် ပအုံးရည်မျှ သောက်ရလိမ့်မည်မဟုတ် ဟူလို။

ချင်းငှပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါဝိသာခါသည် ထိုပုဏ္ဏားကို အသင်တို့ပုဏ္ဏားကြီး တို့သည် အဘယ်သူကိုပြောဆိုကြပါသနည်းဟု မေးလေသဖြင့် ချစ်သမီး အသင့်ကို ပြောဆိုကြကုန်၏ဟုဆိုကြလေကုန်၏။ ထိုဝိသာခါ၏အသံသည်သာယာနာပျော် ဘွယ် နားဝင်ချိုသည်ဖြစ်၍ တီးခေါက်အပ်သော ကြေးဖုလား ကြေးခွက်သံကဲ့သို့ မြည်ထွက်လေ၏။ထိုအခါပုဏ္ဏားတို့ကို တဖန် သာယာစွာသော အသံဖြင့်အဘယ် အကြောင်းကြောင့် ပြောဆိုကြပါကုန်သနည်းဟု မေးပြန်လေ၏။ သင်၏ အခြံ အရံဖြစ်ကုန်သောမိန်းမတို့သည် အဝတ်တန်းဆာတို့ကို မစွတ်စိုစေမူ၍ လျင်မြန် စွာစရပ်သို့ဝင်လာကြကုန်ပြီ သင့်အားမူကား ဤမျှလောက်လျင်မြန်စွာလာခြင်း မျှသည်လည်း မရှိ အဝတ်တန်းဆာတို့ကို စွတ်စိုစေလျက်လာခဲ့သည် ဖြစ်ပေ၏။ ချစ်သမီး ထို့ကြောင့် ငါတို့သည် ပြောဆိုကြကုန်သတည်းဟု ပြောကြားကြ လေကုန်၏။

လျင်မြန်စွာ မသွားသင့်သူ ၄—ယောက်

ထိုအခါ ဝိသာခါသည် ဘခင်တို့ ဤသို့သောစကားကို မဆိုကြပါကုန်လင့် ကျွန်မသည် ဤမိန်းမတို့ထက်လွန်စွာကြီးသောခွန်အားဗလရှိပါသည်စင်စစ်သော် ကားအကြောင်းကိုမှတ်သား၍လျင်မြန်စွာမလာခြင်းဖြစ်ပါသည်ဟုဆိုသဖြင့် ချစ် သမီးအဘယ်အကြောင်းကိုနည်းဟု မေးပြန်သော်ဘခင်တို့လေးယောက်ကုန်သော သူတို့သည် လျင်မြန်စွာသွားကြသည်ရှိသော် မတင့်တယ်ကြပါကုန်။ ထိုမှတပါး လည်း အကြောင်းတပါးရှိပါသေးသည်ဟု ဝိသာခါကဆိုလေ၏။ချစ်သမီး လျင်မြန် စွာ ပြေးသွားသဖြင့် မတင့်တယ်ကုန်သော လေးယောက်ကုန်သော သူတို့သည် အဘယ်သူတို့နည်းဟု မေးပြန်လေသော် ဘခင်တို့—

၁ အဘိသိက်သွန်းပြီးသောမင်းသည် အလုံးစုံသော မင်းမြောက်တန်းဆာ ငါးပါးဆင်ယင်လျက် ခါးတောင်းအောက်ပိုးကျိုက်ခြင်းကိုပြု၍မင်းယင်ပြင်၌လျင် မြန်စွာသွားသည်ရှိသော်မတင့်တယ်ပါအသို့နည်း ဤမင်းသည်လယ်လုပ်ကုန်သွယ် အသက်မွေးသော သူကြွယ်ကဲ့သို့ လျင်စွာပြေးသွားသည်ဟု သူတပါးတို့၏ ကဲ့ရဲ့ ခြင်းကို ကေန်မုချရရှာပေ၏။ ဖြည်းဖြည်းသာသာ သွားမှသာလျှင် တင့်တယ် လှပါသည်။

၂ မင်း၏မင်္ဂလာရှိသော ဆင်ရတနာသည်လည်း တန်းဆာဆင်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်လျက် လျင်မြန်စွာ သွားသည်ရှိသော် မတင့်တယ်ပါ ဆင်မင်းတို့၏ တင့်တယ်စံပယ်ခြင်းဖြင့် သွားမှသာလျှင် တင့်တယ်ပါသည်။

၃ ရဟန်းတော်အရှင်မြတ်သည်လည်း လျင်မြန်စွာသွားသည်ရှိသော် မတင့်တယ်ပါ အသို့နည်း ဤရဟန်းသည် လူကဲ့သို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးသွားဘိသည်ဟု သက်သက်ကဲ့ရဲ့ခြင်းကိုသာ ခံရပေ၏။ ငြိမ်သက် တည်ကြည်စွာ သွားခြင်းဖြင့် သွားမှသာလျှင် တင့်တယ်ပါသည်။

၄ မိန်းမတို့သည်လည်း လျင်မြန်စွာသွားကုန်သည်ရှိသော် မတင့်တယ်ကြပါကုန် အသို့နည်း ဤမိန်းမသည် ယောကျာ်းကဲ့သို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးသွားလေသည်ဟု သူတပါးတို့ကဲ့ရဲ့အပ်သည်သာတည်း။ ဤလေးယောက်သောသူတို့သည် လျင်မြန်စွာသွားကြသည်ရှိသော် မတင့်တယ်ကြပါကုန်ဟု ဆိုလေ၏။ ချစ်သမီး ထိုမှတပါး အကြောင်းတပါး ရှိပါသေးသည်ဟု ဆိုရာ၌ ထိုအကြောင်းကား အဘယ်နည်းဟု မေးပြန်လတ်သော် ဘခင်တို့ မိခင်ဘခင်တို့မည်သည် မိမိတို့၏ သမီးကို အင်္ဂါကြီးငယ် အသွယ်သွယ် အဝဝတို့ကို လှပတင့်တယ် ရှုချင်ဘွယ်ရှိသည်၏ အဖြစ်၌ တည်စေလျက် မွေးမြူကြရပါကုန်၏။ ကျွန်မတို့သည် ရောင်းအပ်သောဥစ္စာ ဘဏ္ဍာမည်ပါသည် ကျွန်မတို့ကို တပါးသော အမျိုးသားအိမ်သို့ စေလွှတ်ခြင်းအကျိုးငှါ မွေးမြူကြရပါကုန်၏။ လျင်မြန်စွာ သွားသဖြင့် ဆင်ယင်ဝတ်စားထားသော အဝတ်၏အစွန်းအနား၌ နင်းမိသည်ဖြစ်၍ရင်း မြေ၌ ချွတ်ချော်သည်ဖြစ်၍ရင်း လည်းပြိုသောအခါ လက်သည်ရင်း ခြေသည်ရင်း ကျိုးခဲ့ငြားအံ့ အမျိုးအားသာလျှင် တာဝန်ဖြစ်ရာ၏။ ကျွန်မ၏ဆင်ယင်ဝတ်စားသော တန်းဆာသည်ကား မိုးဆံးစိုစွတ်သော်လည်း ခြောက်သွေ့ပါလတ္တံ့ ဤအကြောင်းကိုမြင်ကာ မှတ်သား၍ လျင်မြန်စွာမသွားဘဲ နေပါသည် ဘခင်တို့ဟု ပြန်ပြောလေ၏။

ဗိသာခါ လက်ထပ်ပန်းကုံး လက်ခံခြင်း

ပုဏ္ဏားတို့လည်း ထိုဝိသာခါ၏ စကားပြောသောကာလ၌ ညီညွတ်လှပသော သွား၏ပြည့်စုံခြင်းကို မြင်ရ၍ ဤသို့သဘောရှိသော သွား၏ ကောင်းခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသော သတို့သမီးကို ငါတို့မမြင်အပ်စဘူးကုန်ဟု အချင်းချင်း ပြောဆိုပြီးမှ

ဝိသာခါအားကောင်းချီးပေး၍ ချစ်သမီး ဤပန်းကုံးသည် သင်ချစ်သမီးအား သာလျှင် လျော်ကပ်ထိုက်တန်၏ဟုဆို၍ ထိုရွှေပန်းကုံးကို ပန်ဆင် စေကြကုန်၏။ ထိုအခါ ဝိသာခါက ပုဏ္ဏားတို့ကို ဘခင်တို့ ဘခင်တို့သည် ဘယ်ပြည် ဘယ်မြို့မှလာခဲ့ကြပါကုန်သနည်းဟုမေးသော် ချစ်သမီး ငါတို့သည် သာဝတ္ထိပြည်မှ လာခဲ့ကြကုန်၏ဟု ဆိုလျှင် ဘခင်တို့ သူဌေးမျိုးသည် အဘယ် အမည်ရှိပါသနည်းဟု မေးပြန်သော် ချစ်သမီး မိဂါရသူဌေးမည်၏ဟု ပြောလျှင် အရှင်သူဌေးသားကား အဘယ်အမည်ရှိပါသနည်းဟု မေးသဖြင့် ချစ်သမီး ပုဏ္ဏဝဍ္ဎနသတို့သား အမည်ရှိ၏ဟု ပြောဆိုကြလေကုန်၏။ ဝိသာခါသည်လည်း ငါတို့နှင့်တူမျှသော ဇာတ်ရှိသော အမျိုးပေတည်းဟု ရွှေပန်းကုံးကို သိမ်းပိုက်လက်ခံ ပန်ဆင်ပြီးလျှင် ဘခင်၏ အထံသို့ ကျွန်မတို့အလို့ငှါ ရထားစေလွှတ်ပါဟု မှာကြားလိုက်၏။

[ရထားမှာရခြင်းအကြောင်းကား ဝိသာခါသည် လာသောအခါ ခြေဖြင့်လာခဲ့သော်လည်း ရွှေပန်းကုံးကို တန်းဆာ ဆင်ရသောအခါမှစ၍ ထိုသို့ခြေဖြင့်သွားခြင်းငှါမရ ကြွယ်ဝချမ်းသာသော သတို့သမီးတို့သည် ရထားစသည်တို့ဖြင့် သွားကြရကုန်၏။တပါးသောသတို့သမီးတို့ကား ပြကတေ့သောယာဉ်ကိုသော်လည်း စီးကြရကုန်၏။ ထီးကိုရင်း ထန်းရွက်ကိုရင်း အထက်၌ပြုကြရကုန်၏။ ဆောင်း၍ သွားကြရကုန်၏။ ထိုထီးထန်းရွက်မျှလည်း မရှိခဲ့သော် ဝတ်ဆင်ထားသောအဝတ်၏ အမြိတ်အဆာစွန်းကို ပင့်မြှောက်၍ ပခုံးထက်၌ တင်လွှားကုန်လျက် သွားကြရကုန်စမြဲတည်း။]

ထိုဝိသာခါ၏အလို့ငှါ ဘခင်သူဌေးကြီးလည်း ရထားငါးရာတို့ကို စေလွှတ်လေ၏။ ဝိသာခါသည် အခြံအရံငါးရာနှင့်တကွ ရထားထက်သို့တက်စီး၍ သွားကြကုန်၏။ ပုဏ္ဏားတို့သည်လည်း အတူတကွသာလျှင် လိုက်သွားကြကုန်၏။ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ထိုပုဏ္ဏားတို့ကို သူဌေးကြီးသည် အဘယ်အရပ်မှ လာခဲ့ကြပါသနည်းဟု မေး၏။ သူဌေးကြီး အကျွန်ုပ်တို့သည် သာဝတ္ထိပြည်မှ လာခဲ့ကြပါကုန်၏ဟု ပြောဆိုလျှင် အသင်တို့၏ သူဌေးသည် အဘယ်အမည် ရှိသနည်းဟု မေး၏။ မိဂါရသူဌေးမည်ပါသည်ဟု ပြောဆိုလျှင် သူဌေးသားသည် အဘယ်အမည် ရှိသနည်းဟု မေး၏။ ပုဏ္ဏဝဍ္ဎနသတို့သား မည်ပါသည်ဟု ပြောဆိုလျှင် ဥစ္စာအဘယ်မျှ ရှိသနည်းဟု မေးပြန်လေ၏။ အရှင်သူဌေးမင်း ကုဋေလေးဆယ်

ရှိပါကုန်၏ဟု ဆိုလတ်သော် ထိုကုဋေလေးဆယ်မျှသော ဥစ္စာသည် ငါတို့ပိုင် ဥစ္စာကို ထောက်သော် တချင်ရွေးမျှလောက် ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ငါ့သမီးကို စောင့်ရှောက်ရန် ရသောအခါမှစ၍ တပါးသောအကြောင်းဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်းဟုကြံ၍ ဝန်ခံလေ၏။ ဓနဉ္စယ သူဌေးသည် ထိုပုဏ္ဏားတို့အား ပူဇော် သက္ကာရကိုပြု၍ တရက်နှစ်ရက်ပတ်လုံး နေစေပြီးမှ လွှတ်လိုက်လေ၏။

မင်္ဂလာဆောင်ပွဲအတွက် ဝိသာခါ စီမံပုံ

ထိုပုဏ္ဏားတို့သည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ပြန်သွား၍ ငါတို့ကား သတို့သမီးကို ရအပ်ပါပြီဟု ပြောကြားကြလေကုန်၏။အဘယ်သူ၏သမီးနည်းဟုမေးလတ်သော် ဓနဉ္စယသူဌေးကြီး၏သမီးတည်းဟု ပြောကြားကုန်၏။ မိဂါရသူဌေးလည်းငါ့အား ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သော အမျိုး၏ သတို့သမီးကို ရအပ်ပေပြီတကားထို့ကြောင့် လျင်မြန်စွာသာလျှင်သတို့သမီးကိုဆောင်ယူခြင်းငှါ သင့်သည်ဟုဆို၍ထိုသာကေတပြည်သို့ သွားအံ့သောငှါ ကောသလမင်းကြီးအား လျှောက်ကြား သံတော် ဦးတင်လေ၏။ ကောသလမင်းကြီးသည်လည်း ဤသူဌေးမျိုးကား ကြီးကျယ် မြင့်မြတ်သောစည်းစိမ်ရှိ၏။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးထံမှတောင်းရမ်းဆောင်ယူပြီးလျှင် ဤသာကေတပြည်၌ နေစေအပ်၏။ ထိုသူဌေးအား အမြတ်တနိုး ချီးမြှောက် ထောက်ပံ့ခြင်းငှါ သင့်၏ဟုကြံ၍ ငါသည်လည်း သွားအံ့ဟု ဆိုလေ၏။ မိဂါရ သူဌေးသည် အရှင်မင်းကြီးကောင်းလှပါပြီဟု ဝန်ခံပြောဆို၍ ဓနဉ္စယသူဌေးကြီး ၏ အထံသို့ အကျွန်ုပ်လာသည်ရှိသော် သာဝတ္ထိပြည်ကြီးရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်သည် လည်း ကြွလာတော်မူပါလတ္တံ့ မင်းကြီး၏စစ်သည်ဗိုလ်ပါ ရဲမက်အပေါင်းတို့ကား များပြားလှ၏။ ဤမျှလောက်သောလူအပေါင်းအား ကောင်းစွာ ကျွေးမွေး ပေးကမ်း နှစ်ခြိုက်ပြုထိုက်ပြုသင့်သော အမှုကိစ္စအဝဝအလုံးစုံကို အကုန်ပြုခြင်းငှါ တတ်နိုင်အံ့လော မတတ်နိုင်အံ့လော ဟု တမန်စေလွှတ်လိုက်လေ၏။ ဓနဉ္စယ သူဌေးကလည်းတကျိပ်ကုန်သော မင်းတို့သည် အကယ်၍လာကြကုန်သည်ဖြစ်အံ့ လာကြပါစေဟုသတင်းတုံ့တဖန်ပြန်၍ စေလွှတ်လေ၏။

မိဂါရသူဌေးကြီးသည် ထိုမျှလောက်ဖြင့်ကြီးကျယ်သောပြည်၌ အိမ်စောင့်မျှ လောက်ကိုသာထားခဲ့၍ ကြွင်းသော လူအပေါင်းကို ခေါ်ယူလျက် သွားသည် ရှိသော် ယူဇနာခွဲအရပ်၌ တည်နေဆိုင်းငံ့၍ အကျွန်ုပ်တို့လာကြကုန်ပြီဟုသတင်း

စကားပို့လိုက်လေ၏။ ဓနဥ္စယသူဌေးကြီးလည်း များစွာသောလက်ဆောင်ပဏ္ဏာကိုပို့သစေ၍ သမီးနှင့်တကွ တိုင်ပင်စကား ဤသို့ ပြောကြားလေ၏။ ချစ်သမီး အသင်၏ယောက္ခမဖြစ်သော မိဂါရသူဌေးကြီးသည် ကောသလမင်းကြီးနှင့်တကွ ကြွလာသတတ် ထိုသူဌေးကြီးအလို့ငှါ အဘယ်အိမ်ကို သုတ်သင်ပြင်ဆင်သင့်သနည်း မင်းကြီးအလို့ငှါ အဘယ်အိမ်ကို အိမ်ရှေ့မင်းစသည်တို့အလို့ငှါ အဘယ်အိမ်တို့ကို သုတ်သင်ပြင်ဆင်သင့်သနည်းဟု တိုင်ပင်စကား ပြောကြားလေ၏။ သူဌေးသမီးသည်ကား ပညာကြီး၏ ဝဇီရစိန်သွားကဲ့သို့ ထက်မျက်သော ဉာဏ်အမြင်ရှိ၏။ ကမ္ဘာတသိန်းကာလပတ်လုံး တောင့်တအပ်သော ဆုတောင်းပတ္ထနာရှိ၏ ရှေးကောင်းမှုဆုတောင်းခြင်းနှင့်လည်းပြည့်စုံလှပေသည်ဖြစ်ရကား ကျွန်မ၏ ယောက္ခမအလို့ငှါ ဤမည်သောအိမ်ကို သုတ်သင် ပြင်ဆင်ကြပါကုန်လော့ မင်းကြီးအလို့ငှါ ဤမည်သောအိမ်ကိုသုတ်သင်ပြင်ဆင်ကြပါကုန်လော့ အိမ်ရှေ့မင်းစသည်တို့ အလို့ငှါ ဤမည်သော အိမ်တို့ကို သုတ်သင် ပြင်ဆင်ကြပါကုန်လော့ဟု ပြောဆိုစီမံ၍ ကျွန်အမှုလုပ်တို့ကို ခေါ်စေပြီးလျှင် ဤမျှလောက်ကို မင်းကြီးအားပူဇော်သင့်သမျှ အလုံးစုံ ပြုစုကြပါကုန်လော့ ဤမျှလောက်တို့ကို အိမ်ရှေ့မင်းစသည်တို့အား ပြုစုကြပါကုန်လော့ ဆင် မြင်း စသည်တို့ကိုလည်း သင်တို့သာလျှင် ထိန်းကျောင်းကျွေးမွေး သုတ်သင်ကြပါကုန်လော့ ဆင်ထိန်း မြင်းထိန်းစသော သူတို့သည်လည်း လာရောက်၍ မင်္ဂလာဆောင်ပွဲ သဘင်ကို ကြည့်ရှုခံစားနိုင်ကြပါကုန်လတ္တံ့ဟု ပြုစုစီမံလေ၏။

[အဘဲ့ကြောင့်ဤသို့စီမံရသနည်းဟူမူကားငါတို့သည် ဝိသာခါသူဌေးသမီး၏မင်္ဂလာဆောင်ရာပွဲသဘင်သို့ သွားရောက်ကြပါလျက် တစုံတခုကိုမျှကြည့်ရှုခွင့်မရကုန် ဆင်, မြင်း, စောင့်ရှောက် ထိန်းကျောင်းခြင်း စသည်တို့ကို ပြုကာနေရသည်ဖြစ်သောကြောင့် ချမ်းသာစွာမလှည့်ပတ် မသွားလာရကုန်ဟု အချို့သောသူတို့သည် ပြောဆိုပြစ်တင်ခွင့်ကို မရပါစေကုန်သတည်းဟု နှလုံးသွင်း၍ ဤသို့ပြုစုစီမံလေသတည်း။]

မင်္ဂလာဆောင်ပွဲ၌ ဆင်းမလောက်နိုင်ပုံ

ထိုနေ့၌ပင်လျှင် ဝိသာခါ၏ဘခင်သူဌေးကြီးသည် ရွှေပန်းထိမ်သည် ငါးရာတို့ကိုခေါ်စေ၍ ငါ့သမီးဆင်ယင်ဘို့ရာ မဟာလတာ တန်းဆာမည်သည်ကို ပြုကြ

ကုန်လေ့ဟု နီမြန်းသောရွှေစင် [1]နိက္ခတထောင်ကိုပေး၍ ထိုရွှေစင်အား ထိုက်လျောက်သင့်လျော်ကုန်သော ငွေ, ပတ္တမြား, ပုလဲ, သန္တာ [2]ဝဇိရစိန်ကျောက် စသည်တို့ကိုလည်းပေးစေလေ၏။ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် နှစ်ရက်သုံးရက်မျှနေပြီးလျှင် ဓနဉ္စယသူဌေးကြီး၏ အထံသို့ သူဌေးကြီး ငါတို့အားတာရှည်လေးမြင့်စွာလုပ်ကျွေးမွေးမြူခြင်းမည်သည်ကို ပြုခြင်းငှါမစွမ်းနိုင်ကောင်းပေ။ဤယခုအခါသတို့သမီး၏ သွားသင့်သောအခါကိုသာသိပါလေလော့ဟုသတင်းစကားစေလွှတ်လိုက်၏။သူဌေးကြီးသည်လည်း ကောသလမင်းကြီး၏အထံသို့ ယခုအခါမိုးဃ်းကာလရောက်လာပါပြီ မိုးဃ်းလေးလတို့ပတ်လုံး လှည့်လည် သွားလာခြင်းငှါ မတတ်ကောင်းပါ (မသင့်သေးပါ) အရှင်မင်းကြီးတို့၏ ဗိုလ်ပါ အပေါင်းအား ရသင့်သမျှ အဖုံဖုံ ထိုထိုအလုံးစုံသည် အကျွန်ုပ်၏တာဝန်ပါတည်း။ အကျွန်ုပ်ခွင့်လွှတ် လျှောက်တင်သောအခါမှ အရှင်မင်းကြီးပြန်ကြွတော် မူနိုင်ရပါလတ္တံ့ဟု သတင်းစကားကို စေလိုက်၏။ ထိုနေ့မှစ၍ သာကေတမြို့အလုံးသည် အမြဲနက္ခတ်ပွဲသဘင်ကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။ မင်းကြီးကို အစပြု၍ အလုံးစုံသော လူတို့ အလို့ငှါ ပန်းနံ့သာ အဝတ်ပုဆိုး စသည်တို့ကို စီရင်အပ်ကုန်သည်သာ ဖြစ်ကုန်၏။ ထို့နောက်မှ ထိုလူများတို့သည် သူဌေးကြီးသည် ငါတို့အားသာလျှင် ပူဇော်သက္ကာရချီးမြှင့်ခြင်းကို ပြုလေဘိသည်ဟု ကြံစည်အောက်မေ့ မှတ်ထင်ကြကုန်၏။

ဤသို့သောနည်းဖြင့် သုံးလတို့သည် လွန်မြောက်ကုန်ပါသော်လည်း မဟာလတာ တန်းဆာသည် မပြီးဆုံးသေး သည်သာတည်း အမှုကြီးငယ် လုပ်ဆောင်ရာ၌ ကြီးမှူးကြပ်မ ကြည့်ရှုကြရကုန်သော သူတို့သည် လာလတ်၍ တပါးသော မရှိသော မပြည့်စုံသော အရာမည်သည် မရှိပါ ဗိုလပါရဲမက် အပေါင်း အလို့ငှါ ထမင်းချက်ပြုတ်ရန် ထင်းတို့သည် မလောက်နိုင်ကုန်ပါဟု သူဌေးကြီးအား ပြောကြားကြကုန်၏။ သူဌေးကြီးက အမောင်တို့သွားကြချေ ဤမြို့၌ ဟောင်းနွမ်း ဆွေးမြေ့ကုန်သော ဆင်တင်းကုပ် စသည်တို့ကိုရှင်း ဟောင်းနွမ်း ဆွေးမြေ့ကုန်သော အိမ်တို့ကိုရှင်း ဖျက်ဆီးဆောင်ယူ၍ချက်ပြုတ်ကြကုန်လော့ဟုဆိုရလေ၏။ ဤသို့ပြု၍ ချက်ပြုတ်ကုန်သော်လည်း လခွဲမျှသာ လွန်မြောက်လေ၏။ ထို

---

၁ နိက္ခတခုသည် ရွှေတဆထောင် သို့မဟုတ် ကျပ်တဆယ်ရှိ၏။
၂ ဝဇိရစိန်ကျောက်ဟူသည် စိန်စစ်ရတနာပင်တည်း။

နောက် တဖန်လည်း ထင်းတို့မရှိကုန်ပါဟု ပြောကြား ကြပြန်ကုန်၏။ ဤအချိန်အခါ၌ ထင်းတို့ကိုရခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း ရနိုင်ဘွယ်မရှိချေ ပုဆိုး တိုက်ကျိကျတို့ကို ဖွင့်လှစ်၍ ထူကြမ်းသော ပုဆိုးတို့ကို မီးစာကျစ်ယဖြင့် ဆီအိုးတို့၌ ဆွတ်၍ ထမင်းကို ချက်ကြကုန်လော့ဟုဆိုလေ၏။ ထိုသူတို့လည်း လခွဲပတ်လုံး ထိုသူဌေးဆိုတိုင်း ပြုကြကုန်၏။ ဤသို့လျှင် လေးလတို့သည် လွန်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ပြုပြင်စီမံသော မဟာလတာတန်းဆာသည်လည်း ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။

မဟာလတာတန်းဆာ၏ ပုံစံ တန်ဘိုး သက်နိုးအကျိုး

ထိုမဟာလတာ တန်းဆာ၌ လေးစလယ် [1]ကွမ်းစားရှိသော ဝဇိရစိန်ကျောက်တို့သည် ထည့်စွပ်ယှဉ်တပ်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ ပုလဲတဆဲ့တစလယ် ကွမ်းစားတို့ရင်း သန္တာ နှစ်ဆဲ့နှစ်စလယ် ကွမ်းစားတို့ရင်း ပတ္တမြား သုံးဆဲ့သုံးစလယ် ကွမ်းစားတို့ရင်း ဤသို့ဆိုအပ်ပြီးသော ရတနာတို့ဖြင့်ရင်း တပါးသော ရတနာခုနစ်ပါးတို့ဖြင့်ရင်း ပြုပြင်စီရင် ချယ်လယ်အပ်သည်ဖြစ်၍ ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။ ဤတန်းဆာကား ချည်တို့ဖြင့် ယက်လုပ်အပ်သည်မဟုတ် မရောမရှက် ငွေသက်သက်ဖြင့်သာ ချည်ကိစ္စကို ပြုကြရကုန်၏။ထိုမဟာလတာ တန်းဆာသည် ဦးခေါင်း၌ စွပ်သည်ရှိသော် ခြေဖမိုးတိုင်အောင် ရောက်၏။ဖုံးမိ၏။ထိုထိုအရပ်၌ လက်စွပ်ကွင်းတို့ကို ယှဉ်၍ ပြုအပ်သော ကမ္ဗတ်သိမ်း ကျယ်သီးတို့သည် ရွှေဖြင့်ပြီးကုန်၏။ ကမ္ဗတ်ကွင်း ကျယ်သီးအိမ်တို့သည် ငွေဖြင့် ပြီးကုန်၏။အထက်ဦးခေါင်းအလယ်၌ လက်စွပ်ကွင်း တခုနှစ်ခုသောနားရင်းတို့၌ နှစ်ခု လည်ချောင်းရေမျို၌ တခု နှစ်ဘက်သော ပုဆစ်ဒူးဝန်းတို့၌ နှစ်ခု တတောင်ဆစ်နှစ်ဘက်တို့၌ နှစ်ခု ပေါင်နှစ်ဘက်တို့၌ နှစ်ခု ခါးစောင်နံဘေး နှစ်ဘက်တို့၌ နှစ်ခုတို့သည် ရှိသည် ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုမဟာလတာ တန်းဆာ၌ တခုသောဥဒေါင်းရုပ်သဏ္ဍာန် ပြုကြကုန်၏။

ထိုဥဒေါင်းရုပ်၏ လက်ယာဧတောင်ပန်၌ [2]ရွှေနီဖလံဖြင့် ပြီးသော ငါးရာသော လေသာတောင်တို့သည်ရင်း။ လက်ဝဲတောင်ပန်၌ ငါးရာသော လေသာတောင်တို့သည်ရင်း ရှိကြကုန်၏။ နှုတ်သီးသည် သန္တာဖြင့် ပြီး၏။ မျက်လုံး တို့သည် ပတ္တမြားတို့ဖြင့် ပြီးကုန်၏။ လည်တံနှင့် အမြီးတို့သည်လည်း ထို့အတူပတ္တမြားဖြင့်

[1] စလယ်းတောင်း,ခွက်တောင်း,ပြည်းတောင်းတို့ကို စလယ်ကွမ်းစား ခွက်ကွမ်းစား ပြည်ကွမ်းစားဟု ခေါ်ဝေါ်လေ့ရှိကြသည်၊

[2] ရွှေနီဖလံဟူသည်-နီသောအဆင်းရှိသော ရွှေကောင်းပင်တည်း။

ပြီးကုန်၏။ ငါးရာသော လေသာတောင် အရိုးတံတို့သည် ငွေဖြင့် ပြီးကုန်၏။ သလုံးမြင်းခေါင်းတို့သည် ထိုအတူငွေဖြင့်ပြီးကုန်၏။ ထိုဥဒေါင်းရုပ်သဏ္ဌာန်သည် ဝိသာခါ၏ ဦးထိပ်အလယ်၌ တောင်ထွတ်၌ နားလျက်ကသော ဥဒေါင်းကဲ့သို့ မြင်သူတို့စိတ်တွင် ထင်မြင်ရ၏။ လေသာတောင် အရိုးတံ တထောင်၏ အသံသည် နတ်တို့၏ကောင်းစွာညှိ၍ ဆိုအပ်သော သီချင်းသံကဲ့သို့ရင်း ငါးပါးသောအင်္ဂါ ရှိသော တူရိယာအသံကဲ့သို့ရင်း သာယာ နာပျော်ဘွယ် ဖြစ်၏။ အနီးသို့ ရောက်သော သူတို့သာလျှင် ထိုဝိသာခါ မဟာလတာ တန်းဆာ ဥဒေါင်းရုပ်၏ ဥဒေါင်း စင်စစ် အရှင်မဟုတ်သည့် အဖြစ်ကို သိနိုင်ကြရကုန်၏။ ထိုတန်းဆာသည် ကိုးကုဋေ အဘိုးထိုက်သည်ဖြစ်၍ ရွှေပန်းထိမ်သည်တို့အား လက်ခ တသိန်းပေးရ၏။

အဘယ်မည်သော ကောင်းမှု၏ အကျိုးဆက်ကြောင့် ထိုဝိသာခါသည် ဤမဟာလတာတန်းဆာကိုရသနည်းဟူမူကား ကဿပဘုရားရှင်လက်ထက်တော် အခါ၌ နှစ်သောင်းသော ရဟန်းတို့အား သင်္ကန်းလျာ ပုဆိုးကို လှူဒါန်း၍ မိမိ၏ ဥစ္စာ သာလျှင် ဖြစ်သော ချည်ကိုရင်း အပ်တို့ကိုရင်း ဆိုးရည်ကိုရင်း လှူဒါန်းဘူးလေသတတ် ထိုသင်္ကန်း ဒါန၏အကျိုးဆက်ဖြင့် ဤမဟာလတာတန်းဆာကို ရလေသတည်း။

[ထိုစကားသည်မှန်၏ မိန်းမတို့အား သင်္ကန်းအလှူသည် မဟာလတာ တန်းဆာဘဏ္ဍာ ရခြင်းဖြင့် အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရပေ၏။ ယောကျ်ားတို့ အားကား [၁]တန်းခိုးဖြင့် ပြီးသော သပိတ်သင်္ကန်း ရခြင်းဖြင့် အထွတ်အထိပ် သို့ ရောက်ရပေ၏။]

လက်ဖွဲ့လိုက်သော ပစ္စည်းများ

ဤသို့လျှင် သူဌေးကြီးသည် လေးလတို့ဖြင့် (လေးလတို့ပတ်လုံး) သမီးအတွက် စီရင်ဘွယ် အမှုကြီးငယ် အခမ်းအနားကို ပြုပြီးလျှင် ထိုဝိသာခါအား ပေးအပ်သော ဥစ္စာစည်းစိမ်ကို ပေးကမ်းချီးမြှင့် လက်ဖွဲ့လိုသဖြင့် အသပြာတို့ဖြင့် ပြည့်သော လှည်းငါးရာ ရွှေအိုး ရွှေခွက်တို့ဖြင့် ပြည့်သော လှည်းငါးရာ ငွေအိုး ငွေ

---

၁ ဧဟိဘိက္ခုဟု ဘုရားရှင်ခေါ်သည့်အဆုံး၌ သပိတ်သင်္ကန်း လွယ်ချိဆင်မြန်းလျက် ရဟန်း အဖြစ်ကို ချက်ချင်းရခြင်းဟူလို။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့ကား ရဟန္တာဖြစ်၍ နိဗ္ဗာန် ဝင်နိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ချည်းသာဟူ၏။

ခွက်တို့ဖြင့်ပြည့်သော လှည်းငါးရာ ကြေးနီအိုး ကြေးနီခွက်တို့ဖြင့် ပြည့်သော လှည်းငါးရာ ပတ္တုဏ္ဏတိုင်းမှဖြစ်သောပုဆိုး ပိုးချည်ပုဆိုးတို့ဖြင့် ပြည့်သောလှည်း ငါးရာ ထောပတ်ဖြင့်ပြည့်သောလှည်းငါးရာ ဆီဖြင့်ပြည့်သောလှည်း ငါးရာ သလေးဆန်ဖြင့် ပြည့်သောလှည်းငါးရာ ထွန်တုံး ထွန်သွားစသော အဆောက် အဦတို့ဖြင့် ပြည့်သောလှည်းငါးရာတို့ကို ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုနေ့ဥယသူဌေးကြီး အား ငါ့သမီးသည် ရောက်လေရာ အရပ်၌ဤမည်သော ဥစ္စာပစ္စည်းတို့ဖြင့် ငါ့အား အလိုရှိ၏ဟူ၍ သူတပါးအိမ်သို့ မစေခိုင်းရပါစေလင့်ဟု အကြံအစည် ဖြစ်လေ သတတ်။ ထို့ကြောင့် ခပ်သိမ်းသော အဆောက်အဦတို့ကို ပေးကမ်းလက်ဖွဲ့စေ လေသတည်း။ တခုတခုသောရထား၌ အလုံးစုံသောတန်းဆာ ဆင်ယင်လျက် သုံးယောက် သုံးယောက်စီ ဖြစ်ကုန်သောအဆင်းလှပသော ကျွန်မတို့ကို ထား၍ ရထားငါးရာတို့ကို ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုအဆင်း လှပသော ကျွန်မတို့ကို ရေချိုး ခိုင်းလျက် ကျွေးမွေးခိုင်းလျက် တန်းဆာ ဆင်ယင်ခိုင်းလျက် လှည့်လည်ကြကုန် လော့ဟု တထောင့်ငါးရာသော အလုပ်အကျွေး အခြွေအရံမိန်းမတို့ကို ပေးလိုက် လေသတည်း။

ထို့နောက် သူဌေးကြီးအား ငါ၏ချစ်သမီးအား နွားတို့ကို ပေးလိုက်ဦးအံ့ဟု အကြံအစည် ပေါ်ပေါက်လာပြန်သဖြင့် သူဌေးကြီးသည် ယောကျ်ားတို့ကိုခေါ်၍ ဤသို့ စေခိုင်းလေ၏။ အချင်းတို့ သွားကြချေကုန်လော့ ငယ်သော နွားခြံ၏ တံခါးကိုဖွင့်၍ ¹သုံးဂါဝုတ်တို့၌ သုံးလုံးသော စည်ကြီးတို့ကိုယူ၍ တည်နေကြ ကုန်လော့ အပြန့်အကျယ်အားဖြင့် ²တဥသဘ အတိုင်းအရှည်ရှိသော နေရာ၌ နံပါးနှစ်ဘက်တို့၌ တည်နေကြကုန်လော့ နွားတို့အား ထိုထက်အလွန် သွားအံ့ သောငှါ မပေးကြကုန်လင့် ဤသို့တည်နေသောကာလ၌ စည်ကြီးသံ ပြုကြရမည် ဟု စေခိုင်းလေ၏ ထိုယောကျ်ားတို့လည်း သူဌေးကြီးဆိုတိုင်းပြုကြ၍ နွားတို့ကို နွားခြံမှထွက်စေသဖြင့် တဂါဝုတ်သို့ရောက်သောအခါ စည်သံ အမှတ်သညာကို ပြုကြကုန်၏။ တဖန် ယူဇနာခွဲသို့ ရောက်သောအခါ စည်သံအမှတ် သညာကို ပေးကြပြန်၏။ တဖန် သုံးဂါဝုတ်သို့ ရောက်ပြန်သောအခါလည်း စည်သံ အမှတ် သညာကိုပေးလျက် အပြန့်အကျယ်အားဖြင့် သွားခြင်းကိုလည်း တားမြစ်ကြလေ

၁ တဂါဝုတ်ဟူသည် သုံးမိုင်ကျော်ဖြစ်၏။

၂ တဥသဘဟူသည် အတောင်တရာလေးဆယ် သို့မဟုတ် ပေနှစ်ရာကျော်ဖြစ်၏။

ကုန်၏။ ဤသို့ အလျှားအားဖြင့် သုံးဂါဝုတ်၊အပြန့်အကျယ်အားဖြင့် တဥသဘမျှ သောအရပ်၌နွားတို့သည် အချင်းချင်းတိုးဝှေ့လျက် နေကြလေကုန်၏။

သူဌေးသည်လည်း ငါ့သမီးအလို့ငှါ ဤမျှလောက်သောနွားတို့သည် သင့်တော် လောက်ပြီ တံခါးကိုပိတ်ကြကုန်လော့ဟု ဆိုလျက် နွားခြံတံခါးကို ပိတ်ထား စေ၏။ တံခါးပိတ်အပ်သည်ရှိသော် ဝိသာခါ၏ကောင်းမှု အကျိုးအားဖြင့် ခွန် အားကြီးကုန်သော နွားလားတို့သည်၎င်း နွားမတို့သည်၎င်း ခုန်၍ခုန်၍ ထွက်ကြ လေကုန်၏။ လူတို့ပိတ်ပင်တားဆီးကြကုန်စဉ်ပင်လျှင် ခြောက်သောင်း အတိုင်း အရှည်ရှိကုန်သော အားကြီးသော နွားလားတို့သည်၎င်း ခြောက်သောင်း အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သောနွားမတို့သည်၎င်း ထွက်လိုက်ကြကုန်၏။ထိုမျှလောက် အတိုင်းအရှည်ရှိသော ခွန်အားကြီးသော နွားလားဥသဘတို့သည် ထိုနွားမတို့၏ နောက်မှ ခုန်ထွက်ခါ အစဉ်လိုက်ကြကုန်၏။ အဘယ်ကောင်းမှုကံ၏ အကျိုး ဆက်အားဖြင့် ဤသို့နွားတို့သည် တားမြစ်ကုန်သော်လည်း လိုက်သွား ကြလေ ကုန်သနည်း ဟူမူကား တန်ပြီဟုတားမြစ်ကုန် တားမြစ်ကုန်သော အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် တို့အား အားကြီးစွာ လှူဒါန်းသော အလှူဒါန၏အစွမ်းဖြင့် လိုက်သွား ကြလေ ကုန်သတည်း။ ထိုဝိသာခါသည် ကဿပမြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော် အခါ၌ ကိကီမင်းကြီး၏သမီးတော် ခုနစ်ယောက်တို့တွင် အငယ်အထွေးဆုံး သံဃဒါသီ မည်သော မင်းသမီးဖြစ်၍ နှစ်သောင်းသောရဟန်းတို့အား ငါးပါးသော နွားနို့ အရသာ အလှူကိုပေးလှူလတ်သည်ရှိသော် မထေရ်တို့၏၎င်း ပဉ္စင်းငယ် တို့၏၎င်း သာမဏေတို့၏၎င်း သပိတ်ခွက်ကို လက်ဖြင့်ပိတ်ထား၍ တန်ပြီတန်ပြီဟု တားမြစ် ကြကုန်သော်လည်း ဤအာဟာရသည် ကောင်းမြတ် ချိုမြိန် လှပါသည်ဘုရား ဤအာဟာရသည် နှစ်သက်မြတ်နိုးဘွယ် ရှိလှပါသည်ဘုရားဟုဆို၍ လှူဒါန်းပေး ကမ်းဘူးသတတ်၊ ဤသို့လှူဒါန်းပေးကမ်းအပ်သော ထိုကုသိုလ်ကံ၏အကျိုးဆက် အားဖြင့် တားဆီးပိတ်ပင် အပ်ကုန်သော်လည်း ထိုနွားတို့သည် ခြံမှခုန်၍ ထွက် လိုက်ကြလေကုန်သတည်း။

သူဌေးကြီးသည် ဤမျှလောက်သော ဥစ္စာကို ပေးသောအခါ၌ သူဌေး ကတော်ကြီးသည် ဤသို့ဆိုဖူးလေ၏ အရှင်သူဌေးကြီးတို့သည် ကျွန်တော်မ၏ သမီး အလို့ငှါ အလုံးစုံသောစည်းစိမ်ဥစ္စာကို စီရင်ပေးအပ်ပြီ အမှုကြီးငယ်ကို ရွက်

ဆောင် ပြုလုပ်အံ့သော ကျွန်ယောကျ်ား ကျွန်မိန်းမတို့ကို မစီရင်အပ်ကုန်။ အကြောင်းကား အသို့ရှိပါသနည်းဟု မေးမြန်းပြောဆိုလေ၏။ ငါ့သမီး၌ ချစ်ခင်သည် မချစ်ခင်သည်တို့ကိုသိရစိမ့်သောငှါ မစီရင်အပ်ကုန်။ ငါသည်ငါ့သမီး ဝိသာခါနှင့် အတူမလိုက်လိုသော သူတို့ကိုလည်းပင်း၌ ကိုင်ငင်ဆွဲယူ၍ နှင်ထုတ်ခြင်းငှါ အလိုမရှိ ယာဉ်သို့တက်စီး၍ သွားသော အခါ၌သာလျှင် ငါ့သမီးဝိသာခါနှင့်အတူ လိုက်လိုသော သူတို့သည် လိုက်သွားကြကုန်လော့ မလိုက်လိုသော သူတို့သည် မလိုက်သွားကြကုန်လင့်ဟူ၍ ပြောဆိုပေအံ့ဟု ဖြေဆိုလေ၏။

မင်္ဂလာဆောင်သတို့သမီးအား ဆုံးမ၍ပို့ခြင်း

ထိုနောက် နက်ဖြန်ငါ၏သမီးသည် သွားရပေတော့လတ္တံ့ဟု တိုက်ခန်းတွင်း၌ နေထိုင်လျက် သမီးကိုအနီး၌ ထိုင်နေစေပြီးလျှင် ချစ်သမီး လင့်အိမ်၌ နေသော မိန်းမမည်သည် ဤမည် ဤမည်သော ဝတ်အကျင့်ကို စောင့်ရှောက်ခြင်းငှါ သင့်လျော်ပေ၏ဟု ဆိုလျက် အဆုံးအမဩဝါဒကို ပေးလေ၏။ ဤမိဂါရ သူဌေးကြီးသည်လည်း အခြားမဲ့ဖြစ်သော တိုက်ခန်း၌နေလျက် ဓနဉ္စယသူဌေးကြီး၏ အဆုံးအမပေးသောစကားကို နာကြား နားထောင်ကာ နေလေ၏။ ထိုဓနဉ္စယသူဌေးကြီးသည်လည်း သမီးဝိသာခါကို ဤသို့ဆုံးမ ဩဝါဒပေးလေ၏။ချစ်သမီး ယောကျ်ာမ အိမ်၌နေသော အမျိုးချွေးမ မည်သည်ကား—

၁ အတွင်းမီးကို အပသို့မထုတ်အပ်။

၂ အပမီးကို အတွင်းသို့ မသွင်းအပ်။

၃ ပေးသောသူအားသာ ပေးအပ်၏။

၄ မပေးသောသူအား မပေးအပ်။

၅ ပေးသောသူအားရင်း မပေးသောသူအားရင်း ပေးအပ်၏။

၆ ချမ်းသာစွာ ထိုင်နေအပ်၏။

၇ ချမ်းသာစွာ စားအပ်၏။

၈ ချမ်းသာစွာ အိပ်စက်အပ်၏။

၉ မီးကို လုပ်ကျွေးအပ်၏။

၁၀ အိမ်တွင်းနတ်ကို ရှိခိုးအပ်၏။

ဤသို့ ဤဆယ်ပါးသော အဆုံးအမဩဝါဒကိုပေး၍ တဖန်မိုးသောက်ရောက်သောနေ့၌ ခပ်သိမ်းသော စစ်သည်ဗိုလ်ပါတို့ကို စည်းဝေးစေ၍ မင်းစစ်သည် အပေါင်းတို့အလယ်၌ရှစ်ယောက်သောသူကြွယ်တို့ကို တာဝန်ခံယူစေလျက်ရောက်ရာအရပ်၌ ငါ၏သမီးအား အပြစ်ဒေါသသည် အကယ်၍ဖြစ်ခဲ့ငြားအံ့ သင်တို့သည် အပြစ်ဒေါသကိုစောကြောပြစ်တင်သုတ်သင်ရမည်ဟုဆို၍ ကိုးကုဋေအဘိုးထိုက်တန်သော မဟာလတာတန်းဆာဖြင့် သမီးကိုတန်းဆာဆင်ယင်စေပြီးလျှင်ရေချိုးကသယ်မှုန့် ဆပ်ပြာဘိုး ငါးဆဲ့လေးကုဋေသော ဥစ္စာကိုပေးပြီးမှ ယာဉ်ထက်သို့တက်စေလျက် သာကေတပြည်၏အနီးထက်ဝန်းကျင် မိမိဥစ္စာဖြစ်ကုန်သောအနုရာဓပြည်မျှလောက်အတိုင်းအရှည်ရှိသော တဆဲ့လေးခရိုင် အပိုင်စားရာကျေးရွာတို့၌ ငါ၏သမီးနှင့် အတူတကွ လိုက်သွားလိုသောသူတို့သည် လိုက်သွားကြကုန်လော့ဟုစည်လည်စေ၏။ ရွာသူရွာသားတို့သည် စည်သံကိုကြားလျှင်ကြားခြင်း ငါတို့၏သခင်မ သွားသောအခါ ဤအရပ်၌နေသဖြင့် ငါတို့အား အဘယ်အကျိုးရှိတော့အံ့နည်းဟု တဆဲ့လေးရွာ၌ အနည်းငယ်မျှလောက်သောသူကိုသာ ကြွင်းကျန်စေသဖြင့် ထွက်လိုက်ကြလေကုန်၏။ မေဏ္ဍကသူဌေးကြီးသည်လည်း ကောသလမင်းကြီးအားၣင်း မိဂါရသူဌေးကြီးအားၣင်း ပူဇော်သက္ကာ မြတ်နိုးတနာပြု၍ အတန်ငယ်လိုက်ပို့လျက် ထိုသူတို့နှင့်တကွ သမီးဝိသာခါကိုလွှတ်လိုက်လေ၏။

ဝိသာခါ လောကဝတ်ကျေပွန်ခြင်း

မိဂါရသူဌေးသည်လည်း အလုံးစုံသောသူတို့၏နောက်မှ ယာဉ်ငယ်၌ စီးနေလျက် သွားသည်ရှိသော် ဗိုလ်ပါအပေါင်းကို မြင်ရလျှင် ဤသူတို့ကားအဘယ်မည်သောသူတို့နည်းဟုမေး၏။ အရှင်သူဌေးကြီး၏ ချွေးမ၏ အမှုကြီးငယ်ပြုလုပ်ရွက်ဆောင်ကြကုန်သောကျွန်မိန်းမကျွန်ယောကျ်ားတို့ပါတည်းဟု ပြောဆိုလတ်သည်ရှိသော် ဤမျှလောက်သောသူတို့ကို အဘယ်သူသည် ကျွေးမွေးနိုင်လတ္တံ့နည်း။ ထိုသူတို့ကို ပုတ်ခတ်ရိုက်နှက်၍ ထွက်ပြေးစေကြကုန်လော့ မပြေးကြကုန်သည်ရှိသော် ဤအရပ်မှနေ၍ ဒဏ်ထားကြကုန်လော့ဟုဆိုလေ၏။ ဝိသာခါသည်ကား ဖဲကြပါကုန်လော့ မတားမြစ်ကြပါကုန်လင့် ဗိုလ်ပါအပေါင်း သည်ပင်လျှင်ဗိုလ်ပါအပေါင်းအား ထမင်းကို ပေးပေလတ္တံ့ဟု ဆိုလေ၏။ ဤသို့ပင်ဆိုသော်သည်း မိဂါရသူဌေးကြီးသည် ချစ်သမီး ငါတို့အားဤသူတို့ဖြင့် အလိုမရှိ ဤသူတို့

ကို အဘယ်သူကျွေးမွေးနိုင်လတ္တံ့နည်းဟုဆိုလျက် အုတ်ခဲ လုံတံ စသည်တို့ဖြင့် ပစ်ခတ်ရိုက်နှက်၍ ရှေးဦးစွာထွက်ပြေးစေပြီးလျှင် ကြွင်းကျန်သောသူတို့ကို ငါတို့အား ဤမျှလောက်သောသူတို့ဖြင့် သင့်တော်လောက်ပေပြီဟုဆို၍ ထိုသူတို့ကို ယူဆောင်ကာသွားလေ၏။

ထိုနောက် ဝိသာခါသည် သာဝတ္ထိပြည်မြို့တံခါးသို့ ရောက်သောအခါ ဤသို့ ကြံ၏၊ ငါသည်ဖုံးလွှမ်းမိုးကာသော ယာဉ်၌နေထိုင်၍ ဝင်ရအံ့လော ထိုသို့မဟုတ် ရထားထက်၌ရပ်တည်၍ ဝင်ရအံ့လောဟု ကြံလေ၏။ ထိုအခါဝိသာခါအား ဤသို့သောအကြံဖြစ်လေ၏။ ဖုံးလွှမ်းမိုးကာသောယာဉ်ဖြင့်ဝင်မူ မဟာလတာတန်းဆာ၏ဂုဏ်အထူးသည် ထင်ရှားလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု အကြံဖြစ်ပေါ်လတ်သဖြင့် ဝိသာခါသည် အလုံးစုံသော ပြည်သူပြည်သားအပေါင်းအား မိမိကိုယ်ကိုမြင်စေလျက် အမိုးမရှိသောရထားထက်၌ ရပ်တည်၍ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဝင်လေ၏။ သာဝတ္ထိပြည်သူပြည်သားတို့သည် ဝိသာခါ၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာနှင့် ပြည့်စုံခြင်းကိုမြင်ရလျှင် ဝိသာခါမည်သောဤသတို့သမီးသည် ဤသို့ သဘောရှိပေသတတ် အံ့သြ၍မဆုံးနိုင်အောင်ခမ်းနားသောဤစည်းစိမ်နှင့်ပြည့်စုံခြင်းသည်ဤဝိသာခါ သတို့သမီးအားသာလျှင် သင့်လျော်လျောက်ပတ်လှပေ၏ဟု ချီးမွမ်းပြောဆိုကြကုန်၏။ ဤသို့လျှင်ဝိသာခါသည် ကြီးကျယ်ခမ်းနား များစွာသော စည်းစိမ်ချမ်းသာဖြင့် မိဂါရသူဌေးကြီး၏အိမ်သို့ဝင်လေ၏။ ရောက်သောနေ့၌ပင်လျှင် ထိုဝိသာခါအား မြို့၌နေသော အလုံးစုံသောသူတို့သည် ငါတို့၏ ဓနဉ္စယသူဌေးသမီး ဝိသာခါသည် မိမိမြို့သို့ ရောက်လာသောသူတို့အား များစွာသော ပူဇော်သက္ကာရကိုပြုဘူး၏။ ငါတို့သည်လည်း ပေးတုံ့ပေးလှည့် ပူဇော်သက္ကာရကိုပြုကုန်အံ့ဟု စွမ်းအားသတ္တိ ရှိသည်အလျောက် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာကို စေလွှတ်ပို့ကြလေကုန်၏။

ဝိသာခါသည်လည်း ထိုပြည်သူပြည်သားတို့ ပို့သလာသော လက်ဆောင်ပဏ္ဏာကို ထိုပြည်၌သာလျှင် အချင်းချင်းဖြစ်ကုန်သော အမျိုးတို့၌ ရောက်လာတိုင်းသော လက်ဆောင်ပဏ္ဏာကာရတို့ကို လဲလှယ်လျက် အလုံးစုံသော သူတို့အားသာလျှင် ပေးကမ်းစေလေ၏။ ဤသို့လျှင် ဝိသာခါသည် ဤဥစ္စာကို ငါ့မိခင်အား ပေးကြပါကုန်လော့ ဤဥစ္စာကို ငါ့ဘခင်အား ပေးကြပါကုန်လော ဤ

ဥစ္စာကို ငါ့မောင်ကြီး မောင်ငယ်တို့အားပေးကြပါကုန်လော့ ဤဥစ္စာကို ငါ့အစ်မ ညီမအား ပေးကြပါကုန်လော့ဟု ထိုထိုသူတို့၏ အရွယ်အားလျော်စွာ ချစ်ဘွယ် သော စကားကိုဆို၍ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာကို ပို့သစေ၏။ သာဝတ္ထိပြည် အလုံး၌ နေသောသူတို့ကို ဆွေမျိုးအရင်းအချာတို့ကဲ့သို့ ပြုလေ၏။ ထိုနောက် ဝိသာခါ သူဌေးသမီးအိမ်သို့ ရောက်သောညဥ့်အတို့ အခြားမဲ့ သန်းခေါင်ယာမ် အခါ၌ အာဇာနည် မြင်းငယ်ကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်သော မြည်းမအားကိုယ်ဝန်မှထမြောက် ဖွားမြင်ခြင်းသည် ဖြစ်လေ၏။ ဝိသာခါသည် ကျွန်မတို့နှင့်အတူတကွ မီးရှူး မီးတိုင်တို့ကို ညှိထွန်းကိုင်ယူစေ၍ ထိုမြည်းမသားဖွားရာသို့ သွားသဖြင့် မြည်းမကို ရေနွေးဖြင့် ရေချိုးစေ၍ ဆီဖြင့်လိမ်းကျံပြီးလျှင် မိမိနေရာ အရပ်သို့သာ သွား လေ၏။

ဝိသာခါအမှုရှောက်ပုံ

မိဂါရသူဌေးကြီးသည်လည်း သားအား ထိမ်းမြားခြင်း မင်္ဂလာကို ပြုသည် ရှိသော် ၁မနီးမဝေးသော ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော် မူသော်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို နှလုံးသွင်းခြင်း မပြုမူ၍ ရှည်ကြာစွာသော ကာလပတ်လုံး အဝတ်မရှိသော အစေလကတိတ္ထိရဟန်းတို့၌ ချစ်ကြည်မြတ်နိုးခြင်းဖြင့်တိုက်တွန်း နှိုးဆော်အပ်သည် ဖြစ်ရကား ငါ၏ အရှင်ကောင်းတို့အားလည်း ပူဇော် သက္ကာရကိုပြုကြကုန်ဦးအံ့ဟုတခုသောနေ့၌ အရာမကမျှားစွာကုန်သော အိုးသစ် တို့၌ ရေမရောသော နို့ဃနာကို ချက်စေ၍ ငါးရာမျှလောက်ကုန်သော ၂အစေလက တက္ကတွန်းတို့ကို ပင့်ဘိတ်စေပြီးလျှင် အိမ်တွင်းသို့ ပင့်သွင်း၍ ငါ၏ ချွေးမ ဝိသာခါသည် လာပါစေ ရဟန္တာကြီးတို့ကို ရှိခိုးပါစေဟု ဝိသာခါထံသို့ သတင်းစကားကို စေလွှတ်လိုက်လေ၏။ သောတာပန် အရိယာ သာဝိကာမ ဖြစ်သောဝိသာခါသည် ရဟန္တာကြီးတို့ကို ဟူသောစကားကို ကြားရလျှင် အလွန် တရာ ရွှင်လန်းနှစ်သက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုရဟန္တာကြီးတို့၏ ဆွမ်းဘုဉ်း ပေးရာအရပ်သို့ ရောက်သွားလျှင် ထိုအစေလက တက္ကတွန်းတို့ကို ကြည့်ရ မြင်ရ

---

၁ ဒူရဋ္ဌာနေဟူသော ပါဠိကို အဝိဒူရဋ္ဌာနေဟု ဝိနည်းဋီကာတို့၌ဖွင့်သဖြင့် ဤနေရာ၌လည်း မနီးမဝေးဟု ယောဇနာလိုက်သည်။

၂ အစေလကတက္ကတွန်း၊ အဝတ်ချွတ်လျက် နေနိုင်မှ ရဟန္တာ ဖြစ်သည်ဟု အယူရှိသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတမျိုး။

သဖြင့် ဤသို့သဘောရှိကုန်သော အရှက်အကြောက် ဟိရိ ဩတ္တပ္ပမှ ကင်းကုန်သော သူတို့သည် ရဟန္တာမည်သောသူတို့ မဟုတ်ကုန်။ အဘယ့်ကြောင့် ငါ၏ ယောက္ခမ သူဌေးကြီးသည် ငါ့ကို ခေါ်စေလေဘိသနည်းဟု မနှစ်သက်သဖြင့် စက်ဆုပ်ဘွယ်ရှိလေစွ စက်ဆုပ်ဘွယ်ရှိလေစွ[၁] ဓိ,ဓိ,ဟုကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချလျက် မိမိနေရာ အရပ်သို့သာ ပြန်သွားလေ၏။

အလုံးစုံသော အစေလက တက္ကတွန်းတို့သည် ထိုဝိသာခါကို မြင်လတ်သော် တပြိုင်နက်တည်းအားဖြင့်သာလျှင် သူဌေးကြီးကို ကဲ့ရဲ့ကြလေကုန်၏။ ဒါယကာ သူဌေးကြီး အသင်သည် တပါးသော အမျိုးကောင်းသ္မီးကို မရနိုင်လေသလော ရဟန်းဂေါတမ၏တပည့်မဖြစ်သော အလွန်ယုတ်မာသော သူယုတ်မာမကို ဤ အိမ်သို့ ဆောင်ယူသွင်းထားလေဘိသနည်း လျင်မြန်စွာ ထိုသူယုတ်မာမကို ဤ အိမ်မှ နှင်ထုတ်စေလော့ဟု ဆိုကြကုန်၏။ သူဌေးကြီးသည်ကား ငါသည် ဤ ရဟန္တာကြီးတို့၏ စကားမျှဖြင့်သာလျှင် ငါ့ချွေးမ ဝိသာခါကို နှင်ထုတ်စေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်၊ ဝိသာခါသည် များမြတ်သော စည်းစိမ်ချမ်းသာရှိသော အမျိုးကြီး တဦး၏ သ္မီးဖြစ်ပေသည်ဟု ကြံလျက် အရှင်ကောင်းတို့ အသက်အရွယ် နုံနယ် ပျို့မြစ်သောသူတို့မည်သည်ကား သိ၍ဇင်း မသိ၍ဇင်း ပြုကုန်ရာ၏။ အရှင်ဘုရား တို့သည် ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ်သာ နေကြပါကုန်လော့ဟု တောင်းပန် လျှောက် ကြား၍ ထိုအစေလကတို့ကို လွှတ်လိုက်ပြီးလျှင် သူဌေးကြီးသည် မြတ်သောသူ တို့အား နေခြင်းငှါထိုက်သောနေရာ၌ ထိုင်နေလျက် ရွှေခွက်၌ ရေမရောသော နို့ဃနာကို သုံးဆောင်စားသောက်၍ နေလေ၏။ ထိုအခါ ဆွမ်းခံလှည့်လည်လေ့ ရှိသောမထေရ်တပါးသည် ဆွမ်းအလို့ငှါလှည့်လည်လတ်သည်ဖြစ်၍ ထိုသူဌေးကြီး အိမ်သို့ဝင်ရောက်လာလေ၏။ဝိသာခါသည် ယောက္ခမဖြစ်သော မိဂါရသူဌေးကြီး ကို ယပ်ခတ်လျက်နေစဉ်ဆွမ်းခံကြွလာသော ထိုမထေရ်ကိုမြင်ရ၍ ငါ၏ယောက္ခမ ကြီးအားပြောကြားခြင်းငှါ မသင့်မလျော်ဟု ကြံစည်လျက်သူဌေးကြီးသည် ထို မထေရ်ကိုမြင်နိုင်လောက်သော အခြင်းအရာဖြင့် နေရာမှ ဖဲ၍နေလေ၏။

ထိုမိဂါရသူဌေးသည်ကား မိုက်မဲတွေဝေသည်၏အဖြစ်ကြောင့် မထေရ်ကိုမြင် ပါလျက်လည်း မမြင်လေယောင် ဟန်ဆောင်၍ အောက်သို့ မျက်နှာမူလျက်

---

၁ ဓိ, ဓိ ဟူသောစကားသည် စက်ဆုပ်ရွံရှာသောအခါ အသုံးပြုသောစကားဖြစ်သည်။

(ငှုံးလျက်) စားမြဲတိုင်းသာစားနေသည်သာတည်း။ ဝိသာခါသည် ငါ၏ယောက္ခမ ကြီးသည်မထေရ်မြတ်ကိုမြင်၍လည်း [၁]အမှတ်သညာမပြုလေဟုသိ၍ အရှင်ဘုရား လွန်၍ အလိုရှိတော်မူကြပါဘုရား (ကန်တော့ဆွမ်းပါဘုရား) တပည့်တော်မ၏ ယောက္ခမကြီးသည် အဟောင်းကိုသာ စားသောက်ပါသည်ဘုရားဟု လျှောက် ကြားလေ၏။ ထိုမိဂါရသူဌေးကြီးသည် အစေလကတက္ကတွန်းတို့ကပြောဆိုသော ကာလ၌ သည်းခံနိုင်ပါသော်လည်း အဟောင်းကိုသာစားသောက်ပါသည် ဟူ၍ ဆိုသောခဏ၌သာလျှင် လက်ကိုဖယ်၍ ဤနို့ဃနာကို ဤနေရာမှဆောင်ယူကြ ကုန်လော့ဟု ဆိုပြီးလျှင် ဤသူယုတ်မ အားလုံးတို့ကို ဤအိမ်မှ နှင်ထုတ်ကြကုန် လော့ ကိုင်ဆွဲကြကုန်လော့ ဤချွေးမဝိသာခါသော်မှလည်း ငါ့ကို ဤသို့သဘော ရှိသော မင်္ဂလာအခါကောင်း၌ အညစ်အကြေးကိုစားသောသူ ဖြစ်အောင် ပြုဘိ၏တကားဟု ဆိုလေ၏။

ဝိသာခါ၌ပြစ်မှု မရှိခြင်း

ထိုအခါ အိမ်၌အလုံးစုံသော ကျွန်အမှုလုပ်တို့သည် ဝိသာခါ၏ဥစ္စာဖြစ်ကုန် သော ကျွန်အမှုလုပ်တို့သာလျှင်ဖြစ်၍ အဘယ်သူသည် ထိုဝိသာခါကို လက်၌ရင်း ခြေ၌ရင်း ကိုင်ဆွဲယူငင်ဝံ့အံ့နည်း ခံတွင်းဖြင့် ပြောဆိုခြင်းငှါ ဝံ့သောသူမျှလည်း မရှိ။ ဝိသာခါသည် ယောက္ခမကြီး၏ စကားကိုကြားရသဖြင့် ဤသို့ဆိုလေ၏။ ဘခင် ကျွန်မတို့သည် ဤမျှသောစကားကို ပြောကာမတ္တမျှဖြင့် မထွက်မသွား နိုင်ပါ ကျွန်မကို အသင်သူဌေးကြီးတို့သည် ရေဆိပ်မှခေါ်ငင်ဆောင်ယူလာသော ရေခပ်ကျွန်မကဲ့သို့ ဆောင်ယူအပ်သည်မဟုတ်ပါ ထင်ရှားရှိသော မိခင်ဘခင်တို့၏ သမီးတို့မည်သည်ကား ဤမျှဖြင့်မထွက်သွားနိုင်ကြပါကုန်။ ဤသို့သောအကြောင်း ကြောင့် ကျွန်မ၏ဘခင်သည် ဤအရပ်သို့လာသောအခါ သူကြွယ်ရှစ်ယောက် တို့ကိုခေါ်စေ၍ ငါ့သမီးအား အပြစ်ဒေါသသည် အကယ်၍ဖြစ်ခဲ့ငြားအံ့ အသင် တို့သည်စောကြောပြစ်တင်သုတ်သင်ကြကုန်လော့ဟု ဆို၍ ကျွန်မကို ထိုသူကြွယ် ရှစ်ယောက်တို့၏လက်၌ အပ်နှံ၍ထည့်လိုက်ပါသည် ထိုသူကြွယ်တို့ကိုခေါ်စေ၍ ကျွန်မ၏အပြစ် ရှိ မရှိကို သုတ်သင် ရှင်းလင်းစေတော်မူကြပါကုန်ဦးလော့ ဟု ဆို၏။

---

၁ ကုသိုလ်သစ်ကောင်းမှုမပြုလေဟု မှတ်ဖွယ်ရှိသည်။

သူဌေးကြီးသည်လည်း ဤဝိသာခါကား ကောင်းသောစကားကိုဆိုပေသည်ဟု သူကြွယ်ရှစ်ယောက်တို့ကို ခေါ်စေ၍ ဤသူငယ်မသည် မင်္ဂလာအခါကောင်း၌ ထိုင်နေလျက် ရေမရောသော နို့ဂဏာကို ရွှေခွက်တွင်ထည့်၍ သုံးဆောင်စားသောက်နေသော ငါ့ကို အညစ်အကြေး သုံးဆောင် စားသောက်သောသူ ဟူ၍ ဆိုလေဘိသည်ဟုဆိုပြီးလျှင် ဤသတို့သမီးအားအပြစ်သို့တင်၍ဤသတို့သမီးကို ဤအိမ်မှ နှင်ထုတ်လိုက်ကြပါကုန်လော့ဟု ပြောဆိုလေ၏။ သူကြွယ်ရှစ်ယောက်တို့ကလည်း ချစ်သမီး ဤသို့ပြောဆိုမိသည် မှန်သလောဟု မေးစစ်လတ်သော် ဝိသာခါက ဘခင်တို့ ကျွန်မသည် ဤသို့ပြောဆိုရသည်မဟုတ်ပါ ဆွမ်းခံလှည့်လည်သော မထေရ်တပါးသည် အိမ်တံခါး၌ ရပ်လာသည်ရှိသော် ကျွန်မ၏ယောက္ခမကြီးသည် ရေမရောသော ချိုမြိန်ကောင်းမြတ်သော နို့ဂဏာကို သုံးဆောင်စားသောက်စဉ် မထေရ်ရှင်ဆွမ်းရပ်လာသည်ကို နှလုံးသွင်းခြင်းကို မပြုသောကြောင့် ငါ၏ယောက္ခမကြီးကား ဤကိုယ်အဖြစ်၌ ကောင်းမှုကိုမပြုရှေး၌ပြုအပ်သော ကောင်းမှုကံ၏ အကျိုးကိုသာလျှင် ခံစားစံစားလေဘိ၏ဟု ကြံစည်မိ၍ အရှင်ဘုရား ကန်တော့ဆွမ်းပါဘုရား တပည့်တော်မ၏ ယောက္ခမကြီးသည် အဟောင်းကိုစားသောက်ပါသည်ဟု ကျွန်မပြောဆိုပါသည် ဤသို့ပြောဆိုရာ၌ ကျွန်မအား အဘယ်အပြစ်ရှိပါသနည်းဟု ဝိသာခါဆိုသည်ရှိသော် ရှစ်ဦးကုန်သော သူကြွယ်တို့ကလည်း အရှင်သူဌေးမင်း ဤသို့ပြောဆိုရာ၌ တစိုးတစိအပြစ်မရှိချေ အကျွန်ုပ်တို့၏သမီးသည် သင့်လျော်လျောက်ပတ်ကောင်းမြတ်သောစကားကိုသာ ဆိုချေသည်တကား အရှင်သူဌေးကြီးသည် အဘယ့်ကြောင့် အမျက်ထွက်ဘိသနည်းဟု ဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါမိဂါရသူဌေးကြီးကအမောင်သူကြွယ်တို့ ဤအပြစ်သည်အပြစ်မဟုတ်သေးလျှင် ရှိပါစေဦးတော့။ ဤဝိသာခါသည် တနေ့သ၌ သန်းခေါင်ယာမ်တွင် ကျွန်ယောကျ်ား ကျွန်မိန်းမတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် အိမ်နောက်ဖေးသို့ ဆင်းသွားဘူးသည်ဟု ဆိုလတ်ပြန်သော် ချစ်သမီးဝိသာခါ ဤမိဂါရသူဌေးကြီး ပြောဆိုတိုင်းမှန်လေသလောဟု မေးစစ်ပြန်လေ၏။ ဘခင်တို့ ကျွန်မသည် တပါးသော အကြောင်းဖြင့် သွားရသည်မဟုတ်ပါ ဤအိမ်၌ အာဇာနည်မြင်း ကိုယ်ဝန်ဆောင်သော မြည်းမသည် သားပေါက်ဖွားရာ၌ အမှတ်သညာမျှကိုသော်လည်း မပြုဘဲ

နေခြင်းငှါမည်သည် မသင့်လေတကားဟု အောက်မေ့ဆင်ခြင်မိသဖြင့် မီးရှူး မီးတိုင်တို့ကိုညှိထွန်းကိုင်ယူစေ၍ရေနွေးစသည်တို့ကိုလည်းယူစေ၍ ကျွန်ယောကျ်ား ကျွန်မိန်းမတို့နှင့် အတူတကွ သွားပြီးလျှင် မြည်းမ သားဖွားမြင်ခြင်းကို အစောင့် အရှောက် ပြုစုစေပါသည်ဟု ဆိုဖြီးလျှင် ဤသို့ပြုစုရာ၌ ကျွန်မအားအဘယ်အပြစ် ရှိပါသနည်းဟု ပြောကြားလေ၏။

အရှင်သူဌေးမင်းအကျွန်ုပ်တို့၏သမီးသည် အရှင်သူဌေးကြီးအိမ်၌ ကျွန်မတို့ပင် ပြုခြင်းငှါ မလျောက်ပတ်သော အမှုကို ပြုပါပေသည် အသင်သူဌေးကြီးသည် ဤသို့ သန်းခေါင်ယာမ် အိမ်နောက်ဖေးသို့သွား၍ ပြုစုရာ၌ အဘယ်အပြစ်ကို မြင်ပါသနည်းဟု မေးကုန်၏။ အမောင်သူကြွယ်တို့ ဤအရာ၌လည်း ဝိသာခါ၏ အပြစ်မဟုတ်သေးမူ ရှိပါစေဦးတော့ ဤဝိသာခါ၏ ဘခင် ဓနဉ္စယသူဌေးကြီး သည် ဤအိမ်သို့လာအံ့သောအခါ ဤသို့သဘောရှိသော ဆုံးမသြဝါဒကို ပြော ကြား ဆုံးမသည်ရှိသော် လျှို့ဝှက်ဖုံးကွယ်အပ်သော ဆယ်ပါးသော အဆုံးအမ သြဝါဒတို့ကို ပေးလေ၏။ ထိုဆယ်ပါးသော သြဝါဒတို့၏ အနက် အဓိပ္ပါယ်ကို ငါမသိရ ထိုဆယ်ပါးသော သြဝါဒတို့၏ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို ငါ့အား ပြောကြား ပါစေ ဤဝိသာခါ၏ဘခင် ဓနဉ္စယသူဌေးကြီးသည် အတွင်းမီးကို အပသို့မထုတ် အပ်ဟု ဆိုဆုံးမ၏။ ငါတို့သည် နှစ်ခုသော အတို့၌တည်သော အိမ်နီးချင်း ဖြစ် သော အိမ်တို့အား မီးကိုမပေးမူ၍ နေခြင်းငှါ တတ်နိုင်ကောင်းပါအံ့လောဟု ဆိုလေ၏။

သြဝါဒဆယ်ပါး အနက်အဓိပ္ပါယ် အကျယ်

ချစ်သမီး ဤသို့ပြောဆိုသည့်အတိုင်း ဟုတ်မှန်ပေသလောဟု မေးစစ်ကုန်သည် ရှိသော် ဘခင်သူကြွယ်တို့ ကျွန်မ၏ဘခင်သည် ဤသို့သော ပကတိမီးကို ရည် မှန်း၍ ပြောဆိုဆုံးမသည် မဟုတ်ရပါ သင်၏ယောက္ခမ မိန်းမသူ, ယောက္ခမ ယောကျ်ားသူ, ကျေးဇူးရှင် လင်ယောကျ်ားတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးမဲ့ အပြစ်ကိုမြင် လျှင် အပဖြစ်သော ထိုထိုအိမ်၌ တည်နေ၍ မပြောမဆိုလေလင့် ဟူသော အနက် အဓိပ္ပါယ်ကို ရည်မှန်း၍ ပြောဆိုဆုံးမပါသည် ထိုစကားသည် မှန်လှပါ၏ ဤသို့ သဘောရှိသော ယောက္ခမမိအာ ချစ်လင်တို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးမဲ့အပြစ်မီးနှင့်တူသော မီးမည်သည် မရှိပါဟု ပြောပြလေ၏။အမောင်သူကြွယ်တို့ ဤလျှို့ဝှက်အပ်သော

ဩဝါဒသည် ဤသို့ပြောပြသောအတိုင်းပင် ရှိပါစေဦးတော့။ ဤဝိသာခါ၏ ဘခင်သူဌေးကြီးသည် အပမှမီးကိုအတွင်းသို့ မသွင်းအပ်ဟု ဆိုဆုံးမ်၏။ ငါတို့ ကား အိမ်တွင်း၌မီးငြိမ်းခဲ့သည်ရှိသော် အပမှမီးကို မဆောင်ယူဘဲ နေခြင်းငှါ အဘယ်မှာတတ်နိုင်ကောင်းပါ အံ့နည်း ဟုဆို၏။ ချစ်သမီး ဤသို့ ပြောဆိုသည် အတိုင်း မှန်ပေသလောဟု မေးစစ်ကြပြန်၏။ ဘခင်သူကြွယ်တို့ ကျွန်မ၏ ဘခင် သည်ကား ဤသို့သော ပကတိမီးကို ရည်မှန်း၍ ပြောဆိုဆုံးမသည် မဟုတ်ရပါ အိမ်နီးချင်းဖြစ်သောအိမ်တို့၌နေကုန်သောမိန်းမတို့သည်ငင်း ယောကျ်ားတို့သည် ငင်း ယောက္ခမ မိဘချစ်လင်တို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးမဲ့အပြစ်ကိုပြောဆိုကြကုန်သည် ရှိ သော် ထိုသူတို့ပြောဆိုအပ်သောစကားကိုဆောင်ယူ၍ ဤအမည်ရှိသောသူသည် အရှင်တို့၏ ဤသို့ ဤသို့လျှင် ဂုဏ်ကျေးဇူးမဲ့ အပြစ်စကားကို ပြောဆို ဘိ၏ဟု တဆင့်တဖန် ပြန်ကြားပြောစားခြင်းကို မပြုလေနှင့်ဟူသော အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို ရည်မှန်း၍ ပြောဆိုဆုံးမပါသည် ထိုစကားသည်မှန်လှပါ၏ ဤသို့သဘောရှိသော မီးနှင့်တူသော မီးမည်သည် မရှိပါဟုပြောပြန်လေ၏။ ဤသို့သောနည်းဖြင့် ဤ အကြောင်းကြောင့်လည်း ဝိသာခါသည် အပြစ် မရှိသည်သာ ဖြစ်လေ၏။

[ဤဩဝါဒ နှစ်ပါးတို့၌ အပြစ်မရှိလေသကဲ့သို့ ကြွင်းသော ဩဝါဒ တို့၌ လည်း ဤအတူအပြစ် မရှိသည်သာတည်း။ ကြွင်းသော ဩဝါဒ ရှစ်ပါးတို့၌ ဤဆို လတ္တံ့ သည်ကား အနက် အဓိပ္ပါယ် ဖြစ်သတည်း။]

ဝိသာခါ၏ဘခင် သူဌေးကြီးသည် ပေးသောသူတို့ အားသာ ပေးအပ်၏ဟု ဆိုအပ်သောစကားကိုကား အကြင်သူတို့သည် ငှါးရန်းအပ်သောအသုံးအဆောင် ကိုငှါးယူပြီးလျှင်တဖန်ပြန်၍ ပို့လာကြကုန်၏ထိုသူတို့အားသာလျှင်ပေးအပ်၏ဟု ဤသို့သောအနက်အဓိပ္ပါယ်ကို ရည်မှန်း၍ဆိုအပ်၏။ မပေးကုန်သော သူတို့အား မပေးအပ်ဟူသောစကားကိုအကြင်သူတို့သည် ငှါးရမ်းအပ်သောအသုံးအဆောင် ကိုငှါးယူပြီးလျှင် တဖန်ပြန်၍မပေးကြကုန် ထိုသူတို့အားမပေးအပ်ဟု ဤသို့သော အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို ရည်မှန်း၍ဆိုအပ်၏။ ပေးသောသူအားငင်း မပေးသောသူ အားငင်းပေးအပ်၏ ဟူသောဤစကားကိုကား ဆင်းရဲငြိုငြင် ပင်ပန်းကုန်သော အဆွေအမျိုး အကျွမ်းဝင်သောသူတို့သည် ရောက်လာကုန်သည်ရှိသော် တဖန်

ပြန်၍ ပေးခြင်းငှါ တတ်နိုင်ကြသည်မူလည်း ဖြစ်စေကုန် မတတ်နိုင်ကြမူလည်း ဖြစ်စေကုန် ပေးကမ်းခြင်းငှါသာလျှင် သင့်လျော်ပေ၏ဟု ဤသို့သော အနက်အဓိပ္ပါယ်ကိုရည်မှန်း၍ဆိုအပ်၏။ ချမ်းသာစွာ ထိုင်နေအပ်၏ဟူသော ဤစကားကိုလည်း ယောက္ခမ မိန်းမသူ, ယောက္ခမ ယောကျ်ားသူ, ကျေးဇူးရှင် လင်ယောကျ်ားတို့ကို မြင်လျှင် ထသင့်သောနေရာ၌ ထိုင်နေခြင်းငှါ မလျောက်ပတ်ဟူသော အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို ရည်မှန်း၍ဆိုအပ်၏။

ချမ်းသာစွာ စားအပ်၏ဟူသော ဤစကားကိုကား ယောက္ခမ မိန်းမသူ, ယောက္ခမယောကျ်ားသူ, ကျေးဇူးရှင် လင်ယောကျ်ားတို့စားသည်မှ ရှေးဦးစွာ မစားနှင့်မူ၍ ယောက္ခမ မိဘ အရှင် လင်ယောကျ်ားတို့ကို လုပ်ကျွေးပြီးလျှင် လောက်လောက် ငငံ - ရ မရ - အလုံးစုံကိုလည်းသိပြီး၍ နောက်ဆုံးမှမိမိစားခြင်းငှါသင့်လျော်၏ ဟူသောအနက်အဓိပ္ပါယ်ကိုသာ ရည်မှန်း၍ဆိုအပ်၏။ ချမ်းသာစွာအိပ်စက်အပ်၏ ဟူသော ဤစကားကိုလည်း ယောက္ခမ မိဘ အရှင် လင်ယောကျ်ားတို့အိပ်သည်မှ ရှေးဦးစွာအိပ်ရာသို့တက်၍ မအိပ်လိုက်ရသေး ထိုသူတို့အား ပြုသင့်ပြုထိုက်သော ခြေဆုပ်လက်နယ်ခြင်း အစရှိသော ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ်ကိုပြု၍ နောက်မှအိပ်ရာသို့တက်၍ အိပ်ခြင်းငှါသင့်လျော်၏ ဟူသောအနက်အဓိပ္ပါယ်ကိုရည်မှန်း၍ ဆိုအပ်၏။ မီးကိုလုပ်ကျွေးအပ်၏ ဟူသော ဤစကားကိုကား ယောက္ခမမိန်းမသူကိုရင်း, ယောက္ခမယောကျ်ားသူကိုရင်း, ကျေးဇူးရှင် လင်ယောကျ်ားကိုရင်း မီးပုံကြီးကဲ့သို့ရင်း နဂါးမင်းကြီးကဲ့သို့ရင်း ရှိသေကြောက်ရွံ့ခြင်းကိုပြု၍ ကြည့်ရှုခြင်းငှါသင့်လျော်၏ ဟူသောအနက်အဓိပ္ပါယ်ကိုရည်မှန်း၍ ဆိုအပ်၏။ အိမ်တွင်းနတ်ကို ရှိခိုးအပ်၏ဟူသောဤစကားကို ယောက္ခမမိန်းမသူကိုရင်း, ယောက္ခမယောကျ်ားသူကိုရင်း, ကျေးဇူးရှင် လင်ယောကျ်ားကိုရင်း နတ်ကဲ့သို့ အရိုအသေအလေးအမြတ်ပြု၍ ကြည့်ရှုဖူးမြင်ခြင်းငှါ သင့်လျော်၏ ဟူသော ဤအနက်အဓိပ္ပါယ်ကို ရည်မှန်း၍ဆိုအပ်၏။ ဤကားဩဝါဒစကားတို့၏ အနက်အဓိပ္ပါယ်တည်း။ ဤသို့လျှင် မိဂါရသူဌေးကြီးသည် ဤ ဆယ်ပါးသော ဆုံးမဩဝါဒတို့၏ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို ကြားနာရလျှင် တဖန်ထပ်လော ပြန်ပြောစရာတစုံတခုသောစကားကို မမြင်ရှာသဖြင့် မျက်နှာအောက်ချ ငုံ့လျက်သာ နေရှာရလေ၏။

ချွေးမအား ဘောင်းပန်ခြင်းနှင့် ဘုရားပင့်ရန် ခွင့်ပြုရခြင်း

ထိုအခါ ဂါမိရသူဌေးကြီးကို သူကြွယ်ရှစ်ယောက်တို့သည် အရှင်သူဌေးကြီး အသို့ပါနည်း အကျွန်ုပ်တို့၏သမီးအား တပါးသောအပြစ်ဒေါသသည် ရှိပါသေးသလောဟု မေးကြကုန်၏။ အမောင်သူကြွယ်တို့ မရှိပါပြီဟုဆိုလျှင် ထိုသို့အပြစ်မရှိပါဘဲလျက် အဘဲ့ကြောင့် အပြစ်မရှိသော ဤသတို့သမီးကို အကြောင်းမဲ့သက်သက်အိမ်မှနှင်ထုတ်စေဘိသနည်းဟုအပြစ်တင်စကားပြောကြားကြပြန် လေကုန်၏။ဤသို့မိဂါရသူဌေးကြီး ပြစ်တင်ပြောဆိုခံနေရစဉ် ဝိသာခါက ဤသို့ဆိုလေ၏ ဘခင်တို့ ယောက္ခမကြီးစကားဖြင့် ရှေးဦးစွာက ကျွန်မဆင်း သွားခြင်းသည် အကယ်၍ကား သင့်လျော်လှပါ၏ ထိုသို့ပင် ဆင်းသွားသင့်သော်လည်း ဘခင် ဓနဉ္စယသူဌေးကြီးသည် ကျွန်မဤအိမ်သို့လာစဉ်အခါက ကျွန်မအပေါ်၌ အပြစ်ကြီးငယ်ကို စောကြောပြစ်တင် သုတ်သင်ခြင်းအကျိုးငှါ ကျွန်မကို အရှင်ဘခင်သူကြွယ်ရှစ်ယောက်တို့၏လက်၌ အပ်နှံ၍ထည့်လိုက်ပါသည် အရှင်ဘခင်တို့သည်လည်း ကျွန်မ၏အပြစ်မရှိသည့်အဖြစ်ကို သိအပ်လေပြီ ယခုအခါကျွန်မ၏ဆင်းသွားခြင်းငှါ သင့်လျော်ပါပြီဟုဆို၍ ကျွန်မိန်းမ ကျွန်ယောကျ်ားတို့ကို ယာဉ်ရထားစသည်ကို ပြင်ဆင်စေကြကုန်လော့ဟု စေခိုင်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မိဂါရသူဌေးကြီးသည် ရှစ်ဦးကုန်သောသူကြွယ်တို့ကိုခေါ်၍ဝိသာခါကို ချစ်သမီးငါသည်မသိ၍သာ ပြောဆိုမိပါသည် ငါ့အား သည်းခံပါလော့ဟုတောင်းပန်စကားပြောကြားလေ၏။

ဘခင် သင်ဘခင်တို့၏အပေါ်၌ သည်းခံသင့်သမျှကို သည်းခံပါ၏။သို့ရာတွင် ကျွန်မသည် သစ္စာလေးပါး တရားသိမြင် ဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်မြတ်၌ မတုန်မလှုပ် သက်ဝင်ယုံကြည်ခြင်းရှိသော အမျိုး၏ သမီးဖြစ်ပါသည် ကျွန်မတို့သည် ရဟန်းသံဃာနှင့် ကွေကွင်း၍ မနေလိုကြပါ ကျွန်မ၏အလိုအားဖြင့် ရဟန်းသံဃာကို လုပ်ကျွေးခြင်းငှါ အကယ်၍ ရသည်ဖြစ်အံ့ ဤသို့ရသည်ရှိသော် နေပါမည်ဟု ဆို၏။ချစ်သမီး သင်ချစ်သမီးသည် အလိုရှိတိုင်း သင်ချစ်သမီး၏ ရဟန်းတော်တို့ကို လုပ်ကျွေးပါလော့ဟု အခွင့်ပေးစကား ပြောကြားလေ၏။ ဝိသာခါသည်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို ဘိတ်မန်စေ၍ တဖန်မိုးသောက်သောနေ့၌ နေအိမ်

တွင်းသို့ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးစိမ့်သောငှါ ပင့်သွင်းလေ၏။ အဝတ်မဆီးသော အစေ လက တက္ကတွန်းရဟန်းတို့သည်လည်း မိဂါရသူဌေးကြီး၏အိမ်သို့ မြတ်စွာဘုရား ကြွသွားတော်မူသည့် အဖြစ်ကို ကြားရသဖြင့် သွားပြီးလျှင် အိမ်၏ နောက်ဖေး၌ ဝိုင်းဝန်းခြံရံလျက် နေကြလေကုန်၏။ ဝိသာခါသည် မြတ်သော အလှူ ရေစက်ကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်း၍ အလုံးစုံသော ပူဇော်သက္ကာရကို စီရင်အပ်ပြီးသည်ရှိသော် ကျွန်မ၏ယောက္ခမ မိဂါရသူဌေးကြီးသည် လာရောက်၍ ဘုရားသဗ္ဗညု သုံးလူ့ သခင် အားတော်ဆယ်ပါး ဘုရားရှင်ကို လုပ်ကျွေးသမှု ပြုစုပါလော့ဟု သတင်း စကားကို စေလွှတ်လိုက်လေ၏။

အစေလကဘက္ကတွန်းတို့ ဩဇာကြီးခြင်း

ထိုအခါ သွားခြင်းငှါအလိုရှိသော မိဂါရသူဌေးကြီးကို အာဇီဝက တက္ကတွန်း တို့သည် သူဌေးကြီး သင်သည် ရဟန်းဂေါတမ၏ အထံသို့ မသွားလေလင့်ဟု တားမြစ်ကြလေကုန်၏။မိဂါရသူဌေးကြီးကလည်း ငါ၏ချွေးမသည် မိမိကိုယ်တိုင် သာ လုပ်ကျွေးသမှု ပြုစုလှူဒါန်းပါလေ့ဟု သတင်းစကားကို တုံ့ပြန်စေလွှတ် လိုက်၏။ဝိသာခါသည် ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာတော်မြတ် အပေါင်းကို ဆွမ်းလုပ်ကျွေးပြီးလျှင် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်းကိစ္စ ပြီးလတ်သည်ရှိသော် တဖန် ကျွန်မ၏ ယောက္ခမ မိဂါရသူဌေးကြီးသည် လာရောက်၍ တရားစကား တော်ကို နာကြားပါလော့ဟု သတင်းစကား စေလွှတ်ပြန်၏။ထိုအခါ ယခုအခါ၌မသွားဘဲ နေခြင်းမည်သည် အလွန်လျှင် မသင့်တော်လေ တကားဟု တရားကို နာကြား လိုသဖြင့် တရားနာရန် သွားသော မိဂါရသူဌေးကြီးကို အာဇီဝက တက္ကတွန်း တို့သည် ထိုသို့ဖြစ်မူ ရဟန်းဂေါတမ၏အထံ၌ တရားကိုနာသည်ရှိသော် တင်းတိမ် အကာ၏ ပြင်ဘက်ကနေ၍ နာလော့ဟုဆိုကြကုန်၏။ မိဂါရသူဌေးကြီး မသွားမီ ရှေးဦးကပင်လျှင်သွား၍ တင်းတိမ်အကာကိုကာရံ၍ထားကြကုန်၏။မိဂါရသူဌေး ကြီးသည်သွား၍တင်းတိမ်အကာ၏ပြင်ဘက်၌နေလေ၏။မြတ်စွာဘုရားသည်သင် မိဂါရသူဌေးကြီးသည် တင်းတိမ်အကာ၏ အပြင်ပ၌မူလည်း နေသည်ဖြစ်စေတိုက် နံရံတဘက် ခြားသော အရပ်၌မူလည်း နေသည်ဖြစ်စေ ကျောက်တောင်တဘက် ခြားသော အရပ်၌မူလည်း နေသည်ဖြစ်စေ တပါးသော စကြဝဠာ၌မူလည်းနေ သည်ဖြစ်စေ ငါဘုရားမည်သည်ကားထိုထိုသူကို ငါ့အသံကို ကြားစေခြင်းငှါ စွမ်း

နိုင်၏ဟုကြိမ်းဝါးတော်မူလေဟန်ပြု၍သပြေပင်ကြီး၏ ပင်စည်ကိုကိုင်ငင်၍လှုပ်ဘိသကဲ့သို့ရင်းအမြိုက်ဟူသောမိုဃ်းကြီးကိုရွာသွန်းချဘိသကဲ့သို့ရင်း တရားကိုဟောကြားတော်မူခြင်းငှါအစဉ်အတိုင်းသောတရားစကားကိုအားထုတ်တော်မူလေ၏။

[မြတ်စွာဘုရားတို့သည်ကား တရားစကားကို ဟောကြားတော် မူကြကုန်သည်ရှိသော် ရှေ့တည့်တည့်၌ နေသောသူတို့သည်ရင်း နောက်တည့်တည့်၌ နေသောသူတို့သည်ရင်း စကြဝဠာအရာ စကြဝဠာအထောင်ကို ကျော်လွန်၍တည်သော သူတို့သည်ရင်း [1]အကနိဋ္ဌ ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ တည်နေကုန်သော သူတို့သည်ရင်း မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့ကိုသာလျှင် ကြည့်ရှုတော်မူ၏။ ငါ့အားသာလျှင် တရားဟောတော်မူ၏ဟု ပြောဆို ကြရကုန်၏။ ထိုစကားသည် မှန်၏ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုထိုသူကို ကြည့်ရှုတော်မူနေဘိသကဲ့သို့ရင်း ထိုထိုသူနှင့်အတူတကွ စကားပြောကြားတော်မူနေဘိသကဲ့သို့ရင်း ဖြစ်တော်မူလေ၏။ ဘုရားရှင်တို့ကား စင်စစ် လပြည့်ဝန်းကြီးနှင့်တူကုန်၏ လပြည့်ဝန်းကြီးသည် ကောင်းကင်အလယ်၌ တည်နေသည်ဖြစ်လျက် ငါ၏အထက်၌ လမင်းတည်ရှိလေ၏ ငါ၏အထက်၌ လမင်းတည်ရှိလေ၏ ဟူ၍ အလုံးစုံသောသတ္တဝါတို့အား ထင်ရှားပြသကဲ့သို့ ဤအတူသာလျှင် အမှတ်မထင် အကြင်တပါးပါးသောအရပ်၌ တည်နေကုန်သော သတ္တဝါတို့၏ရှေးရှု မျက်နှာမူရာအရပ်၌ တည်နေတော်မူကြကုန်ဘိသကဲ့သို့ ထင်ရှားပြတော်မူကြကုန်၏။ ဤသို့ထင်ရှားပြနိုင်သောလမင်းနှင့် တူရခြင်းသည် ထိုဘုရားရှင်တို့၏ပါရမီတော်ဖြည့်တော်မူစဉ်အခါ အပြည့်အစုံတန်းဆာဆင်အပ်ပြီးသော ဦးခေါင်းကိုဖြတ်၍ရင်း မျက်စဉ်းဆေးကွင်းအပ်သဖြင့် ညိုမည်းလှပသော အဆင်းရှိသောမျက်လုံးတို့ကို ထုတ်နုတ်၍ရင်း နှလုံးသားကိုထုတ်နုတ်၍ရင်း သူတပါး၏ခိုင်းစေရန် ကျွန်အလို့ငှါ ဇာလီမင်းသားနှင့် တူသောသားတော်တို့ကိုရင်း ကဏှာဇိန်မင်းသမီးနှင့်တူသော သမီးတော်တို့ကိုရင်း မဒ္ဒီမိဖုယားနှင့် တူသော ဇနီးကြင်ဘက်တို့ကိုရင်း စွန့်လွှတ်၍ရင်း ပေးလှူတော်မူအပ်သော အလှူဒါန၏ အကျိုးအာနိသင် ဖြစ်ပေသတတ်။]

---

၁ အကနိဋ္ဌဗြဟ္မာ့ပြည်ဟူသည်—အငယ် မဟုတ် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သော ရဟန္တာဖြစ်လု ဆဲဆဲ ဗြဟ္မာကြီးတို့၏နေရာ ဘုံဖြစ်သည်။ ထိုဘုံသို့ရောက်သောသူတိုင်း ရဟန္တာဖြစ်၍ နိဗ္ဗာန်ဝင်ကြသည် အခြားဘုံသို့မကူး ဤဘုံ၌လည်းထပ်၍မဖြစ်။

မိဂါရသူဌေးကြီးကမိခင်အလား အားထားပုံ

မိဂါရသူဌေးကြီးလည်း မြတ်စွာဘုရားသည် တရားဟောကြားခြင်း ပြီးဆုံးရပ်တန့်စေလိုက်သည်ရှိသော် ဖင်းတိမ်အကာ၏ ပြင်ပ၌ နေလျက်သာလျှင် [၁]နည်းတထောင်ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော (တန်းဆာဆင်၍ ဟောကြားအပ်သော)သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်၍ မတုန်မလှုပ် မြဲမြံခိုင်ခံ့သော သဒ္ဓါတရားနှင့်ပြည့်စုံသဖြင့် သုံးပါးသောသရဏဂုံတို့၌ ယုံမှားကင်းခြင်းကြီးကင်းလျက် တင်းတိမ်ထောင့်စွန်းကို မြှောက်တင်ပင့်ကာ ထွက်လာပြီးလျှင် ချွေးမဖြစ်သော ဝိသာခါ၏သားမြတ်ကို ခံတွင်းဖြင့် ယူစို့၍ ယနေ့မှစ၍ သင်သည် ငါ၏မိခင်ပေတည်းဟု ဝိသာခါကို မိခင်အရာ၌ထားလေ၏။ ဝိသာခါသည်လည်း ထိုအခါမှစ၍ [၃]မိဂါရမာတာ-ဟူသောအမည်ရသူဖြစ်လေ၏။နောက်အဘို့၌ သားယောက်ကို ရရှိသဖြင့်လည်းထိုသားယောက်အားမိဂါရဟူသောအမည်ကိုမှည့်လေ၏ မိဂါရသူဌေးကြီးသည် ချွေးမ၏သားမြတ်ကို စွန့်လွှတ်ပြီးလျှင်သွား၍ မြတ်စွာဘုရား၏ နှစ်ခုသောခြေတော်တို့၌ ဦးခေါင်းဖြင့် ဝပ်စင်းလျက် ခြေတော်တို့ကို လက်တို့ဖြင့်သုံးသပ်ဆုပ်နယ်သဖြင့်၎င်း ခံတွင်းဖြင့်နမ်းစုတ်သဖြင့်၎င်း ဘုန်းတော်အလွန်ကြီးမြတ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်သည် မိဂါရပါတည်း တပည့်တော်သည်မိဂါရပါတည်းဟု သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် အမည်ကိုသိသိသာသာလျှောက်ကြား၍ ဘုန်းတော်အလွန် ကြီးမြတ်တော်မူသောမြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်သည် ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံးဤသာသနာတော်မြတ်အား ပေးလှူခြင်းမည်သည် အကျိုးကြီးမြတ်လှပေ၏ဟူ၍ မသိမိပါဘုရား ယခုအခါ၌ကား တပည့်တော်၏ ချွေးမကိုအမှီပြု၍ သိအပ်ပါပြီအလုံးစုံသော အပါယ်ဆင်းရဲမှ လွတ်ကင်းရပါပြီ ဘုရားဟု လျှောက်ကြားပြီးလျှင်ဤအိမ်သို့ရောက်လာသောတပည့်တော်၏ချွေးမ ဝိသာခါသည် တပည့်တော်၏အကျိုးများခြင်းငှါ စီးပွါးတိုးတက်ခြင်းငှါချမ်းသာ

---

၁ ဓမ္မသင်္ဂဏီပါဠိတော် သောတာပတ္တိမဂ်ကိုဟောရာ၌ နည်းပေါင်းတထောင်ဖြင့်တန်းဆာဆင်၍ဟောသည် ဋီကာကျော်စိတ်ပိုင်း၌လည်း နည်းတထောင်သိသာရုံရေတွက်ပြထားလေသည်။

၂ ပဘာတိရင်နို့မဟုတ် တရားတည်းဟူသောနို့ကိုသာသောက်စို့သည်ဟုအချို့သူတို့ ပြောဆိုကြကုန်၏ မဟုတ်မမှန်ပေ။

၃ မိဂါရမာတာ—မိဂါရသူဌေးကြီး၏မိခင်ဖြစ်၏ဟူလို

ကြီးခြင်းငှါ ရောက်လာပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်ကြား၍ ဤဂါထာကို ရွတ်ဆို လေ၏။

သောဟံ အဇ္ဇ ပဇာနာမိ၊ ယတ္ထ ဒိန္နံ မဟပ္ဖလံ။

အတ္ထာယ ဝတ မေ ဘဒ္ဒါ၊ သုဏိသာ ဃရမာဂတာ။

ဘန္တေ၊ ရွှေဘုန်းတော်နေလဝန်းမက ထွန်းလင်းတောက်ပတော် မူပေသော မြတ်စွာဘုရား။ ယတ္ထ၊အကြင်သာသနာတော်မြတ်အား။ဒိန္နံ၊လှူဒါန်းခြင်းသည်။ မဟပ္ဖလံ၊ ကြီးကျယ်ပြန့်ပြော များမြတ်သော အကျိုးရှိ၏။ တံ၊ထိုအကျိုးများ ကြောင်း လှူဒါန်းကောင်းရာသာသနာတော်မြတ်ကို။ သောဟံ၊ ထိုတပည့်တော် သည်။ အဇ္ဇ၊ ယခုနေ့၌။ ပဇာနာမိ၊ သိရပါ၏ဘုရား။ ဝတ၊ စင်စစ်။ မေ မမ၊ ဘုရားတပည့်တော်၏။ အတ္ထာယ၊ အကျိုးငှါ။ ဘဒ္ဒါ၊ ကောင်းလှပေသော။ သုဏိသာ၊ချွေးမသည်။ဃရံ၊နေအိမ်သို့။ အာဂတာ၊ ရောက်လာရပါသည်ဘုရား။

ဝိသာခါသည် တဖန်မိုးသောက်သောနေ့၌လည်း မြတ်စွာဘုရားကို ပင့်ဘိတ် ပြန်လေ၏။ ထို့နောက်တဖန်မိုးသောက် ရောက်သောနေ့၌လည်း ဝိသာခါ၏ ယောက္ခမ မိန်းမသူဖြစ်သော သူဌေးကတော်ကြီးသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။ ထိုအခါမှစ၍ ထိုအိမ်သည် သာသနာတော်အား ဟင်းလင်းပွင့် သော တံခါးရှိသောအိမ် ဖြစ်လေ၏။ထို့နောက် မိဂါရသူဌေးကြီး ကြံစည်စိတ်ကူး မိသည်မှာ ငါ၏ချွေးမသည် ငါ့အားအလွန်လျှင် ကျေးဇူးများလှပေသည်။ ထိုချွေးမအား ကြည်လင်နှစ်သက်သော အခြင်းအရာကို ပြုပေအံ့ ဤငါ၏ချွေးမ အား ယခုရှိသော ဤမဟာလတာတန်ဆာသည် လေးလံလှသည်ဖြစ်၍ အခါ ခပ်သိမ်း ဆင်ယင်ခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း။ နေ့၌ရင်း ညဥ့်၌ရင်း အလုံးစုံသော ဣရိယာပုထ်တို့၌ ဆင်ယင်ခြင်းငှါ လျောက်ပတ်သော ပေါ့ပါးသော တန်းဆာ တခုကို ချွေးမအလို့ငှါ ပြုပေအံ့ဟုကြံပြီးလျှင် အဘိုးတသိန်းထိုက်သော တခဲနက် ပြေပြစ်ချောမောသောကြောင့် ဃနမဋ္ဌက မည်သောတန်းဆာကို ပြုလုပ်စေ၍ ထိုတန်းဆာပြီးလတ်သည်ရှိသော် ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာတော် အပေါင်းကို ပင့်ဘိတ်၍ ရိုသေကောင်းမွန်စွာ ဆွမ်းကျွေးပြီးလျှင် ဝိသာခါကို တဆဲ့ခြောက်လုံးသော နံ့သာရေအိုးတို့ဖြင့် ရေချိုးစေ၍ မြတ်စွာဘုရား မျက် မှောက်တော်၌ ထားသဖြင့် နေစေသဖြင့် တန်းဆာ ဆင်ယင်စေလျက် မြတ်စွာ

ဘုရားကို ရှိခိုးစေလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အနုမောဒနာပြု၍ ကျောင်းတော်သို့သာလျှင် ကြွသွားတော်မူ၏။

ဝိသာခါ၏ အခြံအရံ အကြောင်း

ဝိသာခါသည်လည်း ထိုအခါမှစ၍ အလှူပေးခြင်းအစရှိသော ကောင်းမှုတို့ကို ပြုလျက် ဘုရားရှင်၏ အထံတော်မှ ရှစ်ပါးသောဆုတို့ကိုရ၍ ကောင်းကင်ပြင်၌ လ-ရေးပမာလွန်စွာ ထင်ရှားသဖြင့် သားသမီးတို့ဖြင့် စည်ပင်ပေါများ ကြီးပွါးခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။ ထိုဝိသာခါအား တကျိပ်သော သားတို့သည်၎င်း တကျိပ်သော သမီးတို့သည်၎င်း ပေါက်ဖွားလေကုန်သတတ်။ ထိုသားသမီးတို့တွင် တယောက် တယောက်အား တကျိပ်တကျိပ်သောသားတို့သည်၎င်း တကျိပ်တကျိပ်သော သမီးတို့သည်၎င်း ပေါက်ဖွားပြန်ကုန်၏။ ထိုမြေးတို့တွင်လည်း တယောက် တယောက်အား တကျိပ်တကျိပ်သော သားတို့သည်၎င်း တကျိပ်တကျိပ်သော သမီးတို့သည်၎င်း ပေါက်ဖွားပြန်လေကုန်၏။ ဤသို့လျှင် ဝိသာခါ၏ သား မြေး မြစ် အစဉ်၏ အစွမ်းဖြင့် ဖြစ်ကုန်သော သူတို့သည် ရှစ်ထောင် လေးရာ့ နှစ်ဆယ်တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ရှေးဆရာတို့သည် ဤဂါထာကို မိန့်ဆိုတော်မူကြလေကုန်၏။

ဝိသာခါ ဝီသတိပုတ္တာ၊ နတ္တာစ စတုရော သတာ။
ပနတ္တာ အဋ္ဌသဟဿာ၊ ဇမ္ဗုဒီပေ သုပါကဋာ။

ဝိသာခါ-ဝိသာခါယ၊ ဝိသာခါ၏။ ဝီသတိ၊ နှစ်ဆယ်သော။ ပုတ္တာ၊ သား သမီးတို့သည်။ အဟေသုံ၊ ဖြစ်ကုန်၏။ နတ္တာစ၊ ဝိသာခါ၏ မြေး တို့ကား။ စတုရော သတာ၊ လေးရာတို့တည်း။ ပနတ္တာ၊ ဝိသာခါ၏ မြစ်တို့ကား။ အဋ္ဌသဟဿာ၊ ရှစ်ထောင်တို့တည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဇမ္ဗုဒီပေ၊ ဇမ္ဗုဒိပါ ကျွန်းအပြင်၌။ သုပါကဋာ၊ အလွန်ထင်ရှား၏။

ဝိသာခါ၏အသက်ကား တရာ့နှစ်ဆယ့်ရှည်၏ ဦးခေါင်း၌ တခုသော ဖြူသော ဆံပင်မျှ မည်သည်လည်းမရှိ အမြဲမပြတ် တဆဲ့ခြောက်နှစ်ရွယ်ကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။ သားမြေးမြစ်တို့ဖြင့် ခြံရံလျက် ကျောင်းတော်သို့သွားသော ဝိသာခါကို မြင်ကုန်သည်ရှိသော် ဤသူတို့တွင် အဘယ်သူသည် ဝိသာခါ ဖြစ်ပါသနည်းဟု မေးမြန်းကြရကုန်၏။ သွားဆဲဖြစ်သော ဝိသာခါကို မြင်ရကုန်သော သူတို့သည် ယခုအခါ

အတန်ငယ်သွားပါစေဦး သွားဆဲသာလျှင်ဖြစ်သော ငါတို့၏ သခင်မသည် တင့်တယ်လှပေ၏ဟု ကြံစည်မိကြကုန်၏။ ရပ်ဆဲ, ထိုင်ဆဲ, လျှောင်းစက်ဆဲ ဖြစ်သော ဝိသာခါကိုမြင်ရကုန်သောသူတို့သည် ယခုအခါ အတန်ငယ်ခလျောင်းစက်ပါစေဦး လျှောင်းစက်ဆဲသာလျှင်ဖြစ်သော ငါတို့၏ သခင်မသည် တင့်တယ် လှပေ၏ဟု ကြံစည်မိကြကုန်၏ ဤသို့လျှင် ဝိသာခါအား သွား,ရပ်,ထိုင်,လျှောင်းခြင်းတည်းဟူသော ဣရိယာပုထ် လေးပါးတို့၌ ဤမည်သော ဣရိယာပုထ်ဖြင့် မတင့်တယ်သောမည်သည်ရှိပေ၏ဟု ဆိုဘွယ်မရှိ ထိုဝိသာခါသည် ဆင်ပြောင် ငါးစီးတို့၏ အားအစွမ်းကိုလည်း ဆောင်နိုင်၏။

ဝိသာခါကိုဆင်ပြောင်ဖြင့် ခွန်အားစမ်းခြင်း

ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် ဝိသာခါကား ဆင်ပြောင်ငါးစီးတို့၏အား အစွမ်းကိုဆောင်နိုင်၏ဟူသောစကားကို ကြားရသဖြင့် ကျောင်းတော်သို့သွား၍ တရားနာပြီး ပြန်လာသောအခါကာလ၌ ဝိသာခါ၏အားအစွမ်းကို စုံစမ်းလိုသည်ဖြစ်၍ဆင်ပြောင်ကို လွှတ်စေလေ၏။ထိုဆင်ပြောင်သည်နှာမောင်းကိုပင့်မြှောက်၍ ဝိသာခါရှိရာသို့ရှေးရှုပြေးသွား၏။ ထိုဝိသာခါ၏အခြံအရံ မိန်းမငါးရာတို့တွင် အချို့သောမိန်းမတို့သည် ထွက်ပြေးကြကုန်၏။ အချို့သောမိန်းမတို့ကား ဝိသာခါကို ထက်ဝန်းကျင်တားဆီးကာကွယ်သော အခြင်းအရာကို စီရင်ကြကုန်သည်ဖြစ်၍ဤသို့ပြုခြင်းကားအကြောင်းအသို့နည်းဟု ဝိသာခါကမေးလတ်သော် သခင်မ မင်းကြီးသည် သခင်မ၏အားအစွမ်းကိုစုံစမ်းလိုသည်ဖြစ်၍ ဆင်ပြောင်ကိုလွှတ်စေဘိသတတ်ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။ဝိသာခါသည်ဤဆင်ပြောင်ကိုမြင်၍ ထွက်ပြေးသဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း အဘယ်သို့သော အခြင်းအရာဖြင့် ထိုဆင်ပြောင်ကို ငါကိုင်ဖမ်းရအံ့နည်းဟုကြံပြီးလျှင် အကယ်၍ မြဲမြံစွာကိုင်ဖမ်းသည်ဖြစ်အံ့ ထိုဆင်သည်ဆင်းရဲပင်ပန်းခြင်းသို့ ရောက်ရရှာ၏ဟု ဆင်ခြင်မိသဖြင့် နှစ်ခုသောလက်ချောင်းတို့ဖြင့် နှာမောင်း၌ ဖိနှိပ်ကာ တွန်းလိုက်လေ၏။ ဆင်ပြောင်ကြီးသည် မိမိကိုယ်ကိုတည်တံ့စွာဆောင်လျက် ရပ်တည်ခြင်းငှါမတတ်နိုင်ရကား မင်းယင်ပြင်၌ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် လည်းကျသွားလေ၏။များစွာသော လူအပေါင်းသည် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ကောင်းချီးပေးလေ၏။ ဝိသာခါသည်လည်း အခြံအရံနှင့်တကွ ချမ်းသာစွာအိမ်သို့ပြန်သွားလေ၏။

မဟာလတာတန်ဆာ မေ့ကျန်ရစ်ခြင်း

ထိုအခါ သာဝတ္ထိပြည်ကြီးဝယ် ဝိသာခါသည် များသောသားသမီးရှိ၏ များသောမြေးရှိ၏များသောမြစ်ရှိ၏ သား သမီး မြေး မြစ်တို့သည်အနာရောဂါ ဝေဒနာမှကင်းကြကုန်၏ အလွန်မင်္ဂလာရှိသည်ဟု သမုတ်အပ်ကုန်၏။ ထိုမျှလောက်ကုန်သောသား သမီး မြေး မြစ်တို့တွင် တယောက်သောသူမျှလည်းအကြားခ၌သေခြင်းသို့ရောက်လေသောသူမည်သည်မရှိစဘူး။သာဝတ္ထိပြည်သူ ပြည်သားတို့သည် မင်္ဂလာရှိသောပွဲသဘင်တို့၌ ဝိသာခါကိုရှေးဦးစွာဘိတ်မန်၍ ကျွေးမွေးကြရကုန်၏။ ထိုအခါ တခုသောပွဲသဘင်နေ့၌ လူများအပေါင်းသည် အဝတ်တန်ဆာဖြင့် ဘန်းဆာဆင်လျက် တရားနာခြင်းငှါ ကျောင်းတော်တို့ သွားလတ်သည်ရှိသော် ဝိသာခါသည်လည်း ဘိတ်မန်ရာအရပ်၌ သုံးဆောင်စားသောက်ပြီးမှ မဟာလတာဝန်းဆာကို ဆင်ယင်လျက် လူများအပေါင်းနှင့်တကွ ကျောင်းသို့သွား၍ တန်းဆာတို့ကိုချွတ်ပြီးလျှင် အပေါ်ရုံအဝတ်ဖြင့် အထုပ်ကိုထုပ်၍ ကျွန်မအား ဤဘဏ္ဍာထုပ်ကို ယူခဲ့လေ့ဟု ပေးလေ၏။

[၎င်းအကြောင်းအရာကို ရည်မှန်း၍ ပါဠိတော်၌ တေနခေါ ပန သမယေန ။လ။ ဟန္ဒဇေ ဣမံ ဘဏ္ဍိကံ ဂဏှာဟိ ဟုဆိုအပ်ပြီ။]

ဝိသာခါသည် ကျောင်းတော်သို့ သွားသည်ရှိသော် ဤသို့သဘောရှိသောအဘိုးများစွာထိုက်တန်သောဦးခေါင်း၌စွပ်၍ခြေဖနောင့်တိုင် ဆင်ယင်အပ်သောတန်းဆာကို ဆင်ယင်ဝတ်စားလျက်ကျောင်းတော်သို့ ဝင်ခြင်းငှါမသင့်မလျော်ပါတကားဟု ကြံမိသဖြင့် ထိုတန်းဆာကိုချွတ်၍ အထုပ်ကိုပြုပြီးလျှင် မိမိ၏ကောင်းမှုကြောင့်သာ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဆင်ပြောင်ငါးစီးအားကို ဆောင်စွမ်းနိုင်သောကျွန်မ၏လက်၌ပေးအပ်လေ၏။ ထိုကျွန်မသည်သာလျှင် ထိုတန်းဆာကိုဆောင်ယူခြင်းငှါစွမ်းနိုင်သတတ် ထို့ကြောင့် ကျွန်မကို အမိ ဤမဟာလတာတန်းဆာကိုယူထားဦးလေ့ ဘုရားရှင်၏ အထံတော်မှ ပြန်လာသောအခါကျမှ ထိုတန်းဆာကို ဆင်ယင်ပေအံ့ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုတန်းဆာကိုကား ပေးအပ်ပြီးလျှင် ဃနမဋ္ဌကတန်းဆာကိုဆင်ယင်လျက် မြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ တရားတော်ကိုနာကြားလေသတည်း။တရားနာပြီးသောအဆုံး၌ဘုရားရှင်ကိုရှိခိုး၍ထပြီး ဖဲသွားလေ၏။ ဝိသာခါ၏ မဟာလတာတန်းဆာကို ယူသိမ်းထားသော

ထိုကျွန်မသည်လည်း တန်းဆာကို သတိလွှတ်ကင်းသဖြင့် မေ့လျော့ခဲ့မိလေ၏။ တရားတော်ကိုနာ၍ ပရိသတ်ဖဲလတ်သည်ရှိသော် တစုံတခုသောပစ္စည်းဥစ္စာသည် အကယ်၍မေ့ကျန်ရစ်သည် ဖြစ်အံ့ ထိုပစ္စည်းဥစ္စာကို ရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည် သိမ်းသိမ်းဆည်းထားနေကြဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည် ထိုနေ့၌ မဟာလတာတန်းဆာကို မြင်လေလျှင် ဘုရားရှင်အား မြတ်စွာဘုရား ဝိသာခါသည် မဟာလတာ တန်းဆာကို မေ့ရစ်၍သွားပါသည် ဘုရားဟု လျှောက်ကြားသဖြင့် ချစ်သား အာနန္ဒာ တင့်အပ်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌ထားလေ့ဟု မိန့်တော်မူလျှင် ရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည် ထိုမဟာလတာ တန်းဆာကို ပင့်ချီ မြှောက်ယူ၍စောင်းတန်းနံပါး၌ ဆွဲချိပ်ကာ ထားလေ၏။

သုပ္ပိယာဒါယိကာမ၏ စေတနာထက်သန်ပုံ

ဝိသာခါသည်လည်း သုပ္ပိယာမည်သော ဒါယိကာမနှင့်တကွ အာဂန္တုဖြစ်သည့် ရဟန်း,ခရီးသွားသောရဟန်း, သူနာရဟန်း စသည်တို့အား ပြုစုသင့် ပြုစုထိုက်သော ကိစ္စအလုံးစုံကို သိရအံ့ဟု ကျောင်းတွင်း၌ လှည့်လည်ခဲ့လေ၏။ ထိုဒါယိကာမတို့ကို ကျောင်းတွင်း၌ တွေ့မြင်ကြကုန်သည်ရှိသော် ထေရပတ် ပျားတင်လဲ အစရှိသည်တို့ဖြင့် အလိုရှိကုန်သော ပဥ္စင်းငယ်တို့သည်၎င်း သာမဏေတို့သည်၎င်း ပြကတေ့ အားဖြင့်သာလျှင် ခွက်စသည်တို့ကိုယူကုန်လျက် ချဉ်းကပ်လာကြကုန်၏။ ထိုနေ့၌လည်း ထိုနည်းအတူသာလျှင် ပြုကြလေကုန်၏။

[အခါတပါး၌မကျန်းမမာသော ဂိလာနရဟန်းတပါးကိုမြင်ရ၍ သုပ္ပိယာဒါယိကာမသည် အရှင်မြတ်အား အဘယ်ဝတ္ထုဖြင့် အလိုတော်ရှိပါသနည်းဟု မေးလျှောက်သဖြင့် သားပြွမ်းဟင်းရည်ဖြင့် အလိုရှိကြောင်းကို ဆိုလတ်သော် အလိုတော်ရှိသည်ဖြစ်ပါမူ အရှင်မြတ်ထံ ပို့ခိုင်းလိုက်ပါမည်ဘုရားဟု လျှောက်ကြားဝန်ခံ၍ နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ [၁] အပ်သောအသားကိုရှာ၍

၁ ဇာတ်တူဖြစ်သော လူသား၊ မင်းသုံးဘဏ္ဍာ ဖြစ်သော ဆင်သား မြင်းသား၊ ရွံဖွယ် ကောင်းသော ခွေးသား မြွေသား၊ဘေးရန်တွေ့ဘတ်သော ကျားသား သစ်သားခြင်္သေ့ သား ဝံသား အောင်းသား၊ ဤကား မအပ်သောအသားဆယ်မျိုး ဖြစ်၏။ ထိုမှတပါး အပ်သော အသားဖြစ်စေကာမူ ရဟန်းတို့အား ကျွေးမွေးရန်ရည်မှန်း၍ သတ်သည်ဟု မြင်ရသောအသား ကြားရသောအသား တွေးတောဘွယ် မကင်းသေး အသား ဤ သုံးပါးလည်း မအပ်သော အသားဖြစ်၏။

မရခြင်းကြောင့် မိမိ၏ပေါင်သားဖြင့် ပုံဘွယ်ဖြစ်သော သားပြွမ်းဟင်းရည်ကိစ္စကို မချွတ်မယွင်းရအောင် ပြုလုပ်လှူဒါန်း၍ နောက်တဖန် မြတ်စွာဘုရား၌ ကြည်ညိုသောစိတ်ကြောင့် [1]ပြကတေ့သော ကိုယ်ရှိသည်သာလျှင် ဖြစ်ပြန်၏။]

မဟာလတာ တန်းဆာကို ရောင်း၍ ဘုရားအား လှူဒါန်းသော်ခြင်း

ဝိသာခါသည်လည်း သူနာရဟန်းတို့ကိုငင်း ရဟန်းငယ်တို့ကိုငင်း သာမဏေတို့ကိုငင်း ကြည့်ရှု၍ တခုသောတံခါးဖြင့် ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် ကျောင်းဥပစာ၌ တည်နေလျက် အမိ မဟာလတာတန်းဆာကို ဆောင်ခဲ့လော့ ဆင်ယင်ဦးအံ့ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုခဏ၌ ကျွန်မသည် မေ့လျော့၍ ထွက်လာခဲ့မိသည့် အဖြစ်ကို သတိရ၍ အရှင်မ မေ့လျော့ခဲ့မိပါပြီဟု ပြောဆိုလေ၏။ ထိုသို့ဖြစ်မူ သွားယူ၍ လာခဲ့လော့ ငါ၏ အရှင်သခင် အာနန္ဒာမထေရ်မြတ်သည် ချီမ၍ ဤမည်သောအရပ်၌ အကယ်၍ ထားအပ်သည်ဖြစ်အံ့ မဆောင်ယူခဲ့လေလင့် အရှင်မြတ်အားသာလျှင် ထိုတန်းဆာကို ငါသည် စွန့်လွှတ်လှူဒါန်းအပ်ပေပြီဟု ဆိုလိုက်၏။

[ဤသို့သောစကားကို မှာထားလိုက်ခြင်းသည်ကား အမျိုးကောင်းသားသမီးတို့၏မေ့လျော့ကျန်ရစ်သော ဘဏ္ဍာကို အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည် သိမ်းဆည်းမြဲဖြစ်၏ဟု ဝိသာခါသိပြီး ဖြစ်လေသတတ်။ ထို့ကြောင့် ဤသို့ မှာထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။]

ရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်သည်လည်း ထိုကျွန်မကိုမြင်လျှင် မြင်ခြင်း အဘဲ့ကြောင့် လာသနည်းဟု မေးသဖြင့် အရှင်ဘုရား တပည့်တော်မ၏ သခင်မ တန်းဆာကို မေ့လျော့ခဲ့မိ၍ ပြန်လာရပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်ကြားလတ်သော် ငါသည် တခုသော စောင်းတန်းနံပါး၌ ထားအပ်၏ သွားချေ ထိုတန်းဆာကို ယူလော့ဟု မိန့်ဆိုတော်မူလေ၏။ ကျွန်မသည် အရှင်ဘုရား အရှင်မြတ်တို့၏ လက်တော်ဖြင့် သုံးသပ်အပ်ပြီးသောဘဏ္ဍာကို တပည့်တော်မ၏သခင်မသည် မဆောင်ယူအပ်

[1] သုဒ္ဓိယမှာအား ထားဖြင့် ဖေါင်သားသို့ထားသောအနေသည် ဘုရားရှင်ကိုဖူးမြင်ရသဖြင့် ကြည်ညိုသောစိတ်ကြောင့် ချက်ခြင်း ပေါက်ကင်း၍ ပြကတေ့ အသားအတိုင်း ဖြစ်၏ဟူလို။

သည်ကို ပြုအပ်ပါလေပြီဘုရားဟု လျှောက်ထား၍အချည်းနှီးသောလက်ရှိသဖြင့် သာလျှင် ပြန်သွား၍ အမိ အကြောင်း အသို့နည်းဟု ဝိသာခါကမေးလျှင် ထို အကြောင်းကိုပြောကြားလေ၏။ အမိ ငါ၏အရှင်သခင်အာနန္ဒာ သုံးသပ်လေပြီး သော ဘဏ္ဍာကို ငါသည်မဆင်ယင်တော့အံ့ ငါသည်စွန့်လွှတ် လှူဒါန်းအပ်ပေပြီ ထိုသို့စွန့်လွှတ်အပ်သော်လည်း အရှင်မြတ်သည် သိမ်းဆည်းစောင့်ရှောက်ခြင်းငှါ ဆင်းရဲပြိုကြင်ပေလတ္တံ့ ထိုတန်းဆာကိုစွန့်လွှတ်ရောင်းချပြီးလျှင် အပ်သောကပ္ပိ ယဘဏ္ဍာကို ဆောင်ပို့လှူဒါန်းအံ့ သွားချေ ထိုတန်းဆာကို ဆောင်ယူခဲ့လော့ဟု စေလွှတ်ပြန်၏။ ကျွန်မလည်းသွား၍မဟာလတာ တန်းဆာကို ဆောင်ယူလေ၏၊ ဝိသာခါသည် ကျွန်မဆောင်ယူလာသော တန်းဆာကို မဆင်ယင်မူ၍သာလျှင် ပန်းထိမ်သည်တို့ကို ခေါ်စေ၍အဘိုးဖြတ်စေ၏။ ထိုပန်းထိမ်သည်တို့ကကိုးကုဋေ အဘိုးထိုက်၏ လက်ခကား တသိန်းထိုက်၏ဟု ဖြတ်ဆိုသည်ရှိသော် ထိုသို့ဖြစ်မူ ဤတန်းဆာကို လှည်းယာဉ်ထက်၌ တင်စေ၍ ရောင်းချကုန်လော့ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုမျှလောက်သောအဘိုးဥစ္စာကို ပေးဝယ်ယူအံ့သောငှါ တစုံတယောက်သော သူမျှ မစွမ်းနိုင်လတ္တံ့။

[မဝယ်နိုင်ကြောင်းကား ထိုတန်းဆာကို ဆင်ယင်ခြင်းငှါ ထိုက်တန် သောမိန်းမတို့မည်သည် ရနိုင်ခဲကုန်၏။ ထိုစကားမှန်၏ ဤမြေပြင်အဝန်း၌ သုံးယောက်သောမိန်းမတို့သည်သာလျှင် မဟာလတာတန်းဆာကို ရကြလေ ကုန်၏။ ဝိသာခါသည်၎င်း မလ္လမင်းသား ဗန္ဓုလစစ်သူကြီး ကတော် မလ္လိကာသည်၎င်း ဗာရာဏသီသူဌေးကြီး၏သမီးသည်၎င်း ဤသုံးဦးတို့သာ ရကြလေကုန်၏။]

ထို့ကြောင့်ဝိသာခါသည်မိမိကိုယ်တိုင်ပင်လျှင်ထိုမဟာလတာတန်းဆာ၏ အ ဘိုးကိုပေး၍ တသိန်းအလွန်ရှိ၆သော ကိုးကုဋေသောဥစ္စာတို့ကို လှည်း၌တင်၍ ကျောင်းတော်သို့ဆောင်ယူလျက် မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုးပူဇော်ပြီးလျှင်ဘုန်းတော် အလွန်ကြီးမြတ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်မ၏အရှင်သခင် အာ နန္ဒာမထေရ်မြတ်သည် တပည့်တော်မ၏ မဟာလတာတန်းဆာကို လက်တော်ဖြင့် သုံးသပ်အပ်လေပြီ ထိုမထေရ်မြတ် သုံးသပ်သောအခါမှစ၍ ထိုဟန်းဆာကို တပည့်တော်မဝတ်ဆင်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ပါ။ ထိုတန်းဆာကို စွန့်လွှတ်ရောင်းချ၍

အပ်သော ကပ္ပိယဘဏ္ဍာကို ဆောင်ပို့လှူဒါန်းအံ့ဟု လှည့်လည်ရောင်းချစေပါသော်လည်း ဝယ်ယူခြင်းငှါစွမ်းနိုင်သော တပါးသောသူကို မမြင်ခြင်းကြောင့် တပည့်တော်မသည်ပင်လျှင် အဘိုးကိုပေး၍ဝယ်ယူပြီးမှ ထိုတန်းဆာအဘိုးကို ယူဆောင်စေ၍ လာရောက်ခဲ့ပါသည် လေးပါးသောပစ္စည်းတို့တွင် အဘယ်ပစ္စည်းကိုဆောင်ယူလှူဒါန်းရပါအံ့နည်းဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ၏။

ဘုရားရှင်၏ မိန့်ခွန်းတော်အတိုင်း ကျောင်းဆောက်ခြင်း

ဝိသာခါဒါယိကာမ သင်သည် မြို့၏ အရှေ့တံခါး၌ သံဃာတော်အပေါင်း သီတင်းသုံးနေစရာကျောင်းကို ဆောက်လုပ်ခြင်းငှါသင့်လျော်ပေ၏ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဝိသာခါသည် မြတ်စွာဘုရား သင့်တော်ကောင်းမြတ် လျှောက်ပတ်လှပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်ကြား၍ နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်လှစွာ ကိုးကုဋေသောဥစ္စာတို့ဖြင့်မြေကိုသာလျှင်ဝယ်ယူလေ၏။တပါးသော ကိုးကုဋေသောဥစ္စာတို့ဖြင့် ကျောင်းကိုဆောက်လုပ်ခြင်းငှါ အားထုတ်လေ၏။ထို့နောက် တနေ့သ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်စောစော မိုးသောက်ယာမ်အခါ၌ လောကကိုကြည့်ရှုတော်မူလတ်သည်ရှိသော် နဗ္ဗာပြည်မှုစုတေ၍ ဘဒ္ဒိယပြည်သူဌေးမျိုး၌ဖြစ်သော ဘဒ္ဒိယမည်သောသူဌေးသား၏ အကြောင်း ဥပနိဿယနှင့် ပြည့်စုံခြင်းကိုမြင်တော်မူ၍ အနာထပိဏ်သူဌေးကြီး၏ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်းကိစ္စကိုပြုပြီးလျှင် မြောက်တံခါးသို့ ရှေးရှုကြွတော်မူလေ၏။

[ပကတိသဘောအားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ဝိသာခါအိမ်၌ဆွမ်းကို ခံယူတော်မူပြီးသည်ရှိသော် တောင်တံခါးဖြင့် ထွက်ကြွတော်မူ၍ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးတော်မူလေ့ရှိ၏ အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးအိမ်၌ ဆွမ်းခံယူတော် မူပြီးသည်ရှိသော် အရှေ့တံခါးဖြင့် ထွက်ကြွတော်မူ၍ ပုဗ္ဗါရုံကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးတော်မူလေ့ရှိ၏ မြောက်တံခါးသို့ ရည်ရွယ်၍ ကြွသွားတော်မူသည်သာလျှင်ဖြစ်သော ဘုရားရှင်ကို မြင်ကြကုန်လျှင် ဒေသစာရီ ကြွချီလတ္တံ့ဟု သိကြရကုန်၏။]

ဝိသာခါသည်လည်း ထိုနေ့၌မြတ်စွာဘုရားသည် မြောက်တံခါးသို့ ရှေးရှုကြွသွားတော်မူ၏ဟု ကြားသိရသဖြင့် လျင်မြန်စွာလိုက်သွား၍ ရှိသေမြတ်နိုး

ရှိခိုးလျက် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူလိုကြပါသလောဘုရားဟု မေးလျှောက်ကြားလေ၏။ ဝိသာခါ ကြွချီလိုသည် မှန်ပေ၏ဟု မိန့်တော်မူလတ်သော် မြတ်စွာဘုရား ဤမျှလောက်သော ပစ္စည်းဥစ္စာကို စွန့်လွှတ်၍ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားတို့ အလို့ငှါ ကျောင်းကိုဆောက်လုပ်မည် ဖြစ်ပါသောကြောင့် ပြန်လည်ဆုတ်နစ်တော်မူပါဘုရားဟု လျှောက်ကြားပြန်လေ၏။ ဝိသာခါ ဤကြွခြင်းကား ပြန်လည်ဆုတ်နစ်ခြင်းမရှိသော ကြွသွားခြင်းတည်းဟု မိန့်တော်မူလေလျှင် ဝိသာခါသည် မချွတ်လျှင် အကြောင်း ဥပနိဿယနှင့် ပြည့်စုံသော တစုံတယောက်သောပုဂ္ဂိုလ်ကို မြတ်စွာဘုရား မြင်တော်မူလတ္တံ့ဟု ကြံမိ၍ မြတ်စွာဘုရား ထိုသို့ဖြစ်ပါမူ တပည့်တော်မ၏ ပြုသင့် ပြုထိုက် မပြုသင့် မပြုထိုက်သည်ကို ကျွမ်းကျင်နားလည်သော ရဟန်းတပါးကို ပြန်နစ်စေ၍ ကြွမြန်းတော် မူကြပါဘုရားဟု လျှောက်ကြားပြန်သဖြင့် ဝိသာခါ အကြင်ရဟန်းကို နှစ်သက်၏ ထိုရဟန်း၏ သပိတ်ကို ယူလေ့ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။

ရှင်မောဂ္ဂလာန် စီမံပေးခြင်း

ဝိသာခါသည် ရှင်အာနန္ဒာမထေရ်ကို အကယ်၍ကား ချစ်ကြည်မြတ်နိုး၏ ထိုသို့ပင်ဖြစ်သော်လည်း ရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်ကား တန်းခိုးကြီး၏။ ထိုရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်ကိုအမှီပြုရလျှင် ငါ၏အမှုသည်လျှင်မြန်စွာပြီးစီးပေလတ္တံ့ဟု တဖန်ကြံစည်လျက် ရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်၏ သပိတ်ကို ယူလေ၏။မထေရ်လည်း မြတ်စွာဘုရားကိုမော်၍ဖူးမျှော်ကြည့်ရှုရကား မြတ်စွာဘုရားက ချစ်သား မောဂ္ဂလာန် သင်၏အခြံအရံ ရဟန်းငါးရာတို့ကိုခေါ်၍ ပြန်လည် ဆုတ်နစ်နေရစ်လေလော့ဟု မိန့်တော်မူလျှင် ရှင်မောဂ္ဂလာန်လည်း ဘုရားမိန့်တော်မူတိုင်း ဆုတ်နစ် နေရစ်လေ၏။ ထိုရှင်မောဂ္ဂလာန်၏ တန်းခိုးအာနုဘော်တော်အားဖြင့် ယူဇနာငါးဆယ် ခြောက်ဆယ်ထွိုတိုင်အောင်လည်း သစ်သားအလို့ငှါရင်း ကျောက်အလို့ငှါရင်း သွား၍ ကြီးကုန်ကြီးကုန်သော သစ်သားတို့ကိုရင်း ကျောက်တို့ကိုရင်း ယူပြီးလျှင် ထိုနေ့၌ပင် ပြန်လာနိုင်ကြကုန်၏။ လှည်းပေါ်သို့ သစ်သား ကျောက်တို့ကို တင်သောသူတို့သည် ပင်ပန်းခြင်းမည်သည်လည်း မရှိကြကုန်၊ လှည်းဝင်ရိုး ကျိုးခြင်းလည်းမရှိ မကြာမြင့်မီပင်လျှင် ဘုံနှစ်ဆင့် ရှိသော ပြာသာဒ်ကျောင်းကြီးကို ဆောက်လုပ်ကြလေကုန်၏။ အောက်ထပ်ဘုံဆင့်၌

တိုက်ခန်းငါးရာတို့ရှိ၍ အထက်ထပ်ဘုံဆင့်၌ တိုက်ခန်းငါးရာတို့ရှိ၍ ဤသို့ တိုက်ခန်း တထောင်တို့ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ပြာသာဒ်ကျောင်းတော်ကြီးသည် ဖြစ်လေ၏။ [1]ရှစ်မင်းပယ်စားမျှလောက်သော သန့်ရှင်းသောမြေအဘို့၌ ပြာသာဒ်ကိုဆောက်လုပ်စေ၏။ သက်သက်သော ပြာသာဒ်သည် မတင့်တယ်ခဲ့ဟု ပြာသာဒ်ကိုပတ်လည် ဝန်းရံပြီးလျှင် ကမ္ဗဒ္ဓာန်းစီးဖြန်းစရာ ကျောင်းငါးရာတို့ကိုရှိ၍ ပြာသာဒ်ငယ် ငါးရာတို့ကိုရှိ၍ ရှည်လျားသော စရပ်တန်ဆောင်းငါးရာတို့ကိုရှိ၍ ဆောက်လုပ်စေပြန်လေ၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ကိုးလတို့ပတ်လုံး ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူ၍ တဖန် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ပြန်ကြွတော်မူလာ၏။ ဝိသာခါ၏ ပြာသာဒ် ကျောင်းတော်ကြီး၌ ဆောက်လုပ်ခြင်းအမှုသည် ကိုးလတို့ဖြင့် ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။ ပြာသာဒ်အထွတ်အဖျား စုလစ်မွန်ချွန်ကား တခဲနက်ခတ်အပ်သော နီသောရွှေဖြင့်သာလျှင် ရေအိုးအလုံး ခြောက်ဆယ်ဝင် အိုးစရည်းကြီး ပမာဏရှိသော ကြာသွတ်အိုးကို ပြုလုပ်စေလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်သို့ ကြွရောက်တော်မူ၏ ဟူသောစကားကို ကြား၍ ခရီးဦးကြိုဆိုပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို မိမိ၏ကျောင်းသို့ ပင့်ဆောင်၍ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား ဤမိုးလေးလပတ်လုံး ရဟန်းသံဃာတော် အပေါင်းကို ခေါ်ယူတော်မူခဲ့သဖြင့် ဤကျောင်း၌သာလျှင် သီတင်းသုံးတော်မူပါ ပြာသာဒ်ပူဇော်ပွဲသဘင် ကျောင်းသာဓုခေါ်ခြင်းကို ပြုလုပ်လိုပါသည်ဘုရားဟု ပဋိညာဉ်ကိုယူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း သည်းခံတော်မူလေ၏။ ဝိသာခါသည် ထိုအခါမှစ၍ ဘုရား အမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာအား ကျောင်း၌သာလျှင် အလှူဒါနကို ပေးလှူစွန့်ကြဲ၏။

အဆွေခင်ပွန်းမ တယောက် ကုသိုလ် ပါဝင်ခြင်း

ထိုအခါ ဝိသာခါ၏ အဆွေခင်ပွန်းမဖြစ်သော ဒါယိကာမ တယောက်သည် အဘိုးတသိန်းထိုက်သော တထည်သော အဝတ်ပုဆိုးကိုယူလာ၍ အဆွေခင်ပွန်းမ ဝိသာခါ ငါသည် ဤအဝတ်ပုဆိုးကို သင်အရှင်မ၏ ကျောင်းပြာသာဒ်၌ [2]မြေ

၁ မင်းပယ်စားတခုဟူသည်–,တဆဲ့တဘင်းမျိုးကြဲလောက်သော အရပ်ဖြစ်သည်။
၂ မြေပေါ် ကြမ်းပေါ် သမံတလင်း အပေါ် ၌သာ ခင်းလိုပါသည် ညောင်စောင်းအိပ်ရာပျဉ်၌ ခင်းလိုသည်မဟုတ် ပါဟုလို။

အခင်း အသွင်ဖြင့် ခင်းလိုပါသည် ခင်းဘို့ရာအရပ်ကို ငါ့အား ပြောကြားပါကုန်လော့ဟုဆို၏။ အဆွေခင်ပွန်းမ ကောင်းလှပါပြီ ငါသည် သင့်အား ခင်းဘို့ရာအခွင့်အရပ်မရှိဟု အကယ်၍ ဆိုသည်ဖြစ်အံ့။ ငါ့အားခင်းဘို့ရာအခွင့် အရပ်ပေးခြင်းငှါ အလိုမရှိဟု သင်အောက်မေ့လတ္တံ့။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်တိုင် သာလျှင်ပြာသာဒ်၏ ဘုံနှစ်ဆင့်တို့ကိုငှင်း တိုက်ခန်းတထောင်ကိုငှင်း ကြည့်ရှု၍ ခင်းဘို့ရာအရပ်ကို သိပါလေလော့ဟုဆို၏။ ထိုအဘော်မသည်လည်း အဘိုးတသိန်းထိုက်သော အဝတ်ပုဆိုးကိုယူ၍ ထိုထိုအရပ်၌ သွားလာ ကြည့်ရှုသည်ရှိသော် မိမိယူလာသော ထိုအဝတ် ပုဆိုးထက် နည်းသောအဘိုးရှိသော အဝတ်ပုဆိုးကို မမြင်ခြင်းကြောင့် ငါသည် ဤကျောင်းပြာသာဒ်၌ ကောင်းမှုအဘို့ကိုမရဘဲ ရှိချေ၏ဟုနှလုံးမသာယာခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ တခုသော အရပ်၌ ငိုကြွေးလျက် ရပ်နေ၏။ ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်သည် ငိုကြွေး၍နေသော ဒါယိကာမကိုမြင်ရသဖြင့် အဘဲ့ကြောင့် ငိုကြွေးဘိသနည်းဟုမေးသော် ငိုကြွေးသောဒါယိကာမသည် ထိုအကြောင်းကို လျှောက်ကြားလေ၏။ ရှင်အာနန္ဒာမထေရ်က မစိုးရိမ်လင့် ငါသည် သင့်အား ခင်းဘို့ရာအရပ်ကို ပြောကြားပေအံ့ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင်စောင်းတန်းခြေရင်း ခြေဆေးရာအရပ်၌ ဤတသိန်းတန် အဝတ်ပုဆိုးကို ခြေသုတ်ပုဆိုးပြု၍ ခင်းလေလော့ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၍ ရဟန်းတို့သည် ခြေတို့ကိုဆေး၍ရှေးဦးစွာ ဤအဝတ်ပုဆိုး၌ ခြေကိုသုတ်သင်ပြီးမှ ကျောင်းတွင်းသို့ ကြွဝင်ကြရကုန်လတ္တံ့ ဤသို့လျှင် သင်ဒါယိကာမကြီးအား များစွာအကျိုးရှိသည်ဖြစ်လတ္တံ့ဟု မိန့်ကြားတော်မူလေ၏။

[ထိုနေရာကား ဝိသာခါသည် မမှတ်သားမိသော အရပ် ဖြစ်သတတ်။]

ကျောင်းသာဓုခေါ်ခြင်း

ဝိသာခါသည် လေးလတို့ပတ်လုံး ကျောင်းတွင်း၌ ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာတော်မြတ် အပေါင်းအား အလှူကိုပေးလှူလေ၏။ နောက်ဆုံး ဖြစ်သောနေ့၌ ရဟန်းသံဃာတော်မြတ် အပေါင်းအား သင်္ကန်းလျာပုဆိုးတို့ကို ပေးလှူ၏။ သီတင်းအငယ်ဆုံးဖြစ်သော [၁]သံဃနဝ ရဟန်းရအပ်သော သင်္ကန်းလျာပုဆိုးတို့သည် အဘိုးတထောင်ထိုက်ကုန်၏။ ခပ်သိမ်းသော ရဟန်းတို့အား သပိတ်

၁ သံဃနဝကား သံဃာအငယ်အထွေး။ ၎င်းကို သံဃနဝ ဟူ၍လည်း ခေါ်ကြသည်။

တို့ကို ပြည့်စေလျက် ဆေးပစ္စည်းကို ပေးလှူ၏။ ဒါနဝတ္ထုကို စွန့်လွှတ် လှူဒါန်းခြင်းအားဖြင့် အသပြာ ကိုးကုဋေတို့သည် ကုန်ခန်းခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏ ဤသို့အားဖြင့် ကျောင်းရာမြေကို ဝယ်ယူခြင်းဖြင့် ကိုးကုဋေ ကျောင်းဆောက်လုပ်စေခြင်းဖြင့် ကိုးကုဋေ ကျောင်းပူဇော်ပွဲကို ကျင်းပခြင်းဖြင့် ကိုးကုဋေ ဤသို့အလုံးစုံ နှစ်ဆဲ့ခုနစ်ကုဋေသော ဥစ္စာတို့ကို ဝိသာခါသည် ဘုရားရှင် သာသနာတော်၌ စွန့်ကြဲလှူဒါန်းပေ၏။ မိန်းမအဖြစ်၌ တည်၍ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအိမ်၌ နေရသည်ဖြစ်လျက် ဤသို့သဘောရှိသော များမြတ်သော စွန့်ကြဲခြင်းမည်သည် ဝိသာခါမှတပါး အခြားသော မိန်းမအား မရှိစဘူး။ ဝိသာခါသည် ကျောင်းသာဓုခေါ်ခြင်း၏ပြီးဆုံးသောနေ့၌ ညချမ်းသောအခါ သား မြေး မြစ်တို့ ခြံရံလျက် ငါသည်ရှေး၌ အကြင်အကြင်ဆုကို တောင့်တအပ်၏။ ထိုထိုအလုံးစုံသော ဆုသည်အထွတ်အထိပ်ပြည့်စုံခြင်းသို့ ရောက်ပေပြီဟု ကျောင်းပြာသာဒ်ကို အစဉ် လှည့်လည်ကာ သွားလျက် ငါးခုသောဂါထာတို့ဖြင့် အသံသာယာစွာ ဤဥဒါန်းစကားကို မြွက်ကြားကျူးရင့်လေ၏။

ဝိသာခါ၏ ဥဒါန်းဂါထာများ

ကဒါဟံ ပါသာဒံ ရမ္မံ၊ သုဓာမတ္တိကလေပနံ။
ဝိဟာရဒါနံ ဒဿာမိ၊ သင်္ကပ္ပေါ မယှ ပူရိတော။

ကဒါဟံ မဉ္စ ပီဌဉ္စ၊ ဘိသိဗိမ္ဗောဟနာနိစ။
သေနာသနဘဏ္ဍံ ဒဿာမိ၊ သင်္ကပ္ပေါ မယှ ပူရိတော။

ကဒါဟံ သလာကဘတ္တံ၊ သုစိံ မံသူပသေစနံ။
ဘောဇနဒါနံ ဒဿာမိ၊ သင်္ကပ္ပေါ မယှ ပူရိတော။

ကဒါဟံ ကာသိကံ ဝတ္ထံ၊ ခေါမကပ္ပါသိကာနိစ။
စီဝရဒါနံ ဒဿာမိ၊ သင်္ကပ္ပေါ မယှပူရိတော။

ကဒါဟံ သပ္ပိနဝနီတံ၊ မဓုတေလဉ္စ ဖါဏိတံ။
ဘေသဇ္ဇဒါနံ ဒဿာမိ၊ သင်္ကပ္ပေါ မယှ ပူရိတော။

ကဒါ၊ အဘယ်နံရေအခါ၌။ အဟံ၊ ငါသည်။ သုဓာမတ္တိကလေပနံ၊ ထုံးအင်္ဂတေ မြေဖြူမြေနီဖြင့် လိမ်းကျံအပ်သော။ ရမ္မံ၊ နှလုံးမွေ့လျော် ပျော်ဘွယ်

လည်းရှိသော။ ပါသာဒံ၊ ပြာသာဒ်ဟုဆိုအပ်သော။ ဝိဟာရဒါနံ၊ ကျောင်းပေး သောအလှူကို။ ဒဿာမိ၊ ပေးလှူရပါအံ့နည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မယှံ၊ ငါ၏။ သက် ပွေ၊ တောင့်တအပ်သောအကြံသည်။ အဇ္ဇ၊ ယနေ့။ပူရိတော၊ ပြည့်လေပြီ။

ကဒါ၊ အဘယ်နံရောအခါ၌။ အဟံ၊ ငါသည်။ မဥ္စပီဌဥ္စ၊ ညောင်စောင်းအင်း ပျဉ်လည်းဖြစ်သော။ ဘိသိဗိမ္ဗောဟနာနိစ၊ ^၁ ဘုံလျှိုခေါင်းအုံးတို့လည်းဖြစ်ကုန် သော။ သေနာသနဘဏ္ဍံ၊ အိပ်ရာနေရာ ကျောင်းဘဏ္ဍာကို။ ဒဿာမိ၊ ပေးလှူ ရပါအံ့နည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မယှံ၊ ငါ၏။ သက်ပွေ၊ တောင့်တအပ်သောအကြံ သည်။ ပူရိတော၊ ပြည့်လေပြီ။

ကဒါ၊အဘယ်နံရောအခါ၌။အဟံ၊ ငါသည်။ သုစိံ၊ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော။ မံသူပသေစနံ၊ ငါးအမဲဖြင့် ပြွမ်းသော။ သလာကဘတ္တံ၊ စာရေးတံဆွမ်းအစရှိ သော။ ဘောဇနဒါနံ၊ ဘောဇဉ်ဟူသောအလှူကို။ဒဿာမိ၊ ပေးလှူရပါအံ့နည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မယှံ၊ ငါ၏။ သက်ပွေ၊တောင့်တအပ်သော အကြံသည်။ပူရိတော၊ ပြည့်လေပြီ။

ကဒါ၊ အဘယ်နံရောအခါ၌။ အဟံ၊ ငါသည်။ ကာသိကဝတ္ထဉ္စ၊ ကာသိက ရာဇ်တိုင်း၌ဖြစ်သော အဝတ်ပုဆိုးလည်းဖြစ်သော။ ခေါမကပ္ပါသိကာနိစ၊ ခေါမ တိုင်း၌ဖြစ်သောပုဆိုး ဝါချည်ပုဆိုးတို့လည်းဖြစ်ကုန်သော။ စီဝရဒါနံ၊ သင်္ကန်းဟူ သောအလှူကို။ ဒဿာမိ၊ ပေးလှူရပါအံ့နည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မယှံ၊ ငါ၏။ သက်ပွေ၊ တောင့်တအပ်သောအကြံသည်။ ပူရိတော၊ ပြည့်လေပြီ။

ကဒါ၊ အဘယ်နံရောအခါ၌။ အဟံ၊ ငါသည်။ သပ္ပိနဝနီတဉ္စ၊ ထောပတ် ဆီဦလည်းဖြစ်သော။ မဓုတေလဉ္စ၊ ပျားရေ ဆီ လည်းဖြစ်သော။ ဖါဏိတံ၊ တင် လဲလည်းဖြစ်သော။ ဘေသဇ္ဇံဒါနံ၊ ဆေးဟူသောအလှူကို။ ဒဿာမိ၊ ပေးလှူ ရပါအံ့နည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ မယှံ၊ ငါ၏။ သက်ပွေ၊ တောင့်တအပ်သောအကြံ သည်။ ပူရိတော၊ ပြည့်လေပြီ။

---

၁ ဘုံလျှိုဟူသည်ကား-ဓမ္မရာပင်ဘည်း။ သားသမ္မနုပဆိုးကြွစ်းအသော် လျှော်မြက်သစ်နွက် ဟူသောအဆော်ငါးမျိုးအစ်၏ လဲအဆေးပန်းညှိနွက် သက်သက်အဆေးတို့ကား မအစ်ဟု ဝိနည်း၌ဆို၏။

ရဟန်းတို့သည်ထိုဝိသာခါ၏ ဂါထာရွတ်ဆိုသောအသံကိုကြားရလျှင်မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ နားတော်လျှောက်ကုန်၏။ ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်တို့သည် ဤမျှအတိုင်းအရှည်ရှိသော ကာလပတ်လုံး ဝိသာခါဒါယိကာမ၏ သီချင်းဆိုခြင်းမည်သည် မကြားမထင် မမြင်ဘူးပါ။ ထိုဝိသာခါသည် ယနေ့သား မြေး မြစ်တို့ ခြံရံကာ သီချင်းသီဆိုလျက် ကျောင်းပြာသာဒ်ကို အစဉ်လှည့်လည်ပါသည် ထိုဝိသာခါအား သည်းခြေသည်မူလည်း ပျက်စီးပါလေသလော ထိုသို့မဟုတ် ရူးသွတ်ခြင်းသည်လည်း ဖြစ်ပါလေသလော ဘုရားဟု လျှောက်ကြားကြလေကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ချစ်သားရဟန်းတို့ ငါ၏သမီးဝိသာခါသည် သီချင်းသီဆိုသည်မဟုတ် ထိုဝိသာခါအား မိမိ၏အလိုဆန္ဒပြည့်ဝလေပြီ ထိုဝိသာခါသည် ငါ၏တောင့်တအပ်သော ဆုတောင်းခြင်းသည် အထွတ်အထိပ် အပြီးအဆုံးသို့ ရောက်ရပေပြီဟု နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဥဒါန်းသီကုံးကျူးရင့်လျက် လှည့်ပတ်သွားလာပေ၏ဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရား အဘယ်အခါကာလ၌ ထိုဝိသာခါသည်ဆုတောင်းခြင်းကို တောင့်တဘူးပါသနည်း ဘုရားဟု ရဟန်းတို့လျှောက်ထားပြန်သည်ဖြစ်၍ ချစ်သားရဟန်းတို့ နာကြားလိုကြကုန်သလောဟု မိန့်တော်မူပြန်သဖြင့် နာကြားလိုကြပါကုန်သည် မြတ်စွာဘုရားဟု ရဟန်းတို့ကလျှောက်ထားပြန်သောကြောင့် လွန်လေပြီးသောအတိတ်ကို ဆောင်တော်မူလေ၏။

ဝိသာခါ၏ ရှေးကောင်းမှုဆုတောင်း

ချစ်သားရဟန်းတို့ ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ၌ ဤကမ္ဘာမှပြန်၍ ရေတွက်သည်ရှိသော် ကမ္ဘာတသိန်းထက်၌ ပဒုမုတ္တရမည်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် လောက၌ထင်ရှားပွင့်တော်မူလေ၏။ ထိုပဒုမုတ္တရဘုရားရှင်၏အသက်တော်ကား အနှစ်တသိန်းဖြစ်၏ ရဟန္တာတသိန်းအခြံအရံရှိ၏။ နေပြည်တော်ကား ဟံသာဝတီ အမည်ရှိ၏။ ခမည်းတော်ကားသုနန္ဒအမည်ရှိသော မင်းကြီးဖြစ်၏။ မယ်တော်ကား သုဇာတာ အမည်ရှိသောမိဖုယားကြီးဖြစ်၏။ထိုပဒုမုတ္တရ ဘုရားရှင်၏ မြတ်သောအလုပ်အကျွေး ဒါယိကာမ တယောက်သည် ရှစ်ပါးသော ဆု

တို့ကို တောင်းယူ၍ မိခင်၏အရာ၌ တည်ပြီးလျှင် ဘုရားသဗ္ဗညုကို ပစ္စည်းလေးပါ
တို့ဖြင့်နေ့ညဉ့်မပြတ် ဆည်းကပ် လုပ်ကျွေးလေ၏။ ညဉ့်နံနက် မပျက်မကွက်ေ
သောအားဖြင့် ခစားလုပ်ကျွေးခြင်းငှါရောက်၏။

ထိုအလုပ်အကျွေး ဒါယိကာမ၏ တယောက်သော အဆွေခင်ပွန်းမသည်
ထိုအလုပ်အကျွေး ဒါယိကာမနှင့် အတူတကွ ကျောင်းတော်သို့ မပြတ်သွား၏၊
ထိုအဆွေခင်ပွန်းမသည် ထိုအလုပ်အကျွေး ဒါယိကာမအား ဘုရားရှင်နှင့် တက
အကျွမ်းဝင်သဖြင့် စကားပြောဆိုခြင်းကိုရင်း အထူးအကျွမ်းဝင်ခြင်းကိုရင်း
မြင်ရလျှင် အဘယ်ကောင်းမှုကိုပြု၍ ဤသို့ ဘုရားရှင်တို့နှင့် အကျွမ်းဝင်သော
သူတို့ ဖြစ်ကြကုန်သနည်းဟုကြံစည်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ဤသို့မေးမြန်း လျှောက်
ထားလေ၏။ ဘုန်းတော် ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ဤမိန်းမသည် ရှင်
တော်မြတ်ဘုရားတို့နှင့် အဘယ်သို့တော်စပ်ပါသနည်းဘုရားဟု မေးလျှောက်
လတ်သော် အလုပ်အကျွေး ဒါယိကာမတို့တွင် မြတ်သောအလုပ်အကျွေး
တယောက် ဖြစ်ပေသည်ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။ မြတ်စွာဘုရား အဘယ်ကောင်းမှု
ကို ပြုခြင်းကြောင့် ဒါယိကာမတို့တွင် မြတ်သော အလုပ်အကျွေး ဖြစ်ရပါသနည်း
ဘုရားဟု လျှောက်ပြန်သော် ကမ္ဘာတသိန်း ကာလပတ်လုံး ဆုတောင်းခြင်းကို
ပြုခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်ဟုမိန့်တော်မူလျှင် မြတ်စွာဘုရား ယခုအခါ၌ ဆုတောင်း
၍ ရခြင်းငှါ တတ်နိုင်ကောင်းပါမည်လောဘုရားဟု လျှောက်ပြန်သော် တတ်နိုင်
ကောင်းသည်မှန်၏ဟု မိန့်တော်မူလျှင် မြတ်စွာဘုရား ထိုသို့ဖြစ်ပါမူ ရဟန်း
တသိန်းနှင့်တကွ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး တပည့်တော်မ၏ဆွမ်းကို ခံယူတော်မူပါ
ဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ၏။ ပဒုမုတ္တရဘုရားရှင်လည်း သည်းခံတော်မူ
လေ၏။

ထိုအဆွေခင်ပွန်းမသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အလှူကြီးကိုပေးလှူ၍ အဆုံး ဖြစ်
သောနေ့၌ သင်္ကန်းလျာ ပုဆိုးတို့ကို လှူဒါန်းပြီးလျှင် ဘုရားရှင်ကိုရှိခိုး၍ ခြေ
တော်ရင်း၌ဝပ်လျက် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူလှပေသော မြတ်စွာဘုရား တပည့်
တော်မသည် ဤအလှူကောင်းမှု၏ အကျိုးဆက်အားဖြင့် နတ်စည်းစိမ် အစိုး
ရ မင်းစည်းစိမ် စသည်တို့တွင် တပါးပါးသော စည်းစိမ်ကိုမျှ တောင့်တရည်ရွယ်
ခြင်း မပြုလိုပါ။ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားဘို့ကဲ့သို့ သဘောရှိသော တဆူသော ဘုရား

ရှင်၏ အထံတော်၌ ¹ရှစ်ပါးသောဆုတို့ကိုရ၍ မိခင်၏အရာ၌ တည်ပြီးလျှင် ပစ္စည်းလေးပါးတို့ဖြင့် လုပ်ကျွေးသမှု ပြုစုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သောသူတို့တွင် မြတ်သော အလုပ်အကျွေးသည် ဖြစ်ရပါလို၏ဘုရားဟု ဆုတောင်းခြင်းကို ပြုလေ၏။ ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ဤဒါယိကာမ၏ ဆုတောင်းခြင်းကား ပြည့်စုံလတ္တံ့လောဟု အနာဂတ်ကာလကို စူးစမ်းဆင်ခြင်တော်မူသဖြင့်ကမ္ဘာတသိန်းကို ကြည့်ရှုတော်မူ လတ်၍ ထိုဒါယိကာမ၏ ဆုတောင်းပြည့်စုံလတ္တံ့သည် အဖြစ်ကို မြင်တော်မူလျှင် ကမ္ဘာတသိန်း၏အဆုံး၌ ဂေါတမအမည်ရှိသော မြတ်စွာဘုရားသည် ထင်ရှားစွာ ပွင့်တော်မူလတ္တံ့ ထိုအခါ သင်သည် ဝိသာခါ အမည်ရှိသော ဒါယိကာမဖြစ်၍ ထိုဂေါတမဘုရားရှင်၏ အထံ၌ ရှစ်ပါးသော ဆုတို့ကိုရလျက် မိခင်၏အရာ၌ တည်ပြီးလျှင် ပစ္စည်းလေးပါးတို့ဖြင့် လုပ်ကျွေးနိုင်သောဒါယိကာမတို့တွင် မြတ်သော အလုပ်အကျွေး ဒါယိကာမဖြစ်ပေလတ္တံ့ဟု ဗျာဒိတ်စကား မိန့်ကြားတော်မူလေ၏။ ထိုဒါယိကာမအား ထိုသို့သောပြည့်စုံခြင်းကို နက်ဖြန်၌ပင် ရအပ်လတ္တံ့ကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။

ကိကီမင်းကြီး၏ သမီး သံဃဒါသီဖြစ်ခြင်း

ထိုဝိသာခါ အလောင်းဖြစ်သော ဒါယိကာမသည်လည်း အသက်ရှည်သမျှ ကာလပတ်လုံး ကုသိုလ်ကောင်းမှုကိုပြုလျက် ထိုကိုယ်၏အဖြစ်မှ စုတေမနေ သေသည်ရှိသော် နတ်ပြည်၌ဖြစ်၍ နတ်ပြည် လူ့ပြည်တို့၌ ကြိမ်ဖန်များစွာ ကျင်လည်လျက် ကဿပမြတ်စွာဘုရား၏ လက်ထက်တော်၌ ကိကီအမည်ရှိသော ကာသိကရာဇ်မင်းကြီး၏ သမီးတော် ခုနစ်ယောက်တို့တွင် အငယ်ဆုံး သံဃဒါသီမည်သော မင်းသမီးဖြစ်၍ လင့်အိမ်သို့မလိုက်အိမ်ထောင်မပြုဘဲ ထိုအစ်မကြီးတို့နှင့် အတူတကွရှည်ကြာစွာသော ကာလပတ်လုံး ဒါနအစရှိသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကို ပြုစုအားထုတ်၍ ကဿပဘုရားရှင်၏ ခြေတော်ရင်း၌လည်း နောင်သော အခါ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားတို့ကဲ့သို့သော ဘုရားရှင်တဆူ၏ မိခင်အရာ၌တည်ပြီး

---

၁ ဝိသာခါရသော ဆုရှစ်ပါးကား- သံဃာအား အသက်ထက်ဆုံး မိုးရေခံ သင်္ကန်းလှူခြင်း၊ အာဂန္တုရဟန်းအား ဆွမ်းလှူခြင်း၊ ခရီးသွားရဟန်းအား ဆွမ်းလှူခြင်း၊ နာသောရဟန်းအား ဆွမ်းလှူခြင်း၊ နာသောရဟန်းကို လုပ်ကျွေးသောရဟန်းအား ဆွမ်းလှူခြင်း၊ နာသောရဟန်းအား ဆေးလှူခြင်း၊ အမြဲယာဂုလှူခြင်း၊ ဘိက္ခုနီ သံဃာအား ရေသနုပ် သင်္ကန်းလှူခြင်း ဟူသော ဆုရှစ်ပါးတည်း။

လျှင် လေးပါးသောပစ္စည်းတို့ဖြင့် လုပ်ကျွေးကုန်သော ဒါယိကာမတို့တွင် မြတ်သော အလုပ်အကျွေးဒါယိကာမ ဖြစ်ရပါလို၏ဘုရားဟု ပတ္ထနာအမှု ဆုတောင်းခြင်းပြုလေ၏။

ဝိသာခါ အလောင်းဖြစ်သော ထိုဒါယိကာမသည်ထိုအခါမှစ၍ နတ်ပြည်လူ့ပြည်တို့၌ကျင်လည်လျက်ဤကိုယ်၏အဖြစ်၌မေဏ္ဍကသူဌေးကြီး၏သားဖြစ်သော ဓနဉ္စယသူဌေး၏သမီးကောင်းရတနာဖြစ်လာ၍ ငါဘုရား၏သာသနာတော်၌ များစွာကုန်သောကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကို ပြုစုအားထုတ်လေ၏။ ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤသို့သော အကြောင်းအရာကြောင့် ငါ၏သမီး ဝိသာခါသည် သီချင်းသီဆိုသည် မဟုတ်တောင့်တအပ်သောဆုတောင်းခြင်း၏ပြီးစီးခြင်းပြည့်စုံခြင်းကိုမြင်ရသဖြင့် ဥဒါန်းစကား ကျူးရင့်မြွက်ဆိုခြင်းကိုပြုပေ၏ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤတရားတော်ကို ဟောကြားတော်မူလိုရကား ချစ်သားရဟန်းတို့ ဥပမာမည်သည်ကား လိမ္မာလှသောပန်းသည်သည် အထူးထူးသောပန်းတို့ကို အစုအပုံကြီးပြု၍ အထူးထူးအပြားပြားသော ပန်းကုံးတို့ကို ပြုဘိသကဲ့သို့ ဤအတူသာလျှင် ဝိသာခါ၏စိတ်သည် အထူးထူးအပြားပြားသော ကောင်းမှုတို့ကို ပြုခြင်းငှါညွတ်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤဂါထာကိုဟောတော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၅၃ ယထာပိ ပုပ္ဖရာသိမှာ၊ ကယိရာ မာလာဂုဏေ ဗဟူ။
ဧဝံ ဇာတေန မစ္စေန၊ ကတ္တဗ္ဗံ ကုသလံဗဟုံ။

ပုပ္ဖရာသိမှာ၊ အထူးထူးသောပန်းတို့၏ အပေါင်းအစုမှ။ ဗဟူ၊ များစွာကုန်သော။မာလာဂုဏေ၊ ပန်းကုံးအထူးတို့ကို။ ကယိရာယထာ၊ ပြုရာသကဲ့သို့။ ဧဝံ တထာ၊ထို့အတူ။ ဇာတေန၊ဖွားမြင်ပြီး၍။မစ္စေန၊ သေခြင်းငှါထိုက်သောသတ္တဝါသည်။ဗဟုံ၊များလှစွာသော။ကုသလံ၊ဒါနစသောကုသိုလ်ကို။ကတ္တဗ္ဗံ၊ ပြုအပ်၏။

ဒေသနာတော်၌ မှတ်ဘွယ် အဓိပ္ပါယ်

[အထူးထူးသောပန်းတို့၏အပေါင်းအစုဟုဆိုခြင်းကားများပြားလှသော ပန်းတို့ကိုပြခြင်းအကျိုးရှိ၏။အကယ်၍ပန်းနည်းပါးအံ့ ပန်းသည်လိမ္မာသော်လည်းပန်းကုံးများစွာပြုခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း မလိမ္မာသော ပန်းသည်သည်

ကား ပန်းနည်းပါးသည်ဖြစ်စေ ပေါများသည်ဖြစ်စေ မတတ်နိုင်သည်သာ တည်း။ ပန်းပွင့်လည်းများပါမှပန်းသည်သည်လည်းလိမ္မာပါမှ များစွာသော ပန်းကုံးတို့ကိုပြုခြင်းငှါတတ်ကောင်းသကဲ့သို့ ဤအတူ သဒ္ဓါတရားနည်းပါး၍ စည်းစိမ်များစွာရှိသောသူသည်များစွာသောကုကိုလ်တို့ကိုပြုခြင်းငှါ မတတ်နိုင်။သဒ္ဓါတရားနည်းပါး၍စည်းစိမ်နည်းပါးသော သူသည်လည်းမတတ်နိုင်။ သဒ္ဓါတရားပေါများသော်လည်း စည်းစိမ်နည်းပါးသောသူသည်လည်းမတတ်နိုင်သည်သာတည်း ။သဒ္ဓါတရားလည်းပေါများပါမှစည်းစိမ်လည်းပေါများပါမှ များစွာသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကိုပြုခြင်းငှါ တတ်နိုင်ပေသည် ဝိသာခါ ဥပါသိကာမသည် ထိုသို့သဘောရှိသော သဒ္ဓါကြွယ်၍ စည်းစိမ်ကြွယ်သူ တယောက်ဖြစ်၏ ဟူလို။]

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ များစွာသောသူတို့သည် သောတာပန် စသည်တို့ ဖြစ်ကြလေကုန်၏။ လူများအပေါင်းအား အကျိုးရှိသော တရားဒေသနာ ဖြစ်တော်မူလေ၏။

ဝိသာခါဝတ္ထု ပြီး၏။

၉-အာနန္ဒာမထေရ်၏ ပြဿနာဝတ္ထု

န ပုပ္ဖဂန္ဓော ပဋိဝါတမေတိ- အစရှိသော ဤတရား ဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်၌နေတော်မူစဉ် အာနန္ဒာမထေရ်၏ ပြဿနာ ဖြေဆိုခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

လေအောက် လေထက် မွှေးကြိုင်သောနံ့သာ

အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည် ညချမ်းသောအခါ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ တပါးတည်း ချဉ်းကပ် ကိန်းအောင် နေထိုင်လျက် ကြံဆင်ခြင်တော်မူသည်မှာ မြတ်စွာ ဘုရားသည် အနှစ်နံ့သာ,အပွင့်နံ့သာ,အမြစ်နံ့သာဟုသုံးပါးကုန်သော မြတ်သောနံ့သာ တို့ကို ဟောကြားတော်မူအပ်ကုန်၏။ ထိုနံ့သာတို့၏ အနံ့သည် လေအောက်

သို့သော [1]အစဉ်လျှောက်၍ သင်းပြန့် မွှေးကြိုင်လှိုင်စေနိုင်၏။ သွားပေ၏။ လေညာသို့ တက်ခါ မွှေးကြိုင်လှိုင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်။ အကြင် နံ့သာ၏ အနံ့သည် လေအောက်သို့ လေညာသို့ တကြိုင်ကြိုင် လှိုင်ကာသွား၏ ထိုနံ့သာမျိုးသည် ရှိကောင်းပါအံ့လောဟု ကြံဆင်ခြင်တော်မူလေ၏။ ထို့နောက် အရှင် အာနန္ဒာမထေရ်အား ဤသို့သောအကြံသည်ဖြစ်ပေါ် လာလေ၏။ ငါ့အား မိမိကိုယ်တိုင်ဆုံးဖြတ်ခြင်းဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း ဘုရားရှင်ကိုသာလျှင် လျှောက်ထားမေးမြန်းပေအံ့ဟု အကြံဖြစ်ပေါ် လာလေ၏။ အရှင်အာနန္ဒာသည် ဘုရားရှင်သို့ ချဉ်းကပ်ကာ လျှောက်ထား မေးမြန်းလေ၏။ ထို့ကြောင့် ပါဠိတော်၌ အထခေါ ။လ။ဂစ္ဆတိ—ဟု ဆိုပြီ။ အဓိပ္ပါယ်ကား—

[ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာသည် ညနေချမ်းအခါတပါးတည်းကိန်းအောင်းရာမှ ထ၍ ဘုရားရှင်ရှိတော်မူရာ အရပ်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ဤသို့သော စကားကိုလျှောက်ကြားလေ၏။ ဘုန်းတော် ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား သုံးပါးကုန်သော ဤနံ့သာမျိုးတို့သည် ရှိကြပါကုန်၏။ ယင်းနံ့သာတို့၏ အနံ့သည် လေကြေသို့သာသွားပါ၏ လေညာသို့မသွားပါ ထိုသုံးပါးတို့သည် အဘယ်သည်တို့နည်းဟူမူ အနှစ်နံ့သာ,အမြစ်နံ့သာ, အပွင့်နံ့သာဟူ၍ [2]လေညာမသွား [3]လေကြေသွား ဤနံ့သာ သုံးပါးတို့ပါတည်း ဘုရား အကြင်နံ့သာ၏ အနံ့သည် လေကြေသို့လည်း သွားပါ၏ လေညာသို့လည်းသွားပါ၏ ထိုနံ့သာမျိုး တစုံတရာ ရှိပါသလောဘုရားဟု မေးလျှောက်လေ၏။]

ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်၏ အမေးပြဿနာကို ဖြေတော်မူလိုသော မြတ်စွာဘုရားသည် ချစ်သားအာနန္ဒာ အကြင်နံ့သာ၏ အနံ့သည် လေအောက်သို့လည်း တကြိုင်ကြိုင် လှိုင်ကာသွား၏ လေညာသို့လည်း တကြိုင်ကြိုင် လှိုင်ကာသွား၏ လေအောက်လေညာသို့လည်း တကြိုင်ကြိုင်လှိုင်ကာသွား၏ ထိုနံ့သာမျိုးကား ရှိပေ၏ဟု ဖြေဆိုတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား အကြင်နံ့သာ၏ အနံ့သည်

---

၁ အဋ္ဌာတိသယ နည်းအားဖြင့် အနက်ပိုလွန်စွာ ယောဇနာလိုက်သည်။ "သွားပေ၏" ဟူသော အနက်သာ အတိအကျ အနက်ဖြစ်၏။ နောက်၌လည်း ထိုနည်းတည်း။

၂ လေညာဟူသည် လေအထက်တည်း။

၃ လေကြေဟူသည် လေအောက်တည်း။

လေအောက်သို့လည်း တကြိုင်ကြိုင် လှိုင်ကာသွား၏ လေညာသို့လည်း တကြိုင်ကြိုင်လှိုင်ကာသွား၏ လေအောက်လေညာသို့လည်း တကြိုင်ကြိုင်လှိုင်ကာသွား၏ ထိုနံ့သာမျိုးကား အဘယ်ပါနည်း ဘုရားဟု မေးလျှောက်ကြားလတ်သော် ချစ်သား အာနန္ဒာ ဤလောကဝယ် အကြင်ရွာ၌၎င်း အကြင်နိဂုံး၌၎င်း မိန်းမ သည်၎င်း ယောကျ်ားသည်၎င်း ဘုရားရှင်ကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခြင်းသို့ ရောက်သောသူဖြစ်၏။တရားတော်ကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခြင်းသို့ ရောက်သောသူဖြစ်၏။ သံဃာတော်ကိုကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခြင်းသို့ရောက်သောသူဖြစ်၏။သူ့ အသက် သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်သောသူဖြစ်၏။ သူ့ဥစ္စာကို ခိုးယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ် သောသူဖြစ်၏။ ကာမဂုဏ်တို့၌ မှားယွင်းသော အကျင့်မှ ရှောင်ကြဉ်သောသူ ဖြစ်၏။ မဟုတ်မမှန်သောစကားကို ပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်သောသူဖြစ်၏။ မေ့လျော့ခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သော သေအရက်ကိုသောက်စား သုံးစွဲခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်သောသူ ဖြစ်၏။ သီလရှိ၍ ကောင်းသောအကျင့်တရားရှိသော သူဖြစ်၏။ ဝန်တိုခြင်းဟူသော အညစ်အကြေးမှကင်းသောစိတ်ဖြင့် အိမ်ရာထောင်သော လူ၏ဘောင်၌ နေလေ့ရှိ၏။ လွတ်လွတ်စွန့်ကြဲခြင်း အလေ့ရှိ၏။ လှူဒါန်းရန်ဖြစ်သော။ဝါ၊ ဆန့်တမ်းသောလက်ရှိ၏။ စွန့်ကြဲခြင်း၌ မွေ့လျော်သော နှလုံးရှိ၏ ဘုန်းတောင်း ယာစကာ အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့် ဆက်ဆံလျက်ရှိ၏။ လှူဒါန်း ပေးကမ်းခွဲခြမ်းဝေဘန် ခြင်း၌ မွေ့လျော်သောနှလုံးရှိ၏။

ထိုသို့သဘောရှိသော မိန်းမ၏၎င်း ယောကျ်ား၏၎င်း ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အရပ်ဆယ်မျက်နှာတို့၌ ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့သည် ဤမည်သော ရွာ၌၎င်း ဤမည်သော နိဂုံး၌၎င်း မိန်းမသည်၎င်း ယောကျ်ားသည်၎င်း ဘုရားရှင်ကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခြင်းသို့ ရောက်သောသူဖြစ်၏။ တရားတော်ကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခြင်းသို့ ရောက်သောသူဖြစ်၏။ သံဃာတော်ကို ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ခြင်းသို့ ရောက်သောသူဖြစ်၏ ။လ။ လှူဒါန်းပေးကမ်းခွဲခြမ်းဝေဘန်ခြင်း၌မွေ့လျော်သော နှလုံးရှိ၏ဟုပြောကြားကြကုန်၏။ထိုသို့သဘောရှိသော မိန်းမ၏၎င်း ယောကျ်ား၏၎င်း ဂုဏ်ကျေးဇူးကို နတ်တို့သည်၎င်း လူတို့သည်၎င်း ဤမည်သော ရွာ၌၎င်း ဤမည်သောနိဂုံး၌၎င်းမိန်းမသည်၎င်းယောကျ်ားသည်၎င်း ဘုရားရှင်ကိုကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခြင်းသို့ရောက်သောသူဖြစ်၏ တရားတော်ကိုကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခြင်းသို့

ရောက်သောသူဖြစ်၏။ သံဃာတော်ကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခြင်းသို့ ရောက်သောသူဖြစ်၏။လ။လှူဒါန်းပေးကမ်းခွဲခြမ်းဝေဘန်ခြင်း၌ မွေ့လျော်သော နှလုံးရှိ၏ဟု ပြောကြားကြကုန်၏။ ချစ်သားအာနန္ဒာ အကြင်နံ့သာမျိုး၏ အနံ့သည် လေအောက်သို့လည်း တကြိုင်ကြိုင်လှိုင်ကာသွား၏ လေညာသို့လည်း တကြိုင်ကြိုင်လှိုင်ကာသွား၏ လေအောက်လေညာသို့လည်း တကြိုင်ကြိုင် လှိုင်ကာသွား၏ ထိုနံ့သာမျိုးဟူသည်ကား စင်စစ် ဤဆိုအပ်ပြီးသော သရဏဂုံ သီလ ဒါနကျင့်သောင်းသူတော်ကောင်းပေတည်း။ ဝါ၊ ထိုသူတော်ကောင်း၏သရဏဂုံသီလ ဒါနအစုမြတ်ကောင်းမှုပေတည်းဟုမိန့်ကြားတော်မူ၍ဤဂါထာတို့ကိုဟောတော်မူ၏။

ဒေသနာတော်

၅၄ န ပုပ္ဖဂန္ဓော ပဋိဝါတ မေတိ၊ န စန္ဒနံ တဂရံ မလ္လိကာဝါ။
သတဉ္စ ဂန္ဓော ပဋိဝါတမေတိ၊ သဗ္ဗာ ဒိသာ သပ္ပုရိသော ပဝါယတိ။

၅၅ စန္ဒနံ တဂရံဝါပိ၊ ဥပ္ပလံ အထ ဝဿိကီ။
ဧတေသံ ဂန္ဓဇာတာနံ၊ သီလဂန္ဓော အနုတ္တရော။

ပုပ္ဖဂန္ဓော၊ ပန်းတို့၏အနံ့သည်။ပဋိဝါတံ၊လေတင်လေညာသို့။ နဧတိ၊မသွားမရောက်နိုင်။ စန္ဒနံဝါ၊ စန္ဒကူးနံ့သည်ငှင်း။ တဂရံဝါ၊ တောင်ဇလပ်နံ့သည်ငှင်း။ မလ္လိကာဝါ၊ ကြက်ရိုးစပယ်နံ့သည်ငှင်း။ ပဋိဝါတံ၊ လေညာသို့။ နဧတိ၊ မသွားမရောက်နိုင်။ သတံ၊ သူတော်ကောင်းတို့၏။ ဂန္ဓောစ၊ သီလကျေးဇူး ဟူသောသတင်းအနံ့သည်သာလျှင်။ ပဋိဝါတံ၊ လေတင်လေညာသို့။ ဧတိ၊ သွားရောက်နိုင်ပေ၏။ သပ္ပုရိသော၊ သူတော်ကောင်းသည်။ သီလဂန္ဓေန၊ သီလကျေးဇူးအနံ့ထူးဖြင့်။ သဗ္ဗာဒိသာ၊ ခပ်သိမ်းသောအရပ်မျက်နှာတို့သို့။ ပဝါယတိ၊ သတင်းကြိုင်ကြိုင်လွှမ်းမိုး၍လှိုင်၏။

စန္ဒနံဝါ၊ စန္ဒကူးအနံ့ငှင်း။ တဂရံဝါပိ၊ တောင်ဇလပ်ပန်းအနံ့ငှင်း။ ဥပ္ပလံဝါ၊ ကြာပန်းအနံ့ငှင်း။အထ၊ထိုမှတပါး။ဝဿိကီဝါ၊[1]မုလေးပန်းအနံ့ငှင်း။ဣတိ၊ဤသို့ ဧတေသံဂန္ဓဇာတာနံ၊ဤနံ့သာမျိုးတို့၏အနံ့ထက်။ သီလဂန္ဓော၊သူတော်ကောင်းတို့၏သီလတည်းဟူသောအနံ့သည်။အနုတ္တရော၊ အတုမရှိလွန်ကဲ ထူးမြတ်ပေ၏။

---

၁ ပန်းတကားတွင် မုလေးပန်းအနံ့ အကောင်းဆုံးဟု သိယုဝ်၍ဆို၏။ ထိုစကား မှန်ကန်ကြောင်း ရှင်ဘုရင်ကိုယ်တိုင် ကိုယ်တွေ့ဖြင့် ထောက်ခံသည်ဟု ငှင်းအဋ္ဌကထာ၌ဆို၏။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ များစွာသောသူတို့သည်သောတာပတ္တိဖိုလ်စသည်တို့သို့ရောက်ကြလေကုန်၏။လူများအပေါင်းအား အကျိုးရှိသောတရားဒေသနာဖြစ်တော်မူလေ၏။

အာနန္ဒာမထေရ်၏ ပြဿနာဝတ္ထု ပြီး၏။

၁၀–အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်အား ဆွမ်းလှူသောဝတ္ထု

အပ္ပမတ္တော အယံဂန္ဓော–အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည်ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် အရှင်မဟာကဿပမထေရ်အားဆွမ်းလှူဒါန်းခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

သိကြားမင်း လူအို လူမွဲဟန် ဆောင်ခြင်း

တခုသော နေ့၌ ရှင်မဟာကဿပမထေရ်သည် ခုနစ်ရက်လွန်သဖြင့် နိရောဓသမာပတ်မှထတော်မူ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ အစဉ်တိုင်း အိမ်စဉ်မပြတ် ဆွမ်းအလို့ငှါလှည့်လည်ပေအံ့ဟု ထွက်ကြွတော်မူခဲ့လေ၏။ ထိုအခါ နတ်တို့ကို အစိုးရသောသိကြားမင်း၏ အလုပ်အကျွေး ဖြစ်ကုန်သော [၁]ခိုခြေ အဆင်းနှင့် တူစွာနီသောခြေအဆင်းရှိသော ငါးရာသော နတ်သမီးတို့သည် ရှင်မဟာကဿပ မထေရ်အားဆွမ်းကိုလှူအံ့ဟု အားထုတ်ခြင်းရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ငါးရာသောဆွမ်းတို့ကိုစီရင်ကာယူခဲ့ပြီးလျှင် ခရီးအကြား၌နေလျက် အရှင်ဘုရား ဤဆွမ်းဘောဇဉ်ကို အလှူခံတော်မူကြပါ တပည့်တော်မတို့အား ချီးမြှင့်တော်မူကြပါ ဘုရားဟု တောင်းပန်လျှောက်ကြားကြကုန်၏။ ထိုအခါ ရှင်မဟာကဿပမထေရ်သည် သင်တို့ ဖသွားကြကုန်လော့ ငါကား ဆင်းရဲငြိုငြင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သော သူတို့အား ချီးမြှင့်ခြင်းကို ပြုအံ့ဟု မိန့်မြွက်တော်မူလေလျှင် အရှင်ဘုရား တပည့်တော်မတို့အားမဖျက်ဆီးကြပါလင့် တပည့်တော်မတို့အား ချီးမြှင့်ခြင်းကို ပြုတော်မူကြပါဘုရားဟု လျှောက်ပြန်သော် ရှင်မဟာကဿပမထေရ်မြတ်သည် သိပြီးဖြစ်၍ တဖန်ပယ်

---

[၁] ခို၄က်၏ခြေ နီသောအဆင်းရှိသကဲ့သို့ ထိုနတ်သမီးတို့၏ ခြေလည်း နီသောအဆင်း ရှိ၏ဟူလို။

မြစ်သော်လည်း ဖဲသွားခြင်းငှါ အလိုမရှိသဖြင့် တောင်းပန်ပြန်ကုန်သော် နတ်သမီးတို့ကို အသင်တို့သည် မိမိ၏ပမာဏကို မသိကြလေကုန် ဖဲသွားကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၍ လက်ဖျစ်တီးတော်မူ၏။

နတ်သမီးတို့သည် မထေရ်၏ လက်ဖျစ်တီးသံကို ကြားရလျှင် ခိုင်ခံ့တည်တံ့စွာ ပြု၍ မျက်မှောက်တော်၌ တည်နေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်ရကား ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်ကာ တာဝတိံသာနတ်ပြည်သို့သာ ပြန်သွားရသဖြင့် သိကြားမင်းသည် အသင်တို့ အဘယ်အရပ်သို့ သွားကြသနည်းဟု မေးအပ်ကုန်လတ်သော် အရှင် သိကြားမင်း [၁]နိရောဓ သမာပတ်မှထသော ရှင်မဟာကဿပအား ဆွမ်းလှူကြကုန်အံ့ဟု သွားကြပါသည်ဟူ၍ လျှောက်တင်လေလျှင် သင်တို့လှူကြရကုန်၏လောဟု မေးပြန်သော် မထေရ်မြတ်သည် ခံယူခြင်းငှါ အလိုမရှိပါဟု လျှောက်တင်ကြကုန်၏။ မထေရ်မြတ်သည် အဘယ်သို့ မိန့်တော်မူသနည်းဟု မေးပြန်သော် အရှင်သိကြားမင်း ဆင်းရဲငြိုငြင် ပင်ပန်းသော သူတို့အား ချီးမြှင့်ခြင်းကို ပြုအံ့ဟု မိန့်တော်မူပါသည်ဟူ၍ လျှောက်တင်ကြလေကုန်၏။ သင်တို့သည် အဘယ်သို့သော အသွင်ဖြင့် သွားရောက်ကြ ကုန်သနည်းဟု မေးပြန်သော် အရှင် သိကြားမင်း ဤယခုအသွင်ဖြင့်သာ သွားရောက်ကြပါသည်ဟု လျှောက်ကြလေကုန်၏။ သိကြားမင်းသည် အသင်တို့ကဲ့သို့ သဘောရှိကုန်သော သူတို့သည် မထေရ်မြတ်အား ဆွမ်းအလှူကို အဘယ်မှာ လှူနိုင်ရပေကုန်အံ့နည်းဟု ဆိုပြီးလျှင် မိမိကိုယ်တိုင် လှူလိုသည်ဖြစ်၍ အိုမင်းယွင်းယို ကြီးရင့်လေပြီးသော ကျိုးသော သွားရှိသော ဖွေးဖွေးဖြူသော ဆံပင်ရှိသော စနှောင့်စနင်းကိုယ်ရှိသော ရက်ကန်းသည် သူအိုကြီးဖြစ်အောင် ဖန်ဆင်းလျက် မိဖုယား [၂]သုဇာနတ်သမီးကိုလည်း ထိုသို့သဘောရှိသည်သာလျှင်ဖြစ်သော အမယ်အိုကြီးသဏ္ဌာန် ဖန်ဆင်းပြုလုပ်လျက် ရက်ကန်းသည် လမ်းခရီးတခုကို ဖန်ဆင်းပြီးလျှင် ရက်ကန်းချည်ကို ဖြန့်လျက် နေလေ၏။

---

၁ နိရောဓသမာပတ်ဟူသည် ဈာန်အားလုံး ဝင်စားပြီးသည့်အဆုံး၌ စိတ်၊ စေတသိက်ဟူသော နာမ်ခန္ဓာ လေးပါးနှင့် စိတ်ကြောင့်ဖြစ်သော ရုပ်ခန္ဓာ မဖြစ်ပေါ်စေဘဲ ခုနစ်ရက်တိုင်အောင် ဒုက္ခချုပ်ငြိမ်းသော သမာပတ်တည်း။ ထိုသမာပတ်ကို ဈာန်အားလုံး ရပြီးသော အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့သာ ဝင်စားနိုင်ကြသည်။

၂ သုဇာတာအမည်ရင်း ဖြစ်သော်လည်း ရှိခါအမည်အဆုံး အသုံးမပြုမူ၍ သုဇာဟူ၍လည်း ခေါ်ကြသည်။

လူအိုဒလိဒ်သို့ ရှင်မဟာကဿပ ဆွမ်းခံကြွခြင်း

အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်သည်လည်း ဆင်းရဲငြိုငြင်ကုန်သော သူတို့အား ချီးမြှင့်ခြင်းကိုပြုအံ့ဟု နှလုံးပြုလျက် မြို့သို့ရှေးရှုကြွတော်မူသည်ရှိသော် မြို့ပ၌ သာလျှင် ထိုလမ်းခရီးကိုမြင်၍ ကြည့်တော်မူလေလျှင် အဘိုးအို အမယ်အို နှစ်ယောက်တို့ကို မြင်တော်မူလေ၏။ ထိုခဏ၌ သိကြားမင်းသည် ရက်ကန်းချည် ကို ဖြန့်၏ သုဇာသည် ရက်ဖောက်ရောက်၏ (လုံး၏)။ မထေရ်မြတ် ဆင်ခြင်တော် မူသည်မှာ ဤသူအိုလင်မယားတို့သည် အိုမင်းကြီးရင့်သော အရွယ်သို့ကျ၍ ဇရာ ဒုဗ္ဗလ အခါ၌သော်လည်း အသက်မွေးမှု ကိစ္စစုကို ပြုလုပ်ရကုန်သေး၏။ ဤမြို့၌ ဤသူတို့အောက်လွန်စွာဆင်းရဲသောသူသည်မရှိယောင်တကား (ရှိမည်ငါမထင်) ဤသူအိုမွဲတို့ လှူအပ်သော တယောက်ချို တမှုတ်မျှသော ဆွမ်းဟင်းကိုသော်ငင်း ဟင်းရွက်ပြုတ်မျှကိုသော်ငင်း ခံယူသုံးဆောင်၍ သူအိုမွဲလင်မယားတို့အား ချီးမြှင့်ခြင်းကိုပြုအံ့ဟု ဆင်ခြင်တော်မူပြီးလျှင် ထိုရှင်မဟာကဿပမထေရ်သည် ထိုသူအိုမွဲတို့၏ အိမ်သို့ရှေးရှုကြွတော်မူလေ၏။ သိကြားမင်းသည်လည်း ကြွ လာသော ရှင်မဟာကဿပမထေရ်ကိုမြင်လျှင် သုဇာကိုဤသို့ဆို၏ ချစ်နှမ ငါ့အရှင်သည် ဤအရပ်သို့ကြွလာတော်မူ၏ သင်နှမသည် မမြင်ဘိသကဲ့သို့ ဟန် ဆောင်၍ တိတ်ဆိတ်စွာအသာနေလော့ ထိုခဏဖြင့်သာလျှင် မထေရ်မြတ်ကို လှည့်စား၍ ဆွမ်းလှူဒါန်းပေအံ့ဟု ဆိုလေ၏။ ရှင်မဟာကဿပမထေရ်မြတ်သည် လည်း ကြွလာတော်မူ၍ ဤအိမ်တံခါး၌ ရပ်တန့်တော်မူ၏ ထိုလူအိုမွဲဇနီးခင်ပွန်း တို့သည် မမြင်လေယောင် ဆောင်၍ မိမိ၏အမှုကိုသာလျှင် ပြုလုပ်ကုန်လျက် အနည်းငယ်မျှသောကာလကို ဆိုင်းငံ့၍ နေကြလေကုန်၏။

ထို့နောက်မှ သိကြားမင်းသည် အိမ်တံခါး၀၌ မထေရ်တပါးကဲ့သို့ ရပ်တည်၍ နေဘိ၏ စူးစမ်း စမ်းပါဦးရှင်မဟု ဆိုလေ၏။ အရှင်အသင်တို့သာ သွား၍စူးစမ်း ကြပါဦးလော့ဟု ပြောဆိုလတ်သော် သူအိုအသွင်ဖန်ဆင်းသော သိကြားမင်း သည် အိမ်မှထွက်လာသဖြင့်မထေရ်ကို ငါးပါးသောတည်ခြင်းဖြင့် ရှိခိုး၍လက် နှစ်ဘက်တို့ဖြင့်ဒူးတို့ကိုထောက်၍ညည်းတွားလျက်ထလာပြီးလျှင်အရှင်မြတ်သည် အဘယ်မထေရ်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်နည်းဟု အတန်ငယ်နောက်သို့ဆုတ်၍ ငါ၏မျက်စိ တို့သည် အခိုးလွှမ်းထုံသီမှုံလှကုန်၏ဟု နဖူးပြင်၌ လက်ကိုထား၍ အထက်သို့

(၈) ၁၄၂—၁၄၅

မော်ကြည့်ပြီးလျှင် ဩဘ်ဆင်းရဲလှ၏တကား ငါတို့၏အရှင်ဖြစ်သော မဟာကဿပမထေရ်သည် [၁]ကြာမြင့်စွာသောကာလမှ ငါတို့၏အိမ်တံခါးဝသို့ ကြွလာတော်မူ၏အိမ်၌ တစုံတခုလှူဘွယ်ဝတ္ထုရှိသလောဟုမေးလေ၏ သုဇာသည်အတန်ငယ်ရှာဖွေမွှေနှောက်ဟန်ပြု၍ အရှင်ရှိပါသေးသည်ဟု စကားတုံ့ပြန်လေ၏။ သိကြားမင်းသည်လည်း အရှင်ဘုရားခေါင်းပါးရုံ့ရင်းကြမ်းတန်းခြင်းကိုငင်း မှန်မြတ်ခြင်းကိုငင်း မရေမတွက် မကြံစည်မူ၍ မွဲအိုချတ်ချော် တပည့်တော်တို့အား သနားကူပင့် ချီးမြှင့်တော်မူကြပါဘုရားဟု လျှောက်၍ သပိတ်ကိုယူ၏။

အရှင်မဟာကဿပမထေရ်သည်လည်း ဤသူအိုမွဲတို့ လှူအပ်သောဝတ္ထုသည် ဟင်းရွက်ပြုတ်မူလည်းဖြစ်စေ ဆန်ကွဲမုန့်ဆုပ်မူလည်းဖြစ်စေ ထိုသူမွဲတို့အားချီးမြှင့်ခြင်းကို ပြုပေအံ့ဟုနှလုံးပြု၍ သပိတ်ကိုပေးလေ၏ သိကြားမင်းသည်လည်း အိမ်အတွင်းသို့ဝင်၍ ဆွမ်းမည်သည်ကို အိုးမှခူးပြီးလျှင်သပိတ်ကိုပြည့်စေလျက်မထေရ်၏လက်၌ထားလေ၏။ ထိုဆွမ်းသည်များစွာသောစမဲဟင်းလျာနှင့်ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍အလုံးစုံသောရာဇဂြိုဟ်ပြည်တပြည်လုံးကိုမွှေးကြိုင်သောအနံ့ဖြင့်လွှမ်းမိုးလေ၏၊ ထိုအခါ ရှင်မဟာကဿပမထေရ်သည် ဤယောကျ်ားအိုကြီးကား နည်းသောဘုန်းကံရှိ၏(မွဲလှ၏)။ ဆွမ်းမူကား ဘုန်းကံကြီးမြတ်သောသူတို့၏ သုံးဆောင်စရာဖြစ်ပေ၏ သိကြားမင်း၏ဘောဇဉ်နှင့်တူ၏။ ဤသူကား အဘယ်သူဖြစ်ပါလိမ့်မည်နည်းဟု ဆင်ခြင်တော်မူလေ၏။

သိကြားမင်း ဒုက္ခကြီးပုံ

ထိုသို့ဆင်ခြင်တော်မူသောအခါထိုသူအိုကြီးကိုသိကြားမင်းတည်းဟုသိတော်မူ၍ သင်သိကြားမင်းသည် သူဆင်းရဲတို့အား ရထိုက်သော စည်းစိမ်ချမ်းသာကိုလုယက်ဖျက်ဆီးသဖြင့်ဝန်လေးသောအမှုကိုပြုဘိ၏ယနေ့ငါအား အလှူဒါနကိုပေးလှူ၍ တစုံတယောက်သောလျှင်ဖြစ်သော သူဆင်းရဲသည် စစ်သူကြီးအရာကိုသော်ငင်း သူဌေးကြီးအရာကိုသော်ငင်းရလေရာ၏ဟု မိန့်ဆိုတော်မူလေ၏။ အရှင်ဘုရားတပည့်တော်အောက်လွန်စွာဆင်းရဲသောသူ မရှိပါဟု လျှောက်ပြန်သဖြင့်အသင်သိကြားမင်းသည် နတ်ပြည်၌နတ်မင်း၏စည်းစိမ်ကိုခံစား၍နေရပါလျက် အဘယ်

၁ မျှေးကတကြိမ်မှမကြွလာဘူးသော်လည်း ကြည်ညိုမြတ်နိုးလှသဖြင့် ဤသို့သောစကားကိုဆိုကြကုန်၏။မကြွလာသည်မှာကြာလှပြီ ယခုတဖန်ကြွလာပြန်သည်ဟု ဆိုလို၏။

အကြောင်းကြောင့်ဆင်းရဲရသနည်းဟု မေးမြန်းတော်မူ၏။ အရှင်ဘုရားထိုနတ်မင်းစည်းစိမ်ကို ခံစားရသောဟူသည်မှန်ပါ၏။ ထိုသို့ပင်မှန်သော်လည်း တပည့်တော်သည် ဘုရားပွင့်တော်မမူမီ သာသနာပကာလ၌ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုစုအားထုတ်ရပါသည်ဘုရားပွင့်ခြင်းဖြစ်တော်မူသောအခါ၌ ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို ပြုခဲ့ကြရကုန်၍ စူဠရထနတ်သား မဟာရထနတ်သား အနေကဝဏ္ဏနတ်သားဟူသောဤသုံးယောက်သောတူမျှသော သဘောရှိကုန်သော နတ်သားတို့သည် တပည့်တော်၏အနီးအပါးနေရာ၌ ဖြစ်ကြပါသည် တပည့်တော်ထက် လွန်စွာတန်းခိုးအာနုဘော် ကြီးကြပါသည် ထိုနတ်သားတို့သည် နက္ခတ်သဘင်ကို ကစားကုန်အံ့ဟု အလုပ်အကျွေး အခြွေအရံတို့ကိုခေါ်၍ ခရီးမသို့သက်ကုန်သည်ရှိသော် တပည့်တော်သည် ထွက်ပြေး၍ နေအိမ်ဗိမာန်တွင်းသို့ ဝင်နေရပါသည် ထိုနတ်သားတို့၏ ကိုယ်မှဖြစ်သော အရောင်အဝါ တန်းခိုးသည် တပည့်တော်၏ ကိုယ်ကို လွှမ်းမိုးဖိစီးပါသည် တပည့်တော်၏ကိုယ်မှထွက်သော အရောင်အဝါတန်းခိုးသည် ထိုနတ်တို့၏ကိုယ်ကို မလွှမ်းမိုးနိုင်ပါ အရှင်ဘုရား တပည့်တော်အောက် လွန်စွာဆင်းရဲသောသူသည် အဘယ်မှာရှိပါအံ့နည်းဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ၏။

တကာတော်သိကြားမင်း ဤသို့ပင်ဖြစ်သော်လည်း ဤနေ့ ဤအခါမှစ၍နောက်နောက်သောကာလ၌ ငါ့အား ဤသို့လှည့်စားလျက် အလှူကို မလှူလေလင့်ဟု မိန့်တော်မူလတ်သော် လှည့်စား၍ အရှင်ဘုရားတို့အား အလှူကိုလှူသည်ရှိသော် တပည့်တော်အား ကုသိုလ်ရရှိပါအံ့လော မရဘဲပင် ရှိပါအံ့လောဟု လျှောက်ပြန်လေ၏။ ဒါယကာသိကြားမင်း ကောင်းမှုကုသိုလ်ကိုမူကား ရရှိ၏ဟု မိန့်တော်မူသောအခါ အရှင်ဘုရား ဤသို့ဖြစ်ခဲ့သည်ရှိသော် ကုသိုလ် ကောင်းမှုပြုခြင်းမည်သည် တကာတော်၏ တာဝန်ပါဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ၏။ သိကြားမင်းသည် ဤသို့သော စကားကိုလျှောက်ထားပြီးလျှင် အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်ကိုရှိခိုး၍ သုဇာတာမိဖုယားကို ခေါ်လျက် မထေရ်ကို လကျ်ာရစ်လှည့်သည်ကို ပြုသဖြင့် ကောင်းကင်သို့ လှမ်းကြွပြန်တက်ပြီးလျှင်—

အဟောဒါနံ ပရမဒါနံ၊ ကဿပေသု ပတိဋ္ဌိတံ။

ဒါနံ၊ ငါ၏အလှူဒါနသည်။ ပရမဒါနံ၊ မြတ်သောအလှူဒါန ဖြစ်လေစွတကား။ ကဿပေသု၊ ဓုတင်ဆောင် တေဒဂ်ရ နိရောဓသမာပတ်မှ ထတော်မူသော အရှင်

မဟာကဿပမထေရ်မြတ်ကြီးတို့၌။ ပတိဋ္ဌိတာ၊ ကောင်းစွာ တည်လက်ပြီဖြစ်၍။ အဟော၊ သြော် လက်ဖြောက်တီး၍ အံ့ချီးဘွယ်ကောင်းသော အလှူဒါန ဖြစ်ခဲ့လေစွတကားဟု ဥဒါန်းကျူးရင့်လေ၏။

[ထိုကြောင့် ဧကံသမယံအစရှိသောစကားရပ်ကို ပါဠိတော်၌မိန့်ဆိုတော်မူအပ်၏။ ပါဠိတော်စကားကား မထူးပြားလှ။]

မြတ်စွာဘုရား ဥဒါန်းကျူးခြင်း

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူလျက်သာလျှင် ထိုသိကြားမင်း၏ ဥဒါန်းကျူးသော အသံကိုကြားရ၍ ရဟန်းတို့ကို ခေါ်တော်မူပြီးလျှင် ချစ်သားရဟန်းတို့ ဝမ်းမြောက်စွာ ဥဒါန်းစကား ကျူးရင့်လျက် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ပျံတက်သွားသော သိကြားနတ်မင်းကြီးကို ကြည့်ရှုကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ထိုသိကြားမင်းသည် အဘယ်သို့သောအမှုကိုပြုပါလေသနည်းဘုရားဟုမေးလျှောက်ကြကုန်သောအခါ ထိုသိကြားမင်းသည် ငါ၏သားတော် ကဿပအားလှည့်စား၍ ဆွမ်းကိုလှူအပ်၏။ ထိုဆွမ်းကိုလှူပြီးလျှင် နှစ်သက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဝမ်းမြောက်စွာ ရွတ်ဆိုအပ်သောဥဒါန်းကို ကျူးရင့်လျက် သွား၏ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား မထေရ်အား ဆွမ်းကိုလှူခြင်းငှါ သင့်၏ဟူ၍ ထိုသိကြားမင်းသည် အဘယ်သို့သောအခြင်းအရာဖြင့် သိအပ်သနည်းဘုရားဟုမေးလျှောက်ပြန်သော် ချစ်သားရဟန်းတို့ ငါ့သားကဿပနှင့်တူသော ပိဏ္ဍပါတ် ဆောက်တည်သော ဆွမ်းခံသွားလေ့ရှိသော ရဟန်းမည်သည်ကို နတ်တို့သည်၎င်း လူတို့သည်၎င်း ချစ်ခင်မြတ်နိုးကြကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။ ဤသို့သောစကားကို မိန့်တော်မူပြီးလျှင် ကိုယ်တော်မြတ်သည်လည်း ဥဒါန်းဂါထာကို ကျူးရင့်တော်မူလေ၏။

[ပါဠိတော်၌ကား ဤမျှအတိုင်းအရှည်ရှိသော စကားသာလျှင် လာလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော လူတို့၏ နားအကြားကို ဧွန်သော ဒိဗ္ဗသောတ အဘိညာဉ်ဖြင့် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်၍ အထက် ကောင်းကင်၌ သုံးကြိမ်ဥဒါန်းကျူးသော နတ်တို့ကို အစိုးရသော သိကြား

မင်းကြီး၏ အဟောဒါနံ ပရမဒါနံ ကဿပေသု ပတိဋ္ဌိတံ, အဟောဒါနံ ပရမဒါနံ ကဿပေသု ပတိဋ္ဌိတံ-ဟူသော ဥဒါန်းစကားကို ကြားတော်မူသည် သာတည်း။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းကို သိတော်မူသဖြင့် ထိုအခါ၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူလေ၏။]

ပိဏ္ဍပါတိကဿ ဘိက္ခုနော၊ အတ္တဘရဿ အနညပေါသိနော။
ဒေဝါပိ ပိဟယန္တိ တာဒိနော၊ ဥပသန္တဿ သဒါ သတိမတော။

တဒိနော၊ [၁]တာဒိဂုဏ်နှင့်ပြည့်စုံထသော။ ဥပသန္တဿ၊ ငြိမ်းပြီးသောကိလေသာရှိထသော။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ သတိမတော၊ သတိနှင့်ပြည့်စုံထသော။ အတ္တဘရဿ၊ မိမိကိုယ်ကိုမိမိမွေးမြူနိုင်ထသော။ အနညပေါသိနော၊ သူတပါးတို့ မွေးမြူအပ်သည် မဟုတ်သော။ ပိဏ္ဍပါတိကဿ၊ ဆွမ်းခံသွားလေ့ ရှိထသော။ ဘိက္ခုနော၊ ရဟန်းအား။ ဒေဝါပိ၊ နတ်တို့သည်လည်း။ ပိဟယန္တိ၊ ချစ်မြတ်နိုးကြကုန်၏။

ဤသို့သော ဥဒါန်းစကားကို ကျူးရင့်တော်မူပြီးလျှင် ချစ်သားရဟန်းတို့ နတ်တို့ကိုအစိုးရသောသိကြားမင်းသည် ငါ့သားကဿပ၏ သီလတည်းဟူသော အနံ့ကြောင့် လာ၍ဆွမ်းကိုလှူဒါန်းရလေသတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤဂါထာကို ဟောတော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၅၆ အပ္ပမတ္တော အယံ ဂန္ဓော၊ ယွာယံ တဂရစန္ဒနံ။
ယော စ သီလဝတံ ဂန္ဓော၊ ဝါတိ ဒေဝေသု ဥတ္တမော။

တဂရစန္ဒနံ - တဂရစန္ဒနာနံ၊ တောင်ဇလပ် စန္ဒကူးနီတို့၏။ ယွာယံဂန္ဓော၊ အကြင်အနံ့သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ အယံဂန္ဓော၊ ဤအနံ့သည်။ အပ္ပမတ္တော၊ နည်းသောအတိုင်းအရှည်ရှိ၏။ သီလဝတံ၊ သီလရှိကုန်သောသူတို့၏။ ယော စ ဂန္ဓော၊ အကြင်သီလတည်းဟူသောအနံ့သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ။ သောဂန္ဓော၊ ထို သီလတည်းဟူသောအနံ့သည်။ ဥတ္တမော၊ ထူးကဲလွန်မြတ်သည်ဖြစ်၍။ ဒေဝေသု၊ နတ်တို့၌။ ဝါတိ၊ လှိုင်၏။

---

[၁] တာဒိဂုဏ်ဟူသည်ကား လာဘ်ရခြင်း မရခြင်းစသော လောကဓံတရား ရှစ်ပါးတို့ကြောင့် တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိသော ဂုဏ်တည်း။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌များစွာသောသူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ် စသည်တို့သို့ရောက်ကြလေကုန်၏။လူများအပေါင်းအား အကျိုးရှိသောဒေသနာတော်ဖြစ်တော်မူလေ၏။

အရှင်မဟာကဿပမထေရ်အား ဆွမ်းလှူသောဝတ္ထု ပြီး၏။

၁၁–ဂေါဓိကမထေရ် ပရိနိဗ္ဗာန ဝတ္ထု

တေသံ သမ္ပန္နသီလာနံ– အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကိုအမှီပြု၍ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် ဂေါဓိကမထေရ်၏ ပရိနိဗ္ဗာန်စံယူတော်မူသည်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

ဂေါဓိကမထေရ် ပရိနိဗ္ဗာန် စံယူခြင်း

ထိုအရှင်ဂေါဓိကမထေရ်သည် [၁]ဣသိဂိလိတောင်ယံနံပါးဝယ် ညိုသောအဆင်းရှိသော ကာဠသိလာမည်သော ကျောက်ဖျာ၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် မမေ့မလျော့ဘဲ ကိလေသာကို ပူပန်စေတတ်သော လုံ့လရှိသည်ဖြစ်၍ နိဗ္ဗာန်သို့စေလွှတ်သောစိတ်ရှိလျက် ဧကဂ္ဂတာသမာဓိကြောင့်ဖြစ်သော နီဝရဏမှကင်းလွတ်သောစျာန်တရားသို့ ရောက်စေပြီးလျှင် အစဉ်မပြတ်ကိန်းသော တခုသောအနာရောဂါ၏အစွမ်းအားဖြင့် ထိုရအပ်သောစျာန်မှ ဆုတ်ယုတ်ခြင်း ဖြစ်ခဲ့လေ၏။ ထိုဂေါဓိကမထေရ်သည် နှစ်ကြိမ်မြောက်၎င်း သုံးကြိမ်မြောက်၎င်း ခြောက်ကြိမ်တိုင်အောင် စျာန်ကိုဝင်စားပြီးလျှင် ထိုစျာန်မှ ဆုတ်ယုတ်လေ၏။ ခုနစ်ကြိမ်မြောက်သောအခါ၌ စျာန်ကိုဖြစ်စေပြီးလျှင် ဤသို့ကြံစည်လေ၏ ငါကားခြောက်ကြိမ်တိုင်အောင် စျာန်မှဆုတ်ယုတ်ခဲ့၏ ဆုတ်ယုတ်သော စျာန်ရှိသောသူအား လားရာဂတိသည် အမြဲမရှိနိုင်သည်သာလျှင်တည်း။ ယခုပင်လက်နက်ကို

---

၁ ဣသိ ဂိလိတောင်–ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကိုမျိုသောတောင်၊ပဒုမဒေဝီသားပဉ္စကဗုဒ္ဓါငါးရာတို့သည်၎င်းတောင်ကြီး၏ လိုဏ်ခေါင်းဘွင်း၌သီတင်းသုံးရန်ဝင်သွားသည်ကိုမြင်ရသောသူတို့က ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကို ဤတောင်ကြီးသည် မျို၏ဟု ဆိုမှတ်ပြုသဖြင့် ဣသိဂိလိတောင်ဟု တွင်လေသည်။

ဆောင်အံ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသတ်သေအံ့ ဟု ဆံရိတ်သင်ဓုန်းကိုယူ၍ ရေမျိုလည် ချောင်းကိုဖြတ်ခြင်းငှါ သောင်စောင်း၌ လျောင်းအိပ်စက်လေ၏။ မာရ်နတ်သည် ထိုဂေါဓိကမထေရ်၏ စိတ်အကြံတော်ကိုသိ၍ ဤရဟန်းသည်လက်နက်ကိုဆောင် ခြင်းငှါအလိုရှိ၏။ လက်နက်ကိုဆောင်ကုန်သော သူတို့သည်လည်း စင်စစ်အားဖြင့် အသက်၌ ငဲ့ကွက်ခြင်းကင်းကုန်၏။ ထိုသို့အသက်၌ ငဲ့ကွက်တွယ်တာသွာတာခြင်း မရှိသောသူတို့သည် ဝိပဿနာကို ပွါးစေ၍ ရဟန္တာအဖြစ်သို့လည်း ရောက်တတ် ကုန်၏ဟု ဆင်ခြင်၍ မာရ်နတ်သည် ငါသည် ဤရဟန်းကို အကယ်၍ တားမြစ် သည်ဖြစ်အံ့ ငါ၏စကားကို နာယူခြင်းမပြုဘဲ ရှိပေလိမ့်မည် ဆရာဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရားကို တားမြစ်စေအံ့ဟု မထင်ရှားသော အသွင်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ဤသို့လျှောက်လေ၏။

မဟာဝီရ မဟာပည၊ ဣဒ္ဓိယာ ယသသာ ဇလံ။
သဗ္ဗဝေရ ဘယာတီတ၊ ပါဒေ ဝန္ဒာမိ စက္ခုမ။

သာဝကော တေ မဟာဝီရ၊ မရဏံ မရဏာဘိဘူ။
အာကင်္ခတိ စေတယတိ၊ တံ နိသေဓ ဇုတိန္ဓရ။

ကထံဟိ ဘဂဝါ တုယှံ၊ သာဝကော သာသနေ ရတော။
အပ္ပတ္တ မာနသော သေခေါ၊ ကာလံ ကယိရာ ဇနေသုတ။

မဟာဝီရ၊ ကြီးသောလုံ့လရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။ မဟာပည၊ ကြီး သော ပညာရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။ ဣဒ္ဓိယာ၊ တန်းခိုး အားဖြင့်၎င်း။ ယသသာ၊ အခြံအရံအားဖြင့်၎င်း။ ဇလံ၊ ထွန်းလင်းတောက်ပတော်မူသော မြတ် စွာဘုရား။ သဗ္ဗဝေရ ဘယာတီတ၊ အလုံးစုံသော ရန်ဘေးအပေါင်းကို လွန် မြောက်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။ စက္ခုမ၊ [၁]စက္ခုငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။ တေ၊ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏။ ပါဒေ၊ ခြေတော်စုံတို့ကို။ ဝန္ဒာမိ၊ ရှိခိုးပါ၏။

၁ ဣန္ဒြိယပရောပရိယတ္တ အာသယာနုသယဉာဏ် ဟူသောဗုဒ္ဓစက္ခု၊ အောက်မင်္ဂဖိုလ်ဉာဏ် ဟူသောဓမ္မစက္ခု၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ် ဟူသောသမန္တစက္ခု၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်ဟူသော ဒိဗ္ဗစက္ခု၊ ပုဗ္ဗေနိဝါသအဘိညာဉ်စသော ဉာဏစက္ခု အားဖြင့် စက္ခု ငါးပါးရှိသော ဘုရားဟူလို။

မဟာဝီရ၊ ကြီးသောလုံ့လ ရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။ တေ၊ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏။သာဝကော တပည့်ဖြစ်သော ဂေါမိကမထေရ်သည်။ မရဏာဘိဘူ သေခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်သည်ဖြစ်၍။ မရဏံ၊ သေခြင်းကို။အာကင်္ခတိ၊တောင့်တ၏။ စေတယတိ၊ လုံ့လမြောက်ကော် စေ့ဆော်အားထုတ်၏။ဇုတိန္ဓရ၊ တောက်ပသော တန်းခိုးခြည်ရောင်ဆောင်တော်မူသောမြတ်စွာဘုရား။တံ၊ထိုသေခြင်းကို တောင့်တ၍ အားထုတ်ကြိုးစား ရှင်တော်မြတ်တပည့်သားကို။ နိသေဓ၊ တားမြစ်တော်မူပါဘုရား။

ဇနေသုတ၊ လူအပေါင်း၌ ထင်ရှားတော်မူသော။ ဘဂဝါ၊ ဘုန်းတော် ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား။ တုယှံ၊ ရှင်ပင်မြတ်ဘုရား၏။သာသနေ၊သာသနာတော်၌။ ရတော၊ မွေ့လျော်သော။သာဝကော၊ တပည့်သည်။အပ္ပတ္တမာနသော၊အရဟတ္တဖိုလ်သို့ မရောက်မူ၍။ သေခေါ၊ [၁]သေက္ခပုဂ္ဂိုလ်သာဖြစ်လျက်။ ကထံဟိ၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်လျှင်။ ကာလံ၊ စုတေခြင်းကို။ ကယိရာ၊ ပြုရာအံ့နည်း။

ထိုသို့ဘုရားရှင်အား မာရ်နတ်လျှောက်ကြားဆဲဖြစ်သော ခဏ၌ မထေရ်သည် လက်နက်ကို ဆောင်အပ်လေသတည်း။ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ဤလျှောက်ထားလာသောသူသည်ကား မာရ်နတ်တည်းဟု သိတော်မူ၍ ဤဂါထာကို မိန့်တော်မူလေ၏။

ဧဝံ့ ဓီရာ ကုဗ္ဗန္တိ၊ နာဝကင်္ခန္တိ ဇီဝိတံ။
သမူလံ တဏှံ အဗ္ဗုယှ၊ ဂေါဓိကော ပရိနိဗ္ဗုတော။

ဧဝံ့၊ ဤသို့လျှင်။ ဓီရာ၊ ပညာရှိသော သူတို့သည်။ ကုဗ္ဗန္တိ၊ ပြုကြကုန်၏။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ရှည်ခြင်းကို။ နာဝကင်္ခန္တိ၊ အလိုမရှိကြ မတောင့်တကြကုန်။ ဂေါဓိကော၊ ဂေါဓိကမထေရ်သည်။ သမူလံ၊ အမြစ်အရင်းနှင့်တကွ ဖြစ်သော။ တဏှံ၊ တဏှာကို။ အဗ္ဗုယှ၊ အကြွင်းမဲ့နုတ်၍။ ပရိနိဗ္ဗုတော၊ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုလေပြီ။

---

၁ သေက္ခပုဂ္ဂိုလ် သီလ,သမာဓိ,ပညာဟူသော သိက္ခာသုံးပါးကို ကျင့်ဆဲဖြစ်သောမဂ်ပုဂ္ဂိုလ် လေးယောက်, အောက်ဖိုလ်ပုဂ္ဂိုလ် သုံးယောက် ပေါင်းခုနစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့တည်း။ အရဟတ္တဖိုလ် ပုဂ္ဂိုလ်ရဟန္တာကိုကား အသေက္ခပုဂ္ဂိုလ်ဟု ခေါ်သည်။

မာရ်နတ်လိုက်လံရှာဖွေခြင်း

ထိုသို့မိန့်တော်မူပြီးသောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ရဟန်းတို့နှင့်တကွ မထေရ်လက်နက်ကိုဆောင်လျက် လျောင်းအိပ်စက်ရာဖြစ်သော ညောင်စောင်းသို့ ကြွသွားတော်မူလေ၏။ ထိုခဏ၌ ယုတ်မာသော သဘောရှိသော မာရ်နတ်သည် အဘယ်အရပ် အဘယ်ဘုံ၌ ဤဂေါဓိကမထေရ်၏ပဋိသန္ဓေ ဝိညာဉ်သည် သန္ဓေစွဲမှီတည်နေဘိသနည်းဟု ကြံ၍ မီးခိုးအစုကဲ့သို့ငှင်း အမိုက်မှောင်အစုကဲ့သို့ငှင်း ဖြစ်၍ အလုံးစုံသော အရပ်မျက်နှာတို့၌ လှည့်လည်ပြေးသွားလျက် မထေရ်၏ ပဋိသန္ဓေဝိညာဉ်ကို အစဉ်လိုက်ကာရှာ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ထိုမီးခိုးအမိုက်မှောင်၏အဖြစ်ကိုရဟန်းတို့အားပြ၍ ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤမီးခိုးစု အမိုက်မှောင်စုကား ယုတ်မာသောသဘောရှိသော မာရ်နတ်ပေတည်း။ဂေါဓိကမည်သောအမျိုးကောင်းသားရဟန်း၏ဝိညာဉ်ကိုအစဉ်လိုက်ကာရှာမှီး၍ နေလေသတည်းဟု မိန့်တော်မူလေ၏။ မြတ်စွာဘုရား အဘယ်အရပ်အဘယ်ဘုံ၌ ဂေါဓိကမည်သော အမျိုးကောင်းသားရဟန်း၏ ဝိညာဉ်သည်တည်နေပါသနည်း ဘုရားဟု မေးလျှောက်လတ်သော် ချစ်သားရဟန်းတို့ ပဋိသန္ဓေတည်နေခြင်း ကင်းသည်သာလျှင် ဖြစ်သော ဝိညာဉ်ဖြင့် ဂေါဓိကမည်သော အမျိုးကောင်း သားရဟန်းသည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလေပြီဟု မိန့်တော်မူလေ၏။ မာရ်နတ်သည်လည်း ထိုမထေရ်၏ ဝိညာဉ်တည်ရာအရပ်ကို မြင်ရစိမ့်သောငှါ မတတ်နိုင်ရကား သတို့ သားငယ်၏ အသွင်ကို ပြုပြင်ဖန်ဆင်းပြီးလျှင် ဖျော့တော့သော ဥသျှစ်သီးမှည့် အဆင်းရှိသော ဗေဠုဝနတ်စောင်းကို ပိုက်ယူလျက် မြတ်စွာဘုရားသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဤဂါထာဖြင့် မေးလျှောက်လေ၏။

> ဥဒ္ဓံ အဓောပိ တိရိယံ၊ ဒိသာ အနုဒိသာသု ဟံ။
> အန္ဝေသံ နာဓိဂစ္ဆာမိ၊ ဂေါဓိကော သော ကုဟိံ ဂတော။

ဘန္တေ၊မြတ်စွာဘုရား။ ဥဒ္ဓံပိ၊ အထက်၌ငှင်း။အဓောပိ၊ အောက်၌ငှင်း။တိရိယံဒိသာအနုဒိသာသုပိ၊ ဖီလာအရပ်လေးပါး အထောင့်အရပ်လေးပါးတို့၌ငှင်း။ အန္ဝေသံ - အန္ဝေသန္တော၊ အစဉ်လိုက်ကာရှာမှီးပါသော။ အဟံ၊အကျွန်ုပ်သည်။ နာဓိဂစ္ဆာမိ၊ မတွေ့မထင်မသိမြင်ရပါ။ သောဂေါဓိကော၊ ထိုဂေါဓိကမထေရ်သည်။ ကုဟိံ၊ အဘယ်အရပ် အဘယ်ဘုံသို့။ ဂတော၊ သွားရှာလေသနည်း။

(ခ) ၁၄၂-၁၆

ထိုအခါ မာရ်နတ်သားကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ မိန့်ကြားတော်မူလေ၏။

ယော ဓီရော ဓိတိသမ္ပန္နော၊ ဈာယီ ဈာနရတော သဒါ။
အဟောရတ္တံ အနုယုဉ္ဇံ၊ ဇီဝိတံ အနိကာမယံ။

ဆေတွာန မစ္စုနော သေနံ၊ အနာဂန္တွာ ပုနဗ္ဘဝံ။
သမူလံ တဏှံ အဗ္ဗုယှ၊ ဂေါဓိကော ပရိနိဗ္ဗုတော။

ယောဂေါဓိကော၊ အကြင်ဂေါဓိကရဟန်းသည်။သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ ဓီရော၊ ပညာရှိ၏။ ဓိတိသမ္ပန္နော၊ သမာဓိနှင့်ပြည့်စုံ၏။ ဈာယီ၊ ဈာန်ဝင်စားလေ့ရှိ၏။ ဈာနရတော၊ ဈာန်၌မွေ့လျော်၏။ အဟောရတ္တံ၊ နေ့ညဥ့်ပတ်လုံး။ အနုယုဉ္ဇံ၊ အားထုတ်ခြင်းရှိ၏။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ကို။ အနိကာမယံ၊ တောင့်တခြင်းမရှိ။

သောဂေါဓိကော၊ ထို ဂေါဓိကရဟန်းသည်။ မစ္စုနော၊ သေမင်း၏။ သေနံ၊ စစ်သည်အပေါင်းကို။ ဆေတွာန၊ သတ်ဖြတ်၍။ ပုနဗ္ဘဝံ၊ တဖန်ဖြစ်သောဘဝသစ်သို့။ အနာဂန္တွာ၊ မသွားမူ၍။ သမူလံ၊ အမြစ်အရင်းနှင့်တကွဖြစ်သော။ တဏှံ၊ တဏှာကို။ အဗ္ဗုယှ၊အကြွင်းမဲ့နုတ်၍။ ပရိနိဗ္ဗုတော၊ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလေပြီ။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့မိန့်ကြားတော်မူသည်ရှိသော်—

တဿ သောကပရေတဿ၊ ဝီဏာ ကစ္ဆာ အဘဿထ။
တတော သော ဒုမ္မနော ယက္ခော၊ တတ္ထေဝန္တရဓာယတိ။

သောကပရေဿ၊ စိုးရိမ်ခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်အပ်သော။ တဿ၊ ထိုမာရ်နတ်၏။ ကစ္ဆာ၊ လက်ကတီးကြားမှ။ ဝီဏာ၊ ဗေဠုဝစောင်းသည်။ အဘဿထ၊ လွတ်၍ကျလေ၏။ တတော၊ ထိုနောင်မှ။ ဒုမ္မနော၊ မကောင်းဖျင်းချာ မသာယာသော စိတ်နှလုံးရှိသော။ သောယက္ခော၊ ထိုမာရ်နတ်သည်။ တတ္ထေဝ၊ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင်။ အန္တရဓာယတိ၊ ကွယ်ပျောက်လေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း မာရ်ယုတ် ဂေါဓိကမည်သော အမျိုးကောင်းသားရဟန်း၏ဖြစ်ရာအရပ်ဖြင့် (ဖြစ်ရာအရပ်ကို သိရသဖြင့်)သင့်အားအဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း။ ထို ဂေါဓိကရဟန်း၏ ပရိနိဗ္ဗာန် စံယူရာအရပ်ကို သင်ကဲ့သို့

သဘောရှိသောသူတို့၏အရာသည်ငှင်း အထောင်သည်ငှင်း ရှာဖွေကြည့်ရှု၍ထင်မြင်ခြင်းငှါမတတ်ကောင်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤဂါထာကို ဟောတော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၅၇ တေသံ သမ္ပန္နသီလာနံ၊ အပ္ပမာဒ ဝိဟာရိနံ။
သမ္မ ဒညာ ဝိမုတ္တာနံ၊ မာရော မဂ္ဂံ နဝိန္ဒတိ။

သမ္ပန္နသီလာနံ၊ ပြည့်စုံသော သီလရှိကြကုန်သော။ အပ္ပမာဒဝိဟာရိနံ၊ သတိမကင်း မမေ့မလျော့ ခြင်းဖြင့် နေလေ့ရှိကြကုန်သော။ သမ္မာ၊ သင့်သော အကြောင်းဖြင့်။ အညာ၊သိ၍။ ဝိမုတ္တာနံ၊ ငါးပါးသော ဝိမုတ္တိတို့ဖြင့် လွတ်ပြီးကုန်ထသော။ တေသံ၊ ထိုဂေါဓိက ရဟန်းကဲ့သို့ နိဗ္ဗာန်စံပြီး မြတ်သော ရဟန္တာကြီးတို့၏။ မဂ္ဂံ၊ သွားရာခရီးကို။ မာရော၊ မာရ်နတ်သည်။ မဂ္ဂံ-မဂ္ဂန္တေ ပါ၊အစွမ်းကုန် ရှာသော်လည်း။ နဝိန္ဒတိ၊ မရအပ်။ ဝါ၊ မသိမမြင်နိုင်။

ဒေသနာတော်၏အကျိုး

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ များစွာသောသူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်စသည်တို့သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။လူများအပေါင်းအား အကျိုးရှိသောတရားဒေသနာ ဖြစ်တော်မူလေ၏။

ဂေါဓိကမထေရ် ပရိနိဗ္ဗာနဝတ္ထု ပြီး၏။

၁၂—ဂရဟဒိန္နသုတ္တကြယ်ဝတ္ထု[၁]

ယထာသက်ာရဋ္ဌာနသို့ံ—အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် ဂရဟဒိန္န အမည်ရှိသော နိဂဏ္ဌတက္ကတွန်း၏ တပည့်သူကြွယ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

၁ ဝိမုတ္တိဟူသည် ကိလေသာမှ လွတ်ခြင်းပေတည်း။ ဝိမုတ္တိငါးပါး၏ သရုပ်ကား ၁-တဒင်္ဂဝိမုတ္တိ ၂ ဝိက္ခမ္ဘနဝိမုတ္တိ ၃-သမုစ္ဆေဒဝိမုတ္တိ ၄ ပဋိပဿဒ္ဓိ ဝိမုတ္တိ ၅-နိဿရဏ ဝိမုတ္တိတည်း။

၂ နိ-ဂဏ္ဌ၊ အထုံးအဖွဲ့-မရှိ။ အဆုံးအဖွဲ့အစေား မှားယွင်းသော အကျင့်ရှိသူက် ငါ့အယူကား အထုံးအဖွဲ့မရှိ အချောဆုံး အမှန်ဆုံးဟု ဝွဲမြဲစွာယူလေ့ရှိသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအမျိုးဟူလို။

နိဂဏ္ဌတို့အား သိရိဂုတ္တသူကြွယ် ပင့်ဖိတ်ခြင်း

သာဝတ္ထိပြည်၌ သိရိဂုတ္တမည်သော သူကြွယ်သည်၎င်း ဂရဟဒိန္န မည်သော သူကြွယ်သည်၎င်း ဤသို့ နှစ်ဦးကုန်သော အပေါင်းအဘော် သူကြွယ်တို့သည် ရှိကုန်သတတ်။ ထိုသူနှစ်ယောက်တို့တွင် သိရိဂုတ္တသူကြွယ် ဥပါသကာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်တည်း ဂရဟဒိန္န သူကြွယ်သည် နိဂဏ္ဌတက္ကတွန်း၏ တပည့်တည်း။ ထိုဂရဟဒိန္န သူကြွယ်ကို ဆရာဖြစ်ကုန်သော နိဂဏ္ဌတက္ကတွန်းတို့က ပြောဆိုလေ့ရှိသည်မှာ သင်၏သူငယ်ချင်း သိရိဂုတ္တကို သင်သည် အဘဲ့ကြောင့် ရဟန်းဂေါတမကို ဆည်းကပ်လေဘိသနည်း။ ထိုရဟန်းဂေါတမအထံ၌ အဘယ်ကို ရလတ္တံ့နည်းဟု ဤသို့စသောစကားကိုပြောပြ၍ အကြင်သို့သော အခြင်းအရာ ဖြင့် ဆုံးမစကားပြောကြားသည်ရှိသော် ငါတို့သို့ ဆည်းကပ်၍ ငါတို့အား အလှူ ဝတ္ထုကို လှူဒါန်းလတ္တံ့ ထိုသို့သောအခြင်းအရာဖြင့် ဆုံးမစကား ပြောကြားခြင်း ငှါ မသင့်လေသလောဟု မပြတ် ဤသို့ပြောဆိုကြကုန်၏။ ဂရဟဒိန္နသူကြွယ်သည် လည်းထိုတက္ကတွန်းတို့၏စကားကိုကြားရလျှင် မပြတ်မပြတ်သွားတဲ့၍ရပ်၍နေရာ ထိုင်၍နေရာစသည်တို့၌ သိရိဂုတ္တသူကြွယ်ကို ဤသို့ဆိုလေ၏။ အဆွေ သိရိဂုတ္တ သင့်အား ရဟန်းဂေါတမဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်း ထိုရဟန်းဂေါတမကို ဆည်းကပ်ခြင်းကြောင့် အဘယ်ဝတ္ထုကို ရလတ္တံ့နည်း အသို့နည်း အသင်သည် ငါ၏အရှင်မြတ်တို့ကို မှီဝဲဆည်းကပ်၍ ထိုအရှင်မြတ်တို့အားလည်း အလှူပေးခြင်း ငှါ အပ်သည်မဟုတ်ပါတုံလောဟု ဤသို့ မပြတ် မပြတ် ပြောဆိုလေ၏။ သိရိဂုတ္တ သူကြွယ်သည် ထိုဂရဟဒိန္န သူကြွယ်၏စကားကိုကြားရသော်လည်း မျာ:စွာသော နေ့ရက်တို့ပတ်လုံး ဆိတ်ဆိတ်ဖြစ်၍သာ အိပ်စက်ကာနေလျက် တနေ့သ၌ အဆွေ ဂရဟဒိန္န အသင်သည် မပြတ်မလပ် အကျွန်ုပ်ကို ရပ်၍နေရာ စသည်တို့၌ ဤသို့ ဆိုလေ့ရှိ၏။

အဆွေ သိရိဂုတ္တ သင်သည် ရဟန်းဂေါတမကို ဆည်းကပ်၍ အဘယ်ဝတ္ထုကို ရလတ္တံ့နည်း ငါ၏အရှင်မြတ်တို့ကို မှီဝဲဆည်းကပ်၍ ထိုအရှင်မြတ်တို့အားလည်း အလှူ လှူဒါန်းပေးကမ်းပါလော့ဟု မပြတ်မလတ်ဆို၏။ သင်၏ အရှင်တို့သည် အဘယ်ကိုသိကုန်သနည်း ရှေးဦးစွာ ငါ့အား ပြောကြားပါဦးလော့ဟု ဆိုသော် အရှင့်သား အံ့ဩဘွယ်ရှိလေစွ ဤသို့မပြောမဆိုပါလင့် ငါ၏အရှင်မြတ်တို့အား

မသိသောအရာမည်သည်မရှိအလုံးစုံသောအတိတ်အနာဂတ် ပစ္စုပ္ပန်ကိုရင်းအလုံးစုံသော ကာယကံ,ဝစီကံ, မနောကံ ကိုရင်း ဤအမှုသည်ဖြစ်လတ္တံ့ ဤအမှုသည် မဖြစ်လတ္တံ့ဟု အလုံးစုံထိုက်သည် မထိုက်သည်ကိုပင် သိကြပါကုန်၏ဟုပြောလျှင် ဤသို့အသင်ပြောဆိုဝံ့သလောဟုမေးပြန်လတ်သော်သြော်ပြောဆိုငံ့ပါ၏ဟုပြောကြားဝန်ခံသဖြင့်အသင်ပြောကြားဝန်ခံသောအတိုင်း ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင်ဤမျှလောက်ကာလပတ်လုံး ငါ့အား ဤအကြောင်းကိုမပြောကြားဘဲနေသဖြင့် အသင်သည် အလွန်ဝန်လေးသောအမှုကိုပြုဘိ၏ ယနေ့မှပင်ငါသည် အရှင်မြတ်တို့၏ ဥာဏ်အစွမ်းအာနုဘော်ကိုသိအပ်ပေ၏။အဆွေဂရဟဒိန္န သွားချေပါလော့ အရှင်မြတ်တို့ကိုငါ့စကားဖြင့်ပင့်ဘိတ်ပါလော့ဟုဆိုလေ၏။ထိုဂရဟဒိန္နသည်နိဂဏ္ဌဝါက္ကတွန်းတို့၏အထံသို့သွား၍ထိုနိဂဏ္ဌတက္ကတွန်းတို့ကိုရှိခိုးလျက် အကျွန်ုပ်၏အဆွေဖြစ်သော သိရိဂုတ္တသူကြွယ်သည် နက်ဖြန်ကောင်းမှုအလို့ငှါ အရှင်တို့ကို ပင့်ဘိတ်ပါ၏ဟုဆိုလေ၏။ သိရိဂုတ္တသူကြွယ်သည် ကိုယ်တိုင်ကပင် သင့်ကိုပြောဆိုသလောဟုမေးလတ်သဖြင့် အရှင်ဘုရားတို့ ကိုယ်တိုင်ကပင်ပြောဆိုပါသည်ဟု လျှောက်လတ်သော် ထိုနိဂဏ္ဌတက္ကတွန်းတို့သည် နှစ်သက်ရွှင်လန်း ဝမ်းမြောက်ကြသည်ဖြစ်၍ ငါတို့လိုအပ်သောအမှုသည် ပြည့်စုံပေပြီ ငါတို့၌သိရိဂုတ္တသူကြွယ်ကြည်ညိုသောအခါမှစ၍ အဘယ်မည်သော ပြည့်စုံခြင်းသည် ငါတို့အားမဖြစ်ဘဲရှိလတ္တံ့နည်းဟု ဆိုကြလေကုန်၏။

သိရိဂုတ္တသူကြွယ်အိမ်၌ ဓိမ်ထားပုံ

သိရိဂုတ္တသူကြွယ်၏အိမ်ကား အလွန်ကြီး၏ ထိုသိရိဂုတ္တသူကြွယ်သည် ထိုအိမ်ကြီး၌ အိမ်နှစ်ဆောင်တို့၏အကြား၌ နှစ်ဘက်အားဖြင့် အလျားရှည်သောတွင်းကို တူးစေပြီးလျှင် မစင်, ညွန်ပျောင်းဖြင့်ပြည့်စေ၏။ တွင်း၏အပ အစွန်းနှစ်ဘက်တို့၌ သစ်ငုတ်တို့ကိုရိုက်နှက်ကာစိုက်စေ၍ ထိုသစ်ငုတ်တို့၌ ကြိုးတို့ကို ဖွဲ့ချည်စေလျက် နေရာညောင်စောင်းတို့၏ရှေ့ခြေတို့ကို တွင်း၏ရှေ့နံပါး၌ ထားစေသဖြင့် နောက်ခြေတို့ကို ကြိုးငယ်တို့၌ မှေးကာထားစေလေကုန်၏။ ဤသို့ထားသည်ရှိသော် ထိုင်သောအခါ၌ပင်လျှင် ဦးခေါင်းစောက်ထိုး လိမ့်ကျကုန်လတ္တံ့ဟု အမှတ်ပြုလျက် တွင်းသည်ထင်ရှားပေါ်လွင်ခြင်းမဖြစ်နိုင်သော အခြင်းအရာဖြင့်နေရာတို့၏ အထက်၌အခင်းတို့ကို ခင်းပေးစေလေ၏။ ကြီးကုန်ကြီးကုန်သော

အိုးတို့ကိုထားစေ၍ ငှက်ပျောရွက်တို့ဖြင့်၎င်း ဖြူသောပုဆိုးအဝတ်ပိုင်းတို့ဖြင့်၎င်း အိုးဝတို့ကိုဖုံးပိတ် ဖွဲ့စည်းစေလျက် အချည်းနှီးသာလျှင်ဖြစ်သော ထိုအိုးတို့ကို အိမ်၏နောက်အဘို့ဖြစ်သော အပနေရာ၌ ယာဂု- ထမင်းလုံး-ထောပတ်-ဆီ-ပျား-တင်လဲ- မုံ့မှုန့်တို့ဖြင့် အလိမ်းလိမ်းကပ်ငြိသည်တို့ကိုပြု၍ထားစေလေ၏။ ဂရဟဒိန္န သူကြွယ်သည် နံနက်စောစောကလျှင် ထိုသိရိဂုတ္တသူကြွယ်၏အိမ်သို့ လျှင်မြန်စွာ သွား၍ အရှင်မြတ်တို့အလို့ငှါ ကျွေးမွေးပေးကမ်း လှူဒါန်းဘွယ်ကို စီရင်အပ်ပါ ပြီလောဟု မေးလေ၏။ အဆွေစီရင်အပ်ပါပြီ ဟုဆိုလတ်သော် ထိုစီရင်အပ်သော ပေးကမ်းလှူဒါန်းဘွယ်သည် အဘယ်မှာနည်းဟု မေးပြန်သဖြင့် ဤမျှအတိုင်း အရှည်ရှိသော ထိုအိုးတို့၌ ယာဂုကို, ဤမျှသောအိုးတို့၌ ဆွမ်းကို, ဤမျှသော အိုးတို့၌ ထောပတ်တင်လဲ မုံ့စသည်တို့ကိုပြည့်စေအပ်ပါကုန်ပြီ နေရာတို့ကိုလည်း ခင်းထားအပ်ပါကုန်ပြီဟုညွှန်ပြပြောဆိုလေ၏။ ထိုဂရဟဒိန္နသူကြွယ်သည်ကောင်း လှပါပြီဟု ပြောဆို၍ပြန်သွားလေ၏။

ထိုဂရဟဒိန္နသူကြွယ် သွားသောအခါ ငါးရာသော နိဂဏ္ဌတက္ကတွန်းတို့သည် ကြွလာကြလေကုန်၏။ သိရိဂုတ္တသူကြွယ်သည်အိမ်မှထွက်၍ငါးပါးသောတည်ခြင်း ဖြင့် နိဂဏ္ဌဘက္ကတွန်းတို့ကိုရှိခိုး၍ ထိုနိဂဏ္ဌတက္ကတွန်းတို့၏ ရှေ့မှ လက်အုပ်ကို မြှောက်ချီကာ ရပ်တည်လျက် ဤသို့ကြံဆင်ခြင်လေ၏။ အရှင်တို့သည် အတိတ် စသည်အပြားရှိသောအလုံးစုံကိုသိကြကုန်၏လော ဤသို့သိကြကြောင်းကိုအရှင် တို့၏အလုပ်အကျွေး ဒါယကာသည်အကျွန်ုပ်အားပြောကြားအပ်၏။ ထိုပြောဆို တိုင်း အရှင်တို့သည် အလုံးစုံကိုအကယ်၍ သိကြကုန်သည်ဖြစ်အံ့ အကျွန်ုပ်၏ အိမ်သို့မဝင်ကြပါကုန်လင့် မဝင်သင့်ကြောင်းကား အကျွန်ုပ်၏အိမ်သို့ဝင်ကုန် သော အရှင်တို့အလို့ငှါ ယာဂုလည်းမရှိ ထမင်းစသည်တို့လည်းမရှိ မသိဘဲလျက် အကယ်၍ ဝင်ကြကုန်သည်ဖြစ်အံ့ မစင်တွင်း၌ သင်တို့ကိုလိမ့်ကျစေ၍ ပုတ်ခတ် ရိုက်နှက်ကြစေကုန်အံ့ဟု ကြံဆင်ခြင်ပြီးလျှင် အမှုလုပ် ယောကျ်ားတို့အား အမောင်တို့သည် ထိုနိဂဏ္ဌတက္ကတွန်းတို့၏ ထိုင်နေသော အဖြစ်ကို သိပြီးလျှင် နောက်အဘို့၌နေလျက် နေရာတို့၏အထက်၌ လွှမ်း၍ခင်းထားအပ်သော ပုဆိုး အခင်းတို့ကို ဖယ်ကြကုန်လော့။ ထိုပုဆိုးအခင်းတို့သည် မစင်အညစ်အကြေးဖြင့် မလိမ်းကျံ မကပ်ငြိပါစေ ကုန်လင့်ဟုပြောဆိုကာ အမှတ်သညာပေးလေ၏။

နိဂဏ္ဌတို့ကို မစင်တွင်းချ၍ ညှဉ်းပန်းခြင်း

ထို့နောက်မှ နိဂဏ္ဌတက္ကတွန်းတို့ကို အရှင်တို့သည် ဤအရပ်သို့ ကြွဝင်ကြပါကုန်လော့ဟုဆို၏။ နိဂဏ္ဌတက္ကတွန်းတို့သည် ဝင်ကြပြီးလျှင် ခင်းထားအပ်သော နေရာတို့၌ ထိုင်နေခြင်းငှါ အားထုတ်ကြကုန်၏။ ထိုအခါနိဂဏ္ဌ တက္ကတွန်းတို့ကို လူတို့သည် အရှင်ဘုရားတို့ ခေတ္တဆိုင်းငံ့တော်မူကြပါဦး ရှေးဦးစွာ မထိုင်ကြပါကုန်လင့်ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်နည်းဟု မေးသည်ရှိသော် အကျွန်ုပ်တို့၏ အိမ်သို့ဝင်ရောက်ကုန်သော အရှင်တို့သည် ပြုအပ်သော ကျင့်ဝတ်ကို သိပြီးမှ ထိုင်နေခြင်းငှါသင့်ပါသည်ဟု ပြောဆိုကြသဖြင့် ဒါယကာတို့ အဘယ်ကျင့်ဝတ်ကို သိပြီးမှထိုင်နေခြင်းငှါ သင့်သနည်းဟု မေးလတ်ပြန်သော် မိမိ မိမိအား ရောက်သောနေရာအနီးတို့၌ ရပ်လျက်အလုံးစုံသော အရှင်တို့သည် လည်း တပြိုင်နက်တည်းသာ ထိုင်နေခြင်းငှါ သင့်ပါသည်ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။

[ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား ထိုသိရိဂုတ္တ သူကြွယ်၏ အလိုဖြစ်သတတ်။ တယောက်သည်တွင်း၌ လိမ့်ကျပြီးသည်ရှိသော် ငါ့ရှင်တို့ ကြွင်းကျန်သော သူတို့သည် နေရာ၌မထိုင်ကြပါနှင့်ဟု ထိုကြွင်းကျန်သော နိဂဏ္ဌတို့ကို ပြောဆိုခြင်းငှါ အခွင့် မရပါစေသတည်း။ ဤကားဖြစ်သောအလိုတည်း။]

ထိုနိဂဏ္ဌတက္ကတွန်းတို့လည်း ကောင်းလှပြီဟု ပြောဆိုဝန်ခံ၍ ဤသူတို့ပြောဆိုတိုင်း ပြောဆိုတိုင်းသောစကားကိုငါတို့သည် ပြုခြင်းငှါသင့်၏ဟုကြံကြကုန်၏။ ထို့နောက်အလုံးစုံသောနိဂဏ္ဌတက္ကတွန်းတို့သည် မိမိ မိမိအား ရောက်သော နေရာ အနီး၌ အစဉ်အတိုင်း ရပ်တည်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ အမှုလုပ် ယောကျ်ားတို့က ထိုနိဂဏ္ဌတို့ကို အရှင်ဘုရားတို့ လျင်မြန်စွာ တပြိုင်နက်တည်းဖြင့်သာလျှင် ထိုင်တော် မူကြပါကုန်လော့ဟုဆို၍ ထိုနိဂဏ္ဌတို့၏ ထိုင်နေကြောင်းကို သိပြီးသော အခါ နေရာတို့၏အထက်၌ အခင်းတို့ကို ပယ်ဆောင်ကြလေကုန်၏။ နိဂဏ္ဌ တက္ကတွန်းတို့သည် တပြိုင်နက်တည်းအားဖြင့်သာလျှင် ထိုင်ကြကုန်သည်ရှိသော် ကြိုးတို့၏ အထက်၌ ထားအပ်ကုန်သော ညောင်စောင်းနေရာ အခြေတို့သည် လျော ကျကုန်ရကား နိဂဏ္ဌတို့သည် ဦးခေါင်းစောက်ထိုး တွင်း၌လိမ့်ကျကြလေကုန်၏။ သိရိဂုတ္တသူကြွယ်သည် ထိုနိဂဏ္ဌတို့ တွင်းသို့ လိမ့်ကျကုန်သည်ရှိသော် တံခါးကို ပိတ်လျက် ထိုနိဂဏ္ဌတို့တွင် တက်လာတိုင်း တက်လာတိုင်း ဖြစ်ကုန်သော နိဂဏ္ဌ

တို့ကို အတိတ် အနာဂတ် ပစ္စုပ္ပန်ကို အဘဲ့ကြောင့် မသိကြကုန်သနည်းဟု တုတ်တောင်ဝှေးလုံးတံတို့ဖြင့်ပုတ်ခတ်ရိုက်နှက်စေပြီးလျှင် ဤမျှလောက်သည် ဤနိဂဏ္ဌတို့အား သင့်လျော်လတ္တံ့ ဟု တံခါးကိုဖွင့်ပေးစေလေ၏။ နိဂဏ္ဌတို့သည် ထွက်ခွါ၍ ပြေးလွှားခြင်းငှါ အားထုတ်ကြကုန်၏ ထိုနိဂဏ္ဌတို့၏ သွားရာဖြစ်လတ္တံ့သော လမ်းခရီး၌ကား အင်္ကတေဖြင့် အပြေအပြစ်ပြုအပ်သော မြေပြင်ကို ချွဲကျိအောင် ပြုထားစေပြီးဖြစ်သဖြင့် ထိုချွဲကျိသော မြေပြင်၌ မတည်တန့်နိုင် ခြင်းကြောင့် ချော်လည်းတိုင်း ချော်လည်းတိုင်းဖြစ်သော ထိုနိဂဏ္ဌတက္ကတွန်းတို့ကို တဖန် ပုတ်ခတ် ရိုက်နှက်စေပြန်သဖြင့် ဤမျှလောက်သော နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းခြင်းသည် အရှင်တို့အား သင့်လျော် ထိုက်တန်၏ဟု ပြောဆိုကာ လွှတ်လိုက်လေ၏။ နိဂဏ္ဌတို့လည်း အသင်ဒါယကာသည် ငါတို့ကိုနှိပ်စက်ဖျက်ဆီး၏ အသင်ဒါယကာသည် ငါတို့ကို နှိပ်စက်ဖျက်ဆီး၏ဟုဟစ်ငေ့ကြွးမည်တန်းလျက် အလုပ်အကျွေး ဒါယကာဖြစ်သော ဂရဟဒိန္န သူကြွယ်၏ အိမ်တံခါးသို့ သွားကြလေကုန်၏။

ဂရဟဒိန္န တရားနာခွင့်ရခြင်း

ဂရဟဒိန္န သူကြွယ်သည် ထိုသို့သောဖေါက်ပြန် ပျက်စီးခြင်းကို မြင်ရလျှင် အမျက်ခြောင်းခြောင်းထွက်သဖြင့် သိရိဂုတ္တသူကြွယ်သည် ငါတို့ကိုနှိပ်စက် ဖျက်ဆီးဘိ၏ဟု လက်ကိုဆန့်တန်းလျက် ရှိခိုးကြည်ညို ရိုသေကုန်သော သူတို့အား နတ်နှင့်တကွသော လောက၌ အလိုရှိတိုင်း စည်းစိမ်ချမ်းသာအကျိုး ပေးခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သည်မည်သော ကောင်းမှုမျိုးစေ့တို့၏ စိုက်ပျိုးကြဲချရာ လယ်တာမြေကောင်းသဘွယ်ဖြစ်၍ ဖြစ်ကုန်သော ငါ၏အရှင်မြတ်တို့ကို ပုတ်ခတ်ရိုက်နှက်စေ၍ ပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်စေဘိသည်တကားဟု အမျက်ဒေါသ ခြောင်းခြောင်းထလျက် မင်းအိမ်နန်းတော်သို့သွားပြီးလျှင် သိရိဂုတ္တသူကြွယ်အား အသပြာ တထောင် ဒဏ်ထားစေလေ၏။ ထိုအခါ မင်းသည် သိရိဂုတ္တသူကြွယ်ထံ သတင်းစကားကို မှာကြားဆင့်ဆိုလိုက်၏။ သိရိဂုတ္တသူကြွယ်သည် သွား၍ မင်းကြီးကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရှင်မင်းမြတ် စူးစမ်းဆင်ခြင်တော်မူ၍ ဒဏ်ကိုယူတော်မူကြပါကုန်လော့။ မစူးစမ်း မဆင်ခြင်မူ၍ မယူကြပါလင့်ဟု လျှောက်တင်လေ၏။ စူးစမ်းဆင်ခြင်၍သာ ငါယူပေအံ့ဟုမိန့်တော်မူသဖြင့် ကောင်းလှပါပြီ အရှင်မင်းကြီးဟု လျှောကတင်သောအခါ ထိုသို့ဖြစ်မူ ပြောဆိုသင့်သော အကြောင်းကို ယူလော့

ဝါ၊ပြောဆိုဌလလေ့ဟုမိန့်တော်မူသဖြင့် အရှင်မင်းမြတ်ကျွန်တော်မျိုး၏ အဆွေ ခင်ပွန်းဖြစ်၍ နိဂဏ္ဌတို့၏ တပည့်သာဝကဖြစ်သော ဤဂရဟဒိန္နသူကြွယ်သည် ရှေးဦးစွာ ကျွန်တော်မျိုးထံချဉ်းကပ်၍ ရပ်၍နေရာ ထိုင်၍နေရာ စသည်တို့၌ မပြတ်မလတ် ဤသို့ဆိုလေ့ရှိပါသည်။

အဆွေသိရိဂုတ္တ အသင့်အားရဟန်းဂေါတမဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်း ရဟန်းဂေါတမကို မှီဝဲဆည်းကပ်ခြင်းကြောင့် အဘယ်ဝတ္ထုကို ရလတ္တံ့နည်း ဟူသော ဤစကားကို အစပြု၍ သိရိဂုတ္တသူကြွယ်က အလုံးစုံသောထိုအကြောင်းကို လျှောက်ကြားသံတော်ဦးတင်ပြီးလျှင် အရှင်မင်းမြတ် ဤအရာ၌ ဒဏ်ကို ယူစိမ့်သောငှါ အကယ်၍ သင့်သည်ဖြစ်အံ့ ယူတော်မူကြပါကုန်လော့ဟု လျှောက်တင်လေ၏။ မင်းကြီးလည်း ဂရဟဒိန္န သူကြွယ်ကိုကြည့်၍ သင်ဤသို့ဆိုသည် မှန်သလောဟု မေးလေ၏။ အရှင်မင်းမြတ် ဟုတ်မှန်ပါသည် ဘုရားဟု ဝန်ခံလျှင် ထိုဂရဟဒိန္နကို သင်သည်ဤမျှလောက်ကိုသော်လည်း မသိတတ်သော သူတို့ကို ဆရာဘုရားဟု ယူဆပြီးလျှင် လှည့်လည်ကာ အလုံးစုံ အကုန်ပင် သိတတ်ကုန်၏ဟု အဘယ်အကြောင်းကြောင့် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သားအား ပြောကြားဘိသနည်း သင်တင်အပ်သောဒဏ်သည် သင့်အားသာလျှင် ဖြစ်စေရမည်ဟု ဂရဒိန္န၏ အပေါ်၌သာလျှင် ဒဏ်ကိုရောက်စေလေ၏။ ထိုဂရဟဒိန္န၏ ဆရာတဏ္ဍတွန်းတို့ကိုလည်း ပုတ်ခတ်ရိုက်နှက်ကာ နှင်ထုတ်စေအပ်ကုန်၏။

တရားရှုံးသဖြင့် လက်စားချေရန် အားထုတ်ခြင်း

ဂရဟဒိန္နသူကြွယ်သည် သိရိဂုတ္တသူကြွယ်ကို အမျက်ထွက်သဖြင့် ထိုနေ့မှစ၍ လခွဲမျှသော ကာလတိုင်အောင်လည်း သိရိဂုတ္တသူကြွယ်နှင့် အတူတကွ စကား မပြောမဆိုဘဲ နေပြီးလျှင် ကြံဆင်ခြင်ပြန်သည်မှာ ဤသို့လှည့်လည် နေထိုင်ခြင်းငှါ ငါ့အား မသင့်လျော် မလျောက်ပတ် ထိုသိရိဂုတ္တသူကြွယ်၏ ဆရာတို့အားလည်း ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းကိုပြုလုပ်ခြင်းငှါ သင့်လျော်၏ဟု ကြံဆင်ခြင်ပြီးလျှင် သိရိဂုတ္တ သူကြွယ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အဆွေသိရိဂုတ္တဟု မြွက်ဆို ခေါ်ဝေါ်လေ၏။ အဆွေဂရဟဒိန္န အသို့နည်းဟု စကားတုံ့ပြန်သောအခါ အဆွေသိရိဂုတ္တ အကျွမ်းအဝင် စိတ်နှလုံးကောင်းရှိကြသောဆွေမျိုးသားချင်း နီးရင်းသော

သူတို့အားမည်သည် ကိုယ်လက်ထိပါး ခိုက်ရန်ပွါးခြင်းသည်ရင်း ငြင်းခုံ ကျယ်ပွါး စကားများခြင်းသည်ရင်း ဖြစ်တတ်၏။ အသင်သည် တစုံတခုသော စကားကို မပြောမဆိုဘဲနေဘိ၏။ အဘဲ့ကြောင့် ဤသို့ပြုဘိသနည်းဟု မေးမြန်း ပြောဆို လေ၏။ အဆွေ ဂရဟာဒိန္န ငါနှင့်အတူတကွ သင်စကားမပြောမဆိုဘဲ နေသော ကြောင့် ငါသည်လည်း စကားမပြောမဆိုဘဲ နေခဲ့၏ဟု ပြန်ကြား ပြောဆိုသော အခါ အဆွေသိရိဂုတ္တ အကြင်ပြုအပ်သော အမှုကား ပြုပြီးသည်သာတည်း ထိုပြု ပြီးသော အမှုဖြင့် ငါတို့သည် အဆွေခင်ပွန်း ချစ်ကျွမ်းဝင်သည်အဖြစ်ကို မဖျက် ကြကုန်အံ့ဟု အစေ့အစပ် ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါမှစ၍ သူကြွယ်နှစ်ဦး တို့သည် လည်း တခုတည်းသောနေရာ၌ ရပ်ကြ ထိုင်ကြကုန်၏။

ထို့နောက် တနေ့သ၌ သိရိဂုတ္တသူကြွယ်က ဂရဟာဒိန္နသူကြွယ်ကို သင့်အား နိဂဏ္ဌတို့ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း ထိုနိဂဏ္ဌတို့သို့ ဆည်းကပ် ခြင်းကြောင့် အဘယ်ဝတ္ထုကို ရလတ္တံ့နည်း ငါ၏ဆရာဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသို့ ဆည်းကပ်ခြင်းငှါရင်း အရှင်မြတ်တို့အား အလှူပေးခြင်းငှါရင်း အသို့နည်း အသင့် အား မအပ်လေသလောဟု ပြောဆိုလေ၏။ ဂရဟာဒိန္န သူကြွယ်သည်လည်း ဤသို့ ပြောဆိုခြင်းကိုသာလျှင် တောင့်တကာနေလျက် ရှိသောကြောင့် ဂရဟာဒိန္နသူ ကြွယ်အား ယားနာရှိရာအရပ်၌လက်သည်းဖြင့်ဖျောက်လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်ပြီးလျှင် သိရိဂုတ္တကို သင်၏ဆရာဘုရားသည် အဘယ်အရာကို သိသနည်းဟု မေးလေ၏။ အဆွေဂရဟာဒိန္န ဤသို့မဆိုပါလင့် ဆရာဘုရားမည်သည် အလုံးစုံသောအရာ၌ သာလျှင် မသိအပ်သောအရာမည်သည် မရှိ အတိတ်စသော အပြားရှိသော အလုံးစုံကိုအကုန်သိတော်မူ၏။ တဆဲ့ခြောက်ပါးသောအခြင်းအရာတို့ဖြင့်သတ္တဝါ တို့၏စိတ်ကိုပိုင်းခြား၍ သိတော်မူ၏ဟု ဆိုလတ်သော် ငါသည် ဤသို့သော အကြောင်းကို မသိရပါ ဤမျှလောက်ကြာအောင်သော ကာလပတ်လုံး ငါ့အား အဘဲ့ကြောင့် မပြောကြားဘဲနေဘိသနည်း အဆွေသိရိဂုတ္တ ထိုသို့ဖြစ်မူ အသင် သည် သွားပါချေလော့ သင့်ဆရာမြတ်စွာဘုရားကို နက်ဖြန်ကောင်းမှု အလို့ငှါ ပင့်ဘိတ်ပါချေလော့။ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးပါအံ့ ရဟန်းငါးရာတို့နှင့်တကွ အကျွန်ုပ် ဆွမ်းကိုခံယူစိမ့်သောငှါ လျှောက်ကြားပါလော့ဟု ပြောကြားကာ စေလွှတ် လိုက်လေ၏။

သိရိဂုတ္တသူကြွယ်သည်လည်း မြတ်စွာဘုရား ထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးလျက် ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်၏ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော ဂရဟဒိန္နသူကြွယ်သည် ရှင်တော်မြတ်ဘုရားတို့ကိုရဟန်းငါးရာတို့နှင့် တကွ နက်ဖြန် ထိုဂရဟဒိန္နသူကြွယ်၏ ဆွမ်းကိုခံယူတော်မူကြပါမည် အကြောင်းနှင့် တပည့်တော်ကို ပင့်ဘိတ်လျှောက်ထားစေပါသည် ဘုရား။ ရှေးဖြစ်သောနေ့၌ ကား ထိုဂရဟဒိန္နသူကြွယ်၏ဆရာနိဂဏ္ဌတို့အား တပည့်တော်သည် ဤမည်သော အမှုကို ပြုလုပ်စီရင်အပ်ပါသည် တပည့်တော်ပြုလုပ် စီရင်အပ်သော အမှုကို လက်စားချေလိမ့်မည်ကိုလည်း မသိပါ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားတို့အား စင်ကြယ် ကောင်းမွန်သောစိတ်ဖြင့် ဆွမ်းကိုလှူလိုသည့်အဖြစ်ကိုလည်း မသိပါဘုရား ဆင်ခြင်တော်မူ၍သင့်လျော်သည် အကယ်၍ဖြစ်ခဲ့ပါအံ့ သည်းခံတော်မူကြပါ အကယ်၍မသင့်လျော်သည်ဖြစ်ခဲ့အံ့ သည်းခံတော်မမူကြပါကုန်လင့် ဘုရားဟု လျှောက်ထားလေ၏။

မြတ်စွာဘုရား မြင်တော်မူပုံ

မြတ်စွာဘုရားသည်လည်းထိုဂရဟဒန္နသည် ငါတို့အား အဘယ်သို့သောအမှုကိုပြုခြင်းငှါ အလိုရှိသနည်းဟု ဆင်ခြင်တော်မူသည်ရှိသော် နှစ်ခုသော အိမ်တို့၏ အကြား၌ ကြီးစွာသောတွင်းကို တူးစေ၍လှည်းအစီးရှစ်ဆယ်တိုက် မျှလောက်ကုန်သော ရှားနှစ်ထင်းတို့ကိုဆောင်ယူစေသဖြင့် တွင်း၌ပြည့်စေပြီးလျှင် မီးတိုက်၍ငါတို့ကိုမီးကျီးတွင်း၌ လိမ့်ကျစေ၍နှိပ်စက်ခြင်းငှါ အလိုရှိသည်ဟုမြင်သိတော်မူရသဖြင့် ထိုဂရဟဒိန္နသူကြွယ်အိမ်သို့ ငါဘုရားကြွသွားခြင်းဟည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် အကျိုးရှိအံ့လော မရှိအံ့လောဟု တဖန်စူးစမ်းဆင်ခြင်တော်မူပြန်လေ၏။ ထို့နောက် ဤသို့သော အကျိုးအာနိသင်ကို မြင်တော်မူလေ၏။ ငါဘုရားသည် မီးကျီးတွင်း၌ခြေတော်တို့ကို ဆန့်လှမ်းတော်မူအံ့ ထိုမီးကျီးတွင်းကို ဖုံးလွှမ်း၍ထားအပ်သောဖျာသည် ကွယ်ပျောက်လတ္တံ့ မီးကျီးတွင်းကိုဖေါက်ခွဲလျက် လှည်းဘီးစက်အတိုင်းအရှည်ရှိသော ပဒုမာကြာပွင့်ကြီးသည်ပေါ် ပေါက်လာလတ္တံ့ ထိုအခါငါဘုရားသည် ပဒုမာကြာချပ်၏အချက်ကိုနင်းလျက် ကြွသွား၍နေရာ၌ ထိုင်နေရလတ္တံ့ ငါးရာသောရဟန်းတို့သည်လည်း ထိုအတူသာလျှင် သွားရောက် ထိုင်နေကြရကုန်ရလတ္တံ့ များစွာကုန်သောလူအပေါင်းသည် စည်း

ဝေးလာရောက်လတ္တံ့ ထိုအစည်းအဝေး၌ ငါဘုရားသည်နှစ်ခုကုန်သော ဂါထာတို့ဖြင့်အနုမောဒနာကိုပြုရလတ္တံ့ အနုမောဒနာပြုတော်မူသောအဆုံး၌ ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော သတ္တဝါတို့အား သစ္စာလေးပါး တရားထင်ထင် သိမြင်သောအား အကျွတ်တရားကို ရခြင်းဖြစ်လတ္တံ့ သိရိဂုတ္တသူကြွယ် ဂရဟဒိန္နသူကြွယ်တို့သည် သောတာပန်ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့ မိမိ၏ပစ္စည်းဥစ္စာစုကို သာသနာတော်၌ စွန့်ကြဲလှူဒါန်းလတ္တံ့ ဤအမျိုးသာကိုမှီ၍ ငါဘုရားသည် ကြွသွားခြင်းငှါသင့်လျော်၏ဟုမြင်တော်မူ၍ ပင့်ဘိတ်လာသော ဆွမ်းအလှူကို သည်းခံတော်မူလေ၏။

ဂရဟဒိန္န မီးကျင်းတွင်းစီရင်ပုံ

သိရိဂုတ္တ သူကြွယ်သည် သွား၍ ဘုရားရှင် သည်းခံတော် မူသည့်အဖြစ်ကိုသိရသဖြင့် ဂရဟဒိန္နသူကြွယ်အား ပြောကြားပြီးလျှင် လူသုံးပါးတို့၏အကြီးအမှူးဖြစ်သောမြတ်စွာဘုရားအားပူဇော်သက္ကာရကိုပြုပြင်စီရင်ပါလေ့ဟုဆိုလေ၏။ ဂရဟဒိန္နသူကြွယ်သည် ယခုအခါ ထိုသိရိဂုတ္တ၏ ဆရာဘုရားအားပြုအပ်သည်နှင့်ယှဉ်သည်ကို သိရပေတော့အံ့ ပြုရပေတော့အံ့ဟု ကြံပြီးလျှင်နှစ်ခုသောအိမ်တို့၏အကြား၌နွားချေးဖြင့်လိမ်းကျံစေလျက်ကြီးစွာသောတွင်းကိုတူးစေ၍ လှည်းအစီးရှစ်ဆယ်မျှလောက်ကုန်သော ရှားနှစ်ထင်းလှည်းတို့ဖြင့် ဆောင်ယူကာ တွင်းကိုပြည့်စေသဖြင့် ထင်းတို့ကိုမီးတိုက်ပြီးမှ ရှားမီးခဲအစုတို့ကိုပြုစေပြီးလျှင် ညဥ့်သုံးယာမ်ပတ်လုံး အခိုးထွက်စေလျက် ရှားမီးကျီးစုကိုပြုလုပ်စေ၍တွင်းအထက်၌ ပျဉ်ချပ်တို့ကိုခင်းလျက် ဖျာဖြင့်ဖုံးလွှမ်းစေပြီးလျှင် နွားချေးဖြင့်လိမ်းကျံလျက် တဘက်သောနံပါး၌ အားနည်းသော တုတ်တံဖြင့်ဖြန့်ခင်း၍ သွားရာလမ်းခရီးကိုပြုစေလေ၏။ ဤသို့ပြုထားပါမှ နင်းသောကာလ၌ တုတ်တံတို့သည်ကျိုးကုန်သည်ရှိသော် တိမ်းလည်း၍ မီးကျီးတွင်း၌ လိမ့်ကျလတ္တံ့ဟု အမှတ်ပြုလျက် နေအိမ်၏ နောက်အဘို့၌လည်း သိရိဂုတ္တသူကြွယ်ထားသောနည်းဖြင့်သာလျှင် အိုးတို့ကိုထားစေလေ၏။နေရာတို့ကိုလည်း ထိုနည်းအတူသာလျှင် ခင်းစေလေ၏ သိရိဂုတ္တသူကြွယ်သည်လည်း နံနက်စောစောကလျှင် ထိုဂရဟဒိန္နသူကြွယ်၏အိမ်သို့သွား၍အဆွေ လှူဘွယ်ဝတ္ထုကို စီမံပြုလုပ်အပ်ပြီးပြီလောဟုမေးလေ၏။ အဆွေ ဩော် စီမံပြုလုပ်အပ်ပါပြီဟုဆိုလျှင် ထိုလှူဘွယ်သည် အဘယ်မှာနည်းဟုမေးပြန်လေ၏။ လာပါကြည့်ရှုကြရအောင်ဟုဆို၍ အလုံးစုံကို သိရိဂုတ္တသူကြွယ်

ပြသော နည်းဖြင့်ပင်ပြလေ၏။ သိရိဂုတ္တသူကြွယ်သည်လည်း အဆွေ ကောင်းလှ ပေပြီဟု ဝန်ခံပြောဆို၏။များစွာသောလူအပေါင်းသည်လည်း စည်းဝေးလေ၏။

[စည်းဝေးခြင်း အကြောင်းကား မိစ္ဆာ အယူရှိသောသူသည် ပင့်ဘိတ်သည်ရှိသော် ကြီးစွာသော အစည်းအဝေးသည်ဖြစ်လေ၏ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတို့သည်ကား ရဟန်းဂေါတမ၏ ဖေါက်ပြန်ပျက်စီးခြင်းကိုကြည့်ရှုကြကုန်စို့အံ့ဟုစည်းဝေးကြကုန်၏ သမ္မာဒိဋ္ဌိတို့သည်ကား ယနေ့ ငါတို့၏ ဆရာဖြစ်တော်မူသော ဘုရားရှင်သည် မြတ်သောတရားဒေသနာတော်ကို ဟောကြားတော်မူလတ္တံ့ မြတ်စွာဘုရား၏အရာဖြစ်သော တင့်တယ်စံပယ်ခြင်းကို ဖူးမြင်မှတ်သားကြရကုန်စို့အံ့ဟု စည်းဝေးကြကုန်၏။]

မီးကျီးတွင်း၌ ကြာပန်း ပေါက်ခြင်း

တဖန် မိုးသောက်သောနေ့၌မြတ်စွာဘုရားသည် ငါးရာသောရဟန်းတော်တို့နှင့်တကွ ဂရဟဒိန္နသူကြွယ်၏ အိမ်တံခါးသို့ ကြွသွားတော်မူလေ၏။ ဂရဟဒိန္နသူကြွယ်သည်အိမ်မှထွက်၍ ငါးပါးသော တည်ခြင်းဖြင့်ရှိခိုးပြီး ရှေ့မှလက်အုပ်ချီကာရပ်၍ စိတ်ထဲ၌ကြံအောက်မေ့သည်မှာ မြတ်စွာဘုရား ရှင်တော်ဘုရားတို့သည် အတိတ်စသောအားဖြင့်ပြားသောအလုံးစုံကိုအကုန်အစဉ်သိမြင်နိုင်ကြကုန်၏ တဆဲ့ခြောက်ပါးသော အခြင်းအရာတို့ဖြင့် သတ္တဝါတို့၏ စိတ်ဖြစ်ပုံကို ပိုင်းခြားနိုင်ကြကုန်၏ဟု ရှင်တော်မြတ်ဘုရားတို့၏ အလုပ်အကျွေးသည် အကျွန်ုပ်အားပြောဆိုအပ်ပါ၏ အကယ်၍ မသိကြကုန်သည်ဖြစ်ခဲ့အံ့ အကျွန်ုပ်၏အိမ်သို့ မဝင်ကြပါကုန်လင့် ဝင်ကြကုန်သောအရှင်တို့အလို့ငှါ ယာဂုဆွမ်းစသည်တို့သည် တစုံတခုမျှမရှိကုန် အလုံးစုံသော အရှင်တို့ကို မီးကျီးတွင်း၌ချ၍ နှိပ်စက်ပါအံ့ဟု ကြံအောက်မေ့၏ ဤသို့ ကြံအောက်မေ့ပြီးလျှင် ဘုရားရှင်၏သပိတ်တော်ကို ယူ၍ မြတ်စွာဘုရား ဤအရပ်သို့ကြွတော်မူကြပါဟုဆိုလျက် မြတ်စွာဘုရား အကျွန်ုပ်တို့၏အိမ်သို့လာကုန်သော သူတို့သည် ပြုသင့်သော ကျင့်ဝတ်ကိုသိ၍လာခြင်းငှါ သင့်လျော်ပါသည် ဘုရားဟု လျှောက်လေ၏။ ဒါယကာအဘယ်သို့သော ကျင့်ဝတ်ကို ပြုခြင်းငှါသင့်သနည်းဟု မေးတော်မူလျှင် တပါးစီတပါးစီ ဝင်သဖြင့် ရှေ့သို့သွား၍ ထိုင်နေပြီးသောအခါ နောက်မှ တပါးသောရဟန်းသည် ကြွလာခြင်းငှါ သင့်ပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်ပြန်လေ၏။

[ဤသို့ ထိုဂရဟဒိန္နအား အကြံဖြစ်ပေါ်သတတ် ရှေ့မှသွားသောသူ မီးကျီးတွင်း၌ လိမ့်ကျသည်ကိုတွေ့မြင်ရလျှင် နောက်မှလာကုန်သော ကြွင်းကျန်သောသူတို့သည် မလာရောက်ကြကုန်လတ္တံ့ တယောက်ချင်းတယောက်ချင်းကိုသာလျှင် လိမ့်ကျစေပြီးလျှင် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခြင်းကို ပြုပေအံ့ ဤကားဖြစ်သောအကြံတည်း။]

ဘုရားရှင်သည်လည်း ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံတော်မူ၍ ကိုယ်တော်မြတ် တပါးတည်းသာလျှင် ကြွသွားတော်မူလေ၏။ ဂရဟဒိန္နသူကြွယ်သည် မီးကျီးတွင်း၏အနီးသို့ရောက်လျှင် နောက်သို့ဆုတ်၍ ရပ်တည်နေသော မြတ်စွာဘုရားကို ရှင်တော်မြတ်ဘုရား ရှေ့သို့တိုး၍ ကြွတော်မူပါဦးဘုရားဟု လျှောက်လေ၏။ထိုအခါ ဘုရားရှင်လည်း မီးကျီးတွင်းအထက်၌ ခြေတော်ကိုဆန့်လှမ်းတော်မူလေ၏။ ဖျာသည်လည်း ကွယ်ပျောက်လေ၏။ မီးကျီးတွင်းကို ဖေါက်ခွဲလျက် လှည်းဘီးစက်အတိုင်းအရှည်ရှိသော ပဒုမာကြာပွင့်တို့သည် ပေါ်ပေါက် လာကြလေကုန်၏။ ဘုရားရှင်သည်လည်း ပဒုမာကြာချပ်၏ အချက်၌နင်းလျက် ကြွလှမ်းတော်မူ၍ ခင်းထားအပ်သော ဘုရားနေရာ၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူလေ၏။ ရဟန်းတို့သည်လည်းထိုအတူသာလျှင် ကြွသွားကြကုန်၍ သီတင်းသုံးစနေတော်မူကြလေကုန်၏။ ဂရဟဒိန္နသူကြွယ်၏ကိုယ်မှ ပူလောင်သကဲ့သို့ ထကြွဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။

အချည်းနှီးသောအိုး၌ ဆွမ်းစသည် ပြည့်နေခြင်း

ထိုဂရဟဒိန္နသူကြွယ်သည် လျင်မြန်စွာသွား၍ သိရိဂုတ္တသူကြွယ်သို့ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် အရှင်သိရိဂုတ္တ သင်သည်ငါ၏ မှီခိုပုံးအောင်းရာ ဖြစ်ပါလော့ဟု တောင်းပန် ပြောဆို၏။ ဤတောင်းပန်စကား ပြောကြားကြောင်း အမှုကား အဘယ်နည်းဟု မေးသည်ရှိသော် အဆွေရဟန်းငါးရာတို့အား ကျွေးမွေးလှူဒါန်းရန် ငါ၏အိမ်၌ ယာဂုသည်၎င်း ဆွမ်းစသည်တို့သည်၎င်း မရှိပါကုန် အဘယ်သို့ ပြုရပါအံ့နည်းဟု ပြောပြန်သဖြင့် အသို့နည်း အသင်သည် အဘယ်သို့သောအမှုကို ပြုထားလေဘိသနည်းဟု မေးပြန်၏။ ငါသည် အိမ်နှစ်ခုတို့၏ အကြား၌ ကြီးစွာသော တွင်းကို ရှားမီးကျီးဖြင့်ပြည့်အောင် ပြုလုပ်ထားစေမိ၏ ထိုရှားမီးကျီးတွင်း၌ လိမ့်ကျစေ၍ နှိပ်စက်အံ့ဟု ကြံမိပါ၏။ ထိုသို့ကြံစည်ပြုလုပ်ပါသော်လည်း မီးကျီးတွင်းကို ဖောက်ခွဲ၍ ပဒုမာကြာပွင့်ကြီးတို့သည် ပေါ်ပေါက်လာကြ လေကုန်ပြီ။

အလုံးစုံသောရဟန်းတို့သည် ထိုပေါ်ပေါက်လာသော ပဒုမာကြာပွင့်ချပ်၏ အချက်၌နင်းကာ ကြွသွားတော်မူပြီးလျှင် ခင်းထားအပ်သော နေရာ၌ သီတင်းသုံး နေထိုင်တော်မူကြကုန်ပြီ။ အိုအရှင်သိရိဂုတ္တ ယခုအခါ အဘယ်သို့ပြုရအံ့နည်းဟု ပြောဆိုပြန်သော် ယခုပင်လျှင် သင်သည်ငါ့အား ဤမျှအတိုင်းအရှည်ရှိသော အိုးတို့သည် ယာဂု ဤမျှအတိုင်းအရှည်ရှိသော အိုးတို့သည် ဆွမ်းစသည်တို့ဟူ၍ ပြသည်မဟုတ်လောဟုမေးလျှင် အရှင် မဟုတ်မမှန်သောစကားကို ပြောဆိုပါသည် အိုးတို့ကား အချည်းနှီးသာတည်းဟု ဆိုသဖြင့် ထိုသို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ သွားသာသွားချေ ထိုအိုးတို့၌ ယာဂုစသည်တို့ကို ကြည့်ရှုပါဦးလော့ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုဆိုသောခဏ၌ပင်လျှင် ဂရဟဒိန္န သူကြွယ်သည် ယာဂုအိုးတို့၌ ယာဂုဟူ၍ ဆိုသောကြောင့် ယာဂုဖြင့်ပြည့်ကုန်၏။ ဆွမ်းစသည်တို့ကို ဆိုသောကြောင့် ဆွမ်းစသည်တို့သည် အပြည့်သာလျှင်ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုသို့ပြည့်စုံခြင်းကို မြင်လျှင် မြင်ခြင်း ဂရဟဒိန္နသူကြွယ်၏တကိုယ်လုံးသည် နှစ်သက်ခြင်း ဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြင့် ထက်ဝန်းကျင်ပြည့်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ကြည်ကြည်လင်လင် ဖြစ်လေ၏။ ထိုဂရဟဒိန္နသည် ရှိသေကောင်းမွန်စွာ ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်း သံဃာတော်အပေါင်းကို ဆွမ်းလုပ်ကျွေး၍ ပြုအပ်ပြီးသော ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားအား ဆွမ်းအနုမောဒနာ ပြုစေလိုသောကြောင့် သပိတ်တော်ကို ယူလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အနုမောဒနာတရား ဟောကြားတော်မူသည်ရှိသော် ဤသတ္တဝါတို့သည် ပညာမျက်စိ မရှိခြင်းကြောင့် ငါဘုရား၏ဂုဏ်ကိုမသိနိုင်ကြကုန်ကုန် ပညာမျက်စိမှုကင်းကုန်သော သူတို့သည် သူကန်းတို့ မည်ကုန်၏။ ပညာရှိကုန်သော သူတို့သည်သာ မျက်စိရှိကုန်သောသူတို့မည်ကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၅၈ ယထာ သင်္ကာရဋ္ဌာနသ္မိံ၊ ဥဇ္ဈိတသ္မိံ မဟာပထေ။
ပဒုမံ တတ္ထ ဇာယေထ၊ သုစိဂန္ဓံ မနောရမံ။

၅၉ ဧဝံ သင်္ကာရဘူတေသု၊ အန္ဓဘူတေ ပုထုဇ္ဇနေ။
အတိရောစတိ ပညာယ၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓသာဝကော။

[၁] မဟာပထေ၊ သွားရာခရီးလမ်းမကြီး၌။ ဥဇ္ဈိတသ္မိံ၊ စွန့်ပစ်ထားအပ်သော။ တတ္ထသင်္ကာရဓာနသ္မိံ၊ ထိုသို့သဘောရှိသော တံမြက်ချေးစုံ ရှိဘွယ်ထုံသော အမှိုက်ပုံ၌။ သုစိဂန္ဓိ၊ စင်ကြယ်သန့်ရှင်း ထုံသင်းပျံ့ပျံ့ ကောင်းသော ယနံ့ရှိသော။ မနောရမံ၊ နှလုံးမွေ့လျော်ဘွယ်ဖြစ်သော။ ပဒုမံ၊ ပဒုမာကြာပန်းသည်။ ဇာယေထ ယထာ၊ ပေါက်ရောက်လာသကဲ့သို့—

ဝေံတထာ၊ ဤအတူ။ သင်္ကာရဘူတေသု၊ တံမြက်ချေးစုသဘွယ် ဖြစ်၍ ဖြစ်ကုန်သော။ အန္ဓဘူတေ-အန္ဓဘူတေသု။ ပညာမျက်စိကင်းခြင်းကြောင့် အကန်းသဘွယ်ဖြစ်၍ ဖြစ်ကုန်သော။ ပုထုဇ္ဇနေ-ပုထုဇ္ဇနေသု၊ ပုထုဇဉ် ပုဂ္ဂိုလ်တို့၌။ ဇာတော၊ ဖြစ်သော။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓသာဝကော၊ ဘုရားတပည့်သားသည်။ ပညာယ၊ မိမိပညာဖြင့်။ အတိရောစတိ၊ အလွန်တင့်တယ်၏။

ဒေသနာတော်၏အကျိုး

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ ရှစ်သောင်း လေးထောင်သော သတ္တဝါတို့အား သစ္စာလေးပါးတရားကို ထိုးထွင်း၍သိခြင်းသည် ဖြစ်လေ၏။ ဂရဟဒိန္နသူကြွယ် သည်၎င်း သိရိဂုတ္တသူကြွယ်သည်၎င်း သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်ကြ လေကုန်၏။ ထိုဂရဟဒိန္န သူကြွယ်နှင့် သိရိဂုတ္တ သူကြွယ်တို့သည် မိမိတို့၏ဥစ္စာအလုံးစုံကို ဘုရားသာသနာတော်၌ စွန့်ကြဲပေးကမ်း လှူဒါန်းကြလေကုန်၏။

ဓိဒိရင်္ဂါရဇာတ် ဟောခြင်းအကြောင်း

ဘုရားရှင်သည်လည်းနေရာမှထ၍ ကျောင်းတော်သို့ ကြွသွားတော်မူလေ၏။ ရဟန်းတို့သည် ညချမ်းအခါ တရားသဘင်၌ မြတ်စွာဘုရားတို့၏ ဂုဏ်တော် ကျေးဇူးတော်တို့ မည်သည်ကား ဩော် အံ့ဘွယ်ရှိပါပေစွတကား ထိုသို့ သဘော ရှိသည် မည်သော ရှားမီးကျီးအစုကို ဖောက်ခွဲ၍ ပဒုမာ ကြာပွင့်တို့သည် ပေါက်ရောက်ကုန်သည်တကား ဟူသောစကားကို ဖြစ်စေကြလေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွလာတော်မူ၍ ချစ်သားရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့်

---

၁ ခရီးလမ်းမ အမှိုက်ပုံ၌ ပဒုမာကြာပန်းပေါက်ရောက်သော ဟူသည် လေးကန္ဒမရှိ၊ ထိုသို့ မရှိစကောင်းသော ထွေ့ဖြင့်ပုံကပ်၍ ဆိုသောဥပမာသည် "အဘူတဥပမာ" မည်၏ဟု သင်္ဂဇာ ဆရာတော်ဘုရားကြီး မိန့်တော်မူဘူးသည်။

စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူသည်ဖြစ်၍ ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးကြပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်ကြားလတ်သည်ရှိသော် ယခုအခါ၌ ဘုရားဖြစ်တော်မူသော ငါ့အား ရှားမီးကျီးခဲအစုမှဖောက်ခွဲ၍ ပဒုမာကြာပန်းတို့ ပေါက်လာကုန်သည်ကား အံ့ဩဘွယ် မရှိလှသေး ဉာဏ်ပညာမရင့်သေးမီကပင် ဘုရားလောင်းတော်ဖြစ်၍ ဖြစ်သော ငါ့အားလည်း ပဒုမာ ကြာပန်းတို့သည် ပေါက်လာကုန်ဘူးသည် သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူလျှင် မြတ်စွာဘုရား အဘယ်အခါ၌ပါနည်း တပည့်တော်တို့အား မိန့်ကြားတော်မူပါဘုရားဟု တောင်းပန် အပ်သောကြောင့် အတိတ် ဆောင်တော်မူ၍ ဤဂါထာကို ဟောတော်မူလေ၏။

ကာမံ ပတာမိ နိရယံ၊ ဥဒ္ဓံပါဒေါ အဝံသိရော။
နာနရိယံ ကရိဿာမိ၊ ဟန္ဒ ပိဏ္ဍံ ပဋိဂ္ဂဟ။

ဘန္တေ၊ ပစ္စေကဗောဓိသခင် အရှင်သူမြတ်ဘုရား။ အဟံ၊ ဆွမ်းအုပ် ပို့ရန် ရည်သန်ပြုလုပ် အကျွန်ုပ်သည်။ နိရယံ၊ အတောင်ရှစ်ဆယ် ကြီးကျယ်ဘိခြင်း ရှားမီးကျီးတွင်းဟူသော ငရဲသို့။ ဥဒ္ဓံပါဒေါ၊ ခြေမိုးမျှော်လျက်။ အဝံသိရော၊ ဦးခေါင်းစောက်ထိုးဖြစ်လျက်။ ကာမံပတာမိ၊ အကယ်စင်စစ် ကျသည်ဖြစ်စေကာမူ။ အနရိယံ၊ အလှူမပေးခြင်း သီလမစောင့်ခြင်း စသော မသူတော်တို့၏ အမှုကို။ နကရိဿာမိ၊ မပြုပါအံ့။ တုဝံ၊ ရှင်တော်ဘုရားသည်။ ဟန္ဒ၊ လွတ်လွတ် ကျွတ်ကျွတ်။ ပိဏ္ဍံ၊ တပည့်တော်၏ဆွမ်းကို။ ပဋိဂ္ဂဟ၊ ခံယူ သုံးဆောင်တော်မူပါ ဘုရား။

ဤသို့ [၁]ဤခဒိရင်္ဂါရ ဇာတ်ကို အကျယ်ချဲ့၍ ဟောကြားတော်မူလေ၏။

ဂရဟဒိန္နသူကြွယ်ဝတ္ထု ပြီး၏။

ဤတွင်ရွှေကား လေးခုမြောက်သော ပုပ္ဖဝဂ်အဖွင့် ပြီး၏။

---

၁ ဤခဒိရင်္ဂါရဇာတ်သည် ကေနိပါတ်လေးခုမြောက် ကုလာဝကဝဂ်၌ ဆယ်ခုမြောက် ဇာတ်တော်ဖြစ်သည်။

(ခ) ၁၄၂-၁၈

၅—ဗာလဝဂ်

၁—ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးနှင့် မထင်ရှားသော ယောကျ်ားဝတ္ထု

ဒီဃာ ဇာဂရတော ရတ္တိ—အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးကိုလည်းကောင်း မထင်ရှားသောယောကျ်ားကိုလည်းကောင်း အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

မှသား လိုချင်သဖြင့် လင်အား ရေထူးပေးခြင်း

သာဝတ္ထိပြည်ကြီးကို အစိုးရတော်မူသော ဘုရင်ပသေနဒီ ကောသလမင်းကြီးသည် တခုသောပွဲသဘင်နေ့၌ တန်းဆာဆင်ခြင်းနှင့်စပ်သော တကိုယ်လုံးဖွေးဖွေးဖြူသော ပုဏ္ဍရီကမည်သောဆင်တစီးကို တက်စီး၍ ကြီးစွာသောမင်း၏ အာနုဘော်ဖြင့် ပြည်ကိုလက်ျာရစ် လှည့်လည်ခြင်းကို ပြုသတတ်။ များစွာသော လူတို့အစုအရုံးသည် ဖြစ်လတ်သည်ရှိသော် ခဲ တုတ် စသည်တို့ဖြင့် ပုတ်ခတ်အပ်ကာပြေးစေသော်လည်း လူများအပေါင်းသည် လည်ပင်းကိုပြန်လှည့်၍ပင်ကြည့်ရှုသေးသည်သာတည်း။

[ဤသို့ပြန်ကြည့်ရှုခြင်းကား မင်းတို့၏ကောင်းမွန်စွာ လှူခဲ့သော [၁]သက္ကစ္စဒါနအကျိုးဆက် အာနိသံသဖြစ်ပေသတတ်။]

မထင်ရှားသော လူဆင်းရဲတယောက်၏ မယားသည်လည်း ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိသောပြာသာဒ်၏ အထက်အပြင်၌ တည်နေလျက် တခုသော လေသာပြူတင်းတံခါးရွက်ကို ဖွင့်၍ကြည့်ပြီးမှ ဖဲသွားလေ၏။ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီး၏ စိတ်၌လပြည့်ဝန်းသည် တိမ်တိုက်ကြားသို့ ဝင်၍ သွားဘိသကဲ့သို့ အောက်မေ့မှတ်ထင်လေ၏။ မင်းကြီးသည် ထိုမိန်းမအား တပ်နှစ်သက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ဆင်ကျောက်ကုန်းထက်မှ လိမ့်ကျအံ့သောအခြင်းအရာသို့ ရောက်ဘိသကဲ့

၁ သက္ကစ္စဒါန=ချစ်ကြည်မြတ်နိုးသော စိတ်ထားလျက် လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် လေးလေးမြတ်မြတ်ပေးလှူခြင်းတည်း။ အောက်တန်းကျသောသူဟု မစ်ခွန့်၍မပေးသင့်။

သို့ဖြစ်ရကား လျှင်မြန်စွာပြည်ကို လကျ်ာရစ်လှည့်လျက် နန်းတော်တွင်းဝင်ပြီးလျှင် မင်းကျွမ်းဝင်သောအမတ်တယောက်ကို ဤမည်သောအရပ်သို့ ရောက်လတ်သော် ငါကြည့်အပ်သောပြာသာဒ်ကိုသင်မြင်၏လောဟု မိန့်မြွက်တော်မူလေ၏။ အရှင်မင်းကြီး မြင်ပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်တင်လတ်သော် ထိုပြာသာဒ်၌ တယောက်သောမိန်းမကို မြင်မိ၏လောဟုမေးတော်မူပြန်၏။ အရှင်မင်းကြီးမြင်မိပါသည်ဟုလျှောက်ကြားသောကာလ၌ အချင်းအမတ် သွားတဲ့ချေလော့ ထိုမိန်းမ၏လင်ရှိသည်အဖြစ် မရှိသည်အဖြစ်ကိုသိအောင်ပြုလော့ဟု ခိုင်းစေသောကြောင့် အမတ်သည်သွားပြီးလျှင် ထိုမိန်းမ၏ လင်ရှိသည်အဖြစ်ကို သိရသဖြင့် ပြန်လာ၍မင်းကြီးအား လင်ရှိမယား ဖြစ်ပါကြောင်းနှင့် လျှောက်တင်လေ၏။ ထိုအခါမင်းကြီးသည် ထိုသို့ဖြစ်မူ ထိုမိန်းမ၏ခင်ပွန်း အရှင်လင်ယောကျ်ားကို ခေါ်ဆောင်ခဲ့လော့ဟု ဆိုပြန်သည်ရှိသော် အမတ်လည်း သွားရောက်၍ အို အချင်းယောကျ်ား လာလော့ မင်းကြီးသည် သင့်ကို ခေါ်တော်မူ၏ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ထိုယောကျ်ားလည်း ဤသို့ကြံစည်၏ ငါ့အားမယားကိုမှီ၍ဘေးဖြစ်ခြင်းသည် ဖြစ်ရာ၏ဟု ကြံစည်လျက် မင်း၏အာဏာကို ဖီဆန်ခြင်းငှါမတတ်နိုင်ရကား လိုက်သွား၍ မင်းကြီးကိုရှိခိုးကာ ရပ်တည်နေလေ၏။ ထိုအခါမင်းကြီးသည် အချင်းယောကျ်ား ယနေ့မှစ၍ ငါ့အားခစားလုပ်ကျွေးရမည်ဟုမိန့်တော်မူလေ၏။ အရှင်မင်းကြီး အလိုဆန္ဒမရှိလှပါ မိမိ၏အမှုကိုပြုလုပ်၍ အရှင်မင်းကြီးတို့အား အခွန်အတုတ်ကို ဆက်သွင်းပါမည် အိမ်၌သာလျှင် နေ၍ ကျွန်တော်မျိုး၏အသက်ရှည်ခြင်းသည် ဖြစ်ပါစေဟုလျှောက်လေ၏။ သင်၏ အခွန်အတုတ်ဖြင့် ငါ့အားအလိုမရှိ ယနေ့မှစ၍ ငါ့အားခစားလုပ်ကျွေးခြင်းကို ပြုဘိလော့ဟုဆို၍ ထိုယောကျ်ားအား ကာကိုရင်း လက်နက်ကိုရင်း ပေးစေတော်မူလေ၏။

[မင်းကြီး၏အကြံကား ဤသို့ဖြစ်သတတ် တစုံတခုသောအပြစ်ကို ထိုယောကျ်ားအပေါ်၌တင်၍ သတ်ပြီးမှ ထိုယောကျ်ား၏မယားကို ငါယူမည်ဤကား မင်းကြီး၏အကြံတည်း။]

ထိုအခါ ထိုယောကျ်ားသည် သေဘေးမှတွေးတော ရှုံကြောက်သည်ဖြစ်၍ မမေ့မလျော့သာလျှင် မင်းကြီးအား ခစားလုပ်ကျွေးရလေ၏။

ကြာပန်းနှင့် မြေနီယူခိုင်းခြင်း

ထိုအခါ မင်းကြီးသည် ထိုယောကျ်ား၏အပေါ်၌ အပြစ်ဒေါသကို မမြင်သည်ရှိသော် ကာမဂုဏ်နှောင် ပူလောင်ပြင်းပြ ကြီးပွါးလှသည်ဖြစ်၍ ထိုယောကျ်ားအား တခုသောအပြစ်ကိုတင်၍ မင်း၏အာဏာကို ပြုအံ့ဟုကြံ၍ ထိုယောကျ်ားကို ခေါ်စေပြီးလျှင် အချင်းယောကျ်ား ဤနေပြည်တော်မှ တယူဇနာထက်၌မြစ်တခု၏ ဤအမည်ရှိသော အရပ်သို့သွားပြီးလျှင် ညချမ်းအခါ ငါဘုရင်မင်းမြတ် ရေချိုးချိန်၌ [၁]ကုမုဒြာ ကြာပန်းတို့ကိုငင်း [၂]အရုဏဝတီ မြေကိုငင်း ဆောင်ချေလော့ ထိုအချိန် အခါ၌ အကယ်၍မရောက်လာနိုင်ခဲ့သော် သင့်အား မင်းအာဏာကို ပြုအံ့ဟု ဤသို့မိန့်တော်မူလေ၏။ ထိုမင်းခယောကျ်ားသည် [၃]ကျွန်လေးမျိုးတို့အောက် ယုတ်ညံ့လှစွာ၏ ငွေဝယ်ကျွန်စသည်တို့ကား ငါ၏ခေါင်းကိုက်၏ ငါ၏ကျောက်ကုန်းနာ၏ ဟူသောစကားကိုတောင်းပန်ပြောဆို၍နေခြင်းငှါ ရကြကုန်သေး၏ မင်းခယောကျ်ားအား ထိုသို့နေနိုင်ခွင့်မရှိ စေခိုင်းအပ်သောအမှုကို ပြုခြင်းငှါသာသင့်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုမင်းခယောကျ်ားသည် မချွတ်ငါကား သွားရတော့အံ့ ကုမုဒြာကြာပန်းတို့နှင့် အရုဏဝတီမြေမည်သည်ကား နဂါးပြည်၌သာလျှင် ရှိသည်ဖြစ်လေ၏။ ငါသည် အဘယ်၌ ရနိုင်ပါအံ့နည်းဟု ကြံစည်လျက် သေအံ့သောဘေးမှ တွေးတော ရှုံကြောက်သည်ဖြစ်၍ လျင်မြန်စွာအိမ်သို့ သွားပြီးလျှင် ချစ်နှမ ငါ့အလို့ငှါ ထမင်းကျက်ပြီလောဟု မေးလေ၏။အရှင်ခုံလောက်ထက်၌သာ ရှိပါသေးသည်ဟု ဆိုလတ်သော် ထိုယောကျ်ားသည် ထမင်းအိုးကို ကျကာလတိုင်အောင် တည်တံ့ဆိုင်းငံ့၍နေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ရကား ဟင်းချိုမှုတ်ဖြင့် ပအုံးရည်ကိုဆောင်ဖ်ခစေ၍ ရတိုင်းသောဟင်းလျာနှင့်တကွ ချွေးမတိတ်သေးသဖြင့် စိုစွတ်သောယမင်းကိုသာလျှင် ပချုပ်တောင်း၌သိပ်ထည့်ကာ ယူဆောင်လျက် တယူဇနာရှိသော ခရီးတိုင်အောင် ပြေးသွားသည်ရှိသော် ထိုယောကျ်ား၏ သွားစဉ်ပင် ထမင်းသည် ကျက်ခြင်း နပ်ခြင်း ဖြစ်ရလေ၏။

---

၁ ကုမုဒြာကြာပန်းဟု ဤကျမ်း၌ဆို၏၊ သံယုတ်အဋ္ဌကထာ၌ ကြာနီပန်းဟုဆို၏။

၂ အရုဏဝတီ မြေဟူသည် နံနက် အရုဏ်ရောင်အဆင်း နီမြန်းခြင်းရှိသော မြေတည်း။

၃ ကျွန်လေးမျိုးကား၊ ၁-အန္တောဇာတ၊ အိမ်ပေါက်ကျွန်။ ၂-ဓနက္ကီတ၊ ငွေဝယ်ကျွန်။ ၃-သာမံဒါသ၊ ကိုယ်တိုင်ကျွန်ခံသောကျွန်။ ၄-ကရမရာနီတ၊ စစ်ပွဲမှ ဘမ်းလာသော သုံ့ရကျွန်။ ဤကား ကျွန်လေးမျိုးတည်း။

အမျှဝေခြင်းအကျိုး

ထိုယောကျ်ားသည် အကြွင်းအကျန်ဖြစ်အောင် မပြုလိုသဖြင့် အတန်ငယ်သော စားဦးထမင်းကို ဖယ်ထား၍ ထမင်းကို စားနေစဉ် ခရီးသွား တယောက်ကို မြင်ရလျှင် အရှင်ငါသည် ဖယ်၍ထားသော အကြွင်းအကျန် မဟုတ်သော အတန်ငယ်သောထမင်းသည်ရှိ၏ ယူ၍စားပါလော့ဟု ဆိုလေ၏။ ခရီးသွား ယောကျ်ားလည်း ယူ၍စားလေ၏။ မင်းခယောကျ်ားလည်း မိမိစားပြီး၍ ထမင်းတဆုပ်ကိုရေ၌ စွန့်ကြဲပြီးလျှင် ခံတွင်းကို ဆေးကြော၍ ကျယ်စွာသော အသံဖြင့် ဤမြစ်အရပ်၌ စောင့်ရှောက် စိုးအုပ်ကာနေကြကုန်သော နဂါးဂဠုန် နတ်တို့သည် အကျွန်ုပ်၏စကားကို နာတော်မူကြပါကုန်လော့ မင်းကြီးသည် အကျွန်ုပ်အား မင်းအာဏာကိုပြုလိုသောကြောင့် ကုမုဒြာ ကြာပန်းနှင့်တကွ အရုဏဝတီမြေကို ဆောင်ချေဟု မိန့်မြွက်၍ အကျွန်ုပ်ကို စေလွှတ်တော်မူ၏။ ခရီးသွားယောကျ်ား လူတယောက်အားလည်း အကျွန်ုပ်သည်ထမင်း ပေးလှူအပ်ပါ၏။ ထိုအလှူသည် တထောင်သောအကျိုးအာနိသင် ရှိပါ၏။ ရေ၌ငါးတို့အားလည်း ပေးလှူအပ်ပါ၏။ ထိုအလှူသည် တရာသော အကျိုး အာနိသင် ရှိပါ၏။ ဤမျှလောက်သော ကောင်းမှုအကျိုးကို အသင်တို့အလို့ငှါ အဘိုးပြု၍ အမျှပေးဝေပါ၏။အကျွန်ုပ်အား ကုမုဒြာကြာပန်းနှင့် အရုဏဝတီမြေညက်ကို ဆောင်ယူ၍ ပေးသနားတော်မူကြပါကုန်လောဟု ဆိုလျက် သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ကြားသိစေလေ၏။ (ကြွေးကြော်လေ၏)။

ထိုမြစ်အရပ်၌ စောင့်ရှောက် စိုးအုပ်ကာနေသော နဂါးမင်းကြီးသည် ထိုအသံကိုကြားရလျှင် သူအို၏ အသွင်ဖြင့် ထိုမင်းခယောကျ်ား၏ အထံသို့ သွားရောက်၍အသင်သည်အဘယ်ကို ဟစ်အော်ပြောဆိုသနည်းဟု မေးလေ၏ ထိုယောကျ်ားသည် နောက်ထပ်တဖန် ရှေးနည်းအတူသာလျှင် ပြောကြားပြန်သောကြောင့် ငါ့အား ထိုအလှူအဘို့ကို ပေးပါလော့ဟုနဂါးမင်းက ဆိုလတ်သည်ရှိသော် ပေးဝေပါ၏ဟုပြောဆို၏။ နောက်ထပ် တဖန် ပေးပါလော့ဟု ဆိုပြန်သောအခါအရှင်ပေးဝေပါ၏ဟု ပြောဆို၏ ဤသို့နဂါးမင်းသည် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်တိုင်အောင် အလှူအဘို့ကိုပေးဝေစေပြီးလျှင် ကုမုဒြာကြာပန်းနှင့်တကွ အရုဏဝတီမြေညက်ကို ယူဆောင်၍ ပေးလိုက်လေ၏။

မြွှားခံခါးပိတ်သား၏ ကျောင်းသို့သွားရခြင်း

ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည်လည်း လူတို့မည်သည်ကားများသောလှည့်ပတ်ခြင်းရှိကုန်၏ ထိုယောကျ်ားသည် တစုံတခုသော ဥပါယ်တမျဉ်အကြောင်းအရာဖြင့် အကယ်၍ ရခဲ့သည်ဖြစ်အံ့ ငါ့အားကိစ္စပြီးခြင်း မဖြစ်ရာဟု ကြံဆင်ခြင်တော်မူ၏ဤသို့ကြံဆင်ခြင်တော်မူပြီးလျှင် စောစောကလျှင်မြို့တံခါးကိုပိတ်ထားစေ၍ကမ္ဘည်းတံဆိပ်သံကောက်သော့ကို မိမိ၏အထံသို့ဆောင်ယူလာစေ၏။မင်းခယောကျ်ားလည်း မင်းကြီးရေချိုးအံ့သောအချိန်အခါ၌သာလျှင် လာရောက်၍တံခါးကို ဝင်ခွင့်မရခြင်းကြောင့် တံခါးစောင့်ကိုခေါ်စေ၍ တံခါးကိုဖွင့်ပါလော့ဟု ဆိုလေ၏။ တံခါးကိုဖွင့်ခြင်းငှါမတတ်နိုင်ပါ မင်းကြီးသည် စောစောကလျှင်တံဆိပ်ခတ်နှိပ်၍ သော့ခတ်၍ သော့ကို မင်းအိမ် နန်းတော်သို့ ဆောင်ယူစေပါပြီဟု ပြောဆို၏။ ထိုယောကျ်ားက ငါသည် မင်းကြီးစေလွှတ်အပ်သောတမန်ဖြစ်ပါသည် တံခါးကိုဖွင့်၍ပေးပါလော့ဟု ပြောဆိုသော်လည်း ဝင်ရန်တံခါးကိုမရသည်ဖြစ်၍ ဤယခုအခါ၌ ငါအား အသက်သည်ရှိတော့မည်မဟုတ် အဘယ်သို့ပြုရပါအံ့နည်းဟုကြံစည်လျက် တံခါး၏အထက်တံခါးခုံ၌ မြေညက်စိုင်ခဲကို တင်ထားပြီးလျှင် ထိုမြေညက်စိုင်ခဲ၏အထက်၌ ကြာပန်းတို့ကိုဆွဲထား၍ ကျယ်စွာသောအသံကိုပြုလျက် အို-တိုင်းသူပြည်သားလူအများတို့မင်းကြီး၏စေခိုင်းသောအာဏာဖြင့် အကျွန်ုပ်သွားရသည်အဖြစ်ကို အသင်တို့သည် သိကြပါကုန်လော့မင်းကြီးသည် အကျွန်ုပ်ကို အကြောင်းမဲ့ဖျက်ဆီးခြင်းငှါ အလိုရှိပါ၏ဟုသုံးကြိမ်တိုင်အောင်ဟစ်အော်ပြီးမှ ငါသည်အဘယ်အရပ်သို့ သွားရပါမည်နည်းဟု ကြံစည်၍ ရဟန်းတော်တို့မည်သည်ကား နူးညံ့သိမ်မွေ့သော စိတ်နှလုံးရှိကြကုန်၏။ ကျောင်းသို့သွား၍အိပ်တော့အံ့ဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်းကိုပြုရလေ၏။

[ဤသတ္တဝါတို့မည်သည်ကား ချမ်းသာသောကာလ၌ ရဟန်းတော်တို့၏ရှိသည့်အဖြစ်ကိုသော်လည်း မသိ ဆင်းရဲဖြင့် နှိပ်စက်အပ်ကုန်သော်ကားကျောင်းသို့သွားခြင်းငှါ အလိုရှိကုန်သည်သာတည်း။]

ထို့ကြောင့် ထိုမင်းခယောကျ်ားသည်လည်း ငါ့အား တပါးသောကိုးကွယ်ရာမည်သည်မရှိလေပြီဟုကြံ၍ ကျောင်းသို့သွားပြီးလျှင်ချမ်းသာရာနေရာတခု၌အိပ်လေ၏။ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည်လည်း ထိုညဉ့်၌အိပ်ပျော်ခြင်း

ဉ်မရသဖြင့် ထိုမိန်းမကိုအောက်မေ့ကြံစည်စဉ် ကာမတဏှာတည်းဟူသော ပြင်း
ှာသော ပူလောင်ခြင်းသည် ဖြစ်လေ၏ ထိုသို့ကာမတဏှာပူလောင်ခြင်းဖြင့်နှိပ်
က်အပ်သော ထိုပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် မိုးလင်းစင်သောခဏ၌သာ
လျှင် ထိုယောကျ်ားကို သတ်၍ ထိုမိန်းမကို ဆောင်ယူသိမ်းပိုက်တော့အံ့ဟု
ကြံစည်အောက်မေ့၍ နေလေ၏။

ဒု-သ-န-သော ဟု ကြားရပုံ

ထိုခဏ၌ပင်လျှင် ယူဇနာခြောက်ဆယ်ရှိသော ¹လောဟကုမ္ဘိငရဲ၌ ဖြစ်ကြ
ကုန်သော ယောကျ်ားလေးယောက်တို့သည် ကျိုက်ကျိုက်ဆူသော ထမင်းအိုး၌
ဆန်တို့ကဲ့သို့ တပြောင်းပြန်ပြန် ကျက်ကုန်လျက် အနှစ်သုံးသောင်းတို့ကြာမှ
အောက်အပြင်သို့ရောက်၍ တပါးသော အနှစ်သုံးသောင်းတို့ကြာမှ တဖန် ငရဲ
အိုးမျက်နှာဝသို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။ ထို ငရဲသား လေးယောက်တို့သည်
ဦးခေါင်းကိုပင့်မြှောက်၍ အချင်းချင်းကိုကြည့်ရှုပြီးလျှင် ဂါထာတခုတခုစီ ဆိုလို
ကုန်လျက် ထိုဂါထာကိုရွတ်ဆိုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ကုန်ရကား အက္ခရာတလုံးတလုံး
စီကိုသာ ရွတ်ဆိုနိုင်သဖြင့် ပြန်လည်၍ လောဟကုမ္ဘိငရဲသို့သာ နစ်မြုပ်ဝင်သွား
ပြန်လေကုန်၏။ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် မအိပ်နိုင်မူ၍ သန်းခေါင်ယာမ်
၏အခြားမဲ့၌ ထိုအသံကိုကြားရလျှင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သော စိတ်ရှိရကား
အသို့နည်း ငါ၏အသက်အန္တရာယ်တည်း ဖြစ်လတ္တံ့လေလော။ သို့တည်းမဟုတ်
ငါ၏တောင်ညာဒေဝီ မဟေသီမိဖုယားကြီး၏အသက်အန္တရာယ်တည်း ဖြစ်လတ္တံ့
လေလော သို့တည်းမဟုတ် ငါ၏တိုင်းပြည်ကြီးသည်ပင်ပျက်စီးလတ္တံ့လောဟု ကြံ
စည်အောက်မေ့လျက် တညဥ့် ပတ်လုံး မျက်စိတို့ကိုမှိတ်ခြင်းငှါ မှတတ်နိုင်ဘဲရှိလေ
၏။ထိုပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် အရုဏ်တက်သောအခါ၌ပင် ပုရောဟိတ်
ပုဏ္ဏားကို ခေါ်စေတော်မူ၍ ဆရာပုဏ္ဏား ငါဘုရင်မင်းမြတ်သည် သန်းခေါင်
ယာမ်၏ အခြားမဲ့၌ ကြီးသော ကြောက်မက်ဘွယ်သော အသံကို ကြားအပ်၏။
တိုင်းပြည်အားရင်း မိဖုယားကြီးအားရင်း ငါဘုရင်မင်းမြတ်အားရင်း အဘယ်
သူအား အန္တရာယ်သည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု မသိရ ထို့ကြောင့် ငါဘုရင် မင်းမြတ်သည်
အသင်ဆရာကို ခေါ်စေအပ်၏ဟု မိန့်ဆိုလေ၏။ မြတ်သောမင်းကြီး အဘယ်သို့

၁ စတုတ္ထနိပါတ်ဇာတ်အဋ္ဌကထာ၌ကား သာဝတ္ထိပြည်အနီး လောဟကုမ္ဘိငရဲအိုးလေးခု
တို့၌ ဖြစ်ကုန်၏ဟု ဆို၏။

သော အသံတို့ကို အရှင်မင်းကြီးသည် ကြားအပ်ပါကုန်သနည်းဟု မေးလျှင် ဆရာပုဏ္ဏား ဒု-ဟူ၍ရှင်း၊ သ-ဟူ၍ရှင်း၊ န-ဟူ၍ရှင်း၊ သော-ဟူ၍ရှင်း ဤသို့ ဤအသံကို ငါကြားရလေသည် ဤအသံလေးခုတို့၏ ဖြစ်ခြင်း အကျိုးအပြစ်ကို စူးစမ်းပါလော့ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။

ဒု-သ-န-သော ပုဏ္ဏား ကိန်းဆင်ပုံ

ထိုအခါ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကြီးအား ကြီးစွာသောအမိုက်တိုက်သို့ သက်ဝင်သော သူအားကဲ့သို့ တစုံတခုသော အကျိုးအပြစ်သည် မထင်ရှားလေ သို့ရာတွင် အကျွန်ုပ်မသိပါဟုအကယ်၍လျှောက်ကြားအပ်သည်ဖြစ်အံ့ငါ့အားလာဘ်ပူဇော်သက္ကာရသည် ဆုတ်ယုတ်ပေလတ္တံ့ဟု ကြောက်သောကြောင့် အရှင်မင်းမြတ် ဝန်လေးလှပါသည်ဟုလျှောက်လေ၏ ဆရာပုရောဟိတ် အသို့ပါနည်းဟု မေးပြန်လတ်သော် အရှင်မင်းမြတ်၏အသက်အန္တရာယ်သည် ထင်ပေါ်လာပါသည်ဟု ဆိုလျှင် မင်းကြီးသည် နှစ်ဆထက် ကြောက်လန့်သည်ဖြစ်၍ ဆရာပုရောဟိတ် ပယ်ဖျောက်တားမြစ်နိုင်သော တစုံတခုသော အကြောင်းရှိပါသလောဟုမေးတော်မူလေ၏။အရှင်မင်းမြတ် တားမြစ်နိုင်သော အကြောင်းသည်ရှိပါ၏။ကြောက်လန့်တော်မမူပါလင့် အကျွန်ုပ်သည်ဗေဒင်သုံးပုံတို့ကိုသိပါ၏ဟု လျှောက်တင်လေ၏။ အဘယ်ကိုရခြင်းငှါသင့်သနည်းဟုမေးတော်မူပြန်သော် အရှင်မင်းမြတ်[၁] သဗ္ဗသတ မည်သော ယဇ်ကိုပူဇော်သဖြင့် အသက်ကိုရပါလတ္တံ့ဟု လျှောက်တင်လေ၏။ အဘယ်ကိုရခြင်းငှါ သင့်သနည်းဟု ပုဏ္ဏားကိုမေးပြန်သော် ဆင်တရာ မြင်းတရာ နွားလားဥသဘတရာ နို့ညှစ်နွားမတရာ ဆိတ်မြန်မာတရာ မြည်းတရာ အာဇာနည် မြင်းတရာ ဆိတ်ကုလားတရာ ကြက်တရာ ဝက်တရာ သတို့သားတရာ သတို့သမီးတရာ ဤသို့အားဖြင့် တဦးတဦးသော သတ္တဝါမျိုး၌ တရာစီပြု၍ ယူစေလေ၏။

[သားမျိုးချည်း သက်သက်ကိုသာလျှင် အကယ်၍ ယူစေငြားအံ့ မိမိအလိုငှါ စားဘွယ်ရာကိုသာလျှင် ယူစေဘိသည်ဟု လူတို့ ဆိုကုန်လတ္တံ့။ ထို့ကြောင့် ဆင်မြင်းလူတို့ကိုလည်း ယူစေလေသတည်း။]

၁ သဗ္ဗသတ၊ ယဇ်ပူဇော်စရာ သတ္တဝါအားလုံး-တရာစီဟူသို၊ သံယုတ်ပါဠိတော်၌ ငါးရာစီဟု အဆိုရှိသည်၊ စတုက္ကနိပါတ် ဇာတ်အဋ္ဌကထာ၌ကား အားလုံး လေးခုစီ သဗ္ဗစတုက္က ယဇ်ဟု အဆိုရှိသည်။

မင်းကြီးလည်း ငါ၏အသက်သည်သာလျှင် ငါ့အားရထိုက်သော လာဘ်ကြီး ဘခု ဖြစ်ခဲ့၏ဟုကြံ၍ အလုံးစုံသတ္တဝါတို့ကို လျင်မြန်စွာ ဖမ်းဆီးကြကုန်လော့ဟု ခစခိုင်းတော်မူ၏။ စေခိုင်းအပ်သောလူတို့သည် စေခိုင်းသည်ထက် ပိုလွန်၍ ဖမ်းဆီးကြ လေကုန်၏။

[ထိုစကားသည်မှန်၏၊ ကောသလသံယုတ် ပါဠိတော်၌ တေနခေါပန သမယေန။ လ။ ပရိကမ္မာနိ ကရောန္တီတိဟူ၍ မိန့်တော်မူအပ်ပြီ။ အဓိပ္ပါယ်ကား။ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီး ယဇ်ပူဇော်ရန် ပြုလုပ်ရာ၌ နွားထီး နွားမ စသည်တို့ ငါးရာစီဖြစ်၍ ထိုယဇ်ပူဇော်ပွဲ၌ ပါဝင်သော ကျွန်အစေခံ အမှုလုပ် တို့သည် သေဘေးမှ ကြောက်လန့်ကုန်ရကား မျက်ရည်စက်လက် ငိုကြွေး မြည်တမ်းကုန်လျက် အသတ်ခံရန် အစီအမံ ပရိကံကို ပြုလုပ်ကြရကုန်၏။ ဤကား အဓိပ္ပါယ်အမြွက်တည်း။]

များစွာသော လူအပေါင်းသည်လည်း မိမိ မိမိ၏ သားသမီး ဆွေမျိုး၏ သေဘေးမှ လွတ်စေခြင်းအကျိုးငှါ ဟစ်အော်ငိုကြွေး ပူဆွေးလျက် ကြီးစွာသော အသံကို ပြုကြလေကုန်၏။ မဟာပထဝီမြေကြီးသည် ပွဲတင်ထပ်ဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။

မလ္လိကာမိဖုယားက ဘုရားထံ ခေါ်သွားခြင်း

ထိုအခါ မလ္လိကာမိဖုယားသည် ထိုအသံကိုကြားရ၍ မင်းကြီး၏ အထံသို့ သွားရောက်ပြီးလျှင် မြတ်သောမင်းကြီး အရှင်မင်းမြတ်၏ ဣန္ဒြေတို့သည် ပြကတေ့အတိုင်းမဟုတ်ကုန်နွမ်းနယ်ပင်ပန်းဘိသကဲ့သို့ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ် ချေပြီတကား အကြောင်းကားအသို့ပါနည်းဟုမေးလျှောက်လေ၏။မလ္လိကာမိဖုယား သင်သည် ငါ၏နားရင်း၌ လျင်သော အဆိပ်ရှိသောမြွေ သွားနေသည်ကိုလည်း မသိလေ သလောဟု မိန့်တော်မူလတ်သော် အရှင်မင်းကြီး ဤအကြောင်းကား အဘယ် ပါနည်းဟု မေးလျှောက်ပြန်လေ၏။ ညဉ့်အခါ၌ ဤသို့သဘောရှိသော အသံ ည်သည်ကိုကြားအပ်၏ ငါသည် ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားကြီးကို မေးသည်ရှိသော် အသင်မင်းမြတ်၏ အသက်အန္တရာယ်သည် ထင်ပါ၏ ထို့ကြောင့် သဗ္ဗသတမည် သောယဇ်ကြီးကို ပူဇော်ပါမှအသက်ကိုရပေလတ္တံ့ဟု လျှောက်တင်သောကြောင့် ငါ၏အသက်သည်သာလျှင် ငါ၏ကြီးစွာသော လာဘ်တခုဟု နှလုံးပြု၍ ဤသတ္တ

(စ) ၁၄၂-၁၉

ဝါတို့ကို ဖမ်းယူစေဘိ၏ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။ မလ္လိကာမိဖုရားသည်လည်း မြတ်သောမင်းကြီး အရှင်မင်းကြီးသည် အလွန်မိုက်သည်သာလျှင်ဖြစ်ပေ၏ အစားကြီးသောသူသည်အကယ်၍ကား ဖြစ်ခဲ့လေ၏။ များစွာသောစားမဲဟင်းလျာအထူးရှိသောတစိတ်ချက်ထမင်းကို အကယ်၍ကားစားနိုင်ခဲ့၏ တိုင်းကြီးနှစ်တိုင်းတို့၌မင်းအဖြစ်ကို အကယ်၍ကားပြုနိုင်၏ ယင်းသို့ဖြစ်သော်လည်းအရှင်မင်းမြတ်၏ ပညာကားနည်းပါးလှပေ၏ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုအခါ အဘယ်မိဖုရား သင်အဘဲ့ကြောင့် ဤသို့ဆိုဘိသနည်းဟု မေးလျှင် သူတပါး၏သေခြင်းဖြင့် သူတပါး၏အသက်ရခြင်းကို အဘယ်သို့လျှင် သင်မင်းကြီးမြင်ဘူးလေသနည်း အလွန်မိုက်လှစွာသောပုဏ္ဏား၏စကားကိုယူ၍ လူများအပေါင်း၏ အထက်၌ဆင်းရဲဒုက္ခကို အဘဲ့ကြောင့် ပစ်ချလိုဘိသနည်း မနီးမဝေးဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နတ်နှင့်တကွသော လူအပေါင်း၏ အထွတ်အမြတ်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သောအတိတ် စသည်တို့၌ အပိတ်အပင် အဆီးအတား ကင်းသော ဉာဏ်ရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားကို မေးလျှောက်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမကိုသာ လိုက်နာပြုကျင့်တော်မူပါလေ့ဟု လျှောက်ကြား ပြောဆိုအပ်သည်ရှိသော် ထိုအခါမင်းကြီးသည် ပေါ့ပါးလျင်လျားသော ယာဉ်တို့ဖြင့် မလ္လိကာမိဖုယားနှင့်တကွတက်စီး၍ ကျောင်းတော်သို့ သွားရောက်၍ သေအံ့သောဘေးဖြင့် ခြိမ်းခြောက်အပ်သောသူဖြစ်ရကား တစုံတခုသောစကားကိုမျှ ဆိုခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုးလျက် သင့်တင့်သော အရပ်၌နေထိုင်လေ၏။ ထိုအခါ မင်းကြီးကို မြတ်စွာဘုရားသည် တကာတော်မင်းကြီး အသင်မင်းကြီးသည် ယခုနေ့လည်ကြောင်တောင်ဖြစ်သော မွန်းတည့်အခါကာလ၌ အဘယ်အရပ်မှ လာခဲ့သနည်းဟု ရှေးဦးစွာ စတင်လျက် ပြောဆို မေးမြန်းတော်မူလေ၏။ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည်ကား ဆိတ်ဆိတ်သာလျှင် ထိုင်နေလေ၏။

ထို့နောက်မှ မလ္လိကာမိဖုယားသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသောမြတ်စွာဘုရား အရှင်မြတ်၏ တကာတော်မင်းကြီးသည် သန်းခေါင်ယာမ်၏ အခြားမဲ့၌ မကောင်းသောအသံကို ကြားရလေသတတ်။ ထိုအခါ ဤမင်းကြီးသည် ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားအား ပြန်ကြား ပြောဆိုပါသည် ထိုစကားကို

ကြားရလျှင် ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားသည် အသင်မင်းကြီး၏ အသက်အန္တရာယ်ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ဆို၍ ထိုအန္တရာယ်ကို တားမြစ်ခြင်းအကျိုးငှါ အလုံးစုံတရာတရာဖြစ်သော သတ္တဝါတို့ကို ဖမ်းယူ၍ ထိုသတ္တဝါတို့၏ လည်ချောင်းသွေးဖြင့် ယဇ်ကြီးပူဇော်ပါမှ အသက်ကိုရပါလတ္တံ့ဟု လျှောက်တင်ပါသည်ဘုရား မင်းကြီးသည်လည်း သတ္တဝါတို့ကို ဖမ်းယူစေပါသည် ထို့ကြောင့်တပည့်တော်မသည် ဤမင်းကြီးကို ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏ ခြေတော်ရင်းဖြစ်သော ဤအရပ်သို့ သွေးဆောင်ခေါ်ယူခဲ့ရပါသည် ဘုရားဟုလျှောက်ကြားလေ၏။ တကာတော်မင်းကြီး ဤမိဖုယားလျှောက်ကြားတိုင်း မှန်ပေသလောဟု မေးတော်မူသော် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ဟုတ်မှန်ပါသည် ဘုရားဟု ဝန်ခံသဖြင့် မင်းကြီး အသင်သည် အဘယ်သို့သောအသံကိုကြားအပ်လေသနည်းဟု မေးတော်မူပြန်သော် မင်းကြီးသည် မိမိကြားသော နည်းဖြင့်သာလျှင် မြတ်စွာဘုရားအားလျှောက်ကြားလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် မင်းကြီးလျှောက်ထားသည်ကို ကြားတော်မူ၍သာလျှင် တပြိုင်နက် အရောင်အလင်းသည် ဖြစ်လေ၏။ ထိုအခါ မင်းကြီးကို တကာတော်မင်းကြီး မကြောက်မရွံ့လင့် အသင် မင်းကြီးအား အန္တရာယ်သည်မရှိ မကောင်းမှုကို ပြုဘူးကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် မိမိ၏ဆင်းရဲဒုက္ခကို သည်းခံခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်ရကား ဤသို့သော အသံကို ရွတ်ဆိုကြကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူလျှင် မြတ်စွာဘုရား ထိုသူတို့သည် ပြုအပ်ဘူးသော မကောင်းမှုသည်ကား အဘယ်ပါနည်းဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသူတို့၏ မကောင်းမှုကို ဟောကြားတော်မူခြင်းငှါ ထိုသို့ဖြစ်မူ တကာတော်မင်းကြီး နာကြားလေလော့ဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူလေ၏။

ဒု-သ-န-သော အတိတ်ဝတ္ထု

လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ အနှစ်-နှစ်သောင်းတမ်း အသက်ရှိသော လူတို့၌ ကဿပမည်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် လူတွင် ထင်ရှားဘုရားဖြစ်တော်မူ၍ ရဟန္တာအပေါင်း နှစ်သောင်းတို့နှင့်တကွ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူသည်ရှိသော် ဗာရာဏသီပြည်သို့ရောက်တော်မူလေ၏။ ဗာရာဏသီပြည်သူပြည်သားတို့သည် နှစ်ယောက်သောသူတို့သည်ငှင်း သုံးယောက်သောသူတို့သည်

ၛင်း များစွာသောသူတို့သည်ၛင်း တပေါင်းတည်း ပေါင်းစည်း စုဝေး၍ အာဂန္တုရဟန်းတို့အား လှူအပ်သောအာဂန္တုက ဒါနကိုဖြစ်စေကြကုန်၏။ ထိုအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ကုဋ္ဌေလေးဆယ်ကြွယ်ဝ ချမ်းသာသော စည်းစိမ်ရှိသောသူ လေးယောက်တို့သည် [၁]သူဌေးသားဖြစ်၍ အပေါင်းအဖော် အဆွေခင်ပွန်းတို့ ဖြစ်ကြလေကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် တိုင်ပင်စကား ပြောကြားကြကုန်သည်မှာ ငါတို့၏အိမ်၌ များစွာသော ရွှေ-ငွေ-ရတနာ,ပစ္စည်း ဥစ္စာသည် ရှိပေ၏။ ထိုပစ္စည်းဥစ္စာဖြင့် အဘယ်အမှုကို ပြုရကုန်အံ့နည်းဟု တိုင်ပင်ကြကုန်သော် ဤသို့ သဘောရှိသော မြတ်စွာဘုရား ဒေသစာရီ လှည့်လည်ကြွလာသည့်အခိုက် အလှူဒါနကို ပေးလှူကြကုန်အံ့ သီလကိုစောင့်ရှောက်ကြကုန်အံ့ ပူဇော်ခြင်းကို ပြုကြကုန်အံ့ဟု ထိုသူဌေးသားလေးယောက်တို့တွင် တယောက်သောသူမျှလည်း မပြောမဆိုမူ၍ တယောက်သောသူဌေးသားသည် ရှေးဦးစွာဤသို့ဆိုလေ၏။ ထက်သော သေရည်ကိုသောက်ကုန်လျက် မြိန်မြတ်သော အရသာရှိသော ငါးအမဲကို စားကုန်၍ သွားလာလှည့်ပတ်ကြကုန်စို့အံ့ ဤသို့သောက်စားလှည့်လည်ရခြင်းသည် ငါတို့အား အသက်ရှည်ခြင်းအကျိုးဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု ဆိုလေ၏။

တယောက်သောသူဌေးသားကလည်း နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း သုံးနှစ်လည်အောင် နံ့သာမွှေးကြိုင်သော သလေးထမင်းကို အထူးထူးသော အရသာကောင်းတို့နှင့် သုံးဆောင်စားသောက်ကုန်လျက် လှည့်လည် သွားလာကြကုန်စို့အံ့ဟု ပြောဆိုလေ၏။ တယောက်သောသူဌေးသားကလည်း အထူးထူး အပြားပြား များလှသော မုံ့ခဲဘွယ်အထူးကို ကြော်စေချက်စေ၍ စားသောက်ကုန်လျက် လှည့်လည်ကြကုန်စို့အံ့ဟု ပြောဆိုလေ၏။ တယောက်သောသူဌေးသားကမူကား အဆွေတို့ ငါတို့သည် တပါးသော တစုံတခုသော ကိစ္စကို မပြုလိုကြကုန် ပစ္စည်းဥစ္စာကို ပေးအံ့ဟုဆိုသည်ရှိသော် အလိုမရှိသောမိန်းမတို့မည်သည်မရှိ ထို့ကြောင့် ပစ္စည်းဥစ္စာဖြင့် ဖြားယောင်းကုန်လျက် သူတပါး၏ဇနီးမယားတို့၌ ပျော်ပါးခြင်းတည်းဟူသော ပရဒါရိကကံအမှုကို ပြုကျင့်ကြကုန်စို့အံ့ဟု ပြောဆိုလေ၏။ အလုံးစုံသောသူတို့သည် ကောင်းပေ၏ ကောင်းပေ၏ဟု ထိုသူ၏စကား၌သာ ရပ်တည်ကြလေကုန်၏။

---

၁ စတုက္ကနိပါတ် ဇာတ်အဋ္ဌကထာ၌ မင်းသားဟုဆို၏။

ထိုသူဌေးသားတို့သည် ထိုအခါမှစ၍ အဆင်းသဏ္ဍာန် ကြန်အင်လက္ခဏာ ကောင်းစွာပြည့်ဝ လှပချောမွေ့ကုန်သော မိန်းမတို့အား ဥစ္စာကို ပေးပို့စေ၍ အနှစ်နှစ်သောင်းတိုင်တိုင် သူတပါးသားမယားအား လွန်ကြူးပြစ်မှားသော အမှုကို ပြုမိခဲ့ကြ၍ စုတေမနေသေလွန်သည်ရှိသော် အဝီစိငရဲကြီး၌ ဖြစ်ကြသဖြင့် ဘုရားနှစ်ဆူတို့၏ တခုသောအကြား ကာလပတ်လုံး ငရဲ၌ ကျက်ပြီးလျှင် ထို အဝီစိငရဲ၌ သေလွန်ပြန်ရကား ထိုမကောင်းမှုကံကြွင်း၏ အစွမ်းအားဖြင့် ယူဇနာ ခြောက်ဆယ်ရှိသော လောဟကုမ္ဘီငရဲအိုး၌ ဖြစ်ပြန်သဖြင့် အနှစ်သုံးသောင်း တို့ဖြင့် အောက်အပြင်သို့ ကျရောက်၍ တဖန် အနှစ်သုံးသောင်းတို့ဖြင့် လောဟကုမ္ဘီ ငရဲအိုး၏ အထက်မျက်နှာရေးဝသို့ ရောက်လာသောအခါ တခု စီသောဂါထာကို ရွတ်ဆိုလိုကုန်လျက် ရွတ်ဆိုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ရကား တလုံး တလုံးစီသောအစအက္ခရာကိုရွတ်ဆိုမိပြီးလျှင် တဖန်ကျွမ်းပြန်လျက်ငရဲအိုးသို့သာ နစ်မြုပ်ကာ ဝင်သွားရလေ၏။ တကာ ေတာ်မင်းကြီး လျှောက်ဆိုလေလော့ အသင်မင်းကြီးသည် ရှေးဦးစွာအဘယ်မည်သောအသံကို ကြားအပ်ပေသနည်း ဟု မေးတော်မူလျှင် မြတ်စွာဘုရား ဒု - ဟူသောအသံကို ကြားရပါသည် ဘုရား ဟု လျှောက်လေ၏။ မြတ်စွာဘုရားလည်း ထိုငရဲသားသတ္တဝါသည် မပြည့်မစုံ ဘဲရွတ်ဆိုအပ်သောဂါထာကို အပြည့်အစုံပြု၍ ဟောပြတော် မူလိုသောကြောင့် ဤသို့မိန့်တော်မူလေ၏။

ဒု–သ–န–သော အကျယ်ဂါထာ

ဒုဇ္ဇီဝိတမဇီဝိမှ၊ ယေသံ နော နဒဒမှသေ။
ဝိဇ္ဇမာနေသု ဘောဂေသု၊ ဒီပံ နာကမှ အတ္တနော။

ယေသံနော၊ အကြင်ငါတို့အား။ တနည်းကား။ ယေသံနော၊ အကြင်ငါတို့ သည်။ ဘောဂေသု၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့သည်။ ဝိဇ္ဇမာနေသု၊ ထင်ရှားရှိကုန်လျက်။ နဒဒမှသေ၊ မပေးမလှူမိကုန်။အတ္တနော၊မိမိ၏။ဒီပံ၊ မှီခိုရာကိုင်းကျွန်းသဘွယ်ဖြစ် သောကုသိုလ်ကောင်းမှုကံကို။နအကမှ၊ မပြုမိကုန်။တေနော၊ ထိုငါတို့သည်။ဒုဇ္ဇီ ဝိတံ၊မကောင်းသဖြင့်အသက်မွေးခြင်းကို။ အဇီဝိမှ၊အသက်မွေးမိကြလေကုန်၏။

ထိုအခါမင်းကြီးအား ဤဂါထာ၏ အနက်ကို ပြတော်မူပြီးလျှင် တကာတော် မင်းကြီး သင်မင်းကြီးသည် နှစ်ခုမြောက်သောအသံ, သုံးခုမြောက်သောအသံ

လေးခုမြောက်သောအသံ,ကို အဘယ်သို့ကြားအပ်ပေသနည်းဟု မေးတော်မူပြန်သဖြင့် ဤသို့မည်သော အသံပါဘုရားဟု လျှောက်ကြားအပ်သည်ရှိသော် အကြွင်းအကျန်ကို အပြည့်အစုံပြုတော်မူလျက်—

သဋ္ဌိဝဿ သဟဿာနိ၊ ပရိပုဏ္ဏာနိ သဗ္ဗသော။
နိရယေ ပစ္စမာနာနံ၊ ကဒါ အန္တော ဘဝိဿတိ။

နိရယေ၊ လောဟကုမ္ဘီ ဤသည်ငရဲ သံရေထဲ၌။ ပစ္စမာနာနံ၊ ကျက်ကြရကုန်သောငါတို့အား။ သဗ္ဗသော၊ ခပ်သိမ်းသောအခြင်းအရာအားဖြင့်။ သဋ္ဌိဝဿသဟဿာနိ၊အနှစ်ခြောက်သောင်းတို့သည်။ပရိပုဏ္ဏာနိ၊ပြည့်ကုန်ပြီ။ ကဒါ၊ အဘယ်နံရောအခါ၌။ အန္တော၊ အဆုံးသည်။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်ပါလတ္တံ့နည်း။

နတ္ထိ အန္တော ကုတော အန္တော၊ နအန္တော ပဋိဒိဿတိ။
တဒါ ဟိ ပကတံ ပါပံ၊ မမ တုယှဉ္စ မာရိသ။

အမှာကံ၊ ငါတို့အား။ အန္တော၊ အဆုံးအပိုင်းအခြားသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိခဲ့။ အန္တော၊ငရဲ၏အဆုံးကား။ ကုတော၊ အဘယ်မှာရှိအံ့နည်း။အန္တော၊ ငရဲခံရခြင်း၏ အပိုင်းအခြားသည်။ နပဋိဒိဿတိ၊ မထင်။ဟိ၊ ထိုစကားသင့်စွ။ [1]မာရိသ၊ ငါနှင့်တူသောသူ။ တဒါ၊ ထိုဗာရာဏသီပြည်တွင် လူဖြစ်စဉ်အခါ၌။ မမစ၊ ငါသည်၎င်း။ တုယှဉ္စ၊ သင်သည်၎င်း။ ပါပံ၊ မကောင်းမှုကို။ပကတံ၊များစွာပြုမိခဲ့လေပြီ။

သောဟံ နူန ဣတောဂန္တွာ၊ ယောနိံ လဒ္ဓါန မာနုသိံ။
ဝဒညူ သီလသမ္ပန္နော၊ ကာဟာမိ ကုသလံ ဗဟုံ။

သောဟံ၊ ထိုငါသည်။ ဣတော၊ ဤသံရေပူငရဲမှ။ဂန္တွာ၊သွားရ၍။ မာနုသိံ၊ လူ၌ဖြစ်သော။ ယောနိံ၊ ဘဝကို။ လဒ္ဓါန၊ ရပါမူကား။ ဝဒညူ၊ [2]အလှူခံသူ လူပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ စကားကို သိလေ့ရှိသည်ဖြစ်၍။သီလသမ္ပန္နော၊ သီလနှင့်ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍။ နူန၊ စင်စစ်အားဖြင့်။ ဗဟုံ၊ များစွာ။ ကုသလံ၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို။ ကာဟာမိ၊ ပြုပါတော့အံ့။

၁ ချစ်ခင်ခင် ခေါ်ငေါ်သော အာလုပ်ပုဒ်ဖြစ်၏။ အဘော်သုံးယောက် ဖြစ်သော်လည်း အတူပေါင်း၍ ဧကဝုစ်အသုံးပြုခြင်းဖြစ်သည်။

၂ အလှူခံသူ လူပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဆိုလိုသောစကားကို သိပါမည် ရိပ်မိပါမည် အလှူခံတွေ့တိုင်း လှူဒါန်းပေးကမ်းပါမည်ဟုလို။

ဤသို့အစဉ်အတိုင်းဤဂါထာတို့ကိုယှဉ်စပ်ဟောပြတော်မူပြီးလျှင် ထို့နောက်မှ မြတ်စွာဘုရားသည် အနက်ကိုပြတော်မူလိုရကား တကာတော်မင်းကြီး ဤသို့လျှင် ထိုလေးယောက်ကုန်သော သူတို့သည် တခုတခုသောဂါထာကို ရွတ်ဆိုခြင်းငှါမတတ်နိုင်ကြကုန်ရကားတလုံးတလုံးသာလျှင် ဖြစ်သော အက္ခရာကို ရွတ်ဆိုပြီး တဖန် ထိုငရဲသားသတ္တဝါတို့သည် လောဟကုမ္ဘီငရဲသို့သာ ဝင်ရပြန်လေတော့သည်ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။

မင်းခယောကျ်ားနှင့် ပေါင်းဆုံမိကြခြင်း

[ထိုဒုသနသော ဟူသောအသံကို ပသေနဒီကောသလမင်းကြီး နားဖြင့်ဆတ်ဆတ် ကြားရသော အချိန်အခါမှအစပြု၍ ထိုငရဲသား လေးယောက်တို့သည် အောက်သို့နစ်မြုပ်ကျလျော နေကြကုန်သည်သာလျှင် ဖြစ်ကုန်သတတ်။ ဤသို့လျှင် ယနေ့တိုင်အောင်လည်း အောက်သို့နစ်မြုပ်ကျလျော နေကြဆဲသာတည်း။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် [1]နှစ်တထောင်မျှ မလွန်သေးသောကြောင့်တည်း။]

ထိုတရားဒေသနာဇတော်ကို ကြားရလျှင် ပသေနဒီ ကောသလမင်းကြီး၏ သန္တာန်၌ ကြီးစွာသော ထိတ်လန့်ခြင်းသည် ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။ သူတပါး၏ မယား၌ ကြူးလွန်စော်ကားပြစ်မှားသော ထိုမကောင်းမှုမည်သည် ဝန်လေးလှ၏တကား နှစ်ဆူသောဘုရားရှင်တို့၏ တခုသော အကြားကာလပတ်လုံး ဤသို့ငရဲ၌ ကျက်ပြီးလျှင် ထိုငရဲမှ စုတေသည်ရှိသော် ယူဇနာ ခြောက်ဆယ် ရှိသော လောဟကုမ္ဘီ ငရဲအိုး၌ဖြစ်ရ၍ ထိုလောဟကုမ္ဘီငရဲအိုး၌ ဗာနှစ်ခြောက်သောင်းတို့ပတ်လုံး ကျက်၍ ခံစားကာနေရပါလျက်လည်း ထိုငရဲသားတို့အား ဆင်းရဲမှ လွတ်အံ့သောအခါသည် မထင်ရှားခဲ့သတတ်။ ငါသည်လည်း သူ့မယား၌ချစ်ခင်ခြင်းကို ပြုမိသောကြောင့် အလုံးစုံသော ညဉ့်သုံးယာမ်ပတ်လုံး အိပ်ပျော်ခြင်းကို မရလေ။ ယခုအခါ ဤနေ့မှစ၍ သူတပါး၏မယား၌ ပြစ်မှားသောစိတ်ကို မဖွဲ့ တော့အံ့ (မဖြစ်စေတော့အံ့)ဟု ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးကြံလျက် မြတ်စွာ

---

၁ ဤဓမ္မပဒ အဋ္ဌကထာကျမ်းကြီး စီရင်ပြုစုစဉ်အခါ၌မူကား ဒုသနသောတို့ မြုပ်နှစ်သည်မှာ နှစ်တထောင်မရှိသေးသော်လည်း ယခုအခါ၌မူကား နှစ်ပေါင်း ၂၀၀၀-ကျော်ပြီဟု ဆိုရမည် ယနေ့လည်း မြုပ်နှစ်ဆဲပင်တည်း အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အနှစ်သုံးသောင်း မပြည့်သေးသေးကြောင့်တည်း။

ဘုရားကို ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား တကာတော်သည် ယနေ့ ညဥ့်၏တာရှည်သည့် အဖြစ်ကိုသိရပါပြီဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ၏။ မင်းကြီး စေလွှတ်အပ်သော ထိုမင်းခယောကျ်ားသည်လည်း ထိုနေရာ၏ အနီး၌ သာလျှင် ထိုင်နေရကား မင်းကြီးလျှောက်ထားသော စကားကို ကြားရသည်ရှိသော် ငါ့အား အားကိုးရာအထောက်အပံ့ကို ရအပ်ပေပြီဟုကြံလျက် မြတ်စွာဘုရားကို ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ပြည့်ရှင်မင်းမြတ်သည် ညဥ့်၏ တာ ရှည်သည့် အဖြစ်ကို ရှေးဦးစွာသိလေပြီဘုရား တပည့်တော် သည်လည်း ယမန် နေ့က တယူဇနာမျှလောက်သော ခရီး၏ရှည်ဝေးသည့်အဖြစ်ကို သိရပါသည် ဘုရားဟူ၍ လျှောက်လေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် နှစ်ဦးနှစ်ယောက်လည်း ဖြစ် သော သူတို့၏စကားကို နှီးနှောတော်မူ၍ အချို့သောသူအား ညဥ့်သည်တာရှည် ၏။အချို့သောသူအား တယူဇနာမျှသော ခရီးသည်ရှည်ဝေး၏။ မိုက်မဲ တွေဝေ သောသူအား သံသရာသည် ကြာရှည်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ တရားဟောတော် မူလို ရကား ဤဂါထာကို မိန့်တော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၆၀ ဒီဃာ ဇာဂရတော ရတ္တိ၊ ဒီဃံ သန္တဿ ယောဇနံ။
ဒီဃော ဗာလာန သံသာရော၊ သဒ္ဓမ္မံ အဝိဇာနတံ။

ဇာဂရတော၊ အိပ်၍မပျော် နိုးကြား၍နေသောသူအား။ ရတ္တိ၊ သုံးယာမ်မျှ သာ ရှိသောညဥ့်သည်။ဒီဃာ၊ ရှည်ကြာသကဲ့သို့ ဖြစ်ပေ၏။ သန္တဿ၊ ခရီးပန်း သော သူအား။ယောဇနံ၊လေးဂါဝုတ်သာ တယူဇနာမျှသော ခရီးသည်။ ဒီဃံ၊ ရှည်ဝေးသကဲ့သို့ ဖြစ်ပေ၏။ သဒ္ဓမ္မံ၊ သူတော်ကောင်း တရားကို။ အဝိဇာနတံ- အဝိဇာနန္တာနံ၊မသိကုန်သော။ဗာလာနံ၊သူမိုက်တို့အား။ သံသာရော၊ ကျင်လည် ပြေးသွားရာသံသရာသည်။ ဒီဃော၊ အလွန် ရှည်ဝေးလှသည် သာတည်း။

ဒေသနာတော်၏အကျိုး

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ ထိုမင်းခစား ယောကျ်ားသည် သောတာပတ္တိဖိုလ် သို့ ရောက်လေ၏။တပါးလည်းဖြစ်ကုန်သော များစွာသောသူတို့သည် သောတာ ပတ္တိဖိုလ်စသည်တို့သို့ရောက်ကြလေကုန်၏။လူများ အပေါင်းအားအကျိုးရှိသော

တရားဒေသနာဖြစ်တော်မူလေ၏။ ပသေနဒီ ကောသလမင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားကိုရှိသေမြတ်နိုးရှိခိုးပြီး၍ နန်းတော်သို့ပြန်သွားသဖြင့်သာလျှင် ချုပ်နှောင်ဖမ်းဆီး၍ ထားအပ်ကုန်သော ထိုသတ္တဝါတို့ကို အနှောင်အဖွဲ့မှ လွှတ်စေလေ၏။ (လွှတ်လေ၏)။

မလ္လိကာ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး ပြောဆိုကြခြင်း

ထိုယဇ်စီမံရာ၌ အနှောင်အဖွဲ့မှ လွှတ်ကုန်သော မိန်းမယောကျ်ားတို့သည် ဦးခေါင်းကိုရေဖြင့် ဆေးကြောသုတ်သင်ပြီးလျှင် မိမိတို့၏အိမ်တို့သို့ သွားကြကုန်သည်ရှိသော် ငါတို့အရှင်မလ္လိကာမိဖုယားကြီးသည် ကြာမြင့်စွာ သက်တော်ရှည်ပါစေသတည်းဟု ဆုတောင်းလျက် ထိုမလ္လိကာမိဖုယားကြီးကို အမှီပြု၍ငါတို့သည် အသက်ကိုရကြလေကုန်ပြီဟု မလ္လိကာမိဖုယားကြီး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် စပ်သောစကားကို ပြောဆိုကြလေကုန်၏။

ညချမ်းသောအခါ ရဟန်းတို့သည်လည်း တရားသဘင်၌ ဤမလ္လိကာမိဖုယားကြီးသည် ဩော် အလွန်ပညာရှိပေစွတကား မိမိ၏ပညာကိုမှီ၍ ဤမျှလောက်သော သတ္တဝါအပေါင်းအား ဇီဝိတဒါနကို ပေးလှူလေဘိသည်တကားဟု ချီးမွမ်းထောမနာသောစကားကို ဖြစ်စေကြလေကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဂန္ဓကုဋီတိုက်၌ သီတင်းသုံးနေတော် မူလျက်သာလျှင် ထိုရဟန်းတို့၏စကားကို ကြားသိတော် မူရသဖြင့် ဂန္ဓကုဋီတိုက်မှ ထွက်ကြွတော်မူပြီးလျှင် တရားသဘင်သို့ ဝင်တော်မူ၍ ခင်းထားအပ်သောဘုရားနေရာ၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူပြီးလျှင် ချစ်သားရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ်မည်သော စကားဖြင့် ပြောကြားစည်းဝေးနေကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူသဖြင့် ဤမည်သောစကားဖြင့် ပြောကြားစည်းဝေးနေကြပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်ထားအပ်သည်ရှိသော် ချစ်သားရဟန်းတို့ မလ္လိကာမိဖုယားကြီးသည် ဤယခုဘဝ၌သာလျှင် မိမိ၏ပညာကိုမှီ၍ များစွာသောလူအပေါင်းအား ဇီဝိတဒါနကို ပေးလှူသည် မဟုတ်သေး ရှေး၌လည်း ပေးလှူဘူးသည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအကြောင်းကို ထင်စွာပြုတော်မူလိုသောကြောင့် အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူလေ၏။

(၁) ၁၄၂-၂၀

ဗလိနတ်စာပူဇော်ခြင်း အဝတ်ဘ်ဝတ္ထု

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်ကြီး၌ ပြည့်ရှင်မင်းကြီး၏ သားတော်မင်းသားတပါးသည် တခုသောပညောင်ပင်သို့ချဉ်းကပ်၍ ထိုပညောင်ပင်၌စောင့်ရှောက်နေထိုင်သောနတ်အား အရှင်နတ်မင်း ဤဇမ္ဗူဒီပါကျွန်း၌ တရာ့တပါးသောမင်းတို့သည်၎င်း တရာ့တပါးသော မိဖုယားတို့သည်၎င်းရှိကြပါကုန်၏ အကျွန်ုပ်သည် ဘခမည်းတော်ကွယ်လွန်သဖြင့် မင်းအဖြစ်ကို အကယ်၍အကျွန်ုပ်ရလေသည်ဖြစ်ပါအံ့ ထိုတရာ့တပါးသော မင်း, မိဖုယားတို့၏ လည်ချောင်းသွေးဖြင့် ဗလိနတ်စာကို ပူလုပ်ပါအံ့ဟု တောင်းပန်လေ၏။ ထိုမင်းသားသည်လည်း ခမည်းတော်နတ်ရွာစံလွန်သည်ရှိသော် မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်၍ ငါသည်နတ်မင်း၏အာနုဘော်ကြောင့် မင်းအဖြစ်သို့ရောက်ရပေပြီ ထိုနတ်မင်းအား ဗလိနတ်စာကို ပူလုပ်ပေတော့အံ့ဟု ကြံ၍ များစွာသောစစ်သည်အပေါင်းနှင့်ထွက်၍ တဦးသောမင်းကို မိမိ၏အလိုသို့လိုက်ပါစေပြီးလျှင် ထိုမင်းနှင့်အတူတကွပေါင်းသင်း၍ တပါးသောမင်းကို၎င်း တပါးသောမင်းကို၎င်း မိမိ၏အလိုသို့လိုက်ပါစေလေ၏။ ဤသို့သောနည်းဖြင့် အလုံးစုံသောမင်းတို့ကို မိမိအလိုသို့ လိုက်ပါစေသည်ကို ပြုပြီးလျှင် မိဖုယားကြီးတို့နှင့်တကွ ခေါ်ဆောင်ယူငင်၍ သွားသည်ရှိသော် အလုံးစုံသော မင်းတို့အောက် အငယ်ဆုံးဖြစ်သော ဥဂ္ဂသေနမည်သော မင်း၏ဓမ္မဒိန္နာအမည်ရှိသောမိဖုယားကြီးသည်ကား လေးသောကိုယ်ဝန်ရှိသောကြောင့် ထိုမိဖုယားကြီးကို ချန်ထားကာ လာခဲ့ပြီးလျှင် ဤမျှလောက်သောလူအပေါင်းကို အဆိပ်ဆေးဖြင့်ရောသော အဖျော်ကိုသောက်စေ၍ သတ်တော့အံ့ဟု ကြံစည်ကာ ပညောင်ပင်ရင်းကို သုတ်သင်စေလေ၏။

ပညောင်ပင်စောင့်နတ်မင်းသည်ဤသို့ကြံစည်လေ၏။ ဤမင်းကြီးသည်ကား ဤမျှလောက်အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သောမင်းတို့ကိုဖမ်းယူစဉ် ငါ့ကိုမှီ၍ ဖမ်းယူအပ်ကုန်၏ဟု ကြံစည်အောက်မေ့၍ ထိုမင်းတို့၏လည်ချောင်းသွေးဖြင့် ငါ့အားဗလိနတ်စာပူခြင်းငှါအလိုရှိ၏ပူဇော်ခြင်းကို ပြုလို၏။ ဤမင်းကြီးသည်ထိုမင်းတို့ကိုအကယ်၍သတ်သည်ဖြစ်အံ့။ ဤသို့သတ်သည်ရှိသော် ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်း၌မင်းဆက် မင်းနွယ်သည်ပြတ်ပေတော့လတ္တံ့ ငါ၏စံရာကောင်းစွာသန့်ရှင်း ပညောင်ပင်ရင်းသည်လည်းမစင်ကြယ်မသန့်ရှင်းသည်ဖြစ်ပေတော့လတ္တံ့ ထိုမင်းပြုလတ္တံ့သောအမှုကို

ငါသည် တားမြစ်ခြင်းငှါ တတ်စွမ်းနိုင်လတ္တံ့လောဟု ကြံစည်၍ ထိုပဒေါင်ပင်စောင့်နတ်သည် စူးစမ်းဆင်ခြင်လတ်သည်ရှိသော် ငါကား မတတ်စွမ်းနိုင်လတ္တံ့ဟုသိရသဖြင့်တပါးသော နတ်သို့ချဉ်းကပ်၍ ဤအကြောင်းကိုပြောကြားလျက်သင်နတ်မင်းသည် တားမြစ်ခြင်းငှါ တတ်နိုင်ကောင်းအံ့လောဟု မေးမြန်း ပြောဆိုလေ၏။ ထိုနတ်မင်းကလည်း မတတ်နိုင်ပါဟုပယ်မြစ်လေ၏ တပါးသော နတ်မင်း၏ထံသို့လည်း ချဉ်းကပ်ပြန်၍ ထိုနတ်မင်းကလည်း ပယ်မြစ်ပြန်လေ၏။ ဤသို့သောနည်းအားဖြင့် စကြဝဠာတိုက်အလုံး၌ နေကုန်သော နတ်တို့သို့ချဉ်းကပ်ပြန်သဖြင့်လည်း ထိုနတ်တို့သည် ပယ်မြစ်ပြန်လေ၏။

ထို့နောက် လေးယောက်ကုန်သော စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းကြီးတို့၏အထံသို့သွားရောက်ချဉ်းကပ်၍ တောင်းပန်ပြောဆိုပါသော်လည်း ထိုနတ်မင်းကြီးတို့ကပြောဆိုသောအခါ ဖြစ်ပေါ်သောဘေးကို ငါတို့မတတ်စွမ်းနိုင်ကြကုန်ဟု ပြောလတ်သော် သိကြားမင်း၏အထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ထိုအကြောင်း အလုံးစုံကို အကုန်ပြန်ကြားပြီးလျှင် အရှင်သိကြားမင်း အရှင်တို့သည် ကြောင့်ကြ မဲ့နေခြင်းသို့ရောက်ခဲ့ကုန်သည်ရှိသော် ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း၌ မင်းမျိုးမင်း နွယ် ပြတ်ပါ လိမ့်မည်။ ထိုမင်းတို့၏ကိုးကွယ် မှီခိုရာသည် ဖြစ်တော်မူကြပါကုန်လော့ဟု လျှောက်ထားလေ၏။ သိကြားမင်းက ငါသည်လည်း တားမြစ်ခြင်းငှါ မတတ်စွမ်းနိုင်ဟု ဆိုပြီးလျှင် အကြောင်း ဥပါယ်တမည်ကိုမူကား သင့်အားညွှန်ကြားပြောဆိုလိုက်ပေအံ့ဟုဆို၍ အကြောင်းဥပါယ်တမျည်ကို ဤသို့ညွှန်ကြားလိုက်လေ၏။ သွားချေအသင်သည် မင်းကြီး၏ ကြည့်ရှုထင်ထင် မြင်စဉ်ပင်လျှင် နီမြန်းသော အဝတ်ပုဆိုးကိုဝတ်လျက် မိမိ၏သစ်ပင်မှထွက်၍ သွားအံ့သော အခြင်းအရာကို ပြလေလော့ ထိုအခါမင်းကြီးသည် ပဒေါင်ပင်စောင့်နတ်မင်း ထွက်သွား လေ၏ဟုဆို၍ ထိုနတ်မင်းကို ဆုတ်နစ်ပြန်လည်စေအံ့ဟု အထူးထူး အပြားပြား များစွာသော အခြင်းအရာဖြင့် တောင်းပန်လတ္တံ့ ။ ထိုသို့တောင်းပန်သောအခါ ထိုမင်းကြီးကို အရှင်မင်းကြီး အသင်သည် အဂ္ဂမဟေသီ မိဖုယားကြီးတို့နှင့်တကွ ဖြစ်သော တရာ့တပါးသောမင်းတို့ကိုဖမ်းဆောင်ယူငင်၍ ထိုမင်းမိဖုယားတို့၏ လည်ချောင်းသွေးဖြင့် ဗလိနတ်စာပူဇော်မှုကို ပြုလုပ်ပါမည်ဟု ငါ့အား တောင်းပန်ပြီးလျှင် ဥဂ္ဂသေနမင်း၏ မိဖုယားကို ချန်ထားခဲ့၍ လာရောက်ပေ၏။ ငါသည်ထိုသို့

သဘောရှိသော မုသားဆိုသောသူ၏ ပူဇော်ခြင်းကို မခံယူလိုဟူ၍ ပြောဆိုလေလေ့ဟု အကြောင်းဥပါယ်တမျည်ကို ညွှန်ကြားလိုက်လေ၏။

[ဤသို့ ပြောဆိုအပ်သည်ရှိသော် မင်းကြီးသည် ဓမ္မဒိန္နာ မိဖုယားကို အာဏာဖြင့်စေလွှတ်၍ ခေါ်ဆောင်စေလတ္တံ့ ထိုဓမ္မဒိန္နာမိဖုယားသည် မင်းကြီးအား တရားဟော၍ ဤမျှလောက်သောလူအပေါင်းအား အသက်အလှူတည်းဟူသော ဇီဝိတဒါနကို ပေးလှူလတ္တံ့ဟူသော ဤအကြောင်းဖြင့် သိကြားမင်းသည် ထိုပညောင်ပင်စောင့်နတ်အား ဤသို့သော အကြောင်းဥပါယ်တမျည်ကို ပြောကြားလိုက်လေသတတ်။]

ဓမ္မဒိန္နာမိဖုယား ငိုခြင်းနှင့် ရယ်ခြင်း

ပညောင်ပင်စောင့်သော နတ်သည်လည်း သိကြားမင်း ပြောကြားတိုင်း ပြုလေ၏။ ဗာရာဏသီမင်းကြီးသည်လည်း ဓမ္မဒိန္နာမိဖုယားကို ခေါ်ဆောင်စေရန် စေလွှတ်၏။ ဓမ္မဒိန္နာမိဖုယားသည် လာရောက်၍ ထိုအလုံးစုံသော မင်းတို့အောက် အငယ်ဆုံးဖြစ်၍ အစွန်ဆုံးဖြစ်သော နေရာ၌တိုင်နေသော မိမိ၏အရှင်ဖြစ်သော ဥဂ္ဂသေနမင်းကိုသာ ရှိသေစွာရှိခိုးလျက် ထိုင်နေလေ၏။ ဗာရာဏသီပြည့်ရှင် မင်းကြီးသည် အလုံးစုံသောမင်းတို့၏ အကြီးအမှူးဖြစ်သော ငါသည်တည်နေပါလျက် အလုံးစုံသောမင်းတို့အောက် ငယ်သောအရွယ်ရှိသော မိမိ၏ ခင်ပွန်းလင် အရှင်ဖြစ်သော ဥဂ္ဂသေနမင်းကိုသာ ရှိခိုးလေဘိသည်ဟု ထိုဓမ္မဒိန္နာမိဖုယားအား အမျက်ထွက်လေ၏။ ထိုအခါ ဓမ္မဒိန္နာမိဖုယားက ဗာရာဏသီပြည့်ရှင် မင်းကြီးကို ဤသို့ပြောဆိုလေ၏။ အရှင်မင်းကြီး၌ အကျွန်ုပ်အား အဘယ်သို့ တော်စပ်ခြင်း ရှိဘူးပါသနည်း ဤဥဂ္ဂသေန မင်းမြတ်သည်ကား အကျွန်ုပ်၏အရှင်ခင်ပွန်းဖြစ်တော်မူ၏။ အစိုးရခြင်း စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ပေးသနားတော်မူပေ၏။ ထိုဥဂ္ဂသေနမင်းမြတ်ကို ရှိမခိုးဘဲ အဘယ်ကြောင့် အသင်ဗာရာဏသီမင်းကြီးကို ရှိခိုးနိုင်ပါလတ္တံ့နည်းဟု ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ပညောင်ပင်စောင့်နတ်သည် များစွာသော လူအပေါင်း၏ ကြည့်ရှုစဉ် ပင်လျှင် အရှင်မအသင့်စကားသည် ဟုတ်မှန်လှပေ၏ဟု ပြောဆိုချီးမွမ်း၍ ဓမ္မဒိန္နာ မိဖုယားကို ပန်းတလက်ဆုပ်ဖြင့် ပူဇော်လေ၏။

တဖန် ဗာရာဏသီပြည့်ရှင်မင်းကြီးက ငါ့ကို အကယ်၍ ရှိမခိုးသည်ရှိသော် ငါ့အားမင်း၏စည်းစိမ်ချမ်းသာ အသရေကို ပေးတော်မူတတ်သော ဤသို့ ကြီးမြတ်သော တန်းခိုးအာနုဘော် ရှိတော်မူပေသော နတ်မင်းကြီးကို အဘဲ့ကြောင့် နင်ရှိမခိုးလေဘိသနည်းဟု ဆိုပြန်လတ်သော် အရှင်မင်းမြတ် အရှင်မင်းမြတ်သည် မိမိ၏ကောင်းမှု ဘုန်းကံတော်ဥတည်၍ မင်းတို့ကို ဖမ်းယူအပ်ကုန်၏။ နတ်မင်းသည် ဖမ်းယူ၍ ပေးအပ်ကုန်သည် မဟုတ်ဟု ပြောဆိုပြန်လေ၏။ တဖန်လည်း ထိုဓမ္မဒိန္နာမိဖုယားကို နတ်မင်းသည် အရှင်မ ဟုတ်မှန်လှပေ၏ အရှင်မ ဟုတ်မှန်လှပေ၏ဟု ပြောဆိုချီးမွမ်း၍ ရှေးနည်းအတူသာလျှင် ပူဇော်ပြန်လေ၏။တဖန် ဓမ္မဒိန္နာမိဖုယားသည် မင်းကြီးကို ဤသို့ပြောဆိုလေ၏။ အရှင်မင်းကြီး အရှင်မင်းကြီးက ဤပညောင်ပင်စောင့် နတ်မင်းသည် ငါ့အား ဤမျှလောက်သော မင်းတို့ကို ဖမ်းယူ၍ပေး၏ဟု ဆိုဘိ၏။ယခုအခါ အရှင့် ထိုနတ်မင်းကြီး၏ အထက်လက်ဝဲနံပါး၌ သစ်ပင်မီးကျွမ်းနေသည် အရှင့်ထိုနတ်မင်းကြီးသည် ယင်းသို့ ကြီးကျယ်သော တန်းခိုးအာနုဘော်ရှိပါလျက် ထိုမီးကိုငြိမ်းစေမိ့သောငှါ မတတ်နိုင်ရှာလတ္တံ့ဟု ပြောဆိုပြန်လေ၏။ တဖန်လည်း ဓမ္မဒိန္နာမိဖုယားကို နတ်မင်းသည် အရှင်မ ဟုတ်မှန်လှပေ၏ အရှင်မ ဟုတ်မှန်လှပေ၏ဟု ပြောဆို ချီးမွမ်းပြီးလျှင် ရှေးနည်းအတူသာလျှင် ပူဇော်ပြန်လေ၏။

ဓမ္မဒိန္နာမိဖုယားသည် ထိုစကားကိုပြောဆိုနေစဉ်ပင် ငိုလည်းငို၏။ရယ်လည်း ရယ်၏။ ထိုအခါ ဓမ္မဒိန္နာမိဖုယားကို ဗာရာဏသီမင်းကြီးသည် အသို့နည်း နင်ရူးသွပ်လေသလောဟု ဆိုလေသဖြင့် အရှင်မင်းကြီး အဘဲ့ကြောင့် ဤသို့ဆိုလေဘိသနည်း အကျွန်ုပ်ကဲ့သို့သော မိန်းမတို့သည် ရူးသွပ်ကြသည် မဟုတ်ကုန်ဟု ပြန်ပြောလေ၏ ထိုအခါ ဓမ္မဒိန္နာမိဖုယားကို အဘဲ့ကြောင့် ငိုလည်းငို့,ရယ်လည်းရယ်လေဘိသနည်းဟု မေးပြန်သော် အရှင်မင်းကြီး နားထောင်တော်မူပါလော့ ချဲ့၍ ပြောဆိုပေအံ့ ကျွန်တော်မသည် ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ အမျိုးသမီးဖြစ်၍ ခင်ပွန်းသည် လင်ယောက်ျား၏ အိမ်၌ နေစဉ် အရှင်လင်ယောက်ျား၏ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော ဧည့်သည်ကိုမြင်၍ ထိုဧည့်သည်အလို့ငှါ ထမင်းကို ချက်ပြုတ်လိုသောကြောင့် အမဲသားကိုဆောင်ခဲ့ချေလောဟု ကျွန်မတယောက်အား အသပြာကိုပေးလိုက်ရာ ထိုကျွန်မသည် အမဲသားကို မရခဲ့သောကြောင့် ပြန်လာ

၍ အမဲသားမရှိပါဟု ပြောဆိုသောအခါ အိမ်နောက်အဘို၌ အိပ်နေသောဆိတ်မ တကောင်၏ ဦးခေါင်းကိုဖြတ်ပိုင်း၍ ထမင်းကိုကောင်းစွာ ချက်ပြုတ် ကျွေးမွေး လေ၏။

ထိုကျွန်တော်မသည် တကောင်သောဆိတ်မ၏ ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ပိုင်းခဲ့ သောကြောင့် ငရဲ၌ကျက်ရ၍ အကျိုး အကြွင်းအကျန်အားဖြင့် ထိုဆိတ်မ၏ အမွေးအရေအတွက်နှင့်အမျှ ဦးခေါင်းပြတ်ခြင်းသို့ ရောက်ရပါပြီ အရှင်မင်းမြတ် သည် ဤမျှလောက်သော မင်းအပေါင်းကို သတ်သည်ရှိသော် အဘယ်အခါ ကာ လဝယ် ဆင်းရဲဒုက္ခမှ လွတ်ရပေလတ္တံ့နည်း ဤသို့သော အကြောင်းကြောင့် ကျွန်တော်မသည် အသင်မင်းကြီး၏ ဆင်းရဲဒုက္ခကို အောက်မေ့ စဉ်းစားလျက် စိုးရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေးမိပါသည်ဟု ပြောဆို၍ ထိုဓမ္မဒိန္နာ မိဖုယားသည် ဤဂါထာ ကို ရွတ်ဆိုလေ၏။

ဧဠကာယ ကဏ္ဍံ ဆိန္ဒိတွာ၊ လောမဂဏနာယ ပစ္စိသံ။
ဗဟူနံ ကဏ္ဍေ ဆိန္ဒိတွာ၊ ကထံ ကာဟသိ ခတ္တိယ။

ခတ္တိယ၊ ရေမြေစိုးကြပ် အိုမင်းမြတ်။ အဟံ၊ ကျွန်တော်မသည်။ ဧဠကာယ၊ တကောင်သောဆိတ်မ၏။ ကဏ္ဍံ၊ လည်ပင်းကို။ ဆိန္ဒိတွာ၊ဖြတ်မိသောကြောင့်။ လောမဂဏနာယ၊ အမွေး၏အရေအတွက်အားဖြင့်။ ဝါ၊ အမွေး၏အရေအတွက် နှင့်အမျှ။ ပစ္စိသံ၊ ငရဲ၌ကျက်ပြီး လည်ပင်း အဖြတ်ခံရလေပြီ။ တွံ၊ အရှင် ဗာရာ ဏသီမင်းကြီးသည်။ ဗဟူနံ၊ များစွာသောမင်း မိဖုယားတို့၏။ ကဏ္ဍေ၊ လည်ပင်း တို့ကို။ ဆိန္ဒိတွာ၊ ဖြတ်ခဲ့သည်ရှိသော်။ ကထံကာဟသိ၊ အဘယ်သို့ဆင်းရဲမှ လွတ် ကြောင်းပြုနိုင် ပါတော့အံ့နည်း။

ထိုသို့ဂါထာ ရွတ်ဆိုပြီးသောအခါ အဘဲ့ကြောင့် သင်ရယ်လေဘိသနည်းဟု မေးပြန်လတ်သော် အရှင်မင်းမြတ် ကျွန်တော်မသည် ထိုဆင်းရဲမှလွတ်မြောက်သူ ဖြစ်ခဲ့ပေပြီဟု နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်သဖြင့် ရယ်မိပါသည်ဟုလျှောက်ကြားလေ၏။ တဖန်လည်း ဓမ္မဒိန္နာမိဖုယားကို ပညောင်ပင်စောင့်နတ်သည် အရှင်မ ဟုတ်မှန် လှပေ၏အရှင်မ ဟုတ်မှန်လှပေ၏ဟု ပြောဆိုချီးမွမ်းပြီးလျှင်ပန်းတလက်ဆုပ်ဖြင့် ပူဇော်ပြန်လေ၏။

ဗာရာဏသီမင်းကြီး တောင်းပန်ကန်တော့ခြင်း

ဗာရာဏသီပြည့်ရှင်မင်းကြီးသည် ဩဩ-အလွန်ဝန်လေးသောအမှုကို ငါပြုမိလေစွတကား ဤမေ့ဒိန္နာမိဖုယားကားဆိတ်မတကောင်ကို သတ်မိခြင်းကြောင့် ငရဲ၌ကျက်ပြီးမှအကျိုး အကြွင်းအကျန်အားဖြင့် ဆိတ်မ၏ အမွေးအရေအတွက်နှင့်အမျှ ဦးခေါင်းဖြတ်ခြင်းသို့ ရောက်ရပေသတတ် ငါသည် ဤမျှလောက်သော မင်းအပေါင်းကို သတ်ခဲ့သည်ရှိသော် အဘယ်အခါ ချမ်းသာခြင်းသို့ ရောက်နိုင်ပါလတ္တံ့နည်းဟု အောက်မေ့စဉ်းစား နှလုံးထားလျက် အလုံးစုံသော မင်းတို့ကိုလွှတ်၍ မိမိထက် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်ကုန်သော မင်းတို့ကိုရှိခိုးလျက် ငယ်ကုန်ငယ်ကုန်သော မင်းတို့ကို လက်အုပ်ချီလျက် အလုံးစုံသော မင်းတို့ကို သည်းခံစေလျက် တောင်းပန်ကန်တော့၍ မိမိ မိမိ၏စံရာဖြစ်သော တိုင်းနိုင်ငံ နေပြည်တော်သို့သာ ပြန်၍လွှတ်လေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ တရားဒေသနာတော်ကို ဆောင်တော်မူ၍ ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် မလ္လိကာမိဖုယားသည် ဤယခုအခါ၌သာ မိမိ၏ ပညာကိုမှီ၍ များစွာသော လူအပေါင်းအား ဇီဝိတဒါနအသက်အလှူကိုပေးလှူသည်မဟုတ်သေးရှေးအခါကာလ၌လည်းပေးလှူဘူးသည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အတိတ်ဇာတ်ကို ပေါင်းတော်မူလေ၏။ ထိုအခါ ဗာရာဏသီမင်းသည် ယခုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးဖြစ်လာ၏။ ထိုအခါ ဓမ္မဒိန္နာမိဖုယားသည် ယခုအခါ မလ္လိကာမိဖုယားဖြစ်လာ၏။ ထိုအခါ ပညောင်ပင်စောင့်နတ်သည် ယခုအခါ ငါဘုရားသာလျှင် ဖြစ်လာ၏ဟု အတိတ်ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူလေ၏။ ဤသို့အတိတ်ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူပြီးလျှင်တဖန် တရားဟောကြားတော်မူလိုရကား ချစ်သားရဟန်းတို့ သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်းမည်သည်ကို ပြုခြင်းငှါ မသင့်တင့် မလျောက်ပတ်သော အမှုပေတည်း။ ထိုစကားမှန်၏သူ့အသက်ကို သတ်လေ့ရှိသောသူတို့သည်ရှည်စွာသော နေ့ညဉ့်ကာလပတ်လုံးစိုးရိမ်ကြရကုန်သည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤဂါထာကိုဟောတော်မူလေ၏။

[1]ဣဓသောစတိ ပေစ္စသောစတိ၊ ပါပကာရီ ဥဘယတ္ထသောစတိ။
သော သောစတိ သော ဝိဟညတိ၊ ဒိသွာ ကမ္မကိလိဋ္ဌ မတ္တနော။

---

၁ ခုနှောက်သတ်သမားဝတ္ထု၌ ဟောကြားသော ဂါထာလည်းဖြစ်၏။

ဝေဠ္ဌေ သတ္တာ ဇာနေယျုံ၊ ဒုက္ခာယံ ဇာတိသမ္ဘဝေါ။
န ပါဏော ပါဏိနံ ဟညေ၊ ပါဏဃာတီ ဟိ သောစတိ။

ဘိက္ခဝေ၊ ချစ်သားရဟန်းတို့။ ပါပကာရီ၊ မကောင်းမှုကို ပြုလေ့ရှိသော သူသည်။ ဣဓ၊ ပစ္စုပ္ပန်လောကဤဘဝ၌လည်း။ သောစတိ၊ စိုးရိမ်ရ၏။ ပေစ္စ၊ တမလွန်လောက နောင်ဘဝ၌လည်း။ သောစတိ၊ စိုးရိမ်ရ၏။ ဥဘယတ္ထ၊ ပစ္စုပ္ပန် တမလွန် နှစ်တန်သောဘဝ၌။ သောစတိ၊ စိုးရိမ်ရ၏။ သော၊ ထိုသူသည်။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ ကမ္မကိလိဋ္ဌံ၊ ညစ်ညူးသော အကုသိုလ်ကံကြမ္မာကို။ ဒိသွာ၊ မြင်၍။ သောစတိ၊ စိုးရိမ်ရ၏။ သော၊ ထိုသူသည်။ ဝိဟညတိ၊ ပင်ပန်းရ၏။

ဘိက္ခဝေ၊ ချစ်သားရဟန်းတို့။ အယံဇာတိသမ္ဘဝေါ၊ ဤ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း သဘောသည်။ ဒုက္ခော၊ ဆင်းရဲလှလေစွတကား။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ သတ္တာ၊သတ္တဝါ တို့သည်။ စေဇာနေယျုံ၊အကယ်၍သိကုန်ငြားအံ့။ ပါဏော၊ သတ္တဝါတဦးသည်။ ပါဏိနံ၊ သတ္တဝါတဦးကို။ နဟညေ၊ မသတ်မညှင်းဆဲရာ။ ဟိ၊ ထိုစကားသင့်စွ။ ပါဏဃာတီ၊သတ္တဝါကိုသတ်လေ့ရှိသောသူသည်။သောစတိ၊စိုးရိမ်ပူပန်ရ၏။

ဤတရားဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ များစွာကုန်သောသူတို့သည် သောတာ ပတ္တိဖိုလ်စသည်တို့သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။

ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးနှင့်မထင်ရှားသောယောကျ်ားဝတ္ထု ပြီး၏။

၂—မဟာကဿပ မထေရ်မြတ်၏ တပည့် ဝတ္ထု

စရဋ္ဌေနာဓိဂစ္ဆေယျ—အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရား သည် သာဝတ္ထိပြည်ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်၏ အတူနေတပည့်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။ [၁]ဒေသနာ ဝတ္ထုသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ဖြစ်၏။

[၁] ဥပစာရနည်းအားဖြင့် အသုံးပြုထားသည်။ ဒေသနာကိုထားကိုကား သာဝတ္ထိပြည်၌ ဟောတော်မူသည်။ ဝတ္ထုအကြောင်းကား ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ဖြစ်သည် မှတ်ယူသင့်၏။

တပည့်လိမ္မာ အလိမ်ပေါ် ခြင်း

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကိုမှီ၍ ပိပ္ပလိသောင်ချပ်ပင်ရှိသော လိုဏ်ဂူ၌ သီတင်း သုံးနေတော်မူသော ရှင်မဟာကဿပမထေရ်ကို နှစ်ယောက်သောအတူနေ တပည့်တို့သည် လုပ်ကျွေးပြုစုကြလေကုန်သတတ် ထိုတပည့်နှစ်ယောက်တို့တွင် တယောက်ကား ရိုသေကောင်းမွန်စွာ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ကိုပြု၏။ တယောက်ကား ထိုဝတ်နှင့်ပြည့်စုံသောရဟန်း ပြုပြုသမျှကို မိမိပြုသကဲ့သို့ပြလျက် မျက်သစ်ရေ ဒန်ပူတို့ကိုစီရင်ပြီးသည့်အဖြစ်ကို သိသောအခါ အရှင်ဘုရား မျက်သစ်ရေ ဒန်ပူတို့ကို တပည့်တော် ပြုပြင်စီရင် ထားအပ်ပါကုန်ပြီ မျက်နှာသစ်တော်မူပါ ဘုရားဟု လျှောက်ကြား၏ ခြေဆေးအံ့သောအခါ ရေချိုးအံ့သောအခါ စသည်တို့၌လည်း ဤအတူသာလျှင် လျှောက်ကြားလေ့ရှိ၏။ ဤမှတပါး ဝတ်နှင့်ပြည့်စုံသော တပည့်ရဟန်းသည် ကြံဆင်ခြင်သည်မှာ ဤရဟန်းသည် အမြဲမပြတ်ကာလပတ်လုံး ငါပြုပြုသမျှကို မိမိပြုသကဲ့သို့ပြု၍ ညွှန်ပြလေ့ရှိ၏ ရှိစေဦးတော့ ဤရဟန်း အားပြုအပ်သောအမှုကိုပြုဦးအံ့ဟု ကြံဆင်ခြင်ပြီးလျှင်ဆွမ်းစားပြီး၍ ထိုရဟန်း အိပ်ပျော်စဉ် ချိုးရေကိုနွေး၍ အိုးတခု၌ထည့်လျက် ရေချိုးအိမ်၏နောက်၌ ထားလေ၏။ ရေကိုနွေးသောအိုး၌ကား တကွမ်းစား တစလယ်မျှလောက်သော ရေကိုချန်ချင်း၍ အငွေ့ကိုလွှတ်စေလျက်ထားလေ၏။

ဤမှတပါး ဝတ်နှင့်မပြည့်စုံသော တပည့်ရဟန်းသည် ညချမ်းအခါ အိပ်ရာမှ နိုး၍ အခိုးအငွေ့ခြောင်းခြောင်းထနေသည်ကို မြင်ရလျှင်ရေကိုနွေး၍ ရေချိုးအိမ်၌ထားအပ်သည်ဖြစ်ပေလတ္တံ့ဟု မှတ်ထင်သဖြင့်လျင်မြန်စွာသွားရောက်၍မထေရ်ကိုရှိခိုးလျက် အရှင်ဘုရား ရေချိုးအိမ်၌ ရေကိုထည့်ထားအပ်ပါပြီ ရေသုံးသတ်တော်မူကြပါဘုရားဟု လျှောက်၍ မထေရ်နှင့်တကွသာလျှင် ရေချိုးအိမ်သို့ဝင်လေ၏။မထေရ်လည်း ရေကိုမမြင်ရကား ငါ့ရှင် ရေအဘယ်မှာနည်းဟုမေးတော်မူ၏ ရဟန်းငယ်သည် မီးတင်းကုပ်သို့သွား၍ အိုး၌မှုတ်ကိုချပ်လိုက်လျှင် ရေမရှိဘဲအချည်းနှီးသော အိုး၏အဖြစ်ကိုသိရ၍ ယုတ်မာသောရဟန်းပျက်၏အမှုကို ကြည့်စမ်းပါလေ့ ရေမရှိဘဲ အချည်းနှီးသောအိုးကို ခုံလောက်၌တင်ထား၍ အဘယ်အရပ်သို့သွားလေဘိသနည်း ငါကားရေချိုးအိမ်၌ရေရှိ၏ဟုသောအမှတ်ဖြင့် မထေရ်ကို လျှောက်ထားမိလေပြီဟု ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချလျက် ရေအိုးကိုယူ၍ ရေ

ဆိပ်သို့ သွားလေ၏။ ဝတ်နှင့်ပြည့်စုံသော ရဟန်းငယ်သည်ရေချိုးအိမ်၏နောက်မှ ရေကိုဆောင်ယူလာ၍ ရေချိုးအိမ်၌ ထားလေ၏။ အရှင်မဟာကဿပမထေရ် ကြုံဆင်ခြင်တော်မူသည်မှာ ဤရဟန်းငယ်သည် ရေကိုနွေး၍ရေချိုးအိမ်၌တပည့်တော်ထားအပ်ပါပြီ အရှင်ဘုရားကြွတော်မူကြပါ ရေသုံးသတ်တော် မူကြပါ ဘုရားဟု ဆိုလျက် ဤယခုအခါ၌ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချကာ ရေအိုးကိုယူ၍ မြစ်ဆိပ်သို့ သွားဘိ၏။

ဤအကြောင်းကား အသို့နည်းဟုစူးစမ်းဆင်ခြင်သည်ရှိသော် ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး ထိုရဟန်းငယ်သည် ဤရဟန်းငယ် ပြုအပ်သော ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်အမှုကို မိမိသာလျှင် ပြုအပ်ဘိသကဲ့သို့ ထင်ရှားပြလျက် နေလေဘိသည်ဟု သိတော်မူရကား ညချမ်းအခါလာ၍ ခစားနေထိုင်သော ထိုရဟန်းငယ်အား အဆုံးအမကိုဤသို့ပေးတော်မူလေ၏။ ငါ့ရှင် ရဟန်းမည်သည်ကား မိမိပြုအပ်သောအမှုကိုသာလျှင် ပြု၏ဟုပြောဆိုခြင်းငှါ သင့်သည် မပြုအပ်သောအမှုကိုပြု၏ဟု ပြောဆိုခြင်းငှါမသင့် သင်သည် ယခုပင်ရေချိုးအိမ်၌ ရေကိုထားအပ်ပါပြီ အရှင်ဘုရား ရေသုံးသပ်တော်မူကြပါ ဘုရားဟု လျှောက်ကြားသဖြင့် ငါသည် ရေချိုးအိမ်သို့ ဝင်ရောက်၍နေသည်ရှိသော်ရေအိုးကိုယူဆောင်လျက်ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချကာသွားလေဘိ၏။ ရဟန်းမည်သောသူအား ဤသို့ပြုခြင်းငှါမသင့်လျော်ဟု အဆုံးအမကိုပေးတော်မူလေ၏။ထိုရဟန်းငယ်သည် မထေရ်၏အမှုကိုကြည့်ရှုကြပါကုန်လော့ ရေအနည်းငယ်မျှကို အမှီပြု၍ ငါ့ကို ဤသို့ ပြောဆိုဘိ၏ဟု အမျက်ထွက်သဖြင့် တဖန် မိုးသောက်သောနေ့၌ မထေရ်နှင့် အတူတကွ ဆွမ်းခံ မဝင်ဘဲနေလေ၏။

ရန်ငြိုးကြီးသဖြင့် ကျောင်းမီးရှို့ခြင်း

မထေရ်သည်လည်း ဝတ်နှင့်ပြည့်စုံသော ရဟန်းငယ်နှင့်အတူတကွ တခုသောအရပ်သို့ ကြွတော်မူ၏။ ဝတ်နှင့်မပြည့်စုံသော ရဟန်းငယ်သည် မထေရ်ကြွတော်မူသည်ရှိသော် မထေရ်၏ အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော အမျိုးအိမ်သို့ သွားသဖြင့် အရှင်ဘုရား မထေရ်မြတ်သည် အဘယ်မှာနည်းဟု မေးလျှောက်အပ်သည်ဖြစ်၍ မထေရ်အား မချမ်းမသာ မကျန်းမမာဖြစ်၍ ကျောင်း၌သာလျှင် ကျိန်းစက်တော်မူ၏ဟု ပြောလေ၏။ အရှင်ဘုရား အဘယ်ကိုရခြင်းငှါ သင့်ပါသနည်းဟု

မေးပြန်လျှင် ဤသို့သဘောရှိသည်မည်သော အစာအာဟာရကို လှူကြကုန်လော့ဟု ပြောဆိုသဖြင့် ထိုရဟန်းငယ်ပြောဆိုသော အတိုင်းဖြင့်သာလျှင် ကောင်းစွာ ပြုပြင်စီရင်၍ ပေးလှူလိုက်ကြကုန်၏။ ထိုရဟန်းငယ်သည်ခရီးအကြား၌သာလျှင် ဆွမ်းကိုစား၍ ကျောင်းသို့ သွားလေ၏။ မထေရ်သည်လည်း ကြွတော်မူရာ အရပ်၌ ကြီးသည်ဖြစ်၍ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော သက်နုလျှော်ပုဆိုးကို ရခဲ့၍ မိမိနှင့် အတူတကွ လိုက်ပါသွားသော ရဟန်းငယ်အား ပေးသနားတော်မူ၏။ ထိုရဟန်းငယ်သည်လည်း ထိုသက်နုလျှော်ပုဆိုးကို ဆိုးရည်ဖြင့် ဆိုး၍ မိမိကိုယ်တိုင် အဝတ်အရုံကို ပြုလေ၏။

အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်သည် တဖန်မိုးသောက် ရောက်သောနေ့၌ ထို အလုပ်အကျွေးအမျိုးအိမ်သို့ ကြွသွားတော်မူသည်ရှိသော် အရှင်ဘုရား အရှင် ဘုရားတို့အား မချမ်းမသာ မကျန်းမမာဖြစ်သည်ဟု တပည့်တော်တို့သည် ရဟန်း ငယ် မိန့်ဆိုအပ်သောအတိုင်းဖြင့်သာလျှင်ပြုပြင်စီရင်၍ အစာအာဟာရကို ပေးပို့ လိုက်ပါသည် ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင် စားသောက်ရသောကြောင့် အရှင်မြတ်အား ကျန်းမာချမ်းသာခြင်း ဖြစ်ပါလေသလောဘုရားဟု လျှောက်ကြားလျှင် မထေရ် သည် ဆိတ်ဆိတ်သာ နေတော်မူခဲ့၍ ကျောင်းသို့ရောက်သွားတော် မူလတ်သည် ရှိသော် ရှိခိုး၍ နေထိုင်လာသော ထိုရဟန်းငယ်ကို ငါ့ရှင် အသင်သည် ယမန် နေ့က ဤသို့သော အမှုမည်သည်ကို ပြုအပ်လေသတတ် ဤသို့ ပြုခြင်းသည် ရဟန်းတို့အား မလျှောက်ပတ် [၁]ဝိညတ်ကိုပြု၍ စားသောက်ခြင်းငှါ မအပ်ဟု ပြောဆိုဆုံးမတော်မူလေ၏။ ထိုရဟန်းငယ်သည်လည်း အမျက်ထွက်၍ မထေရ်၌ ရန်ငြိုးဖွဲ့သဖြင့် ရှေးဖြစ်သောနေ့၌ ရေအနည်းငယ်မျှကိုမှီ၍ ငါ့ကိုမုသာဝါဒ ပြော ဆိုလေ့ရှိသောသူကို ပြုဘိ၏။ ယနေ့လည်း မိမိ၏ အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော အမျိုးအိမ်၌ တဆုပ်မျှလောက်သော ဆွမ်းကို သုံးစားမိခြင်း တည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ငါ့ကိုဝိညတ်ပြု၍ စားခြင်းငှါ မအပ်ဟုပြောဆိုဘိ၏။ ရအပ်သောသက်နုလျှော ပုဆိုးကိုလည်း ထိုမထေရ်သည် မိမိ၏ အလုပ်အကျွေး

---

[၁] ဝိညတ်=အမျိုးမတော်သူ လိုချင်းတောင်းပါဟု မဘိဘ်ကြားထားဘူးသောသူတို့ အထံ၌ နှုတ်မြွက်၍ တောင်းခြင်းတည်း။လက်ဖောက်ဖောက်ပြနိပြနိ ပြု ပြ၍ တောင်းခြင်းသည် လည်း မအပ်သောတောင်းခြင်းပင်တည်း။

ဖြစ်သော ထိုရဟန်းအားသာလျှင် ပေးဘိ၏။ ပြော်မထေရ်သည် ပြုအပ်သော အမှုကား ဝန်လေးလှ၏တကား မထေရ်အားပြုအပ်သည်နှင့် ယှဉ်သောအမှုကို သိရပေတော့အံ့ဟု အပြစ်ရှုပြီးလျှင် တဖန် မိုးသောက်သောနေ့၌ မထေရ်သည် ရွာတွင်းသို့ဝင်တော်မူသည်ရှိသော် မိမိကားကျောင်း၌ကျန်နေရစ်ခဲ့၍ တုတ်လုံးတံကို ကိုင်လျက် အသုံးအဆောင်ဖြစ်သော အိုးခွက်တို့ကို ရိုက်ခွဲပြီးလျှင် မထေရ်၏ သစ်ရွက်မိုးသောကျောင်းကို မီးတိုက်၍ အကြွင်းဝတ္ထုသည် မီးမစွဲမလောင် ထိုမီးမစွဲမလောင်သောဝတ္ထုကို လက်ရိုက်တင်းပုတ်ဖြင့် ရိုက်ခွဲပြီးမှ ထွက်ပြေးလေ၏။ ထိုရဟန်းငယ်သည် စုတေမနေ သေလွန်သည်ရှိသော် အဝီစိငရဲကြီး၌ ဖြစ်ရရှာလေ၏။

ဘုရားအား လျှောက်ထားခြင်း

များစွာသော လူအပေါင်းသည် အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်၏ သဒ္ဓိဝိဟာရိက တပည့်ရဟန်းသည် ဆိုဆုံးမသည်မျှကို သည်းမခံနိုင်သဖြင့် အမျက်ထွက်၍ မထေရ်၏ သစ်ရွက်မိုးသောကျောင်းကို မီးတိုက်၍ ထွက်ပြေးလေသတတ်ဟု စကားကို ဖြစ်စေကြလေကုန်၏။ ထိုမှနောက်အဘို့၌ ရဟန်းတပါးသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှထွက်ခဲ့၍ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမျှော်လိုသဖြင့် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွားရောက်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ မြတ်စွာဘုရားကို အစေ့အစပ် ပဋိသန္ဓာရ ပြုသဖြင့် ချစ်သားရဟန်း အသင်သည် အဘယ်အရပ်မှ လာခဲ့သနည်းဟု မေးတော်မူအပ်သည်ရှိသော် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ လာခဲ့ပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ၏။ ငါ၏သားတော်ဖြစ်သော မဟာကဿပအား ခန့်ကျန်းချမ်းသာစွာ ရှိ၏လော့ဟု မေးတော်မူပြန်လျှင် မြတ်စွာဘုရား ခန့်ကျမ်းချမ်းသာစွာရှိပါ၏။ [၁]သဒ္ဓိဝိဟာရိက တပည့် ရဟန်းငယ်တပါးသည်ကား အဆုံးအမ ဩဝါဒပေးကာမျှဖြင့် အမျက်ထွက်၍ သစ်ရွက်မိုးသော ကျောင်းကိုမီးတိုက်ပြီးလျှင် ထွက်ပြေးပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ချစ်သားရဟန်း ထိုရဟန်းငယ်သည် ယခုအခါ၌သာလျှင် အဆုံးအမကို ကြားနာရ၍ အမျက်ထွက်သည် မဟုတ်သေး ရှေး၌လည်း အမျက်ထွက်သည်သာလျှင်တည်း။ ယခုအခါ၌သာလျှင် နေရာဖြစ်

၁ သဒ္ဓိ ဝိဟာရိက–ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာနှင့်အတူတကွ နေထိုင်လေ့ရှိသောတပည့်။

သော[၁]ကုဋိကို ဖျက်ဆီးသည်မဟုတ်သေး ရှေး၌လည်း ဖျက်ဆီးသည် သာလျှင်တည်းဟုမိန့်တော်မူပြီးလျှင် လွန်လေပြီးသော အတိတ်ကို ဆောင်တော်မူလေ၏။

မျောက်နှင့် စာပေါင်းသောင်း အတိတ်ဝတ္ထု

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုသည်ရှိသော် ဟိမဝန္တာအရပ်၌ တခုသော စာပေါင်းသောင်းသည် အသိုက်ပြု၍ နေလေ၏။ ထိုအခါ တနေ့သ၌ မိုးသည်းရွာလတ်သော် တကောင်သောမျောက်သည် ချမ်းခြင်းကြောင့် တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ဖြစ်လျက် ထိုအရပ်သို့ ရောက်သွားလေ၏။ စာပေါင်းသောင်းသည် ထိုမျောက်ကိုမြင်၍ ဤဂါထာကို ဆိုလေ၏။

မနုဿဿေဝ တေ သီသံ၊ ဟတ္ထပါဒါစ ဝါနရ၊
အထ ကေန နုဝဏ္ဏေန၊ အဂါရံ တေ နဝိဇ္ဇတိ။

ဝါနရ၊ အိုမျောက်။တေ၊ သင်မျောက်၏။ သီသံ၊ ဦးခေါင်းသည်။ မနုဿဿ၊ လူ၏။ သီသံဣဝ၊ ဦးခေါင်းကဲ့သို့ဖြစ်၏။ ဟတ္ထပါဒါစ၊ လက်ခြေတို့သည်လည်း။ မနုဿဿ၊ လူ၏။ ဟတ္ထပါဒါဣဝ၊ လက်ခြေတို့ကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်၏။ အထ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျက်။ ကေနနုဝဏ္ဏေန၊ အဘယ် အကြောင်းကြောင့်။ တေ၊ သင့်အား။ အဂါရံ၊ နေရာအိမ်သည်။ နဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိရလေသနည်း။

မျောက်သည်လည်း ငါအား လက်ခြေတို့သည်ကား အကယ်၍ ရှိကုန်၏ ထိုသို့ပင်ရှိကုန်သော်လည်း အကြင်ပညာဖြင့် စီစစ်ဆင်ခြင်၍ နေရာအိမ်ကို ဆောက်လုပ်နိုင်၏။ ထိုပညာသည် ငါ့အားမရှိဟု ကြံစည်လျက် ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားစွာ သိစေလိုရကား—ဤဂါထာကို ဆိုလေ၏။

မနုဿဿေဝ မေ သီသံ၊ ဟတ္ထပါဒါစ သိင်္ဂိလ၊
ယာဟု သေဋ္ဌာ မနုဿေသု၊ သာ မေ ပညာ နဝိဇ္ဇတိ။

သိင်္ဂိလ၊ အဆွေ စာပေါင်းသောင်း။ မေ၊ ငါ၏။ သီသံ၊ ဦးခေါင်းသည်။ မနုဿဿ၊ လူ၏။ သီသံဣဝ၊ ဦးခေါင်းကဲ့သို့ဖြစ်၏။ ဟတ္ထပါဒါစ၊ လက်ခြေတို့သည်လည်း။ မနုဿဿ၊ လူ၏။ ဟတ္ထပါဒါဣဝ၊ လက်ခြေတို့ကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်၏။

---

၁ ကုဋိဟူသည်၊အလျား ၂၇—တောင်၊ အနံ ၁၅—တောင် ၁ ထွာ ၆-သစ်ထက် မကြီး အလျား ၄-တောင် အနံ ၄-တောင်အောက် မငယ်သောနေရာ အဆောက်အဦးတည်း တပါးသောအဆောက်အဦးကိုလည်း ရှဋ္ဌ ဥပစာအားဖြင့် ကုဋိဟုခေါ်သေး၏။

ယာပညာ၊ အကြောင်ပညာသည်။ မနုဿေသု၊ လူတို့၌။ သေဋ္ဌာ၊ မြတ်၏ဟူ၍။ အာဟု၊ ဆိုကုန်၏။ သာပညာ၊ ထိုပညာသည်။ မေ၊ ငါ့အား။ နဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိ။

ထိုအခါ မျောက်ကို ဤသို့သဘောရှိသော သင့်အား အဘယ်သို့လျှင် အိမ်၌ နေခြင်းသည် ပြည့်စုံနိုင်လတ္တံ့နည်းဟု ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချလိုသဖြင့် စာပေါင်းသောင်းသည် ဤဂါထာနှစ်ခုအပေါင်းကို ဆိုလေ၏။

ဧ္ အနဝဋ္ဌိတစိတ္တဿ၊ လဟုစိတ္တဿ ဒုဗ္ဘိနော၊
နိစ္စံ အဓုဝသီလဿ၊ သုခဘာဝေါ နဝိဇ္ဇတိ။

သော ကရဿာနုဘာဝံ တွံ၊ ဝီတိဝတ္တဿု သီလိယံ၊
သီတဝါတပရိတ္တာဏံ၊ ကရဿု ကုဋ္ဋိကံ ကပိ။

ဝါနရ၊ အိုမျောက်။ အနဝဋ္ဌိတစိတ္တဿ၊ မတည်တံ့ မငြိမ် သက်သော စိတ်ရှိသော။ လဟုစိတ္တဿ၊ ပေါ့သော လျင်သော စိတ် အကြံရှိသော။ ဒုဗ္ဘိနော၊ အဆွေခင်ပွန်းအား ပြစ်မှားတတ်သော။ နိစ္စံ၊ အမြဲ။ အဓုဝသီလဿ၊ မမြဲသောသီလ အကျင့်ရှိသောသူအား။ သုခဘာဝေါ၊ ချမ်းသာခြင်း၏ အဖြစ်သည်။ နဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိ။

ကပိ၊ အိုမျောက်။ သောတွံ၊ ထိုသင်သည်။ အာနုဘာဝံ၊ ပညာ၏ဖြစ်ခြင်း အကျိုးငှါအာနုဘော်ဟုဆိုအပ်သော ဥပါယ်တမျည်ကို။ ကရဿု၊ ပြုလေဦးလော့။ သီလိယံ၊ ညစ်နွမ်းခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော မျောက်တို့၏ အလေ့အလာကို။ ဝီတိဝတ္တဿု၊ လွန်စေဦးလော့။ သီတဝါတပရိတ္တာဏံ၊ ချမ်းခြေင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော လေကို တားမြစ်ရာ တားမြစ်ကြောင်းဖြစ်သော။ ကုဋ္ဋိကံ၊ နေရာအိမ်ကို။ ကရဿု၊ ပြုလေဦးလော့။

မျောက်သည်လည်း ဤစာပေါင်းသောင်းငှက်ကား ငါ့ကိုမရပ်သေ့ဖီ မတည်ကြည်သောစိတ်ရှိသည်ကိုငရင်း ပေါ့သောလျင်သောစိတ်ရှိသည်ကိုငရင်း အဆွေခင်ပွန်းအား ပြစ်မှားတတ်သည်ကိုငရင်း မမြဲသောသီလရှိသည်ကိုငရင်း ပြုလေဘိ၏။ ဤယခုအခါ၌ ထိုစာပေါင်းသောင်းငှက်အား အဆွေခင်ပွန်းအား ပြစ်မှားတတ်သည်၏အဖြစ်ကို ပြရပေတော့အံ့ဟု အသိုက်ကို ဆုတ်ဖဲ့ဖျက်ဆီး၍ ဖရိုဖရဲကြဲဖြန့်လေ၏ ထိုစာပေါင်းသောင်းငှက်ကား မျောက်သည် အသိုက်ကိုဆွဲငင်သော

ကာလ၌ပင် နံပါးတဘက်ဖြင့် ထွက်၍ ပျံသွားလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ စတုက္ကနိပါတ် သိင်္ဂါလသကုဏဇာတ်ဖြစ်သော ဓမ္မဒေသနာကို ဆောင်တော်မူ၍ ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူလေ၏။ ကျောင်းကိုဖျက်ဆီးသော ရဟန်းသည် ထိုအခါ မျောက်ဖြစ်ဘူးလေပြီ ကဿပမထေရ်သည် စာပေါင်းသောင်းငှက် ဖြစ်ဘူးလေပြီ ဤသို့ဇာတ်ကိုပေါင်းတော်မူပြီးလျှင် ချစ်သားရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းငယ်သည် ဤ ယခုအခါ၌သာ ဤသို့သဘောရှိသည် မဟုတ်သေး ရှေး၌လည်း ဆိုဆုံးမသော ခဏ၌ အမျက်ထွက်၍ စာပေါင်းသောင်းအသိုက်ကို ဖျက်ဆီး၏ ငါ့သားဖြစ်သော ကဿပအား ဤသို့သဘောရှိသော မလိမ္မာသောသူနှင့်တကွ နေရခြင်းထက် တယောက်ထည်းသာ နေရခြင်းသည် မြတ်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤဂါထာကို ဟောတော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

စရဉ္စေ နာဓိဂစ္ဆေယျ၊ သေယျံ သဒိသမတ္တနော။
ကေစရိယံ ဒဠှံ ကယိရာ၊ နတ္ထိ ဗာလေ သဟာယတာ။

စရံစရန္တော၊ ကလျာဏမိတ္တကိုရှာမှီးသောသူသည်။ အတ္တနော၊ မိမိထက်။ သေယျံ၊ သီလအစရှိသော ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ဖြင့် လွန်မြတ်သော သူကိုငင်း။ အတ္တနော၊ မိမိနှင့်။ သဒိသံ၊ သီလစသောဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ဖြင့်တူသောသူကိုငင်း။ စေနာဓိဂစ္ဆေယျ၊ အကယ်၍ မရငြားအံ့။ ကေစရိယံ၊တယောက်ထည်းသာ ကျင့်ခြင်းကို။ ဒဠှံ၊ မြဲစွာ။ ကယိရာ၊ ပြုရာ၏။ ကသ္မာ၊ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟူမူကား။ ဗာလေဗာလံ၊ မလိမ္မာသောသူကို။ နိဿာယ၊ မှီ၍။ သဟာယတာ၊ အပေါင်းအဘော်၏ဖြစ်ကြောင်း သီလစသော ဂုဏ်ကျေးဇူးသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။

ဒေသနာတော်၌ မှတ်ဘွယ်

[ကလျာဏမိတ္တတည်းဟူသော အဆွေခင်ပွန်းကောင်းကို ရှာမှီးလိုသော သူသည် သီလ, သမာဓိ, ပညာတို့ဖြင့် မိမိထက်သာလွန်သောသူကိုငင်း မိမိနှင့်တူမျှသောသူကိုငင်း ရှာမှီးရမည် သာလွန်သောသူကိုရလျှင် သီလစသည် တို့ဖြင့်တိုးပွါး၏ တူမျှသောသူကိုရလျှင်မဆုတ်ယုတ်မိမိအောက်ယုတ်ညံ့သော သူကား အတူတကွနေလျှင်ငင်း အတူတကွပေါင်းသင်း ဆက်ဆံသော်ငင်း သီလစသောဂုဏ်တို့မှ ဆုတ်ယုတ်တတ်၏ ထို့ကြောင့် ဤသို့သဘောရှိသော

ယုတ်ညံ့သောသူကို အစဉ်သနားခြင်း အစဉ်စောင့်ရှောက်ခြင်းမှ ကင်းသဖြင့် မမှိုဝဲမဆည်းကပ်အပ်ဟု ဘုရားဟောတော်မူသည် ထို့ကြောင့်သနားခြင်းကို အစွဲပြု၍ ဤသူသည် ငါ့ကိုအမှီပြုရသည်ရှိသော် သီလစသောဂုဏ်တို့ဖြင့်တိုးပွါးပေလတ္တံ့ ဟု နှလုံးပြုလျက် ထိုသူ့အထံမှ တစုံတခုသောပစ္စည်းအာမိသကို မတောင့်တဘဲ ချီးမြှောက်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ပါမူ အပြစ်မရှိပေ။ မစွမ်းနိုင်ပါမူကား တယောက်ထည်းသာ ကျင့်သောအကျင့်ကိုမြဲမြံစွာပြု၍ သွား, ရပ်, ထိုင်, လျောင်း လေးပါးသော ဣရိယာပုထ်အပေါင်း၌တယောက်ထည်းသာ နေထိုင်ရာ၏ အဘဲ့ကြောင့်ဆိုသော် စူဠသီလ, မဇ္ဈိမသီလ,မဟာသီလ, ဆယ်ပါးသောကထာဝတ္ထု, တဆဲ့သုံးပါးသော ဓုတင်ဂုဏ်ကျေးဇူး, ဝိပဿနာဂုဏ်ကျေးဇူး, မဂ်လေးပါး, ဖိုလ်လေးပါး, ဝိဇ္ဇာသုံးပါး, အဘိညာဉ်ခြောက်ပါး တည်းဟူသောအပေါင်းအဘော်၏ဖြစ်ကြောင်း "သဟာယတာ" မည်သော ဂုဏ်ကျေးဇူးသည် မလိမ္မာသောသူကို အမှီပြု၍ မရှိနိုင် မဖြစ်နိုင်ဟူလို။]

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

တရားဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ ကြွလာသော အာဂန္တုကရဟန်းသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။ ထိုမှတပါး များစွာသောသူတို့သည်လည်း သောတာပတ္တိဖိုလ်စသည်တို့သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။ လူများအပေါင်းအား အကျိုးရှိသော တရားဒေသနာဖြစ်တော်မူလေ၏။

မဟာကဿပမထေရ်မြတ်၏ တပည့်ဝတ္ထု ပြီး၏။

၃—အာနန္ဒာသူဌေးကြီး ဝတ္ထု

ပုတ္တာ မတ္ထိ—အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ နေတော်မူစဉ် [၁]အာနန္ဒာအမည်ရှိသောသူဌေးကြီးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

---

၁ အာနန္ဒ—ဟု ပုလ္လိင်အကာရန္တဖြင့်သာ ဆိုသင့်သော်လည်း မြန်မာတို့ခေါ်ဝေါ်မှု၌အာနန္ဒာဟု ပုလ္လိင် အာကာရန္တ ဆိုလေ့ရှိကြသည်။ သာရိပုတြာ အရိယာ သံဃာတို့၌လည်းနည်းတူ။

အာနန္ဒာသူဌေးကြီးသေ၍ လူ့ပြိတ္တာဖြစ်ခြင်း

သာဝတ္ထိပြည်၌ ကုဋေရှစ်ဆယ်ကြွယ်ဝသော စည်းစိမ်ဥစ္စာရှိသည်ဖြစ်၍ လွန်မင်းစွာနှမြောဝန်တိုသော သဘောရှိသော အာနန္ဒာအမည်ရှိသော သူဌေးတဦးသည်ရှိပေသတတ် ထိုအာနန္ဒာသူဌေးသည် လခွဲတိုင်းလခွဲတိုင်း ဆွေမျိုးဉာတကာတို့ကိုစည်းဝေးစေ၍ မူလသိရိအမည်ရှိသော မိမိ၏သားကို သုံးပါးသောအခါတို့၌ ဤသို့သော အဆုံးအမဩဝါဒကိုပေး၏။ ဤကုဋေလေးဆယ် မျှလောက်သော ပစ္စည်းဥစ္စာကိုများလှပြီဟူသောအမှတ်သညာကို မပြုလေလင့် ထင်ရှားရှိနေသော ဥစ္စာကို မပေးကမ်းအပ် အသစ်ဖြစ်သောဥစ္စာကို တိုးပွါးစေအပ် ဖြစ်စေအပ်၏ ထိုစကားမှန်၏တသပြာမျှဖြစ်သော ဥစ္စာကိုလည်း ကုန်ခန်းပျက်စီးအောင် ပြုသောသူအားဥစ္စာသည် တဖြည်းဖြည်း ကုန်သည်သာတည်း။ ထို့ကြောင့်—

အဉ္ဇနာနံ ခယံ ဒိသွာ၊ ဥပစိကာနဉ္စ အာစယံ။
မဓူနဉ္စ သမာဟာရံ၊ ပဏ္ဍိတော ဃရမာဝသေ။

ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသည်။ အဉ္ဇနာနံ၊ မျက်စဉ်းတို့၏။ ခယံစ၊ ကုန်ခြင်းကိုငင်း။ ဥပစိကာနံ၊ သေးငယ်စွာလှ ပိုးရွ ခြ တို့၏။ အာစယဉ္စ၊ တောင်ပို့ ဖြစ်အောင် ပေါင်းစုခြင်းကိုငင်း။ မဓူနံ၊ ပျားကောင်တို့၏။ သမာဟာရံစ၊ ပျားလပို့ ဖြစ်အောင် ပန်းယက်စုပေါင်းကာ ဆောင်ယူခြင်းကိုငင်း။ ဒိသွာ၊ ကြည့်ရှု၍။ ဃရံ၊ အိမ်ကို။ ဝါ၊ အိမ်၌။ အာဝသေ၊ အုပ်ချုပ်သချာ နေထိုင်ရာ၏။

ဤသို့ အဆုံးအမဩဝါဒကိုပေး၏ ထိုသူဌေးကြီးသည် နောက်အဘို့ဖြစ်သော တပါးသောအခါ၌ မိမိ၏ရွှေအိုးကြီးငါးလုံးကို မိမိ၏သားဖြစ်သော မူလသိရိအား မပြောမကြားမူ၍ ဥစ္စာကိုမှီ၍ဖြစ်သော နှမြောဝန်တိုခြင်းတည်းဟူသော အညစ်အကြေး ယှက်မှေးလိမ်းကျံလျက် စုတိပြောင်းကွေ့ သေလွန်ခြင်းကို ပြုရလေသောကြောင့်ထိုသာဝတ္ထိပြည်၏သာလျှင်တခုသောတံခါးအနီးရွာ၌ဒွန်းစဏ္ဍားတို့၏ အမျိုးတထောင်သည် နေထိုင်၏။ ထိုရွာတွင် ဒွန်းစဏ္ဍားမတယောက်၏ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေစွဲယူလေ၏။

သာဝတ္ထိပြည်ကြီးရှင် ဘုရင် ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် ထိုအာနန္ဒာသူဌေး၏ သေလွန်ခြင်းကို ကြားသိတော်မူသဖြင့် သူဌေး၏သားဖြစ်သော မူလ

သိရိကို ခေါ်စေပြီးလျှင် သူဌေးအရာ၌ထားတော်မူလေ၏။ ထိုဒွန်းစဏ္ဍားမျိုး တထောင်သည်လည်း တပေါင်းတစုတည်းသာလျှင် အခဖြင့်အမှုကိုပြုလျက်အသက်မွေးခြင်းအမှုကိုပြုနေရာ အာနန္ဒာသူဌေး၏ပဋိသန္ဓေစွဲယူနေသည်မှစ၍ အခကိုမရမျှတလောက်ရုံမျှကိုလည်း မရ ထိုမှနောက်၌လည်း ထမင်းတဆုပ်မျှကိုပင် မရသောကြောင့် ဒွန်းစဏ္ဍားတို့သည် ဤယခုအခါ ငါတို့သည် အမှုကို ပြုလုပ်ပါကုန်သော်လည်း ထမင်းတဆုပ်ကိုမျှလည်း မရကြကုန် ငါတို့၏ အတွင်း၌သူယုတ်မာမသည်ရှိသည်ဖြစ်တန်ရာ၏ဟုနှစ်ဘို့နှစ်စုဖြစ်ကြ၍ အကြင်မျှလောက်အာနန္ဒာသူဌေး၏ အမိအဘတို့သည် အသီးအခြားဖြစ်ကြကုန်၏။ ထိုမျှလောက် ခွဲခြားဝေဘန်၍ ဤအမျိုး၌ သူယုတ်မာမသည် ဖြစ်ပေါ်လေ၏ဟု ထိုအာနန္ဒာသူဌေး၏ မိခင်ဖြစ်သော ဒွန်းစဏ္ဍားမကို နှင်ထုတ်ကြလေကုန်၏။ ထိုမိခင် ဒွန်းစဏ္ဍားမသည်လည်း အကြင်မျှလောက် ထိုသူငယ်သည်ဝမ်း၌ တည်၏ ထိုမျှလောက်သောကာလပတ်လုံး မျှတလောက်ရုံသော ထမင်းကိုမျှလည်း ငြိုငြင်ဆင်းရဲစွာ ရှာဖွေပါမှ ရသည်ဖြစ်၍ သားကိုဖွားမြင်ရရှာလေ၏။ ထိုသူငယ်၏ လက်တို့သည်၎င်း ခြေတို့သည်၎င်း မျက်စိတို့သည်၎င်း နားတို့သည်၎င်း နှာခေါင်းသည်၎င်း ခံတွင်းသည်၎င်း ပကတိတည်ရှိမြဲတိုင်းသော အရပ်၌ မဟုတ်ကုန်။ ထိုသူငယ်သည် ဤသို့သဘောရှိသော အင်္ဂါကြီးငယ် ချို့တဲ့ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်ရကား မြေဘုတ်ဘီလူးကဲ့သို့ အလွန်အမင်း ဖောက်ပြန်စွာ အဆင်းမလှခြင်း ရှိသောသူငယ်ဖြစ်ရရှာလေ၏။

ဘဝဟောင်းကရွှေအိုးများ ပေါ်ပြခြင်း

ဤသို့အလွန်အပင်း အဆင်းမလှသော သူငယ်ဖြစ်သော်ငြားလည်း ထိုသူငယ်ကို မိခင်သည် မစွန့်ပစ်ရက်နိုင် ထိုစကားမှန်၏။ မိမိ၏ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေတည်နေလာသော သားသမီး၌ ချစ်ခင်စုံမက်နှစ်သက်မြတ်နိုးခြင်းသည် လွန်မင်းစွာ အားကြီးပေ၏။ ထိုဒွန်းစဏ္ဍားမသည် သားငယ်ကို ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာ မွေးကျွေးသုတ်သင်လျက် ထိုသားငယ်ကို ပွေ့ချီ၍ သွားသောနေ့၌ကား တစုံတခုကိုမျှ မရသောကြောင့် အိမ်၌ထားခဲ့၍ မိမိချည်းသွားသောနေ့၌ တဖန် ရနေကြ ရလေ၏။ ထို့နောက် ထမင်းစသော အစာအာဟာရအလို့ငှါ လှည့်လည်သွားလာ ရှာဖွေ၍ အသက်မွေးခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သောအခါ သူငယ်ကိုလက်၌ခွက်တခုထား၍ ချစ်သား

ငါတို့သည် သင်ချစ်သားကို အမှိုပြု၍ကြီးစွာသောဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်ကြရလေ ကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ အသင်ချစ်သားကို မွေးကျွေးသုတ်သင်ခြင်းငှါမစွမ်းနိုင်ကြကုန် ဤသာဝတ္ထိပြည်ကြီး၌ အထီးကျန်သောသူ ခရီးသွားသောသူ စသည်တို့၏ အကျိုးငှါ စီရင်အပ်သော ထမင်းတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုထမင်းရှိရာ၌ ထမင်း စသော အစာကို တောင်းရမ်းလှည့်လည် ရှာဖွေကာ အသက်မွေးလေလော့ဟု ဆို၍ သားငယ်ကိုစေလွှတ် စွန့်ပစ်ရရှာလေ၏။ ထိုသူငယ်သည် အိမ်စဉ်အတိုင်း အားဖြင့် လှည့်လည်လတ်သည်ရှိသော် အာနန္ဒာ သူဌေးကြီး ဖြစ်စဉ်အခါ ရှေး ယခင်က ဖြစ်ခဲ့ဘူးသော အိမ်နေရာသို့ရောက်သွားပြီးလျှင် ဘဝဟောင်းကိုသိစွမ်း နိုင်သော ဇာတိဿရဉာဏ် ရသည်ဖြစ်၍ မိမိ၏အိမ်သို့ ဝင်သွားလေ၏။ သုံးတန် သုံးထပ်ကုန်သော တံခါးမုခ်တို့၌ စောင့်သော တစုံတယောက်သောသူမျှ အမှတ် အသား မပြုလိုက်မိသဖြင့် လေးတန်မြောက် စတုတ္ထတံခါးမုခ်၌ မူလသိရိသူဌေး၏ သားငယ်တို့ မြင်ရသည်ရှိသော် လွန်စွာထိတ်လန့်သော နှလုံးရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ ငိုကြွေးမြည်တမ်းကြလေကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုသူငယ်ကို မူလသိရိသူဌေး၏ အလုပ်အကျွေး အစောင့်အရှောက် ယောကျ်ားတို့သည် ဘုန်းကြက်သရေမဲ့လှသော ဟယ်သူယုတ် ထွက်သွားလော့ ဟု ရိုက်နှက်ပုတ်ခတ် ထောင်းထုသတ်၍ ငင်ထုတ်ပြီးလျှင် တံမြက်ချေး စွန့်ရာ အရပ်၌ ပစ်ထားကြလေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အာနန္ဒာ မထေရ်လျှင် နောက်လိုက်ရဟန်းရှိသဖြင့် ဆွမ်းအလို့ငှါ လှည့်လည်လတ်သည်ရှိသော် ထိုအရပ် သို့ ရောက်တော်မူလျှင် အာနန္ဒာမထေရ်ကို ကြည့်တော်မူသဖြင့် ရှင်အာနန္ဒာ မထေရ် မေးတော်မူအပ်သည်ရှိသော် ထိုအကြောင်းကိုပြောကြား မိန့်မြွက်တော် မူသောကြောင့် အာနန္ဒာမထေရ်သည် မူလသိရိသူဌေးကို ခေါ်စေတော်မူလေ၏။ ထိုအခါ များစွာသော လူအပေါင်းတို့သည် စည်းဝေးကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား သည် မူလသိရိသူဌေးကိုခေါ်တော်မူ၍ ဤသူငယ်ကို သိ၏လောဟု မေးတော်မူ သဖြင့် မသိပါဘုရားဟု လျှောက်ကြားသည်ရှိသော် အသင်၏ ဘခင်ဖြစ်သော အာနန္ဒာသူဌေးကြီးပေတည်းဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် မယုံမကြည်ဖြစ်နေသော မူလ သိရိ သူဌေးကို အာနန္ဒာသူဌေးကြီး သင်၏သားအား ငါးလုံးသောရွှေအိုးကြီးကို ပြောကြားလေလော့ဟု မိန့်တော်မူ၍ ပြောကြားစေတော်မူသဖြင့် ယုံကြည်စေ

တော်မူလေ၏။ ထိုမူလသိရိသူဌေးသည် မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာဟု ဆည်းကပ်ခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။ ထိုမူလသိရိသူဌေးအား တရားဟောကြားတော်မူလို မြန်ရကား ဤဂါထာကို မိန့်တော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၆၂ ပုတ္တာ မတ္ထိ ဓနမတ္ထိ၊ ဣတိ ဗာလော ဝိဟညတိ။
အတ္တာဟိ အတ္တနော နတ္ထိ၊ ကုတော ပုတ္တာ ကုတော ဓနံ။

မေ၊ ငါ့အား။ ပုတ္တာ၊ သားသမီးတို့သည်။ အတ္ထိ၊ ရှိကုန်၏။ မေ၊ ငါ့အား။ ဓနံ၊ ဥစ္စာသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဗာလော၊ မလိမ္မာသောသူမိုက်သည်။ 'တဏှာယ၊ သားသမီးဥစ္စာတပ်ငြိကာဖြင့်'။ ဝိဟညတိ၊ ပင်ပန်းဆင်းရဲ၏။ ဧဝံပိ၊ ဤသို့ပင်ပန်းဆင်းရဲရပါသော်လည်း။ အတ္တာဟိ၊ မိမိပင်သော်လည်း။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ 'တာဏာယ၊ ကိုးကွယ်ရာ စောင့်ရှောက်ရာအကျိုးငှါ'။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ပုတ္တာ၊ သားသမီးတို့သည်။ ကုတော၊ အဘယ်မှာ ရှိကုန်အံ့နည်း။ ဓနံ၊ ဥစ္စာသည်။ ကုတော၊ အဘယ်မှာရှိနိုင်အံ့နည်း။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

တရားဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော သတ္တဝါတို့အား သစ္စာလေးပါးတရားအထူးကို သိခြင်းသည် ဖြစ်လေ၏။ လူများအပေါင်းအား အကျိုးရှိသော တရားဒေသနာဖြစ်တော်မူလေ၏။

အာနန္ဒာသူဌေးကြီးဝတ္ထု ပြီး၏။

၄–အထုပ်ဖြေတတ်သော ခိုးသူနှစ်ယောက် ဝတ္ထု

ယောဗာလော–အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် သူတပါးတို့၏ ဥစ္စာထုပ်ကို ဖြေဖျက်၍ ခိုးယူတတ်ကုန်သော ခိုးသူတို့ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

ခါးပိုက်နှိုက်သမား သောတာပန်တည်ခြင်း

အပေါင်းအဘော်ဖြစ်ကုန်သောနှစ်ယောက်သောခိုးသူတို့သည်တရားနာခြင်းငှါသွားကုန်သော လူအပေါင်းနှင့်တကွ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ လိုက်သွား၍ တယောက်သော ခိုးသူသည်ကား တရားစကားကို နာကြား၍နေသတတ် တယောက်သောခိုးသူသည်ကား မိမိခိုးယူရန်ဥစ္စာကိုသာ ကြည့်ရှု၍နေသတတ် ထိုနှစ်ယောက်ကုန်သော ခိုးသူတို့တွင် တယောက်သောခိုးသူသည် တရားတော်ကို နာလျက်ပင် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။ တယောက်သော ခိုးသူသည်ကား တရားနာသောသူတယောက်၏ ပုဆိုးစွန်း၌ ထုပ်သော ငါးပဲမျှသော အသပြာကိုခိုးယူ၍ရလေ၏။ ထိုသူ၏ ထိုငါးပဲမျှသော အသပြာသည် အိမ်၌ချက်ပြုတ်အပ်သော ထမင်းဟင်းဖြစ်လေ၏။ ဤမှတပါးသော တရားနာသော ခိုးသူ၏ အိမ်၌ကား မချက်မပြုတ်ရ ထိုအခါ၌ တရားနာသောခိုးသူကို အဘော်ဖြစ်သော ခိုးသူသည် မိမိ၏ဇနီးနှင့်အတူတကွ ပြက်ရယ်စကား ပြောကြားလျက် အသင်သည် အလွန်ပညာရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့် မိမိ၏အိမ်၌ ချက်ပြုတ်ရန် ထမင်းဟင်းလျာဘိုးမျှကိုသော်လည်းမရ မပြီးစေနိုင်ဟု ပြောဆိုလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားတရားတော်ကို ကြားနာရသောခိုးသူသည်ကား ဤသူသည် အလွန်တရာမိုက်မဲတွေဝေခြင်းကြောင့်သာလျှင် မိမိ၏ပညာရှိ တယောက်ဖြစ်ကြောင်းကို အောက်မေ့ဘိ၏ဟု ထိုအကြောင်းအရာကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ကြားအံ့သောငှါ ဆွေမျိုးဉာတကာတို့နှင့် အတူတကွ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့သွား၍လျှောက်ကြားလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ထိုဒါယကာအား တရားဟောတော်မူလို၍ ဤဂါထာကို မိန့်တော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၆၃ ယောဗာလော မညတိ ဗာလျံ၊ ပဏ္ဍိတောဝါ ပိ တေနသော။
ဗာလောစ ပဏ္ဍိတမာနီ၊ သ ဝေ ဗာလောတိ ဝုစ္စတိ။

ယောဗာလော၊ အကြင်သူမိုက်သည်။ဗာလျံ၊မိမိမိုက်သည်၏အဖြစ်ကို။ မညတိ၊ငါမိုက်သည်ဟုသိ၏။ သောဗာလော၊ ထိုသူမိုက်သည်။ တေန၊ ထိုမိုက်သည့်အဖြစ်ကိုသိသောအကြောင်းကြောင့်။ ပဏ္ဍိတောဝါပိ၊ ပညာရှိသည်မူလည်း။ ဝါ၊ ပညာရှိနှင့်တူသည်မူလည်း။ဟောတိ၊ဖြစ်၏။ယောဗာလော၊အကြင်သူမိုက်သည်။

ဗာလေ၁စ၊ မိုက်သည်ဖြစ်၍သာလျှင်။ ပဏ္ဍိတမာနီ၊ ငါပညာရှိဟုမှတ်၏။ သော ဗာလော၊ ထိုသူမိုက်ကို။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ဗာလောတိ၊ ဗာလဟူ၍။ ဝုစ္စတိ၊ဆိုအပ်၏။

ဒေသနာတော်၌ မှတ်ဘွယ်

[ငါသည် မသိမလိမ္မာ မိုက်မဲတွေဝေသောသူ တယောက်ဖြစ်၏ဟု အသိဥာဏ် အလိမ္မာရှိသော လူမိုက်သည် တပါးသောပညာရှိထံ ချဉ်းကပ် ခစားနိုင်သဖြင့် ပညာရှိဖြစ်အောင် ဆုံးမကံမြစ်သော ဩဝါဒကိုနားထောင် မှတ်ယူမိလျှင် သာမန်ပညာရှိသော်၎င်း လွန်ကဲသောပညာရှိကြီးသော်၎င်း ဖြစ်နိုင်ပေ၏။ အသိဉာဏ် အလိမ္မာကင်းသဖြင့် မိမိမိုက်မဲ တွေဝေသည့်အဖြစ်ကို မသိတတ်သော လူမိုက်သည်ကား ငါနှင့်တူသော ပညာဗဟုသုတ ရှိသောသူ မရှိ ငါနှင့်တူသောတရားဟောဆရာ, ငါနှင့်တူသောဝိနည်းဆောင်, ငါနှင့်တူသော ဓုတင်ဆောင်, အဘယ်မှာရှိအံ့နည်းဟု ပညာရှင်မှတ်ထင်လျက် တပါးသော ပညာရှိထံ မချဉ်းကပ် မခစား မသင်ကြား မဖြည့်ကျင့်ဘဲသာနေ၏ ထိုလူမိုက်သည် လူမိုက်အစစ်တယောက်၏အဖြစ်သို့သာ ရောက်ရရှာလေ၏ ဟူလို။]

ဒေသနာတော်၏အကျိုး

တရားဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ တရားနာသောခိုးသူ၏ အဆွေအမျိုးတို့နှင့် တကွ များစွာသော လူအပေါင်းသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။

အထုပ်ဖြေတတ်သော ခိုးသူနှစ်ယောက်ဝတ္ထု ပြီး၏

၅–အရှင်ဥဒါယီမထေရ်ဝတ္ထု

ယာဝဇီဝံပိစေ ဗာလော– အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌နေတော်မူစဉ် ဥဒါယီမထေရ်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

တရားမရဘဲ ပလ္လင်ထိုင်ခြင်း

ထိုအရှင် ဥဒါယီမထေရ်သည် မထေရ်ကြီးတို့သည် တရားသဘင်နေရာမှ ဖဲကြွတော်မူကုန်သည်ရှိသော် တရားသဘင်သို့သွား၍ တရားဟောပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ နေရာ၌

ထိုင်နေလေ့ရှိသတတ် ထိုအခါ တနေ့သ၌ ထိုအရှင်ဥဒါယိမထေရ်ကို အာဂန္တုက ရဟန်းတို့သည် မြင်သဖြင့် ဤအရှင်ကား များသောအကြားအမြင်ရှိသော မထေရ်ကြီးတပါး ဖြစ်ပေလတ္တံ့ဟု အောက်မေ့ မှတ်ထင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ခန္ဓာ စသည်နှင့် စပ်သော ပြဿနာကို မေးမြန်းလျှောက်ထားကြပြီးလျှင် တစုံတခု ကိုမျှ မသိသောသူဖြစ်ရကား ဤအရှင်ကား အဘယ်သို့သော အရှင်ဖြစ်လေ သနည်းဟု ဆိုလျက် မြတ်စွာဘုရားတို့နှင့်တကွ တကျောင်းတည်း၌ နေသည် ဖြစ် ပါလျက် ခန္ဓာ ဓာတ် အာယတန ကိုမျှလည်း မသိဟု ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချကာ အပြစ် တင်၍ ထိုအကြောင်းအရာကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ကြားကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအာဂန္တုက ရဟန်းတို့အား တရားဟောတော်မူလို၍ ဤဂါထာကို မိန့်တော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၆၄ ယာဝဇီဝံပိ စေ ဗာလော၊ ပဏ္ဍိတံ ပယိရုပါသတိ။
န သော ဓမ္မံ ဝိဇာနာတိ၊ ဒဗ္ဗီ သူပရသံ ယထာ။

ဒဗ္ဗီ၊ ဟင်းမွှေယောက်မသည်။ သူပရသံ၊ အစပ် အငန် အဖန် အခါး စသော အားဖြင့် ခြောက်ပါးဖြာဖြာ ဟင်း၏အရသာကို။ နဝိဇာနာတိ ယထာ၊ မသိနိုင် သကဲ့သို့။ ဧဝံ၊ ဤအတူ။ ဗာလော၊လူမိုက်သည်။ ယာဝဇီဝံပိ၊ အသက် ထက်ဆုံး လည်း။ ပဏ္ဍိတံ၊ ပညာရှိသောသူကို။ စေပယိရုပါသတိ၊ အကယ်၍ အတူတကွ နေလျက် ဆည်းကပ်သည်ဖြစ်ငြားအံ့။ သောဗာလော၊ ထိုသူမိုက်သည်။ ဓမ္မံ၊ ဘုရားဟောကြား မြတ်တရားကို။ နဝိဇာနာတိ၊ မသိ။

ဒေသနာတော်၏အကျိုး

တရားဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ အာဂန္တုကရဟန်းတို့သည်အာသဝေါ တရား တို့မှ စိတ်တို့သည် [၁]ကင်းလွတ်ကြလေကုန်၏။

အရှင်ဥဒါယိမထေရ်ဝတ္ထု ပြီး၏။

---

၁ ရဟန္တာသခင် အရှင်မြတ်တို့ဖြစ်ကုန်၏ ဟူလို။

၆—သုံးကျိပ်မျှသော ပါဝေယျကတိုင်းသား ရဟန်းတို့ ဝတ္ထု

မုဟုတ္တမပိဇေဝိညူ—အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရား သည်ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် သုံးကျိပ်မျှသော ပါဝေယျကတိုင်း သားရဟန်းများကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

တခဏဖြင့် တရားသိခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသည် [၁] မိန်းမတယောက်ကို လိုက်လံရှာဖွေကုန်သော သုံးကျိပ် သော ပါဝေယျကတိုင်းသားတို့အား ကပ္ပါသိက မည်သော တောအုပ်၌ ရှေးဦး စွာတရားကို ဟောကြားတော်မူလေ၏။ ထိုအခါ သုံးကျိပ်မျှသော အလုံးစုံသော သူတို့သည် ဖေဟိဘိက္ခု-ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်ကြပြီးလျှင် တန်းခိုးဖြင့်ပြီးသော သပိတ်သင်္ကန်းကိုဆောင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ တဆဲ့သုံးပါးသော ဓုတင်ကျင့်ဝတ်တို့ကို ဆောက်တည်ကာ ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်ကြကုန်သဖြင့် တဖန်လည်းရှည် စွာသောကာလလွန်ပြီးသောအခါမြတ်စွာဘုရားသို့ချဉ်းကပ်၍ [၂]အနမတဂ္ဂသုတ္တန် တရားဒေသနာကိုကြားနာရသဖြင့်ထိုနေရာ၌ပင်လျှင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ရောက်ကြ လေကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် ဤရဟန်း သုံးကျိပ်တို့သည်ကား အံ့သြဘွယ်ရှိစွ လျှင်မြန်စွာတရားတော်ကို ထိုးထွင်း၍သိအပ်ပေသည်တကားဟု တရားသဘင်၌ စကားကို ဖြစ်စေကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုစကားကို ကြားတော်မူ၍ ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤသုံးကျိပ်သောရဟန်းတို့သည် ယခုအခါ၌သာ တရားတော် ကို လျှင်မြန်စွာထိုးထွင်း၍ သိသည်မဟုတ်သေး ရှေးအခါ၌လည်း သုံးကျိပ်မျှ လောက်သော အဆွေခင်ပွန်း သေသောက်ကြူးတို့ဖြစ်၍ [၃]တုဏ္ဍိလဇာတ်၌ မဟာ တုဏ္ဍိလဝက်မင်း၏ တရားဟောခြင်းကို ကြားနာရ၍လည်း လျှင်မြန်စွာသာလျှင် တရားဒေသနာကို သိကြသဖြင့် ငါးပါးသောသီလတို့ကို ဆောက်တည်ကြလေ ကုန်ပြီ။ ထိုသို့သောအကြောင်းဥပနိဿယကြောင့် ယခုအခါ ထိုင်နေသောနေရာ

---

၁ ထိုမိန်းမကားသည် ပါဝေယျကတိုင်းသားတို့၏ အဘိုးတန် ရတနာတန်းဆာတို့ကို အလစ် ခိုးယူကာ ထွက်ပြေးသော ပြည့်တန်ဆာမတည်း။ ပြည့်တန်းဆာမဟူလို။

၂ အနမတဂ္ဂ မသိအပ်သော အစရှိသော · သံသရာနှင့် စပ်သော တရားဒေသနာ။

၃ ဤတုဏ္ဍိလဇာတ်သည် ငါးရာ့ငါးဆယ်ဇာတ် ဆဋ္ဌနိပါတ်သူ့စိတ်၌လာ၏။

ဌာနၵဲပင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ တရားဟော တော်မူလိုရကား ဤဂါထာကိုမိန့်တော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၆၅ မုဟုတ္တမပိ စေ ဝိညူ၊ ပဏ္ဍိတံ ပယိရုပါသတိ။
ခိပ္ပံ ဓမ္မံ ဝိဇာနာတိ၊ ဇိဝှါ သူပရသံ ယထာ။

ဇိဝှါ၊ လျှာသည်။ သူပရသံ၊ ဟင်း၏အရသာကို။ ဝိဇာနာတိ ယထာ၊ သိနိုင် သကဲ့သို့။ ဝိညူ၊ သိကြားလိမ္မာ ပညာရှိသောသူသည်။ မုဟုတ္တမပိ၊ တခဏမျှ လည်း။ ပဏ္ဍိတံ၊ပညာရှိသောသူကို။စေပယိရုပါသတိ၊ အကယ်၍ဆည်းကပ်သည် ဖြစ်ငြားအံ့။ ခိပ္ပံ၊ လျင်လျင်မြန်မြန်။ ဓမ္မံ၊ ဘုရားဟောကြား မြတ်တရားကို။ ဝိဇာနာတိ၊ သိ၏။

ဒေသနာတော်၏အကျိုး

တရားဒေသနာတော်၏အဆုံး၌များစွာသောရဟန်းတို့သည်အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။

သုံးကျိပ်မျှသော ပါဝေယျကတိုင်းသား ရဟန်းတို့ဝတ္ထု ပြီး၏။

၇—သုပ္ပဗုဒ္ဓကုဋ္ဌိဝတ္ထု

စရန္တိဗာလာ ဒုမ္မေဓာ—အစရှိသော ဤတရား ဒေသ နာတော်ကို မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် [၁]သုပ္ပဗုဒ္ဓမည်သော လူနူကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

တရားနာရန်ပါးဆောင်သေဆောင်မစွဲခြင်း

သုပ္ပဗုဒ္ဓ လူနူ၏ ဝတ္ထုကား ဥဒါန်းပါဠိတော်၌ လာသည်သာလျှင်တည်း ထိုအခါ သုပ္ပဗုဒ္ဓ လူနူသည် ပရိတ်သတ်အစွန်၌ ထိုင်နေလျက် မြတ်စွာဘုရား၏

[၁] သုပ္ပဗုဒ္ဓ၊ ကောင်းစွာနိုးကြားအောင်ပြုသောသူ အနာများစွာနှိပ်စက်အပ်သဖြင့်တညဉ့်လုံး အိပ်ဟန်ကာ ညည်းတွားရသောကြောင့် ၎င်းလမ်းခရီး၌ နေထိုင်သော လူတို့သည် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ မရောက်နိုင်ကြကုန် ကောင်းစွာ နိုးနိုးကြားကြား ရှိကြရကုန်၏ ဟုလို။

တရားတော်ကို ကြားနာရသဖြင့် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ရောက်ပြီးလျှင် မိမိရအပ်သော ဂုဏ်ကျေးဇူးကို မြတ်စွာဘုရားအားလျှောက်ကြားလိုသည်ဖြစ်၍ ပရိသတ်အလယ်၌ သက်ဝင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်သည်ဖြစ်ရကား များစွာသော လူအပေါင်းသည် ဘုရားရှင်ကို ရှိခိုးကာလိုက်သွားပြီးမှ ပြန်လည်ဆုတ်နစ် လာသောကာလ၌ ကျောင်းတော်သို့သွားလေ၏။ ထိုခဏ၌ နတ်တို့ကိုအစိုးရသော သိကြားမင်းသည် ဤသုပ္ပဗုဒ္ဓလူနူသည်ကား မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ မိမိရအပ်သော ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ထင်ရှားစွာပြုခြင်းငှါ အလိုရှိ၏ဟု သိမြင်သဖြင့် ထိုသုပ္ပဗုဒ္ဓလူနူကို စုံစမ်းဦးအံ့ဟု သွားရောက်ပြီးလျှင် ကောင်းကင်၌ရပ်တည်လျက်သာလျှင် ဤသို့ပြောဆိုလေ၏။ အိုသုပ္ပဗုဒ္ဓ သင်သည် လူ့လောက၌ ဆင်းရဲလှသော ဒုက္ခိတသတ္တဝါဖြစ်ပေသည် တောင်းခံမှစားသောက်ရသော အထီးကျန်သောသူ ဖြစ်ပေသည် ငါသည်-သင့်အား အပိုင်းအခြား အဆုံးမရှိသော ပစ္စည်းဥစ္စာကို ပေးကမ်းပေအံ့ ဘုရားသည်-ဘုရားမဟုတ် တရားသည်-တရားမဟုတ် သံဃာသည်-သံဃာမဟုတ် ငါ့အားဘုရားဖြင့် အကျိုးမရှိ ငါ့အားတရားဖြင့်-အကျိုးမရှိ ငါ့အား သံဃာဖြင့်-အကျိုးမရှိ ဟူ၍ဆိုပါလေလော့ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ သိကြားမင်းကို သုပ္ပဗုဒ္ဓလူနူသည် အသင်ကား အသူဖြစ်လေဘိသနည်းဟု မေးမြန်း ပြောဆိုလေ၏။ ငါကား သိကြားမင်းတည်းဟု ပြန်ပြောသဖြင့် အလွန်မိုက်ကန်းလှသဖြင့် အရှက်ကင်းပသော သိကြားမင်း သင်သည် ငါနှင့်အတူတကွ စကားပြောဆိုခြင်းငှါ မသင့်တင့် မလျော်ကပ်သော သဘောရှိသူဖြစ်ပေ၏ဟု ဆိုပြီးလျှင် အသင်သည် ငါ့ကို မကောင်းသော အလားရှိသောသူ ဟူ၍ရင်း သူဆင်းရဲဟူ၍ရင်း အထီးကျန်သူဟူ၍ရင်း ပြောဆိုဘိ၏။ ငါသည်ကား မကောင်းသော အလားရှိသောသူမဟုတ် လူဆင်းရဲမဟုတ် အထီးကျန်သောသူ မဟုတ် ငါသည် ချမ်းသာခြင်းသို့ ရောက်သောသူဖြစ်၏ ပစ္စည်းဥစ္စာ များစွာ ကြွယ်ဝသောသူ ဖြစ်၏။

သဒ္ဓါဓနံ သီလဓနံ၊ ဟိရိဩတ္တပ္ပိယံ ဓနံ။
သုတဓနဉ္စ စာဂေါစ၊ ပညာ ဝေ သတ္တမံ ဓနံ။

ယဿ ဧတေဓနာ အတ္ထိ၊ ဣတ္ထိယာ ပုရိသဿဝါ။
အဒလိဒ္ဒေါတိ တံ အာဟု၊ အမောဃံ တဿဇီဝိတံ။

၁—ယံသဒ္ဓါမနေဍ္ဍ၊ ရတနာသုံးပါး ကံ ကံ၏ အကျိုးကို ယုံကြည်ခြင်းလက္ခဏာရှိသော သဒ္ဓါတည်းဟူသော အကြောင်ဥစ္စာသည်ငှင်း။ ၂—ယံသီလမနေဍ္ဍ၊ စာရိတ္တ ဝါရိတ္တ သီလ တည်းဟူသော အကြောင်ဥစ္စာသည်ငှင်း။ ၃—ယံဟိရိမနေဍ္ဍ၊မကောင်းမှုမှ ရှက်ခြင်း လက္ခဏာရှိသော ဟိရိ တည်းဟူသော အကြောင်ဥစ္စာသည်ငှင်း။ ၄—ယံဩတ္တပ္ပိမနေဍ္ဍ၊ မကောင်းမှုမှ ထိတ်လန့်ခြင်းလက္ခဏာရှိသော ဩတ္တပ္ပတည်းဟူသော အကြောင်ဥစ္စာသည်ငှင်း။ ၅—ယံသုတမနေဍ္ဍ၊ သူတော်တရား အကြားအမြင်များခြင်း သုတ တည်းဟူသော အကြောင်ဥစ္စာသည်ငှင်း။ ၆—ယောစာဂေါ၊ ချီးမြှောက်ပေးကမ်း စွန့်ကြဲခြင်းစာဂ တည်းဟူသော အကြောင် ဥစ္စာသည်ငှင်း။ ဝေကေန္တေန၊ စင်စစ်အားဖြင့်။ သတ္တမံ၊ ခုနစ်ခုမြောက်ဖြစ်သော။ ၇—ယံပညာမနေဍ္ဍ၊ ယထာဘူတ သဘာဝကို သိစွမ်းနိုင်သော ပညာတည်းဟူသော အကြောင်ဥစ္စာသည်ငှင်း။ ဧတေဓနာ၊ ထိုဥစ္စာတို့သည်။ ယဿာ ဣတ္ထိယာဝါ၊အကြောင်မိန်းမအားငှင်း။ ယဿပုရိသဿဝါ၊ အကြောင်ယောကျ်ားအားငှင်း။ အတ္ထိသန္တိ၊ ရှိကုန်၏။ တံဣတ္ထိံဝါ၊ ထိုမိန်းမကိုငှင်း။ တံပုရိသံဝါ၊ ထိုယောကျ်ားကိုငှင်း။ အဒလိဒ္ဒေါတိ၊ မဆင်းရဲသော များသော ဥစ္စာရှိသောသူ ဟူ၍သာလျှင်။ ပဏ္ဍိတာ၊ ဘုရားအစရှိသော ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့သည်။ အာဟု၊ မိန့်ဆိုတော်မူကြလေကုန်ပြီ။တဿ၊ ထိုသူတော်ကောင်းဥစ္စာ ခုနစ်ဖြာနှင့်ပြည့်စုံသော ယောကျ်ား မိန်းမ၏။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ရှည်ခြင်းကို။ အမောဃံ၊ အချည်းနှီးမဟုတ်။သဖလန္တိ၊ အကျိုးရှိသော အသက်ရှည်ခြင်းဟူ၍။ ပဏ္ဍိတာ၊ ဘုရားအစရှိသော ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့သည်။ အာဟု၊ မိန့်ဆိုတော်မူကြလေက နုပြီ။

ဤဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော ခုနစ်ပါးအပြားရှိသော အရိယာ သူတော်ကောင်းတို့၏ ဥစ္စာတို့သည် ငါ့အား ထင်ရှား ရှိကုန်၏။ အကြောင်သူတို့အား ဤခုနစ်ပါးသော ဥစ္စာတို့သည်ရှိကုန်၏ ထိုသူတို့ကိုဘုရားတို့သည်ငှင်း ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အစရှိကုန်သော အရိယာသူတော်ကောင်း အပေါင်းတို့သည်ငှင်း သူဆင်းရဲဟူ၍ မိန့်ဆိုတော်မမူကြကုန်ဟု သိကြားမင်းကို ပြောဆိုလေ၏။

သုပ္ပဗုဒ္ဓနူနာဖေ့ခြင်း အတိတ်ကံ

သိကြားမင်းသည် ထိုသုပ္ပဗုဒ္ဓလူနူ၏တရားစကားကို ကြားနာရသဖြင့် သုပ္ပဗုဒ္ဓလူနူကို လမ်းခရီးအကြား၌ စွန့်ထားခဲ့၍ မြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်သို့ သွား

ရောက်ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် အလုံးစုံသော ထိုမိမိပြောသောစကား သုပ္ပဗုဒ္ဓပြန်ပြော သောစကားကို လျှောက်ကြားလေ၏။ ထိုအခါ သိကြားမင်းကို မြတ်စွာဘုရား သည် တကာတော်သိကြားမင်း တကာတော်ကဲ့သို့သော သိကြားတို့၏ အရာ သည်ရှင်း အထောင်သည်ရှင်း သုပ္ပဗုဒ္ဓလူနူကို ဘုရားသည် ဘုရားမဟုတ်ဟူ၍ ရှင်း တရားတော်သည် တရားတော်မဟုတ်ဟူ၍ရှင်း သံဃာတော်သည် သံဃာ တော်မဟုတ်ဟူ၍ရှင်းပြောဆိုစိမ့်သော်ငြါ မစွမ်းနိုင်သည်သာတည်းဟု မိန့်တော်မူ လေ၏။ သုပ္ပဗုဒ္ဓလူနူသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏အထံတော်သို့ သွားရောက်၍ မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ ပဋိသန္ဓာရစကားပြောကြားပြီးသည်ရှိသော် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာရအပ်သော တရားဂုဏ်ထူးကိုလျှောက်ကြားပြီးလျှင် နေရာမှထ၍ဖဲသွား လေ၏။ ထိုနောက်ဖဲသွား၍ မကြာမြင့်မီသာလျှင် ထိုသုပ္ပဗုဒ္ဓလူနူကို ပျိုမြစ်နုနယ် ငယ်သောသားရှိသော နွားမသည် ဇီဝိတိန္ဒြေမှ ချသတ်လေ၏။

[ထိုနွားမသည်ကား ပကတိသောနွားမမဟုတ် တယောက်သောဘီလူးမ သည် ပုက္ကုသာတိမင်း, ဗာဟိယဒါရုစီရိယ, တမ္ဗဒါဌိကခိုးသူသတ်, သုပ္ပဗုဒ္ဓ လူနူဟူသော ဤလေးယောက်သောသူတို့၏ တရာတရာစီလောက်တိုင်အောင် ခန္ဓာကိုယ် အတ္တဘောတို့ကို နွားမအယောင်ဆောင်၍ ဇီဝိတိန္ဒြေမှ ချသတ် ဘူးလေသတတ်။ ထိုလေးယောက်သောသူတို့သည် ရှေးလွန်လေပြီးသော အခါ သူဌေးသား လေးယောက်ဖြစ်ကြ၍ ပြည်ကြီးကြက်သရေ ဖြစ်သော တယောက်သော ပြည့်တန်ဆာမကို ဥယျာဉ်သို့ဆောင်၍ နေ့အတ္တိပတ်လုံး စည်းစိမ်ချမ်းသာကို မွေ့လျော်စွာ ခံစားပြီးလျှင်ညချမ်းသောကာလ၌ဤသို့ ပြောကြားတိုင်ပင်ကြကုန်၏ ဤအရပ်ဒေသ၌ ငါတို့မှတပါး အခြားသောသူ သည် တစုံတယောက်မျှမရှိ ဤမိန်းမအား ငါတို့ပေးအပ်သော အသပြာ တထောင်နှင့် ဝတ်ဆင်သောအလုံးစုံသော တန်းဆာကိုယူ၍ ဤပြည့်တန်း ဆာမိန်းမကို သတ်ပြီးမှသွားကြကုန်စို့အံ့ဟု ပြောကြား တိုင်ပင်ကြကုန်၏။ ထိုပြည့်တန်းဆာမသည် သူဌေးသားလေးယောက်တို့၏တိုင်ပင်ပြောဆိုသော စကားကိုကြားရလျှင် ဤသူတို့ကား အရှက်မရှိကုန်စွ ငါနှင့်အတူတကွ မွေ့ လျော်ပျော်ပါးပြီး၍ ယခုအခါ ငါ့ကိုသတ်ခြင်းငှါ အလိုရှိကြကုန်၏ ထိုသူတို့ အား ပြုအပ်သောအမှုကို သိရပေတော့အံ့ဟုကြံဆင်ခြင်ပြီးမှ ထိုပြည့်တန်း

မသည် ထိုသူဌေးသားတို့သတ်အပ်သည်ရှိသော် ငါသည်ဘီလူးမဖြစ်၍ ဤသူလေးယောက်တို့ ငါ့ကိုသတ်ကုန်သကဲ့သို့ပင် ငါသည်လည်း ထိုသူတို့ကို သတ်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သည်ဖြစ်ရပါလို၏ဟု ပတ္ထနာအမှု ဆုတောင်းခြင်းကို ပြုလေ၏။ ထိုအကျိုးဆက်ဖြင့် ဤသူလေးယောက်တို့ကို ဘီလူးမက သတ်လေဘိသတည်း။]

များစွာသောရဟန်းတို့သည် ထိုသုပ္ပဗုဒ္ဓလုဋ္ဌ၏စုတေမနေ သေလွန်ခြင်းကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ကြား၍ ထိုသုပ္ပဗုဒ္ဓ၏ လားရာဂတိကား အဘယ်ပါနည်း အဘယ်အကြောင်းကြောင့် နူနာစွဲသည်အဖြစ်သို့ရောက်ရပါလေသနည်း ဘုရားဟု မေးလျှောက်ကြလေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ရောက်၍ ထိုသုပ္ပဗုဒ္ဓလုဋ္ဌ၏ တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကြောင်းကိုဋ္ဌ တဂရသိခီအမည်ရှိသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်ကိုတွေ့မြင်၍ တံထွေးဖြင့် ထွေးလျက်မရိုမသေ ပြစ်မှားသောအမှုကို ပြုမိသောကြောင့် ရှည်ကြာစွာသော ကာလပတ်လုံး ငရဲ၌ကျက်ပြီးမှ ကံအကျိုးအကြွင်း၏အစွမ်းအားဖြင့် ဤယခုဘဝ၌နူနာစွဲကပ်ခြင်းရောက်ရလေ၏ဟု ထိုအကြောင်းကိုမိန့်ကြားတော်မူပြီးလျှင် ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤသတ္တဝါတို့သည် မိမိ မိမိအလို့ငှါ ခါးစပ်ပြင်းထန်သော အကျိုးကိုရစေတတ်သောအကုသိုလ်ကံကို ပြုကြကုန်လျက် ကျင်လည်ကုန်ဘိသည်ဟု အနုသန္ဓေကိုစပ်တော်မူ၍ ထိုထက်အလွန်ဖြစ်သော ဓမ္မဒေသနာတော်ကို ဟောကြားတော် မူလိုရကားဤဂါထာကို မိန့်တော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၆၆ စရန္တိ ဗာလာ ဒုမ္မေဓာ၊ အမိတ္တေနေဝ အတ္တနာ။
ကရောန္တာ ပါပကံ ကမ္မံ၊ ယံ ဟောတိ ကဋုကံ ဖလံ။

ဗာလာ၊ မျက်မှောက်တမလွန် နှစ်တန်သောအကျိုးကို မသိသဖြင့် မိုက်မဲတွေဝေကြကုန်သော။ ဒုမ္မေဓာ၊ ပညာမဲ့သောသူတို့သည်။ အမိတ္တေနေဝ၊ ရန်သူနှင့်တူသော။ အတ္တနာ၊ မိမိကိုယ်ဖြင့်။ ဝါ၊•အမိတ္တေနေဝအတ္တနာ၊ မိမိကိုယ်လျှင် ရန်သူ ရှိသည်ဖြစ်၍။ ပါပကံ၊ ယုတ်မာသော။ ကမ္မံ၊ အကုသိုလ်ကံတရားကို။ ကရောန္တာ၊ပြုကြကုန်လျက်။ စရန္တိ၊ ကျင်လည်ကြကုန်၏။ ယံ၊ ယင်းအကုသိုလ်

ကံတရားသည်။ ကဋ္ဌကံ ဖလံ၊ ခါးစပ်ကျင်နာ မခံသာအောင်ဆင်းရဲသောအကျိုး ရှိသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ များစွာသောသူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်စသည် တို့သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။

သုပ္ပဗုဒ္ဓကုဋ္ဌိဝတ္ထု ပြီး၏။

၈—လယ်ထွန်ယောက်ျား ဝတ္ထု

နတံကမ္မံ ကတံ သာခု— အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် လယ်ထွန်ယောက်ျား တယောက်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

ငွေထုပ်လော မြွေဆိုးလော မှတ်သားဘွယ်

ထိုလယ်ထွန်ယောက်ျားသည် သာဝတ္ထိပြည်မှ မနီးမဝေးသောအရပ်၌ တခု သောလယ်ကိုထွန်ယက်နေသတတ်။ ခိုးသူတို့သည် ရေပြွန်ပေါက်ဖြင့်သာလျှင်မြို့သို့ ဝင်၍ တဦးသောပစ္စည်းဥစ္စာကြွယ်ဝချမ်းသာသောအမျိုးအိမ်၌ဥမင်လိုင်ခေါင်းကို ဖျက်ဆီးဖေါက်ထွင်း၍ များစွာသော ရွှေငွေတို့ကိုယူပြီးလျှင် ရေပြွန်ပေါက်ဖြင့် သာလျှင် ထွက်ခဲ့ကြလေကုန်၏။ တယောက်သောခိုးသူသည် အဘော်ခိုးသူတို့ကို လှည့်ပတ်ပြီးလျှင် အသပြာတထောင်ဝင် အိတ်တလုံးကို ခါးတောင်းကျိုက်၌ ထားလျက် ထိုလယ်သို့သွား၍ အဘော်ခိုးသူတို့နှင့်ဥစ္စာကိုခွဲဝေကာယူပြီးမှ သွား လေသည်ရှိသော် ခါးတောင်းကျိုက်မှကျသော အသပြာတထောင်ဝင် အိတ်ကို မမှတ်သားမိ သတိမရဖြစ်လေ၏။ ထိုနေ့၌ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်စောစော မိုးသောက်သောအခါ လောကကို ကြည့်ရှုတော်မူသည် ရှိသော် ထိုလယ်ထွန် ယောက်ျားကိုကိုယ်တော်မြတ်၏ဉာဏ်တော်တည်းဟူသော ကွန်ယက်၏အတွင်း၌ ဝင်လာသည်ကိုမြင်ရတော်မူသဖြင့် အသို့ဖြစ်လတ္တံ့နည်းဟု စူးစမ်းဆင်ခြင်တော် မူပြန်သည်ရှိသော် ဤလယ်ထွန်ယောက်ျားသည် နံနက်စောစောကပင်လျှင် လယ်

ထွန်ခြင်းငှါသွားလတ္တံ့. ဥစ္စာရှင်တို့သည် ခိုးသူတို့၏ ခြေရာကိုလိုက်၍ ခါးတောင်းကျိုက်မှုကျသော အသပြာထောင်ထုပ်အိတ်ကိုမြင်လျှင် ထိုလယ်ထွန်ယောက်ျားကို ဖမ်းယူကုန်လတ္တံ့. ငါဘုရားကိုထား၍ ထိုလယ်ထွန်ယောက်ျားအား တပါးသောသက်သေမည်သည် မဖြစ်လတ္တံ့. သောတာပတ္တိမဂ်၏ ဥပနိဿယသည်လည်း ထိုလယ်ထွန်ယောက်ျားအား ရှိ၏ ထိုလယ်သို့ ငါဘုရားကြွခြင်းငှါ သင့်လျော်ပေ၏ဟု ဤအကြောင်းကိုမြင်တော်မူလေ၏။

ထိုလယ်ထွန်ယောက်ျားလည်း နံနက်စောစောကပင်လျှင် လယ်ထွန်ခြင်းငှါ သွားခဲ့လေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်လျှင် နောက်လိုက်ရဟန်းရှိသဖြင့် ထိုလယ်တောသို့ ကြွသွားတော်မူလေ၏။ လယ်ထွန်ယောက်ျားလည်း မြတ်စွာဘုရားကိုမြင်သဖြင့် သွားတွေ့၍ ဘုန်းတော်သခင် အရှင်ဘုရားကို ရှိသေမြတ်နိုး ရှိခိုးပြီးတဖန် လယ်ထွန်ခြင်းငှါ အားထုတ်လေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်ထိုလယ်ထွန်ယောက်ျားနှင့် တစုံတခုသောစကားကို မိန့်ကြားပြောဆိုတော်မမူဘဲသာလျှင် အသပြာထောင်ထုပ် အိတ်၏ကျရာအရပ်သို့ ကြွသွားတော်မူ၍ ထိုအသပြာ ထောင်ထုပ်အိတ်ကို မြင်တော်မူလျှင် အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်ကို ချစ်သား အာနန္ဒာ လျင်သော အဆိပ်ရှိသော မြွေကို ကြည့်ရှုစမ်းလော့ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသောမြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်မြင်ပါသည် ပြင်းထန်သော အဆိပ်ရှိသော မြွေပါဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ၏။ လယ်ထွန်ယောက်ျားသည်လည်း ထိုစကားကိုကြားရ၍ ဤနေရာ အရပ်သည် အခါဟုတ်သည်ဖြစ်စေ အခါမဟုတ်သည်ဖြစ်စေ ငါ၏သွားလာရာ အရပ်တည်း။ ဤနေရာအရပ်၌ လျင်သောအဆိပ်ရှိသော မြွေရှိ၏ဟု ကြံပြီး ျင် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤမျှသော စကားကိုသာ မိန့်တော်မူ၍ ဖဲကြွသွားတော်မူသည်ရှိသော် ထိုမြွေကိုဆောင်ယူအံ့ဟု နှင်တံကို ကိုင်ယူလျက် သွားရောက်သည်ရှိသော် အသပြာထောင်ထုပ်ကိုမြင်၍ ဤသပြာထုပ်ကို ရည်ညွှန်းတော်မူသဖြင့် မြတ်စွာဘုရားမိန့်တော်မူသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု နှလုံးသွင်း၍ အသပြာအိတ်ကိုယူဆောင်ပြီး ဆုတ်နစ်ပြန်လည်ခဲ့လေ၏။ လိမ္မာထက်မြက်သော ဉာဏ်ပညာ မရှိသည့်အဖြစ်ကြောင့် တခုသောအရပ်၌ ထား၍ မြေမှုန့်ဖြင့် ဖုံးအုပ်ပြီးလျှင် တဖန် လယ်ထွန်ခြင်းငှါ အားထုတ်ပြန်လေ၏။

ဘုရားကြောင့် အသက်ဘေးမှ ချမ်းသာခြင်း

လူတို့သည်လည်း နံနက်မိုးသောက် အလင်းသို့ရောက်သောအခါ အိမ်၌ ခိုးသူတို့သည် ပြုအပ်သော အခြင်းအရာ အမှုကိုမြင်ရသဖြင့် ခြေရာ အစဉ်အတိုင်း ကြည့်ရှုကာ လိုက်လျက် ထိုလယ်တောအရပ်သို့ ရောက်သွားကြရာ ထိုအရပ် ဒေသ၌ ခိုးသူတို့ဥစ္စာ ခွဲဝေရာဖြစ်သော နေရာအရပ်ကို တွေ့မြင်ရပြီးလျှင် လယ်ထွန် ယောကျ်ား၏ ခြေရာကို မြင်ပြန်လေကုန်၏။ ဥစ္စာရှင်တို့သည် ထိုလယ်ထွန်ယောကျ်ား၏ ခြေရာကို အစဉ်လျှောက်သဖြင့် သွားကြရာ ဥစ္စာထားရာအရပ်ကို မြင်သဖြင့် မြေမှုန့်ကိုယက်၍ ထားအပ်သော ဥစ္စာထုပ်ကို ယူပြီးလျှင် သင်သည် အိမ်၌ လုယက်ဖျက်ဆီး ခိုးယူပြီးမှ လယ်ကို ထွန်နေလေဟန်ကဲ့သို့ လှည့်လည်ဘိသည်ဟု ခြိမ်းချောက်မောင်းမဲ ထောင်းပုတ်ရိုက်နှက်ကာ ဆောင်ယူ၍ မင်းကြီးအား ပြလေကုန်၏။ မင်းသည်လည်း ထိုအကြောင်းအရာကို ကြားတော်မူသဖြင့် လယ်ထွန်ယောကျ်ားအား သတ်စေအံ့သောငှါ အမိန့်အာဏာကို ပေးလေ၏။ မင်းချင်းယောကျ်ားတို့သည် ထိုလယ်ထွန်ယောကျ်ားကို လက်ပြန်ချည်နှောင်၍ တပြာကြိမ်လုံးတို့ဖြင့်လည်း ရိုက်ခတ်ကုန်လျက် သတ်ရာသင်းချိုင်းသို့ ဆောင်ယူကြလေကုန်၏။ ထိုလယ်ထွန်ယောကျ်ားသည် တပြာကြိမ်လုံးဖြင့် ရိုက်ခတ် အပ်သည်ရှိသော် တပါးသော တစုံတခုသော စကားကို မမြည်တမ်းမမြွက်ဆိုမူ၍ ပဿာနန္ဒ အာသီဝိသောတိ။ ပဿာမိ ဘဂဝါ ဃောရဝိသော-ဟူသောစကားကိုသာ မြည်တမ်းမြွက်ဆိုလျက် သွားလေသတည်း။

[အဓိပ္ပါယ်က "ချစ်သားအာနန္ဒာ လျှင်သောအဆိပ်ရှိသော မြွေကို ကြည့်ရှုစမ်းလော့-ဤကားဘုရားစကားတော်" ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်မြင်ပါသည် ပြင်းထန်သော အဆိပ်ရှိသော မြွေပါဘုရား - ဤကား ရှင်အာနန္ဒာစကားတော်" ဟူသော စကားကိုသာ မြွက်ဆို၏ ဟူလို]

ထိုအခါ လယ်ထွန်ယောကျ်ားကို မင်းချင်းယောကျ်ားတို့သည် အသင်သည် ဘုရားသဗ္ဗညု၏ငှင်း အာနန္ဒာမထေရ်၏ငှင်း စကားကိုသာ မြည်တမ်း မြွက်ဆိုဘိ၏ ဤဆိုခြင်းကား အကြောင်းအသို့နည်းဟု မေးမြန်းသဖြင့် မင်းကြီးကို ဖူးမြင်ရပါမူကား ပြောကြားပါအံ့ဟု ဆိုသည်ရှိသော် မင်းကြီး၏အထံသို့သွား၍

မင်းကြီးကိုလျှောက်ကြား သံတော်ဦးတင်ကြလေကုန်၏။ ထိုအခါ လယ်ထွန်ယောက်ျားကို မင်းကြီးသည် အဘဲ့ကြောင့် ဤသို့မြွက်ဆိုဘိသနည်းဟု မေးတော်မူသဖြင့် လယ်ထွန်ယောက်ျားက အရှင်မင်းမြတ် အရှင့် ကျွန်တော်မျိုးသည် ခိုးသူမဟုတ်ရပါဟု လျှောက်တင်ပြီးလျှင် လယ်ထွန်ခြင်းငှါ ထွက်သွားသော ကာလမှစ၍ ဖြစ်ခဲ့သမျှ အဖုံဖုံသော အကြောင်းမျိုးအစုံကို မင်းကြီးအား လျှောက်ကြားသံတော်ဦးတင်လေ၏။ မင်းကြီးလည်း ထိုသူ၏တင်လျှောက်ချက်စကားကို ကြားသိတော်မူရ၍ အချင်းတို့ ဤသူသည် လောက၌ မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်အစစ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို သက်သေညွှန်ပြပေ၏ ထိုသူ၏ အပေါ်၌ ပြစ်ချက်ကိုတင်၍ အပြစ်ပေးခြင်းငှါ မသင့်လျော် မလျှောက်ပတ်လေ ငါသည် ဤအရာ၌ ပြုအပ်သောအခြင်းအရာကို သိအောင်ပြုရလတ္တံ့ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် ထိုလယ်ထွန်ယောက်ျားကိုခေါ်၍ ညချမ်းသောအခါ မြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်သို့သွားရောက်ပြီးလျှင် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား တရံတခါ ရှင်တော်မြတ် ဘုရားတို့သည် အာနန္ဒာမထေရ်နှင့် အတူတကွ ဤလယ်ထွန်ယောက်ျား၏ နေထိုင်ရာ အရပ်သို့ ကြွသွားတော်မူဘူးပါသလော ဘုရားဟု မြတ်စွာဘုရားကို မေးလျှောက်လေ၏။

တကာတော်မင်းကြီး ငါဘုရား ကြွသွားတော်မူဘူးသည် မှန်ပေ၏ဟု မိန့်တော်မူလျှင် ထိုအရပ်၌ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားတို့သည် အဘယ်ကို မြင်တော်မူခဲ့ပါသနည်းဟု မေးလျှောက်ကြားပြန်လေ၏။ တကာတော်မင်းကြီး တထောင်ဝင်သော အသပြာအိတ်ကို မြင်ခဲ့ရပေ၏ဟု မိန့်တော်မူလျှင် မြင်တော်မူပြီးသော အခါ အဘယ်သို့သောစကားကို မိန့်ဆိုတော်မူပါသနည်းဘုရားဟု မေးလျှောက်ပြန်လေ၏။ တကာတော်မင်းမြတ် ဤမည်သောစကားကို မိန့်ဆိုခဲ့ပေသည်ဟု မိန့်တော်မူလျှင် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ဤလယ်ထွန်ယောက်ျားသည် ရှင်တော်မြတ်ဘုရားတို့ကဲ့သို့သော ညွှန်ပြစရာ သက်သေကို မပြုခဲ့နိုင်သည် ဖြစ်ခဲ့ပါအံ့ ဇီဝိတိန္ဒြေတည်နေခြင်းကို မရတော့ပါပြီ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားတို့သည် မိန့်ဆိုတော်မူခဲ့သောစကားကို ဆိုခြင်းကြောင့် ထိုလယ်ထွန်ယောက်ျားသည် အသက်ကို ရအပ်ပါပြီ ဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ၏။ ထိုစကားကြား၍ မြတ်စွာဘုရားသည် တကာတော်မင်းကြီး ဟုတ်မှန်ပေ၏။ ငါ

(၁) ၁၄၂-၂၇

ဘုရား သည်လည်း ဤမျှသောစကားကိုသာမိန့်ကြား၍ ကြွသွားတော်မူခဲ့ပေ၏။ ပညာရှိသောသူမည်သည်ကား အကြင်အမှုကိုပြု၍ နောင်တဖန် ပူပန်ရ၏။ ထိုအမှုကိုမပြုကျင့်အပ်ပေဟု အနုသန္ဓိကိုစပ်၍ တရားဟောတော် မူလိုရကား ဤဂါထာကို မိန့်တော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၆၇ န တံကမ္မံ ကတံ သာဓု၊ ယံ ကတွာ အနုတပ္ပတိ။
ယဿ အဿုမုခေါ ရောဒံ၊ ဝိပါကံ ပဋိသေဝတိ။

ယံကမ္မံ၊ အကြင်အမှုကို။ ကတွာ၊ ပြု၍။ အနုတပ္ပတိ၊ အဖန်တလဲလဲ စိုးရိမ်ရ၏။ ကတံ၊ ပြုအပ်သော။ တံကမ္မံ၊ ထိုအမှုသည်။ နသာဓု၊ မကောင်း။ ယဿ ကမ္မဿ၊ ယင်းမကောင်းမှုကံ၏။ ဝိပါကံ၊ အကျိုးကို။ အဿုမုခေါ၊ မျက်ရည်ဖြင့် စွတ်သောမျက်နှာရှိသည်ဖြစ်၍။ ရောဒံ-ရောဒန္တော၊ ငိုကြွေးလျက်။ ပဋိသေဝတိ၊ မှီဝဲခံစားရ၏။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ လယ်ထွန်ယောက်ျား ဥပါသကာသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။ စည်းဝေးရောက်လာကုန်သော ရဟန်းတို့သည်လည်း သောတာပတ္တိဖိုလ် စသည်တို့သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။

လယ်ထွန်ယောက်ျားဝတ္ထု ပြီး၏။

၉—သုမနပန်းသည်ဝတ္ထု

တဥ္စကမ္မံ ကတံ သာဓု—အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းဒတော်၌ နေတော်မူစဉ် သုမနမည်သော ပန်းသည်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

အသက်မငဲ့ဘဲ ခွန့်စားကာ လှူဒါန်းခြင်း

ထိုသုမနပန်းသည်သည် နေ့တိုင်းမပြတ် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကြီးရှင် ဘုရင် ဗိမ္ဗိသာရ မင်းမြတ်ကို နံနက်စောစော အချိန်၌သာ ရှစ်ကွမ်းစား ရှစ်စလယ်သော မြတ်လေးပန်းတို့ဖြင့် ခစားဆည်းကပ် ဆက်သသည်ရှိသော် ရှစ်ခုသောအသပြာ

တို့ကိုရလေသတတ် ထိုအခါ တနေ့သ၌ ထိုပန်းသည်သည် ပန်းတို့ကိုယူ၍မြို့သို့ဝင်ကာမျှ၌သာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသောရဟန်းအပေါင်း ခြံရံလျက် [1]ခြောက်သွယ်သော အဆင်းရှိသော ရောင်ခြည်တော်တို့ကို လွှတ်တော်မူ၍ ကြီးကျယ်စွာသော မြတ်စွာဘုရား၏ အာနုဘော်တော်ဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်တွင်းသို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ ကြွဝင်တော်မူလေ၏။ ထိုစကားကို ထင်ရှားအောင်ဆိုဦးအံ့ မြတ်စွာဘုရားသည် တရံတခါ ခြောက်သွယ်သော အဆင်းရှိသော ရောင်ခြည်တော်တို့ကို သင်္ကန်းတော်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်း၍ ယူဇနာသုံးဆယ်ရှိသော ခရီးကို အင်္ဂုလိမာလအား ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်းငှါ ကြွသွားတော်မူသကဲ့သို့ရင်း မထင်မရှား ဆွမ်းခံကြွသွားသော ရဟန်းကဲ့သို့ လှည့်လည်ကြွသွားတော်မူ၏။ တရံတခါ၌ကား ခြောက်သွယ်သော အဆင်းရှိသော ရောင်ခြည်တော်တို့ကို လွှတ်တော်မူ၍ ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ဝင်တော်မူခြင်းစသည်တို့ကဲ့သို့ လှည့်လည်ကြွသွားတော်မူ၏။ ထိုနေ့၌လည်း ကိုယ်တော်မှခြောက်သွယ်သော အဆင်းရှိသော ရောင်ခြည်တော်တို့ကို လွှတ်တော်မူလျက် ကြီးကျယ်စွာသော မြတ်စွာဘုရား၏ အာနုဘော်တော်ဖြင့်ရင်း ကြီးကျယ်စွာသော ဘုရားရှင်၏တင့်တယ်စံပယ်ခြင်းဖြင့်ရင်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ကြွဝင်တော်မူလေ၏။

သုမနပန်းသည်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ရတနာစေတီအထွတ်နှင့်တူလှစွာသော ကိုယ်တော်မြတ်၏ အတ္တဘောတော်ကို ဖူးမြင်ရလျှင် သုံးဆဲ့နှစ်ပါးသော ယောကျ်ားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာတော်ကြီး ရှစ်ဆယ်သော လက္ခဏာတော်ငယ်တို့ဖြင့် တင့်တယ်ခြင်း အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သော ကိုယ်တော်ကို ကြည့်၍ ကြည်ညိုသောစိတ်ရှိသဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအား အဘယ်သို့သော လွန်ကဲသော ပူဇော်ခြင်းအမှုကို ပြုရပါအံ့နည်းဟု ကြံစည်ပြီးလျှင် တစုံတခုမျှသော တပါးသောပစ္စည်းဝတ္ထုကိုမမြင်သောကြောင့် ဤမြတ်လေးပန်းတို့ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို ပူဇော်အံ့ဟုကြံပြီးမှတဖန်လည်း ဤပန်းတို့သည်ကား မင်းကြီးအားနေ့တိုင်းမပြတ် ခစားဆည်းကပ် ဆက်သအပ်သော ပန်းတို့ဖြစ်ကုန်၏။ မင်းကြီးသည် ဤပန်းတို့ကို မရသည်ရှိသော် ငါ့ကို နှောင်ဖွဲ့မှုလည်း နှောင်ဖွဲ့ပေရာ၏ သတ်မှုလည်း သတ်ပေရာ၏ တိုင်းပြည်မှ နှင်ထုတ်မှုလည်း နှင်ထုတ်ပေရာ၏ အသို

၁ ညို, ရွှေ, နီ, ဖြူ, မောင်း (သပြေမှည့်ရောင် အနီရင့်) ဖြိုးဖြိုးဖြက်ဖြက် တခဲနက်ဟူသော ရောင်ခြည်တော် အဆင်းခြောက်ပါးတည်း။

လျှင် ပြုရပါအံ့နည်းဟု စဉ်းစားဆင်ခြင်၏။ ထိုအခါ ထိုသုမနပန်းသည်အားဤသို့ သောအကြံသည်ဖြစ်လေ၏ ပြည်ကြီးသခင် ဘုရင်မင်းကြီးသည် ငါ့ကိုသတ်လို မူလည်း သတ်စေတော့ နှောင်ဖွဲ့လိုမူလည်း နှောင်ဖွဲ့စေတော့ တိုင်းပြည်မှ နှင် ထုတ်လိုမူလည်း နှင်ထုတ်စေတော့ ထိုမင်းကြီးသည် ငါ့အား ပေးသော်လည်း ဤခန္ဓာကိုယ်အတ္တဘော၌ အသက်မွေးလောက်ရုံမျှသော ပစ္စည်းဥစ္စာကိုသာ ပေး လေရာ၏။ မြတ်စွာဘုရားကိုပူဇော်လှူဒါန်းရခြင်းသည်ကား ငါ့အားများစွာသော ကမ္ဘာကုဋေတို့၌ အစီးအပွားဖြစ်ခြင်းငှါလည်း ချမ်းသာခြင်းငှါလည်း ထိုက်၏ဟု အကြံဖြစ်ပြီးလျှင် မိမိ၏အသက်ကိုမြတ်စွာဘုရားအား စွန့်လွှတ်လေ၏။ ထိုသုမန ပန်းသည်သည် အကြင်မျှလောက်သောကာလ၌ ငါ၏ ကြည်ညိုသောစိတ်သည် မတွန့်တို မဆုတ်နစ် ထိုမျှသောက်သောကာလ၌သာလျှင် ပူဇော်ခြင်းကိုပြုပေ တော့အံ့ဟု အလွန်ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အဖန်ဖန်တက်ကြွသော စိတ်ရှိ သည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို လှူဒါန်းပူဇော်လေ၏။

ဘုရားရှင်တန်ခိုးတော်၏ အံ့ဩဘွယ်

အဘယ်သို့ လှူဒါန်းပူဇော်သနည်းဟူမူကား ရှေးဦးစွာ နှစ်ဆုပ်မျှသောပန်းတို့ ကိုမြတ်စွာဘုရား၏အထက်၌ကြဲမြှောက်ပစ်လိုက်လေ၏ ထိုပစ်အပ်သောပန်းဆုပ် တို့သည် ဦးထိပ်မဏိတော်ထက်၌ ဗိတာန်မျက်နှာကြက်ဖြစ်၍ တည်ကုန်၏။ တပါး သောပန်းနှစ်ဆုပ်တို့ကို ကြဲမြှောက်ပစ်လိုက်ပြန်လေသော် ထိုပန်းနှစ်ဆုပ်တို့သည် လကျာ်လက်နံပါးတော်ဖြင့် ပန်းအမိုးအကာအဖြစ်အားဖြင့် အောက်သို့တွဲလျား ကျဆင်းလျက်တည်ကုန်၏။ တပါးသောပန်းနှစ်ဆုပ်တို့ကို ကြဲမြှောက်ကာပစ်လိုက် ပြန်လေသော် ထိုပန်းဆုပ်တို့သည် ကျောက်ကုန်းနံပါးတော်ဖြင့် အောက်သို့ တွဲ လျားကျဆင်းလျက် ရှေးနည်းအတူသာလျှင် တည်ကုန်၏။ တပါးသောပန်း နှစ်ဆုပ်တို့ကို ကြဲမြှောက်ကာ ပစ်လိုက်ပြန်လေသော် ထိုပန်းဆုပ်တို့သည် လက်ဝဲ လက်နံပါးတော်ဖြင့် အောက်သို့ တွဲလျားကျဆင်းလျက် ရှေးနည်းအတူသာလျှင် တည်ကုန်၏။ ဤသို့လျှင်ရှစ်စလယ်ရှစ်ကွမ်းစားအတိုင်းအရှည်ရှိသောပန်းတို့သည် ရှစ်ဆုပ်ဖြစ်၍ လေးပါးသောအရပ်တို့၌ မြတ်စွာဘုရားကိုခြံရံလျက် တည်ကြလေ ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ရှေ့တည့်တည့်မှကား ကြွသွားတော်မူစရာ တံခါးမကြီး တမျှသာလျှင် ဖြစ်လေ၏ ပန်းတို့၏အညှာတို့သည် အတွင်း၌တည်ကုန်၏ ပွင့်

ရွက်ပွင့်ချပ်တို့သည်ကား အပသို့ရှေးရှုမျက်နှာမူကြကုန်၏ မြတ်စွာဘုရားသည် ငွေပြားငွေချပ် ဝန်းရံအပ်သကဲ့သို့ဖြစ်၍ ကြွသွားတော်မူလေ၏။ ပန်းတို့သည် စိတ်စေတနာမရှိသော အဝိညာဏကပင် ဖြစ်ကုန်သော်လည်း စိတ်စေတနာ ရှိသော သဝိညာဏကဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရားကိုမှီ၍ စိတ်စေတနာရှိဘိသကဲ့သို့ မပြိုမပျက်မပြုတ်မကျမူ၍ ဘုရားရှင်နှင့် အတူတကွသာလျှင် သွားကြကုန်၏ ရပ်တော်မူရာ ရပ်တော်မူရာဌာန၌ ရပ်တည်ကြကုန်၏။

ဘုရားရှင်၏ ကိုယ်တော်မှ တသိန်းမျှလောက်သော လျှပ်စစ်နွယ်တို့ ပမာ ရောင်ခြည်တော် များစွာတို့သည် ရစ်သန်းပြိုးပြက် ထွက်တော်မူကြလေကုန်၏ ရှေ့တော်မှရင်း နောက်တော်မှရင်း လကျာ်တော်မှရင်း လက်ဝဲတော်မှရင်း ဦးခေါင်းတော်၏ အထက်တော်မှရင်း မပြတ်မလပ်ထွက်သော ရောင်ခြည်တော် တို့သည် အထူးထူးအားဖြင့် ထွက်ခွါပြေးသန်း ကြွမြန်းတော်မူကြကုန်၏ တခု သော ရောင်ခြည်တော်မျှလည်း ရှေးရှုရာ ရှေးရှုရာ အရပ်သို့သာလျှင် မပြေး သွားသေးမူ၍ ခပ်သိမ်းသောရောင်ခြည်တော်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို သုံးကြိမ် တိုင်တိုင် လကျာ်ရစ်လှည့်လည်သည်ကိုပြု၍ ပျိနုသောထန်းပင်၏ ပင်စည်လုံးပတ် ပမာဏရှိကုန်လျက် ရှေ့တော်မှသာလျှင် ပြေးသွားကြကုန်၏ အလုံးစုံသော ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကြီးသည် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် တုန်လှုပ် ချောက်ချားလေ၏။ ပြည်တွင်းကိုးကုဋေ ပြည်ပကိုးကုဋေ အားဖြင့် တဆဲ့ရှစ်ကုဋေတို့တွင် တယောက် သော ယောကျာ်းသည်ရင်း တယောက်သော မိန်းမသည်ရင်း လှူဒါန်း ဘွယ်ရာ သော ဆွမ်းကိုယူ၍ အိမ်မှမထွက်သောသူမည်သည်မရှိ များစွာသော လူအပေါင်း သည် ရဲရင့်စွာသောအသံကို ကြွေးကြော်လျက် ပုဆိုးဦးရစ်မြှောက်ခြင်း ပစ်ခြင်း တထောင်တို့ကို ပြုသည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ရှေ့တော်မှသာလျှင် သွားလေ၏ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း သုမနပန်းသည်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ထင်ရှားအောင် ပြုခြင်းငှါ သုံးဂါဝုတ် အတိုင်းအရှည်ရှိသော မြို့တွင်း၌ စည်လှည့်လည်သော ခရီးလမ်းဖြင့်သာ ကြွတော်မူလေ၏။ သုမနပန်းသည်၏ ကိုယ်အလုံးသည် [၁] ငါးပါး

၁ ပီတိ-ငါးမျိုး။ ၁—ခုဒ္ဒကာပီတိ အနည်းငယ်နှစ်သက်ခြင်း။ ၂—ခဏိကာပီတိ တခဏ နှစ်သက်ခြင်း။ ၃-ဩက္ကန္တိကာပီတိ သက်ဝင်၍ နှစ်သက်ခြင်း။ ၄—ဥဗ္ဗေဂါပီတိ ကောင်းကင်သို့ လွင့်ဘက်စေတတ်သော နှစ်သက်ခြင်း။ ၅-ဖရဏာပီတိ ကိုယ်အလုံးပြန့်နှံ့သော နှစ်သက်ခြင်း။

အပြားရှိသော ပီတိဖြင့် ထက်ဝန်းကျင်ပြည့်လေ၏။ ထိုပန်းသည်သည် အနည်းငယ် သာလျှင် မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူတကွ လှည့်လည်၍ ဆေးဒန်းမြင်းသီလာ အပြင်၌ ငုတ်လျှိုးသကဲ့သို့ ဘုရားရောင်ခြည်တော်တို့၏ အတွင်းသို့ဝင်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ချီးမွမ်းရှိခိုးပြီးလျှင် ပန်းမရှိသော အချည်းနှီးသော ခြင်းတောင်းကို သာလျှင် ယူငင်၍ နေအိမ်သို့ပြန်လေ၏။

လင်အလှူရခြင်းကြောင့် မယားစိတ်ပူပန်ခြင်း

ထိုအခါ သုမနပန်းသည်ကို မယားခင်ပွန်းမက ပန်းတို့သည် အဘယ်မှာနည်းဟု မေး၏ မြတ်စွာဘုရားကိုသာ ငါလှူဒါန်း ပူဇော်လိုက်ပြီဟု ပြောဆိုလျှင် ယခုအခါ၌ ဘုရင်မင်းမြတ်အတွက် အသို့ပြုပါအံ့နည်းဟု မေးပြန်လေ၏ မင်းကြီးသည် ငါ့ကိုသတ်လိုလည်း သတ်စေ တိုင်းပြည်မှ နှင်ထုတ်လိုမူလည်း နှင်ထုတ်စေ ငါသည်အသက်ကို စွန့်လွှတ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ပူဇော်လှူဒါန်း၏ အလုံးစုံသောပန်းတို့ကား ရှစ်ဆုပ်မျှတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏ ဤသို့ သဘောရှိသည် မည်သော လှူဒါန်းပူဇော်ခြင်းသည်ဖြစ်၏ လူများအပေါင်းသည် တထောင်မျှ လောက်ကုန်သော ကြွေးကြော်ခြင်း သာဓုခေါ်ခြင်းတို့ကို ပြုလျက် မြတ်စွာ ဘုရားနှင့် အတူတကွ လိုက်သွား၏။ ဤသို့များစွာသော လူအပေါင်းကြွေးကြော်သော ဤအသံသည် ထိုငါပန်းပူဇော်ရာ အရပ်၌ အံ့ဘွယ်သရဲဖြစ်၍ ကြွေးကြော်ကြသော အသံပေတည်းဟု ပြောပြလေ၏။

ထိုအခါ သုမနပန်းသည်၏ မယား ခင်ပွန်းမသည် မိုက်မဲ တွေဝေလှသည် ဖြစ်သောကြောင့် ဤသို့သဘောရှိသော အံ့ဩဘွယ်ရာ တန်းခိုးပြာဋိဟာ၌ ကြည်ညိုနှစ်သက်ခြင်းမည်သည်ကို မဖြစ်စေမူ၍ ထိုသုမနပန်းသည်ကို ဆဲရေး ရေရွတ်လျက် ပြည့်ရှင်မင်းတို့မည်သည်ကား ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော သဘော ရှိကုန်၏ တကြိမ်မျှဖြစ်သော အမျက်ကြောင့် လက်ခြေစသည်တို့ကိုဖြတ်ခြင်းဖြင့် များစွာသောအကျိုးစီးပွါးမဲ့ကို သော်လည်း ပြုတတ်ကုန်၏။ အသင်ပြုအပ်သော ထိုပြစ်မှုကြောင့် ငါ့အားလည်း အကျိုးစီးပွါးမဲ့သည် ဖြစ်ရာ၏ဟု ပြောဆို မြည်တမ်းကာ သားငယ်တို့ကိုယူ၍ မင်းအိမ်နန်းတော်သို့ သွားပြီးလျှင် မင်းကြီး အထံသို့ ချဉ်းကပ်သဖြင့် မင်းကြီးက ချဉ်းကပ်ခြင်းအကြောင်းကား အဘယ်

နည်းဟု မေးတော်မူလတ်သော် ထိုမိန်းမက အရှင်မင်းမြတ် ကျွန်တော်မ၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သော ဤသုမနပန်းသည်သည် အရှင်မင်းမြတ်တို့အား ဆက်သရန် ပန်းတို့ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို လှူဒါန်းပူဇော်၍ အချည်းနှီးသော လက်ရှိသည် ဖြစ်၍ အိမ်သို့ပြန်လာပါသဖြင့် ပန်းတို့သည် အဘယ်မှာနည်းဟု ကျွန်တော်မက မေးမြန်းသောအခါ ဤမည်သော စကားကို ပြောဆိုပါသည် ကျွန်တော်မသည် ထိုသူကို ဆဲရေးရေရွတ် ခြိမ်းချောက်လျက် ပြည့်ရှင်မင်းတို့ မည်သည်ကား ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော သဘောရှိကုန်၏ တကြိမ်မျှဖြစ်သော အမျက် ကြောင့် လက်ခြေစသည်တို့ကို ဖြတ်ခြင်းဖြင့် များစွာသော အကျိုးစီးပွါးမဲ့ကို သော်လည်း ပြုတတ်ကုန်၏ အသင်ပြုအပ်သော ပြစ်မှုကြောင့် ငါ့အား လည်း အကျိုးစီးပွါးမဲ့သည်ဖြစ်ရာ၏ဟု ပြောဆိုမြည်တမ်း၍ ထိုသုမနပန်းသည် ကိုပယ်စွန့်၍ ဤနန်းတော်သို့ ရောက်လာရပါသည် ထိုသူ ပြုအပ်သောအမှုသည် ကောင်းသည်မူလည်းဖြစ်စေ မကောင်းသည်မူလည်းဖြစ်စေ ထိုအမှုသည် ထိုသူ အားသာလျှင် ဖြစ်ပါစေ ကျွန်တော်မသည် ထိုသူကို အပြတ်အစဲ စွန့်ပစ်အပ် သည့်အဖြစ်ကို အရှင်မင်းမြတ် သိတော်မူပါဘုရားဟု လျှောက်တင်လေ၏။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားကို ပဌမရှေးဦး ဖူးမြင်ရခြင်းအားဖြင့် ပင်လျှင် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်ခဲ့လေရကား သဒ္ဓါတရား အားကြီးသော နှစ်သက်ကြည်ညိုခြင်းရှိသော အရိယာသာဝကဖြစ်တော်မူသောကြောင့် ကြံဆင် ခြင်တော်မူသည်မှာ ဩော် အံ့ဘွယ်ရှိလေစွတကား ဤမိန်းမသည် အလွန်မိုက်မဲ တွေဝေလေစွတကား ဤသို့သဘောရှိသော ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်၌သော်လည်း နှစ်သက်ကြည်ညိုခြင်းကို မဖြစ်စေနိုင်ဟု ကြံဆင်ခြင်တော်မူ၏။ ထိုဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးသည် ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်းထွက်သကဲ့သို့ ဖြစ်၍ မယ်မင်းမ သင်အသို့ဆိုဘိသနည်း ငါ့အား ဆက်သရန် ပန်းတို့ဖြင့် ထိုပန်းသည်သုမနသည် လှူဒါန်းပူဇော်ခြင်းကိုပြုလေသလောဟု မေးတော်မူသည်ရှိသော် အရှင်မင်းမြတ် ဟုတ်မှန်ပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်တင်ပြန်လေ၏။ ယခုအခါ ထိုပန်းသည်သုမန ကိုစွန့်ပစ်သဖြင့် ကောင်းသောအမှုကို သင်ပြုအပ်ပေ၏ ထိုသုမနသည် ငါဘုရင် မင်းမြတ်၏ ပန်းတို့ဖြင့် လှူဒါန်းပူဇော်ခြင်းကို ပြုလေဘိသည် ထိုပန်းသည်သုမန အား ပြုအပ်သောအမှုကို ငါသိအောင်ပြုရပေတော့အံ့ဟု ပြောဆို၍ထိုမိန်းမ

ကိုလွှတ်လိုက်ပြီးလျှင် လျင်မြန်စွာ မြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်သို့သွား၍ ရှိခိုး လျက် မြတ်စွာဘုရားနှင့် အတူတကွသာလျှင် လှည့်လည်လေ၏။

သုမနပန်းသည် သဗ္ဗဥ္ဇကဆုရခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသည်မင်းကြီး၏ စိတ်ကြည်ညိုခြင်းကို သိတော်မူ၍ စည်လှည့် လည်သောခရီးလမ်းဖြင့် မြို့တွင်းသို့လှည့်လည်ပြီးလျှင်မင်း၏အိမ်နန်းတော် တံခါး ဝသို့ ကြွသွားတော်မူလေ၏။ မင်းသည် သပိတ်တော်ကိုယူ၍ နန်းတော်တွင်းသို့ သွင်းဆောင်ခြင်းငှါ အလိုရှိ၏ မြတ်စွာဘုရားသည်ကား မင်းယင်ပြင်၌သာ နေတော်မူလိုသောအခြင်းအရာကို ပြတော်မူ၏ မင်းကြီးသည် ထိုအကြောင်းကို သိ၍ လျင်စွာ မဏ္ဍပ်ကိုပြုကြကုန်လော့ဟု မိန့်ခြင်းကြောင့် ထိုခဏ၌သာလျှင် မဏ္ဍပ်ကိုပြုစေလေ၏ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာအပေါင်းနှင့်တကွ ထိုင် နေတော်မူလေ၏။

[မြတ်စွာဘုရားသည်အဘယ့်ကြောင့်မင်းအိမ်နန်းတော်သို့ဝင်တော်မမူလေ သနည်း ဟူမူကား မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့သောအကြံတော်သည် ဖြစ်ပေ သတတ် ငါဘုရားသည် နန်းတော်တွင်းသို့ ဝင်၍ ထိုင်နေတော် မူသည် အကယ်၍ ဖြစ်ခဲ့ငြားအံ့ လူများအပေါင်းသည် ငါဘုရားကိုဖူးမြင်ခြင်းငှါ မရ ပေလတ္တံ့ သုမနပန်းသည်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးသည် ထင်ထင်ရှားရှား မဖြစ်ပေ လတ္တံ့ မင်းယင်ပြင်၌ထိုင်နေတော်မူသောငါဘုရားကိုမူကား လူများအပေါင်း သည် ဖူးမြင်ခြင်းငှါ ရပေလတ္တံ့ သုမနပန်းသည်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးသည်လည်း ထင်ထင်ရှားရှားဖြစ်ပေလတ္တံ့ဟု ဤသို့သောအကြံဖြစ်တော်မူလေ၏။ ထို စကားမှန်၏ ဂုဏ်ရှိသောသူတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို မြတ်စွာဘုရားတို့သည် သာလျှင် ထင်ရှားသည်ကိုပြုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ကြကုန်၏ ကြွင်းသောလူများ အပေါင်းသည် ဂုဏ်ရှိသောသူတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဆိုသည်ရှိသော် မထင် ရှားစေလို ဝန်တိုလျှို့ဝှက်တတ်၏။]

လေးခုကုန်သော ပုဆိုးအလား ပန်းအပြားတို့သည် လေးပါးကုန်သော အရပ်မျက်နှာအဘို့တို့၌ တည်နေကြကုန်၏ လူများအပေါင်းသည် မြတ်စွာ ဘုရားကိုခြံရံ၏ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရား အမှူးရှိသော ရဟန်း

သံဃာတော်အပေါင်းကို မွန်မြတ်သော ဆွမ်းခဲဘွယ် ဘောဇဉ် အာဟာရဖြင့် လုပ်ကျွေး ဆက်ကပ်လှူဒါန်း၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသော အခါ အနုမောဒနာ ပြုတော်မူ၍ ရှေးနည်းဖြင့်သာလျှင် လေးခုသော ပန်းအပြားတို့ဖြင့် ခြံရံအပ်လျက် မြတ်သောရဲရင့်သောအသံကို ရွတ်ဆိုပြီးလျှင် များစွာသောလူအပေါင်း ခြံရံကာ ကျောင်းတော်သို့ ကြွတော်မူလေ၏။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားကို အစဉ်လိုက်၍ ပို့လိုက်ပြီးမှ ဆုတ်နစ် ပြန်လည်လာခဲ့ပြီးလျှင် သုမနပန်းသည်ကို ခေါ်စေတော်မူ၍ ငါ့အား ဆက်သွင်းခြင်းငှါ ယူဆောင်၍လာခဲ့သော ရှစ်စလယ်ရှစ်ကွမ်းစား ဖြစ်သောပန်းတို့ဖြင့် အဘယ်သို့ နှလုံးသွင်းခြင်းကို ပြု၍ မြတ်စွာဘုရားကို လှူဒါန်းပူဇော်ဘိသနည်းဟု မေးမြန်းတော်မူ၏။ သုမနပန်းသည်က အရှင်မင်းမြတ် ပြည့်ရှင်မင်းကြီးသည် ငါ့အား သတ်လိုမူလည်း သတ်စေတော့ တိုင်းနိုင်ငံမှ နှင်ထုတ်လိုမူလည်း နှင်ထုတ်စေတော့ဟု ဆို၍ အသက်ကို စွန့်လွှတ်ပြီးလျှင် လှူဒါန်းပူဇော် လိုက်ပါသည် ဘုရားဟု လျှောက်တင်လေ၏။ မင်းကြီးသည် သင်ကား ယောကျ်ားမြတ် မည်ပေသည်ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဆင်ရှစ်စီးတို့ကိုရင်း မြင်းရှစ်စီးတို့ကိုရင်း ကျွန်မိန်းမ ရှစ်ယောက်တို့ကိုရင်း ကျွန်ယောကျ်ား ရှစ်ယောက်တို့ကိုရင်း မြတ်သောတန်းဆာ ရှစ်ခုတို့ကိုရင်း ပေးတော်မူပြီးလျှင် အသပြာ ရှစ်ထောင်တို့ကိုလည်း နန်းတော်တွင်းမှ ထုတ်ဆောင်၍ အလုံးစုံသော တန်းဆာတို့ဖြင့် တန်းဆာဆင်အပ်သော ရှစ်ယောက်သော သွီးကညာ မိန်းမတို့ကိုရင်း အခွန်ကျေးလက် ကောင်းစွာထွက်ကုန်သော ရှစ်ခုကုန်သော ရွာမြတ်တို့ကိုရင်း ဤသို့ ဤ(၈)လုံးစုံ ရှစ်ခုစီရှိသော သဗ္ဗဋ္ဌကအမည်ရှိသော ပေးအပ်သော ဆုတော်လာဘ်တော်ကို ပေးသနားတော်မူလေ၏။

ပစ္စေကဗောဓိဆု ဗျာဒိတ်ပေးခြင်း

အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်သည် ကြံဆင်ခြင်တော်မူသည်မှာ ယနေ့ နံနက်အခါမှစ၍ ရဲရင့်သောကောင်းချီးပေးသံ တထောင်တို့သည်ရင်း ပုဆိုးဦးရစ်တထောင် ပစ်မြှောက်ခြင်းတို့သည်ရင်း ဖြစ်စေကုန်၏။ သုမနပန်းသည်အား ခံစားရလတ္တံ့သော အကျိုးအာနိသံသကား အဘယ်သို့ ဖြစ်လတ္တံ့နည်းဟု ကြံဆင်ခြင်တော်မူပြီးလျှင် အရှင် အာနန္ဒာမထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို မေးလျှောက်လေ၏။

(ဓ) ၁၄၂-၂၅

ထိုအခါ အရှင်အာနန္ဒာကို မြတ်စွာဘုရားသည် ချစ်သားအာနန္ဒာ ဤပန်းသည် သည် အနည်းငယ်မျှသာ ဖြစ်သော ကောင်းမှုကို ပြုအပ်ပြီဟု မမှတ်သားလေလင့် ဤသူသည် ငါဘုရားအား အသက်ကိုစွန့်၍ ပူဇော်ခြင်းကိုပြုလေ၏ ထိုပန်းသည် သည် ဤသို့ငါဘုရား၌ စိတ်ကိုကြည်ညိုစေရသောကြောင့် ဤသို့ ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ဤဂါထာကို ဟောတော်မူလေ၏။

ကပ္ပါနံ သတသဟဿံ၊ ဒုဂ္ဂတိံ နာဂမိဿတိ။
ဌတွာ ဒေဝမနုဿေသု၊ ဖလံ တေဿ ကမ္မုနော။
ပစ္ဆာ ပစ္စေက သမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ သုမနော နာမ ဘဝိဿတိ။

အာနန္ဒ၊ ချစ်သားအာနန္ဒာ။ တေဿ ကမ္မုနော၊ ထိုကောင်းမှုကံ၏။ ဖလံ၊ အကျိုးသည်။ ကပ္ပါနံ၊ ကမ္ဘာတို့၏။ သတသဟဿံ၊ တသိန်းကာလ ပတ်လုံး။ ဒုဂ္ဂတိံ၊ ငရဲ တိရစ္ဆာန် ပြိတ္တာ အသုရကာယ် အပါယ်လေးပါး မကောင်းသော အလားသို့။ နာဂမိဿတိ၊ မသွားမလာရလတ္တံ့။ ဒေဝမနုဿေသု၊ နတ်ပြည် လူ့ ပြည်တို့၌။ ဌတွာ၊ တည်၍။ ပစ္ဆာ၊ နောက်ကာလ၌။သုမနော နာမ၊သုမနအမည် ရှိသော။ ပစ္စေကသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည်။ ဘဝိဿတိ၊ အမှန်စင်စစ် ဖြစ်ပေ လတ္တံ့။

မြတ်စွာဘုရားသည် ကျောင်းတော်သို့ကြွသွားတော်မူ၍ ဂန္ဓကုဋီသို့ ဝင်တော် မူသောအခါ ထိုမြတ်လေးပန်းတို့သည် တံခါးမုခ်၌ ကျလေကုန်၏ ညချမ်း သောအခါ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ သုမနပန်းသည်၏ ပြုအပ်သော ကောင်းမှုကံသည် အံ့ဩဘွယ်ရှိလေစွတကား သက်တော်ထင်ရှားရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားအား အသက်ကို စွန့်လွှတ်၍ ပန်းလှူဒါန်းပူဇော်ခြင်းကို ပြုသဖြင့် ထိုခဏ၌ပင် သဗ္ဗဋ္ဌကမည်သော ဆုတော်လာဘ်တော်ကို ရလေပြီဟူသော စကား ကို ဖြစ်စေကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဂန္ဓကုဋီတိုက်တော်မှ ထွက်တော်မူ၍ ကြွသွားခြင်းသုံးပါးတို့တွင် တပါးပါးသောကြွသွားတော်မူခြင်းဖြင့် တရားသဘင် သို့ ကြွသွားတော်မူ၍ မြတ်စွာဘုရားနေရာတော်၌ ထိုင်နေ သီတင်း သုံးတော်မူ ပြီးလျှင် ချစ်သားရဟန်းတို့ ယခုငါဘုရား ကြွလာတော်မူဆဲကာလ၌ အဘယ် စကားဖြင့် စည်းဝေးနေထိုင်ကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူခြင်းကြောင့် ဤမည် သော စကားဖြင့် စည်းဝေး နေထိုင်ကြပါသည်ဘုရားဟု နားတော်လျှောက်သော်

ချစ်သားရယာန်းတို့ ခြေဲ်ဟုတ်ပေ၏။ အကြင်သို့သော အမှုကို ပြုအပ်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် နောင်တတဖန် စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းသည် မဖြစ်နိုင် အောက်မေ့တိုင်း အောက်မေ့တိုင်းသော ခဏ၌ ဝမ်းမြောက်ခြင်းသည် သာလျှင် ဖြစ်၏။ ဤသို့သဘောရှိသော ကောင်းမှုကံကို ပြုအပ်သည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ တရားဟောတော်မူလိုရကား ဤဂါထာကိုမိန့်တော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၆၈ တဉ္စ ကမ္မံ ကတံ သာဓု၊ ယံ ကတွာ နာနုတပ္ပတိ။
ယဿ ပတီတော သုမနော၊ ဝိပါကံ ပဋိသေဝတိ။

ယံကမ္မံ၊ အကြင်အမှုကို။ ကတွာ၊ ပြု၍။ နာနုတပ္ပတိ၊ နောင်တ တဖန်မပူပန်ရပေ။ ယဿကမ္မဿ၊ အကြင်ကံ၏။ ဝိပါကံ၊ အကျိုးကို။ ပတီတော၊ ပီတိအဟုန်ဖြင့် နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍။ သုမနော၊ သောမနဿအဟုန်ဖြင့် ဝမ်းမြောက်သည်ဖြစ်၍။ ပဋိသေဝတိ၊ မှီဝဲသုံးဆောင်ရ၏။ တဉ္စကမ္မံ၊ ထိုကောင်းမှုကံကိုသာလျှင်။ ကတံ၊ ပြုရခြင်းသည်။ သာဓု၊ ကောင်းလှပေ၏။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော သတ္တဝါတို့အား အကျွတ်တရားကိုရခြင်းသည် ဖြစ်လေ၏။

သုမနပန်းသည်ဝတ္ထု ပြီး၏။

၁၀–ဥပ္ပလဝဏ်ထေရီမ ၀တ္ထု

မဓုဝ မညတိ–အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် ဥပ္ပလဝဏ်ထေရီမကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

ဆီစီးလျှံ၍ နိမိတ်ယူ၍ ရဟန္တာမ ဖြစ်ခြင်း

ထိုဥပ္ပလဝဏ်ထေရီမသည် ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်ရင်း၌ အဂ္ဂသာဝိကာမဆုကိုပန်ဆင်ဆုတောင်းခြင်းကိုဖြစ်စေ၍ ကမ္ဘာတသိန်းတို့ကာလပတ်

လုံးများစွာသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကို ပြုစုအားထုတ်လျက် နတ်ပြည်တို့၌၎င်း လူ့ပြည်တို့၌၎င်း ကျင်လည်ခံစားပြီးလျှင် ဤငါတို့မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူသောအခါ၌ နတ်ပြည်မှစုတေခဲ့၍ သာဝတ္ထိပြည်ဝယ် သူဌေးမျိုး၌ ပဋိသန္ဓေတည်နေစဲ့ယူလေ၏ ကြာညိုပန်းတိုက်နှင့် တူသော အဆင်းသဏ္ဌာန် ကြန်အင်လက္ခဏာ လွန်စွာလှပကြည်လင်ခြင်းရှိသောကြောင့် ထိုသတို့သမီးအား ဥပ္ပလဝဏ်ဟူသော အမည်ကို မှည့်ခေါ်ကြလေကုန်၏။ ထို့နောက် ဥပ္ပလဝဏ်သတို့သမီး အရွယ်သို့ရောက်သောအခါ အလုံးစုံသော ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း၌နေကုန်သော မင်းတို့သည်၎င်း သူဌေးသူကြွယ်တို့သည်၎င်း ဥပ္ပလဝဏ်သတို့သမီး၏ ဘခင်သူဌေးကြီး အထံသို့ ငါတို့အား သမီးကိုပေးပါလော့ဟု သတင်းစကား စေလွှတ်ကုန်၏ မစေလွှတ်သောသူမည်သည် မရှိ။

ထို့နောက်မှ သူဌေးကြီးကကြံဆင်ခြင်သည်မှာ ငါသည် အလုံးစုံကုန်သော သူတို့၏စိတ်အလိုကို ပြည့်အောင်ယူခြင်းငှါ မတတ်နိုင် တခုသောဥပါယ်တမျည် အကြောင်းကို ပြုတော့အံ့ဟု ကြံဆင်ခြင်၍ သမီးကိုခေါ်စေပြီးလျှင် ချစ်သမီး ရဟန်းပြုခြင်းငှါတတ်နိုင်အံ့လောဟု မေးလေ၏။ ထိုဥပ္ပလဝဏ်သတို့သမီးလည်း [၁]ပစ္ဆိမဘဝိကသတ္တဝါ ဖြစ်သောကြောင့် ဘခင်သူဌေး မေးအပ်သော ထိုစကားသည် ဦးခေါင်း၌ သွန်းလောင်းအပ်သော အကြိမ်တရာချက်ပြီးသော ဆီကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏ ထို့ကြောင့် ဘခင်သူဌေးကြီးကို ဘခင် ကျွန်တော်မသည် ရဟန်း ပြုပါအံ့ဟု ပြောဆိုလေ၏ သူဌေးကြီးသည် ထိုမိမိ၏ သမီးအား များစွာသော ပူဇော်သက္ကာရကိုပြု၍ ရဟန်းမိန်းမကျောင်းသို့ ဆောင်ပို့ပြီးလျှင် ရဟန်းပြုစေ၏ ထိုဥပ္ပလဝဏ်ထေရီမအား ရဟန်းပြု၍ မကြာမြင့်မီသာလျှင် ဥပုသ်အိမ်၌ ဆီမီးညှိထွန်းခြင်းစသည်ကို ပြုရသော အလှည့်အကြိမ်သည် ရောက်လေ၏။ ထိုဥပ္ပလဝဏ်ထေရီမသည် ဆီမီးကိုညှိထွန်း၍ ဥပုသ်အိမ်ကို တံမြက်လှည်းလျက် မိမိညှိထွန်းအပ်သော ဆီမီးလျှံ၌ [၂]နိမိတ်ကိုယူပြီးလျှင် ရပ်နေလျက်သာလျှင် အဖန်ဖန်ကြည့်ရှုလျက် တေဇောကသိုဏ်းလျှင် အာရုံရှိသောဈာန်ကို ဖြစ်စေ၍

---

၁ ပစ္ဆိမဘဝိက—နောက်ဆုံးဖြစ်သောဘဝ၌ ဖြစ်သောသူ။

၂ ဆီမီးလျှံကိုကြည့်၍ တေဇော, တေဇော-မီး,မီးဟု စိတ်ဖြင့်ကြည့်အောင် ရှုတ်ဆိုသဖြင့် လောကီဈာန်ကိုရလသည်။ ဈာန်သမာပတ်၌တည်၍ ဝိပဿနာပွါးသောအခါ ပဟာန်ဖြစ်သည်ဟုလို။

ထိုစျာန်ကိုပဇ်လျှင် အခြေပြုသဖြင့် ပဋိသမ္ဘိဒါအဘိညာဉ်တို့နှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။

နန္ဒလုလင် ပြစ်မှား၍ မြေမျိုခြင်း

ထိုဥပ္ပလဝဏ် ထေရီမသည် နောက်အဘို့ဖြစ်သော အခါတပါး၌ ဇနပုဒဒေသစာရီလှည့်လည်ခြင်းကို လှည့်လည်ပြီး၍ ပြန်လာသောအခါ [၁]အန္ဓဝန မည်သော သူကန်းတောသို့ ကြွဝင်၍ သီတင်းသုံးတော်မူလေ၏။ ထိုအခါ ရဟန်းမိန်းမတို့အား တောကျောင်း၌ နေခြင်းကို မတားမြစ်အပ်သေး (သိက္ခာပုဒ်ပညတ်တော်မူခြင်းဖြင့် တားမြစ်တော်မမူရသေး) ထိုအခါ ထိုမထေရ်မအား ထိုတောအုပ်၌ ကျောင်းငယ်ကုဋိကိုဆောက်လုပ်၍ ညောင်စောင်းကိုခင်းပြီးလျှင် ဝင်းတိမ်ကို ကာရံ ပေးကြလေကုန်၏။ ထိုဥပ္ပလဝဏ် ထေရီမသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ ဆွမ်းအလို့ငှါ လှည့်လည်ကြွဝင်တော်မူပြီးလျှင် ထွက်လာလေ၏ ထိုဥပ္ပလဝဏ် ထေရီမ၏ ဦးရီးသားဖြစ်သော နန္ဒအမည်ရှိသော လုလင်သည် လူဖြစ်စဉ်ကာလမှစ၍ စွဲတပ်သောစိတ်ရှိ၏ ထိုနန္ဒလုလင်သည် ဥပ္ပလဝဏ် ထေရီမရောက်လာသည့်အဖြစ်ကို ကြားသိရ၍ ထေရီမ မလာမရောက်မီ ရှေးဦးကပင်လျှင် သူကန်းတောသို့ သွားလင့်ပြီးမှ ထိုကျောင်းငယ် ကုဋိသို့ဝင်၍ အိပ်ရာ ညောင်စောင်းအောက်၌ ပုန်းအောင်းကာနေလင့်သဖြင့် မထေရ်မလည်းပြန်လာ၍ ကျောင်းငယ် ကုဋိသို့ ဝင်လျက် တံခါးပိတ်ပြီး ညောင်စောင်းထက်၌ထိုင်နေကာမျှ အပြင်ပဖြစ်သော နေပူမှလာခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကြောင့် စက္ခုထင်ထင် ရှုမြင်သော နေရာဝယ် အမိုက်တိုက် မပျောက်သေးမီသာလျှင် ညောင်စောင်းအောက်မှ ထွက်၍ ညောင်စောင်းထက်သို့တက်လျက် ဟယ်လူမိုက် မဖျက်ဆီးလေနှင့်ဟု မထေရ်မတားမြစ်စဉ်ပင်လျှင် ဖိစီးနှိပ်စက်၍ မိမိသည်တောင့်တအပ်သော အမှုကိုပြုလုပ်၍ ထွက်ခွါသွားလေ၏။

ထိုအခါ အလွန်မိုက်လှစွာသော ထိုနန္ဒလုလင်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ဆောင်ရွက်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်လေသကဲ့သို့ ယူဇနာနှစ်သိန်း လေးသောင်း အထုရှိသော မဟာပထဝီမြေကြီးသည် နှစ်ဖြာပြတ်စဲ ဟင်းလင်းကွဲလေ၏။ ထိုနန္ဒလုလင်သည်

---

၁ အန္ဓဝန- သူကန်းတော။ သူတော်ကောင်းကိုပြစ်မှား၍ မျက်စိကွယ်ပျက်ကုန်သောသူတို့၏ နေထိုင်ရာ တောအုပ်ဟူလို။

မြေကြီး၏ အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကျသွား၍ မဟာအဝီစိငရဲ၌သာလျှင်ဖြစ်လေ၏။ ထေရီမသည်လည်း ထိုအကြောင်းကို သီတင်းသုံးဘော်ရဟန်း မိန်းမတို့အား ပြောကြား၏ ရဟန်းမိန်းမတို့လည်း ရဟန်းယောကျ်ားတို့အား ထိုအကြောင်းကို ပြောကြားလျှောက်ထားကြကုန်၏ ရဟန်းယောကျ်ား တို့သည်လည်း မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ကြားကြလေကုန်၏။ ထိုစကားကို ကြားသိတော်မူသဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကိုခေါ်တော်မူ၍ ချစ်သားရဟန်းတို့ ငါဘုရား၏ တပည့်သားဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းယောကျ်ား ရဟန်းမိန်းမ ဥပါသကာယောကျ်ား ဥပါသိကာမိန်းမတို့၌ အမှတ်မထင် အကြင် တစုံတယောက်သော သူမိုက်သည် မကောင်းမှု အကုသိုလ်ကံကို ပြုလုပ်၏ ထိုသူမိုက်သည် ပျားသကာစသည်တို့၌ရှိသော တစုံတခုသာလျှင် ဖြစ်သော ချိုမြိန်ကောင်းမြတ်သော အရသာကို စားရသော ယောကျ်ားကဲ့သို့ ရွှင်လန်းနှစ်သက် တက်ကြွသည်ထက် တက်ကြွသော စိတ်ရှိသောသူကဲ့သို့ဖြစ်၍ ပြုလုပ်လေ့ရှိ၏ဟု အနုသန္ဓေကို စပ်၍ တရားဒေသနာကို ဟောကြားတော်မူလိုရကား ဤဂါထာကို မိန့်တော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၆၉ မဓုဝ မညတိ ဗာလော၊ ယာဝ ပါပံ နပစ္စတိ။
ယဒါစ ပစ္စတီ ပါပံ၊ ဗာလော ဒုက္ခံ နိဂစ္ဆတိ။

ယာဝ၊ အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး။ ပါပံ၊ မကောင်းမှုကံသည်။ နပစ္စတိ၊ အကျိုးကို မပေးသေး။ တာဝ၊ ထိုမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး။ တံကမ္မံ၊ ထိုမကောင်းမှုကံကို။ ဗာလော၊ သူမိုက်သည်။ မဓုဝ၊ ပျားအရသာကဲ့သို့။ မညတိ၊ မှတ်ထင်အောက်မေ့၏။ ယဒါစ၊ အကြင်အခါ၌ကား။ ပါပံ၊ မကောင်းမှုကံသည်။ ပစ္စတိ၊ အကျိုးကိုပေး၏။ တဒါ၊ ထိုအခါ၌။ သောဗာလော၊ ထိုသူမိုက်သည်။ ဒုက္ခံ၊ ဆင်းရဲခြင်းသို့။ ဝါ၊ ဆင်းရဲခြင်းကို။ နိဂစ္ဆတိ၊ ရောက်ရလေ၏။ ဝါ၊ ရရှိလေ၏။

ဒေသနာတော်၏အကျိုး

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ များစွာသော သူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်စသည်တို့သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။

ဘိက္ခုနီမတို့ရှာဦးသော နေ့ရန်စီမံခြင်း

ထို့နောက် အခါတပါးတရားသဘင်၌ များစွာသော လူရဟန်းအပေါင်းသည် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ငါးပါးသောကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို ခံမင်တပ်မက် နှစ်သက်သာယာကြကုန်၏ ငါးပါးအာရုံ ကာမဂုဏ်ကို ခံမင်တပ်စွဲ မှီဝဲကြကုန်၏ အဘဲ့ကြောင့် မမှီဝဲဘဲရှိကုန်အံ့နည်း ထိုရဟန္တာတို့သည်လည်း ခြောက်သွေ့သော သစ်ငုတ် တို့လည်းမဟုတ်ကုန် တောင်ပို့တို့လည်းမဟုတ်ကုန် စိုစွတ်သောအသားရှိသောကိုယ် ရှိကုန်သည်သာလျှင်တည်း။ ထို့ကြောင့် ထိုရဟန္တာတို့ သည်လည်း ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို သာယာကြကုန်၏ ကာမဂုဏ်ကို မှီဝဲကြကုန်၏ဟု စကားကို ဖြစ်စေလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွလာတော်မူ၍ ချစ်သားရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟုမေးတော်မူခြင်းကြောင့် ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးကြပါသည်ဘုရားဟု နားတော်လျှောက်သော် ချစ်သားရဟန်းတို့ ရဟန္တာတို့သည် ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို မသာယာကြကုန် ကာမဂုဏ်ကို မမှီဝဲကြကုန် ဥပမာမည်သည်ကား ပဒုမ္မာကြာရွက်၌ ကျသော ရေပေါက်သည်မကပ်ငြိမတည်တံ့နိုင်ဘဲ လိမ့်၍ကျသကဲ့သို့ရင်း ပွတ်ဆောက်ဖျား၌ မုံညင်းစေ့သည် မကပ်ငြိမတည်တံ့နိုင်ဘဲ လိမ့်၍ကျသကဲ့သို့ရင်း ဤအတူသာလျှင် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်၏စိတ်၌ နှစ်ပါးအပြားရှိသော ဝတ္ထုကာမ-ကိလေသာ ကာမသည် မကပ်ငြိ မတည်တံ့နိုင်သည်သာတည်းဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ တရားဟောလိုရကား ဗြာဟ္မဏဝဂ်၌ ဤဂါထာကို မိန့်တော်မူလေ၏။

> ဝါရိပေါက္ခရပတ္တေဝ၊ အာရဂ္ဂေရိဝ သာသပေါ။
> ယော နလိမ္ပတိ ကာမေသု၊ တမဟံ ဗြူမိ ဗြာဟ္မဏံ။

ဝါရိ၊ ရေသည်။ပေါက္ခရပတ္တေ၊ ကြာရွက်၌။ နလိမ္ပတိဣဝ၊မကပ်ငြိ မတည်တံ့သကဲ့သို့ရင်း။ သာသပေါ၊ မုံညင်းစေ့သည်။ အာရဂ္ဂေ၊ ပွတ်ဆောက်ဖျား၌။ နလိမ္ပတိဣဝ၊ မကပ်ငြိ မတည်တံ့သကဲ့သို့ရင်း။ ဧဝံ၊ ဤအတူ။ ယော။ အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ကာမေသု၊နှစ်ပါးသော ကာမတို့၌။နဝိလိမ္ပတိ၊မကပ်ငြိ မတည်တံ့။ တံ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို။ အဟံ၊ ငါဘုရားသည်။ ဗြာဟ္မဏံ၊ မကောင်းမှုကိုအပ ပြုပြီးသောသူ ဟူ၍။ ဗြူမိ၊ ဟောတော်မူ၏။

[ဤဂါထာ၏အနက်အဓိပ္ပါယ် အဖွင့်သည်ကား ပြာဟ္မဏဝဂ်၌သာလျှင် ထင်ရှားစွာဖြစ်လတ္တံ့။]

မြတ်စွာဘုရားသည် ပသေနဒီ ကောသလမင်းကြီးကို ခေါ်စေတော်မူ၍ တကာတော်မင်းကြီး ဤငါဘုရား၏ သာသနာတော်၌ အမျိုးကောင်း သား ယောကျာ်းတို့ကဲ့သို့ သာလျှင် ထို့အတူ အမျိုးကောင်းသမီး မိန်းမတို့သည်လည်း များစွာသောဆွေမျိုး ဉာတကာ အပေါင်းကိုရင်း စည်းစိမ်ဥစ္စာစုကိုရင်း စွန့်ပစ် ပယ်ရှား၍ ရဟန်းပြုပြီးလျှင် တော၌နေထိုင်ကြကုန်၏။ ထိုရဟန်း မိန်းမတို့သည် တောကျောင်း၌နေထိုင်ကြကုန်သည်ရှိသော် ရာဂဖြင့် စွဲတပ် ကပ်ငြိခြင်း ရှိသော ယုတ်မာသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် [၁]ယုတ်သောမာန်မူခြင်း လွန်ကဲသော မာန်မူခြင်း တို့၏ အစွမ်းဖြင့်ညှဉ်းဆဲလည်းညှဉ်းဆဲကြကုန်၏ မြတ်သောအကျင့်၏ အန္တရာယ် သို့လည်း ရောက်စေကြကုန်၏ ထို့ကြောင့် ရဟန်းမိန်းမ သံဃာ အပေါင်း၏ အလို့ငှါ နေရာကျောင်းကို မြို့၏အတွင်း၌သာ ပြုခြင်းငှါသင့်၏ဟု မိန့်တော်မူလေ ၏။ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည်လည်း ကောင်းပါပြီဘုရားဟုဝန်ခံ၍ မြို့၏ တခုသောနံပါး၌ ရဟန်းမိန်းမ သံဃာအပေါင်း၏ အလို့ငှါ နေရာကျောင်းကို ဆောက်လုပ်စေလေ၏ ထိုအခါမှစ၍ ရဟန်းမိန်းမတို့သည် မြို့တွင်း ရွာတွင်း ၌သာ နေထိုင်ကြရကုန်၏။

ဥပ္ပလဝဏ်ထေရီမဝတ္ထု ပြီး၏။

၁၁–ဇမ္ဗုကမထေရ် ဝတ္ထု

မာသေ မာသေ--အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရား သည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် ဇမ္ဗုက အမည်ရှိသော အာဇီဝက ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

---

၁ သူ့ထက်ငါ အောက်တန်းကျသည် အသက်ခြင်းလဲလှယ်ဝံ့သည်ဟု ဖြစ်ခြင်းသည် ယုတ်သော မာန်မူခြင်းမည်၏။ သူ့ထက်ငါ အထက်တန်းကျသည် သူလိုလူဘာမှုရမည်နည်းဟု ဖြစ်ခြင်းသည် လွန်ကဲသော မာန်မူခြင်းမည်၏။

ဒါယကာအပေါ် မကျေနပ်၍ ရဟန္တာအားဆဲရေးမိခြင်း

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ ကဿပ မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ထက်တော်အခါ၌ တခုသောရွာ၌ နေလေ့ရှိသောသူကြွယ်တယောက်သည် တပါးသောမထေရ်အား သီတင်းသုံးရာဖြစ်သော ကျောင်းကိုဆောက်လုပ်လှူဒါန်း၍ ထိုကျောင်း၌ သီတင်းသုံးသော မထေရ်ကို ပစ္စည်းလေးပါးတို့ဖြင့် ပြုစုလုပ်ကျွေးလေ သတတ်။ မထေရ်သည်လည်း ထိုသူကြွယ်၏အိမ်၌ အမြဲမပြတ် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူ၏ ထိုအခါ ရဟန္တာ မထေရ်တပါးသည် နေ့အခါ၌ ဆွမ်းအလို့ငှါ လှည့်လည်တော်မူသည်ရှိသော် ထိုသူကြွယ်၏အိမ်တံခါးသို့ ရောက်သွားလေ၏။ သူကြွယ်သည် ထိုရဟန္တာ မထေရ်အရှင်ကို မြင်လျှင်မြင်ခြင်း မထေရ်၏ ဣရိယာပုထ်၌ ကြည်ညိုသည်ဖြစ်၍ အိမ်အတွင်းသို့ ပင့်သွင်းပြီးလျှင် ရိုသေကောင်းမွန်စွာ မွန်မြတ်သောဘောဇဉ်ဖြင့် လုပ်ကျွေး၍ အရှင်ဘုရား ဤအဝတ် ပုဆိုးကို ဆိုးရည်ဆိုး၍ ဝတ်ရုံ သုံးဆောင်တော်မူကြပါဘုရားဟု ကြီးစွာသော အဝတ်ပုဆိုးကို လှူပြီးလျှင် အရှင်ဘုရား အရှင်ဘုရားတို့၏ ဆံပင်တို့သည်လည်း ရှည်ကုန်ပြီ အရှင်ဘုရားတို့၏ ဆံချစိမ့်သောငှါ ဆတ္တာသည်ကို ခေါ်ဆောင်ခဲ့ပါအံ့ဟု လျှောက်ထားသဖြင့် အရှင်ဘုရားတို့၏ ကျိန်းစက်ရာအလို့ငှါ ညောင်စောင်းကိုလည်း ယူစေ၍ လာခဲ့ပါမည်ဘုရားဟု ဝန်ခံလျှောက်ကြားလေ၏။ အိမ်၌အမြဲမပြတ် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးသော [1]ကုလူပကဆရာရဟန်းသည် ထိုအာဂန္တုက ဧည့်သည်ရဟန်းအား ထိုသို့ ပြုအပ်သော ပူဇော်သက္ကာရကိုမြင်လျှင် စိတ်ကိုကြည်ညိုစေခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ရှာသဖြင့် ဤဒါယကာသည် ထိုတခဏမျှ မြင်အပ်သော အာဂန္တုက ဧည့်သည် ရဟန်းအား ဤသို့သဘောရှိသော ပူဇော်သက္ကာရကိုပြုဘိ၏။

အိမ်၌ အမြဲမပြတ် ဆွမ်းစား၍ နေသော ငါ့အားမူကား ဤသို့သော ပူဇော်သက္ကာရကိုမပြုလေဘိဟု ကြံအောက်မေ့လျက် ကျောင်းသို့ သွားလေ၏။ အာဂန္တုက ဧည့်သည် ရဟန္တာသည်လည်း ထိုအာဝါသိကကျောင်းနေ ရဟန်းနှင့် အတူတကွသာလျှင် လိုက်သွား၍ သူကြွယ်သည် ပေးလှူအပ်သော အဝတ်

---

၁ ကုလူပဂ—ကုလ ဥပဂ၊ ဒါယကာအိမ်သို့ ချဉ်းကပ်လေ့ရှိသောရဟန်း၊ ကိုးကွယ်နေကြဆရာရင်းဟူလို။

ပုဆိုးကို ဆိုးရည်ဆိုး၍ ဝတ်ရုံသုံးဆောင်လေ၏။ သူကြွယ်လည်း ဆေတ္တာသည်ကို ခေါ်သွား၍ မထေရ်၏ဆံတို့ကို ချစေပြီးလျှင် ညောင်စောင်းကို ခင်းစေ၍ အရှင်ဘုရား ဤညောင်စောင်း၌သာလျှင် ကျိန်းစက် သီတင်းသုံးတော်မူကြပါ ဘုရားဟု လျှောက်ကြား၍ နှစ်ဦးသော မထေရ်တို့ကိုလည်း နက်ဖြန် ကောင်းမှု အလို့ငှါ ပင့်ဘိတ်ပြီးလျှင် ဖဲသွားလေ၏။ [၁]နေဝါသိက ဖြစ်သော ကျောင်းနေ ရဟန်းသည် ထိုအာဂန္တုကဖြစ်သည့်ရဟန္တာအား ပြုအပ်သောထိုပူဇော်သက္ကာရ ကို သည်းခံခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ရှာသဖြင့် ထို့နောက် ညချမ်းသောအခါသို့ ရောက် သည်ရှိသော် ကျောင်းနေ ရဟန်းသည် အာဂန္တုကဖြစ်သည့်မထေရ်၏ အိပ်ရာ အရပ်သို့ သွားရောက်၍ လေးပါးသော အခြင်းအရာတို့ဖြင့် မထေရ်ကို ဆဲရေး လေ၏။ ၁—ငါ့ရှင်အာဂန္တု သူကြွယ်၏အိမ်၌ ဆွမ်းကို အသင်စားခြင်းထက် မစင်ကိုစားခြင်းသည် မြတ်သေး၏။ ၂—သူကြွယ်သည် ခေါ်ဆောင်ခဲ့သော ဆေတ္တာသည်ဖြင့် ဆံချခြင်းထက် ထန်းစေ့မှုတ်ဖြင့် ဆံပင်တို့ကို နုတ်စေခြင်းသည် မြတ်သေး၏။ ၃—သူကြွယ်သည်ပေးလှူအပ်သော သင်္ကန်းလျာအဝတ်ပုဆိုးကို ဝတ်ရုံခြင်းထက် အဝတ်မဆည်း အချည်းနှီး လှည့်လည်ခြင်းသည် မြတ်သေး၏။ ၄—သူကြွယ်သည် ဆောင်ယူခဲ့သော ညောင်စောင်း၌ အိပ်ခြင်းထက် မြေ၌ အိပ်ခြင်းသည် မြတ်သေး၏ဟု ဤလေးပါးသော အခြင်းအရာတို့ဖြင့် ဆဲရေး လေ၏။

ဒါယကာနှင့်စပ်၍ ဝန်တိုခြင်း

ရဟန္တာ မထေရ်သည်လည်း ဤမလိမ္မာသော ရဟန်းသည် ငါ့ကို အမှီပြု၍ မပျက်စီး ပါစေလင့်ဟု ကြံဆင်ခြင်တော်မူ၍ ပင့်ဘိတ်လျှောက်ကြားထားသည်ကို မယူ လက်မခံမူ၍ နံနက်စောစော၌ပင်ထ၍ ချမ်းသာသည့်အားလျော်စွာ အလို ရှိရာအရပ်သို့ ကြွသွားတော်မူလေ၏။ ကျောင်းနေ ရဟန်းသည်လည်း နံနက် စောစောကပင်လျှင် ကျောင်း၌ ပြုဘွယ်ကိစ္စ ဖြစ်သော ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ကို ပြုပြီးလျှင် ဆွမ်းခံအံ့သောအခါ၌ ဤယခုအခါ၌ အာဂန္တုကရဟန်းသည်လည်း အိပ်ပျော်၍နေ၏ခေါင်းလောင်း ကျောက်စည်သံဖြင့် နိုးလေရာ၏ ဟူသောအ

[၁] ကျောင်း၌ ပြုပြင်စောင့်ရှောက်လျက် အမြဲနေသောရဟန်းသည် နေဝါသိက မည်၏။ ပြုပြင်စောင့်ရှောက်ခြင်းမရှိ နေရုံသာနေသော ရဟန်းသည် အာဝါသိကမည်၏။

မှတ်ရှိသဖြင့် လက်သည်းခွံဖြင့်သာလျှင် ခေါင်းလောင်းကို အသံမမည်အောင် ထိုးခတ်၍ ရွာသို့ဆွမ်းအလို့ငှါကြွဝင်လေ၏။ သူကြွယ်သည်လည်း ပူဇော်သက္ကာရကို ပြုစုစီမံ၍ မထေရ်နှစ်ပါးတို့၏ ကြွလာရာလမ်းခရီးကို ကြည့်မျှော်လျက်နေရာ ကျောင်းနေရဟန်းကိုသာ မြင်ရ၍ အရှင်ဘုရား အာဂန္တုမထေရ်သည် အဘယ်မှာနည်းဟု မေးလျှောက်လေ၏။ ထိုအခါကျောင်းနေရဟန်းသည် သူကြွယ်ကို ဒါယကာသူကြွယ် တစုံတခုသောစကားကိုမဆိုလေနှင့် အသင်၏ ကုလူပကဆရာ အာဂန္တုကရဟန်းသည် ယမန်နေ့ကအသင်ဘိတ်မန်ပြီး၍ ထွက်သွားသောအခါ တိုက်ခန်းတွင်းသို့ဝင်၍အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ သက်ရောက်လေ၏။ နံနက်စောစောက ထ၍ ငါသည်ကျောင်းကို တံမြက်လှည်းသံကိုရင်း သောက်ရေအိုး သုံးဆောင်ရေအိုးတို့၌ ရေလောင်းသံကိုရင်း ခေါင်းလောင်းကျောက်စည်သံကိုရင်း ပြုလုပ်ပါလျက် မသိလေခဲ့ဟု ဆိုလေ၏။

ဒါယကာသူကြွယ် ကြံဆင်ခြင်သည်မှာ ထိုသို့သဘောရှိသော ဣရိယာပုထ်၏ပြည့်စုံခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသောငါ၏အရှင်အား ဤအချိန်အခါ ကာလတိုင်အောင် အိပ်ခြင်းမည်သည်မရှိတန်ရာ ထိုမထေရ်အား ဤသို့ပူဇော်သက္ကာရ ပြုသည်ကို မြင်၍မချွတ်မလွဲ ဤအရှင်သည် တစုံတခုသော အမနာပစကားကို ပြောဆိုသည် ဖြစ်ပေလတ္တံ့ဟု ကြံဆင်ခြင်မိလေ၏။ ထိုသူကြွယ်သည် မိမိ၏ဉာဏ်ပညာရှိသည်၏အဖြစ်ကြောင့် ထိုကြွလာသော ကျောင်းနေရဟန်းကို ရိုသေကောင်းမွန်စွာ ဆွမ်းကျွေး၍ ထိုရဟန်း၏သပိတ်ကို ကောင်းစွာဆေးကြော၍ပြီးလျှင် အထူးထူးကောင်းမြတ်သော အရသာရှိသော ဘောဇဉ်ဖြင့်ပြည့်စေ၍ အရှင်ဘုရား တပည့်တော်၏အရှင်ကို အကယ်၍တွေ့မြင်ကြပါကုန်ငြားအံ့ ဤဆွမ်းကို ထိုအရှင်မြတ်အား လှူဒါန်းတော်မူကြပါဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ၏။ ကျောင်းနေရဟန်းသည်လည်း ထိုဆွမ်းဘောဇဉ်ကို ယူလာလျက်သာလျှင် ကြံအောက်မေ့သည်မှာ ထိုအာဂန္တုကရဟန်းသည် ဤသို့သဘောရှိသော ဆွမ်းဘောဇဉ်ကို အကယ်၍ သုံးဆောင်စားသောက်ရသည်ဖြစ်ငြားအံ့ ဤအရပ်ဌာန၌သာလျှင် လွန်စွာမက်မော စွဲလမ်းကပ်ငြိခြင်းရှိသောသူ ဖြစ်လတ္တံ့ဟု အောက်မေ့ပြီးလျှင် လမ်းခရီးအကြား၌ ထိုဆွမ်းကိုစွန့်ပစ်ခဲ့၍ မထေရ်၏နေရာဌာနသို့သွား၍ မထေရ်ကို ထိုအရပ်၌ ကြည့်ရှုသည်ရှိသော် မတွေ့မမြင်ဘဲရှိလေ၏။

မကောင်းကျိုး ရှေ့ပုံ

ထိုအခါ ဤမျှအတိုင်းအရှည်ရှိသော မကောင်းမှုကံကို ပြုအပ်ဘူးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် အနှစ်နှစ်သောင်းတို့ပတ်လုံး ပြုကျင့်အပ်သည်လည်းဖြစ်သော ရဟန်းတရားသည် ထိုရဟန်းကို အပါယ်မှလွတ်အောင် စောင့်ရှောက်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်လေ အသက်အပိုင်းအခြား၏ အဆုံး၌ သေလွန်ခြင်းကို ပြုခဲ့ပြီးလျှင် အဝီစိငရဲကြီး၌ဖြစ်၍ နှစ်ဆူသောဘုရားရှင်တို့၏ တခုသောအကြားကာလပတ်လုံး ကြီးစွာသော ဆင်းရဲခြင်းကိုခံစားရ၍ ဤဂေါတမမြတ်စွာဘုရား ထင်ရှားပွင့်တော်မူသောအခါ၌ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ဝယ် များစွာသော ထမင်းအဖျော်ရှိသော တဆောင်သော အမျိုးအိမ်၌ ဖြစ်လေ၏။ ထိုသူငယ်သည် ခြေဖြင့်သွားလာနိုင်သောအခါမှစ၍ အိပ်ရာ၌အိပ်ခြင်းငှါ အလိုမရှိ ထမင်းကိုစားခြင်းငှါ အလိုမရှိ မိမိ၏ကိုယ်မှဖြစ်သော အညစ်အကြေးကိုသာလျှင် စားလေ့ရှိ၏ အသက်အရွယ်ငယ်သေး၍ မသိ မလိမ္မာသောကြောင့်သာ ဤကဲ့သို့ပြုဘိသည်ဟု အောက်မေ့မှတ်ထင်လျက် ထိုသူငယ်ကို မွေးကျွေးသုတ်သင်ကြလေကုန်၏ အရွယ်ကြီးရင့်လာသောအခါ၌လည်း အဝတ်ပုဆိုးကိုဝတ်ခြင်းငှါ အလိုမရှိ အချည်းစည်းသာလျှင် လှည့်လည်သွားလာလေ့ရှိ၏ မြေ၌သာအိပ်လေ့ရှိ၏ မိမိ၏ကိုယ်မှဖြစ်သော အညစ်အကြေးကိုသာ စားလေ့ရှိ၏။

သားပျက်ကို အာဇီဝကပြုစေခြင်း

ထိုအခါ သူငယ်၏မိခင်ဘခင်တို့သည် ဤသူငယ်ကား ငါတို့၏အိမ်နှင့်မထိုက်တန် မလျောက်ပတ် သက်သက်အရှက်မရှိသောသူဖြစ်ပေရကား ဤသူငယ်သည် အာဇီဝကတို့အား ထိုက်တန်လတ္တံ့ဟု ကြံ၍ ထိုအာဇီဝကတို့၏အထံသို့ဆောင်ယူ၍ ဤသူငယ်ကိုရဟန်းပြုပါကုန်လော့ဟု ပေးကြလေ.ကုန်၏။ ထိုအခါ အာဇီဝကတို့သည် ထိုသူငယ်ကို ရဟန်းပြုကြကုန်၏ ရဟန်းပြုပေးကြကုန်သော အာဇီဝကတို့သည်လည်း လည်ပင်းမျှပမာဏရှိသော တွင်း၌ထား၍ ပခုံးစွန်းနှစ်ဘက်တို့၏ အထက်၌ ပျဉ်ချပ်တို့ကိုခင်း၍ ထိုပျဉ်ချပ်တို့၏ အထက်၌ ထိုင်လျက် ထန်းစေ့မှုတ် ထက်ခြမ်းပိုင်းဖြင့် ဆံပင်တို့ကိုနုတ်ကြလေကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုသူငယ်၏ အမိအဘတို့သည် ထိုအာဇီဝကတို့ကို နက်ဖြန်ဆွမ်းဘောဇဉ် ကျွေးမွေးခြင်းအလို့ငှါ ပင့်ဘိတ်၍ဖဲသွားကြကုန်၏။ တဖန်မိုးသောက် ရောက်သောနေ့၌

အာဇီဝကတို့သည် ငါ့ရှင်လာလှည့် ရွာသို့ဝင်ကုန်အံ့ဟု ခေါ်ကြကုန်သည်ရှိသော် ထိုသူငယ် အာဇီဝကသည် အသင်တို့သာ သွားကြပါကုန်လော့ အကျွန်ုပ်သည် ကား ဤအရပ်၌သာလျှင် နေရစ်ခဲ့ပါအံ့ဟု ဆိုလျက် ရွာသို့ဝင်ခြင်းကို အလိုမရှိ။ ထိုအခါ ထိုသူငယ် အာဇီဝကကို အဖန်တလဲလဲ ဆိုသော်လည်း လိုက်ခြင်းငှါ အလိုမရှိသည်ဖြစ်၍ စွန့်ပစ်ချန်ထားခဲ့၍ သွားကြလေကုန်၏။ ထိုသူငယ် အာဇီဝကသည်လည်း အဘော်အာဇီဝကတို့ သွားသည့်အဖြစ်ကို သိလျှင် ဝစ္စကုဋိဟူ သော ကျင်ကြီးအိမ်၌ ပျဉ်ချပ်ကိုဖွင့်၍ သက်ဆင်းပြီးမှ လက်နှစ်ဘက်တို့ဖြင့် အလုပ်အလုပ်ပြု၍ မစင်ကိုစားလေ၏။ အာဇီဝကတို့သည်လည်း ထိုသူငယ် အာဇီဝကအလို့ငှါ ရွာတွင်းမှ အစာအာဟာရကို ပို့လိုက်ကြကုန်၏။

ထိုအစာ အာဟာရကိုလည်း အလိုမရှိ အဖန်တလဲလဲ ပြောဆိုသော်လည်း ငါ့အား ဤအစာ အာဟာရဖြင့် အလိုမရှိ ငါ့အား အစာအာဟာရကို ရအပ် ပြီဟု ဆိုလေ၏ အဘယ်မှာရသနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် ဤအရပ်၌ပင် ရ၏ဟု ပြောဆို၏ ဤသို့သောနည်းဖြင့် နှစ်ရက်မြောက် သုံးရက်မြောက် လေးရက် မြောက်သော နေ့၌လည်း ထိုအာဇီဝကတို့သည် များစွာ ပြောဆိုသော်လည်း ငါသည် ဤအရပ်၌ပင် အစာအာဟာရ ရပေလတ္တံ့ဟု ပြောဆို၍ ရွာတွင်းသို့ သွားခြင်းငှါ အလိုမရှိဘဲနေ၏။အာဇီဝကတို့သည်လည်း ဤသူငယ် အာဇီဝက သည် နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ရွာသို့ ဝင်ခြင်းငှါ အလိုမရှိ ငါတို့ပို့လိုက်သော အစာ အာဟာရကိုလည်း သုံးဆောင်ခြင်းငှါ အလိုမရှိ ဤအရပ်၌သာလျှင် ငါ့အား အစာ အာဟာရကိုရအပ်ပြီဟု ပြောဆို၏။

အဘယ်သို့လျှင်ပြုလုပ်၍ နေဘိသနည်းဟု ထိုသူကိုစူးစမ်း၍ ဖမ်းယူကြ ကုန်အံ့ဟု ကြံပြီးလျှင် ရွာသို့ဝင်ကုန်လတ်သော် တယောက် နှစ်ယောက်သော သူတို့ကို ထိုသူအား စူးစမ်း၍ ဖမ်းယူခြင်းငှါ ချန်ထားခဲ့၍ သွားကြလေကုန်၏။ ထိုအာဇီဝကတို့လည်း နောက်မှ လိုက်သွားဘိသကဲ့သို့ ပြု၍ ပုန်းအောင်းကာ နေကြကုန်၏။ထိုသူငယ် အာဇီဝကသည်လည်း အာဇီဝကတို့၏ သွားသည်အဖြစ် ကိုသိလျှင် ရှေးနည်းအတူသာလျှင် ကျင်ကြီးအိမ်သို့ သက်ဆင်း၍ မစင်ကိုစား လေ၏။

အာဇီဝကတို့ကိုနှင်ထုတ်ခြင်း

ပုန်းအောင်း ချောင်းမြောင်း၍ နေသော အာဇီဝကတို့လည်း ထိုသူ အာဇီဝက၏ အပြုအမူအရာကိုမြင်လျှင် အာဇီဝကတို့အား ပြောကြား ကြကုန်၏။ ထိုစကားကိုကြားလျှင် အာဇီဝကတို့က သြော်ဝန်လေးစွာသော အမှုပါတကား ရဟန်းဂေါတမ၏ တပည့်တို့သည် အကယ်၍ သိကုန်ငြားအံ့ အာဇီဝက တို့သည် မစင်ကို စားကုန်လျက် သွားလာလှည့်လည်ကုန်၏ဟု ငါတို့၏ မကောင်းသော ကျော်စောခြင်းကို ပြသပြောဆိုကုန်ရာ၏။ ဤသူသည် ငါတို့နှင့် မထိုက်တန်ဟု ပြောဆိုတိုင်ပင်၍ ထိုသူငယ် အာဇီဝကကို မိမိတို့၏အထံမှ နှင်ထုတ်ကြလေကုန်၏ ထိုသူငယ် အာဇီဝကသည်လည်း ဆရာအာဇီဝကတို့သည် နှင်ထုတ်အပ်သည်ဖြစ်၍ လူများအပေါင်း၏ ကျင်ကြီးစွန့်ရာအရပ်၌ ခင်းထားအပ်သော တခုသော ကျောက်ဖျာသည်ရှိ၏ ထိုကျောက်ဖျာ၌ ကြီးသောနှာမောင်းသဖွယ် မိုးရာဖြစ်သော ကျောက်ဖျာကိုမှီ၍ လူများအပေါင်း၏ ကျင်ကြီးစွန့်ရာ အရပ်သည်ရှိ၏ ထိုသူငယ် အာဇီဝကသည် ထိုအရပ်သို့သွားပြီးမှ ညဉ့်အခါ၌ မစင်ကိုစား၍ လူများအပေါင်း၏ ကိုယ်လက် သန့်ရှင်း သုတ်သင်ခြင်းငှါ လာသောအခါ လက်တဘက်ဖြင့် ကျောက်ဖျာ၏ အစွန်းတခုကို ထောက်ပြီးလျှင် ခြေတဘက်ကို ပင့်မြှောက်၍ ဒူး၌ထားသဖြင့် အထက်၌ လေသို့ ရှေးရှု ခံတွင်းကိုဖွင့်လျက် ရပ်တည်၏။ လူများအပေါင်းသည် ထိုသူငယ် အာဇီဝကကိုမြင်လျှင် ချဉ်းကပ်ကာ ရှိခိုး၍ အရှင်ဘုရား အရှင်မြတ်သည် အဘဲ့ကြောင့် ခံတွင်းကိုဖွင့်၍ ရပ်နေဘိသနည်းဟု မေးလေ၏။ ငါသည် လေကိုသာစား၏ ငါ့အား လေမှတပါးသော အစာအာဟာရ မရှိဟု ဆိုသော် ထိုသို့ဖြစ်မူ အဘဲ့ကြောင့် ခြေတဘက်ကို ဒူး၌ထား၍ ရပ်နေပါသနည်းဟု မေးပြန်သည်ရှိသော် ငါသည် မြတ်သောအကျင့်ရှိ၏ ပြင်းထန်သောအကျင့်ရှိ၏ ငါသည် ခြေနှစ်ဘက်တို့ဖြင့် နင်းထောက်အပ်သည်ရှိသော် မြေကြီးတုန်လှုပ်၏။

ထို့ကြောင့်သာ ခြေတဘက်ကို မြှောက်၍ ဒူး၌ထားလျက် ရပ်တည်နေ၏ဟု ပြောဆို၏ ထိုစကားမှန်၏ ငါသည် ညဉ့်ရောနေ့ပါ ရပ်လျက်သာလျှင် ကာလကို လွန်စေ၏ ထိုင်နေခြင်း အိပ်နေခြင်းမရှိဟု ပြောဆိုလေ၏ လူတို့မည်သည်ကား များသောအားဖြင့် စကားမျှကိုပင်သော်လည်း ယုံကြည် တတ်ကြကုန်၏။

ထို့ကြောင့် အလွန်အံ့ဩဘွယ်ရှိပေစွ ဤသို့သဘောရှိသော အကျင့်-ကျင့်နိုင်သူတို့ မရှိကုန် ဤသို့သဘောရှိသော အကျင့်အာစာရ ရှိသောသူကို ရှေးအခါက ငါတို့မမြင်စဘူးဟု ပြောဆိုချီးမွမ်းလျက် များသောအားဖြင့် အင်္ဂတိုင်း မဂဓတိုင်း၌ နေသောသူတို့သည် တုန်လှုပ်ချောက်ချား၍ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် လတိုင်း လတိုင်း၌ ကြီးစွာသော ပူဇော်သက္ကာရကို ရှေးရှု ဆောင်ယူခဲ့ကြကုန်၏ ထိုသူငယ် အာဇီဝကသည် ငါကား လေကိုသာစား၏ လေမှတပါးသော အစာကို မစား လေမှတပါး အခြားသော အစာကို ငါစားသည်ရှိသော် အကျင့် ပျက်စီးလတ္တံ့ဟု ဆို၍ ထိုသူတို့ ရှေးရှု ဆောင်ယူခဲ့သော တစုံတခုသော အာဟာရကို အလိုမရှိ လူတို့သည် အရှင်ဘုရား တပည့်တော်တို့ကို မဖျက်ဆီးပါကုန်လင့် အရှင်ဘုရားတို့ကဲ့သို့ သဘောရှိသော ပြင်းထန်သော အကျင့်ရှိသောသူသည် သုံးဆောင်ခြင်း ပြုသည်ရှိသော် တပည့်တော်တို့အား ရှည်ကြာစွာသော နေ့ညဉ့်ကာလပတ်လုံး စီးပွါးခြင်းငှါ ချမ်းသာခြင်းငှါ ဖြစ်ပါသည်ဟု အဖန်တလဲလဲ တောင်းပန်ကြကုန်၏ ထိုငါ့အား တပါးသော အစာအာဟာရဖြင့် မနှစ်သက်ဟု မြစ်ပယ်သော်လည်း လူအပေါင်း၏ တောင်းပန်ခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍ ထိုသူတို့ဆောင်ယူခဲ့သော ထောပတ် တင်လဲ စသည်တို့ကို သမန်းမြက်ဖျားဖြင့် လျှာဖျား၌တင်၍ သင်တို့သွားကြကုန်လော့ ဤမျှလောက်သည် သင်တို့အား ချမ်းသာခြင်းငှါ စီးပွါးခြင်းငှါ ထိုက်တန်လောက်ပေပြီဟုဆို၍ လွှတ်လိုက်လေ၏။ ဤသို့လျှင် ထိုသူငယ် အာဇီဝကသည် ငါးဆဲ့ငါးနှစ်တို့ကာလပတ်လုံး အချည်းနှီး အဝတ်မကပ်ဘဲ မစင်ကိုသာ စား၍ ဆံပင်တို့ကိုနုတ်၍ မြေ၌အိပ်လျက် ကာလကို လွန်စေလေ၏။

ဘုရားဉာဏ်တော်၌ထင်လာ၍ ကြွသွားခြင်း

မြတ်စွာဘုရားတို့အားလည်း နံနက်စောစော မိုးသောက်သောအခါ လောကကို ကြည့်ရှုတော်မူခြင်း သဘောသည် မှတ်နှံ့လွှတ်အပ်သည်သာဖြစ်၏ ထို့ကြောင့် တနေ့သ၌ နံနက်စောစော မိုးသောက်သောအခါ လောကကို ကြည့်ရှုတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားအား ဤ[၁]ဇမ္ဗုက အာဇီဝကသည် ဉာဏ်တော်တည်းဟူသော ကွန်ယက်၏ အတွင်း၌ ထင်လာ၏ မြတ်စွာဘုရားသည် အသို့ဖြစ်လတ္တံ့ နည်းဟု

၁ ဇမ္ဗုက ဟူသောအမည်ကို ဤနေရာမှစ၍ အသုံးပြု၏။

ဆင်ခြင်တော်မူပြန်သည်ရှိသော် ပဋိသမ္ဘိဒါလေးပါးနှင့်တကွ ထိုဇမ္ဗုကအာဇီဝက၏ အရဟတ္တဖိုလ် အကြောင်း ဥပနိဿယ၏ ပြည့်စုံခြင်းကို မြင်တော်မူလျှင် ငါဘုရားသည် ထိုဇမ္ဗုကကို အစပြု၍ တခုသောဂါထာကို ဟောကြားတော်မူပေအံ့ ထိုဒေသနာ ဂါထာ၏ အဆုံး၌ ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော သတ္တဝါတို့အား အကျွတ်တရားကိုရခြင်းသည် ဖြစ်ပေလတ္တံ့ ထို့ကြောင့် ဤအမျိုးသားကို အမှီပြု၍ လူများအပေါင်းသည် ချမ်းသာခြင်းသို့ ရောက်ပေလတ္တံ့ဟု သိမြင်တော်မူ၍ တဖန်မိုးသောက်သောနေ့ဝယ် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဆွမ်းအလို့ငှါ ကြွတော်မူ၍ ဆွမ်းခံရာမှ ဖဲကြွတော်မူလတ်သော် အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်ကို ခေါ်တော်မူ၍ ချစ်သားအာနန္ဒာ ငါဘုရားသည် ဇမ္ဗုက အာဇီဝက၏ အထံသို့ ကြွသွားတော်မူအံ့ဟု မိန့်တော်မူလေ၏ ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား မြတ်စွာဘုရားတို့သည်သာလျှင် အဘော်မပါ တပါးတည်း ကြွသွားတော်မူကြကုန်အံ့လော ဘုရားဟု မေးလျှောက်လျှင် ဩော်ဟုတ်ပေ၏ ငါဘုရားတပါးတည်းသာ ကြွသွားတော်မူအံ့ဟု မိန့်တော်မူ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ညနေစောင်းအခါဝယ် ဇမ္ဗုကအာဇီဝက၏ အထံသို့ ကြွသွားတော်မူလေ၏။ နတ်တို့လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ဇမ္ဗုက အာဇီဝက၏ အထံသို့ ကြွသွားတော်မူ၏ ထိုဇမ္ဗုက အာဇီဝက သည်လည်း စက်ဆုပ်ဘွယ်သော ကျင်ကြီးကျင်ငယ် ဒန်ပူဖတ်တို့ဖြင့် ညစ်နွမ်းခြင်းရှိသော ကျောက်ဖျာ၌နေ၏ မိုးသည်းရွာစိမ့်သောငှါ သင့်လျော်၏ဟုကြံ၍ မိမိ၏အာနုဘော်ဖြင့် ထိုခဏ၌သာလျှင် မိုးသည်းကိုရွာစေကြကုန်၏ ကျောက်ဖျာသည် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စွာ အညစ်အကြေးကင်းလေ၏။

ထို့နောက်မှ ကျောက်ဖျာထက်၌ ငါးပါးသော အဆင်းရှိသော ပန်းမိုးသည်းကို ရွာစေပြန်ကုန်၏ မြတ်စွာဘုရားလည်း ညချမ်းသောအခါ၌ ဇမ္ဗုကအာဇီဝက၏ အထံသို့ ရောက်သွားတော်မူ၍ ဇမ္ဗုကဟု အသံကိုပြုတော်မူ၏ ဇမ္ဗုကလည်း ဤသူယုတ်မာသည် အဘယ်သူဖြစ်လေသနည်း ငါ့ကိုဇမ္ဗုကဟူသော ခေါ်ဝေါ်ခြင်းဖြင့်ခေါ်လေဘိ၏ဟု ကြံလျက် ဤခေါ်သောသူကား အဘယ်သူနည်းဟုမေးလေ၏ ဇမ္ဗုကငါဘုရားတည်းဟု မိန့်တော်မူလျှင် ရဟန်းကြီးအဘယ်အကြောင်းကြောင့် ခေါ်သနည်းဟု မေးလေ၏။ ယနေ့ငါ့အားတညဉ့်မျှ ဤအရပ်၌တည်းခိုနေထိုင်ခြင်းငှါ တခုသောနေရာကို ပေးလောဟု မိန့်တော်မူသော် ရဟန်းကြီး

ဤအရပ်၌ထည်းခိုနေထိုင်စရာနေရာမရှိဟု မြစ်ပယ်၏ ဇမ္ဗုကဤသို့မပြုလင့်တည့် မျှနေရာအရပ်ကိုငါ့အားပေးလော့ဟုမိန့်တော်မူပြန်လတ်သော်ရဟန်းတို့မည်သည် ကား ရဟန်းချင်းချင်းကို နှစ်သက်တောင့်တကြကုန်၏ လူတို့သည် လူချင်းချင်း ကိုနှစ်သက်တောင့်တကြကုန်၏ သားကောင်တို့သည် သားကောင်ချင်းချင်းကို နှစ်သက်တောင့်တကြကုန်၏ အသို့နည်း သင်သည် ရဟန်းပင်လောဟု မေးပြန် လေ၏ ဩော် ရဟန်းဟုတ်ပေ၏ဟု မိန့်တော်မူသည်ရှိသော် သင်သည်အကယ်၍ ရဟန်းဖြစ်ခဲ့ငြားအံ့ ဤသို့ ရဟန်းဖြစ်သည်ရှိသော် သင်၏ ဗူးတောင်းသည် အဘယ်မှာနည်း မီးမွှေယောက်မသည် အဘယ်မှာနည်း ယဇ်ပူဇော်သောချည် သည် အဘယ်မှာနည်းဟု မေးပြန်လေ၏ ဤအလုံးစုံသည် ငါ့အားရှိ၏ အသီး အသီးယူ၍ သွားခြင်းသည် ဆင်းရဲပင်ပန်းလှသောကြောင့် ကိုယ်တွင်း၌သာလျှင် ယူ၍ သွားလာလှည့်လည်၏ဟု မိန့်ဆိုပြန်သော် ထိုအသင်သည် ထိုဗူးတောင်း စသည်ကို ကိုင်ငင်ဆွဲယူ၍ သွားလတ္တံ့ဟုဆို၍ အမျက်ထွက်လေ၏ ထိုအခါဇမ္ဗုက ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဇမ္ဗုက ရှိပါစေတော့ အမျက်မထွက်ပါလင့် ငါ့အား တည်းခိုနေထိုင်ရာ နေရာတခုကိုသာ ပြောကြားလော့ဟု မိန့်တော်မူပြန်သော် ရဟန်းကြီး ဤအရပ်၌•နေစရာနေရာမရှိဟု ဆိုလေ၏။

ဘုရားထံ နတ်မင်း သိကြား ဗြဟ္မာတို့ လာကြခြင်း

မြတ်စွာဘုရားလည်း ထိုဇမ္ဗုက၏ နေရာအရပ်မှ မနီးမဝေးသော အရပ်၌ တခုသော တောင်ဝှမ်းသည်ရှိ၏ ထိုတောင်ဝှမ်းကို စုံစမ်းညွှန်မူ၍ ထိုတောင်ဝှမ်း ၌ အဘယ်သူနေသနည်းဟု မေးတော်မူလေ၏။ ရဟန်းကြီး ဤနေရာ၌မူကား တစုံတယောက်သောသူသည် မရှိဟုဆိုလျှင် ထိုသို့ဖြစ်မူ ဤနေရာကို ငါ့အား ပေးလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏ ရဟန်းကြီး သင်သည်ပင်လျှင် သိလေလော့ဟု ဆို လတ်သော် မြတ်စွာဘုရားသည် တောင်ဝှမ်း၌ [၁]နိသီဒိုင်ကိုခင်း၍ နေထိုင်တော် မူလေ၏ ထိုအခါ ပဌမယာမ်၌ စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီး လေးယောက်တို့ သည် အရပ်လေးမျက်နှာတို့ကို တပြိုင်နက် အရောင်အလင်းကိုပြုလျက် မြတ်စွာ ဘုရားအား ခစားခြင်းငှါ လာရောက်ကြကုန်၏ ဇမ္ဗုကလည်းအရောင်အလင်းကို

၁ နိသီဒိုင်ဟူသည်ကား ခင်းထိုင်စရာ အဆာနှင့်တကွသော အဝတ်တည်း။ ရဟန်းတို့ အား ခွင့်ပြုသော နိသီဒိုင်ကား အလျား လေးတောင်ထွာ အနံသုံးတောင် ကိုးသစ် အဆာ နှစ်တောင်ထွာထက် မလွန်စေရ။

မြင်၍ ဤအရောင်ကား အဘယ်သို့သော အရောင်ပေနည်းဟု ကြံစည်လေ၏ သန်းခေါင်ယာမ်၌ သိကြားနတ်မင်းသည် ရောက်လာ၏ ဇမ္ဗုကသည် ထိုသိကြားမင်း၏ ကိုယ်ရောင်ကိုမြင်၍ ဤအရောင်သည်လည်း အဘယ်အရောင်ပေနည်းဟု ကြံစည်ပြန်လေ၏၌ ပစ္ဆိမယာမ်၌ လက်တချောင်းဖြင့် စကြဝဠာတခု လက်နှစ်ချောင်းဖြင့် စကြဝဠာနှစ်ခု လက်ဆယ်ချောင်းဖြင့် စကြဝဠာ ဆယ်ခုတို့ကို ထွန်းလင်းစေခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော မဟာဗြဟ္မာကြီးသည် တောအုပ်အလုံးကို တပြိုင်နက် အလင်းရောင်ပြုလျက် ရောက်လာလေ၏။

ဇမ္ဗုကသည် ထိုဗြဟ္မာမင်း၏ ကိုယ်အရောင်ကိုမြင်၍ ဤအရောင်သည်လည်း အဘယ်သို့သော အရောင်ပေနည်းဟု ကြံစည်၍ နံနက်စောစောကပင်လျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်သို့သွား၍ ပဋိသန္ထာရစကားကို ပြောကြားပြီးလျှင် တင့်အပ်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌နေလျက် မြတ်စွာဘုရားကို ရဟန်းကြီး အသင်တို့၏အထံ၌ လေးပါးသောအရပ်တို့ကို ထွန်းလင်းစေကုန်လျက် အဘယ်သူတို့သည် လာရောက်ကြကုန်သနည်းဟု မေးလေ၏။ လေးယောက်ကုန်သော စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီးတို့တည်းဟု မိန့်တော်မူလျှင် အဘဲ့ကြောင့် လာကုန်သနည်းဟု မေးပြန်လေ၏။ ငါဘုရားကို ခစားဆည်းကပ်ခြင်းငှါ လာကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူလျှင် အသင်သည် ထိုလေးယောက်ကုန်သော စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီးတို့ထက်ပင် မြတ်လေသလောဟု မေးပြန်သဖြင့် ဇမ္ဗုက ဩော် ဟုတ်မှန်ပေ၏ ငါသည် ထိုစတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီးတို့ထက်လည်း ကဲလွန်ထူးမြတ်သော မင်းကြီးပေတည်း ဟု မိန့်တော်မူ၏ သန်းခေါင်ယာမ်၌ကား အဘယ်သူ လာသနည်းဟု မေးပြန်သော် ဇမ္ဗုက နတ်တို့ကို အစိုးရသော သိကြားမင်းတည်းဟု မိန့်တော်မူလေ၏ အဘဲ့ကြောင့်လာသနည်းဟု မေးပြန်သော် ငါ့ကို ခစား ဆည်းကပ်ခြင်းငှါ လာ၏ဟု မိန့်တော်မူလေ၏ အသင်သည် သိကြားနတ်မင်းထက်ပင် မြတ်သေးသလောဟု မေးပြန်သော် ဩော် ဟုတ်မှန်ပေ၏ ဇမ္ဗုက ငါကား သိကြားနတ်မင်းထက်လည်း မြတ်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤသိကြား နတ်မင်းကား ငါ၏ နာဖျား မကျန်းရှိသောအခါ လုပ်ကျွေး ပြုစု သူနာပြု တင့်ယောက်ဖြစ်၏ အမှုကြီးငယ်ပြုတတ်သော ကပ္ပိယကာရက တယောက်ဖြစ်၏ တပည့် သာမဏေနှင့် တူ၏ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။

ရဟန်းကြီး မိုးသောက်ယာမ်၌ တောအလုံးကို ထွန်းလင်းစေလျက် အဘယ်သူသည် ရောက်လာသနည်းဟု မေးပြန်သော် လောက၌ ပုဏ္ဏား အစရှိသော သူတို့သည် ချေဆတ်သော်ငင်း ချွတ်ချော်သော်ငင်း အကြင်သူကို ရည်စူး၍ နမော မဟာဗြဟ္မုနော-မဟာဗြဟ္မာကြီးအား ရှိခိုးပါ၏ဟု ဆိုကြကုန်၏ ထိုသူကား ဤမဟာဗြဟ္မာကြီးပေတည်းဟု မိန့်တော်မူ၏ အသို့နည်း အသင်သည် မဟာဗြဟ္မာကြီးထက်ပင် မြတ်လေသေးသလောဟု မေးပြန်သော် ဇမ္ဗုက ဧြော် ဟုတ်မှန်ပေ၏ ငါသည် ဗြဟ္မာတို့ထက်လည်း ကဲလွန်ထူးမြတ်သော ဗြဟ္မာကြီး ပေတည်းဟု မိန့်တော်မူလျှင် ရဟန်းကြီး အသင်သည် လက်ဖျောက်တီး၍ အံ့ချီး ဘွယ်ကောင်းသော သူတယောက်ဖြစ်ပေ၏ အကျွန်ုပ်သည် ငါးဆဲ့ ငါးနှစ်တို့ ပတ်လုံး ဤအရပ်ဒေသ၌ နေထိုင်ပါသော်လည်း ထိုသူတို့တွင် တယောက်သော သူမျှလည်း အကျွန်ုပ်ကို ခစားဆည်းကပ်ခြင်းငှါ လာဘူးသည်မရှိ အကျွန်ုပ်သည် ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး လေကိုသာ စားသည်ဖြစ်၍ ရပ်တည်လျက် သာလျှင် ကာလကို လွန်စေခဲ့လေပြီ ထိုမျှလောက်ကြာသော်လည်း ထိုသူတို့သည် အကျွန်ုပ်အား ခစားဆည်းကပ်ခြင်းငှါ မလာစဘူးကြကုန်ဟု ပြောဆိုလေ၏။

ဇမ္ဗုက ရဟန္တာဖြစ်၍ ဝဋ်ကျွတ်ခန်း

ထိုအခါ ဇမ္ဗုကကို မြတ်စွာဘုရားသည် အိုဇမ္ဗုက အသင်သည် လောက၌ မိုက်မဲတွေဝေသော လူများအပေါင်းကို လှည့်စားလျက် ငါဘုရားကိုလည်း လှည့်စားခြင်းငှါ အလိုရှိသော သူတယောက် ဖြစ်ဘိ၏ အသင်သည် ငါးဆဲ့ငါးနှစ်တို့ပတ်လုံး မစင်ကိုသာ စားသည်မဟုတ်လော မြေ၌သာလျှင် အိပ်သည် မဟုတ်လော အဝတ်မဝတ်ဘဲ အချည်းနှီးဖြစ်၍ လှည့်လည်သည်မဟုတ်လော ထန်းစေ့မှုတ် ထက်ခြမ်းပိုင်းဖြင့် ဆံတို့ကိုနုတ်သည် မဟုတ်လော ထိုသို့ဖြစ်လျက် မလိမ္မာသော လူအပေါင်းကို လှည့်စား၍ ငါသည် လေကိုစား၏ ခြေတဘက်ဖြင့်သာ ရပ်တည်၏ ထိုင်နေခြင်း အိပ်နေခြင်းမရှိဟု ပြောဆိုဘိ၏ ငါဘုရားကိုလည်း လှည့်စားလိုသောသူ ဖြစ်ဘိ၏ဟု မိန့်ဆိုပြီးလျှင် အသင်သည် ရှေးရှေးသော ကာလ ဘဝ၌လည်း အလွန်အကြူး ယုတ်မာလှသော အယူကိုမှီ၍ ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး မစင်ကိုစားလျက် မြေ၌အိပ်လျက် အချည်းနှီး လှည့်လည် လျက် ထန်းစေ့မှုတ်ထက်ခြမ်းပိုင်းဖြင့် ဆံပင်တို့ကိုနုတ်ရခြင်းသို့ ရောက်လေ၏

ယခုအခါ၌လည်း အလွန်အကြူး ယုတ်မာလှသော အယူကိုသာ ယူပြန်ဘိ၏ဟု မိန့်တော်မူလတ်သော် ရဟန်းကြီး အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့သော မကောင်းမှုကို ပြုဘူးပါသနည်းဟု မေးသဖြင့် ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဇမ္ဗုကအား ရှေး၌ ပြုခဲ့ဘူးသော မကောင်းမှုကံကို ပြန်ကြားမိန့်မြွက်တော်မူလေ၏ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားစဉ် ဟောကြားစဉ်ပင်လျှင် ထိုဇမ္ဗုကအား ထိတ်လန့်ခြင်း သံဝေဂ ဖြစ်၍ ရှက်ကြောက်ခြင်း ဟိရိဩတ္တပ္ပ ဖြစ်ခဲ့ရကား ဆောင့်ချောင့် ထိုင်နေလေ၏ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဇမ္ဗုကအား ရေသနုပ်ကိုပစ်၍ ပေးတော်မူလေ၏ ဇမ္ဗုကလည်း ထိုရေသနုပ်ကိုဝတ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် သင့်တင့် လျောက်ပတ်သော နေရာ၌ ထိုင်နေလေ၏ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ဇမ္ဗုက အား အစဉ်အတိုင်းသော တရားစကားကို ပြောကြားလျက် တရားဟောတော်မူလေ၏။ ထိုဇမ္ဗုကသည် ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါးတို့နှင့်တကွ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် ထိုင်နေရာမှ ထလျက် ရှင်အဖြစ်ကိုငင်း ပဉ္စင်း၏အဖြစ်ကိုငင်း တောင်းပန်၏ ဤမျှဖြင့် ထို ဇမ္ဗုက၏ ရှေးမကောင်းမှုကံသည် ကုန်လေပြီ။

[ဤဇမ္ဗုကသည် ရဟန္တာမထေရ်မြတ်ကို လေးပါးကုန်သော ဆဲရေးခြင်းတို့ဖြင့် ဆဲရေး၍ အကြင်ရွှေလောက် ဤမဟာပထဝီမြေကြီးသည် သုံးဂါဝုတ် အလွန်ရှိသော တယူဇနာတိုင်တိုင်တက်၏။ ထိုရွှေလောက် အဝီစိငရဲ၌ကျက်ပြီးလျှင် ထိုအဝီစိငရဲ၌ ခံစားရပြီးသော အကျိုးကြွင်း၏ အစွမ်းဖြင့် ငါးဆဲ့ငါးနှစ်တို့ပတ်လုံး ဤသို့သော ဖောက်ပြန်ခြင်းသို့ ရောက်ရလေ၏ ထို ရဟန္တာ ဖြစ်ခြင်းဖြင့်ဇမ္ဗုကအား ထိုအကုသိုလ်ကံသည် ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။]

အနှစ်နှစ်သောင်းတို့ကာလပတ်လုံး ဤဇမ္ဗုကသည် ကြိုးစားအားထုတ် ပြုလုပ်ခဲ့သော ရဟန်းတရား၏အကျိုးကို ဖျက်ဆီးတားမြစ်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်လေ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် လကျာ်လက်တော်ကို ဆန့်တန်းတော်မူ၍ ချစ်သားရဟန်း လာလေ့ ကောင်းစွာဆပ်းရဲခြင်း၏ အဆုံးကိုပြုခြင်းငှါ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်လေလောဟု ဟောဘိကွဲ ခေါ်တော်မူလေ၏။ ထိုခဏ၌သာလျှင်

ထိုဇမ္ဗုကအား လူ့အသွင်ကွယ်ပျောက်၍ ပရိက္ခာရာရှစ်ပါးတို့ကို ဆောင်လျက် ဝါတော်ခြောက်ဆယ် ပြည့်ကြွယ်လေပြီး မထေရ်ကြီးကဲ့သို့ ဖြစ်တော်မူလေသတည်း။

ဇမ္ဗုကမထေရ် တန်းခိုးပြခြင်း

ထိုနေ့သည်ကား အင်္ဂတိုင်း မာဂဓတိုင်းနှစ်တိုင်း၌ နေကြကုန်သောသူတို့သည် ထိုဇမ္ဗုကအလို့ငှါ ပူဇော်သက္ကာရကိုယူ၍ လာသောနေ့ ဖြစ်ပေသတတ်။ ထို့ကြောင့် နှစ်ခုသော တိုင်းသူပြည်သား ယောကျ်ားမိန်းမတို့သည် ပေးလှူ ပူဇော်ဘွယ်ဝတ္ထုကိုယူ၍ လာကြကုန်သည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားနှင့် အရှင်ဇမ္ဗုက အတူနေသည်ကို တွေ့မြင်သောအခါ အသို့နည်း ငါတို့၏ အရှင်ဇမ္ဗုကသည် တန်းခိုးကြီးမြတ်သလော သို့တည်းမဟုတ် ရဟန်းဂေါတမပင် တန်းခိုးကြီးမြတ်သလောဟုကြံ၍ ရဟန်းဂေါတမသည် တန်းခိုးကြီးမြတ်သည် အကယ်၍ဖြစ်ခဲ့ငြားအံ့ ဤအရှင်ဇမ္ဗုကသည် ရဟန်းဂေါတမ၏အထံသို့ သွားလေရာ၏ ငါတို့၏ အရှင်ဇမ္ဗုကအာဇီဝက၏ တန်းခိုးကြီးမြတ်သည်၏အဖြစ်ကြောင့်သာလျှင်ရဟန်း ဂေါတမသည် ဤဇမ္ဗုက အာဇီဝက၏အထံသို့ ရောက်လာရသည်ဟု ကြံစည်ကြကုန်၏ မြတ်စွာဘုရားသည် လူများအပေါင်း၏ အကြံအစည်ကို သိတော်မူ၍ ဇမ္ဗုက သင်၏အလုပ်အကျွေး ဒါယကာတို့၏ယုံမှားခြင်းကို ပယ်ဖြတ်လေလော့ဟု မိန့်တော်မူလေ၏ ဇမ္ဗုကသည်လည်း ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ဘုရားတပည့်တော်သည်လည်း ဤမျှလောက်သော အတိုင်းအရှည်ကိုသာလျှင် တောင့်တ၍နေပါသည်ဟု လျှောက်ကြားပြီးလျှင် စတုတ္ထစျာန်ကိုဝင်စား၍ စျာန်မှထလျက် ထန်းတပင်အမြင့် အတိုင်းအရှည်ရှိသော ကောင်းကင်သို့ပျံတက်၍ ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည် တပည့်တော်၏ဆရာပါဘုရား တပည့်တော်သည်ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏တပည့်သာဝကပါဘုရားဟု လျှောက်ကြားကာ အောက်သို့သက်ဆင်းပြီးလျှင် ခြေတော်စုံကို ရှိခိုးဦးတိုက်၍ တဖန် ထန်းနှစ်ဆင့်မျှသော အရပ်သို့ရင်း ထန်းသုံးဆင့်မျှသောအရပ်သို့ရင်း ဤအတူ ထန်းခုနစ်ဆင့်မျှသောအရပ်သို့ရင်း ကောင်းကင် သို့ ပျံတက်ပြီးမှ ဆင်းသက်၍ မိမိ၏ တပည့်သာဝက၏အဖြစ်ကို သိစေလေ၏။

---

၁ ပရိက္ခရာရှစ်ပါး-သင်းပိုင်,ကိုယ်ရုံ,ဒုကုဋ်,ခါးပန်း,သပိတ်,ရေစစ်,သင်ဓုန်း,အပ်၊

ထိုသို့သောအခြင်းအရာကိုမြင်၍ လူအပေါင်းသည် ဘုရားတို့မည်သည်ကား အလွန်အကြူး အထူးသဖြင့် အံ့သြဘွယ်ရှိပေစွတကား မနိုင်းယှဉ်အပ်သော ကျေးဇူးတော်ဂုဏ်တော်ရှိပါ၏ဟုကြံဆင်ခြင်လေ၏။ မြတ်စွာဘုရားလည်းလူများ အပေါင်းနှင့်တကွစကားပြောဆိုတော်မူလိုရကား ဤသို့သောစကားကိုမိန့်တော်မူ၏ဤဇမ္ဗုကသည် ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး သင်တို့ဆောင်ယူခဲ့သော ပူဇော်သက္ကာရကို သမန်းမြက်ဖျားဖြင့် လျှာဖျား၌ တင်ထား၍ ခြိုးခြံသော အကျင့်ကို ဖြည့်ကျင့်အံ့ဟု ဤအရပ်၌ နေလေ၏။ ဤသို့သောအကြောင်းဖြင့် အနှစ်တရာပတ်လုံး ခြိုးခြံသောအကျင့်ကို အကယ်၍မူလည်း ဖြည့်ကျင့်ငြားအံ့ ဤယခုအခါအချိန်ကာလကိုငှင်း ဆွမ်းကိုငှင်း သံသယကုက္ကုစ္စဖြစ်ပွါး၍ မစားဘဲ နေသော ထိုဇမ္ဗုက၏ အကြင်ရွှေလောက်အစာဖြတ်ခြင်း ကုသိုလ်စေတနာသည် ရှိ၏ ထိုကုသိုလ်စေတနာကို [1]တဆဲ့ခြောက်စိတ် တဆဲ့ခြောက်ကြိမ်စိတ်၍ တစိတ် သော အဘို့မျှကိုသော်လည်း ထိုအနှစ်တရာပြင်းပြစွာ ကျင့်ကြံအားထုတ်အပ် သော သမန်းမြက်ဖျားဖြင့် လျှာဖျားတင်ထားသော ခြိုးခြံသော အကျင့်သည် မမှီနိုင် အဘိုးမထိုက်ပေဟု အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ တရားဟောတော်မူလိုရကား ဤ ဂါထာကို ရွတ်ဆိုတော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၇၀ မာသေမာသေ ကုသဂ္ဂေန၊ ဗာလော ဘုဉ္ဇေယျ ဘောဇနံ။
န သော သင်္ခါတဓမ္မာနံ၊ ကလံ အဂ္ဃတိ သောဠသိံ။

ဗာလော၊ မသိမလိမ္မာသော သူမိုက်သည်။ မာသေမာသေ၊ လတိုင်းလတိုင်း သို့။ ပတ္တော၊ ရောက်လတ်သည်ရှိသော်။ ဘောဇနံ၊ ဘောဇဉ်ကို။ ကုသဂ္ဂေန၊ သမန်းမြက်ဖျားဖြင့်။ ဘုဉ္ဇေယျ၊ စားရာ၏။ သောဗာလော၊ ထိုတပစရဏ အကျင့် ကို ဖြည့်သော သူမိုက်သည်။ သင်္ခါတဓမ္မာနံ၊ ပိုင်းခြား၍ သိအပ်သော တရား ရှိကုန်သော အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏။ သောဠသိံ၊ တဆဲ့ခြောက်ခု တဆဲ့ခြောက်လီ နှစ်ရာ့ငါးဆဲ့ခြောက်ခုမြောက် ဖြစ်သော။ ကလံ၊ အစိတ်ကို။ တနည်းကား။

[1] တဆဲ့ခြောက်စိတ်တို့တွင် တစိတ်ကိုပင် တဆဲ့ခြောက်စိတ် စိတ်ရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ၂၅၆- စိတ်တို့တွင် တစိတ်ဖြစ်၏ ဟူလို။

သောင်ငြသိ ၊ နှစ်ရာ့ငါးဆဲ့ခြောက်စိတ် စိတ်၍။ ကလံ၊ တစိတ်ကိုမျှ။ ၁နအဋ္ဌတိ၊ မမှီနိုင်။ ဝါ၊ အဘိုးမထိုက်။

ဒေသနာတော်၏အကျိုး

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ ရှစ်သောင်း လေးထောင်သော သတ္တဝါ တို့အား တရားကိုထိုးထွင်း၍ သိသဖြင့် အကျွတ်တရားရခြင်းသည် ဖြစ်လေ၏။

ဇမ္ဗုကမထေရ်ဝတ္ထု ပြီး၏။

၁၂-မြေ့ပြိတ္တာဝတ္ထု

နယိပါပံ ကတံ ကမ္မံ-အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် အမှတ်မရှိသော မြေ့ပြိတ္တာကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

မြေ့ပြိတ္တာ၏ ဆင်းရဲခြင်း

တနေ့သ၌ ဥရုဝေဠကဿပ အမှူးရှိကုန်သော ရသေ့တထောင်၏ အတွင်း၌ ဖြစ်သော အရှင်လက္ခဏမထေရ်သည်၎င်း အရှင်မောဂ္ဂလာန် မထေရ်သည်၎င်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဆွမ်းအလို့ငှါ လှည့်လည်ကုန်အံ့ဟု ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်မှဆင်းသက်ခဲ့ကုန်၏ ထိုမထေရ်နှစ်ပါးတို့တွင် အရှင်မောဂ္ဂလာန် မထေရ်သည် တကောင်သော မြေ့ပြိတ္တာကိုမြင်၍ ပြုံးရယ်ခြင်းကို ပြုတော်မူ၏ ထိုအခါ လက္ခဏ မထေရ်သည် ငါ့ရှင် မောဂ္ဂလာန် အဘဲ့ကြောင့်ပြုံးရယ်ခြင်းကို ထင်ရှားစွာပြုသနည်းဟု ပြုံးရယ်ခြင်း၏ အကြောင်းကို မေးလေ၏ ငါ့ရှင်လက္ခဏ ဤပြဿနာကို ဖြေဆိုအံ့သော်ငှါ အခါမဟုတ်သေး ဤပြဿနာကို မြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်၌ ငါ့ကိုမေးဦးလော့ဟု အရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်က မိန့်ဆိုတော်မူလေ၏ ထိုမထေရ် နှစ်ပါးတို့သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဆွမ်းအလို့ငှါ သွားပြီးမှ မြတ်စွာဘုရား၏ အထံသို့ သွားရောက်နေထိုင်ကြကုန်သည်ရှိသော် လက္ခဏမထေရ်သည် ငါ့ရှင်မောဂ္ဂလာန် အသင်သည် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်မှ ဆင်းသက်သည်ရှိသော် ပြုံးရယ်ခြင်းကို ထင်ရှားစွာ ပြုသဖြင့်

---

၁ ပုဂ္ဂလဓိဋ္ဌာန်အားဖြင့် ဟောသော ဒေသနာတော်ဖြစ်သည်၊ ဓေတနာအကျိုးခြင်း မရှိနိုင်ဟု အဓိပ္ပါယ်ယူလေ။

ပြုံးရယ်ခြင်း၏အကြောင်းကို အကျွန်ုပ်မေးအပ်သည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရား၏ အထံ၌ ငါ့ကိုမေးဦးလော့ဟု ပြောဆိုဘိ၏ ယခုအခါ ထိုအကြောင်းကို ပြန်ကြားလော့ဟု မေးတော်မူလေ၏ အရှင်မောဂ္ဂလာန် မထေရ်သည် ဤသို့မိန့်တော်မူလေ၏ ငါ့ရှင်လက္ခဏ ငါသည် တကောင်သော မြွေပြိတ္တာကို မြင်သောကြောင့် ပြုံးရယ်ခြင်းကို ထင်ရှားစွာပြုလေသည် ထိုမြွေပြိတ္တာ၏ ခန္ဓာကိုယ် အတ္တဘောသည်ကား ဤသို့သဘောရှိ၏ ထိုမြွေပြိတ္တာ၏ ဦးခေါင်းသည် လူတို့၏ ဦးခေါင်းကဲ့သို့ သဏ္ဌာန်ရှိ၏ ကြွင်းသောကိုယ်သည် မြွေနှင့်တူ၏ ဤပြိတ္တာသည် မြွေပြိတ္တာမည်၏ အတိုင်းအရှည် ပမာဏအားဖြင့် နှစ်ဆဲ့ငါးယူဇနာ ရှိ၏ ထိုမြွေပြိတ္တာ၏ ဦးခေါင်းမှထသော မီးလျှံတို့သည် အမြီးဖျားတိုင်အောင် တောက်လောင်၍ သွားကုန်၏ အမြီးဖျားမှ ထသောမီးလျှံတို့သည် ဦးခေါင်းတိုင်အောင် တောက်လောင်၍သွားကုန်၏ ဦးခေါင်းလယ်မှထသော မီးလျှံတို့သည် နံပါးနှစ်ဘက်တို့ကို တောက်လောင်၍သွားကုန်၏ နံပါးနှစ်ဘက်တို့မှထသော မီးလျှံတို့သည် အလယ်သို့ သက်ဝင်ကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။

[နှစ်ဦးကုန်သောပြိတ္တာတို့၏သာလျှင် အတ္တဘောသည် နှစ်ဆဲ့ငါးယူဇနာ ပမာဏရှိ၍ ကြွင်းသောပြိတ္တာတို့၏ အတ္တဘောသည်ကား သုံးဂါဝုတ် ပမာဏ ရှိသတတ် ဤမြွေပြိတ္တာအားရင်း ကျီးပြိတ္တာအားရင်း နှစ်ဆဲ့ငါးယူဇနာ ကိုယ်ခန္ဓာရှိလေ၏ ထိုနှစ်ဦးသောပြိတ္တာတို့တွင် ဤပြိတ္တာကား ရှေးဦးစွာ မြွေပြိတ္တာပေတည်း။]

သံဃာ့ဦးစား၍ကျီးပြိတ္တာ ဖြစ်ရခြင်း

အရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ထိပ်ထက်၌ ကျက်၍ခံစားရသော ကျီးပြိတ္တာကိုလည်း မြင်တော်မူ၍ ထိုကျီးပြိတ္တာ၏ ရှေးအကြောင်း မကောင်းမှုကံကို မေးလိုရကား ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုတော်မူ၏။

ပဉ္စယောဇနိကာ ဇိဝှါ၊ သီသံ တေ နဝယောဇနံ။
ကာယော အစ္စုဂ္ဂတော တုယှံ၊ ပဉ္စဝီသတိ ယောဇနံ။
ကိံ နု ကမ္မံ ကရိတွာန၊ ပတ္တောသိ ဒုက္ခမီဒိသံ။

ဘော၊ အိုကျီးပြိတ္တာ။ ဇတေ၊ သင်၏။ ဇိဝှါ၊ လျှာသည်။ ပဉ္စယောဇနိကာ၊ ငါးယူဇနာရှိ၏။ သီသံ၊ ဦးခေါင်းသည်။ နဝယောဇနံ၊ ကိုးယူဇနာရှိ၏။ တုယှံ၊

သင်၏။ ကာယော၊ကိုယ်သည်။ ပဉ္စဝီသတိယောဇနံ၊ နှစ်ဆဲ့ငါးယူဇနာတိုင်တိုင်။ အစ္စုဂ္ဂတော၊ အထက်သို့မြင့်တက်၏။ တွံ၊ သင်သည်။ ကိံကမ္မံ၊ အဘယ်သို့သော မကောင်းမှုအကုသိုလ်ကံကို။ ကရိတွာန၊ ပြုခဲ့မိသောကြောင့်။ ဤဒိသံ၊ ဤသို့သဘောရှိသော။ ဒုက္ခံ၊ ဆင်းရဲခြင်းသို့။ ပတ္တော၊ ရောက်သည်။ အသိနု၊ ဖြစ်ရလေဘိသနည်း။

ထိုသို့ မေးတော်မူသောအခါ အရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်အား ကြီးပြိတ္တာသည် ပြောကြားလိုသည်ဖြစ်၍—

အဟံ ဘန္တေ မောဂ္ဂလာန၊ ကဿပဿ မဟေသိနော။
သံဃဿ အာဘတံ ဘတ္တံ၊ အာဟရေသိံ ယဒိစ္ဆကံ။

ဘန္တေမောဂ္ဂလာန၊အရှင်ဘုရားမောဂ္ဂလာန်။ အဟံ၊ တပည့်တော်ကြီးပြိတ္တာသည်။ ကဿပဿ မဟေသိနော၊ ကဿပမြတ်စွာဘုရား၏။ သံဃဿ၊ တပည့်သားသံဃာတော်အလို့ငှါ။ အာဘတံ၊ ရွေးရှုဆောင်ယူအပ်သော။ ဘတ္တံ၊ ဆွမ်းကို။ယဒိစ္ဆကံ၊ အလိုရှိတိုင်း။ အာဟရေသိံ၊ ဆောင်ယူခဲ့ဘူးပါသည်ဘုရား။

ဤဂါထာကို လျှော်ကဆို၍ အရှင်ဘုရား ကဿပမြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်၌ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် ရွာသို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ ကြွဝင်တော်မူကြကုန်၏ လူတို့သည် မထေရ်ကိုမြင်၍ မြတ်နိုးတနာ ခင်မင်ကုန်သည်ဖြစ်၍ ဆွမ်းစားစရပ်၌ ထိုင်နေစေပြီးလျှင် ယာဂုကိုသောက်စေပြီးသော် ခဲဘွယ်ကိုလှူဒါန်း၍ ခြေတို့ကိုဆေးကြော၍ ဆီဖြင့်လိမ်းကျံ၍ ဆွမ်းစားချိန်တိုင်အောင်သော ကာလပတ်လုံးဆိုင်းငံ့လျက် တရားတော်ကိုနာကြားကာ နေကြပါကုန်၏ တရားဟောတော်မူပြီးသောအဆုံး၌ မထေရ်တို့၏သပိတ်တို့ကိုယူ၍ မိမိ မိမိ၏အိမ်၌ စီမံချက်ပြုတ်အပ်သော အထူးထူးကောင်းသော အရသာရှိသော ဘောဇဉ်ဖြင့်ပြည့်စေ၍ ဆောင်ယူခဲ့ကြပါကုန်၏ ထိုအခါ တပည့်တော်သည် တိရစ္ဆာန်-ကြီးသတ္တဝါဖြစ်၍ ဆွမ်းစားစရပ်၏ အမိုးခေါင်အပြင်၌ နား၍နေလျက် ဆောင်ယူခဲ့သောဆွမ်းကိုမြင်လျှင် တယောက်သောသူ ယူဆောင်လာအပ်သောသပိတ်မှ သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ခံတွင်းနှုတ်သီးကိုပြည့်စေလျက် သုံးလုပ်သောထမင်းလုပ်တို့ကိုထိုးသုတ်ချီဆောင်၍ ယူဘူးပါသည်ဘုရား ထိုဆွမ်းသည်ကား သံဃာ၏စိုးပိုင်သော ပစ္စည်းဥစ္စာလည်း မဟုတ်ရသေးပါ သံဃာအားဆောင်နှင်း၍ ပေးလှူအပ်သောဥစ္စာလည်း

(၁) ၁၄၂-၂၈

မဟုတ်ရသေးပါ ရဟန်းတို့သည် ခံယူသည်မှ အကြွင်းလည်း မဟုတ်ရသေးပါ စင်စစ်မှာမူကား မိမိအိမ်မှ ထုတ်ဆောင်အပ်သော လူတို့သည် သုံးဆောင်စားသောက်ခြင်းငှါ ထိုက်သည်ဖြစ်၍ သက်သက် သံဃာအား ရည်ညွှန်းသဖြင့် ရှေးရှုဆောင်အပ်ခါမျှသော ဆွမ်းသာဖြစ်ပါသေးသည် ထိုဆွမ်းမှသုံးလုပ်သော ဆွမ်းလုပ်ကြီးတို့ကို ထိုးသုတ်ကာ ယူစားမိပါသည်ဘုရား တပည့်တော်၏ ရှေးမကောင်းမှုကံကား ဤမျှသာပါတည်း ထိုတပည့်တော်သည် စုတေ့မနေ သေလွန်ခြင်းကိုပြု၍ ထိုမကောင်းမှုကံ၏ အကျိုးအဆက်ဖြင့် အဝီစိငရဲ၌ ငရဲခံရပြီးမှ ကြွင်းကျန်သော အကုသိုလ်ကံအကျိုးဖြင့် ယခုအခါ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ထိပ်၌ ကျီးပြိတ္တာ၏ အဖြစ်ဖြင့်ဖြစ်ရ၍ ဤဆင်းရဲကို ခံစားရပါသည်ဘုရားဟုပြန်ကြား လျှောက်ထားရှာလေသတည်း။ ဤကား ကျီးပြိတ္တာ၏ ဝတ္ထုတည်း။

ကျောင်းမီးရှို့သဖြင့် မြွေပြိတ္တာဖြစ်ခြင်း

ဤအရာ၌ အရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည် မြွေပြိတ္တာကိုမြင်၍ ပြုံးရယ်ခြင်းကို ထင်ရှားစွာပြု၏ဟု ဆို၏ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်မောဂ္ဂလာန်၏ သက်သေ ဖြစ်တော်မူသဖြင့် ထ၍ ချစ်သားရဟန်းတို့ မောဂ္ဂလာန်သည် ဟုတ်မှန်သောစကားကို ဆိုပေ၏။ ငါဘုရားသည်လည်း ဤ မြွေပြိတ္တာကို ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်တော်မူသောနေ့၌ ပင်လျှင် မြင်တော်မူ၏ ထိုသို့မြင်တော်မူသော်လည်း ငါဘုရားမဟောကြားဘဲ နေတော်မူ၏ အကြင်သူတို့သည် ငါဘုရား၏စကားကို မယုံကြည်ကုန်ငြားအံ့ ထိုသူတို့အား အကျိုးစီးပွါးမဲ့ခြင်းငှါ ဖြစ်ကုန်ရာ၏ ဤသို့သော အကြောင်းကြောင့် သူတပါးကို သနားခြင်းဖြင့် ဟောကြားတော်မမူဟု မိန့်တော်မူလေ၏။

[ထိုစကား မှန်၏ လက္ခဏသံယုတ်၌လည်း အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန် မြင်တော်မူသော အခါ၌သာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန်မထေရ်၏သက်သေဖြစ်တော်မူ၍ နှစ်ဆယ်ကုန်သော ပြိတ္တာတို့၏ အကြောင်းဝတ္ထုတို့ကို ဟောကြားတော်မူ၏။]

ဤ မြွေ ပြိတ္တာ၏ အကြောင်းအရာဝတ္ထုကိုလည်း ထိုအရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည် လျှောက်ကြားအပ်၏ ထိုစကားကိုကြားလျှင် ရဟန်းတို့သည် ထိုမြွေပြိတ္တာ၏ ရှေးမကောင်းမှုကံကို မေးလျှောက်ကြလေကုန်၏ မြတ်စွာဘုရား

လည်း ထိုရဟန်းတို့အား ဟောကြားတော်မူလေ၏ ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်ကို အမှီပြု၍ မြစ်ကမ်းဖြစ်သော တခုသောအရပ်၌ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်တဆူအား သစ်ရွက်မိုးသောကျောင်းကိုဆောက်လုပ် လှူဒါန်းကြကုန်၏ ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်သည် ထိုကျောင်း၌နေတော်မူစဉ် အမြဲမပြတ် ဗာရာဏသီ မြို့တွင်း၌ဆွမ်းအလို့ငှါ ကြွဝင်လှည့်လည်ဘော်မူ၏ မြို့သူမြို့သား တို့သည်လည်း ညဉ့်နံနက်မပြတ် နံ့သာပန်းစသည် လက်စွဲကုန်လျက် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ-အရှင်မြတ်အား ခစားဆည်းကပ်ခြင်းငှါ သွားရောက်ကြကုန်၏ ဗာရာဏသီ ပြည်သား တယောက်သောယောကျ်ားသည် လူတို့၏သွားလာရာ ထိုလမ်းခရီးကိုမှီ၍ လယ်ကိုထွန်လေ၏ လူများအပေါင်းသည် ညချမ်းနံနက်မပြတ် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်အား ခစားဆည်းကပ်ခြင်းငှါ သွားလတ်သည်ရှိသော် ထိုလယ်ကို နင်းနယ်လျက် သွားကြကုန်၏ ထိုလယ်ထွန်ယောကျ်ားသည် ငါ၏လယ်ကို မနင်း နယ်ကြ ပါကုန်လင့်ဟု တားမြစ်ပါသော်လည်း တားမြစ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်။ ထိုအခါ လယ်ထွန်ယောကျ်ားအား ဤသို့သော အကြံသည် ဖြစ်လေ၏ အရှင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ သီတင်းသုံးတော်မူရာ သစ်ရွက်မိုးသော ကျောင်းသည် ဤအရပ် ဌာန၌ အကယ်၍ မရှိခဲ့သည်ဖြစ်အံ့ ငါ၏လယ်ကို နင်းနယ်ကြမည်မဟုတ်ကုန်ရာဟု အကြံဖြစ်ပြီးလျှင် ထိုလယ်ထွန်ယောကျ်ားသည် အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ ဆွမ်း အလို့ငှါ ကြွဝင်တော်မူခိုက် သုံးဆောင်သော အိုးခွက်တို့ကို ရိုက်ခွဲ၍ သစ်ရွက် မိုးသော ကျောင်းကိုလည်း မီးဖြင့် တိုက်လေ၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်သည် မီးလျှဖြင့်စွဲလောင်သော မိမိ၏ကျောင်း သင်္ခမ်းကို မြင်လျှင် ချမ်းသာရာ အရပ်သို့ ကြွသွားတော်မူလေ၏။

လူများသည် နံ့သာပန်းကိုလက်စွဲလျက် လာလတ်သည်ရှိသော် မီးလောင် သော သစ်ရွက်မိုးသော ကျောင်းကိုမြင်ရ၍ ငါတို့၏ အရှင်မြတ်သည် အဘယ် အရပ်သို့ ကြွသွားတော်မူသနည်းဟု ပြောဆို မေးမြန်းလေ၏ လယ်ထွန် ယောကျ်ားသည်လည်း လူများအပေါင်းနှင့် အတူတကွသွား၍ လူများအပေါင်း ၏ အလယ်၌ ရပ်တည်နေလျက်သာလျှင် ငါသည် အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ သီတင်း သုံးရာ သစ်ရွက်မိုးသောကျောင်းကို မီးဖြင့်တိုက်အပ်လေပြီဟု ပြောလေ၏။ ထို အခါ ဤသူယုတ်မာကို ဖမ်းဆီးကြကုန်လော့ ဤသူယုတ်မာကိုမှီ၍ ငါတို့သည်

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်ကို ဖူးမြင်ခြင်းငှါ မရကြလေကုန်ဟု ဆိုလျက် တုတ် လှံတံ စသည်တို့ဖြင့် ပုတ်ခတ် ထောင်းထု၍ အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေကြလေကုန် ၏ ထိုလယ်ထွန်ယောကျ်ားသည် အဝီစိငရဲကြီး၌ဖြစ်၍ အကြင် ရွှေလောက် ဤမဟာ ပထဝီမြေကြီးသည် တယူဇနာမျှ မြင့်တက်၏ ထိုရွှေလောက် ငရဲ၌ ကျက်၍ ခံစားရပြီးလျှင် အကျိုးအကြွင်း၏ အစွမ်းအားဖြင့် ဤဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌ မြွေပြိတ္တာ၏အဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်လေသတည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုမြွေပြိတ္တာ၏ ဤသို့သဘောရှိသော ရှေးမကောင်းမှုကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ချစ်သားရဟန်း တို့ ဤမကောင်းမှုမည်သည်ကား နို့ရည်နှင့်တူ၏ နို့ရည်သည် ညှစ်လျှင် ညှစ်ခြင်း မပုပ်မသိုး အခိုးမလွတ်သေး သကဲ့သို့ ထို့အတူ အကုသိုလ်သည်လည်း ပြုလျှင် ပြုခြင်းအကျိုးကို မဖြစ်စေသေး အကြင်အခါ အကျိုးကိုဖြစ်စေ၏ ထိုအခါ၌ ဤသို့သဘောရှိသော ဆင်းရဲခြင်းဖြင့် ပူပန်စိုးရိမ် ရ၏ဟု အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ တရားဟောတော်မူလိုရကား ဤဂါထာကို ဟောတော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၇၁ နဟိ ပါပံ ကတံ ကမ္မံ၊ သဇ္ဇု ခီရံဝ မုစ္စတိ။
ဒဟန္တံ ဗာလမန္ဝေတိ၊ ဘသ္မာ ဆန္နောဝ ပါဝကော။

သဇ္ဇုခီရံ၊ ယိုထွက်စ ပူပူနွေးနွေး ဖြစ်သော နို့ရည်သည်။ နမုစ္စတိဣဝ၊ ချဉ်နံ့ ထောင်းထောင်း ချက်ခြင်းမပြောင်းသေးသကဲ့သို့။ ကတံ၊ပြုအပ်ခါစဖြစ်သော။ ပါပံကမ္မံ၊အကုသိုလ်ကံသည်။ နဟိဝိပစ္စတိ၊ မကောင်းကျိုးစင်စစ် ချက်ခြင်းမဖြစ်နိုင်။ဝိပစ္စမာနံ၊ မကောင်းကျိုးစင်စစ် ဖြစ်စေလတ်သည်ရှိသော်။ ဗာလံ၊ ကံဆိုး သိမ်းပိုက် ယင်းလူမိုက်ကို။ဒဟန္တံ၊ ပူလောင်စေသည်ဖြစ်၍။အန္ဝေတိ၊ အစဉ်လိုက် ၏။ ယထာ၊ အဘယ်ကဲ့သို့နည်း ဟူမူကား။ ဘသ္မာဆန္နော၊ ပြာဖြင့်ဖုံးလွှမ်းအပ် သော။ ပါဝကော၊ မီးကျီးခဲသည်။ ဒဟန္တော၊ နင်းမိသူကိုပူလောင်စေလျက်။ အန္ဝေတိဣဝ၊အစဉ်လိုက်သကဲ့သို့ကည်း။

ဒေသနာတော်၏အကျိုး

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ များစွာသောသူတို့သည် သောတာပန်စသည်တို့ ဖြစ်ကြလေကုန်၏။

မြွေပြိတ္တာဝတ္ထု ပြီး၏။

၁၃–သဋ္ဌိကူဋပေတဝတ္ထု

ယာဝဒေဝအနတ္ထာယ–အစရှိသော ဤတရား ဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် [၁] သဋ္ဌိကူဋပြိတ္တာကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

တူမ ခြောက်သောင်း အထုခံရသောပြိတ္တာ

ရှေးနည်းအားဖြင့်သာလျှင် ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် မထေရ်သည် လက္ခဏမထေရ်နှင့်တကွ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ထက်မှ ဆင်းသက်တော်မူသည်ရှိသော် အမှတ်မရှိ တခုသောအရပ်၌ ပြုံးရယ်ခြင်းကို ထင်ရှားစွာပြုတော်မူလေ၏ အရှင်လက္ခဏထေရ်သည် ပြုံးရယ်ခြင်း၏အကြောင်းကို မေးအပ်သည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရား၏အထံတော်၌ ငါ့ကို မေးဦးလော့ဟုဆို၍ ဆွမ်းအလို့ငှါ ကြွသွားတော်မူပြီးမှ မြတ်စွာဘုရား၏အထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ကာရှိခိုးလျက် နေသောအခါ အရှင်လက္ခဏမထေရ်က တဖန်မေးပြန်သောကြောင့် ငါ့ရှင်လက္ခဏ ငါသည် တကောင်သောပြိတ္တာကိုမြင်ရပေသည် သုံးဂါဝုတ်မျှပမာဏရှိသော ခန္ဓာကိုယ်အတ္တဘောဖြင့် ထိုပြိတ္တာ၏ဦးခေါင်းဆိပ်ထက်၌ ခြောက်သောင်းသော သံဖြင့်ပြီးသော တူမတို့သည် အလျှံရဲရဲ ငြိစွဲတောက်ပြောင် လောင်ကုန်လျက် ကျကာကျကာ ထကြွ တက်ကြကုန်၏ ဦးခေါင်းကိုရိုက်ခွဲကြကုန်၏ ဦးခေါင်းကွဲတိုင်း ကွဲတိုင်း ရှေးအတိုင်း တဖန် ဖြစ်စေပြန်၏။ ငါသည် ဤကိုယ်၏အဖြစ်ဖြင့် ဤသို့သဘောရှိသောအတ္တဘောကို ရှေး၌တရံတခါမျှ မမြင်အပ်စဘူးဟု မြွက်ဆိုပြီးလျှင် ငါသည် ထိုပြိတ္တာကို မြင်သောကြောင့် ပြုံးရယ်ခြင်းကို ထင်ရှားစွာ ပြုမိပေသည်ဟု ပြောဆိုလေ၏ ထိုစကားသည်မှန်၏ ပေတဝတ္ထုပါဠိတော် အဆုံးစွန်သောဝတ္ထု၌ ဤသဋ္ဌိကူဋပြိတ္တာကိုပင် ရည်မှန်း၍ ဤဂါထာကို ဟောတော်မူလေ၏။

သဋ္ဌိ ကူဋသဟဿာနိ၊ ပရိပုဏ္ဏာနိ သဗ္ဗသော။
သီသေ တုယှံ နိပတန္တိ၊ ဘိန္ဒန္တိ တဝ မတ္ထကံ။

---

၁ သဋ္ဌိကူဋ–ထောင်ပေါင်း ခြောက်ဆယ်သော သံတူမတို့၏ ရိုက်နှက်ထုခွဲခြင်း ခံရသော ပြိတ္တာ သံတူမပေါင်းခြောက်သောင်း ဟူလို။

ဘောပေတ၊ အိုပြိတ္တာ။ သဗ္ဗသော၊ အလုံးစုံသောအခြင်းအရာဖြင့်။ ပရိပုဏ္ဏာနိ၊ ပြည့်ကုန်သော။ သင်္ဃကူဋ္ဌ သဟာဿာနိ၊ ခြောက်သောင်းသော သံတူတို့သည်။တုယှံ၊ သင်၏။ သီသေ၊ ဦးခေါင်း၌။ နိပတန္တိ၊ကျကုန်၏။ တဝ၊သင်၏။ မတ္ထကံ၊ ဦးထိပ်ကို။ ဘိန္ဒန္တိ၊ ရိုက်ခွဲကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားလည်း အရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်၏စကားကို ကြားတော်မူ၍ ချစ်သားရဟန်းတို့ ငါဘုရားသည်လည်း ဤသတ္တဝါကိုဗောဓိမဏ္ဍိုင်၌ နေတော်မူစဉ်ပင်မြင်တော်မူ၏ ယင်းသို့ပင်မြင်သော်လည်း အကြင်သူတို့သည် ငါဘုရား၏စကားကိုမယုံကြည်ကြကုန် ထိုသူတို့အား အကျိုးစီးပွားမဲ့ခြင်းငှါဖြစ်ကုန်ရာ၏ဟု သူတပါးတို့အား အစဉ်သနားသဖြင့် ငါဘုရားမဟောကြားဘဲ နေတော်မူ၏ ယခုအခါမူကား မောဂ္ဂလာန်၏သက်သေဖြစ်၍။ဝါ၊ သက်သေ၏အဖြစ်ဖြင့် ဟောကြားတော်မူပေအံ့ဟု မိန့်တော်မူ၏ ထိုစကားကို ကြားရလျှင် ရဟန်းတို့သည် ထိုပြိတ္တာ၏ ရှေးမကောင်းမှုကံကို မေးလျှောက်ကြကုန်၏ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ထိုရဟန်းတို့အား အတိတ်ကိုဆောင်၍ ဟောကြားတော်မူလေ၏။

ပုရောဟိတ်ခံတွင်း ဆိတ်မစင် ပစ်သွင်းခြင်း

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ကျောက်စရစ်ကို ပစ်သော အတတ်၌ အပြီးတိုင် တတ်မြောက်ခြင်းသို့ရောက်သော တယောက်သော [၁] သူဆွံ့သည် ရှိလေသတတ် ထိုသူဆွံ့သည် မြို့တံခါး၌ တခုသောပညောင်ပင်၏ အရင်း၌ နေလျက် ကျောက်စရစ်တို့ကိုပစ်၍ ထိုပညောင်ပင်၏ အရွက်တို့ကို ပြတ်စေပေါက်စေလျက် ဆင်ရုပ်ကို ငါတို့အားပြပါလေလော့ မြင်းရုပ်ကို ငါးတို့အား ပြပါလေလော့ဟု ရွာသူသားငယ်တို့ ဆိုလတ်သော် အလိုရှိတိုင်း အလိုရှိတိုင်းသော အရုပ်တို့ကိုပြလျက် ထိုရွာသူသားငယ်တို့၏အထံမှ ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်စသည်တို့ကို ရပေ၏။ ထိုနောက် တနေ့သ၌ ပြည့်ရှင်မင်းမြတ်သည် ဥယျာဉ်သို့ ထွက်တော်မူသည်ရှိသော် ထိုအရပ်သို့ ရောက်တော်မူလေ၏ ထိုရွာသူသားငယ်တို့သည် သူဆွံ့ကို ပညောင်ပင်မြစ်ပျဉ်းကြား၌ ပစ်ထားခဲ့၍ ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်ကြလေကုန်၏ မင်းကြီးသည် မွန်းတည့်ဆဲဆဲသောအခါ ပညောင်ပင်ရင်းသို့ ဝင်ရောက်သည်ရှိသော် အပေါက်ကြီး အပေါက်ငယ်ရှိသော နေရိပ်ဖြင့် မင်းကြီး၏

၁ သူဆွံ့ဟူသည်ကား လမ်းမလျှောက်နိုင်သောသူဖြစ်၏။

ကိုယ်ကို ထိခိုက်လာ၏ မင်းကြီးသည် ဤအကြောင်းကား အဘယ်အကြောင်းနည်းဟု အထက်သို့မော်၍ ကြည့်လတ်သော် သစ်ရွက်တို့၌ ဆင်ရပ်စသည်တို့ကို မြင်ရလျှင် ဤအမှုသည် အဘယ်သူ၏ အမှုနည်းဟု မေးတော်မူသည်ရှိသော် တယောက်သော သူဆံ့၏ အမှုဖြစ်ပါသည်ဟု လျှောက်ထားသောစကားကို ကြားသိတော်မူရ၍ ထိုသူဆံ့ကို ခေါ်စေတော်မူပြီးလျှင် ငါ၏ ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားကား အလွန်တရာ နှုတ်သီးကောင်းလှ၏ ငါသည် စကားအနည်းမျှကို ပြောဆိုသည်ရှိသော် များစွာသော စကားကိုပြောဆိုလျက် ငါ့ကိုဖိစီးနှိပ်စက်၏ ထိုပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏား၏ ခံတွင်းသို့ တစလယ် ကွမ်းစားမျှလောက်ကုန်သော ဆိတ်ချေးတို့ကို ပစ်သွင်းခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ကောင်းလတ္တံ့လောဟု မေးမြန်းပြောဆိုတော်မူလေ၏ အရှင်မင်းမြတ် ကျွန်တော်မျိုးစွမ်းနိုင်ပါသည် ဆိတ်ချေးကို ဆောင်ယူစေ၍ ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားနှင့်တကွ အရှင်မင်းကြီးတို့သည် စကားပြောဆိုကုန်လျက် တင်းတိမ်တွင်း၌ နေထိုင်တော်မူပါကုန်လော့ ကျွန်တော်မျိုးသည် ဤအရာ၌ ပြုအပ်သော အမှုကို သိနိုင်ရပါလတ္တံ့ဟု လျှောက်တင်လေ၏။

ထိုအခါ မင်းကြီးလည်း ထိုသူဆံ့ ပြောဆိုသောအတိုင်း စီမံပြုလုပ်စေ၏ သူဆံ့သည် ကပ်ကျေးဦးဖျားဖြင့် တင်းတိမ်၌ အပေါက်ဖေါက်သည်ကိုပြု၍ မင်းကြီးနှင့်တကွ စကားပြောဆိုသော ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏား၏ ခံတွင်းဖွင့်ဟရုံမျှ၌ တလုံးတလုံးသော ဆိတ်ချေးကို ပစ်သွင်းလေ၏ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားလည်းခံတွင်းသို့ဝင်လာတိုင်းဝင်လာတိုင်းသော ဆိတ်ချေးကို မျိုချလေ၏ သူဆံ့သည် ဆိတ်ချေးတို့သည် ကုန်ခြင်းသို့ရောက်သည်ရှိသော် တင်းတိမ်ကို လှုပ်လိုက်လေ၏ မင်းကြီးလည်း ထိုတင်းတိမ်လှုပ်သော အမှတ်ဖြင့် ဆိတ်ချေးတို့၏ ကုန်သည့်အဖြစ်ကို သိရ၍ ဆရာပုရောဟိတ် အသင်တို့နှင့်တကွ စကားပြောဆိုသော အကျွန်ုပ်သည် စကားကို ခံတွင်းမှ ထုတ်ခြင်းငှါမစွမ်းနိုင် အသင်တို့သည် အလွန်တရာ နှုတ်သီးကောင်းလှသည့် အဖြစ်ကြောင့် တစလယ်•ကွမ်းစားမျှလောက်သော ဆိတ်ချေးတို့ကို မျိုချပြီး၍သော်လည်း နှုတ်၏တိတ်ဆိတ်ခြင်းသို့ မရောက်နိုင်ကြပါကုန်တကားဟု ဆိုလေ၏ ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားသည် မျက်နှာမသာယာသည် အဖြစ်သို့ ရောက်ပြီးလျှင် ထိုအခါမှစ၍ ခံတွင်းကို ဖွင့်ဟလျက် မင်းကြီးနှင့်အတူတကွ စကားပြောဆိုခြင်းငှါ မဝံ့ရှာလေ မင်းကြီးသည် သူဆံ့၏ကျေးဇူးကို အောက်မေ့

သဖြင့် ထိုသူဆို့ကို ခေါ်တော်မူစေ၍ ငါသည် အသင့်ကို အမှီပြုသဖြင့် ချမ်းသာ သုခကို ရအပ်ပေသည်ဟု နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်တော်မူလျက် ထိုသူဆို့အား အလုံးစုံရှစ်ခု အရေအတွက်ရှိသောကြောင့် သဗ္ဗဋ္ဌကမည်သော ပစ္စည်းဥစ္စာကို ပေးသနားတော်မူပြီး၍ မြို့၏ အရပ်လေးမျက်နှာတို့၌ လေးခုသော ရွာမြတ်တို့ကို ပေးသနားတော်မူလေ၏ ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားစွာသိရ၍ မင်းကြီး၏အကျိုး အကြောင်း ကောင်း မကောင်း အရာတို့ကို သေချာညွှန်ပြ ဆုံးမတတ်သော အမတ်ပညာရှိသည် ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုလေ၏။

သာဓုခေါ သိပ္ပကံနာမ၊ အပိ ယာဒိသ ကီဒိသံ။

ပဿ ခဥ္ဇပ္ပဟာရေန၊ လဒ္ဓါ ဂါမာ စတုဒ္ဒိသာ။

မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ သိပ္ပကံနာမ၊ အတတ် မည်သည်ကား။ ယာဒိသကီဒိသံအပိ၊ အမှတ်မရှိ ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား ဖြစ်သော်လည်း။သာဓုခေါ၊ ကောင်းသည်သာတည်း။ တွံ၊ အရှင်မင်းမြတ်သည်။ ပဿ၊ ရှုတော်မူပါလော့။ ခဥ္ဇပ္ပဟာရေန၊ဤသူဆို့သည် ဆိတ်ချေးကို ပစ်သဖြင့်။ စတုဒ္ဒိသာ၊ မြို့တော်၏ အရပ်လေးမျက်နှာ၌ ရှိကုန်သော။ ဂါမာ၊ လေးခုသောရွာတို့ကို။ လဒ္ဓါ၊ ရအပ် လေကုန်ပြီ။

ထိုဆုံးမတတ်သော အမတ်ပညာရှိကား ထိုအခါ ငါဘုရားသာလျှင် ဖြစ် လေ၏။

အတတ်ပညာ အသုံးမှားသဖြင့် ပြဿနာဖြစ်ခြင်း

ထိုအခါ ယောကျ်ားတယောက်သည် သူဆို့သည် ရအပ်သော စည်းစိမ် ချမ်းသာကို မြင်ရသဖြင့် ဤမည်သောသူသည် သူဆို့ တယောက်ဖြစ်ပါလျက် ဤအတတ်ကိုမှီ၍ ကြီးစွာသောစည်းစိမ် ချမ်းသာကို ရလေ၏ ငါသည်လည်း ထိုအတတ်ပညာကို သင်ယူခြင်းငှါ သင့်၏ဟုကြံလေ၏ ကြံပြီးလျှင် ထိုယောကျ်ား သည်သူဆို့၏အထံသို့ ချဉ်းကပ်လျက် ဆရာ ဤအတတ်ပညာကို အကျွန်ုပ်အား သင်ကြားပေးသနားပါဟု ပြောဆိုတောင်းပန်လေ၏ အမောင် သင်ကြားပေး ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ဟု ပယ်မြစ်သည်ရှိသော် ထိုယောကျ်ားလည်း သူဆို့ ပယ်မြစ် သည် ဖြစ်ပါစေ သူဆို့ကို နှစ်သက်အောင် ငါပြုအံ့ဟုကြံ၍ ထိုသူဆို့၏ လက်ခြေ ဆုပ်နယ်ခြင်းအစရှိသော ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် အသွယ်သွယ်တို့ကိုပြုလျက် ရှည်ကြာ

လေးမြင့်စွာ ထိုယောကျ်ားသည် သူဆွံ့ကို နှစ်သက်စေပြီးလျှင် အဖန်ဖန်တောင်းပန်လေ၏ သူဆွံ့သည်လည်း ဤယောကျ်ားကား ငါ့အား အလွန်လျှင် ကျေးဇူးများလှပေ၏ဟု ထိုယောကျ်ား၏စကားကို ပယ်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ရကား အတတ်ပညာကို သင်ကြားပြသပြီးလျှင် အမောင် အသင့်အား အတတ် ပညာသည် အပြီးအဆုံးတိုင်လေပြီ ယခုအခါ၌ အသို့ပြုအံ့နည်းဟု မေး၏ ဆရာ မြို့၏အပသို့ သွား၍ အတတ်ပညာကို စုံစမ်းအံ့ဟုဆိုလျှင် အဘယ်သို့ စုံစမ်းခြင်းပြုအံ့နည်းဟု မေးပြန်သော် နွားကိုရင်း လူကိုရင်း ပစ်ခတ်၍ သေစေအံ့ဟု ပြောဆိုလေ၏။

အမောင် နွားကိုသတ်သောသူအား ဒဏ်တရာထိုက်၏ လူကိုသတ်သောသူအား ဒဏ်တထောင်ထိုက်၏ သင်သည် သားမယားနှင့်တကွ ပြုသော်လည်း ထိုဒဏ်ကို ထုတ်ဆောင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပေလတ္တံ့ဟု ဆို၍ သင်သည်မပျက်စီးပါစေလင့် အကြင်သူကို ပစ်ခတ်သည်ရှိသော် ဒဏ်ကိုပေးဆောင်ရခြင်းမရှိ ထိုသို့ သဘောရှိသော အမိအဘမရှိသူ တဦးတယောက်ကို စူးစမ်းလော့ဟု ပြောဆိုမှာထား၍ လွှတ်လိုက်လေ၏ ထိုယောကျ်ားလည်း ကောင်းပါပြီဟု ဝန်ခံ၍ ကျောက်စရစ်တို့ကို ရင်ခွင်၌ ထည့်ပိုက်ယူဆောင်လျက် ထိုသို့ သဘောရှိသော စောင့်ရှောက်စိုးပိုင်သူ ကင်းရှင်းသည့်သူကို ရှာဖွေလှည့်လည်ရာ နွားကိုမြင်လျှင် ဤနွားကား အရှင်ရှိ၏ဟု ပစ်ခတ်ခြင်းငှါ မဝံ့လေ လူကိုမြင်ပြန်လျှင်လည်း ဤသူကား အမိအဘရှိ၏ဟု ပစ်ခတ်ခြင်းငှါ မဝံ့လေ ထိုအခါကာလ၌ သုနေတ္တ အမည်ရှိသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတဆူသည် ထိုဗာရာဏသီပြည်ကို အမှီပြု၍ သစ်ရွက်မိုးသောကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏ ထိုယောကျ်ားသည် ဆွမ်းအလို့ငှါ ကြွဝင်တော်မူလာသော ထိုသုနေတ္တ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို မြို့တံခါး၏အကြား၌မြင်လျှင် ဤသူသည် အမိအဘမရှိသောသူတည်း ဤသူကိုပစ်ခတ်အပ်သည်ရှိသော် ဒဏ်မရှိသည် ဖြစ်ပေလိမ့်မည် ဤသူကိုပစ်ခတ်၍ အတတ်ပညာကို စုံစမ်းအံ့ဟု ကြံပြီးလျှင် ထိုအတတ်ပညာတတ်သော ယောကျ်ားမိုက်သည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်၏ လကျ်ာနားတွင်းကို ရွယ်ရည်ချိန်မှန်းလျက် ကျောက်စရစ်ကို ပစ်လွှတ်လိုက်လေ၏ ထိုကျောက်စရစ်သည် လကျ်ာနားတွင်းဖြင့်ဝင်၍ လက်ဝဲနားတွင်းဖြင့် ထွက်သွား၏ ပြင်းစွာသော ဆင်းရဲဝေဒနာသည် ဖြစ်လေ၏ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်သည် ဆွမ်းခံ ကြွဝင်တော်မူခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်သဖြင့် ကောင်းကင်

(ခ) ၁၄၂-၂၆

ခရီးဖြင့် သီတင်းသုံးတော်မူရာ သစ်ရွက်မိုးသော ကျောင်းသခ်မ်းသို့ ကြွသွားတော်မူ၍ ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူရလေ၏။

လူတို့သည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်သည် ဆွမ်းခံမကြွမဝင်လာသည် ရှိသော် တစုံတခုမချမ်းသာခြင်း ဖြစ်ပေလတ္တံ့ဟုကြံ၍ အရှင်မြတ် ကိန်းအောင်းသော ကျောင်းသို့ သွားရောက်သောအခါ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော်မူသည်ကို မြင်ရလျှင် မျက်ရည်ရွှဲစို ငိုကြွေးလွမ်းဆွတ် တမ်းတကြလေကုန်၏ ထိုယောကျ်ာ သည်လည်း သွားလာကြသော လူများအပေါင်းကိုမြင်၍ ထိုကျောင်းသို့ သွားရောက်ပြီးလျှင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်ကို ကောင်းစွာမှတ်မိသောကြောင့် ဤပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်သည် ဆွမ်းအလို့ငှါကြွဝင်တော်မူလာ၍ မြို့တံခါး၏အကြား ငါ၏မျက်မှောက်၌ ရှေးရှုဖြစ်လေ၏ ငါသည် မိမိ၏အတတ်ပညာကို စုံစမ်းလိုသောကြောင့် ဤအရှင်ကို ငါပစ်ခတ်၏ဟု ပြောဆိုလေ၏ လူတို့သည်လည်း ဤသူယုတ်မာသည် ငါတို့၏ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို ပစ်သတ်လေသတတ် ဖမ်းဆီးကြကုန်လော့ ဖမ်းဆီးကြကုန်လော့ဟု ပြောဆိုကာ ရိုက်နှက်ပုတ်ခတ်ကြသဖြင့် ထိုနေရာ၌ပင် ထိုလူယုတ်မာကို အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေကြကုန်၏ ထိုလူယုတ်မာသည်လည်း အဝီစိငရဲကြီး၌ဖြစ်၍ အကြင်ရွှေလောက်ကာလပတ်လုံး ဤမဟာပထဝီ မြေကြီးသည် တယူဇနာတိုင်တိုင် အထက်သို့မြင့်တက်၏ ထိုရွှေလောက် ကာလပတ်လုံး ငရဲ၌ကျက်၍ အကျိုးကြွင်း၏ အစွမ်းအားဖြင့် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ထက်၌ သဋ္ဌိကူဋ-ပြိတ္တာ၏ အဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်ရလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသဋ္ဌိကူဋ-ပြိတ္တာ၏ ရှေးအကြောင်း မကောင်းမှုကံကို ဟောကြားတော်မူပြီးလျှင် ချစ်သားရဟန်းတို့ လူမိုက်အား အတတ်ပညာသည် ၎င်းအစိုးရခြင်းသည်၎င်း ဖြစ်ပေါ်လာသည်ရှိသော် အကျိုးမဲ့အချည်းနှီးသာလျှင် ဖြစ်လေ၏ ထိုစကားမှန်၏ လူမိုက်သည် အတတ်ပညာကို၎င်း အစိုးရခြင်းကို၎င်းရလျှင် မိမိ၏ အကျိုးစီးပွားမဲ့ကိုသာ ပြုတတ်၏ဟု အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ တရားကိုဟောကြားတော်မူလိုရကား ဤဂါထာကို မိန့်တော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၇၂ ယာဝဒေဝ အနတ္ထာယ၊ ဉတ္တံ ဗာလဿ ဇာယတိ။

ဟန္တိ ဗာလဿ သုက္ကံသံ၊ မုဒ္ဓမဿ ဝိပါတယံ။

ဗာလဿ၊ လူမိုက်၏။ ဉတ္တံ၊ သိခြင်းသည်။ ဝါ၊ အတတ်ပညာစည်းစိမ် အခြံအရံ အစိုးရခြင်းစသည်ဖြင့် လူ၌ထင်ရှားသော အဖြစ်သည်။ ယာဝ အနတ္ထာယဧဝ၊ မိမိအကျိုးမဲ့ ဖြစ်ခြင်းငှါသာလျှင်။ ဇာယတိ၊ ဖြစ်၏။ ဗာလဿ၊ လူမိုက်အား။ ဉပ္ပဇ္ဇမာနံ၊ ဖြစ်သောအတတ်ပညာ အစိုးရခြင်းသည်။ သုက္ကံသံ၊ ဖြူစင်သော ကောင်းမှုအဘို့ကို။ ဟန္တိ ဟနတိ၊ ဖျက်ဆီးတတ်၏။ အဿ၊ ထိုလူမိုက်၏။ မုဒ္ဓံ၊ ပညာတည်းဟူသော ဦးထိပ်ကို။ ဝိပါတယံ၊ ဖျက်ဆီးပယ်ချသည် ဖြစ်၍။ ဟန္တိ ဟနတိ၊ ပယ်ဖျောက်တတ်၏။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ များစွာသောသူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ် စသည်တို့သို့ ရောက်ကြလေ၏။

သဋ္ဌိကူဋပြိတ္တာဝတ္ထုပြီး၏။

၁၄—စိတ္တသူကြွယ်ဝတ္ထု

အသန္တ ဘာဝနမိစ္ဆေယျ—အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌နေတော်မူစဉ် သုဓမ္မမထေရ်ကိုအကြောင်း ပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

[ဒေသနာတော်သည် မစ္ဆိကာသဏ္ဍမြို့၌ဖြစ်၍ သာဝတ္ထိပြည်၌ပြီးဆုံး၏။]

စိတ္တသူကြွယ်သည် အာဂန္တုတို့အား ဆွမ်းစားပင့်ခြင်း

မစ္ဆိကာသဏ္ဍမြို့၌ စိတ္တအမည်ရှိသော သူကြွယ်သည် ပဉ္စဝဂ္ဂီငါးဦးတို့တွင် အဝင်အပါ အရှင်မဟာနာမ် အမည်ရှိသော မထေရ်သည် ဆွမ်းအလို့ငှါ လှည့်လည်တော်မူသည်ကို မြင်ရလျှင် ထိုမထေရ်အရှင်၏ ဣရိယာပုထ်၌ ကြည်ညိုခြင်း ရှိလှသဖြင့် သပိတ်တော်ကိုယူကာ အိမ်သို့ ပင့်သွင်းပြီးလျှင် ဆွမ်းကျွေး၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်း ကိစ္စ၏ အပြီးအဆုံး၌ တရားစကားတော်ကို ကြားနာရသော ကြောင့် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်လေရကား မတုန်မလှုပ်သော သဒ္ဓါတရား ရှိသည်ဖြစ်၍ အမ္ဗာဋကဝန မည်သော မိမိ၏ ဉယျာဉ်ကို သံဃာတော်တို့ သီတင်းသုံးရာ သံဃာ့အာရာမ်ပြုလိုသဖြင့် မထေရ်၏ လက်တော်၌ ရေကိုသွန်း ချကာ ဆောင်နှင်းလှူဒါန်းလေ၏ ထိုခဏ၌ ဘုရားသာသနာတော်တည်လေပြီဟု

ရေလျှင် အဆုံးရှိသည်ကိုပြု၍ ဤမဟာပထဝီမြေကြီးသည် တုန်လှုပ်လေ၏။ စိတ္တသူကြွယ်သည်လည်း ဉယျာဉ်၌ ကျောင်းကြီးကိုဆောက်လုပ်စေ၍ ခပ်သိမ်းသော အရပ်မျက်နှာတို့မှ ကြွရောက်လာကြကုန်သော ရဟန်းတို့အလို့ငှါ ဖွင့်ထားအပ်သော တံခါးသဘွယ်ဖြစ်လေ၏ မစ္ဆိကာသဏ္ဍမြို့၌လည်း သုဓမ္မမထေရ်ကား ကျောင်း၌ စောင့်ရှောက်ကာနေသော နေဝါသိကရဟန်းဖြစ်၏ တပါးသောအခါ၌ စိတ္တသူကြွယ်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးစကားကို ကြားသိရသည် ဖြစ်သောကြောင့် နှစ်ပါးသော အဂ္ဂသာဝကတို့သည် စိတ္တသူကြွယ်အားသင်္ဂြိုဟ်ချီးမြှောက်ထောက်ပံ့လိုကုန်သည်ဖြစ်၍ မစ္ဆိကာသဏ္ဍမြို့သို့ ကြွသွားတော်မူကြကုန်၏။

စိတ္တသူကြွယ်သည် ထိုမထေရ်ကြီးတို့၏ ကြွလာတော်မူသော သတင်းစကားကို ကြားသိရလျှင် ယူဇနာခွဲမျှလောက်သော ခရီးသို့ သွားရောက် ကြိုဆို၍ မထေရ်တို့ကို ပင့်ဆောင်ခဲ့သဖြင့် မိမိဆောက်လုပ်လှူဒါန်းအပ်သော ကျောင်းသို့ ပင့်သွင်း၍ အာဂန္တုကဝတ်ကို ပြုပြီးသောအခါ အရှင်ဘုရား အနည်းငယ်သော တရားစကားကို နာလိုပါသည်ဘုရားဟု တရားစစ်သူကြီးဖြစ်သော အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်မြတ်ကို တောင်းပန်လျှောက်ထားလေ၏ ထိုအခါစိတ္တသူကြွယ်ကို အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်သည် ဒါယကာ ငါတို့သည် အဓွန့်ရှည်စွာသောခရီးဖြင့် လာရသည်ဖြစ်သောကြောင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သော သဘောရှိကုန်၏ ထိုသို့ပင်ဖြစ်သော်လည်း အနည်းငယ်မျှသောတရားတော်ကို နာဦးလောဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် ထိုစိတ္တသူကြွယ်အား တရားစကားဟောကြားတော်မူ၏ သူကြွယ်သည် မထေရ်မြတ်၏ တရားစကားကို နာကြားလျက်သာလျှင် အနာဂါမိ ဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏ သူကြွယ်သည် နှစ်ပါးသော အဂ္ဂသာဝကတို့ကို ရှိသေမြတ်နိုးရှိခိုးပြီးလျှင် အရှင်ဘုရားတို့ နက်ဖြန် နောက်ပါရဟန်းတထောင်နှင့်တကွတပည့်တော်၏အိမ်၌ ဆွမ်းကိုအလှူ ခံတော်မူပါဘုရားဟု ပင့်ဘိတ် လျှောက်ထား၍ နောက်မှကျောင်းနေဖြစ်သော် သုဓမ္မမထေရ်ကို အရှင်ဘုရားတို့သည်လည်း နက်ဖြန် မထေရ်ကြီးတို့နှင့်အတူတကွ ကြွလာတော်မူကြပါဘုရားဟု ပင့်ဘိတ်လေ၏။

သုဓမ္မရဟန်း ဒါယကာကို အမျက်ထွက်ခြင်း

သုဓမ္မမထေရ်သည် ဤသူကြွယ်ကား ငါ့ကိုနောက်မှ ပင့်ဘိတ်ဘိသည်ဟု အမျက်ထွက်လျက် ပယ်မြစ်လေသောကြောင့် အဖန်တလဲလဲ တောင်းပန်ပါ

သော်လည်း ပစ်ပယ်မြဲ ပယ်မြစ်သည်သာလျှင်တည်း။ ဒါယကာလည်း အရှင်ဘုရား တပည့်တော်ဥာဏ်၌ ထင်ရှားစွာသိရပါပြီဟုလျှောက်ကြား၍ ဖဲသွားပြီးလျှင် တဖန် မိုးသောက်သောနေ့၌ မိမိအိမ်ဝယ် ကြီးကျယ်သော အလှူဒါနကို စီရင်လေ၏ သုဓမ္မမထေရ်သည်လည်း နံနက်စောစောအချိန်ကသာလျှင် အဂ္ဂသာဝကမထေရ် အရှင်တို့အား သူကြွယ်သည် အဘယ်သို့သဘောရှိသောပူဇော်လှူဒါန်းဘွယ်ကို စီရင်လေဘိသနည်း နက်ဖြန်၌ သွားရောက်၍ ကြည့်ရှုဦးအံ့ဟု ကြံစည်၍ နံနက်စောစောကပင် သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် သူကြွယ်၏ အိမ်သို့သွားလေ၏ သူကြွယ်သည် အရှင်ဘုရား ထိုင်နေ သီတင်းသုံးတော်မူကြပါဦးဟု လျှောက်ထား တောင်းပန်သော်သည်း ထိုသုဓမ္မမထေရ်က ငါသည် ထိုင်နေခြင်းငှါ အလိုမရှိ ဆွမ်းအလို့ငှါ လှည့်လည်တော့အံ့ဟုဆို၍ အဂ္ဂသာဝကမထေရ်အရှင်တို့အလို့ငှါ ပြုစုစီရင်၍ထားအပ်သော လှူဘွယ်ဝတ္ထု အစုစုကိုကြည့်ရှုပြီးလျှင် သူကြွယ်ကို အမျိုးအားဖြင့် ထိပါးပုတ်ခတ် ပြောဆိုလိုရကား ဒါယကာသူကြွယ် ကျွေးမွေးလှူဒါန်းဘွယ်ကား အလွန်လျှင်မွန်မြတ်ပေ၏ စင်စစ်မူကား ဤလှူဘွယ်ဝတ္ထုအစု၌ လှူဘွယ်တပါးသည်သာလျှင် မစုံမပြည့် မရှိလေဟု ဆိုလေ၏။

အရှင်ဘုရား အဘယ်လှူဘွယ် ဝတ္ထုပါနည်းဟု မေးလတ်သော် ဒါယကာသူကြွယ် နှမ်းပြစ်မုံ့တည်းဟု ပြောဆိုလေသဖြင့် သူကြွယ်သည် [၁]ကျီးဥပမာဖြင့် ပြောဆို မောင်းမဲအပ်သည်ရှိသော် ဒေါသအမျက် ပြင်းစွာထွက်သောကြောင့် ဒါယကာသူကြွယ် ဤကျောင်းကားအသင်၏ကျောင်းတည်း ငါသည်အရပ်တပါးသို့ ဖဲသွားတော့အံ့ဟု ပြောဆိုသဖြင့် သုံးကြိမ်တိုင်အောင် တားမြစ်တောင်းပန်ပါသော်လည်း မနာမယူဖဲသွား၍ မြတ်စွာဘုရား၏ အထံသို့ သွားရောက်ပြီးလျှင် စိတ္တသူကြွယ်သည်၎င်း မိမိသည်၎င်း ပြောဆိုအပ်သော စကားကို လျှောက်ကြားလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် သင်္ကာသဒ္ဒါတရားနှင့် ပြည့်စုံသော ရတနာသုံးပါးအား ကြည်ညိုတတ်သော ဒါယကာကို ယုတ်ညံ့သော ဆဲရေးခြင်းဖြင့် ကဲ့ရဲ့ရှုံ့ချ ဂရဟိတသဘော ပြောဆိုဘိသည်ဟု ထိုသုဓမ္မမထေရ်အား

၁ ကျီးဖိုနှင့်ကြက်မ စပ်၍ကျသော ကျီးဗန္ဓုဂ်သည် ကြက်သံမပီ, ကျီးသံမပီ "အောက်ကလိ အား" ဟု မြည်သကဲ့သို့ အရှင်သုဓမ္မသည်လည်း ဘုရားသားတော် ဖြစ်လျက် စကားကိုပြီသစွာမဆိုဘဲ ရှိုးရှား "နှမ်းပြစ်မုံ့" ဟူသောစကားကို ဆိုဘိ၏ ဟူလို။

သာလျှင် အပြစ်တင်၍ [၁]ပဋိသာရဏီယကံကို ပြုစေပြီးလျှင် သွားချေ စိတ္တ သူကြွယ်ကို သည်းခံအောင်ပြုလေလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုသုဓမ္မမထေရ်သည် ထိုမစ္ဆိကာသဏ္ဍမြို့သို့သွား၍ ဒါယကာသူကြွယ်ကို ဤအပြစ်သည်ငါ၏အပြစ်သာ ဖြစ်ပေသည် ငါ့အားသည်းခံပါလော့ဟု တောင်းပန် ပြောဆိုသော်လည်း တပည့်တော်သည်းမခံနိုင်ဟု သူကြွယ်ကပယ်မြစ် အပ်သဖြင့် မျက်နှာမသာယာ ဖြစ်၍ ထိုသူကြွယ်ကို သည်းခံစေခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ရကား တဖန်မိုးသောက်သော နေ့၌ မြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်သို့ ပြန်လာခဲ့ပြန်လေ၏။

[မြတ်စွာဘုရားသည်ကား ထိုမထေရ်အား ဒါယကာသည် သည်းမခံလတ္တံ့ဟု သိတော်မူပြီးဖြစ်သော်လည်း ဤရဟန်းသည် ခက်ထန်သော မာန်မာနရှိ၏ ယူဇနာသုံးဆယ်ရှိသော ဤလမ်းခရီးသို့သွား၍ တဖန်ပြန်လာစေဦးဟု နှလုံးသွင်းတော်မူ၍ သည်းခံအံ့သောအကြောင်းကို မပြောကြားမူ၍ သာလျှင် လွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေ၏။]

ထိုအခါ တဖန်ပြန်လာသော ကာလ၌ ပယ်ချအပ်သော မာန်မာနရှိသည် ဖြစ်၍ ထိုသုဓမ္မမထေရ်အား အတူလိုက်သွားရန် အဘော်တမန် ရဟန်းကို ပေးသနားတော်မူ၍ သွားချေ ဤရဟန်းနှင့်အတူတကွ သွား၍ ဒါယကာကို သည်းခံစေလော့ဟု မိန့်တော်မူပြီး၍ ရဟန်းမည်သည် ငါ၏နေရာ ကျောင်း, ငါ၏နေရာ, အရပ်, ငါ၏ဒါယကာ, ငါ၏ ဒါယိကာမဟူ၍ မာန်ထောင်လွှားခြင်းကိုင်း ငြူစူစောင်းမြောင်းခြင်းကိုင်း ပြုစေခြင်းငှါ မသင့်မတော်ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် ဤသို့ပြုသော ရဟန်းအား မကောင်းသော အလိုရမ္မက် မာန်မာန အစရှိသော ကိလေသာတို့သည် တိုးတက်ပွါးလေကုန်၏ဟု အနုသန္ဓေကို စပ်၍ တရား ဟောကြားတော်မူလိုရကား ဤဂါထာကို မိန့်တော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၇၃ အသန္တဘာဝနမိစ္ဆေယျ၊ ပုရေက္ခာရဉ္စ ဘိက္ခုသု။
အာဝါသေသု စ ဣဿရိယံ၊ ပူဇာ ပရ ကုလေသု စ။

---

၁ ဒါယကာကို ဆဲဆိုသော ရဟန်းအား ပြုသောဝိနည်းကံတည်း။ ထိုကံ အပြုခံရသော ရဟန်းသည် ထိုဒါယကာကျေနပ်အောင် တောင်းပန်ရသည်။ အယုတ်ဆုံး ဒါယကာ ရှေ့၌ ဒေသနာကြားရမည်။

၇၄ မမေဝ ကတမညန္တု၊ ဂိဟီပဗ္ဗဇိတာ ဥဘော။
မမေဝါတိဝသာ အဿု၊ ကိစ္စာကိစ္စေသု ကိသ္မိစိ။
ဣတိ ဗာလဿ သင်္ကပ္ပေါ၊ ဣစ္ဆာ မာနော စ ဝဍ္ဎတိ။

ယောဗာလော၊ အကြင် မလိမ္မာသော ရဟန်းသည်။ အသန္တဘာဝနံ၊ ထင်ရှားမရှိသော ချီးမွမ်းခြင်းကို။ ဣစ္ဆေယျ၊ အလိုရှိရာ၏။

[သဒ္ဓါတရားမရှိသောသူ ဖြစ်လျက် သဒ္ဓါတရားရှိသော ရဟန်းဟူ၍ လူအပေါင်း သိပါစေဟု အလိုရှိ၏။ သီလမရှိ သမာဓိမရှိ ပညာမရှိ ဗဟုဿုတမရှိဘဲလျက် သီလရှိသူ ။လ။ ဗဟုဿုတရှိသူ ဟူ၍ငြင်း ရဟန္တာမဟုတ်ဘဲလျက် ရဟန္တာဟူ၍ငြင်း လူအပေါင်းသိမှု ကောင်းလေစွဟု မိမိကိုယ်၌ ထင်ရှားမရှိသော ချီးမွမ်းခြင်းကိုအလိုရှိ၏။]

ဘိက္ခုသု၊ ရဟန်းတို့၌။ ပုရေက္ခာရဉ္စ၊ မိမိကိုခြံရံခြင်းကိုငြင်း။ ဣစ္ဆေယျ၊ အလိုရှိရာ၏။

[ကျောင်းတိုက်ကြီးတခုလုံး၌ရှိကြသောရဟန်းတို့သည် ငါ့ကိုဝန်းရံလျက် မသိသော အရာပြဿနာကို မေးမြန်းကြရသဖြင့် ငါနေရမှု ကောင်းလေစွဟု အလိုဆိုး၌တည်၍ ရှေ့သွားပြုခြင်း ခြံရံခြင်းကို ရဟန်းတို့ အလယ်၌ အလိုရှိ၏။]

အာဝါသေသု၊ ကျောင်းတို့၌။ ဣဿရိယဉ္စ၊ အစိုးရခြင်းကိုငြင်း။ ဣစ္ဆေယျ၊ အလိုရှိရာ၏။

[သံဃိကကျောင်းတို့၌ သော်လည်း နေရာကောင်း, ဧကျောင်းကောင်းတို့ကို မိမိနှင့်ချစ်ကျွမ်းဝင်သော ရဟန်းတို့အား အရှင်တို့ ဤကျောင်း၌ နေကြကုန်လော့ဟု စီမံလျက် မိမိကိုယ်တိုင်ကား အလွန့်အလွန် ကောင်းသောကျောင်းကို စောင့်ရှောက်သုတ်သင်လျက် အရပ်တပါးမှ ရောက်လာသော အာဂန္တုရဟန်းတို့အား နေရာအစွန်အဖျား ယုတ်ညံ့သောကျောင်းတို့ကိုငြင်း မကောင်းဆိုးဝါးရှိသော ကျောင်းတို့ကိုငြင်း အရှင်တို့ ဤကျောင်း၌ နေကြကုန်လော့ဟု စီမံလျက် ကျောင်းကန် အရိပ်အာဝါသတို့၌ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ပြုလုပ်လို၏။]

ပရကုသလေသု၊ တပါးသောဒါယကာတို့၌။ ပူဇာစ၊ ပူဇော်ခြင်းတို့ကိုငင်း။ ဣစ္ဆေယျ၊ အလိုရှိ၏။

[မိဘတို့ထံ၌ အလိုမရှိ မိဘမှတပါးသောဒါယကာတို့၌သာလျှင် ဤဒါယကာတို့သည် ငါ့အားသာလျှင်လှူဒါန်းကြ၍ သူတပါးတို့အား မလှူဒါန်းကြပါမူ ကောင်းလေစွဟု ပစ္စည်းလေးပါးဖြင့် ပူဇော်ခြင်းကိုပြု၏။]

ယဿဗာလဿ၊ အကြင်မလိမ္မာသော ရဟန်းအား။ ဥဘော၊ နှစ်ဦးကုန်သော။ ဂိဟိပဗ္ဗဇိတာ၊ လူနှင့်ရဟန်းတို့သည်။ မမေဝ၊ ငါ့ကိုသာလျှင်။ ကတံ၊ သေနာသနစသည်မချွတ် ဝတ်ကိုပြု၏ဟူ၍။ မညန္တု၊ မှတ်ထင် အောက်မေ့ကြပါစေကုန်သတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ သင်္ကပ္ပေါ၊ အကြံသည်။ ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊ ဖြစ်၏။

[ကျောင်းတိုက်အတွင်း၌ ဥပုသ်အိမ်စသည်ကိုပြုလုပ်ခြင်း၏ အစွမ်းဖြင့် ပြုအပ်သော အမှုကြီးငယ်သည်ရှိ၏ ထိုအမှုကြီးငယ် အသုံးစုံကို ငါတို့၏ မထေရ်သည် ပြုလေ၏ဟူ၍ လူနှင့်ရဟန်း နှစ်ဦးစလုံးတို့က ငါ့ကိုသာမှီ၍ ပြုအပ်သော အမှုတိုင်း ပြီးဆုံးခြင်းကို မှတ်ထင်အောက်မေ့ နိုင်ကြပါစေဟု ကြံစည်လေ၏။]

ကိစ္စာကိစ္စေသု၊ ငယ်သောအမှုကိစ္စ ကြီးသောအမှုကိစ္စတို့တွင်။ ကိသ္မိဉ္စိ၊ တစုံတခုသော အမှုကိစ္စ၌သော်လည်း။ မမေဝ၊ ငါ၏သာလျှင်။ အတိဝသာ၊ အလိုအတိုင်း။ ဝါ၊ အလိုသို့လိုက်ကုန်သည်။ အဿု၊ ဖြစ်ပါစေကုန်သတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ သင်္ကပ္ပေါ၊ အကြံသည်။ ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊ ဖြစ်၏။

[လူနှင့်ရဟန်း အားလုံးတို့သည် ငါ၏အလို၌သာ ဖြစ်ကြပါစေ လှည်းနွား ပဲခွပ် ပုဆိန်ရသည်ဖြစ်စေ ယာဂုထမင်း ချက်ပြုတ် စားသောက်သည်ဖြစ်စေ ဤသို့သော ကိစ္စငယ် ကိစ္စကြီးတို့ ပြုသည်ရှိသော် တစုံတခုသော ကိစ္စ၌သော်လည်း ငါ့အလို၌သာ ဖြစ်ကြပါစေ ငါ့ကိုသာ ပန်ကြားပြီးမှ ပြုလုပ်ကြပါစေဟု ကြံစည်လေ၏။]

တဿဗာလဿ၊ ထိုမလိမ္မာသောရဟန်းအား။ ဣစ္ဆာစ၊ တဏှာသည်၎င်း။ မာနောစ၊ မာန်မာနသည်၎င်း။ ဝဍ္ဎတိ၊ တိုးပွား၏။

[အလိုဆိုးလေးချက် အကြံဆိုးနှစ်ချက်ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသော ထိုရဟန်းအား ဝိပဿနာဉာဏ် မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်တို့သည် မတိုးပွား စင်စစ်သော်ကား သမုဒြာဒီရေအလား ဒွါရခြောက်ပါးတို့၌ တဏှာသည်၎င်း ကိုးပါးသော မာန်မာနသည်၎င်း တိုးပွါးလေ၏။]

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ များစွာသောလူတို့သည် သောတာပတ္တိ ဖိုလ်စသည်တို့သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။

သုဓမ္မထေရ် ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း

သုဓမ္မထေရ်သည်လည်း ဤသို့သော အဆုံးအမ ဩဝါဒကို ကြားနာရ၍ မြတ်စွာဘုရားကိုရှိသေမြတ်နိုး ရှိခိုးပြီးလျှင် နေရာမှထ၍ လကျာ်ရစ်လှည့်လည်သည်ကို ပြုသဖြင့် ထိုအဘော် တမန်ရဟန်းနှင့် အတူတကွ သွားရောက်၍ စိတ္တသူကြွယ်၏မျက်မှောက် မြင်လောက်သောအရပ်၌ အာပတ်ကိုကုစား ဒေသနာပြောကြားလျက် ဒါယကာစိတ္တသူကြွယ်ကို သည်းခံစေရလေ၏ စိတ္တသူကြွယ်ကလည်း အရှင်ဘုရား အရှင်မြတ် လွန်ကြူးအပ်သောအပြစ်ကို တပည့်တော်သည်းခံပါ၏ တပည့်တော်အား လွန်ကြူးပြစ်မှားအပ်သော အပြစ်ဒေါသရှိခဲ့ပါလျှင် အရှင်ဘုရားကလည်း သည်းခံတော်မူပါဘုရားဟု ပြန်၍ကန်တော့ဝန်ချအပ်သည်ရှိသော် သုဓမ္မထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရား ပေးသနားတော် မူအပ်သော အဆုံးအမဩဝါဒ၌တည်၍ နှစ်ရက် သုံးရက် ဖြင့်သာလျှင် ပဋိသမ္ဘိဒါလေးပါးတို့နှင့်တကွ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူလေ၏။

စိတ္တသူကြွယ် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဘုရားဖူးသွားခြင်း

စိတ္တသူကြွယ်သည်လည်း ကြံဆင်ခြင်သည်မှာ ငါသည်ဆရာဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို တပ်အပ်ထင်ထင် မဖူးမမြင်ရသေးမူ၍သာလျှင် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ရောက်၏ မြတ်စွာဘုရားကို မဖူးမမြင်ရသေးမူ၍သာလျှင် အနာဂါမိဖိုလ်၌လည်းတည်၏ မြတ်စွာဘုရားကို ငါသွား၍ဖူးမြင်ခြင်းငှါ သင့်ပေသည်ဟု ကြံဆင်ခြင်လေ၏ ယင်းသို့ကြံဆင်ခြင်ပြီးလျှင် ထိုသူကြွယ်သည် နှမ်း, ဆန်, တင်လဲ,

(၁) ၁၄၂-၃၁

ပရကုသလေသု၊ တပါးသောဒါယကာတို့၌။ ပူဇာစ၊ ပူဇော်ခြင်းတို့ကိုရင်း။ ဣစ္ဆေယျ၊ အလိုရှိ၏။

[မိဘတို့ထံ၌ အလိုမရှိ မိဘမှတပါးသောဒါယကာတို့၌သာလျှင် ဤဒါယကာတို့သည် ငါ့အားသာလျှင်လှူဒါန်းကြ၍ သူတပါးတို့အား မလှူဒါန်းကြပါမူ ကောင်းလေစွဟု ပစ္စည်းလေးပါးဖြင့် ပူဇော်ခြင်းကိုပြု၏။]

ယဿဗာလဿ၊ အကြင်မလိမ္မာသော ရဟန်းအား။ ဥဘော၊ နှစ်ဦးကုန်သော။ ဂိဟိပဗ္ဗဇိတာ၊ လူနှင့်ရဟန်းတို့သည်။ မမေဝ၊ ငါ့ကိုသာလျှင်။ ကတံ၊ သေနာသနစသည်မချွတ် ဝတ်ကိုပြု၏ဟူ၍။ မညန္တု၊ မှတ်ထင် အောက်မေ့ကြပါစေကုန်သတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ သင်္ကပ္ပေါ၊ အကြံသည်။ ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊ ဖြစ်၏။

[ကျောင်းတိုက်အတွင်း၌ ဥပုသ်အိမ်စသည်ကိုပြုလုပ်ခြင်း၏ အစွမ်းဖြင့် ပြုအပ်သော အမှုကြီးငယ်သည်ရှိ၏ ထိုအမှုကြီးငယ် အသုံးစုံကို ငါတို့၏ မထေရ်သည် ပြုလေ၏ဟူ၍ လူနှင့်ရဟန်း နှစ်ဦးစလုံးတို့က ငါ့ကိုသာမှီ၍ ပြုအပ်သော အမှုတိုင်း ပြီးဆုံးခြင်းကို မှတ်ထင်အောက်မေ့ နိုင်ကြပါစေဟု ကြံစည်လေ၏။]

ကိစ္စာကိစ္စေသု၊ ငယ်သောအမှုကိစ္စ ကြီးသောအမှုကိစ္စတို့တွင်။ ကိသ္မိဉ္စိ၊ တစုံတခုသော အမှုကိစ္စ၌သော်လည်း။ မမေဝ၊ ငါ၏သာလျှင်။ အတိဝသာ၊ အလိုအတိုင်း။ ဝါ၊ အလိုသို့လိုက်ကုန်သည်။ အဿု၊ ဖြစ်ပါစေကုန်သတည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ သင်္ကပ္ပေါ၊ အကြံသည်။ ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊ ဖြစ်၏။

[လူနှင့်ရဟန်း အားလုံးတို့သည် ငါ၏အလို၌သာ ဖြစ်ကြပါစေ လှည်းနွား ပဲခွပ် ပုဆိန်ရသည်ဖြစ်စေ ယာဂုထမင်း ချက်ပြုတ် စားသောက်သည် ဖြစ်စေ ဤသို့သော ကိစ္စငယ် ကိစ္စကြီးတို့ ပြုသည်ရှိသော် တစုံတခုသော ကိစ္စ၌သော်လည်း ငါ့အလို၌သာ ဖြစ်ကြပါစေ ငါ့ကိုသာ ပန်ကြားပြီးမှ ပြုလုပ်ကြပါစေဟု ကြံစည်လေ၏။]

တဿဗာလဿ၊ ထိုမလိမ္မာသောရဟန်းအား။ ဣစ္ဆာစ၊ တဏှာသည်ရင်း။ မာနောစ၊ မာန်မာနသည်ရင်း။ ဝဍ္ဍတိ၊ တိုးပွား၏။

[အလိုဆိုးလေးချက် အကြံဆိုးနှစ်ချက်ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသော ထိုရဟန်းအား ဝိပဿနာဉာဏ် မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်တို့သည် မတိုးပွား စင်စစ်သော်ကား သမုဒြာဒီရေအလား ဒွါရခြောက်ပါးတို့၌ တဏှာသည်ရင်း ကိုးပါးသော မာန်မာနသည်ရင်း တိုးပွါးလေ၏။]

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ များစွာသောလူတို့သည် သောတာပတ္တိ ဖိုလ်စသည်တို့သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။

သုဓမ္မမထေရ် ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း

သုဓမ္မမထေရ်သည်လည်း ဤသို့သော အဆုံးအမ သြဝါဒကို ကြားနာရ၍ မြတ်စွာဘုရားကိုရှိသေမြတ်နိုး ရှိခိုးပြီးလျှင် နေရာမှထ၍ လကျာ်ရစ်လှည့်လည်သည်ကို ပြုသဖြင့် ထိုအဘော် တမန်ရဟန်းနှင့် အတူတကွ သွားရောက်၍ စိတ္တသူကြွယ်၏မျက်မှောက် မြင်လောက်သောအရပ်၌ အာပတ်ကိုကုစား ဒေသနာပြောကြားလျက် ဒါယကာစိတ္တသူကြွယ်ကို သည်းခံစေရလေ၏ စိတ္တသူကြွယ်ကလည်း အရှင်ဘုရား အရှင်မြတ် လွန်ကြူးအပ်သောအပြစ်ကို တပည့်တော်သည်းခံပါ၏ တပည့်တော်အား လွန်ကြူးပြစ်မှားအပ်သော အပြစ်ဒေါသရှိခဲ့ပါလျှင် အရှင်ဘုရားကလည်း သည်းခံတော်မူပါဘုရားဟု ပြန်၍ကန်တော့ဝန်ချအပ်သည်ရှိသော် သုဓမ္မမထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရား ပေးသနားတော် မူအပ်သော အဆုံးအမသြဝါဒ၌တည်၍ နှစ်ရက် သုံးရက် ဖြင့်သာလျှင် ပဋိသမ္ဘိဒါလေးပါးတို့နှင့်တကွ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူလေ၏။

စိတ္တသူကြွယ် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဘုရားဖူးသွားခြင်း

စိတ္တသူကြွယ်သည်လည်း ကြံဆင်ခြင်သည်မှာ ငါသည်ဆရာဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို တပ်အပ်ထင်ထင် မဖူးမမြင်ရသေးမူ၍သာလျှင် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ရောက်၏ မြတ်စွာဘုရားကို မဖူးမမြင်ရသေးမူ၍သာလျှင် အနာဂါမိဖိုလ်၌လည်းတည်၏ မြတ်စွာဘုရားကို ငါသွား၍ဖူးမြင်ခြင်းငှါ သင့်ပေသည်ဟု ကြံဆင်ခြင်လေ၏ ယင်းသို့ကြံဆင်ခြင်ပြီးလျှင် ထိုသူကြွယ်သည် နှမ်း, ဆန်,တင်လဲ,

အဝတ်ပုဆိုး စသည့်တို့ဖြင့် ပြည့်ကုန်သော လှည်းငါးရာတို့ကို ကစေ၍ မြတ်စွာဘုရားကိုဖူးမြင်လိုကုန်သော အရှင်မြတ်တို့သည် ကြွလိုက်ခဲ့ကြပါစေကုန်လော့ ဆွမ်းစသည်တို့ဖြင့် ပင်ပန်းခြင်းမဖြစ်ပါလတ္တံ့ဟု ရဟန်းသံဃာအား လျှောက်ကြားစေပြီးလျှင်ရဟန်းမိန်းမသံဃာအားရင်း ဒါယကာယောကျ်ားတို့အားရင်း ဒါယိကာမိန်းမတို့အားရင်း ပြောကြားသိစေလေ၏ ထိုစိတ္တသူကြွယ်နှင့် အတူတကွ ငါးရာငါးရာကုန်သော ရဟန်းယောကျ်ားတို့သည်ရင်း ရဟန်းမိန်းမတို့သည်ရင်း ဒါယကာယောကျ်ား ငါးရာတို့သည်ရင်း ဒါယိကာမိန်းမ ငါးရာတို့သည်ရင်း ထွက်ခွါလာကြကုန်၏ စိတ္တသူကြွယ်သည်လည်း ထိုသို့ထွက်ခွါလာကြကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့်တကွ မိမိပရိသတ်ပါသုံးထောင်သော လူတို့အား အကြင်သို့သော နည်းဖြင့် ယူဇနာသုံးဆယ်ရှိသောခရီး၌ ယာဂုထမင်းစသည်တို့ဖြင့်တစုံတခုမလိုမလောက်ချို့တဲ့ခြင်းမည်သည်မဖြစ် ထိုသို့သောနည်းဖြင့်စီရင်ပြုစုလေ၏ ထိုစိတ္တသူကြွယ် ထွက်ခွါလာသည့်အဖြစ်ကိုသိ၍ နတ်တို့သည် တယူဇနာ တယူဇနာ၌ သစ်ခက်တဲအိုးဖွဲ့ချီပြုလုပ်သဖြင့်နတ်၌ဖြစ်သောယာဂုခဲဘွယ်ထမင်းအဖျော်စသည်တို့ဖြင့် လူများအပေါင်းကို လုပ်ကျွေးသမှု ပြုစုကြလေကုန်၏ တစုံတယောက်သောသူအား တစုံတခုသော ယာဂုစသည်ဖြင့် ချို့တဲ့မြင်းမည်သည်မရှိ ဤသို့လျှင် နတ်တို့သည် ကောင်းစွာ လုပ်ကျွေးအပ်သည်ဖြစ်၍ နေ့တိုင်း တယူဇနာစီသွားခဲ့ရာ တလဖြင့် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်လေသတည်း လှည်းငါးရာတို့လည်း လျော့သည်မရှိ ပြည့်မြဲတိုင်းသာလျှင်ဖြစ်ကုန်၏ နတ်တို့သည်ရင်း လူတို့သည်ရင်း ဆောင်ယူပေးပို့လာသော လက်ဆောင်ပဏ္ဏာကာရကို စွန့်ကြဲပေးကမ်း လှူဒါန်း၍သာ သွားရလေ၏။

စိတ္တသူကြွယ် ဘုရားဖူးခဉ် ပန်းမိုးရွာခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသည် အာနန္ဒာမထေရ်ကို ချစ်သားအာနန္ဒာ ယနေ့ညချမ်း နေမွန်းယိမ်းသောအခါ၌ စိတ္တသူကြွယ်သည် လှည်းငါးရာတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် လာရောက်၍ ငါဘုရားကိုဖူးမျှော်လတ္တံ့ဟု မိန့်တော်မူလေ၏ ဘုန်းတော် ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ရှင်တော်မြတ်ဘုရားတို့အား ထိုစိတ္တသူကြွယ်၏ ဖူးမျှော်လာသောအခါ တစုံတခုသော တန်းခိုးပြာဋိဟာသည် ဖြစ်ပါလတ္တံ့လောဘုရားဟု မေးလျှောက်လတ်သော် ချစ်သားအာနန္ဒာ ဖြစ်ပေလတ္တံ့ဟု မိန့်တော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရား အဘယ်သို့ဖြစ်ပါလတ္တံ့နည်းဘုရားဟု မေးလျှောက် ပြန်သော် စိတ္တသူကြွယ်လာ၍ ငါဘုရားကို ရှိခိုးသောအခါ ပြည့်ရှင်မင်းတို့၏ အတိုင်းအထွာ ပမာဏအားဖြင့် ရှစ်မင်းပယ်မျှလောက် ပမာဏရှိသော အရပ်၌ ဒူးပုဆစ်မျှ လောက်သော အပိုင်းအခြားအားဖြင့် ငါးပါးသော အဆင်းရှိသော နတ်ပန်း တို့၏ တခဲနက် ပန်းမိုးသည်းရွာခြင်းဖြင့် ရွာချပေလတ္တံ့ဟု မိန့်တော်မူလေ၏ ထိုသို့ မြတ်စွာဘုရား မိန့်တော်မူသောစကားကို အဆင့်ဆင့်အားဖြင့် ကြားသိကုန် သည်ရှိသော် မြို့သူမြို့သားတို့သည် ဤသို့သဘောရှိသော ကောင်းမှု ဘုန်းကံနှင့် ပြည့်စုံသော စိတ္တမည်သော သူကြွယ်သည် လာရောက်၍ ယနေ့မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမျှော်လတ္တံ့ ဤသို့သဘောရှိသော တန်းခိုးပြာဋိဟာသည် ဖြစ်ပေလတ္တံ့ ငါတို့သည် ထိုကောင်းမှုဘုန်းကံ ကြီးမားသော စိတ္တသူကြွယ်ကို မြင်ခြင်းငှါ ရပေ တော့လတ္တံ့ဟု ပူဇော်သက္ကာရကို ယူဆောင်ကုန်လျက် လမ်းခရီး၏နံပါးနှစ်ဘက် တို့၌ တည်နေကြကုန်၏။

ကျောင်းတော်၏အနီးသို့ ရောက်လာသောအခါ ငါးရာသော ရဟန်းတို့သည် ရှေးဦးစွာ ကြွလာကြလေကုန်၏ စိတ္တသူကြွယ်လည်း မိခင်တို့ အသင်မိခင်တို့ သည် အကျွန်ုပ်တို့၏နောက်မှ လာခဲ့ကြပါကုန်လော့ဟု ဥပါသိကာမကြီးတို့ကို ချန်ထားခဲ့ပြီးလျှင် ငါးရာသောဥပါသကာတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် မြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်သို့ သွားလေ၏ ဘုရားရှင်တို့၏ မျက်မှောက်တော်၌ ရပ်နေသော သူတို့သည်၎င်း ထိုင်နေသောသူတို့သည်၎င်း ဤနေရာ၌၎င်း ထိုနေရာ၌၎င်း မရှိ ကုန် မြတ်စွာဘုရား၏ ရှေ့တော်လမ်းခရီး၏ နံပါးနှစ်ဘက်တို့၌ မတုန်မလှုပ် သာလျှင် တည်နေကြကုန်၏ စိတ္တသူကြွယ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ရှေ့တော် လမ်းခရီးမကြီးသို့ သက်ဝင်လေ၏ ဖိုလ်သုံးပါးသို့ ရောက်ပြီးသော အရိယာ သာဝကဖြစ်သော စိတ္တသူကြွယ်သည် ကြည့်အပ်တိုင်း ကြည့်အပ်တိုင်းသော အရပ်ကား တုန်လှုပ်လေ၏ စိတ္တသူကြွယ်ဟူသည် ဤသူဖြစ်ပေသတတ်ဟု လူများ အပေါင်းသည် ကြည့်ရှုရလေ၏ စိတ္တသူကြွယ်သည် မြတ်စွာဘုရားသို့ ချဉ်းကပ်၍ ခြောက်သွယ်သောအဆင်းရှိသော ဘုရားရှင်၏ ရောင်ခြည်တော်တို့၏ အတွင်းသို့ ဝင်ပြီး နှစ်ခုကုန်သော ခြေဖမျက်တို့၌ မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို လက်ဖြင့် ကိုင်လျက် ရှိခိုးဦးချလေ၏ ထိုသို့ရှိခိုးဦးချသော ခဏ၌သာလျှင် မြတ်စွာဘုရား

မိန့်ကြားတော်မူအပ်သော အပြားရှိသော ပန်းမိုးယံသည် ရွာသွန်းလေ၏။ ကောင်းချီးပေးခြင်း အဓထောင်တို့ကိုလည်း ဖြစ်စေကြလေကုန်၏။

ဘုရားအထံ၌ တလတိတိနေ၍ အလှူလှူခြင်း

ထိုစိတ္တသူကြွယ်သည် တလပတ်လုံး မြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်၌နေ၏ ထိုသို့နေလျက်သာလျှင် ဘုရားအမှူးရှိသော အလုံးစုံသော ရဟန်းသံဃာတော် အပေါင်းကို ကျောင်းတော်၌သာ သီတင်းသုံးနေစေ၍ ကြီးစွာသောအလှူကြီးကို ပေးလှူလေ၏ မိမိနှင့်အတူတကွ လိုက်ပါလာသော သူတို့ကိုလည်း ကျောင်းတော်တွင်း၌သာလျှင် တည်းခိုနေထိုင်စေ၍ လုပ်ကျွေးသမှု ပြုစုလေ၏ တနေ့မျှလည်း မိမိ၏လှည်းတို့၌ ပါလာသော ပစ္စည်းတစုံတခုကို ယူရသည်မရှိ နတ်လူတို့သည် ဆောင်ယူပို့ဆက်လာသော လက်ဆောင်ပဏ္ဏာကာရဖြင့်သာလျှင် အလှူကို ပေးလှူ၏ ခပ်သိမ်းသော ကိစ္စတို့ကိုလည်းပြုစု၏ ထိုစိတ္တသူကြွယ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်သည် ရှင်တော်မြတ်ဘုရားတို့အား အလှူကိုပေးအံ့ဟု လာခဲ့ရာ တလပတ်လုံး လမ်းခရီးအကြား၌ ဖြစ်ပါသည် ဤကျောင်းတော်၌လည်း တပည့်တော်အား တလလွန်ပါပြီ တပည့်တော်ဆောင်ယူခဲ့သော တစုံတခုသောပစ္စည်းကို လှူစရာလက်ဆောင်ပဏ္ဏာကာရကို တစုံတရာ အနည်းငယ်မျှထုတ်ယူခြင်းငှါ မရသေးပါ ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး နတ်လူတို့သည် ဆောင်ပို့ယူလာအပ်သော လက်ဆောင်ပဏ္ဏာကာရဖြင့်သာလျှင် အလှူဒါနကို ပေးလှူ၍ နေရပါသည်ဘုရား တပည့်တော်သည် ဤသာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကြီး၌ တနှစ်ပတ်လုံးသော်လည်း အကယ်၍နေခဲ့ငြားအံ့ တပည့်တော်၏ လှူဘွယ်ဝတ္ထုပစ္စည်းအစုကို ပြုစုပေးကမ်း လှူဒါန်းခြင်းငှါ ခွင့်ရနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါဘုရား တပည့်တော်သည် လှည်းတို့ကို ပစ္စည်းဥစ္စာဘဏ္ဍာ အလုံးစုံချစေ၍ ပြန်သွားခြင်းငှါ အလိုရှိပါသည် သိုမှီးရာအရပ်ကိုသာ တပည့်တော်အား ညွှန်ပြပြောကြား ခိုင်းတော်မူကြပါ ဘုရားဟု လျှောက်ထားလေ၏ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း အာနန္ဒာမထေရ်ကို ချစ်သားအာနန္ဒာ ဤသူကြွယ်ဒါယကာအား တခုသော နေရာအရပ်ကို နေရာလွတ်ပြု၍ ပေးလေလော့ဟု မိန့်တော်မူလေ၏ အာနန္ဒာမထေရ်လည်း မြတ်စွာဘုရား မိန့်တော်မူသောအတိုင်း ပြုလေ၏။

[စိတ္တသူကြွယ်၏ နှမ်း ဆန် စသော လှူဘွယ်ဝတ္ထု ပစ္စည်းတို့ကို သိုမှီးရန် ခွင့်ပြုအပ်သောနေရာအရပ်သည် သိုမှီးကောင်းသော အပ်သော ၁ကပ္ပိယကုဋိ ဖြစ်သတတ်။]

ဘုရားဖူးအပြန် ရတနာ၃ခုနစ်ပါး အပြည့်ရခြင်း

စိတ္တသူကြွယ် ဥပါသကာ သည်လည်း မိမိနှင့်အတူတကွ လိုက်လာ ကြကုန်သော သုံးထောင်သော သူတို့နှင့်အတူ အချည်းနှီးသော လှည်းတို့ဖြင့် တဖန် လမ်းခရီးသို့ သွားလေ၏ နတ်လူတို့သည် ထလာကြကုန်၍ အရှင်သူကြွယ် အရှင်သည် အချည်းနှီးသော လှည်းတို့ဖြင့် သွားခြင်းအမှုကို ပြုအပ်ဘိသည်တကားဟု ဆိုကုန်လျက် ရတနာ ၃ခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် လှည်းတို့ကို ပြည့်စေကြလေကုန်၏ စိတ္တသူကြွယ်လည်း ပို့သလာသော လက်ဆောင် ပဏ္ဏာကာရဖြင့်သာလျှင် လူများ အပေါင်းကို စောင့်ရှောက်သမှု ပြုစုလုပ်ကျွေးကာ ပြန်သွားလေ၏ အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်သည်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား စိတ္တသူကြွယ်သည် ရှင်တော်ဘုရားတို့၏ အထံတော်သို့ လာသောအခါလည်း ,တလတိုင်တိုင် လာပါရသည် ဤကျောင်းတော်၌လည်း တလတိုင်တိုင်သာလျှင် နေပါသည်ဘုရား ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး နတ်လူတို့သည် ရှေးရှုဆောင်ယူ ပေးလာအပ်သော လက်ဆောင်ဖြင့်သာလျှင် ကြီးစွာသော အလှူဒါနကို ပေးလှူပါလေပြီ ယခုအခါ လှည်းငါးရာတို့ကို အချည်းနှီး ပြု၍ တလဖြင့်သာလျှင် သွားရလိမ့်မည် ဖြစ်ပါသတတ် နတ်လူတို့သည် ထိုစိတ္တသူကြွယ်အား ထလာကြကုန်၍ အရှင်သူကြွယ် အရှင်သည် အချည်းနှီးသော လှည်းတို့ဖြင့် သွားခြင်းအမှုကို ပြုအပ်ဘိသည် တကားဟု ဆိုကုန်လျက် လှည်းငါးရာတို့ကို ရတနာ၃ခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် ပြည့်စေကြလေကုန်၏။

ထိုစိတ္တသူကြွယ်သည် တဖန် မိမိအား ပို့သလာသော လက်ဆောင် ပဏ္ဏာကာရဖြင့်သာလျှင် လူများအပေါင်းကို စောင့်ရှောက်သမှု ပြုစုလုပ်ကျွေးကာ

၁ ကပ္ပိယကုဋိဟူသည်ကား ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို ညဉ့်သိပ်သိုမှီး၍ ထားကောင်းသော ရဟန်းတို့နေရာ ကျောင်းပေတည်း။ ထိုနေရာကျောင်းသည် ၁-ဥဿာဝနန္တိကကုဋိ ၂ ဂေါနိသာဒိကကုဋိ ၃-ဂဟပတိကုဋိ ၄-သမ္မုတိကုဋိဟု လေးမျိုး ရှိ၏၊ ထိုလေးမျိုးမှ လွတ်သော နေရာကျောင်းသည် အကပ္ပိယကုဋိမည်၏၊ ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို ညဉ့်သိပ် သိုမှီးမိလျှင် ရဟန်းတို့မစားအပ် အန္တောဝုတ္ထဒုက္ကဋ် အာပတ်သင့်သည်။

သွားပါလိမ့်မည်ဘုရားဟု လျှောက်ထားပြီးလျှင် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား အသို့ပါနည်း ထိုစိတ္တသူကြွယ်အား ရှင်တော်မြတ်ဘုရားတို့၏ ထံမှောက်တော်သို့ လာရောက် ချဉ်းကပ်သော်သာလျှင် ဤသို့သော လာဘ်ပူဇော်သက္ကာရသည် ဖြစ်ရပါသလော သို့တည်းမဟုတ် တပါးသော အရပ်သို့ သွားရောက်သော်လည်း ဤသို့ သဘောရှိသော လာဘ်ပူဇော်သက္ကာရသည် ဖြစ်ရပါသလော ဘုရားဟု မေးလျှောက်လေ၏။ ချစ်သားအာနန္ဒာ ငါဘုရား၏ အထံသို့လာသော်ငင်း အရပ်တပါးသို့ သွားသော်ငင်း ထိုသူကြွယ်အား ဤသို့ သဘောရှိသော ပူဇော်သက္ကာရသည် ဖြစ်သည်သာလျှင်တည်း ဤဥပါသကာ ဒါယကာကား ယုံကြည်ခြင်းသဒ္ဓါဂုဏ်ရှိ၏ ကြည်ညိုခြင်းပသန္နဂုဏ်ရှိ၏ အပြည့်အစုံသင်းထုံသော သီလဂုဏ်ရှိ၏ ဤသို့သဘောရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် အကြင်အကြင် အရပ်သို့ချဉ်းကပ် သွားလာ၏ ထိုထိုအရပ်၌ပင် ထိုသူ့အားလာဘ်ပူဇော်သက္ကာရသည်ဖြစ်ပေါ်လာရ၏ဟုမိန့်တော်မူ၍ မြတ်စွာဘုရားသည်ပကိဏ္ဏကဝဂ်၌ လာသောဤဂါထာကို ဟောတော်မူလေ၏။

သဒ္ဓေါ သီလေန သမ္ပန္နော၊ ယသော ဘောဂ သမပ္ပိတော။
ယံ ယံ ပဒေသံ ဘဇတိ၊ တတ္ထ တတ္ထေဝ ပူဇိတော။

သဒ္ဓေါ၊ သဒ္ဓါတရားရှိသော။ သီလေန၊ သီလနှင့်။ သမ္ပန္နော၊ ပြည့်စုံသော သူသည်။ ယသော၊ ကျော်စောသတင်း ရှိသည်ဖြစ်၍။ ဘောဂသမပ္ပိတော၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍။ ယံယံ ပဒေသံ၊ အကြင်အကြင်အရပ်သို့။ ဘဇတိ၊ ချဉ်းကပ်သွားလာ၏။ တတ္ထတတ္ထေဝ၊ထိုထိုအရပ်၌သာလျှင်။ပူဇိတော၊ ပူဇော်အပ်သည်။ ့ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

[ဤဂါထာ၏ အနက်အဓိပ္ပါယ် အဖွင့်သည်ကား ထိုပကိဏ္ဏကဝဂ်၌သာလျှင် ထင်ရှားစွာဖြစ်လတ္တံ့။]

မူဆိုးဘာသာ ရှေးကောင်းမှု ဆုတောင်း

ဤသို့ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူအပ်သည်ရှိသော် အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်သည် စိတ္တသူကြွယ်၏ ရှေးကောင်းမှုကံကို မေးလျှောက်၏ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်အားဟောကြားတော်မူလိုသည်ဖြစ်၍

မိန့်ကြားတော်မူဟန်ကား—ချစ်သား အာနန္ဒာ ဤစိတ္တသူကြွယ်သည် ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်ရင်း၌ပြုအပ်သော ဆုတောင်းခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ကမ္ဘာ တသိန်းကာလပတ်လုံး နတ်ပြည်လူ့ပြည်တို့၌ ကျင်လည်ပြီးလျှင် ကဿပမြတ်စွာ ဘုရား၏ လက်ထက်တော်၌ သားမုဆိုးအမျိုး၌ဖြစ်ရသဖြင့် ကြီးရင့်ခြင်းသို့ရောက် လတ်သော် တနေ့သ၌ မိုးသည်းရွာလတ်သောအခါ သားသမင်တို့ကို သတ်ခြင်းငှါ လှံကိုယူ၍တောအုပ်သို့သွားပြီးလျှင် သားသမင်တို့ကို ကြည့်ရှုလတ်သည်ရှိသော် မပြုမပြင်ပင်ကိုယ်ဖြစ်သော တခုသောတောင်ဝှမ်း၌ ဦးခေါင်းနှင့်တကွခြုံ၍ ထိုင် နေတော်မူသော ရဟန်းတပါးကိုမြင်ရလျှင် အရှင်ကောင်းတပါးသည် ရဟန်း တရားကို အားထုတ်လျက် သီတင်းသုံးနေတော်မူသည် ဖြစ်ပေလတ္တံ့ ထိုအရှင် မြတ်အား ဆွမ်းကိုဆောင်ပို့အံ့ဟုကြံလျက် လျင်မြန်စွာ အိမ်သို့ပြန်လာ၍ တခု သောခုံလောက်၌ ယမန်နေ့ကဆောင်ယူ၍ထားအပ်သော အမဲကိုရင်း တခုသော ခုံလောက်၌ ထမင်းကိုရင်း ချက်စေပြီးလျှင် ဆွမ်းခံလှည့်လည်တော် မူကုန်သော တပါးသောရဟန်းတို့ကိုမြင်လျှင် ထိုရဟန်းတို့၏သပိတ်တို့ကိုလည်းယူ၍ ခင်းထား အပ်သောနေရာ၌ သီတင်းသုံးနေစေလျက် ဆွမ်းကိုစီရင်၍ အရှင်ကောင်းတို့ကို ဆွမ်းလုပ်ကျွေး ကြပါကုန်လော့ဟု သူတပါးကို စေခိုင်းပြီးလျှင် ချက်ပြုတ်အပ် သော ထိုထမင်းကို အထုပ်၌ပိုးထုပ်ကာ ယူဆောင်၍သွားသည်ရှိသော်—

ခရီးအကြား၌ အထူးထူးသောပန်းတို့ကို ဆွတ်ခူး၍ ထမင်းထုပ်၌တင်လျက် မထေရ်မြတ်၏ နေရာအရပ်သို့ သွားရောက်ပြီးလျှင် အရှင်ဘုရား တပည့်တော် အား ချီးမြှင့်ခြင်းအမှုကိုပြုတော်မူကြပါဘုရားဟု လျှောက်ကြားပြီးလျှင် သပိတ် ကိုယူသဖြင့် ဆွမ်းတို့ဖြင့် ပြည့်စေပြီးမှ မထေရ်မြတ်၏လက်၌ထားလျက် ထိုပန်း တို့ဖြင့် ပူဇော်ခြင်းကိုပြုပြီးလျှင် ဘုရားတပည့်တော်၏ ပန်းပူဇော်ခြင်းနှင့်တကွ အရသာရှိလှသော ဤဆွမ်းသည် စိတ်ကိုနှစ်သက်စေနိုင်ဘိသကဲ့သို့ ဤအတူ ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်းသောဌာန၌ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာကာရ တထောင်မျှလောက်တို့ သည် ရောက်လာ၍ တပည့်တော်၏စိတ်ကို နှစ်သိမ့်စေလျက် ငါးပါးသောအဆင်း ရှိသော ပန်းမိုးသည်းရွာခြင်းဖြင့်လည်း ရွာပါစေသတည်းဟု ပတ္ထနာအမှု ဆုတောင်း ခြင်းကို ပြုလေ၏ ထိုသားမုဆိုးသည် အသက်ထက်ဆုံး ကုသိုလ် ကောင်းမှုကို ပြုသဖြင့် နတ်ပြည်၌ဖြစ်လေ၏ ဖြစ်လေရာဌာန၌ ဒူးပုဆစ်မျှလောက်သော

အပိုင်းအခြားအားဖြင့် နတ်ပန်းမိုးသည် ရွာလေ၏ ဤယခုဆာဝဠ်လည်း ထိုသူကြွယ် ဖွားမြင်သောနေ့၌ငှင်း ဤအရပ်သို့ရောက်သောအခါ၌ငှင်း ပန်းမိုးရွာခြင်းသည်ငှင်း လက်ဆောင်ပဏ္ဏာ ရွေးရှု ဆောင်ပို့ခြင်းသည်ငှင်း ရတနာ ခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် လှည်း၌ ပြည့်စေခြင်းသည်ငှင်း ထိုသားမူဆိုး ဖြစ်စဉ်အခါက ပြုခဲ့ဘူးသော ကုသိုလ်ကံ၏ အကျိုးဆက်သာတည်းဟု အတိတ်ကို ဆောင်၍ မိန့်ကြားတော်မူလေ၏။

စိတ္တသူကြွယ်ဝတ္ထုပြီး၏။

၁၅—ဝနဝါသီ တိဿ သာမဏေဝတ္ထု

အညာဟိ လာဘူပနိသာ-အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် ဝနဝါသီတိဿမထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

[ဒေသနာတော်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဖြစ်၏။]

မဟာသေနပုဏ္ဏားကြီး ဆင်းရဲခိုက် အလှူပေးခြင်း

အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်မြတ်၏ ဘခမည်းတော် ဝင်္ဂန္တ မည်သော ပုဏ္ဏားကြီး၏ အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်သော မဟာသေနအမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားကြီးသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ နေသတတ် အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်သည် တနေ့သ၌ ဆွမ်းအလို့ငှါ ကြွသွားတော်မူသည်ရှိသော် ထိုမဟာသေနပုဏ္ဏားကြီး၌ အစဉ်သနားသောအားဖြင့် ပုဏ္ဏားကြီး၏ အိမ်တံခါးသို့ ကြွသွားတော်မူလေ၏ ထိုပုဏ္ဏားကြီးကား ကုန်ပြီးသောစည်းစိမ်ချမ်းသာ ရှိသည်ဖြစ်၍ ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်နေရကား ငါ၏သား မထေရ်ကား ငါ၏အိမ်တံခါးသို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ ကြွဝင်တော်မူလာသည် ဖြစ်ပေလတ္တံ့ ငါသည်လည်း ဆင်းရဲခိုက်ဖြစ်ခဲ့၏ ငါ၏ ဆင်းရဲသည့်အဖြစ်ကိုလည်း မသိလေယောင်တကား ငါ့အား တစုံတခုသော လှူဒါန်း ပေးကမ်းဘွယ် ဝတ္ထုသည်လည်း မရှိဟုကြံ၍ ထိုပုဏ္ဏားကြီးသည် မထေရ်၏ မျက်မှောက်၌ ဖြစ်ခြင်းငှါ (နေထိုင်ခြင်းငှါ)မစွမ်းနိုင်သဖြင့် ပုန်းအောင်း၍သာ နေလေ၏ အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်သည် နောက်တနေ့၌လည်း ကြွသွားတော်မူ

ပြန်၏ ပုဏ္ဏားကြီးသည်လည်း ရှေးနည်းအတူ ပုန်းအောင်း၍သာ နေပြန်လေ၏ တစုံတခု လှူဘွယ်ဝတ္ထုကိုရလျှင် လှူဒါန်းပေအံ့ဟု ကြံပါသော်လည်း တစုံတခုကိုမျှ မရလေ ထို့နောက် တနေ့သ၌ တခုသောပုဏ္ဏားတို့ စာဟောပွဲ၌ ထူထဲ ရုံ့ရင်းသော ပုဆိုးပိုင်းနှင့်တကွ နို့ဂဏာခွက်ကိုရသဖြင့် ယူဆောင်၍ အိမ်သို့ ရောက်လျှင် ရောက်ခြင်း မထေရ်ကို ဤဆွမ်းကို ငါသည် မထေရ်မြတ်အား ပေးလှူခြင်းငှါ သင့်၏ဟု အောက်မေ့သတိရရှိလေ၏။

အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်သည်လည်း ထိုခဏ၌ ဈာန်သမာပတ်ကို ဝင်စား၍ သမာပတ်မှ ထတော်မူသည်ရှိသော် ထိုပုဏ္ဏားကြီးကိုမြင်၍ ပုဏ္ဏားကြီးသည် လှူဘွယ်ဝတ္ထုကို ရသောကြောင့် ငါ၏လာရောက်ခြင်းကို တောင့်တမျှော်လင့်၍ နေ၏ ငါသည် ထိုအရပ်သို့ ကြွသွားခြင်းငှါ သင့်လျော် လျောက်ပတ်ပေ၏ဟု [၁]ဒုကုဋ်သင်္ကန်းကို ရုံတော်မူ၍ သပိတ်ပိုက်ကာ ထိုပုဏ္ဏားကြီး၏ အိမ်တံခါးဝ၌ ရပ်လျက်သာလျှင် မိမိကိုယ်ကို ပြတော်မူလေ၏ မဟာသေန ပုဏ္ဏားကြီးသည် မထေရ်ကိုမြင်ရ၍ သာလျှင် စိတ်သည် ကြည်လင်လေ၏ ထိုအခါ မထေရ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ရိုသေမြတ်နိုး ရှိခိုးပြီးမှ ပဋိသန္ဓာရစကား ပြောကြားသဖြင့် အိမ်တွင်း၌ ထိုင်နေစေ၍ နို့ဂဏာခွက်ကို ကိုင်ယူလျက် မထေရ်၏သပိတ်၌ လောင်းထည့်လှူဒါန်းလေ၏ မထေရ်လည်း ထက်ဝက်မျှလောက်ကိုသာ ခံယူလျက် သပိတ်ကိုပိတ်တော်မူ၏ ထိုအခါပုဏ္ဏားကြီးက မထေရ်ကို အရှင်ဘုရား ဤနို့ဂဏာသည် တယောက်စာမျှအတွက်သာ ဖြစ်ပါသည် တမလွန်လောက နောက်ဘဝ၌ ချီးမြှင့်ခြင်းကိုသာ ပြုတော်မူပါ ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝ ပစ္စက္ခ၌ ချီးမြှင့်ခြင်းကို ပြုတော်မမူပါလင့် ကြွင်းမဲ့အကုန် အလုံးစုံကိုသာ လှူဒါန်းလိုပါသည် ဘုရားဟု လျှောက်ထား၍ အလုံးစုံအကုန်ကိုပင် လောင်းထည့်၏ မထေရ်သည်လည်း ထိုနေရာ၌ပင် ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်တော်မူလေ၏ ထို့နောက်ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသော အဆုံး၌ မထေရ်အား မိမိရရှိသော ပုဆိုးပိုင်းကိုလည်းပေးလှူ၍ ရှိခိုးဦးချပြီးသောအခါ အရှင်ဘုရား တပည့်တော်သည်လည်း အရှင်ဘုရားတို့ သိမြင်အပ်သော တရားတော်ကိုသာလျှင် မျက်မှောက်ပြုနိုင်ရပါလို၏ ဘုရားဟု ဆုတောင်း

---

၁ ဒုကုဋ်သင်္ကန်းသည် နှစ်ထပ်သင်္ကန်းဖြစ်၏၊ သဒ္ဒါရာဝွင် 'သံဃာဋိ ပါရုပိတွာ' ဟူ၍သော ဤနေရာမျိုး၌ကား နှစ်ထပ်ဖြစ်စေ တထပ်ဖြစ်စေ ရုံအပ်သော သင်္ကန်းသည် သံဃာဋိမည်၏၊ ဘိက္ခုနီမတို့ဝတ်သော သင်္ကန်းငါးမျိုးစလုံးလည်း သံဃာဋိမည်၏။

လျှောက်ထားလေ၏ မထေရ်မြတ်ကလည်း ဒါယကာ ပုဏ္ဏားကြီး အသင် တောင်းသော ဆုအတိုင်း ပြည့်စုံစေဟု ထိုပုဏ္ဏားကြီးအား ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အနုမောဒနာပြု၍ နေရာမှထ၍ ဖဲကြွတော်မူလျက် အစဉ်သဖြင့် ဒေသစာရီ လှည့်လည်သည်ရှိသော် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ရောက်တော်မူလေ၏။

[ဆင်းရဲသော အခါကာလ၌သာလျှင် ပေးလှူအပ်သော အလှူဒါနမည် သည် အလှူရှင်အား အလွန်လျှင် နှစ်သက်ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်ပေ၏။]

ပုဏ္ဏားကြီးသည်လည်း ထိုအလှူဒါနကို ပေးလှူပြီးလျှင် ကြည်ညိုနှစ်သက် သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်လတ်သဖြင့် အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်၌ အလွန်အကဲ ချစ်ကြည်မြတ်နိုးခြင်းကို ပြုလေ၏။

မဟာသေနပုဏ္ဏား တဖြစ်လဲ ကျေးဇူး သိတတ်ခြင်း

ထိုပုဏ္ဏားကြီးသည် မထေရ်၌ချစ်ခင်ကြည်ညိုခြင်းဖြင့် သာလျှင် စုတေ့မနေ သေလွန်ခြင်းကိုပြုသည်ရှိသော် သာဝတ္ထိပြည်ဝယ် အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်၏ အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော အမျိုးအိမ်၌ ပဋိသန္ဓေတည်နေ့စွဲယူလေ၏ထိုခဏ၌သာ လျှင်ပဋိသန္ဓေတည်နေသောသူငယ်၏ မိခင်သည် ငါ၏ဝမ်း၌သူငယ်ပဋိသန္ဓေတည် နေပြီဟုသိလျက် အရှင်ခင်ပွန်းသည် လင်ယောကျ်ားအား ပြောကြားသဖြင့် လင်ယောကျ်ားက ထိုမိန်းမအား ကိုယ်ဝန် အစောင့်အရှောက်ကို ပေးလေ၏ ထိုသူငယ် ပဋိသန္ဓေရှိသောမိန်းမအားပူလွန်းသောအရသာ အေးလွန်းသောအရ သာ ချဉ်လွန်းသောအရသာ စသည်တို့ကို သုံးဆောင်စားသောက်ခြင်းကို ကြဉ် ရှောင်စေလျက် ချမ်းသာခြင်းဖြင့် ကိုယ်ဝန်ကို စောင့်ရှောက်အပ်သည် ရှိသော် ဤသို့သဘောရှိသော ချင်ခြင်းသည် ဖြစ်လေ၏ ငါသည် အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ် အမှူးရှိကုန်သော ငါးရာသော ရဟန်းတို့ကို ပင့်ဘိတ်၍ အိမ်၌ထိုင်နေ စေလျက် ရေမရောသော နို့ဂဏာဆွမ်းကို ပေးလှူပြီးသောအခါ မိမိကိုယ်တိုင် လည်း ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ဆင်၍ ရွှေခွက်ကို ယူပြီးလျှင် အဆုံး ဖြစ်သော နေရာစွန်း၌ထိုင်နေလျက် ဤမျှလောက်သောရဟန်းတို့ ဘုဉ်းပေးသုံး ဆောင်၍ ကြွင်းကျန်သော စားကြွင်း နို့ဂဏာဆွမ်းကို စားသုံးရပါမူကား ကောင်းလေစွဟု ချင်ခြင်းဖြစ်လေ၏။

[ထိုမိန်းမ၏ ဖန်ရည်စွန်းသောအဝတ်ကို ဝတ်ဆင်ခြင်း၌ဖြစ်သော ချင်ခြင်း သည်ကား ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေတည်စွဲနေသော သားငယ်၏ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်တွင်း၌ ရဟန်းပြုခြင်းငှါဖြစ်သော ပုဗ္ဗနိမိတ်ဖြစ်ပေသတတ်။]

ထိုအခါ ထိုမိန်းမ၏ မိဘ ဆွေမျိုးတို့သည် ငါတို့သမီး၏ ချင်ခြင်းကား သူတော်ကောင်းတရားအား လျော်ပေ၏ဟု သာရိပုတြာမထေရ်မြတ်ကို အကြီးအမှူး သံဃာထေရ်ပြု၍ ငါးရာသော ရဟန်းတို့အား ရေမရောသော နို့ဃနာ ဆွမ်းကို ပေးလှူလေကုန်၏ ထိုမိန်းမသည်လည်း တခုသော ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်ကိုဝတ်လျက် တထည်ကိုရုံလျက် ရွှေခွက်ကိုကိုင်၍ အဆုံးဖြစ်သော နေရာ စွန်း၌ ထိုင်နေလျက် သံဃာ့စားကြွင်းဖြစ်သော နို့ဃနာကို သုံးဆောင်စား သောက်လေ၏ ထိုခဏ၌ ချင်ခြင်းသည် ငြိမ်းပျောက်လေ၏ ထိုမိန်းမအား ကိုယ်ဝန်မှ ထမြောက်သည်တိုင်အောင် အကြားအကြား၌ ပြုအပ်သောမင်္ဂလာ တို့၌ရင်း ဆယ်လလွန်သဖြင့် သားကိုဖွားမြင်သဖြင့် ပြုအပ်သောမင်္ဂလာတို့၌ရင်း ရှင်သာရိပုတြာမထေရ် အမှူးရှိသော ရဟန်းငါးရာတို့အား ရေမရောသော ချို မြိန်သော နို့ဃနာကိုသာလျှင် ပေးလှူကြကုန်၏။

[ဤအလုံးစုံသည် သူငယ်၏ လွန်လေပြီးသော ဘဝ မဟာသေနပုဏ္ဏား ဖြစ်စဉ်ကာလ၌ ပေးကမ်း လှူဒါန်းအပ်သော နို့ဃနာ၏ အကျိုးဆက် ဖြစ်ပေသတတ်။]

သားဖွားမင်္ဂလာပြုသော နေ့၌ကား ထိုသူငယ်ကို နံနက်စောစောကပင်လျှင် ရေချိုးစေ၍ တန်းဆာဆင်ယင်စေပြီးလျှင် အသရေရှိသော အိပ်ရာဝယ် အဘိုး တသိန်းထိုက်တန်သော ကမ္ဗလာ၏ အထက်၌ သိပ်ထားကြလေကုန်၏ သူငယ် သည်လည်း ထိုကမ္ဗလာ အိပ်ရာထက်၌ အိပ်လျက်သာလျှင် အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်ကို စိန်းစိန်းကြည့်၍ ဤမထေရ်သည် ငါ၏ ရှေးဆရာရင်းပေတည်း ငါသည် ဤမထေရ်ကိုမှီ၍ ဤစည်းစိမ်၏ပြည့်စုံခြင်းကို ရပေ၏ ငါသည် ဤမထေရ် အား တခုသောပစ္စည်းဝတ္ထုကို လှူဒါန်းစွန့်ကြဲခြင်းငှါ သင့်လျော်ပေ၏ဟု ကြံ၍ သိက္ခာပုဒ်သီလကို ခံယူဆောက်တည်စိမ့်သောငှါ သူငယ်ကိုဆောင်ယူလာခဲ့သည် ရှိသော် ထိုတသိန်းတန် ကမ္ဗလာကို လက်ချောင်းငယ်ဖြင့် ရစ်ပတ်ကာယူလေ၏ ထိုအခါ သူငယ်၏လက်ချောင်း၌ ကမ္ဗလာချိပ်ငြိနေသည်ဟု သူငယ်ကို ဆောင်

ကုန်သော သူတို့သည် ကမ္ဗလာကို ဖယ်ခြင်းငှါ အားထုတ်ကြကုန်၏ သူငယ်သည် ပြင်းစွာငိုကြွေးလေ၏ မိဘအဆွေအမျိုးတို့သည် ဖဲကြကုန်လော့ သူငယ်ကို အငို မရှာကြကုန်လင့်ဟု တားမြစ်၍ ကမ္ဗလာနှင့်တကွသာလျှင် ဆောင်ယူ ကြရ၏ သူငယ်သည်လည်း မထေရ်ကိုရှိခိုးသောအခါ ကမ္ဗလာမှ လက်ချောင်းကိုဆွဲငင်၍ ကမ္ဗလာကို မထေရ်၏ခြေတော်ရင်း၌ ကျစေလေ၏။

တိဿအမည်မှည့်ခြင်းနှင့် ကျောင်းတော်သို့ပို့ခြင်း

မိဘဆွေမျိုးတို့သည် သူငယ်သတို့သားသည် ကလေး အမိုက်အမဲ မသိ မလိမ္မာသောကြောင့် ပြုလေဘိသည်ဟု မဆိုမူ၍ အရှင်ဘုရားတပည့်တော်တို့၏ သားငယ်ကလေး ပေးကမ်းလှူဒါန်းအပ်သော အလှူသည် လွတ်လွတ် ကျွတ်ကျွတ် စွန့်လွှတ်အပ်ပြီးသော အလှူပင် ဖြစ်ပါစေဘုရားဟု လျှောက်ကြား၍ အရှင် ဘုရား အဘိုးတသိန်းထိုက်တန်သော ကမ္ဗလာဖြင့် လှူဒါန်းပူဇော်ခြင်းကိုပြုသော အရှင်ဘုရားတို့၏ ¹ကျေးကျွန်အား သိက္ခာပုဒ်တို့ကို ပေးသနားတော် မူကြပါ ဘုရားဟုလျှောက်ထားကြလေကုန်၏ ဤသူငယ်သည်အဘယ်အမည်ရှိသနည်းဟု မထေရ်က မေးသည်ရှိသော် အရှင်ဘုရား ဤသားငယ်သည် အရှင်ဘုရားနှင့် အမည်တူ တိဿအမည်ရှိသောသူ ဖြစ်ပါလတ္တံ့ဟု လျှောက်ကြားကြကုန်၏။

[အရှင် သာရိပုတြာမထေရသည် လူဖြစ်စဉ် အခါကာလ ဥပတိဿ မည်သော လုလင်ဖြစ်လေသတတ်။]

ထိုသူငယ်၏မိခင်လည်း ငါသည် သားငယ်၏အလိုဆန္ဒ အဇ္ဈာသယကို မဖျက် ဆီးထိုက်ဟု ကြံလေ၏ ဤသို့သူငယ်အား အမည်မှည့်ခြင်းမင်္ဂလာကို ပြုပြီးလျှင် တဖန် သူငယ်အား ထမင်း အာဟာရ သုံးဆောင်ခြင်းမင်္ဂလာ ပြုရာ၌၎င်း တဖန် သူငယ်အား နားထွင်းမင်္ဂလာ ပြုရာ၌၎င်း ပုဆိုးဝတ်မင်္ဂလာ ပြုရာ၌၎င်း ဥသျှောင် ထုံးမင်္ဂလာ ပြုရာ၌၎င်း အရှင်သာရိပုတြာမထေရ် အမှူးရှိသော ငါးရာသော ရဟန်းတို့အား ရေမရောသော ချိုမြိန်သော နို့ဃနာဆွမ်းကိုသာလျှင် လှူဒါန်း ကြလေကုန်၏ သူငယ်သည် ကြီးရင့်ခြင်းသို့ ရောက်၍ ခုနစ်နှစ်သားအရွယ် ရှိသောအခါ အမိကို မိခင် အကျွန်ုပ်သည် အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်၏ အထံ၌

၁။ ကျေးကျွန်ဟူသော နှိမ့်ချသော နှုတ်ထားဖြင့် မြတ်မြတ်နိုးနိုး ပြောဆိုသောစကား တည်း။

ရှင်သာမဏေပြုပါရစေဟု ခွင့်တောင်းလေ၏ ချစ်သားကောင်းလှပြီ ရှေးအခါ ကာလကပင် ငါသည် သား၏အလိုကို မဖျက်ဆီး ထိုက်ဟု စိတ်ထား နှလုံးသွင်း ပြုထားသည် ချစ်သား ရှင်သာမဏေပြုပါဟု အနူးအညွတ်ခွင့်ပြု၍ မထေရ်ကို ပင့်ဘိတ်စေပြီးလျှင် ကြွလာတော်မူသော မထေရ်အား ဆွမ်းကို ပေးလှူသဖြင့် အရှင်ဘုရား အရှင်ဘုရားတို့၏ ကျေးကျွန်သည် ရှင်သာမဏေ ပြုပါရစေဟု ခွင့်တောင်းပါသည် ဤသူငယ်ကိုယူဆောင်၍ ညချမ်းအခါကျောင်းသို့ လာခဲ့ပါ မည်ဘုရားဟု လျှောက်ကြား၍ မထေရ်ကိုလွှတ်လိုက်ပြီးလျှင် ညချမ်းသောအခါ ကြီးစွာသော မြတ်နိုးတနာဖြင့် သားငယ်ကို ယူဆောင်လျက် ကျောင်းတော်သို့ သွား၍ မထေရ်အား ဆောင်နှင်းလေ၏ အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်သည် ထိုသူ ငယ်နှင့် အတူတကွ စကားပြောကြားလိုသည်ဖြစ်၍ သူငယ်တိဿ ရှင်သာမဏေ ပြုရခြင်းမည်သည်ကား ခဲယဉ်းလှပေ၏ အပူကိုအလိုရှိသော် အေးကိုရတတ်၏ အေးကို အလိုရှိသော် အပူကိုရတတ်၏ ရှင်သာမဏေတို့မည်သည် ဆင်းရဲ ငြိုငြင်သဖြင့် အသက်မွေးကြရကုန်၏ သင်သည်လည်း ချမ်းသာခြင်းဖြင့် ကြီးပွား၍လာခဲ့၏ဟု ဤသို့သောစကားကို မိန့်ကြားတော်မူလတ်သော် အရှင် ဘုရား တပည့်တော်သည် အရှင်ဘုရားတို့ ဆိုဆုံးမသော နည်းအတိုင်းဖြင့်သာ လျှင် အလုံးစုံကိုပြုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ပါမည်ဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ၏။

ရှင်ပြုခြင်းနှင့် အမည်ထူးရခြင်း

မထေရ်သည်လည်း ကောင်းလှပေပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုသူငယ်အား စက်ဆုပ်ရွံရှာဘွယ်သော အခြင်းအရာကို နှလုံးသွင်းသည်၏အစွမ်းဖြင့် တစပဉ္စက ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဟောကြားတော်မူပြီး၍ ထိုသူငယ်ကို ရှင်သာမဏေ ပြုပေးတော် မူလေ၏။

[ထိုစကားမှန်၏ အလုံးစုံသော ဒွတ္တိံသာကာရ ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုဟောကြား ခြင်းငှါ သင့်လျော်သည်သာလျှင်တည်းအလုံးစုံကို ဟောကြားခြင်းငှါ မစွမ်း နိုင်သော ဆရာသည်ကား တစပဉ္စက ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဟောကြားအပ်သည် သာလျှင်တည်း ထိုစကားသင့်စွ ဤဒွတ္တိံသာကာရ ကမ္မဋ္ဌာန်းသည် ခပ်သိမ်း သောဘုရားရှင်တို့ မစွန့်အပ်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းသာတည်း ဆံပင်အစရှိသော အစုတို့တွင် တခုတခုသောအစုတို့၌ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကုန်သော

ရဟန်းယောကျ်ားတို့၏ငှင်း ရဟန်းမိန်းမတို့၏ငှင်း ဥပါသကာယောကျ်ား တို့၏ငှင်း ဥပါသိကာမိန်းမတို့၏ငှင်း ဤရွေ့ဤမျှဟု အပိုင်းအခြားမည်သည် မရှိ လိမ္မာခြင်းမရှိသော ဆရာရဟန်းတို့သည်ကား ရှင်ရဟန်းပြုပေးကြကုန် သည်ရှိသော်အရဟတ္တဖိုလ်၏အကြောင်းဥပနိဿယကိုဖျက်ဆီးပစ်ကြကုန်၏ ထို့ကြောင့်မထေရ်သည်တစပဥ္စက ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဟောကြားလျက်သာလျှင် ရှင်ပြုပေး၍ ဆယ်ပါးသောသီလတို့၌ တည်စေလေသတည်း။]

သူငယ်၏ မိခင်ဘခင်တို့သည် သားငယ်၏ရှင်သာမဏေပြုပွဲ ပူဇော်သက္ကာရ ကို ပြုကြကုန်လျက် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ကျောင်းတော်၌သာလျှင် နေကုန်၍ ဘုရား အမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာတော်အပေါင်းအား ရေမရောသော ချိုမြိန်သော နို့ဃနာဆွမ်းကိုသာလျှင် ပေးလှူကြကုန်၏ ရဟန်း သံဃာတို့သည်လည်း ငါတို့ သည် နေ့တိုင်းမပြတ် ရေမရောသော ချိုမြိန်သော နို့ဃနာဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ကြကုန်ဟု ပြစ်တင်ကဲ့ရဲ့ခြင်းကိုပင်သော်လည်း ပြုကြ လေကုန်၏ သာမဏေငယ်၏ မိခင်ဘခင်တို့သည် ခုနစ်ရက် မြောက်သောနေ့ ညချမ်းအခါ အိမ်သို့ပြန်သွားကြလေကုန်၏ သာမဏေငယ် ရှင်တိဿသည် ရှစ် ရက်မြောက်သောနေ့၌ ရဟန်းတို့နှင့်အတူတကွ ဆွမ်းခံခြင်းအလို့ငှါ ကြွဝင်တော် မူလေ၏ သာဝတ္ထိပြည်သူပြည်သားတို့သည် သာမဏေငယ် ရှင်တိဿယနေ့ဆွမ်း ခံခြင်းအလို့ငှါ ကြွဝင်တော်မူလာလိမ့်မည် ထိုသာမဏေငယ်အား ပူဇော်သက္ကာရ ကို ပြုကုန်အံ့ဟု ငါးရာကုန်သော ပုဆိုးတို့ဖြင့် ခေါင်းခုတို့ကိုပြု၍ ငါးရာကုန်သော ဆွမ်းတို့ကို စီရင်ကာဆောင်ယူ၍ ခရီးရင်ဆိုင်တည်နေကြကုန်လျက် ပေးလှူကြ လေကုန်၏ တဖန်မိုးသောက်ရောက်သောနေ့၌ ကျောင်း၏ဥပစာသို့လာရောက်၍ ပေးလှူကြကုန်၏ ဤသို့သောနည်းဖြင့် သာမဏေသည် နှစ်ရက်သောနေ့တို့ဖြင့် သာလျှင် သင်္ကန်းပုဆိုး တထောင်တို့နှင့်တကွ ဆွမ်း တထောင်ကိုရ၍ ရဟန်း သံဃာအား ပေးလှူစေလေ၏။

[ဤသို့ပြည့်စုံခြင်းသည်လည်း ပုဏ္ဏားဖြစ်စဉ် ရှေးဘဝက ပေးလှူအပ် သော ထူထဲရှုံ့ရင်းသော ပုဆိုးပိုင်း၏ အကျိုးဆက် ဖြစ်သတတ်။]

ထိုအခါ ထိုသာမဏေအား ရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းတထောင် လှူသောကြောင့် ပိဏ္ဍပါတ ဒါယကတိဿ ဟူသောအမည်ကို မှည့်ကြလေကုန်၏။

ကမ္ဗလာအလှူခံကြွခြင်းနှင့် သဝန်တိုသောသူ

တဖန် တနေ့သ၌ သာမဏေသည် ချမ်းဧးသောအခါ ကျောင်းစဉ်ဒေသစာရီ လှည့်လည်သွားလာသည်ရှိသော် ရဟန်းတော်တို့ကို ထိုထိုသို့သော မီးတင်းကုပ် စသည်တို့၌ မီးလှုံနေကြသည်တို့ကိုမြင်ရလျှင် အရှင်ဘုရားတို့ အသို့ပါနည်းမီးလှုံ၍ နေကြပါကုန်သလောဘုရားဟု မေးလျှောက်၏ရဟန်းတော်တို့ကငါ့ရှင်သာမဏေ ငါတို့အား အချမ်းနှိပ်စက်၏ဟု မိန့်ကုန်သည် ရှိသော် အရှင်ဘုရားတို့ ချမ်းသောကာလ၌ မည်သည့် ၁ကမ္ဗလာကိုခြုံခြင်းရုံခြင်းငှါ သင့်လျော်သည်မဟုတ်ပါ တုံလောဟု လျှောက်၍ ထိုကမ္ဗလာကား အချမ်းကို တားမြစ်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင် ပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်ပြန်လေ၏ ငါ့ရှင်သာမဏေ သင်ကား မြတ်သော ရှေးဘုန်းရှေးကံ ရှိပေသောကြောင့် ကမ္ဗလာကို ရပေရာ၏ ဘုန်းကံနည်းပါးသော ငါတို့အား ကမ္ဗလာကို အဘယ်မှာရနိုင်ပါအံ့နည်းဟု ဆိုလတ်သော် အရှင်ဘုရား တို့ ထိုသို့ဖြစ်မူ ကမ္ဗလာဖြင့် အလိုရှိကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် တပည့်တော်နှင့် တကွ လိုက်လာတော်မူကြပါစေ ဘုရားဟု အလုံးစုံသော ကျောင်း၌ ပြောကြား လျှောက်ထားစေ၏ ထိုအခါ ရဟန်းတော်တို့သည် သာမဏေငယ် ရှင်တိဿနှင့် အတူတကွ သွား၍ ကမ္ဗလာကို ဆောင်ယူကုန်စို့အံ့ဟုဆိုလျက် ခုနစ်နှစ်သားမျှ ရှိသေးသော သာမဏေငယ်ကိုမှီ၍ တထောင်မျှလောက်သော ရဟန်းတော် တို့သည် ထွက်လာခဲ့ကြကုန်၏ သာမဏေငယ်လည်း ဤမျှလောက် များပြား သော ရဟန်းတော်တို့ အလို့ငှါ ကမ္ဗလာကို အဘယ်မှ ရနိုင်ပါအံ့နည်းဟု စိတ် မျှကို သော်လည်း မဖြစ်စေမူ၍ ထိုရဟန်းတော်တို့ကို ပင့်ခေါ်ဆောင်ယူပြီးလျှင် မြို့သို့ရှေးရှု ကြွသွားတော်မူလေ၏။

[ထိုစကားမှန်၏ ကောင်းမှုန်ရှိသေစွာ ပေးလှူအပ်သော သက္ကစ္စ-ဒါန၏ တန်းခိုးအာနုဘော်သည် ဤသို့သဘောရှိသည်သာလျှင်တည်း။]

ထိုသာမဏေသည် မြို့၏အပြင်၌သာလျှင် အိမ်စဉ်အတိုင်း ကြွသွားသည်ရှိသော် ငါးရာသောကမ္ဗလာတို့ကို ရပြီးလျှင် မြို့တွင်းသို့ ကြွဝင်တော် မူပြန်လေ၏ လူ တို့သည် ထိုမှဤမှ ကမ္ဗလာတို့ကို ဆောင်ယူကြရကုန်၏ ယောကျ်ားတယောက် သည် အိမ်စျေးတံခါးဖြင့် လာလတ်သည်ရှိသော် ကမ္ဗလာငါးရာတို့ကို ဖြန့်ခင်း

၁ ကမ္ဗလာဟူသည်ကား သက္ကလတ်စောင်ခြုံထည်ဖြစ်၏။

ရောင်းချ၍ နေသော တယောက်သော ဆိုင်ရှင်စျေးသည်ကိုမြင်၍ ' အိုအချင်း သာမဏေငယ် တပါးသည် ကမ္ဗလာတို့ကို ယူဆောင် စုရုံးလျက် ကြွလာတော်မူ၏ အသင်၏ ကမ္ဗလာတို့ကို ဖုံးအုပ်ကာ ထားပါလေလော့ဟု ပြောကြားလေ၏ အသို့နည်း ထိုသာမဏေငယ်သည် လှူဒါန်းအပ်သော ကမ္ဗလာတို့ကို ယူဆောင်သလော သို့တည်းမဟုတ် မလှူဒါန်းအပ်သော ကမ္ဗလာတို့ကို ယူဆောင်လေသလောဟု မေးလတ်သော် လှူဒါန်းအပ်သော ကမ္ဗလာတို့ကိုသာ ယူဆောင်၏ဟုဆိုလျှင် ဤသို့ဖြစ်သည်ရှိသော် အကယ်၍ လှူဒါန်းလိုသည်ဖြစ်အံ့ လှူဒါန်းမည် မလှူဒါန်းလိုမူကား မလှူဒါန်းဘဲပင်နေမည် သင်သွားချေလော့ဟု လွှတ်လိုက်လေ၏။

[ထိုစကားမှန်၏ ဝန်တိုတတ်ကုန်သော လူမိုက်တို့သည် ဤသို့ သဘောရှိကုန်သော အလှူကို လှူဒါန်းခြင်းတို့၌ ဝန်တိုလေ့ရှိကြသည်ဖြစ်၍ ပသေနဒီကောသလမင်းတရား၏ ¹အသဒိသအလှူ ပေးလှူသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ဝန်တိုသောကာဠအမတ်ကဲ့သို့ ငရဲ၌ ဖြစ်တတ်ကြကုန်၏။]

ခုနစ်နှစ်အရွယ်တွင် ကမ္ဗလာတထောင်ရခြင်း

ဆိုင်ရှင်စျေးသည်သည်လည်း ဤယောကျ်ားကား မိမိ၏ သဘောအားဖြင့် လာရောက်၍ အသင်၏ ကမ္ဗလာတို့ကို ဖုံးအုပ်ကာ ထားပါလေလော့ဟု ငါ့ကို ဆိုဘိ၏ သာမဏေသည် လှူဒါန်းအပ်သော ကမ္ဗလာကိုသာ အကယ်၍ ယူသည်ဖြစ်ခဲ့အံ့ ငါသည်ကား ငါ၏ပစ္စည်း ဥစ္စာကို အကယ်၍ လှူဒါန်း လိုသည်ဖြစ်အံ့ လှူဒါန်းမည် မလှူဒါန်းလိုမူကား မလှူဒါန်းဘဲပင်နေမည်ဟု ဆိုလိုက်မိပေပြီ မျက်မှောက်ထင်ထင် မြင်နေရသော အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို မပေးမလှူသော သူအား ရှက်ဘွယ်လိလိ ဖြစ်ချေဘိ၏ ထို့ကြောင့် မိမိ၏ပစ္စည်းဥစ္စာကို ဖုံးအုပ်ကာထားသော သူအား အပြစ်မရှိ ဤငါးရာသောကမ္ဗလာတို့တွင် နှစ်ထည်သော ကမ္ဗလာတို့ကား အဘိုးတသိန်းစီ ထိုက်တန်ကုန်၏ ထိုကမ္ဗလာ နှစ်ထည်တို့ကိုသာ ဖုံးလွှမ်းထားခြင်းငှါ သင့်၏ဟု ကြံ၍ ကမ္ဗလာ နှစ်ထည်စလုံးတို့ကို အမြိတ်အဆာ တခုဖြင့် အမြိတ်အဆာတခုကို ဖွဲ့စပ်ပြီးလျှင် ထိုကမ္ဗလာတို့၏အတွင်း၌ ထည့်သွင်း၍

---

၁ အသဒိသဒါန အတုမရှိသောအလှူ ဝတ္ထုသည် တဆဲ့သုံးခုမြောက် လောကဂ်၌ ထင်စွာ ဖြစ်လတ္တံ့။

ဖုံးလွှမ်းကာထားလေ၏ သာမဏေသည်လည်း ရဟန်းတထောင်နှင့်တကွ ထို အရပ်သို့ ရောက်လာလေ၏ ဆိုင်ရှင်စျေးသည်အား သာမဏေကို မြင်လျှင် မြင်ခြင်း သားတည်းဟူသော ချစ်ခြင်းသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏ ကိုယ်အသုံးသည် သားတည်းဟူသော ချစ်ခင်ခြင်းဖြင့် ပြည့်သည်ဖြစ်လေ၏။ ထိုစျေးသည်သည် ကမ္ဗလာတို့ကို ထားလိုက်ဘိဦး ဤသာမဏေကိုမြင်ရလျှင် နှလုံးသားကိုပင်သော် လည်း လှူဒါန်းခြင်းငှါ သင့်လျော် လျောက်ပတ်သောသဘောရှိ၏ဟု ချစ်ခင် လှသဖြင့် အဘိုးတသိန်းစီ ထိုက်တန်ကုန်သော ထိုကမ္ဗလာ နှစ်ထည်တို့ကိုပင် ထုတ်ယူ၍ သာမဏေ၏ခြေရင်း၌ ချထားလျက် ရှိခိုးပြီးလျှင် အရှင်ဘုရား အရှင်ဘုရားသည် သိမြင်အပ်သော တရားအဘို့ကို သိရှိနိုင်သောသူ ဖြစ်ရပါလို၏ ဘုရားဟု ဆုတောင်းပတ္ထနာပြုလေ၏ သာမဏေသည်လည်း ထိုဒါယကာအား တောင်းသည့်ဆုအတိုင်း ပြည့်စုံစေလော့ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အနုမောဒနာ ပြုတော်မူလေ၏။

သာမဏေသည် မြို့အတွင်း၌လည်း ကမ္ဗလာငါးရာတို့ကို ရပြန်လေ၏၊ ဤ သို့လျှင် တနေ့တည်း၌သာလျှင် ကမ္ဗလာတထောင်ကိုရရှိသဖြင့် ရဟန်းတထောင် အား ပေးလှူ၏ ထိုအခါ ထိုသာမဏေအား ကမ္ဗလာတထောင်လှူသောကြောင့် ကမ္ဗလဒါယက တိဿမထေရ်ဟူ၍ အမည်ကိုမှည့်ကြလေကုန်၏။ ဤသို့ ယခုဘဝ အမည်မှည့်သောနေ့၌ လှူသောကမ္ဗလာတထည်သည်ခုနစ်နှစ်သားအရွယ်ရှိသော ကာလ၌ ကမ္ဗလာတထောင်အဘို့သို့ ရောက်လေ၏။

[ထိုစကားမှန်၏ အကြင်အရပ်၌ အနည်းငယ်လှူဒါန်းအပ်သော အလှူ သည် များစွာဖြစ်၏များစွာလှူဒါန်းအပ်သောအလှူသည် အလွန့်အလွန်များ စွာဖြစ်၏ ထိုအရပ်သည် ဘုရားရှင်သာသနာကိုဖယ်ထား၍ ဘုရားသာသနာ မှ တပါးမရှိပေ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် "တထာရူပေပါ ဘိက္ခဝေ ဘိက္ခု သံဃော ယထာရူပေ ဘိက္ခုသံဃေ အပ္ပံ ဒိန္နံ ဗဟုံ ဟောတိ ဗဟုံ ဒိန္နံ ဗဟု တရံ"ဟု ဟောတော်မူလေပြီ အဓိပ္ပါယ်ကား– အနည်းငယ်လှူ၍ များများ ဖြစ်ရာ များများလှူ၍ အလွန့်အလွန်များများဖြစ်ရာဌာနကားရဟန်းသံဃာ အပေါင်းပေတည်း။]

(၁) ၁၄၂-၃၂

ဤသို့လျှင် သာမဏေသည် ကမ္မလာတထည်၏ အကျိုးဆက်ဖြင့် ခုနစ်နှစ် အရွယ်ရှိစဉ်ကပင် ကမ္မလာတထောင်ကို ရလေ၏။

ခုနစ်နှစ်သားအတွင်း တောနေသဖြင့် လေးမည်ရခြင်း

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌နေသော ထိုတိဿသာမဏေ၏အထံသို့ ဆွေမျိုး ဖြစ်သော ဒါယကာတို့သည် မပြတ်မလပ် လာရောက်ကြသဖြင့် စကားပြောဆို ခြင်းကိုပြုကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် သာမဏေသည် ငါကား ဤဇေတဝန်ကျောင်း တော်၌ နေသဖြင့် ဆွေမျိုးဖြစ်သော ဒါယကာတို့သည် လာ၍ စကားပြောဆို ကြကုန်သည်ရှိသော် မပြောမဆိုဘဲ နေခြင်းငှါလည်း မတတ်ကောင်း ထိုသူတို့ နှင့် အတူတကွ စကားပြောကြားရခြင်းသည်ကား ကြာမြင့်သဖြင့်သော်လည်း မိမိ၏ထောက်ရာတည်ရာ အားကိုးရာကိုပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင် ငါသည်မြတ်စွာဘုရား ၏အထံတော်၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုသင်ယူပြီးသောအခါ တောအုပ်သို့သက်ဝင်ရမူကား ကောင်းလေစွတကားဟု ကြံဆင်လေ၏ ထိုသာမဏေ ရှင်တိဿသည် မြတ်စွာ ဘုရားသို့ချဉ်းကပ်၍ အရဟတ္တဖိုလ် တိုင်အောင်သောကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဟောကြား တော်မူစေပြီးလျှင် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာကို ရှိသေမြတ်နိုးရှိခိုးသဖြင့် သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူလျက် ကျောင်းတော်မှထွက်ခဲ့၍ ငါသည်နီးသောအရပ်၌ အကယ်၍နေသည် ဖြစ်အံ့ ဆွေမျိုးတို့သည် ငါ့ကိုပင့်ခေါ်ကြကုန်လတ္တံ့ဟုနှလုံးပြု၍ ယူဇနာတရာ့ နှစ်ဆယ်ကွာသော ခရီးသို့ကြွသွားလေ၏ ထိုအခါ တခုသောရွာတံခါးဖြင့် သွား သောသူအိုယောကျ်ား တယောက်ကိုမြင်၍ ဥပါသကာ ဒါယကာကြီး ဤအရပ် ၌နေလိုသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အလို့ငှါ တောအင်္ဂါရသော ကျောင်းသည်ရှိသလောဟု မေးတော်မူ၏ အရှင်ဘုရား ရှိပါသည်ဟု လျှောက်ကြားလျှင် ထိုသို့ဖြစ်မူ ကိုရင့် အားလမ်းခရီးကိုညွှန်ကြားပါလော့ဟု ဆိုလေ၏ ဥပါသကာသူအိုကြီးအားလည်း ထိုသာမဏေကို မြင်လျှင်မြင်ခြင်း သားတည်းဟူသော ချစ်ခြင်းသည် ဖြစ်ပေါ် လေ၏။

ထိုအခါ ထိုသာမဏေအား ထိုအရပ်၌သာလျှင် ရပ်လျက် မညွှန်ကြားမူ၍ အရှင်ဘုရားကြွလာပါလော့ အရှင်ဘုရားအား ပြောကြားပါမည်ဘုရားဟုပင့်ခေါ် ၍သွားလေ၏ သာမဏေသည် ထိုဥပါသကာ သူအိုကြီးနှင့်အတူတကွသွားသည် ရှိသော် ခရီးအကြား၌ အထူးထူးသော အပွင့်အသီးတို့ဖြင့် တင့်တယ်စွာ တန်း

ဆာဆင်အပ်ကုန်သော သစ်ပင်တောင်နေရာတို့ကိုမြင်ရလျှင် ဥပါသကာကြီး ဤအရပ်သည် အဘယ်အရပ်မည်သနည်းဟုမေး၏ ဥပါသကာသည်လည်း ထိုသာမဏေအား ထိုနေရာတို့၏ အမည်တို့ကို ပြောကြားသဖြင့် တောကျောင်းသို့ရောက်လတ်သော် အရှင်ဘုရား ဤအရပ်ကား ချမ်းသာသုခရှိသောအရပ်တည်း ဤအရပ်၌သာ သီတင်းသုံးနေတော်မူပါဘုရားဟု လျှောက်ကြားပြီးလျှင် အရှင်ဘုရား အရှင့်ဘုရားသည် အဘယ်အမည် ရှိပါသနည်းဘုရားဟု အမည်ကိုမေးလျှောက်၍ နက်ဖြန်တပည့်တော်တို့ရွာ၌ ဆွမ်းအလို့ငှါ ကြွရန် သင့်လျော်ပါသည်ဟု လျှောက်ကြား၍ ပြန်လာပြီ သောအခါရွာတွင်းသို့သွားလျက် ဝနဝါသီတိဿမထေရ်အမည်ရှိသော အရှင်မြတ် တပါးသည် ကျောင်းသို့ ကြွလာတော်မူ၏ ထိုအရှင်အလို့ငှါ ယာဂုဆွမ်းစသည်တို့ကို စီရင်ကြကုန်လော့ဟု လူတို့အား ပြောကြားစေလေ၏ သာမဏေသည် ရှေးဦးကလျှင် တိဿအမည်ရှိသည်ဖြစ်၍ ထို့နောက်မှ ပိဏ္ဍပါတ ဒါယကတိဿ, ကမ္ဗလ ဒါယကတိဿ, ဝနဝါသီတိဿ ဤသုံးပါးကုန်သော အမည်တို့ကိုရသဖြင့် ခုနစ်နှစ်အတွင်း၌ အမည်လေးပါးတို့ကို ရရှိလေ၏။

တောကျောင်းနေ ကိုရင်တိဿ ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း

ထိုသာမဏေသည် တဖန်မိုးသောက် နက်ဖြန်ရောက်သောနေ့၌ နံနက်စောစောကလျှင် ထိုရွာသို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ ကြွဝင်တော်မူလေ၏ လူတို့သည် ဆွမ်းကိုလှူဒါန်း၍ ရှိသေမြတ်နိုး ရှိခိုးကြကုန်၏ သာမဏေသည် "သုခိတာဟောထ ဒုက္ခာမုစ္စထ ချမ်းသာကြသူတို့ ဖြစ်ကြပါစေ ဆင်းရဲမှ ကင်းလွတ်ကြပါစေ" ဟု မိန့်ဆိုလေ၏ တယောက်သော လူမျှလည်း သာမဏေအား ဆွမ်းလှူပြီးလျှင် တဖန်အိမ်သို့ ပြန်သွားခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင် ခပ်သိမ်းသောလူတို့သည် ငေးကြည့်လျက်သာလျှင် တည်နေကြကုန်၏ တိဿ သာမဏေသည်လည်း မိမိအား မျှတလောက်ရုံသော ဆွမ်းကိုသာလျှင် ခံယူလေ၏ အလုံးစုံသော ရွာသူရွာသားတို့သည် သာမဏေ၏ခြေရင်း၌ ရင်ဖြင့်ဝပ်လျက် အရှင်ဘုရား အရှင်ဘုရားတို့သည် ဤဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး ဤအရပ်၌ သီတင်းသုံးတော်မူကုန်သည်ရှိသော် တပည့်တော်တို့သည် သရဏဂုံသုံးပါးတို့ကိုယူ၍ ငါးပါးသော သီလတို့၌ တည်လျက် ဝါတွင်းသုံးလ၏အတွင်း ရှစ်ပါးသော ဥပုသ်သီလတို့ကို ကျင့်သုံး ဆောက်တည်

ကာ နေကြပါမည်ဘုရား ထို့ကြောင့် ဤအရပ်၌ သီတင်းသုံးတော် မူခြင်းငှါ တပည့်တော်တို့အား ဝန်ခံခြင်းပဋိညာဉ်ကို ပေးသနားတော်မူကြပါ ဘုရားဟု တောင်းပန်လျှောက်ကြားကြကုန်၏ သာမဏေလည်း ကျေးဇူး ဥပကာရကို မှတ်သားသဖြင့် ထိုသူတို့အား ဝန်ခံခြင်း ပဋိညာဉ်ကို ပေးတော်မူပြီးလျှင် အမြဲ မပြတ် ထိုရွာ၌သာလျှင် ဆွမ်းခံကြွ၍ လှည့်လည်တော်မူ၏ ရှိခိုးတိုင်း ရှိခိုးတိုင်း သော ခဏ၌လည်း "သုခိတာ ဟောထ ဒုက္ခာမုစ္စထ" ဟူသော ပုဒ်နှစ်ခုကိုသာလျှင် မိန့်ဆို၍ ဖဲကြွတော်မူလေ၏ ထိုသာမဏေသည် ထိုအရပ်၌သာလျှင် ပဌမတလ ကိုရင်း ဒုတိယတလကိုရင်း လွန်စေ၍ တတိယလသို့ ရောက်လတ်သည်ရှိသော် ပဋိသမ္ဘိဒါလေးပါးတို့နှင့်တကွ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။

ရှင်သာရိပုတြာစသော သံဃာလေးထောင် ကြွရောက်ခြင်း

ထို့နောက် ထိုတောကျောင်းနေ ကိုရင်တိဿအား [၁]ပဝါရဏာပြု၍ ဝါကျွတ်သောအခါ သာမဏေ၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာဖြစ်သော အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်သည် တိဿသာမဏေ၏ အထံသို့ သွားလိုပါသည် ဘုရားဟု လျှောက်ကြားခွင့်တောင်းလေသော် ချစ်သားသာရိပုတြာ သွားလေ လေ့ဟု ခွင့်ပြုတော်မူ၏ အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်သည် မိမိ၏ အခြံအရံဖြစ် ကုန်သော ရဟန်းငါးရာတို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ ဖဲကြွတော်မူစဉ် ငါ့ရှင်မောဂ္ဂလာန် ငါသည် တိဿသာမဏေ၏ အထံသို့ သွားဦးအံ့ဟု ပြောကြားလေ၏ အရှင် မောဂ္ဂလာန် မထေရ်လည်း ငါ့ရှင် သာရိပုတြာ ငါသည်လည်း သွားဦးအံ့ဟု ရဟန်းငါးရာတို့နှင့်တကွ ထွက်ကြွတော်မူလေ၏ ဤသို့သောနည်းဖြင့် ရှေးအတူ သာလျှင် ရှင်မဟာကဿပမထေရ်, ရှင်အနုရုဒ္ဓါမထေရ်, ရှင်ဥပါလိ မထေရ်, ရှင်ပုဏ္ဏမထေရ်, အစရှိကုန်သော [၂]အလုံးစုံသော မဟာသာဝကတို့သည် ငါးရာ ငါးရာကုန်သော ရဟန်းတို့နှင့် အတူတကွ ထွက်ကြွတော်မူကြကုန်၏ မဟာ

၁ ရှင်သာမဏေတို့အား ပဝါရဏာပြုခြင်း မရှိသော်လည်း ရဟန်းတို့မှယူ၍ အသုံးပြုသော စကားဖြစ်သည်။

၂ အလုံးစုံဟုဆိုသော်လည်း မဟာသာဝကရှစ်ဆယ်လုံး တပြိုင်နက် ပြည့်စုံနိုင်ခြင်းမရှိ ရကား အကြွင်းအကျန်ရှိသော အလုံးစုံဟုသိအပ်၏၊ မဟာသာဝကတိုင်းလည်း အခြံ အရံ ငါးရာစီမရှိနိုင်ပေ ဖြစ်ရာ၏။

သာဝကတို့၏ အလုံးစုံသောအခြံအရံ ရဟန်းတော်တို့သည် လေးထောင်မျှ ဖြစ်ကုန်၏ ယူဇနာတရာ့နှစ်ဆယ်တိုင်အောင် လမ်းခရီးသို့ကြွသွားတော်မူကြကုန်၍ ဆွမ်းခံရွာသို့ရောက်လာကြကုန်သော ထိုအလုံးစုံ လေးထောင်သော ရဟန်းတို့ကို သာမဏေ၏ အမြဲမပြတ်လုပ်ကျွေးသော ဒါယကာသည် ရွာ၏တံခါး၌သာလျှင် မြင်ရသဖြင့် ခရီးဦးကြိုဆို၍ ရိုသေမြတ်နိုး ရှိခိုးလေ၏။

ထိုအခါ ဒါယကာကို အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်သည် ဒါယကာ ဤအရပ်၌ တောကျောင်းသည် ရှိလေသလောဟု မေးတော်မူ၏ အရှင်ဘုရား ရှိပါသည် ဘုရားဟု လျှောက်ကြားသောအခါ ထိုကျောင်းသည် သီတင်းသုံးနေသော ရဟန်းရှိသောကျောင်းလော မရှိသောကျောင်းလောဟု မေးတော်မူပြန်လေ၏ အရှင်ဘုရား ရဟန်းရှိသော ကျောင်းပါဘုရားဟု လျှောက်ကြားသောအခါ ထို ကျောင်း၌ အဘယ်အမည်ရှိသော ရဟန်းသည် သီတင်းသုံးနေသနည်းဟု မေး တော်မူပြန်လေ၏ အရှင်ဘုရား ဝနဝါသီတိဿ[၁] မထေရ် သီတင်းသုံးနေပါသည် ဘုရားဟု လျှောက်လျှင် ထိုသို့ဖြစ်မူ ငါတို့အားလမ်းခရီးကိုညွှန်ကြားပါလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏ အရှင်ဘုရားတို့သည် အဘယ်သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဖြစ်ကြပါကုန် သနည်းဟု မေးလျှောက်သောအခါ ဒါယကာ ငါတို့သည် သာမဏေ၏အထံသို့ လာကြကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့တည်းဟု မိန့်တော်မူလေ၏ ဒါယကာသည် ကြည့်ရှု ဖူးမျှော်သဖြင့် တရားစစ်သူကြီးဖြစ်တော်မူသော အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်မြတ် ကို အစပြု၍ အလုံးစုံလည်းဖြစ်ကုန်သော မဟာသာဝကတို့ကိုမှတ်မိသောကြောင့် မပြတ်သောပီတိဖြင့် တွေ့ထိသောကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍ အရှင်ဘုရားတို့ ခဏခေတ္တ မျှဆိုင်းငံ့ရပ်တန့်တော်မူကြပါဦး ဘုရားဟု လျှောက်ကြားပြီးလျှင် လျင်စွာသော အဟုန်ဖြင့် ရွာတွင်းသို့ဝင်၍ အမောင်တို့-အမိတို့ အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်ကို အစပြု၍ ထို[၂] အသီတိမဟာသာဝကတို့သည် မိမိ၏ အခြံအရံနှင့်တကွ

---

၁ သာမဏေကိုယ်ပင်ဖြစ်သော်လည်း သီလစသောဂုဏ် နိုင်ခန့်စွာ ရှိသောကြောင့် ရဟန်း ဟူ၍၎င်း, မထေရ်ဟူ၍၎င်း ခေါ်ငေါ် အသုံးပြုလေသည်။

၂ အသီတိ မဟာ သာဝကာ အရေအတွက် ရှစ်ဆယ်ရှိသော ကြီးသောပါရမီ ရှိကုန်သော ဘုရားတပည့်သားတို့ မဟာသာဝကရှစ်ဆယ် မစုံလင်နိုင်ရာ တင်စား၍ဆိုခြင်းပင်တည်း၊ မဟာသာဝကတွင် အင်အပါ အရှင်ဗာဟိယ ဒါရုစီရိယသည် ရဟန္တာဖြစ်ပြီးစပင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံ၏၊ ထိုမှတပါး အကြောင်းများစွာရှိသေး၏။

သာမဏေ၏အထံသို့ ကြွလာတော်မူကြကုန်၏ ညောင်စောင်းအင်းပျဉ် အိပ်ရာခင်း ဆိမ်းစသည်တို့ကိုယူ၍ လျင်မြန်စွာ ထွက်ကြကုန်လော့ဟု ကြွေးကြော်ပြောဆိုလေ၏ လူတို့သည်လည်းထိုခဏ၌ပင်လျှင် ညောင်စောင်းစသည်တို့ကိုယူ၍မထေရ်တို့ခြေရာစဉ်မှီအောင် လိုက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ မထေရ်တို့နှင့် အတူတကွသာလျှင် ကျောင်းသို့ ဝင်ရောက်ကြကုန်၏ သာမဏေသည်လည်း ရဟန်းအပေါင်းကို ကောင်းစွာသိသဖြင့် အစဉ်အတိုင်းဖြစ်ကုန်သော မထေရ်တို့၏ သပိတ်သင်္ကန်းတို့ကိုယူလျက် ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ကို ပြုလေ၏ သာမဏေသည် မထေရ်တို့၏သီတင်းသုံးတော်မူရန် နေရာကို စီရင်တော်မူစဉ် သပိတ်သင်္ကန်းကို သိုမှီးစဉ်ပင်လျှင် မိုးချုပ်မှောင်မိုက်လေ၏။

အစိမ့်အစရ လက်သုံး ဆေး နှစ်ပုဒ်တရား ချဲ့ဟောခြင်း

အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်သည် ဒါယကာတို့ကို ဒါယကာတို့ ပြန်လည်ကြကုန်လော့ သင်တို့အား မိုးချုပ်မှောင်မိုက်ခဲ့ချေပြီဟု မိန့်တော်မူလျှင် အရှင်ဘုရား ယနေ့ကား တရားနာအံ့သောနေ့ဖြစ်ပါသည် တပည့်တော်တို့သည် မသွားလိုကြသေးပါ တရားတော်ကို နာကြားကြကုန်ဦးအံ့ ဤနေ့မှ ရှေးအခါ၌ တရားတော်ကိုနာကြားရခြင်းမျှလည်း မရှိပါဘုရားဟု လျှောက်ကြား ကြလေကုန်၏ ငါ့ရှင်သာမဏေ ထိုသို့ဖြစ်မူ ဆိမ်းကိုညှိထွန်း၍ တရားနာအံ့သောအခါကို ကြွေးကြော်လေလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏ သာမဏေသည်လည်း မထေရ်ဆိုတော်မူတိုင်း ပြုလေ၏ ထိုအခါ သာမဏေကို မထေရ်သည် တိဿ သင်၏ အလုပ်အကျွေး ဖြစ်ကုန်သော ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့သည် တရားတော်ကို နာကြားခြင်းငှါ အလိုရှိပါကုန်၏ဟု လျှောက်ကြားကြကုန်၏ ထိုဒါယကာ ဒါယိကာမတို့အား တရားဟောလေလော့ဟု မိန့်တော်မူလတ်သော် ထိုဒါယကာ ဒါယိကာမတို့သည် တပြိုင်နက် တချက်တည်းထ၍ အရှင်ဘုရား တပည့်တော်တို့၏ အရှင်သည်ကား သုခိတာ ဟောထ ဒုက္ခာ မုစ္စထ ဟူသော ဤနှစ်ပုဒ်တို့ကို ဖယ်ထား၍ တပါးသောတရားကို မသိမတတ်ပါ တပည့်တော်တို့အား တပါးသောတရားစကား ဟောကြားတတ်သော ဓမ္မကထိကကို ပေးသနားတော်မူကြပါဘုရားဟု လျှောက်ကြားကြကုန်၏။

[သာမဏေသည်ကား အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ပြီး၍သော်လည်း ထိုဒါယကာဒါယိကာမတို့အား တရားစကားကို ဟောကြားဘူးသည် မရှိသေးသည်သာတည်း။]

ထိုအခါ သာမဏေကို ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ဖြစ်တော်မူသော အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်သည် ငါ့ရှင်သာမဏေ အဘယ်သို့လျှင် ချမ်းသာကြသည် ဖြစ်ကုန်သနည်း အဘယ်သို့လျှင် ဆင်းရဲမှလွတ်ကြကုန်သနည်း ဤနှစ်ပုဒ်တို့၏ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို ငါတို့အား ဟောကြား ဦးလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏ သာမဏေသည် အရှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ ဘုရားဟု ဝန်ခံ၍ ဆန်းကြယ်သော ယပ်ကို ကိုင်ယူလျက် တရားဟောပလ္လင်သို့ တက်ပြီးလျှင် နိကာယ်ငါးရပ်တို့မှ အကျိုးကိုရင်း အကြောင်းကိုရင်း ယူငင်ဆွဲထုတ်၍ တခဲနက်မိုဃ်းကို ရွာသွန်းသော လေးကျွန်းလုံး နှံ့သော မိုဃ်းကြီးကဲ့သို့ ခန္ဓာ, အာယတန, ဓာတ်, ဗောဓိပက္ခိယ တရားတို့ကို ဝေဘန်လျက် အရဟတ္တဖိုလ် တည်းဟူသော အထွတ်တပ်သော အားဖြင့် တရားစကားကို ဟောကြားပြီးနောက် အရှင်ဘုရား ဤသို့လျှင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်သောသူအား ချမ်းသာခြင်းသည်ဖြစ်ပါ၏ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်သော သူသည်သာလျှင် ဆင်းရဲမှလွတ်ပါ၏ ကြွင်းသော သတ္တဝါတို့သည် ပဋိသန္ဓေ တည်နေခြင်းစသော ဆင်းရဲတို့မှရင်း ငရဲသို့ကျရောက် ခံစားခြင်းစသော ဆင်းရဲတို့မှရင်း မလွတ်နိုင်ကြပါဘုရားဟု ဟောကြားလျှောက်ထားလေ၏ သာမဏေ ကောင်းပါပေ၏ တရားကိုကောင်းစွာ ဟောကြားအပ်ပေ၏ သင့်အား ထက်မျက်သော ပဋိဘာန် ဉာဏ်ပညာရှိပေ၏ ယခုအခါ သရဘညဝတ်ကို ရွတ်ဆိုဦးလော့ဟု မိန့်တော်မူပြန်သဖြင့် သာမဏေသည် သရဘညဝတ်ကိုလည်း ရွတ်တော်မူလေ၏။

တရားအဆုံး အချို့ အမျက်ထွက်သဖြင့် ဘုရားကြွခြင်း

အရဟတ်တက်သည်ရှိသော် သာမဏေ၏ အလုပ်အကျွေး ဒါယကာတို့သည် နှစ်ဘို့နှစ်စုတို့ ဖြစ်ကြကုန်၏ အချို့သောသူတို့သည် ငါတို့ကား ဤသို့ သဘောရှိသော ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်သောသူကို မမြင်ဘူးလေစွတကား ထိုစကားမှန်၏ ဤသို့သဘောရှိသော တရားစကားကို တတ်သိပါလျက်နှင့် ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး မိခင်ဘခင်အရာ၌တည်၍ လုပ်ကျွေးသော သူတို့အား တပုဒ်

[သာမဏေသည်ကား အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ပြီး၍သော်လည်း ထို ဒါယကာဒါယိကာမတို့အား တရားစကားကို ဟောကြားဘူးသည် မရှိသေး သည်သာတည်း။]

ထိုအခါ သာမဏေကို ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ဖြစ်တော်မူသော အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်သည် ငါ့ရှင်သာမဏေ အဘယ်သို့လျှင် ချမ်းသာကြသည် ဖြစ်ကုန် သနည်း အဘယ်သို့လျှင် ဆင်းရဲမှလွတ်ကြကုန်သနည်း ဤနှစ်ပုဒ်တို့၏ အနက် အဓိပ္ပါယ်ကို ငါတို့အား ဟောကြား ဦးလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏ သာမဏေသည် အရှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ ဘုရားဟု ဝန်ခံ၍ ဆန်းကြယ်သော ယပ်ကို ကိုင်ယူ လျက် တရားဟောပလ္လင်သို့ တက်ပြီးလျှင် နိကာယ် ငါးရပ်တို့မှ အကျိုးကိုရှင်း အကြောင်းကိုရှင်း ယူငင်ဆွဲထုတ်၍ တခဲနက်မိုဃ်းကို ရွာသွန်းသော လေးကျွန်း လုံး နှံ့သော မိုဃ်းကြီးကဲ့သို့ ခန္ဓာ, အာယတန, ဓာတ်, ဗောဓိပက္ခိယ တရား တို့ကို ဝေဘန်လျက် အရဟတ္တဖိုလ် တည်းဟူသော အထွတ်တပ်သော အားဖြင့် တရားစကားကို ဟောကြားပြီးနောက် အရှင်ဘုရား ဤသို့လျှင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်သောသူအား ချမ်းသာခြင်းသည်ဖြစ်ပါ၏ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်သော သူသည်သာလျှင် ဆင်းရဲမှလွတ်ပါ၏ ကြွင်းသော သတ္တဝါတို့သည် ပဋိသန္ဓေ တည်နေခြင်းစသော ဆင်းရဲတို့မှရှင်း ငရဲသို့ကျရောက် ခံစားခြင်းစသော ဆင်းရဲ တို့မှရှင်း မလွတ်နိုင်ကြပါဘုရားဟု ဟောကြားလျှောက်ထားလေ၏ သာမဏေ ကောင်းပါပေ၏ တရားကိုကောင်းစွာ ဟောကြားအပ်ပေ၏ သင့်အား ထက် မျက်သော ပဋိဘာန် ဉာဏ်ပညာရှိပေ၏ ယခုအခါ သရဘညဝတ်ကို ရွတ်ဆို ဦးလော့ဟု မိန့်တော်မူပြန်သဖြင့် သာမဏေသည် သရဘညဝတ်ကိုလည်း ရွတ် တော်မူလေ၏။

တရားအဆုံး အချို့ အကျိုးထွက်သာဖြင့် ဘုရားကြွခြင်း

အရဏ်တက်သည်ရှိသော် သာမဏေ၏ အလုပ်အကျွေး ဒါယကာတို့သည် နှစ်ဘို့နှစ်စုတို့ ဖြစ်ကြကုန်၏ အချို့သောသူတို့သည် ငါတို့ကား ဤသို့ သဘော ရှိသော ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်သောသူကို မမြင်ဘူးလေစွတကား ထိုစကားမှန်၏ ဤသို့သဘောရှိသော တရားစကားကို တတ်သိပါလျက်နှင့် ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး မိခင်ဘခင်အရာ၌တည်၍ လုပ်ကျွေးသော သူတို့အား တပုဒ်

တိုင်မှသာလျှင် လိုက်လာခဲ့ပါအံ့ အရှင်ဘုရားတို့ အရှင်ဘုရားတို့သည် ရှေးဦးစွာ ကြွနှင့်တော်မူကြပါဘုရားဟု လျှောက်ကြားသဖြင့် ရဟန်းသံဃာတို့သည် သပိတ် သင်္ကန်းကိုယူလျက် ရွာသို့ကြွဝင်ကြလေကုန်၏ မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌သာလျှင် သင်္ကန်းတော်ကို ရုံတော်မူသဖြင့် သပိတ်တော်ကို ယူ တော်မူပြီးလျှင် တခုသော စိတ္တက္ခဏဖြင့်သာ ကြွတော်မူ၍ ရဟန်းတော်တို့၏ ရှေ့၌ ရပ်တော်မူလျက်သာလျှင်ဖြစ်သော ကိုယ်တော်ကို ထင်ရှား ပြတော်မူ၏ မြတ်စွာဘုရားကြွလာတော်မူသည်ဟု အလုံးစုံ တရွာလုံး ချောက်ခြား၍ တပြိုင် နက် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်လေ၏။

ဘုရားရှင် နေ့စဉ်ရေး ဟောသဖြင့် ကျေနပ်ကြခြင်း

လူတို့လည်း ရွှင်လန်းနှစ်သက် တက်ကြွသော စိတ်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာ ဘုရား အမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာတော်အပေါင်းကို သီတင်းသုံး နေစေတော် မူပြီးလျှင် ယာဂုကိုလှူ၍ ခဲဘွယ်ကိုလှူဒါန်းကြကုန်၏ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်း ကိစ္စ မပြီးမီသာလျှင် သာမဏေလည်း ရွာတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့လေ၏ ရွာသူ ရွာသား တို့လည်း ကောင်းစွာခေါင်၍ သာမဏေအား ရှိသေလေးမြတ်စွာ လှူဒါန်း ကြကုန်၏ သာမဏေသည် မိမိမျှတလောက်ရုံမျှသော ဆွမ်းကိုအလှူခံ၍ မြတ်စွာ ဘုရား၏အထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ သပိတ်ကိုဆက်ကပ် လှူဒါန်းလေ၏ မြတ်စွာ ဘုရားလည်း ချစ်သားတိဿ ဆောင်ယူခဲ့လေလော့ဟု လက်တော်ကိုဆန့်၍ သပိတ်ကို လှမ်းယူတော်မူပြီးလျှင် ချစ်သားသာရိပုတြာ အသင်၏ တပည့်ရင်း ဖြစ်သော သာမဏေ၏သပိတ်ကို မြင်၏လောဟု မိန့်တော်မူလျက် အရှင်သာရိ ပုတြာ မထေရ်အား လှမ်း၍ပြတော်မူ၏ မထေရ်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ လက် တော်မှ သပိတ်ကိုလှမ်းယူ၍ သာမဏေအား ပေးပြီးလျှင် သွားချေ မိမိအား ရောက်သောနေရာ၌ ထိုင်နေလျက် ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စကို ပြုလေလော့ဟု မိန့် တော်မူ၏ ရွာသူရွာသားတို့လည်း ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို ဆွမ်း လုပ်ကျွေးပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိသေမြတ်နိုး ရှိခိုးဦးချ၍ အနုမောဒနာ တရား ဟောကြားခြင်းကို တောင်းပန်ကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် အနုမောဒနာပြုတော်မူလိုရကား ဤသို့သောစကားကို မိန့်တော်မူ၏ ဒါယကာတို့ သင်တို့အား အရတော်လေစွတကား အကြင် သင်တို့

သည် မိမိ၏ဆရာဖြစ်သော သာမဏေကို အမှီပြု၍ သာရိပုတြာ မောဂ္ဂလာန် ကဿပ အနုရုဒ္ဓါ အစရှိသော အသီတိ မဟာသာဝကတို့ကို ဖူးမြင်ခြင်းငှါ ရကြကုန်၏ ငါဘုရားသည်လည်း အသင်တို့၏ဆရာကိုသာ အမှီပြု၍ ကြွလာတော်မူခဲ့ရပေ၏ ငါဘုရားအား ဖူးမြင်ရခြင်းကိုလည်း အသင်ဒါယကာတို့သည် ဤသာမဏေကို အမှီပြု၍သာလျှင် ရအပ်ပေ၏ အသင်တို့အား အရတော်လေစွတကား ကောင်းစွာရအပ်လေစွတကားဟု မိန့်တော်မူလေ၏ လူတို့သည် ဩော် အံ့ဘွယ်ရှိလေစွတကား ငါတို့အား အရတော်လေစွတကား မြတ်စွာဘုရားတို့အားငင်း ရဟန်းသံဃာ အပေါင်းအားငင်း နှစ်သိမ့်စေခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော ငါတို့၏အရှင်ကို ဖူးမြင်ခြင်းငှါ ငါတို့ရပေသည် ထိုအရှင်အား လှူဘွယ်ဝတ္ထုကို လှူဒါန်းပူဇော်ခြင်းငှါလည်း ငါတို့ရပေသည်ဟု သာမဏေအား အမျက်ထွက်ပြီးကုန်သော လူတို့သည် နှစ်သက် ရွှင်လန်း ဝမ်းမြောက်ကြလေကုန်၏ နှစ်သက်ပြီးဖြစ်ကုန်သော လူတို့လည်း အတိုင်းထက်အလွန် ကြည်ညိုမြတ်နိုး ကြလေကုန်၏ အနုမောဒနာ တရားတော်၏ အဆုံး၌ များစွာသောသူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်စသည်တို့သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏ မြတ်စွာဘုရားလည်း နေရာမှထ၍ ကြွတော်မူသည်ရှိသော် လူတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို အစဉ်လိုက်၍ ပို့ပြီးမှ ရှိခိုးဦးချ၍ ပြန်လည်ဆုတ်နစ်ကြလေကုန်၏။

သမုဒ္ဒါမြင်ရာ၌ ကိုရင်တိဿ ဆင်ခြင်ပုံ

မြတ်စွာဘုရားသည် သာမဏေနှင့်အတူတကွ [၁]ရင်ပေါင်တန်းခြင်းအားဖြင့်ဝါ၊ သာယာဖြည်းညှင်း ကြွသွားခြင်းဖြင့် ကြွသွားတော်မူလျက် သာမဏေ ဤအရပ်သည် အဘယ်အရပ်မည်သနည်း ဤအရပ်သည် အဘယ်အရပ် မည်သနည်းဟု ရှေးအခါ သာမဏေအား ဒါယကာကြီးက ညွှန်ကြား ပြောဆိုအပ်သောအရပ်တို့ကိုမေးမြန်းကာ ကြွတော်မူလေ၏ သာမဏေသည်လည်း ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ဤအရပ်သည်ကား ဤအမည်ရှိပါသည် ဤအရပ်သည်ကား ဤအမည်ရှိပါသည် ဘုရားဟု လျှောက်ကြားလျက် သာလျှင်လိုက်သွားလေ၏ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသာမဏေ၏ နေရာအရပ်သို့ ရောက်လျှင်

[၁] ရင်ဘောင်တန်းသွားခြင်းသည် မလျောက်ဟု ထင်မြင်ဘွယ်မကောင်းသော်လည်း ဓမ္မိဿရ ဓမ္မသာမိ ဖြစ်တော်မူသော ဘုရားရှင်၏ ကျယ်ဝန်းသော ဥာဏ်တော်အရာသည် အံ့ဩဘွယ် ထူးခြား၏ အပြစ်မြင်ဘွယ်မဟုတ်။

တောင်ထိပ်သို့ တက်ကြွတော်မူပြန်၏ ထိုတောင်ထိပ်၌ တည်နေသော သူတို့အားကား မဟာသမုဒ္ဒါသည် ပေါ်လွင် ထင်ရှားလေ၏ မြတ်စွာဘုရားသည် သာမဏေကို ချစ်သားတိဿ တောင်ထိပ်မှရပ်လျက် ထိုမှ ဤမှ ကြည့်သည်ရှိသော် အဘယ်ကို မြင်ရသနည်းဟု မေးတော်မူလျှင် ဘုန်းတော် ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား မဟာသမုဒ္ဒါကို မြင်ရပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ၏ မဟာသမုဒ္ဒါကိုမြင်လျှင် အဘယ်သို့သောအကြံကို ကြံစည်အောက်မေ့သနည်းဟု မေးတော်မူပြန်လတ်သော် ဆင်းရဲဒုက္ခ တွေ့ကြုံတိုင်း တွေ့ကြုံတိုင်း ငိုကြွေးရသော ငါ၏မျက်ရည်သည် ဤသမုဒ္ဒါ လေးစင်းရေထက် အလွန်အလွန်များသည် ဖြစ်တန်ရာ၏ဟူ၍ ဤအကြံကို တပည့်တော် ကြံမိပါသည် ဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ၏ ချစ်သားတိဿ သာဓု သာဓု ကောင်းလေစွ ကောင်းလေစွ အသင် လျှောက်ကြားသော စကားအတိုင်း ဟုတ်မှန်လှပေ၏ ထိုစကားမှန်၏ တယောက် တယောက်သော သတ္တဝါ၏ ဆင်းရဲဒုက္ခ တွေ့ကြုံသောအခါ ယိုစီးသောမျက်ရည်တို့သည် သမုဒ္ဒါလေးစင်း ရေတို့ထက် အလွန်အလွန် များကုန်သည် သာလျှင်တည်းဟု ဤသို့သော စကားကို မိန့်ကြားတော် မူပြီးလျှင် ဤဂါထာကို ဟောတော်မူလေ၏။

စတူသု သမုဒ္ဒေသု ဇလံ ပရိတ္တကံ၊ တတော ဗဟုံ အဿုဇလံ အနပ္ပကံ။
ဒုက္ခေန ဖုဋ္ဌဿ နရဿ သောစနာ၊ ကိံ ကာရဏာ သမ္မ တုဝံ ပမဇ္ဇသိ။

စတူသုသမုဒ္ဒေသု၊ သမုဒ္ဒါလေးစင်းတို့၌။ ဇလံ၊ ရှိသောရေသည်။ ပရိတ္တကံ၊ နည်း၏။ ဒုက္ခေန၊ ဆင်းရဲခြင်းဖြင့်။ ဖုဋ္ဌဿ၊ တွေ့သော။ နရဿ၊ သတ္တဝါအား။ ဝါ၊ သတ္တဝါ၏။ သောစနာ၊ စိုးရိမ်ခြင်းကြောင့်။ ဇာတံ၊ ဖြစ်သော။ အဿုဇလံ၊ မျက်ရည်သည်။ တတော၊ ထိုထက်။ ဗဟုံ၊ များ၏။ အနပ္ပကံ၊ မနည်း။ သမ္မ၊ အချင်း။ တုဝံ၊ သင်သည်။ ကိံ ကာရဏာ၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်။ ပမဇ္ဇသိ၊ မေ့လျော့ဘိသနည်း။

ဒိဗ္ဗဝိဟာရ နေရာ၌ ကိုရင်တိဿ ဆင်ခြင်ပုံ

ထို့နောက်မှတဖန် ထိုတိဿသာမဏေကို မြတ်စွာဘုရားသည် ချစ်သားတိဿ အဘယ်အရပ်မှာနေသနည်းဟု မေးတော်မူ၏ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာ

ဘုရား ဤတောင်ဝှမ်း၌နေပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်ကြားလတ်သော် ထိုတောင်ဝှမ်း၌နေစဉ် အဘယ်သို့သောအကြံကို ကြံစည်သနည်းဟု မေးတော်မူပြန်လေ၏ ငါသေသဖြင့် ဤနေရာ၌ အလောင်းကောင်ပစ်ချသည်ကို ပြုရခြင်း၏ အပိုင်းအခြားသည် မရှိပြီဟူ၍ ဤအကြံကို တပည့်တော် ကြံမိပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ၏ ချစ်သားတိဿ သာဓု သာဓု ကောင်းလေစွ ကောင်းလေစွ ချစ်သားတိဿ အသင်လျှောက်ကြားသော စကားအတိုင်း ဟုတ်မှန်လှပေ၏ ထိုစကားမှန်၏ ဤသတ္တဝါတို့အား မဟာပထဝီမြေကြီးထက်၌ လျောင်းအိပ်စက်လျက် မသေဘူးသောနေရာမည်သည် မရှိဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် ဒုကနိပါတ် ဥပသာဠှကဇာတ်ဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူ၏။

ဥပသာဠှကနာမာနိ၊ သဟဿာနိ စတုဒ္ဒသ။
အသ္မိံ[၁] ပဒေသေ ဒဍ္ဎာနိ၊ နတ္ထိ လောကေ အနာမတံ။

ယမှိ သစ္စဉ္စ ဓမ္မော စ၊ အဟိံသာ သံယမော ဒမော။
ဧတံ အရိယာ သေဝန္တိ၊ ဧတံ လောကေ အနာမတံ။

အသ္မိံပဒေသေ၊ ဤအရပ်၌။ ဥပသာဠှကနာမာနိ၊ ဥပသာဠှက အမည်ချည်းသာ တွင်ကုန်သည်ဖြစ်၍။ စတုဒ္ဒသ-သဟဿာနိ၊ တသောင်းလေးထောင်သော အလောင်းကောင်တို့ကို။ ဒဍ္ဎာနိ၊ ဘုတ်ကြည်း သင်္ဂြိုဟ်အပ်ကုန်ပြီ။ လောကေ၊ လောက၌။ အနာမတံ၊ မသေဘူးရာဖြစ်သော အရပ်မည်သည်။ ဝါ၊ သုသာန်မဟုတ်သော အရပ်မည်သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။

ယမှိ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်၌။ သစ္စဉ္စ၊ သစ္စာလေးပါးသိကြောင်း ရှေးအဘို့သစ္စာဉာဏ်သည်၎င်း။ ဓမ္မောစ၊ ကုသိုလ်တရားသည်၎င်း။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ အဟိံသာစ၊ မညှဉ်းဆဲခြင်း ကရုဏာတရားသည်လည်း။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ သံယမောစ၊ သီလစောင့်ရှောက်ခြင်းသည်လည်း။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ဒမောစ၊ ဣန္ဒြေကို ဆုံးမခြင်းသည်လည်း။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ဧတံ၊ ဤဂုဏ်လေးပါးအပေါင်းရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို။ အရိယာ၊ ဘုရားပစ္စေကဗုဒ္ဓါ သာဝကတို့သည်။ သေဝန္တိ၊ မှီဝဲဆည်းကပ်ကြကုန်၏။ လောကေ၊

[၁] 'မတဋ္ဌာန' ကိုပင် ဥပစာရအစွမ်းဖြင့် 'အမတ'ဟု ခေါ်သည်၊ န အမတံ အနာမတံ-ဟု ပဒစ္ဆေဒအနက်ဖြင့် သမာသ်ဝဲ့ခွဲစပ်။

လောကဥ္စ။ တေ၊ ဤဂုဏ်လေးပါး အပေါင်းသည်။ အနာမတ၊ သေခြင်းကင်းသည်ကို ပြီးစေတတ်သောကြောင့် အနာမတ မည်ပေ၏။

[ဤသို့ ဟောကြားတော်မူခဲ့သော ဒေသနာတော်နည်းအတိုင်း မဟာပထဝီမြေကြီးပေါ်၌ ခန္ဓာကိုယ် အလောင်းကောင် ပစ်ချခြင်းကိုပြု၍ သေကုန်သောသူတို့တွင် မသေဘူးရာဖြစ်သောအရပ်၌ သေသောသူမည်သည်မရှိ ဤသို့မှတ်သားအပ်၏။]

မသေဘူးသော အရပ်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်စံသော ရှင်အာနန္ဒာ အကြောင်း

အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်နှင့် တူသော သူတို့သည်ကား မသေဘူးရာဖြစ်သော အရပ်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်စံယူတော်မူကြကုန်၏ အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည် သက်တော် တရာ့နှစ်ဆယ်ရှိသောအခါ အာယုသင်္ခါရကို ကြည့်ရှုဆင်ခြင်တော်မူသည်ရှိသော် အာယုသင်္ခါရ ကုန်ခန်းသည့်အဖြစ်ကို သိတော်မူ၍ ဤနေ့မှနောက် ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ငါပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော့အံ့ဟုမိန့်ကြားတော်မူလေ၏ထိုအကြောင်းကို ကြားသိကြရကုန်၍ ရောဟိနီမြစ်၏နှစ်ဘက်သော ကမ်းခြေတို့၌နေကုန်သော လူတို့တွင် ဤမှာဘက်ကမ်းခြေ၌ နေကုန်သော လူတို့သည်လည်း ငါတို့သည် မထေရ်မြတ်၏အပေါ်၌ များစွာကျေးဇူးဥပကာရ ရှိကြကုန်၏ ငါတို့၏အထံ၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူလတ္တံ့ဟုပြောဆိုကြလေကုန်၏ ထိုမှာဘက်ကမ်းခြေ၌ နေကုန်သောလူတို့သည်လည်း ငါတို့သည်မထေရ်မြတ်၏အပေါ်၌များစွာကျေးဇူးဥပကာရရှိကြကုန်၏ ငါတို့၏အထံ၌ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူလတ္တံ့ဟု ပြောဆိုကြလေကုန်၏။ အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည် ထိုလူတို့၏စကားကိုကြားသိတော်မူရလျှင် နှစ်ဘက်သောကမ်းခြေ၌ နေကြကုန်သောလူတို့သည် ငါ၏အပေါ်၌ ကျေးဇူးဥပကာရများလှသောသူတို့ချည်းသာ ဖြစ်ကုန်၏ ဤမည်သောသူတို့ကား ကျေးဇူးမများဟုဆိုခြင်းငှါ မတတ်ကောင်းကုန် ငါသည် ဤမှာဘက်ကမ်း၌ အကယ်၍ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသည်ဖြစ်ခဲ့အံ့ ထိုမှာဘက်ကမ်း၌ နေသောသူတို့သည် ငါ၏ဓာတ်တော်ကို ယူခြင်းငှါ ဤမှာဘက်ကမ်း၌ နေသောသူတို့နှင့် ငြင်းခုံခိုက်ရန် ပြုကြကုန်လတ္တံ့ ထိုမှာဘက်ကမ်း၌ အကယ်၍ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသည်ဖြစ်ခဲ့အံ့ ဤမှာဘက်ကမ်း၌ နေသောသူတို့သည် ထို့အတူငြင်းခုံခိုက်ရန် ပြုကြကုန်လတ္တံ့ ငြင်းခုံခိုက်ရန်ဖြစ်

လတ်သည်ရှိသော်လည်း ငါ့ကိုမှီ၍သာလျှင်ဖြစ်လတ္တံ့, ငြင်းခုံခိုက်ရန် ငြိမ်းအေး လတ်သည်ရှိသော်လည်း ငါ့ကိုမှီ၍သာလျှင် ငြိမ်းအေးလတ္တံ့ဟု ကြံစည်ဆင်ခြင် တော်မူ၍ ဤမှာဘက်ကမ်း၌နေသောသူတို့သည်လည်း ငါ့အားကျေးဇူးဥပကာရ များကုန်၏ ထိုမှာဘက်ကမ်း၌ နေသူတို့သည်လည်း ငါ့အားကျေးဇူးဥပကာရ များကုန်၏ ကျေးဇူးမများသော သူတို့မည်သည် မရှိကုန်။

ဤမှာဘက်ကမ်း၌ နေလေ့ရှိသောသူတို့သည် ဤမှာဘက်ကမ်း၌သာ စည်းဝေးကြကုန်လော့ ထိုမှာဘက်ကမ်း၌ နေလေ့ရှိသောသူတို့သည်လည်း ထိုမှာဘက်ကမ်း၌သာ စည်းဝေးကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။ ထို့နောင် ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ မြစ်၏အလယ် ထန်းခုနစ်ဆင့် အတိုင်းအရှည် မြင့်သော ကောင်းကင်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေခြင်းဖြင့် နေထိုင်တော်မူလျက် လူများအပေါင်း အား တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူပြီးလျှင် ငါ၏ကိုယ်သည် အလယ်၌ ထက်ခြမ်းကွဲသဖြင့် တခုသောအဘို့ကား ဤမှာဘက်ကမ်း၌ ကျစေသတည်း တခုသောအဘို့ကား ထိုမှာဘက်ကမ်း၌ ကျစေသတည်းဟု ဓိဋ္ဌာန်တော်မူ၍ ထိုင်နေ တော်မူမြဲတိုင်းသာလျှင် တေဇောကသိုဏ်းစျာန်ကို ဝင်စားတော် မူလတ်သည် ရှိသော် မီးတောက်မီးလျှံတို့သည် ထကုန်၏ ကိုယ်တော်သည် အလယ်၌ကွဲ၍ တခုသောအဘို့သည် ဤမှာဘက်ကမ်း၌ ကျ၏ တခုသောအဘို့ကား ထိုမှာ ဘက်ကမ်း၌ကျ၏ ထိုသို့ကျပြီးသည့်နောက် ကမ်းခြေနှစ်ဘက်၌ တည်နေစုဝေး ကြကုန်သော များစွာသောလူတို့သည် ငိုကြွေးမြည်တမ်းကြလေကုန်၏ ငိုကြွေး မြည်တမ်းသောအသံသည် မြေကြီးတော်လည်းသော အသံကဲ့သို့ပင် ဖြစ်လေ၏ မြတ်စွာဘုရား၏ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူစဉ်အခါ၌ ငိုကြွေးမြည်တမ်းသော အသံထက် သော်လည်း လွန်စွာသနား ကြင်နာဘွယ်ရာ ကောင်းလှပေ၏ လူတို့သည် လေးလတို့ပတ်လုံး ငိုကြွေးမြည်တမ်းကုန်လျက် မြတ်စွာဘုရား၏ သပိတ်သင်္ကန်း တော်တို့ကို သည်ပိုးရွက်ဆောင်လေ့ရှိသော အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည် တည်နေ ထင်ရှားရှိလတ်သော် မြတ်စွာဘုရား၏ တည်နေတကျ ရှိတော်မူသောကာလ ကဲ့သို့ ငါတို့အားဖြစ်ချေ၏ ယခုအခါ၌ ငါတို့၏ဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော် မူလေပြီဟု ယောင်ယမ်း မြည်တမ်းကုန်လျက် လှည့်လည် သွားလာကြကုန်၏ ဤကား အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်၏ ပရိနိဗ္ဗာန်စံယူခဏ်းအပြွက်တည်း။

ကိုရင်တိဿ တောဌ်မွေ့လျော်ခြင်းနှင့် ဘုရားပြန်ကြွခြင်း

ထိုနောက်တဖန် မြတ်စွာဘုရားသည် သာမဏေကို ချစ်သားတိဿ ဤတော အုပ်၌ သစ်အစရှိသော တောတိရစ္ဆာန်တို့၏ အသံဖြင့် ကြောက်ရွံတုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်လေသလော မဖြစ်လေသလောဟု မေးတော်မူလတ်သည်ရှိသော် ဘုန်းတော် ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ကြောက်ရွံတုန်လှုပ်ခြင်း မဖြစ်ပါ စင်စစ်သော် ကား ထိုတောတိရစ္ဆာန်တို့၏ အသံကိုကြားရလျှင် တော၌ဖြစ်သော မွေ့လျော် ခြင်းမည်သည် ဖြစ်ပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်ကြားပြီးလျှင် ခြောက်ဆယ်မျှ လောက်ကုန်သော ဂါထာတို့ဖြင့် ဝနဝဏ္ဏမည်သော တောဘွဲ့ မည်သည်ကို ရွတ် ဆိုလေ၏ ထိုအခါ သာမဏေကို မြတ်စွာဘုရားသည် ချစ်သားတိဿဟု ခေါ် တော်မူ၏ ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား အသို့ပါနည်း ဘုရားဟု မေးလျှောက်၏ ငါတို့သည် ပြန်သွားကြကုန်အံ့ အသင်သည် လိုက်လာခဲ့အံ့လော သို့တည်းမဟုတ် ဆုတ်နစ်ပြန်လည်၍ပင် နေရစ်အံ့လောဟု မေးတော်မူ၏ ဘုန်း တော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာမထေရ် မြတ်သည် တပည့်တော်ကိုခေါ်ဆောင်၍ သွားလိုသည်ဖြစ်ပါအံ့ တပည့်တော် လိုက်ပါမည် ဆုတ်နစ်ပြန်လည်စေသည် ဖြစ်ပါအံ့ ပြန်လည်၍ နေရစ်ပါမည် ဘုရားဟု လျှောက်ထားလေ၏ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာတော် အပေါင်း နှင့်တကွ ဖဲသွားတော်မူလေ၏ သာမဏေအားကား ဆုတ်နစ်ပြန်လည်၍ နေလို သောဆန္ဒရှိ၏ အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်မြတ်သည် ဤသို့နေရစ်လိုသည်အဖြစ်ကို သိတော်မူသဖြင့် ငါ့ရှင်တိဿ အကယ်၍ပြန်လည်၍ နေလိုသော ဆန္ဒရှိမူကား ဆုတ်နစ်ပြန်လည်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၏ သာမဏေသည် မြတ်စွာဘုရားကိုငင်း ရဟန်းသံဃာတော် အပေါင်းကိုငင်း ရှိသေမြတ်နိုး ရှိခိုးဦးချပြီးလျှင် နေရစ်ခဲ့ လေ၏ မြတ်စွာဘုရားလည်း ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ကြွသွားတော်မူလေ၏။

အစည်းအဝေး၌ ရဟန်းတို့ပြောသောစကား

ရဟန်းသံဃာတော်အပေါင်းတို့အား တရားသဘင်၌ ဤသို့သောစကားသည် ဖြစ်ပေါ်လေ၏ ငါ့ရှင်တို့ ဩော်....အံ့ဩဘွယ်ရှိလေစွတကား ဝနဝါသီ တိဿ

သာမဏေသည် ပြုနိုင်ခဲ့သောအမှုကို ပြုလေစွတကား ပဋိသန္ဓေ စွဲယူနေသော အခါမှစ၍ ထိုတိဿသာမဏေ၏ ဆွေမျိုးသားချင်းတို့သည် မင်္ဂလာခုနစ်ပါးတို့၌ ငါးရာသောရဟန်းတို့အား ရေမရောသော ချိုမြိန်သော နို့ဂဏာဆွမ်းကိုသာလျှင် လှူဒါန်းကြကုန်၏ ရှင်သာမဏေပြုသောအခါ ကျောင်း၏အတွင်း၌ မြတ်စွာဘုရား အမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာတော် အပေါင်းအား ခုနစ်ရက်တို့ပတ်လုံး ရေမရောသော ချိုမြိန်သော နို့ဂဏာဆွမ်းကိုသာ လှူဒါန်းကြလေကုန်၏ ရှင်သာမဏေ ပြုပြီး၍ ရှစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌လည်း ရွာတွင်းသို့ ဝင်သည်ရှိသော် နှစ်ရက်တို့ဖြင့်သာလျှင် ပုဆိုး တထောင်နှင့်တကွ ဆွမ်းတထောင်ကို ရပြန်လေ၏ တဖန် တနေ့သ၌ ကမ္ဗလာတထောင်ကို ရလေ၏ တဖန် တခုသော နေ့၌ ကမ္ဗလာတထောင်ကိုရပြန်လေ၏ ဤသို့လျှင် ထိုသာမဏေအား ဤအရပ်၌ နေသောအခါ များစွာသော လာဘ်-ပူဇော်-သက္ကာရသည် ဖြစ်လေ၏ ယခုအခါ ဤသို့ သဘောရှိသော လာဘ်-ပူဇော်-သက္ကာရကို စွန့်၍ တောသို့ဝင်ပြီးလျှင် အရော အနှောဖြစ်သော အစာ အာဟာရဖြင့် မျှတ စေနိုင်ပေ၏ သာမဏေ သည် ပြုနိုင်ခဲ့သောအမှုကို ပြုလေစွတကားဟု ချီးမွမ်းထောမနာသော စကား သည် ထင်ရှားစွာဖြစ်ပေါ်လေ၏ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည်ကြွလာတော်မူ၍ ချစ်သားရဟန်းတို့ ငါဘုရားကြွတော်မူလာသော ဤယခုအခါ၌ အဘယ်မည် သောစကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူခြင်းကြောင့် ဤမည် သောစကားဖြင့် စည်းဝေးကြပါသည်ဘုရားဟု နားတော် လျှောက်သည်ရှိသော် ချစ်သားရဟန်းတို့ ဩော်....ဟုတ်လှပေ၏ ထိုလာဘ်ကိုမှီ၍ ကျင့်သောအကျင့် မည်သည်လည်း တမျိုးတခြားဖြစ်၏ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ကြောင်းဖြစ်သော အကျင့် လည်း တမျိုးတခြားဖြစ်၏ ဤသို့ကျင့်သည်ရှိသော် လာဘ်ကိုရအံ့ဟူ၍ အာရည ကင် စသော ဓုတင်ကို ဆောက်တည်သည်၏အစွမ်းဖြင့် လာဘ်ကိုမှီ၍ကျင့်သော ဓုတင် စသောအကျင့်ကို ပြုသောရဟန်းအား အပါယ်လေးဘုံတို့သည် တံခါး ဟင်းလင်းပွင့်ကုန်၍သာလျှင် တည်ကုန်မ်၏ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်စေတတ်သောအကျင့် ဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော လာဘ သက္ကာရကို ပယ်ခွါစွန့်ပစ်လျက် တောသို့ဝင်ပြီး သောအခါ ကောင်းမွန်စွာ စေ့ဆော်တတ်သော လုံ့လဥဿာဟ ဝီရိယရှိသော ရဟန်းသည် အရဟတ္တဖိုလ်ကို ယူရလေ၏ဟု အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ တရားကိုဟော ကြားတော်မူလိုရကား ဤဂါထာကို ဟောကြားတော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၇၅ အညာဟိ လာဘူပနိသာ၊ အညာ နိဗ္ဗာနဂါမိနီ။
ဧဝမေတံ အဘိညာယ၊ ဘိက္ခု ဗုဒ္ဓဿ သာဝကော။
သက္ကာရံ နာဘိနန္ဒေယျ၊ ဝိဝေက မနုဗြူဟယေ။

လာဘူပနိသာ၊လာဘ်ကိုမှီ၍ကျင့်သောအကျင့်သည်။ အညာဟိ-အညာဧဝ၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း အကျင့်မှ တပါး တခြားသာလျှင်တည်း။ နိဗ္ဗာနဂါမိနီ၊ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်စေတတ်သော အကျင့်သည်။ အညာဟိ - အညာဧဝ၊ လာဘ်ရကြောင်းအကျင့်မှ တပါး တခြားသာလျှင်တည်း။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ ဧတံ၊ ဤ အကျင့်နှစ်ပါးကို။ အဘိညာယ၊ သိ၍။ ဗုဒ္ဓဿ၊ မြတ်စွာဘုရား၏။သာဝကော၊ တပည့်သာဝကဖြစ်သော။ဘိက္ခု၊ ရဟန်းသည်။ သက္ကာရံ၊ လာဘ်ပူဇော်သက္ကာရ အထူးကို။ နာဘိနန္ဒေယျ၊ အလွန်နှစ်သက် မတောင့်တရာ။ ဝိဝေကံ၊ သုံးပါး သောဝိဝေကကို။ အနုဗြူဟယေ၊ အဖန်ဖန်ပွားများရာ၏။

ဒေသနာတော်၌ မှတ်ဘွယ် အဓိပ္ပါယ်

[လာဘ်ရကြောင်းအကျင့်ကား တခြား နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း အကျင့်ကား တခြားစီသာဖြစ်၏ လာဘ်ရလိုသောရဟန်းသည် အနည်းငယ်သော အကုသိုလ်အမှုကိုပြုသင့်၏ ကိုယ်၏ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲခြင်း စသည်တို့ကို ပြုအပ်ကုန်၏ အကြင်အခါ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲခြင်း တခုခုကိုပြု၏ ထိုအခါ လာဘ်လာဘဖြစ်ပေါ် လာတတ်၏ ဥပမာကား နို့ဂဏာခွက်၌ကောက်ကွေး ခြင်းမပြုဘဲ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်းဖြစ်သော လက်ကိုချ၍ မြှောက်သော သူ၏လက်သည် လိမ်းကျံရုံမျှသာဖြစ်၏ ကောက်ကွေး၍မြှောက်သည်ရှိသော် ကား နို့ဂဏာအစိုင်အခဲကို ထုတ်ကော်၍သာ ထွက်လာ၏ ဤဥပမာအတူ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲခြင်း စသည်တို့ကိုပြုသောအခါ၌သာလျှင် လာဘ်လာဘ ဖြစ်ပေါ်၏ ဤကား တရားနှင့်မညီသော လာဘ်ရကြောင်းအကျင့် မည် ပေ၏ ခန္ဓာကိုယ် ဥပဓိပြည့်ဖြိုးခြင်း သက်န်းညီညွတ်စွာဆောင်ခြင်း,အကြား အမြင် ဗဟုသုတရှိခြင်း, အခြံအရံကောင်းပြည့်စုံခြင်း, တောကျောင်း၌နေ ခြင်း, ဤသို့သဘောရှိသော အကြောင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်သော လာဘ် လာဘသည် တရားနှင့်အညီ ဖြစ်သော လာဘ်မည်ပေ၏ နိဗ္ဗာန်ရောက်

(ခ) ၁၄၂-၃၄

ကြောင်း အကျင့်ကောင်းကို ဖြောင့်တန်းစွာ ဖြည့်ကျင့်လိုသော ရဟန်းသည် ကိုယ်၏ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲခြင်း စသည်တို့ကို ပယ်စွန့်အပ်ကုန်၏ မကန်းသော်လည်း ကန်းသကဲ့သို့ မအသော်လည်း အ သကဲ့သို့ နားမပင်းသော်လည်း နားပင်းသကဲ့သို့ ဖြစ်သင့်၏ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲခြင်းမှကင်း၍ လှည့်ဖြားခြင်းမှ ကင်းလွတ်သူဖြစ်သင့်၏။

ဤသို့ လာဘ်ရကြောင်း နိဗ္ဗာန်ရကြောင်း တရား နှစ်ပါးအပေါင်းကို ကောင်းစွာသိလျှင် အကြွင်းမဲ့ကုန်အောင် စုံသောတရားတို့ကို သိသောကြောင့် ဗုဒ္ဓမည်သော ဘုရားရှင်၏ တရားတော်ကို နာကြားခြင်း၏ အဆုံး၌ဖြစ်သော အနက်ကြောင့်ရင်း ဆုံးမကံမြစ်သည်ကို နားထောင်ခြင်း အနက်ကြောင့်ရင်း သာဝကမည်သော ရဟန်းကောင်းသည် တရားနှင့် မညီသော ပစ္စည်းလေးသွယ် ပူဇော်ဘွယ်ကို ခံမင်စုံမက် နှစ်သက်ခြင်းမပြုရာ တရားနှင့်ညီသော ပစ္စည်းလေးသွယ် ပူဇော်ဘွယ်ကို ပိတ်ပင်တားဆီး မဖျက်ဆီးရာ တကိုယ်တည်းအဖြစ်ဟူသောကာယဝိဝေက,သမာပတ်ရှစ်ပါးဟူသော စိတ္တဝိဝေက,နိဗ္ဗာန်ဟူသော ဥပဓိဝိဝေက, ဤဝိဝေကသုံးပါး တိုးပွါးအောင် ဖြည့်ကျင့်ရာ၏ ထိုသုံးပါးတို့တွင် ကာယဝိဝေကသည် အပေါင်းအဘော် အပေါင်း၌ နေခြင်းကို ပယ်ဖျောက်တတ်၏ စိတ္တဝိဝေကသည် ကိလေသာ အပေါင်း၌ နေခြင်းကို ပယ်ဖျောက် တတ်၏ ဥပဓိဝိဝေကသည် သင်္ခါရတရား အပေါင်း၌ နေခြင်းကို ပယ်ဖျောက်တတ်၏ ကာယဝိဝေကသည် စိတ္တဝိဝေက၏အကြောင်း အထောက်အပံ့ဖြစ်၏ စိတ္တဝိဝေကသည် ဥပဓိဝိဝေက၏ အကြောင်း အထောက်အပံ့ဖြစ်၏ ဤဝိဝေကသုံးပါး တိုးပွါးအောင် ဖြည့်ကျင့် ရမည်ဟူလို။]

ဒေသနာတော်၏အကျိုး

ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ များစွာသော သူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ် စသည်တို့သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။

ဝနဝါသီတိဿသာမဏေ ဝတ္ထုပြီး၏။

ဤတွင်ရွှေကား ငါးခုမြောက်သောဗာလဝဂ်အဖွင့်ပြီး၏။

၆ – ပဏ္ဏာသတိတဝဂ်

၁ – ရာဓမထေရ်ဝတ္ထု

နိမိနံ့ ပဝတ္တာရံ–အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် အရှင်ရာဓမထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

ပုဏ္ဏားအိုး၏ကျေးဇူးကို ရှင်သာရိပုတြာ သိတော်မူပုံ

ထိုရာဓမထေရ်သည် လူဖြစ်စဉ်ကာလ၌ သာဝတ္ထိပြည်ဝယ် ဆင်းရဲစွာသော ပုဏ္ဏားတဦးဖြစ်သတတ် ထိုပုဏ္ဏားသည် ရဟန်းတော် အရှင်မြတ်တို့၏' အထံ၌ အသက်မွေးမှုတော့အံ့ဟု ကြံ၍ ကျောင်းသို့ သွားရောက်ပြီးလျှင် စိမ်းစို ပေါက်ရောက်သော မြက်သစ်ပင်တို့ကို သုတ်သင် ရှင်းလင်းခြင်းကို ပြုလျက် ပရိဝုဏ်ကို တံမြက်လှည်းလျက် မျက်နှာသစ်ရေ စသည်တို့ကိုပေးလျက် ကျောင်း၏ အတွင်း၌သာလျှင် နေလေ၏ ရဟန်းတော်အရှင်မြတ်တို့လည်း ထိုသူဆင်းရဲ ရာဓပုဏ္ဏားကြီးကို ချီးမြှင့်ထောက်ပံ့ကြကုန်၏ ရဟန်းပြုပေးခြင်းငှါကား အလို မရှိကြကုန် ထိုပုဏ္ဏားသည်လည်း ရဟန်းအဖြစ်ကို မရသောကြောင့် ပိန်ချုံး ကြုံလှီခြင်း ဖြစ်လေ၏ ထို့နောက် တနေ့သ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်စောစော မိုးသောက်ထသောအခါ လောကကိုကြည့်ရှုတော်မူလတ်သည်ရှိသော် ထိုပုဏ္ဏား ကြီးကို မြင်တော်မူရ၍ အသို့ဖြစ်လတ္တံ့နည်းဟု စူးစမ်း ဆင်ခြင်တော် မူသည် ရှိသော် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ လျင်စွာ ရောက်ခြင်းဖြစ်လတ္တံ့ဟု သိတော်မူ၍ ညချမ်း သောအခါ ကျောင်းစဉ်ဒေသစာရီ လှည့်လည်တော်မူဘိသကဲ့သို့ ပုဏ္ဏား၏အနီး သို့ ကြွသွားတော်မူသဖြင့် ပုဏ္ဏားကြီး အဘယ်သို့သော အမှုကိုပြု၍ လှည့်လည် ဘိသနည်းဟု မေးတော်မူ၏ ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ရဟန်း တော် အရှင်မြတ်တို့၏ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ကို ပြုစုရွက်ဆောင်လျက် နေပါသည် ဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေသော် ထိုရဟန်းတို့၏အထံမှ ထောက်ပင့် ချီးမြှင့် ခြင်းကို ရလေသလောဟု မေးတော်မူပြန်၏ မှန်လှပါသည် မြတ်စွာဘုရား အစာ အာဟာရ ချီးမြှင့်ခြင်းမျှကိုကား ရပ့ါ၏ စင်စစ်မှာ တပည့်တော်ကို ရဟန်းပြု မပေးလို ကြပါဘုရားဟု လျှောက်ထားပြန်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထို

အကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေးစေ၍ ထိုသို့သောအကြောင်းကို မေးမြန်းတော်မူပြီးလျှင် ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤပုဏ္ဏားကြီး ပြုစုဘူးသော ကျေးဇူးအထူးကို အောက်မေ့နိုင်သော တစုံတယောက်သော ရဟန်းသည် ရှိလေသလောဟု မေးတော်မူ၏။

အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်သည် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော် အောက်မေ့မိပါသည်ဘုရား ဤပုဏ္ဏားကြီးသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဆွမ်းအလို့ငှါ လှည့်လည်သွားလာသော တပည့်တော်အား မိမိအလို့ငှါ ရှေးရှု ဆောင်အပ်သော တယောက်မျှသောဆွမ်းကို ပေးလှူစေဘူးပါသည် တပည့်တော်သည် ဤပုဏ္ဏားကြီး၏ပြုစုဘူးသော ကျေးဇူးအထူးကို အောက်မေ့မိပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ၏ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ချစ်သား သာရိပုတြာအသို့နည်း သင့်အားဤသို့ပြုဘူးသော ကျေးဇူးရှိသောသူတယောက်ကို ဆင်းရဲအပေါင်းမှ လွတ်စေခြင်းငှါ သင့်လျော်သည် မဟုတ်တုံလော့ဟု မေးတော်မူလျှင် မြတ်စွာဘုရား ကောင်းလှပါပြီ တပည့်တော် ရဟန်းပြုပေးပါမည်ဘုရားဟု လျှောက်ကြားပြီးလျှင် ထိုပုဏ္ဏားကြီးကို ရဟန်းပြုပေးတော်မူလေ၏ ထိုရာဓပုဏ္ဏားရဟန်းကြီးအား ဆွမ်းစားစရပ်၌ နေရာတို့၏အစွန်အဖျား၌သာနေရာသည် ရောက်၏(နေရာရ၏)။ ယာဂုဆွမ်းစသည်တို့ဖြင့်လည်း ပင်ပန်းဆင်းရဲ၏ အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်သည် ထိုရဟန်းကြီးကို ခေါ်ဆောင်တော်မူ၍ ဒေသစာရီ လှည့်လည်ဖဲကြွတော်မူ၏ အစဉ်မပြတ်လျှင် ထိုရာဓပုဏ္ဏားရဟန်းကြီးကို ဤအမှုကားသင်သည် ပြုအပ်၏ ဤအမှုကား သင်သည် မပြုအပ်ဟု သွန်သင်ဆုံးမကံမြစ်တော်မူ၏ ထိုရဟန်းကြီးလည်း ဆိုလွယ်သောစကား ရှိသည်ဖြစ်၍ အဆုံးအမကို ရိုသေစွာလိုက်နာခံယူလေ၏ ထို့ကြောင့် ပြောဆိုဆုံးမတိုင်းကျင့်လတ်သည်ရှိသော် နှစ်ရက်သုံးရက်ဖြင့်သာလျှင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏ အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်သည် ထိုရဟန်းကြီးကို ခေါ်ဆောင်တော်မူ၍ မြတ်စွာဘုရား၏ အထံသို့ သွားရောက်ပြီးလျှင် ရိုသေမြတ်နိုး ရှိခိုးဦးချလျက် ထိုင်နေလေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်ကို ပဋိသန္ထာရပြုတော်မူ၍ ချစ်သားသာရိပုတြာ အသင်၏ အန္တေဝါသိက တပည့် ရဟန်းကြီးသည်

ပြောဆိုဆုံးမ လွယ်ကူ၏လောဟု မေးတော်မူ၏ ဘုန်းတော် ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား အလွန်ပင် ဆိုဆုံးမ၍ လွယ်ကူပါသည် တစုံတခုသောအပြစ်ကြောင့် ပြောဆိုဆုံးမသည်ရှိသော် အမျက်ဒေါသ မာန်ခက်ထန်ခြင်း တရံတခါမျှ မရှိပါဘုရားဟု လျှောက်ထားသဖြင့် ချစ်သားသာရိပုတြာ ဤသို့သဘောရှိသော သဒ္ဓိဝိဟာရိက အတူနေတပည့်ကို ရရှိသည်ရှိသော် အဘယ်မျှလောက်သော တပည့်တို့ကို သင်သည် သိမ်းဆည်းစောင့်ရှောက် နိုင်လတ္တံ့နည်းဟု မေးတော်မူပြန်သောအခါ မြတ်စွာဘုရား ဤကဲ့သို့သော တပည့်တို့ကို များစွာပင်ဖြစ်လေငြားသော်လည်း သိမ်းဆည်း စောင့်ရှောက် နိုင်သည်သာပါ ဘုရားဟု လျှောက်ထားလေ၏ ထို့နောက် တနေ့သ၌ တရားသဘင်တွင် အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်သည် ပြုအပ်ဘူးသော သူ့ကျေးဇူးကို သိတတ်၏ သူ့ကျေးဇူးကိုထင်စွာ ပြုတတ်၏ တယောက်မျှ ဆွမ်းလှူဘူးသော ကျေးဇူးကို အောက်မေ့၍ ဆင်းရဲသောပုဏ္ဏားကို ရဟန်းပြုပေးတော် မူပေ၏။ ထို့ကြောင့် မထေရ်သည်လည်း ဆုံးမခြင်းကို ခံနိုင်သည်ဖြစ်၍ ဆုံးမခြင်းကိုခံနိုင်သောတပည့်ကိုသာ ရလေသည် တကား ဟူသောစကားကို ဖြစ်စေကြလေကုန်၏။

သူ့ကျေးဇူးသိဘူးပုံ အလီနစိတ္တဇာတ် အမြွက်

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းတို့၏စကားကိုကြားတော်မူ၍ ချစ်သားရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌သာလျှင်မဟုတ်သေး ရှေးအခါကာလ၌လည်း သာရိပုတြာသည် ပြုအပ်ဘူးသော သူ့ကျေးဇူးကို သိတတ်၍ ထင်စွာပြုတတ်သည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုအကြောင်းကို ထင်စွာပြခြင်းငှါ—

အလီနစိတ္တံ နိဿာယ၊ ပဟဋ္ဌာ မဟတီ စမူ။
ကောသလံ သေနာ သန္တုဋ္ဌံ၊ ဇီဝဂ္ဂါဟံ အဂါဟယိ။

ဧဝံ နိဿယသမ္ပန္နော၊ ဘိက္ခု အာရဒ္ဓဝီရိယော။
ဘာဝယံ ကုသလံ ဓမ္မံ၊ ယောဂက္ခေမဿ ပတ္တိယာ။
ပါပုဏေ အနုပုဗ္ဗေန၊ သဗ္ဗသံယောဇနက္ခယံ။

ဘိက္ခဝေ၊ ချစ်သားရဟန်းတို့။အလီနစိတ္တံ၊ အလီနစိတ္တမည်သော မင်းသားကလေးကို။ နိဿာယ၊ အမှီပြု၍။ ပဟဋ္ဌာ၊ ရွှင်လန်းနှစ်သက် ကြွတက်သော

စိတ်နှလုံးရှိသော။ မဟတိ၊ များစွာသော။ စမူ၊ စစ်သည်ရဲမက်အပေါင်းသည်။ သေန၊ မိမိ၏ဥစ္စာဖြစ်သော တိုင်းပြည်ဖြင့်။ အသန္တုဋ္ဌံ၊ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ခြင်း ကင်းသော။ ကောသလံ၊ ကောသလမင်းကြီးကို။ ဇိဝဂ္ဂါဟံ၊ အရှင်လက်ရဖမ်း ခြင်းကို။ ဝါ၊ ဖမ်းခြင်းဖြင့်။ ဟတ္ထိနာ၊ မင်္ဂလာဆင်တော်ကြီးကို။ အဂါဟယိ၊ ဖမ်းယူစေလေပြီ။

ဧဝံ၊ ဤအတူ။ နိဿယ သမ္ပန္နော၊ ကလျာဏမိတ္တ အမှီကောင်းနှင့် ပြည့်စုံ သော။ အာရဒ္ဓဝီရိယော၊ အားထုတ်အပ်သော လုံ့လဝီရိယနှင့် ပြည့်စုံသော။ ဘိက္ခု၊ ရဟန်းသည်။ ဝါ၊ အမျိုးကောင်းသားသည်။ ယောဂက္ခေမသ၊ ယောဂ လေးရပ် ဘေးရန်ပြတ်သည့် အမြတ်နိဗ္ဗာန်သို့။ ပတ္တိယာ၊ ရောက်စိမ့်သောငှါ။ ကုသလံ၊အပြစ်ကင်းသော။ဓမ္မံ၊ဗောဓိပက္ခိယ တရားကို။ ဘာဝယံ-ဘာဝယန္တော၊ ပွါးများစေလျက်။ အနုပုဗ္ဗေန၊ အစဉ်အတိုင်းအားဖြင့်။ သဗ္ဗသံယောဇနက္ခယံ၊ အလုံးစုံသော သံယောဇဉ်တို့၏ ကုန်ခြင်းအဆုံး၌ဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်သို့။ ငါ၊ နိဗ္ဗာန်သို့။ ပါပုဏေ ပါပုဏာတိ၊ ရောက်၏။

ဤသို့လျှင် ဒုကနိပါတ်၌ အလီနစိတ္တဇာတ်ကို အကျယ်ချဲ့၍ ဟောတော် မူလေ၏ ထိုအခါကာလ လက်သမားဆရာတို့သည် ခြေအနာမရှိအောင် ပြုခြင်း ဖြင့် မိမိအား ပြုအပ်သော ကျေးဇူးဥပကာရကို သိ၍ တကိုယ်လုံး ဆွတ်ဆွတ် ဖြူသော ဆင်ငယ်ကိုပေးသော တစီးတည်းသာ လှည့်လည် ကျက်စား သွားလာ လေ့ရှိသော ကေစာရီ ဆင်ပြောင်ကြီးသည် သာရိပုတြာ ဖြစ်ဘူးလေသတတ်ဟု ဤသို့လျှင် အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ အလီနစိတ္တ ဇာတ်ကို ဟောကြားတော်မူပြီးလျှင်—

ရာဓမထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ ချစ်သားရဟန်းတို့ ရဟန်းမည်သည်ကား ရာဓမထေရ်ကဲ့သို့ ပြောဆိုဆုံးမလွယ်သော စကားရှိသည် ဖြစ်ရာ၏ အပြစ်ကိုပြ၍ ပြောဆိုဆုံးမ အပ်သဖြင့်လည်း အမျက် မထွက်အပ် အဆုံးအမ ပေးလာသော သူကိုကား ရတနာရွှေအိုးကို ညွှန်ပြ ပြောကြားလာ သော သူကဲ့သို့ မှတ်အပ်၏ ဟု မိန့်တော်မူ၍ အနုသန္ဓေစပ်လျက် တရားတော်ကို ဟောကြားတော်မူလိုရ ကား ဤဂါထာကို မိန့်တော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၇၆ နိဓီနံဝ ပဝတ္တာရံ၊ ယံ ပဿေ ဝဇ္ဇဒဿိနံ။
နိဂ္ဂယှဝါဒိံ မေဓာဝိံ၊ တာဒိသံ ပဏ္ဍိတံ ဘဇေ။
တာဒိသံ ဘဇမာနဿ၊ သေယျော ဟောတိ န ပါပိယော။

ဝဇ္ဇဒဿိနံ၊ အပြစ်ကိုဖေါ်ပြတတ်သော။ နိဂ္ဂယှဝါဒိံ၊ နှိပ်ကွပ်၍ ဆိုဆုံးမလေ့ရှိသော။ မေဓာဝိံ၊ ပညာထက်မြက် ဉာဏ်သန်လျက်ရှိထသော။ ယံပဏ္ဍိတံ၊ အကြင်ပညာရှိကို။ ပဿေ၊ တွေ့မြင်ရငြားအံ့။ တာဒိသံ၊ ထိုသို့ သဘောရှိသော။ တံပဏ္ဍိတံ၊ထိုပညာရှိကို။နိဓီနံ၊မြှုပ်ထားအပ်သော ဥစ္စာအိုးတို့ကို။ပဝတ္တာရံ ဣဝ၊ ထုတ်ဖေါ် ပြောကြားလာသောသူကဲ့သို့။ ဘဇေ၊ ဆည်းကပ်ရာ၏။ တာဒိသံ၊ ထိုသို့သဘောရှိသော ပညာရှိကို။ ဘဇမာနဿ၊ ဆည်းကပ်သော သူအား။ သေယျော၊အထူးသဖြင့် မြတ်သည်။ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ပါပိယော၊ယုတ်မာသည်။ နဟောတိ၊ မဖြစ်။

ဒေသနာတော်၌ မှတ်ဘွယ်အဓိပ္ပါယ်

[ထိုထိုအရပ်၌ မြှုပ်ထားအပ်သော ရွှေငွေ စသည်တို့ဖြင့် ပြည့်သော အိုးကြီးတို့ကို ဆင်းရဲငြိုငြင် ပင်ပန်းသောလူတို့ကို သနားသဖြင့် လာခဲ့ ချမ်းသာစွာ အသက်မွေးခြင်းအကြောင်းကို ပြပေအံ့ဟု ရွှေအိုးနေရာသို့ဆောင်၍ လက်ကို ဆန့်တန်းလျက် ဤဥစ္စာကိုယူပြီး ချမ်းသာစွာ အသက်မွေးလေလော့ဟု ပြောကြား ညွှန်ပြသော သူကို နှစ်သက်စွာ မှီဝဲဆည်းကပ်ရသကဲ့သို့ အပြစ်ဖေါ်ပြတတ်သော,နှိပ်ကွပ်ဆုံးမတတ်သော,ထက်မြက်သော ပညာဖြင့် ပညာရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို နှစ်သက်စွာ မှီဝဲဆည်းကပ်ရမည် ဤနေရာ၌ အပြစ်ဖေါ်ပြတတ်သောသူ နှစ်မျိုးရှိ၏ ဤမလျော်သော·ပြစ်ချက်ဖြင့် ဤသူ့ကို ပရိသတ်အလယ် နှိပ်စက် အရှက်ခွဲအံ့ဟု အပြစ်ရှာနေသော သူလည်း တယောက်ဖြစ်၏ မတတ်မသိ မလိမ္မာသေးလျှင် တတ်သိလိမ္မာ စိမ့်သောငှါ တတ်သိလိမ္မာလျှင် ချီးမြှောက်ထောက်ပံ့ခြင်းငှါ ထိုသူအား သီလစသည်ဖြင့် ကြီးပွါးစေလိုသဖြင့် ထိုထိုအပြစ်ကို ကြည့်ရှုဆင်ခြင် ခြင်းအားဖြင့်

ထုတ်ဆောင်ကယ်ဆယ်လိုသော သဘောရှိသော ပညာရှိလည်း တယောက် ဖြစ်၏ ထိုနှစ်မျိုးတို့တွင် နောက်ပုဂ္ဂိုလ်သာ ဤနေရာ၌ အလိုရှိအပ်သည် ဤ ဥစ္စာယူခဲ့ဟု ခြိမ်းခြောက်သော်၎င်း ရိုက်ပုတ်သော်၎င်း ရွှေအိုးကိုမြင်သော သူဆင်းရဲသည် အမျက်မထွက် လွန်စွာဝမ်းမြောက်သကဲ့သို့ ဤအတူသာလျှင် ဤသို့သဘောရှိသော နောက်ပုဂ္ဂိုလ်သည် မလျော်သော ပြစ်ချက်ကို မြင်သ ဖြင့်ပြောကြားလျှင် အမျက်မထွက်အပ် နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်အပ်၏ အရှင် ဘုရား ဆရာဥပဇ္ဈာယ်အရာ၌တည်၍ ဆိုဆုံးမကုန်သော အရှင်မြတ်ဘုရားတို့ ပြုသောအမှုသည် လွန်စွာကျေးဇူး များလှပါသည် နောက်တဖန်လည်း ပြောဆို ဆုံးတော်မူကြပါဘုရားဟု ဘိတ်ကြား လျှောက်ထားထိုက်၏ နှိပ် ကွပ်ဆုံးမတတ်သောသူကား အချို့သောဆရာသည် သဒ္ဓိဝိဟာရိက တပည့် စသည်တို့၏ မလျော်ချွတ်ချော်သော အပြစ်ကိုမြင်လျှင် ဤတပည့်သည် ငါ့အားရိုသေစွာ လုပ်ကျွေးပေ၏ အကယ်၍ ပြောဆို ဆုံးမသည်ဖြစ်အံ့ မလုပ်ကျွေးဘဲ နေလတ္တံ့ ဤသို့လျှင် ငါ့အားဆုတ်ယုတ်လတ္တံ့ဟု မပြောဝံ့ မဆိုဝံ့ရကား နှိပ်ကွပ်ဆုံးမတတ်သောသူမမည် သာသနာတော်၌ အမှိုက်ဖြန့် ကြဲသောသူ မည်၏ အကြင်ဆရာသည် ထိုသို့သဘောရှိသော အပြစ်ကိုမြင် လျှင် အပြစ်အားလျော်စွာခြိမ်းခြောက်မောင်းမဲလျက် ဖယ်ထုတ်လျက်ဒဏ် ပေးလျက် ကျောင်းမှနှင်ချလျက် ဆုံးမတတ်၏ ထိုဆရာသည် ဘုရားရှင်နှင့် အလားတူ နှိပ်ကွပ်ဆုံးမတတ်သောသူ မည်၏ ထက်မြက်သော ပညာရှိကား ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်အပ်သော တရားကြောင့် ဖြစ်သော ပညာနှင့် ပြည့်စုံသောသူ ဖြစ်၏ ထိုသို့သဘောရှိသော ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်ကိုသာ နှစ်သက် စွာမှီဝဲဆည်းကပ်သော တပည့်အား ဆုတ်ယုတ်ခြင်းမရှိ တိုးပွား ထွန်းကား သည်သာတည်း။]

ဒေသနာတော်၏အကျိုး

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ များစွာသောသူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်စသည် တို့သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။

ရာဓမထေရ်ဝတ္ထု ပြီး၏။

၂—အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုကရဟန်းတို့ ဝတ္ထု

သြဝဒေယျ—အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုက အမည်ရှိကုန်သော ရဟန်းတို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

[ဒေသနာသည်ကား ကိဋာဂိရိဇနပုဒ်၌ ဖြစ်၏။]

ဆုံးမ တတ်သူ လူမိုက်မုန်းခြင်း

ထိုအဿဇိ ပုနဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့သည် အဂ္ဂသာဝက မထေရ်အရှင်တို့၏ ဥပဇ္ဈာယ်ယူ သဒ္ဓိဝိဟာရိကတပည့် ရဟန်းတို့ ဖြစ်ကုန်သတတ် သို့ရာတွင် ထိုရဟန်းတို့သည် အရှက်မရှိသောအလဇ္ဇီရဟန်းတို့ဖြစ်ကုန်၏ယုတ်မာသော အကျင့်ရှိသော ရဟန်းတို့သာတည်း ထိုရဟန်းတို့သည် မိမိ၏အခြံအရံဖြစ်သောရဟန်းငါးရာတို့နှင့်တကွ ကိဋာဂိရိဇနပုဒ်၌ နေကြကုန်လျက် ပန်းပင်ငယ်ကို မိမိလည်း စိုက်ပျိုးကြကုန်၏ သူတပါးကိုလည်း စိုက်ပျိုးစေကြကုန်၏ ဤသို့ အစရှိသော အထူးထူး အပြားပြား မလျောက်ပတ်သောအကျင့်ကို ပြုကျင့်ကြ ကုန်၍ ဒါယကာတို့၏ သဒ္ဓါတရားကိုဖျက်ဆီးခြင်း ကုလ ဒူသန အမှုကို ပြုကြသဖြင့် ထို ကုလ ဒူသနအမှုကြောင့် ရအပ်ကုန်သောပစ္စည်းတို့ဖြင့် အသက်မွေးခြင်းကို ပြုကုန်လျက် ထိုကျောင်း အရိပ်အာဝါသကို သီလကို ချစ်မြတ်နိုးကုန်သော ရဟန်းတို့မနေနိုင်အောင်ပြုလုပ်ကြလေကုန်၏ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအကြောင်းကို ကြားသိတော်မူ၍ ထိုအဿဇိ, ပုနဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့အား ပဗ္ဗာဇနီယကံကို[၁] ပြုစေခြင်းငှါ တပည့်အခြံအရံနှင့်တကွ နှစ်ပါးကုန်သော အဂ္ဂသာဝကတို့ကိုခေါ်တော်မူ၍ ချစ်သားသာရိပုတြာမောဂ္ဂလာန်တို့သွားကြလေကုန် ထိုရဟန်းတို့တွင် အကြင်ရဟန်းတို့သည် အသင်တို့၏စကားကို မလိုက်နာကြကုန် ထိုရဟန်းတို့အား ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ပြုကြကုန်လော့ အကြင်ရဟန်းတို့သည် အသင်တို့၏ စကားကို လိုက်နာခြင်းကိုပြုကြကုန်၏ ထိုရဟန်းတို့ကိုသာလျှင် ပြောဆိုဆုံးမကြကုန်လော့ ကံမြစ်ကြကုန်လော့ ထိုစကားမှန်၏ ပြောဆိုဆုံးမတတ်သောသူ ကံမြစ်တတ်သောသူကို ပညာမရှိသော သူတို့သည်သာလျှင် မချစ်မနှစ်သက်အပ်

---

၁ ပဗ္ဗာဇနီယကံ ဟူသည်ကား ဤကျောင်း၌လည်းမနေရ ဤရွာ၌လည်း ဆွမ်းမခံအပ်ဟု ငြိနည်းကံဖြင့် နှင်ထုတ်ခြင်းတည်း။

နှလုံးကိုမပွားစေအပ် ပညာရှိတို့သည်ကား နှစ်သက်မြတ်နိုးအပ်၏ နှလုံးကိုပွားစေအပ်၏ဟု အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ တရားတော်ကို ဟောကြားတော်မူလိုရကား ဤဂါထာကို မိန့်တော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၇၇ ဩဝဒေယျာ နုသာသေယျ၊ အသဗ္ဘာ စ နိဝါရယေ။
သတံ ဟိ သော ပိယော ဟောတိ၊ အသတံ ဟောတိ အပ္ပိယော။

ဩဝဒေယျ၊ ဆုံးမရာ၏။ အနုသာသေယျ၊ ကံမြစ်ရာ၏။ အသဗ္ဘာစ၊ အကုသိုလ်တရားမှလည်း။ နိဝါရယေ၊ တားမြစ်ရာ၏။ (ကုသိုလ်တရား၌ တည်စေရာ၏ဟူလို) ဟိ၊ ထိုစကားသင့်စွ။ သော၊ ထိုဆုံးမကံမြစ်တတ်သောသူသည်။ သတံ၊ သူတော်ကောင်းတို့သည်။ ဝါ၊ သူတော်ကောင်းတို့၏။ ပိယော၊ ချစ်ခင်နှစ်သက် မြတ်နိုးအပ်သောသူသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ အသတံ၊လာဘ်ကိုမြော်တွေး ဝမ်းရေးကိုရှာ သူယုတ်မာတို့သည်။ ဝါ၊ သူယုတ်မာတို့၏။ ဝါ၊ နှုတ်လှံထိုးသူတို့၏။အပ္ပိယော၊ မချစ်ခင်-မမြတ်နိုးအပ်သောသူသည်။ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

ဒေသနာတော်၏အကျိုး

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ များစွာသောသူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်စသည်တို့သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏ အရှင်သာရိပုတြာ အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့သည်လည်း ထိုကိဋာဂိရိဇနပုဒ်သို့ကြွသွားတော်မူကြ၍ ထိုရဟန်းတို့ကို ဆုံးမတော်မူကြကုန်၏ ကံမြစ်တော်မူကြကုန်၏ ထိုရဟန်းတို့တွင် အချို့သောရဟန်းတို့သည် အဆုံးအမဩဝါဒကို လိုက်နာခံယူ၍ ကောင်းစွာကျင့်ဆောင်ကြကုန်၏ အချို့သောရဟန်းတို့သည် လူထွက်ကြကုန်၏ အချို့သောရဟန်းတို့သည် ပဗ္ဗာဇနီယကံသို့ရောက်ကြလေကုန်၏။

အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့ဝတ္ထု ပြီး၏။

---

၁ အကြောင်းဖြစ်မှ ဆုံးမလျှင် ဩဝါဒ။ မဖြစ်မီကြို၍တင်ဆုံးမလျှင် အနုသာသနီ မည်၏။ တနည်းကား မျက်မှောက် ဆုံးမလျှင် ဩဝါဒ မျက်ကွယ် စေလွှတ်၍ စာပေး၍ဆုံးမလျှင် အနုသာသနီ။ တနည်းကား တကြိမ်ဆုံးမလျှင် ဩဝါဒ အကြိမ်ကြိမ်ဆုံးမလျှင် အနုသာသနီ။ တနည်းကား ဩဝါဒသည်ပင် အနုသာသနီ အတူတူပင်တည်း။

၃–ဆန္နမထေရ် ဝတ္ထု

န ဘဇေ ပါပကေ မိတ္တေ–အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် အရှင်ဆန္နမထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

ဂုဏ်ကြီးသူအား အဆဲသန်ခြင်း

ထိုအရှင်ဆန္နမထေရ်ကား ငါသည် ငါတို့အရှင်ကောင်းသားနှင့် အတူတကွ မြတ်သော တောထွက်ခြင်းဖြင့် ထွက်၏ ထိုစဉ်အခါ ငါမှတပါး အခြားသူ တယောက်ကိုမျှလည်း မမြင်ရ ယခုအခါ၌ကား ငါကား သာရိပုတြာမည်၏ ငါကားမောဂ္ဂလာန်မည်၏ ငါတို့သည် အဂ္ဂသာဝက ဖြစ်ကုန်၏ဟု ဤပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် လှည့်လည်သွားလာကြကုန်၏ စသည်ဖြင့် အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါးတို့ကိုဆဲရေး၏ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့၏အထံမှ ထိုအကြောင်းကို ကြားတော်မူလျှင် ဆန္နမထေရ်ကို ခေါ်စေတော်မူ၍ ပြောဆို ဆုံးမတော်မူလေ၏ ထိုဆန္နမထေရ် သည် ထိုမြတ်စွာဘုရားဆုံးမတော်မူသော ခဏ၌သာလျှင် ဆိတ်ဆိတ်နေ၍ တဖန် သွားပြီးလျှင် မထေရ်တို့ကို ဆဲရေးမြဲ ဆဲရေးပြန်သည်သာလျှင်တည်း ဤသို့သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ဆဲရေးသော ထိုဆန္နမထေရ်ကို ခေါ်စေတော်မူ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ပြောဆိုဆုံးမတော်မူပြီးလျှင် ချစ်သားဆန္န နှစ်ဦးသောအဂ္ဂသာဝက တို့မည်သည်ကား အသင်၏ကောင်းသော အဆွေခင်ပွန်းတို့ဖြစ်ကုန်၏ မြတ်လှသော ယောကျ်ားမြတ်တို့ဖြစ်ကုန်၏ ဤသို့သဘောရှိသော ကောင်းသောအဆွေခင်ပွန်းတို့ကို ပေါင်းဘော်မှီဝဲလေလော့ ဆည်းကပ်ခစားလေလော့ဟု မိန့်တော်မူပြီး၍ တရားတော်ကို ဟောကြားတော်မူလိုရကား ဤဂါထာကို မိန့်တော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၇၈ န ဘဇေ ပါပကေ မိတ္တေ၊ န ဘဇေ ပုရိသာဓမေ။
ဘဇေထ မိတ္တေ ကလျာဏေ၊ ဘဇေထ ပုရိသုတ္တမေ။

ပါပကေ၊ ယုတ်မာကုန်သော။ မိတ္တေ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့ကို။ နဘဇေ၊ မဆည်းကပ်ရာ။ ပုရိသာဓမေ၊ ကြမ်းတန်းကုန်သော သူတို့ကို။ နဘဇေ၊

မဆည်းကပ်ရာ။ ကလျာဏေ၊ ကောင်းကုန်သော။ မိတ္တေ၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့ကို။ ဘဇေထ၊ ဆည်းကပ်ရာ၏။ ပုရိသုတ္တမေ၊ ယောကျ်ားမြတ်ဖြစ်ကုန်သော သူတော်ကောင်းတို့ကို။ ဘဇေထ၊ ဆည်းကပ်ရာ၏။

ဒေသနာတော်၏အကျိုး

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ များစွာသောသူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်စသည်တို့သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။

ဗြဟ္မဒဏ်ခံရမှ ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း

ဆန္နမထေရ်သည်ကား ထိုအဆုံးအမ စကားကို ကြားနာရသော်လည်း ရှေးနည်းဖြင့်သာလျှင် ရဟန်းတို့ကို ဆဲရေးရေရွတ်ပြန်၏ တဖန်လည်း မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ကြားကြပြန်ကုန်၏ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့မိန့်တော်မူလေ၏ ချစ်သားရဟန်းတို့ ငါဘုရား ထင်ရှားရှိတော်မူစဉ် ဆန္နကို ဆုံးမခြင်းငှါ သင်တို့မစွမ်းနိုင်ပေကုန်လတ္တံ့ ငါဘုရားပရိနိဗ္ဗာန် စံယူတော်မူသည်ရှိသော် စွမ်းနိုင်ပေကုန်လတ္တံ့ဟု မိန့်တော်မူသောကြောင့် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရာ ညောင်စောင်း၌ လျောင်းစက်တော်မူသောအခါ အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်သည် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်တို့သည် ဆန္နမထေရ်အပေါ်၌ အဘယ်သို့ ပြုကျင့်ထိုက်ပါသနည်းဘုရားဟု မေးလျှောက်သည်ရှိသော် ချစ်သားအာနန္ဒာ ဆန္နရဟန်းအား [၁]ဗြဟ္မဒဏ်ကို ပေးကြကုန်လော့ဟု စေခိုင်းတော်မူ၏ အရှင်ဆန္နလည်း မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံယူတော်မူပြီးသည်ရှိသော် အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ် မိန့်ကြားပြောပြအပ်သော ဗြဟ္မဒဏ်ကို ကြားသိရလေသောကြောင့် ဆင်းရဲငိုကြွေးသော စိတ်နှလုံးဖြင့် ယူကြုံးမရဖြစ်၍ သုံးကြိမ်တိုင်အောင် မူးမေ့တွေဝေကာ လည်းကျသွားပြီးလျှင် အရှင်ဘုရားတို့ တပည့်တော်ကို ဖျက်ဆီးခြင်းကို ပြုတော်မမူကြပါကုန်လင့်ဘုရားဟု အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် လျှောက်ကြားတောင်းပန်၍ ရဟန်းကျင့်ဝတ် မယွင်းမချွတ် မပျက်ပြားရအောင် ကောင်းစွာ

---

၁ ဗြဟ္မဒဏ်ဟူသည်ကား ကောင်းသောအမှုဖြစ်စေ မကောင်းသောအမှုဖြစ်စေ သူပြုလိုရာ ပြုပစေ၊ ချီးမွမ်းခြင်းမပြုရ၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်းမပြုရ၊ ဘာမျှမပြောရ၊ သံဃာအားလုံးက အဘက်မလုပ်ဘဲ ပယ်စွန့်ပစ်ထားခြင်းတည်း။

ဖြည့်ကျင့်သည့်ရှိသော် မကြာမြင့်မီပင်လျှင် ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါး တို့နှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်တော်မူလေ၏။

ဆန္နမထေရ်ဝတ္ထုပြီး၏။

၄–မဟာကပ္ပိနမထေရ်ဝတ္ထု

ဓမ္မပီတိ သုခံသေတိ–အစရှိသော ဤတရားဒေသနာကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် အရှင်မဟာကပ္ပိနမထေရ်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

[ထိုသို့ဟောရာ၌ ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား အစဉ်သောစကားတည်း။]

ရက်ကန်းသည် တထောင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့အား ကိုးကွယ်ခြင်း

လွန်လေပြီးသောအခါ အရှင်မဟာကပ္ပိနမထေရ် အလောင်းသည် ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်ရင်း၌ ပြုအပ်သော ဆုတောင်းပတ္ထနာခြင်း ရှိသည် ဖြစ်၍ သံသရာ၌ ကျင်လည်ရသည်ရှိသော် ဗာရာဏသီပြည်မှ မနီးမဝေးသော တခုသော ရက်ကန်းသည်ရွာ၌ ရက်ကန်းသည်တို့၏ အကြီးအမှူးအဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်လေ၏။ ထိုအခါ တထောင်မျှလောက်သော အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည် ရှစ်လတို့ ပတ်လုံး ဟိမဝန္တာ၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူပြီး၍ မိုးလေးလပတ်လုံး မြို့ ရွာ ဇနပုဒ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူကြကုန်၏။ ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်တို့သည် တကြိမ်သောအလှည့်အခါ၌ ဗာရာဏသီပြည်၏ မနီးမဝေးသောအရပ်၌ သက်ဆင်း၍ ကျောင်းဆောက်လုပ်ခြင်းငှါ လက်အမှုကို တောင်းခံကြကုန်လော့-ဟု ဆို၍ ပြည့်ရှင်မင်းကြီး၏ အထံသို့ ရှစ်ပါးကုန်သောပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကို စေလွှတ်ကြကုန်၏ ထိုအခါ ပြည့်ရှင်မင်းကြီးအား လယ်ယာစိုက်ပျိုးခြင်း မင်္ဂလာသည် ဖြစ်လေ၏ မင်းကြီးသည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်တို့ ကြွလာတော်မူကုန်သတတ်ဟု ကြားသိရလျှင် ထိုခဏ၌ ထွက်လာတော်မူ၍ ကြွလာတော်မူခြင်း၏အကြောင်းကို မေးမြန်းလျှောက်ထားပြီးလျှင် အရှင်ဘုရားတို့ ယနေ့အချိန် အခွင့်မရှိပါ နက်ဖြန် တပည့်တော်တို့အား လယ်ယာစိုက်ပျိုးခြင်း မင်္ဂလာကို သုံးရက် မြောက်သော

နေ့၌ ပြုလုပ်ပါလိမ့်ဦးမည်ဟု လျှောက်ကြားသဖြင့် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကို မပင့်ဘိတ်မူ၍ သာလျှင် နန်းအိမ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်တို့လည်း အရပ်တပါးသို့ သွားကုန်အံ့ဟု ဖဲကြွတော်မူကုန်၏။

ထိုခဏ၌ ရက်ကန်းသည်အကြီးမယားသည် တစုံတခုသော ပြုဘွယ်ကိစ္စဖြင့် ဗာရာဏသီပြည်သို့ သွားသည်ရှိသော် ထိုပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကို ဖူးမြင်ရ၍ ရိုသေမြတ်နိုး ရှိခိုးပြီးလျှင် အရှင်ဘုရားတို့ အချိန်အခါ မဟုတ်ဘဲ အဘယ့်ကြောင့် ကြွလာတော်မူကြပါသနည်း ဘုရားဟု မေးလျှောက်သဖြင့် အစမှစ၍ ပြန်ကြားပြောဆိုကြလေကုန်၏ ထိုအကြောင်းကို ကြားရလျှင် သဒ္ဓါတရားနှင့် ပြည့်စုံသော ထိုမိန်းမသည် အရှင်ဘုရားတို့ နက်ဖြန်တပည့်တော်မတို့၏ ဆွမ်းကို ခံယူတော်မူပါကုန်ဘုရားဟု လျှောက်ကြား ပင့်ဘိတ်လေ၏ နှမအရွယ် သဒ္ဓါကြွယ်ဒါယိကာမ ငါတို့ကား အလွန်ပင်များကုန်၏ဟု မိန့်တော် မူလတ်သည်ရှိသော် အရှင်ဘုရားတို့ အဘယ်မျှလောက် ရှိပါကုန်သနည်းဘုရားဟု မေးလျှောက်သဖြင့် တထောင်မျှလောက်ရှိပေကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူသောအခါ အရှင်ဘုရားတို့ ဤရွာ၌ တထောင်မျှလောက်ကုန်သော ရက်ကန်းသည်တို့သည် နေထိုင်ကြပါကုန်၏ တဦးတဦးသောသူသည် တပါးတပါးသော အရှင်အား ဆွမ်းကိုလှူဒါန်းပါလတ္တံ့ ဆွမ်းကို သည်းခံတော်မူကြပါဘုရား တပည့်တော်မသည်ပင် အရှင်ဘုရားတို့အား သီတင်းသုံးတော်မူရန် ကျောင်းနေရာကိုလည်း ဆောက်လုပ်ပါမည် ဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ၏ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်တို့သည်လည်း သည်းခံတော်မူကြကုန်၏ ထိုဒါယိကာမသည်ရွာသို့ဝင်ရောက်ပြီးလျှင် ငါသည် တထောင်မျှလောက်ကုန်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်တို့ကို ဖူးမြင်ရ၍ ပင့်ဘိတ်ခဲ့၏ အရှင်မြတ်တို့အား သီတင်းသုံး ထိုင်နေတော် မူစရာနေရာကို စီရင်ကြကုန်လော့ ယာဂုဆွမ်းစသည်တို့ကို ပြည့်စုံအောင် ချက်ပြုတ်ကြကုန်လော့ဟု ကြွေးကြော် ဆော်သြလေ၏။

ထို့နောက် ရွာလယ်၌ မဏ္ဍပ်ကိုဆောက်လုပ်စေ၍ နေရာတို့ကိုခင်းစေပြီးလျှင် တဖန်မိုးသောက် ရောက်သောနေ့၌ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကို ထိုင်နေ သီတင်းသုံးတော်မူစေ၍ မွန်မြတ်လှသော ခဲဘွယ်ဖြင့်ရှင်း ဘောဇဉ်ဖြင့်ရှင်း လုပ်ကျွေးသမှုပြုစုသဖြင့် ဆွမ်းစားပြီးသောအခါ ထိုရွာ၌ နေသော အလုံးစုံသော မိန်းမတို့ကို

ခေါ်ဆောင်၍ ထိုမိန်းမတို့နှင့်အတူတကွ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်တို့ကို ရှိသေမြတ်နိုး ရှိခိုးဦးချပြီးလျှင် သုံးလပတ်လုံး သီတင်းသုံးရန် ပဋိညာဉ်ကိုယူ၍ တဖန်ရွာ၌ ကြွေးကြော် ဆော်ဩ ပြန်သည်မှာ အိုမိခင် ဘခင်တို့ တဦးတဦးသော အမျိုးမှ တယောက်တယောက်သော ယောကျ်ားသည် ပေါက်ဆိန် ပဲခွပ်စသည်တို့ကို ယူ၍ တောသို့ဝင်ပြီးလျှင် သစ်သားအဆောက်အဦတို့ကို ဆောင်ယူခဲ့၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်တို့၏ သီတင်းသုံးတော်မူရာဖြစ်သော ကျောင်းကို ဆောက်လုပ်ပါလေဟု ကြွေးကြော်လေ၏ ရွာသူရွာသားတို့သည် ထိုမိန်းမ၏ စကားကို ကြားရလျှင် တယောက်တယောက်သောသူသည် တခုတခုသော နေစရာကျောင်းကို ဆောက်လုပ်၍ [၁]ညဉ့်သန့်ရာနေ့သန့်ရာ တို့နှင့်တကွ သစ်ရွက်မိုးသော ကျောင်းဆောင်တထောင်ကို ဆောက်လုပ်စေပြီးလျှင် မိမိ မိမိ၏ သစ်ရွက်မိုးသောကျောင်း၌ ဝါကပ်သီတင်း သုံးကြကုန်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကို ငါသည်ရှိသေစွာလုပ်ကျွေးအံ့ ငါသည်ရှိသေစွာလုပ်ကျွေးအံ့ဟု အားတက်သရော ရှိရှိသေသေ လုပ်ကျွေးကြလေကုန်၏ ဝါကျွတ်သောအခါ မိမိ မိမိ၏ သစ်ရွက်မိုးသော ကျောင်း၌ ဝါမှထမြောက်ကုန်သော အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ အလို့ငှါ သင်္ကန်းလျာ ပုဆိုးတို့ကို စီရင်ကြကုန်ဦးလေဟု စီရင်ပြုလုပ်စေ၍ တပါး တပါးသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား အဘိုးတထောင်မျှ ထိုက်တန်သောသင်္ကန်းကို လှူဒါန်းစေလေ၏ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်တို့သည် ဝါကျွတ်ကုန်သည်ရှိသော် အနုမောဒနာပြု၍ ဖဲကြွတော်မူကြလေကုန်၏။

ကဿပဘုရားလက်ထက် ကျောင်းဆောက်လှူဒါန်းခြင်း

ရွာသူရွာသားတို့သည်လည်း ဤသို့သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကံကို ပြုလုပ်၍ ဤလူ့ပြည်မှ စုတေကြ ကုန်သည်ရှိသော် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်သဖြင့် အပေါင်း အစု အဖွဲ့ ဖြစ်သော ဂဏနတ်သားတို့ မည်ကြလေကုန်၏ ထိုအပေါင်းနတ်သားတို့သည် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ နတ်စည်းစိမ် ချမ်းသာကို အစဉ်ခံစားကြပြီးလျှင် ကဿပမြတ်စွာဘုရား၏ လက်ထက်တော်အခါ၌ ဗာရာဏသီပြည်ဝယ် သူကြွယ်အိမ်တို့၌ ဖြစ်ကြကုန်၏ အကြီးအမှူးဖြစ်

၁ ညဉ့်သန့်ရာ ဟူသည် ညဉ့်အခါ နေထိုင် အိပ်စက် သီတင်းသုံးစရာ နေရာပင်တည်း၊ နေ့သန့်ရာ ဟူသည် နေ့အခါ သီတင်းသုံးစရာ နေရာပင်တည်း။

သော ရက်ကန်းသည်သည် အကြီးအမှူးဖြစ်သော သူကြွယ်၏သားဖြစ်၏ ထို သူ၏မယားဟောင်းသည်လည်း အကြီးအမှူးဖြစ်သော သူကြွယ်၏သမီးဖြစ်လေ၏ ထိုအလုံးစုံသော မိန်းမတို့သည်လည်း အရွယ်သို့ရောက်သောအခါ တပါးသော အမျိုးသားအိမ်သို့ လိုက်သွားကြကုန်သည်ရှိသော် ထိုသူ ထိုသူတို့၏ အိမ်သို့သာ ရောက်သွားကြလေကုန်၏ ထို့နောက် တနေ့သ၌ ကျောင်းတော်၌ တရားနာ ကြွေးကြော်၍ အပ်သည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရား တရားဟောတော် မူလတ္တံ့ဟု ကြားသိရသဖြင့် အလုံးစုံသော ထိုသူကြွယ်တို့သည်လည်း တရားတော်ကိုနာကုန် အံ့ဟု ဇနီးသည်မယားတို့နှင့်တကွ ကျောင်းတော်သို့ ရောက်လာကြကုန်၏ ထိုသူတို့ ကျောင်းအလယ်သို့ ဝင်ရောက်သော ခဏ၌သာလျှင် မိုဃ်းသားတက်၍ ရွာသွန်းခဲ့လေ၏။ အကြင်လူတို့အား ချဉ်းကပ်နေကြ ဆရာရဟန်းတို့သည်၎င်း ဆွေမျိုးတော်စပ်ကုန်သော ရဟန်းသာမဏေတို့သည်၎င်း ရှိကြကုန်၏ ထိုလူတို့ သည် ထိုရဟန်းသာမဏေတို့၏ နေရာကျောင်းငယ် ပရိဝုဏ်တို့သို့ ဝင်ကြကုန်၏။

ထိုသူကြွယ်သား တထောင်တို့အား ထိုသို့သောရဟန်းသာမဏေတို့ မရှိကြ ကုန်သဖြင့် ထိုသူတို့သည် တစုံတခုသောပရိဝုဏ်ကျောင်းသို့ ဝင်ခြင်းငှါမစွမ်းနိုင် ကြသောကြောင့် ကျောင်းအလယ်၌သာလျှင် ရပ်တည်၍နေကြကုန်၏ ထိုအခါ ထိုသူတို့ကို အကြီးအမှူးဖြစ်သော သူကြွယ်က ငါတို့၏ ဖေါက်ပြန်ခြင်းကို ကြည့်ရှုကြကုန်လော့ အမျိုးကောင်းသားတို့မည်သည်ကား ဤမျှဖြင့်ရှက်ခြင်း ငှါ သင့်လှပြီဟုဆိုလေ၏ အရှင် ယင်းသို့ဖြစ်ခဲ့လျှင် အဘယ်သို့ပြုကြကုန်အံ့နည်း ဟု မေးသဖြင့် ငါတို့သည်အကျွမ်းဝင်ရာ အရပ်ဌာနမရှိသောကြောင့် ဤသို့သော ဖေါက်ပြန်ခြင်းသို့ ရောက်ရကုန်၏ဟုဆိုလျှင် အလုံးစုံသောငါတို့သည် ဥစ္စာကို စုဆောင်း၍ ကျောင်းပရိဝုဏ်ကို ပြုကြကုန်စို့အံ့ဟု ပြောဆိုကြသဖြင့် အရှင်တို့ ကောင်းလှပေပြီဟုဝန်ခံ၍ အကြီးအမှူးဖြစ်သော သူကြွယ်သည် ဥစ္စာတထောင် ကိုပေးလေ၏ ကြွင်းသောသူတို့သည် ငါးရာငါးရာစီတို့ကို ပေးကုန်၏ မိန်းမတို့ သည် နှစ်ရာ့ငါးဆယ်စီတို့ကို ပေးကြလေကုန်၏။

ထိုသူကြွယ်သားတထောင်တို့သည် မိမိတို့၏ ဥစ္စာကိုစုဆောင်း၍ စုလစ်မွန်း ချွန်တပ်သော ကျောင်းအရံတထောင် မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးတော်မူရန် အလို့ငှါ ကျယ်ဝန်းသော ကျောင်းပရိဝုဏ်ကြီးမည်သည်ကို ဆောက်လုပ်ခြင်းငှါ

အားထုတ်ကြလေကုန်၏ ပြုလုပ်ဘွယ်ဖြစ်သော အမှုသစ်၏ များပြားကျယ်ဝန်းလှသည်အဖြစ်ကြောင့် ဥစ္စာခလောက်သည်ရှိသော် ရှေးက လှူဒါန်းအပ်သော ဥစ္စာအောက် ထက်ဝက်မျှလောက်သောဥစ္စာကို ထပ်မံလှူဒါန်းကြရ လေကုန်၏ ပရိဝုဏ်ကျောင်းကြီးပြီးလတ်သော်ကျောင်းပူဇော်ခြင်း ကျောင်းသာဓုခေါ်ခြင်းကို ပြုကြကုန်သဖြင့် ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာတော်အား ခုနစ်ရက်ပတ်လုံးကြီးစွာသောအလှူဒါနကို ပေးလှူပူဇော်၍ နှစ်သောင်းကုန်သော ရဟန်းတော်အရှင်မြတ်တို့အလို့ငှါ သင်္ကန်းတို့ကို စီရင်ကြလေကုန်၏ အကြီးအမှူး ဖြစ်သော သူကြွယ်၏မယားသည်ကား အလုံးစုံသောသူတို့နှင့် တူမျှအောင်မပြုမူ၍ မိမိ၏ ဉာဏ်ပညာ၌ကောင်းစွာတည်လျက်အလွန်အကြူးအထူးပြုပြီးလျှင်မြတ်စွာဘုရားကို ပူဇော်အံ့ဟု အနောဇာပန်း အဆင်းရှိသော အဘိုးတထောင်ထိုက်တန်သော ပုဆိုးနှင့်အတူတကွ [၁] အနောဇာပန်း ခြင်းတောင်းကိုယူ၍ တရားအနုမောဒနာ ပြုသောအခါ မြတ်စွာဘုရားကို အနောဇာပန်းတို့ဖြင့် ပူဇော်လျက် ထိုပုဆိုးကို မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်ရင်း၌ထားပြီးလျှင် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်းသောဌာန ဘုံဘဝ၌ တပည့်တော်မ၏ ကိုယ်သည် အနောဇာပန်း၏အဆင်းနှင်တူသော အဆင်းရှိသည်သာလျှင် ဖြစ်ပါစေသတည်း တပည့်တော်မ၏အမည်သည်လည်း အနောဇာသာလျှင် ဖြစ်ပါစေသတည်း ဟု ပတ္ထနာအမှု ဆုတောင်းခြင်းကိုပြုလေ၏ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ဤသို့တောင်းသည့်ဆုအတိုင်း ပြည့်စုံစေသတည်းဟု အနုမောဒနာကို ပြုတော်မူလေ၏။

ယခုဘုရားလက်ထက် ကပ္ပိနမင်းကြီး စသည်ဖြစ်ခြင်း

ထိုအလုံးစုံသော သူတို့သည်လည်း အသက်အတိုင်း တည်နေ၍ ထိုကိုယ်အဖြစ်မှ စုတေမနေ သေလွန်ကြကုန်သည်ရှိသော် နတ်ပြည်၌ဖြစ်ပြီးလျှင် ငါတို့ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား ထင်ရှားပွင့်တော်မူလာသော ဤအခါ၌ နတ်ပြည်မှစုတေခဲ့၍ အကြီးအမှူးဖြစ်သော သူကြွယ်သည် ကုက္ကုဋဝတီမည်သောပြည်ဝယ် မင်းမျိုး၌ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ရောက်လတ်သည်ရှိသော် မဟာကပ္ပိနမည်သော မင်းသည် ဖြစ်လေ၏ ကြွင်းသောသူကြွယ်တို့သည်လည်း အမတ်မျိုး၌ ဖြစ်ကြလေကုန်၏ အကြီးအမှူးဖြစ်သော သူကြွယ်၏မယားကား မဒ္ဒရာဇ်တိုင်း သာဂလပြည်ဝယ်

---

၁ အနောဇာပန်းဟူသည် လိပ်ဆူးဖွေ့မည်သော ပန်းတမျိုးဖြစ်သတတ်၊ မဟာသင်္ခ ကို မဟာသင်္ခါခေါ်ကြသကဲ့သို့ အနောဇ ကို အနော်ဇာဟူ၍လည်းခေါ်ကြ၏။

မင်းမျိုး၌ဖြစ်လေ၏ ထိုခင်းသမီး၏ကိုယ်သည် အနောဇာပန်းအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသည်သာဖြစ်၍ အနောဇာဟူ၍သာလျှင် မင်းသမီး၏အမည်ကိုမှည့်ကြ လေကုန်၏ ထိုမင်းသမီးသည်အရွယ် သို့ရောက်သည်ရှိသော် မဟာကပ္ပိနမင်းကြီး၏ နန်းအိမ်တော်သို့ လိုက်ပါသွားရောက်သဖြင့် အနောဇာဒေဝီမည်သော မိဖုယား ကြီးဖြစ်လေ၏ ကြွင်းသော မိန်းမတို့သည်လည်း အမတ်မျိုးတို့၌ဖြစ်၍ အရွယ်သို့ ရောက်ကြကုန်သည်ရှိသော် ရွေးဘဝဟောင်း အတူပေါင်းဘူးကုန်သော ထို အမတ်သားတို့၏ အိမ်တို့သို့သာသွားရောက်ကြရကုန်၏ ထိုအလုံးစုံသော အမတ် တို့သည်လည်း မင်းကြီး၏ စည်းစိမ်နှင့်တူမျှသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားကြ ရလေကုန်၏ အကြင်အခါမင်းကြီးသည် အလုံးစုံသောတန်းဆာတို့ဖြင့် တန်းဆာ ဆင်လျက် ဆင်ကိုတက်စီး၍ လှည့်လည်၏ ထိုအခါ ထိုအမတ်တို့သည်လည်း ထို့အတူသာလျှင် ဆင်ကိုတက်စီး၍လှည့်လည်ကုန်၏ မင်းကြီးသည် မြင်းဖြင့်ရင်း ရထားဖြင့်ရင်း လှည့်လည်သွားလာသည်ရှိသော် အမတ်တို့သည်လည်း ထို့အတူ သာလျှင် လှည့်လည်သွားလာကုန်၏ ဤသို့လျှင် ထိုမင်းနှင့် အမတ်တို့သည် တပေါင်းတည်းအတူဖြစ်၍ ပြုအပ်ကုန်သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့၏ အာနုဘော် ဖြင့် တပေါင်းတည်းအတူသာလျှင် စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားကြရလေကုန်၏။

အထူးကား မင်းကြီးအား ဗလမည်သောမြင်း, ဗလဝါဟနမည်သောမြင်း, ပုပ္ဖမည်သောမြင်း, ပုပ္ဖဝါဟနမည်သောမြင်း, သုပတ္တမည်သောမြင်း, ဤသို့ မြင်းငါးစီးတို့သည်ရှိကုန်၏ ထိုမြင်းငါးစီးတို့တွင် မင်းကြီးသည် သုပတ္တမည်သော မြင်းကိုစီးနင်း၏ ကြွင်းသော လေးစီးသောမြင်းတို့ကို မြင်းစီးသူရဲတို့အား သတင်း စကားကို ဆောင်စိမ့်သောငှါ ပေးထားလေ၏ မင်းကြီးသည် ထိုတမန်တို့ကို နံနက်စောစောကသာလျှင် ကျွေးမွေး၍ သွားကြလေကုန် နှစ်ယူဇနာ သုံးယူ ဇနာမျှလောက်သောခရီးသို့တိုင်အောင် လှည့်လည်ရှာဖွေ၍မြတ်စွာဘုရား၏ငှင်း တရားတော်မြတ်၏ငှင်း သံဃာတော်မြတ်၏ငှင်း ပွင့်ထွန်း ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အဖြစ်ကို သိအောင်ပြု၍ ငါ့အလို့ငှါ ချမ်းသာကြောင်း သတင်းကောင်းကို ယူဆောင်ခဲ့ကြရမည်ဟု စေလွှတ်လေ၏ မြင်းစီးသူရဲ လေးယောက်တို့သည်လည်း တံခါးလေးမျက်နှာတို့မှထွက်၍ နှစ်ယူဇနာ သုံးယူဇနာတို့တိုင်တိုင် လှည့်လည်ရှာ ဖွေကြရာ သတင်းစကားကို မရကြကုန်သဖြင့် တဖန်ပြန်လာကြရကုန်၏။

ထိုနောက် တနေ့သ၌ မင်းကြီးသည် သုပတ္တမည်သော မြင်းကိုစီး၍ အမတ်တထောင်ခြံရံလျက်ဥယျာဉ်သို့ ထွက်တော်မူသည်ရှိသော် ပင်ပန်းသောသဘောရှိသော ငါးရာမျှကုန်သော လှည်းကုန်သည်တို့ကို မြို့တော်သို့ ဝင်လာသည်တို့ကို မြင်ရလျှင် ဤသူတို့သည် အဝွန့်ရှည်သော ခရီးသွားခြင်းတို့ဖြင့် ပင်ပန်းကြကုန်၏ မချွတ်လျှင် ဤကုန်သည်တို့၏ အထံမှ ကောင်းမြတ်သောသတင်းစကား တခုကိုကြားနာရပေအံ့ဟု ကြံစည်လျက် ထိုကုန်သည်တို့ကို ခေါ်စေတော် မူပြီးလျှင် အသင်တို့သည် အဘယ်အရပ်မှ လာခဲ့ကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူလေ၏။

ရတနာသုံးပါး သတင်းကြား၍ သုံးသိန်း ဆုတော်ချခြင်း

အရှင်မင်းမြတ် ဤနေပြည်တော်မှ ယူဇနာတရာ့နှစ်ဆယ်ထက်၌ သာဝတ္ထိအမည်ရှိသော မြို့ကြီးသည်ရှိပါသည် ထိုသာဝတ္ထိမြို့ကြီးမှလာကြပါသည် ဘုရားဟု လျှောက်တင်လတ်သော် အသင်တို့၏ အရပ်ဒေသ၌ တစုံတခု ဖြစ်ပေါ်သော သတင်းထူးသည်ရှိလေသလောဟု မေးတော်မူပြန်သဖြင့် အရှင်မင်းမြတ် တပါးသောသတင်းအထူးဝိသေသသည်ကားတစုံတခုမျှမရှိပါ သစ္စာလေးပါးမြတ်တရားကိုပိုင်းခြားထင်ထင် သိမြင်တော်မူတတ်သောမြတ်စွာဘုရားသည်ကား ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာပါသည် ဘုရားဟု လျှောက်ကြား၏ ထိုခဏ၌သာလျှင် မင်းကြီးသည် ငါးပါးအပြားရှိသော ပီတိနှင့် တွေ့ထိသော ကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍ တစုံတခုကို မှတ်သားခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ရကား တခဏမျှသော ကာလကို လွန်စေပြီးလျှင် အမောင်တို့ အဘယ်ကို ပြောဆိုကြကုန်ဘိ သနည်းဟု မေးတော်မူပြန်လေ၏ အရှင်မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် ထင်ရှားပွင့်တော် မူပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်တင်ပြန်သည်ရှိသော် မင်းကြီးသည် နှစ်ကြိမ်မြောက်ငရင်း သုံးကြိမ်မြောက်ငရင်း ရှေးနည်းအတူသာလျှင် ကာလကိုလွန်စေပြီးလျှင် လေးခုမြောက် အကြိမ်၌ အမောင်တို့ အသင်တို့သည် အဘယ်ကိုပြောဆိုကုန်ဘိသနည်းဟုမေးတော်မူ၍ အရှင်မင်းမြတ် မြတ်စွာဘုရားသည် ထင်ရှားပွင့်တော်မူပါသည်ဟု လျှောက်တင် ပြန်သောအခါ အသင်တို့အား တသိန်းသောအသပြာကို ဆုချပေအံ့ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။

ထိုမှတပါး တစုံတခုသော သတင်းထူးလည်း ရှိလေသေးသလောဟု မေးတော်မူပြန်၏ အရှင်မင်းမြတ် ရှိပါသေးသည် တရားတော်လည်း ဖြစ်တော်မူ

ပါသည် ဘုရားဟု လျှောက်တင်ပြန်သဖြင့် မင်းကြီးသည် ထိုစကားကို ကြားရ၍လည်း ရှေးနည်းဖြင့်သာလျှင် သုံးကြိမ် တိုင်တိုင် ကာလကို လွန်စေပြီးလျှင် လေးခုမြောက်သောအကြိမ်၌ တရားတော်ဖြစ်တော်မူပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်တင်လတ်သော် မင်းကြီးသည် ဤနေရာ၌လည်း အသင်တို့အား တသိန်းသော အသပြာကို ဆုချပေအံ့ဟု မိန့်တော်မူ၍ အမောင်တို့ တပါးသော သတင်းထူးလည်း ရှိလေသေးသလောဟု မေးတော်မူပြန်၏ အရှင်မင်းမြတ် ရှိပါသေးသည် သံဃာရတနာလည်း ဖြစ်တော်မူပါသေးသည် ဘုရားဟု လျှောက်တင် ပြန်သဖြင့် မင်းကြီးသည် ထိုစကားကိုကြား၍လည်း သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ကာလကို လွန်စေပြီးလျှင် လေးခုမြောက်အကြိမ်၌ "သံဃာ" ဟူသောစကားပုဒ်ကို ဆိုလတ်သော် ဤနေရာ၌လည်း အသင်တို့အား တသိန်းသော အသပြာကို ဆုချပေအံ့ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။

မင်းစည်းစိမ်စွန့်၍ တောထွက်ခြင်း

ထို့နောက် အမတ်တထောင်ကို ကြည့်ရှုတော်မူလျက် အမောင်တို့ အသို့ပြုကုန်လတ္တံ့နည်းဟု မေးတော်မူလတ်သော် အရှင်မင်းမြတ် အရှင်မင်းမြတ်ကြီး တို့သည် အသို့ပြုကုန်လတ္တံ့နည်းဟု ပြန်၍ မေးလျှောက်ကုန်၏ အမောင်တို့ ငါသည် ဘုရားထင်ရှားဖြစ်တော်မူသည် တရားထင်ရှား ဖြစ်တော်မူသည် သံဃာ ထင်ရှားဖြစ်တော်မူသည် ဟူသောစကားကို ကြားရသည် ဖြစ်သောကြောင့် ငါသည် တဖန် မပြန်လည် မဆုတ်နစ်လို မြတ်စွာဘုရားကိုရည်မှန်းကာ သွားပြီးလျှင် ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်၌ ရဟန်းပြုတော့အံ့ဟုမိန့်တော်မူလတ်သော် အရှင်မင်းကြီး ဘုရားကျွန်တော်မျိုးတို့ သည်လည်း အရှင်မင်းကြီးတို့နှင့် အတူတကွ လိုက်ပါ ရဟန်းပြုကြပါ ကုန်အံ့ဟု လျှောက်တင်ကြလေကုန်၏ မင်းကြီးသည် ရွှေပြား၌ အက္ခရာတို့ကိုရေးစေ၍ ကုန်သည်တို့ကို ဤသို့ မိန့်မှာတော်မူ၏ အသင်တို့အား အနောဇာဒေဝီမိဖုယားကြီးသည် သုံးသိန်းသော အသပြာတို့ကို ပေးသနားပေလတ္တံ့ ဤသို့သော စကားကိုလည်း လျှောက်တင်ကြကုန်ဦးလော့ မင်းကြီးသည် အရှင်မအား အစိုးရသောမင်း၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို စွန့်လွှတ်အပ်သကာတ် အလိုတော်ရှိတိုင်း စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားတော်မူပါဟူ၍ လျှောက်တင်ကြလော့ အသင်တို့၏မင်းကြီးသည် အဘယ်သို့သွားသနည်းဟု အကယ်၍

မေးခဲ့ပြီးအံ့ မြတ်စွာဘုရားကို ရည်မှန်း၍ ရဟန်းပြုတော့အံ့ဟု ဆိုလျက် ကြွသွားတော်မူ၏ဟု လျှောက်ကြားလိုက်ကြကုန်လော့ဟု မိန့်မှာတော်မူလိုက်၏ အမတ်တို့လည်း မိမိ မိမိ၏ မယားတို့အထံသို့ ထိုမင်းကြီးအတူသာလျှင် သတင်းစကား မှာကြားပေးပို့လိုက်ကြကုန်၏ မင်းကြီးသည် လှည်းကုန်သည်တို့ကို လွှတ်လိုက်၍ မြင်းတော်စီးပြီးလျှင် အမတ်ပေါင်းတထောင် ခြံရံလျက် ထိုခဏ၌သာလျှင် ထွက်တော်မူလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားကြွသွား၍ ကြိုဆိုခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ထိုနေ့နံနက်စောစောအချိန် လောကကို ကြည့်ရှုတော်မူသည်ရှိသော် အခြံအရံနှင့်တကွဖြစ်သော မဟာကပ္ပိန မင်းကြီးကို မြင်တော်မူလျှင် ဤမဟာကပ္ပိနမင်းသည် ကုန်သည်တို့၏ အထံမှ ရတနာ သုံးပါးတို့၏ ဖြစ်ပေါ်သည်ကို ကြားရ၍ ထိုကုန်သည်တို့၏စကားကို သုံးသိန်းကုန်သော အသပြာတို့ဖြင့် ပူဇော်ချီးမြှင့်ပြီးလျှင် ပြည်စည်းစိမ်ကိုစွန့်၍ အမတ်ပေါင်းတထောင်တို့ဖြင့် ခြံရံလျက် ငါဘုရားကိုရည်မှန်းကာ ရဟန်းပြုလိုသောကြောင့် နက်ဖြန် ထွက်လာလတ္တံ့, အခြံအရံနှင့်တကွသော ထိုမင်းသည် လေးဖြာသော ပဋိသမ္ဘိဒါတို့နှင့်တကွ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်လတ္တံ့။ ထိုမင်းအား ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်းကို ငါပြုအံ့ဟု ကြံဆင်ခြင်တော်မူ၍ တဖန်မိုးသောက် ရောက်သော နေ့၌ သေးငယ်သောရွာကို ပိုင်စားသော ရွာစား ရွာအုပ်ကို ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်းငှါ ရွေစက်နှစ်စင်း ဖြန့်ချီခင်းသော လေးကျွန်းသနင်း စကြာမင်းကြီးကဲ့သို့ ကိုယ်တော်တိုင်သာလျှင် သပိတ်သင်္ကန်းကို လွယ်ယူတော်မူလျက် ယူဇနာတရာ နှစ်ဆယ်ရှိသော လမ်းခရီးသို့ ကြွသွားတော်မူပြီးလျှင် စန္ဒဘာဂါ မြစ်၏ ကမ်းနား၌ ပညောင်ပင်ရင်းဝယ် ခြောက်သွယ်သော အဆင်းရှိသော ရောင်ခြည်တော်တို့ကို ဖြိုင်ဖြိုင်လွှတ်လျက် သီတင်းသုံး ထိုင်နေတော်မူလေ၏။

ဂုဏ်တော်အာရုံပြုလျက် မြစ်သုံးတန် မြင်းဖြင့်ကူးခြင်း

မဟာကပ္ပိနမင်းကြီးသည်လည်း ထွက်၍ လာလတ်သည်ရှိသော် မြစ်တခုသို့ ရောက်လျှင် ဤမြစ်သည် အဘယ်အမည် ရှိပေသနည်းဟု မေးတော်မူ၏ အရှင်မင်းမြတ် အပရစ္ဆာမြစ်မည်ပါသည်ဘုရားဟုလျှောက်လျှင် အမောင်တို့ ဤမြစ်၏

အတိုင်းအရှည်ကား အဘယ်မျှလောက် ရှိသနည်းဟု မေးတော်မူပြန်လေ၏ အရှင်မင်းကြီး အစောက်အားဖြင့် တဂါဝုတ် အနံအကျယ်အားဖြင့် နှစ်ဂါဝုတ် ရှိပါသည်ဟု ကြားလျှောက်လတ်သော် ဤမြစ်၌ လှေသည်ငင်း ဖေါင်သည်ငင်း ရှိလေသလောဟု မေးပြန်လေ၏ အရှင်မင်းမြတ် မရှိပါဟု လျှောက်တင်လျှင် လှေစသည်တို့ကို ရှာဖွေကြည့်ရှု၍နေသော ငါတို့ကို ဇာတိတရားသည် ဇရာတရားသို့ ရောက်အောင် ကပ်၍ဆောင်၏ ဇရာတရားသည် မရဏတရားသို့ ရောက်အောင် ကပ်၍ဆောင်၏ ငါသည် ယုံမှားခြင်း မရှိသည်ဖြစ်၍ ရတနာသုံးပါးတို့ကို ရည်မှန်းလျက် ထွက်လာခဲ့၏ ငါ့အား ထိုရတနာသုံးပါးတို့၏ အာနုဘော်တော်အားဖြင့် ဤမြစ်ရေသည် ရေကဲ့သို့ မဖြစ်ပါစေသတည်းဟု မိဋ္ဌာန်လျက် ရတနာသုံးပါးတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဆင်ခြင်ပြီးလျှင် ဣတိပိ သော ဘဂဝါ, အရဟံ, သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ-အစရှိသည်ဖြင့် [၁]ဗုဒ္ဓါနုဿတိ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို အဖန်ဖန်ပွါးများ အောက်မေ့ကာ နှလုံးထားလျက် အခြံအရံနှင့်တကွ မြင်းတထောင်ဖြင့် ရေပြင်ပေါ် သို့ စိုင်းဝင်ပြေးသွားလေ၏ မြင်းတို့သည် ကျောက်ဖျာ အပြင်၌ စိုင်းသွားကုန်သကဲ့သို့ စိုင်းသွားကြလေကုန်၏ ခွါတို့၏ အဖျားမျှတို့သည် သာလျှင် ရေစိုစွတ်ကြလေကုန်၏။

ထိုမဟာကပ္ပိနမင်းကြီးသည် အပရစ္ဆာမြစ်ကို ကူးပြီးလျှင် ရှေ့သို့သွားသည် ရှိသော် တပါးသော မြစ်တစင်းကိုလည်း မြင်ပြန်သဖြင့် ဤမြစ်ကား အဘယ်အမည် ရှိသနည်းဟု မေးတော်မူ၏။ အရှင်မင်းမြတ် နီလဝါဟနာ မည်ပါသည် ဘုရားဟု လျှောက်တင်လတ်သော် ဤမြစ်၏ အတိုင်းအရှည်ပမာဏကား အဘယ်မျှ ရှိသနည်းဟု မေးတော်မူပြန်သဖြင့် အရှင်မင်းမြတ် အစောက် အားဖြင့်ငင်း အနံအားဖြင့်ငင်း ယူဇနာခွဲ ယူဇနာဝက် ရှိပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်တင်လေ၏ အကြွင်းကား ရှေးနည်းအတူသာလျှင် ဖြစ်လေ၏ ထိုနီလဝါဟနာမြစ်ကို မြင်ရပြီးလျှင် သွာက္ခာတော ဘဂဝတာ ဓမ္မောအစရှိသည်ဖြင့် [၂]ဓမ္မာနုဿတိကမ္မဋ္ဌာန်းကို အဖန်ဖန် ပွါးများအောက်မေ့ကာ နှလုံးထားလျက် စိုင်းနှင်ကာ ကူးသွားပြန်လေ၏ ထိုနီလဝါဟနာမြစ်ကို လွန်၍ တပါးလည်းဖြစ်သော မြစ်ကို မြင်ပြန်သဖြင့် ဤမြစ်ကား အဘယ်အမည်ရှိသနည်းဟု မေးတော်မူ၏ အရှင်မင်းမြတ်

---

၁ ဗုဒ္ဓ အနု သာတိ-ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်ကို အဖန်ဖန် အောက်မေ့ခြင်း။

၂ ဓမ္မ အနု သာတိ-တရား၏ဂုဏ်တော်ကို အဖန်ဖန် အောက်မေ့ခြင်း။

စန္ဒဘာဂါ အမည်ရှိပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်တင်လတ်သော် ဤမြစ်၏ အတိုင်း အရှည် ပမာဏကား အဘယ်မျှရှိသနည်းဟု မေးတော်မူပြန်လျှင် အရှင်မင်းမြတ် အစောက်အားဖြင့်၎င်းအနံအားဖြင့်၎င်း တယူဇနာရှိပါသည်ဘုရားဟု လျှောက် တင်လေ၏ အကြွင်းကား ရှေးနည်းအတူသာလျှင် ဖြစ်လေ၏ ထိုစန္ဒဘာဂါမြစ်ကို မြင်ရပြီးလျှင် သုပ္ပဋိပန္နော ဘဂဝတော သာဝကသံဃော,အစရှိသည်ဖြင့် ၁သံဃာ နုဿတိ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို အဖန်ဖန် ပွါးများအောက်မေ့ကာ နှလုံးထားလျက် စိုင်းနှင် ကာ ကူးသွားပြန်လေ၏။

ဘုရားထံရောက်၍ ပဗ္ဗဇ္ဇာ ပြုကြခြင်း

ထိုမြစ်ကိုလည်း ကျော်လွန်၍ သွားလတ်သည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်မှထွက်သော ခြောက်သွယ်သော အဆင်းရှိသော ရောင်ခြည်တော် တို့ကို ဖူးမြင်ရလေ၏ ပညောင်ပင်၏အကိုင်း အခွ ရွက်နုရွက်ရင့် ဟူသမျှသည် ရွှေဖြင့်ပြီးကုန်သကဲ့သို့ဖြစ်ကုန်၏ မင်းကြီးသည် ဤအရောင်သည်ကား နေ၏ အရောင်လည်းမဟုတ် လ၏ အရောင်လည်းမဟုတ် နတ်မင်း မာရ်မင်း ဗြဟ္မာမင်း နဂါး ဂဠုန် စသည်တို့တွင် တစုံတရောက်သော သူ၏ အရောင်လည်းမဟုတ် ငါသည် မြတ်စွာဘုရားကို ရည်မှန်း၍လာသည်ကို မဟာဂေါတမအနွယ်ဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် မချွတ်ကေန် မြင်တော်မူအပ်သည် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု ကြံလျက် မဟာကပ္ပိနမင်းကြီးသည် ထိုခဏ၌သာလျှင် မြင်းကျောက်ကုံးထက်မှ သက်ဆင်းသဖြင့် ညွတ်ကိုင်းသော ကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ရောင်ခြည်တော်သို့ အစဉ် ရှောက်လျက် မြတ်စွာဘုရားသို့ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ဆေးဒန်းမြင်းသီလာရေ၌ ငုပ် လျှိုးဘိသည့်အလား မြတ်စွာဘုရား၏ရောင်ခြည်တော်တို့၏ အတွင်းသို့သက်ဝင်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိသေမြတ်နိုး ရှိခိုးဦးချပြီးမှ သင့်တင့် လျှောက်ပတ်သော အရပ်၌ အမတ်ပေါင်းတထောင်တို့နှင့် အတူတကွ ထိုင်နေလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုမဟာကပ္ပိနမင်းကြီးအား အစဉ်အတိုင်း ဖြစ်သော တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူလေ၏ ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ မင်းကြီး သည် အခြံအရံနှင့်တကွ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်လေ၏ ထိုအခါအလုံးစုံသော

၁ သံဃာ အနု သတိ-သံဃာ၏ ဂုဏ်တော်ကို အဖန်ဖန် အောက်မေ့ခြင်း။

သူတို့သည်နေရာမှထ၍ ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်ကြကုန်၏ မြတ်စွာဘုရား သည်အသို့နည်း ဤအမျိုးသားတို့အား တန်းခိုးဖြင့်ပြီးသော သပိတ်သင်္ကန်း သည် ရောက်လာလတ္တံ့လောဟု စူးစမ်းဆင်ခြင်တော် မူသည်ရှိသော် ဤအမျိုး သားတို့သည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်တထောင်တို့အား သင်္ကန်းတထောင်ကို ပေးလှူ ဘူးကုန်၏ ကဿပမြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်အခါ၌ နှစ်သောင်းသော ရဟန်းတို့အား နှစ်သောင်းသောသင်္ကန်းတို့ကိုလည်း ပေးလှူဘူးကုန်၏ ဤသူတို့ အားအံ့ဘွယ်ကောင်းသော တန်းခိုးဖြင့်ပြီးသော သပိတ်သင်္ကန်းရောက်လာခြင်း သည် ရှိပေ၏ဟု သိတော်မူသဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် လကျ်ာဘက်လက်တော်ကို ဆန့်တန်းတော်မူလျက် ရဟန်းတို့လာလှည့်ကြကုန်လော့ ဆင်းရဲအဆုံးကိုပြုခြင်း ငှါ ကောင်းစွာ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်ကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဟေိ ဘိက္ခု ခေါ်တော်မူ၏ ထိုသူတို့သည် ထိုခဏ၌သာလျှင် ပရိက္ခရာရှစ်ပါးကို ဆောင်ကုန်လျက် ဝါတော်ခြောက်ဆယ်ရပြီးသော မထေရ်ကြီးတို့ကဲ့သို့ ဖြစ်၍ ကောင်းကင်သို့ပျံတက်ပြီးလျှင် တဖန် ဆင်းသက်ခါ မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုးဦးချ၍ ထိုင်နေကြလေကုန်၏။

အနောဇာဒေဝီ မိဖုယား သုံးဆာသချခြင်း

ထိုလှည်းကုန်သည်တို့သည် မင်းအိမ်နန်းတော်သို့ သွားရောက်၍ မင်းကြီး စေလွှတ်အပ်သော သတင်းစကားကို ပြောကြားသိစေသောအခါ အနောဇာ မိဖုယားကြီးက လာခဲ့စေသတည်းဟု မိန့်ခေါ်သည်ရှိသော် ဝင်သွား၍ ရှိခိုးလျက် တင့်အပ်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌တည်နေကြလေကုန်၏ ထိုအခါ ထိုကုန် သည်တို့ကို မိဖုယားကြီးက အမောင်တို့သည် အဘယ်အကြောင်းကြောင့်လာခဲ့ ကြကုန်သနည်းဟု မေးလေ၏ မင်းကြီးသည် အရှင်မိဖုယားကြီးတို့၏ အထံသို့ သုံးသိန်းကုန်သော အသပြာတို့ကို အရှင့် ကျွန်တော်မျိုးတို့အား ပေးလိုက်ကြ ရမည်တဲ့ဟု အရှင့် ကျွန်တော်မျိုးတို့ကို စေလွှတ်အပ်ပါသည်ဘုရားဟူ၍ လျှောက် ကြားသောအခါ အမောင်ကုန်သည်တို့ အလွန်များသည်ကိုပြု၍ တောင်းဆိုကုန် ဘိ၏ အသင်တို့သည် မင်းကြီး၏ အဘယ်ကိစ္စကို ပြုအပ်သနည်း မင်းကြီးသည် တခုံတခုသော အဘယ်အမှုကိစ္စ၌ ကြည်လင်နှစ်သက်၍ သင်တို့အားဤမျှသော ဥစ္စာကို ပေးစေဘိသနည်းဟု မေးမြန်းတော်မူလေ၏ အရှင်မိဖုယားတပါးသော

တစုံတခုသောအမှုကို ပြုစုရသည်မဟုတ်ပါ မင်းကြီးအား ဤမျှသော သတင်းစကားကို လျှောက်ကြားကြပါကုန်၏ဟု လျှောက်တင်လေသဖြင့် အမောင်တို့ ထိုသတင်းစကားကို ငါ့အားလည်းပြောကြားခြင်းငှါ တတ်ကောင်းပါအံ့လောဟု မေးမြန်းပြန်လေ၏ အရှင်မိဖုယားတတ်ကောင်းပါ၏ဟု လျှောက်လျှင် အမောင်တို့ ထိုသို့ဖြစ်မူ ငါ့အားလည်း ပြောကြားကြပါကုန်လော့ဟု မိန့်ဆိုလေ၏ အရှင်မိဖုယား လောက၌ သုံးလူ့ထွတ်ထား မြတ်စွာဘုရား ထင်ရှားပွင့်တော်မူပါသည် ဘုရားဟု လျှောက်ကြားသောအခါ မိဖုယားကြီးသည်လည်း ထိုစကားကိုကြားရလျှင် ရွှေနည်းအားဖြင့်သာလျှင် ပီတိဖြင့် တွေ့ထိသော ကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် တစုံတခုကိုမျှ မမှတ်သားနိုင်ဘဲ လေးကြိမ်မြောက်၌ ဘုရားဟူသောပုဒ်ကို ကြားရလျှင် အမောင်တို့ ဤဘုရား ဟူသောပုဒ်၌ မင်းကြီးသည် အဘယ်မျှလောက် ချီးမြှောက် ဆုချတော်မူသနည်းဟု မေးလေ၏။

အရှင်မိဖုယား တသိန်း-ဆုတော် ချပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်သောအခါ အမောင်တို့ ဤသို့သဘောရှိသောသတင်းစကားကိုကြား၍ သင်တို့အား တသိန်းသော အသပြာ ဆုချတော်မူသဖြင့် မင်းကြီးသည် မလျှောက်ပတ်သည်ကိုပြုဘိ၏ ငါသည်ကား သင်တို့အား ငါ၏ [၁]ဆင်းရဲသော လက်ဆောင် သုံးသိန်းဆုချပေအံ့ ဟု မိန့်ဆိုလေ၏ အသင်တို့သည် မင်းကြီးအား ထိုမှတပါးဖြစ်သော အဘယ် သတင်းစကားကို လျှောက်ကြားအပ်သေးသနည်းဟု မေးပြန်သဖြင့် ကုန်သည် တို့သည် ဤမည်သောအကြောင်း ဤမည်သောအကြောင်းကိုလည်း လျှောက် ကြားအပ်ပါသေး၏ဟု ဤမှတပါး ကြွင်းကျန်သော သတင်းစကား နှစ်ခုတို့ကို လျှောက်ထားကြလေကုန်၏ မိဖုယားကြီးသည် ရွှေနည်းဖြင့်သာလျှင် ပီတိဖြင့် တွေ့ထိသော ကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် တစုံတခုကိုမျှ မမှတ်သားနိုင် သဖြင့် လေးကြိမ်မြောက်၌ ထိုအတူကြားရလျှင် သုံးသိန်း-သုံးသိန်းသော အသ ပြာတို့ကို ပေးစေလေ၏ ဤသို့သာလျှင် ကုန်သည်တို့သည် အလုံးစုံ-တသန်း- နှစ်သိန်းကုန်သော အသပြာတို့ကို ရကြလေကုန်၏ ထို့နောက် ကုန်သည်တို့ကို မိဖုယားကြီးသည် အမောင်တို့ မင်းကြီးသည် အဘယ်မှာနည်းဟု မေးတော်မူ၏

၁ ဤသတင်းမျိုး ကြားရခြင်းသည် သုံးသိန်းမက ထိုက်တန်ပါသည် ဆင်းရဲသောကြောင့်သာ အသပြာသုံးသိန်းလောက်သာ ဆုချပေးပါသည် ချမ်းသာလျှင်သည်ထက်ပို၍ဆုချမည် ဟူလို။

အရှင်မိဖုယားကြီး မြတ်စွာဘုရားကို ရည်မှန်း၍ ရဟန်းပြုတော့အံ့ဟု ကြွသွား လေပြီဟု လျှောက်ကြားလတ်သော် ငါ့အား မင်းကြီးသည် အဘယ်သို့သော သတင်းစကားကို မှာကြား ပေးသွားလေဘိသနည်းဟု မိန့်ဆိုလေ၏ မင်းကြီး သည် အရှင်မိဖုယားကြီးတို့အား အလုံးစုံသော အစိုးတရ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို စွန့်လွှတ်အပ်လေသတတ် အရှင်မတို့သည် အလိုတော်အတိုင်း စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစား စံစားကြကုန်လော့တဲ့ဟု မိန့်မှာခဲ့ကြောင်းကို လျှောက်တင် လေလျှင် အမောင်တို့ အမတ်တို့ကား အဘယ်မှာနည်းဟု မေးပြန်သဖြင့် အရှင်မိဖုယား ထိုအမတ်တို့သည်လည်း မင်းကြီးနှင့်အတူ တကွ ရဟန်းပြုကုန်အံ့ဟု လိုက်သွား ကြပါကုန်ပြီဟု လျှောက်တင်ကြလေကုန်၏။

အနောဇာဒေဝီ ရထားစီး၍ တောထွက်ရာ မြစ်ကိုကူးခြင်း

မိဖုယားကြီးသည် အမတ်ကတော်တို့ကို ခေါ်စေ၍ အမိတို့ အသင်တို့၏ အရှင် ချစ်လင်တို့သည် မင်းကြီးနှင့်အတူတကွ ရဟန်းပြုကုန်အံ့ဟု လိုက်ပါ သွားကြလေကုန်ပြီ အသင်တို့သည် အဘယ်သို့ပြုကုန်အံ့နည်းဟု မေးတော်မူ၏ အရှင်မိဖုယား ကျွန်တော်မတို့အား အမတ်ကြီးတို့သည် အဘယ်သို့သော သတင်းစကားကို မှာကြားစေလွှတ်လိုက်ပါ သနည်းဟု မေးလျှောက်ကြသဖြင့် ထိုအမတ်ကြီးတို့သည် အသင်တို့အား မိမိတို့၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို စွန့်လွှတ် အပ်ပြီ အသင်တို့သည် အလိုရှိတိုင်း ထိုစည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစား စံစားကြ ကုန်လော့ဟု မှာထား စေလွှတ်လိုက်ပေသည်ဟု မိန့်ဆိုလေ၏ အရှင်မိဖုယား အရှင်မတို့ကား အဘယ်သို့ ပြုကုန်အံ့နည်းဟု မေးပြန်လျှင် အမိတို့ ငါတို့အရှင် ဖြစ်သော ထိုမင်းမြတ်သည် သတင်းစကားကို ကြားရလျှင် လမ်းခရီး၌ ရပ်တည် လျက်သာလျှင် အသပြာ သုံးသိန်းတို့ဖြင့် ရတနာသုံးပါးတို့ကို ပူဇော်၍ ပြည် စည်းစိမ်ကို တံထွေးပေါက်ကဲ့သို့ စွန့်ပစ်ကာ ရဟန်းပြုတော့အံ့ဟု ထွက်သွားတော် မူလေပြီ ငါသည်လည်း ရတနာသုံးပါးတို့၏ ဖြစ်ပေါ်လာကြောင်း သတင်း ကောင်းကို ကြားရ၍ ရတနာသုံးပါးတို့ကို ကိုးသိန်းသော အသပြာတို့ဖြင့် ပူဇော်အပ်ကုန်ပြီ ဤစည်းစိမ်သည် စင်စစ်အားဖြင့် မင်းကြီးအားသာလျှင် ဆင်းရဲခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သည်မဟုတ် ငါ့အားလည်း ဆင်းရဲခြင်း၏

အကြောင်း ဖြစ်သည်သာလျှင်တည်း ဘုရင်မင်းမြတ်၏ စွန့်ထွေးလေပြီးသော တံထွေးပေါက်ကို ဒူးပုဆစ်ထောက်၍ အဘယ်သူသည် ခံတွင်းဖြင့် ကောက်ယူအံ့နည်း ငါ့အား စည်းစိမ် ချမ်းသာကို ခံစားခြင်းဖြင့် အလိုမရှိပြီ ငါသည်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို ရည်မှန်း၍ သွားပြီးလျှင် ရဟန်းပြုပေတော့အံ့ဟု ဆိုလေ၏။

အရှင်မိဖုယား ကျွန်တော်မတို့လည်း အရှင်မတို့နှင့် အတူတကွသာလျှင် ရဟန်းပြုပါကုန်အံ့ဟု လျှောက်ဆိုကြလျှင် အမိတို့ အကယ်၍တတ်နိုင်ကုန်ငြားအံ့ ကောင်းပါ၏ဟု ဆိုလေ၏ အရှင်မိဖုယား တတ်နိုင်ပါကုန်၏ဟု ဝန်ခံကြကုန်လျှင် အမိတို့ ကောင်းလှပေပြီ ထိုသို့ဖြစ်မူ လာကြကုန်လော့ဟု ခေါ်ငင်လျက် ရထား တထောင်ကိုကစေ၍ ရထားထက်သို့တက်စီးပြီးလျှင် ထိုအမတ်ကတော်တထောင် တို့နှင့် အတူတကွ ထွက်လာခဲ့၍ လမ်းခရီးအကြား မြစ်ကို တွေ့မြင်သောအခါ မင်းကြီးမေးသကဲ့သို့မေး၍ အလုံးစုံသော အကြောင်းကို ကြားသိရပြီးလျှင် မင်းကြီးကြွသွားသော လမ်းခရီးကို ကြည့်ရှုရှာဖွေကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် အရှင်မိဖုယား မြင်းတို့၏ခြေရာကို မမြင်ကြရပါဘုရားဟု လျှောက်သည်ရှိသော် မင်းကြီးသည် ရတနာသုံးပါးတို့ကို ရည်မှန်း၍ ဘုရားတပည့်တော် ထွက်လာပါသည် ဘုရားဟု သစ္စာပြု၍ ကူးသွားသည် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု ကြံဆင်ခြင်၍ ငါသည်လည်း ရတနာသုံးပါးတို့ကို ရည်မှန်း၍ ထွက်လာခဲ့သူ ဖြစ်ပေ၏ ထိုရတနာသုံးပါးတို့၏ အာနုဘော်အားဖြင့် ငါ့အား ဤရေသည် ရေကဲ့သို့ မဖြစ်စေသတည်းဟု ရတနာသုံးပါးတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အဖန်တလဲလဲအောက်မေ့ပြီးလျှင် ရထားတထောင်ကို စေလွှတ်မောင်းနှင်၏ ရေသည် ကျောက်ဖျာအပြင်ကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏ ရထားလှည်းဘီးတို့၏အစွန်းအဖျား အကွပ်အဝိုင်းတို့သာလျှင် စိုစွတ်ကြကုန်၏ ဤသို့သောနည်းဖြင့် သာလျှင် ဤမှတပါးသော မြစ်နှစ်ခုတို့ကိုလည်း ကူးသွားလေ၏။

အနောဇာဒေဝီတို့ သောတာပန်, မဟာကပ္ပိနတို့ ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအနောဇာဒေဝီမိဖုယား၏ လာလတ္တံ့သော အဖြစ်ကိုသိတော်မူ၍ အကြင်သို့သော အခြင်းအရာဖြင့် ပြုအပ်သည်ရှိသော် ကိုယ်တော်မြတ်၏အထံ၌ နေကြကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ထင်ရှားမဖြစ်ကုန်

ထိုသို့သောအခြင်းအရာဖြင့် တန်းခိုးပြာဋိဟာ ပြုတော်မူလင့်၏ အနောဇာဒေဝီ မိဖုယားလည်း သွားလတ်သည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်မှထွက်သော ရောင်ခြည်တော် ခြောက်သွယ်တို့ကို မြင်ရလျှင် ရှေးနည်းအတူ ကြံဆင်ခြင်ပြီးသဖြင့် ဘုရားရှင်ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရိုသေမြတ်နိုး ရှိခိုးဦးချပြီးမှ သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌နေလျက် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား မဟာကပ္ပိနမင်းကြီးသည် ရှင်တော်မြတ်ဘုရားတို့ကို ရည်မှန်း၍ ထွက်ရောက် လာကြကုန်ပြီဟု မှတ်ထင်မိပါသည် ထိုမဟာကပ္ပိန မင်းကြီးသည် အဘယ်မှာရှိပါသနည်းဘုရားဟု မေးလျှောက်ပြီးလျှင် တပည့်တော်မတို့အား ထိုမဟာကပ္ပိနမင်းကို ညွှန်ပြတော်မူကြပါဘုရားဟု လျှောက်ထားလေ၏ အသင်တို့သည်ရှေးဦးစွာ ထိုင်နေကြဦးလော့ ဤအရပ်၌ပင် ထိုမင်းကြီးကို မြင်ကြရကုန်လတ္တံ့ဟု မိန့်တော်မူလတ်သော်အနောဇာဒေဝီ အမှူးရှိကုန်သော အလုံးစုံသောထိုမိန်းမတို့သည် ဝမ်းမြောက်သော စိတ်ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ဤအရပ်၌ပင် ထိုင်နေကုန်လျက် ငါတို့အရှင်ခင်ပွန်းတို့ကို တွေ့မြင်ကြရကုန်လတ္တံ့ဟု ထိုင်နေကြကုန်၏ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုမိန်းမတို့အား အစဉ်အတိုင်းဖြစ်သောတရားစကားကို ဟောတော်မူ၏ အနောဇာဒေဝီမိဖုယားသည် တရားဒေသနာဟောတော်မူပြီးသောအဆုံး၌ အခြံအရံဖြစ်ကုန်သော မိန်းမတထောင်တို့နှင့် အတူတကွ သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ရောက်လေ၏ မဟာကပ္ပိနမထေရ်သည်လည်း ထိုမိန်းမတို့အားဟောကြားပွားများစေအပ်သော တရားဒေသနာတော်ကို ကြားနာရလျက် အခြံအရံအမတ် ရဟန်းတထောင်တို့ပါမကျန် ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါးတို့နှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏ ထိုခဏ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် အနောဇာဒေဝီ အမှူးရှိကုန်သော ထိုမိန်းမတို့အား အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ပြီးကုန်သော မဟာကပ္ပိနမထေရ် အမှူးရှိကုန်သော ထိုရဟန်းတို့ကို ပြတော်မူလေ၏။

[ထို အနောဇာမိဖုယား အမှူးရှိသော မိန်းမတထောင်တို့အား လာရောက်စဖြစ်သော အခါ၌သာလျှင် ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်ကို ဆောင်ကုန်လျက် ဦးခေါင်းပြည်းသော ဦးခေါင်းရှိကုန်သော မိမိအရှင်ခင်ပွန်းတို့ကို မြင်ရလျှင် စိတ်သည် တည်ကြည်ခြင်းမဖြစ်နိုင်ရာ ထိုသို့မတည်ကြည်သဖြင့် မဂ်ဖိုလ်တို့သို့ရောက်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်ရာ ထို့ကြောင့်မတုန်မလှုပ်

ကြည်ညိုခြင်း တည်ရှိသောအခါ၌ ထိုမိန်းမတို့အား အရဟတ္တဖိုလ်သို့ရောက်ပြီးသည်သာလျှင်ဖြစ်ကုန်သော ထိုရဟန်းတို့ကို ပြတော်မူသတည်း။]

အနောဇာဒေဝီအမှူးရှိကုန်သော ထိုမိန်းမတို့သည်လည်း မဟာကပ္ပိနမထေရ် အမှူးရှိကုန်သော ထိုရဟန်းတို့ကို မြင်ရလျှင် ငါးပါးသော တည်ခြင်းဖြင့် ရှိသေ မြတ်နိုး ရှိခိုးဦးချလျက် အရှင်ဘုရားတို့ အရှင်ဘုရားတို့အား ရှေးဦးစွာ ရဟန်းကိစ္စသည် အပြီးသို့ရောက်လေပြီဟု လျှောက်ကြားပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ကြည်လင်ညွတ်လျှိုး ရှိခိုး၍ တင့်အပ်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌နေလျက် ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်ကြလေကုန်၏။

[ဤသို့ လျှောက်ထား တောင်းပန်လတ်သော် မြတ်စွာဘုရားသည် ဥပ္ပလဝဏ်ထေရီမ၏ လာရောက်ခြင်းငှါ ကြံစည်တော်မူလေ၏ဟု အချို့သော ဆရာတို့ ဆိုကြကုန်သတတ်။]

အနောဇာဒေဝီတို့ ရဟန်းပြု၍ ရဟန္တာမ ဖြစ်ကြခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဒါယိကာမတို့ကို အသင်တို့သည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွား၍ ရဟန်းမိန်းမတို့၏ကျောင်း၌ ရဟန်းပြုကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူလေ၏ ထိုမိန်းမတထောင်တို့သည် ခရီးစဉ်အတိုင်း ဇနပုဒ်လှည့်လည်ခြင်းဖြင့် လှည့်လည်ကြရာ လမ်းခရီးအကြား၌ များစွာသောလူအပေါင်းသည် ရှေးရှုဆောင်ပို့ အပ်သော ပူဇော်သက္ကာရ မြတ်နိုးတနာ ရရှိကုန်လျက် ခြေဖြင့်သာလျှင် ယူဇနာ တရာ့နှစ်ဆယ်ရှိသော ခရီးသို့သွား၍ ရဟန်းမိန်းမတို့၏ကျောင်း၌ ရဟန်းပြုကြ၍ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ရဟန်း တထောင်ကို ယူဆောင်တော်မူ၍ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့်သာလျှင် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်သို့ ကြွသွားတော်မူလေ၏ ထိုဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ အရှင် မဟာ ကပ္ပိန မထေရ်သည် ညဉ့်သန့်ရာအရပ် နေ့သန့်ရာအရပ် စသည်တို့၌ "အဟောသုခံ - အဟောသုခံ ဩော်-ချမ်းသာလေစွ - ဩော်-ချမ်းသာလေစွ" ဟူသော ဥဒါန်းစကားကို ကျူးရင့်တော်မူသည်ဖြစ်၍ လှည့်လည်သွားလာလေ့ ရှိ၏ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာ ဘုရား မဟာကပ္ပိနမထေရ်သည် "အဟောသုခံ - အဟောသုခံ ဩော်-ချမ်းသာ လေစွ - ဩော်-ချမ်းသာလေစွ"ဟူသော ဥဒါန်းကို ရွတ်ဆိုကျူးရင့်လျက် လှည့်

လည်လေ့ ရှိပါသည်ဘုရား မိမိ၏တိုင်းပြည် မင်းအဖြစ်တည်းဟူသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ရည်မှန်းလျက် မြည်တမ်းရွတ်ဆိုလေ့ရှိယောင်တကားဟု လျှောက်ကြားကြ လေကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် မဟာကပ္ပိနမထေရ်ကို ခေါ်စေတော်မူ၍ ချစ်သား ကပ္ပိန အသင်သည် ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို ရည်မှန်းလျက် ဥဒါန်းကျူးရင့်သော ဟူသည် မှန်ပေသလောဟု မေးတော်မူလေ၏ ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ထိုကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို ရည်မှန်းလျက် ဥဒါန်းကျူးရင့်သော အဖြစ်ကိုရင်း ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို မရည်မှန်းဘဲ ဥဒါန်းကျူးရင့်သော အဖြစ်ကိုရင်း မြတ်စွာဘုရား သိတော်မူပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ၏ မြတ်စွာဘုရားသည် ချစ်သားရဟန်းတို့ ငါ၏သားတော်ဖြစ်သော ကပ္ပိနသည် ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကိုရင်း ပြည်ရွာရိပ်ငြိမ် မင်းစည်းစိမ်ကိုရင်း ရည်မှန်း၍ ဥဒါန်းစကားကို ရွတ်ဆိုကျူးရင့်သည်မဟုတ် စင်စစ်အားဖြင့် ငါ၏သားတော်အား ဓမ္မပီတိဖြစ်၏ ထိုငါ၏သားတော်သည် အမြိုက်နိဗ္ဗာန် တရားကြီးကို ရည်မှန်းထောက်ရှု အာရုံပြု၍ ဥဒါန်းကို ကျူးရင့် မြွက်ဆိုလေသည်ဟု အနုသန္ဓေကို စပ်တော်မူ၍ တရားကို ဟောကြားတော်မူလိုရကား ဤဂါထာကို မိန့်တော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၇၉ ဓမ္မပီတိ သုခံ သေတိ၊ ဝိပ္ပသန္နေန စေတသာ။
အရိယပ္ပဝေဒိတေ ဓမ္မေ၊ သဒါ ရမတိ ပဏ္ဍိတော။

ဓမ္မပီတိ၊ [၁]တရားအရသာကို သောက်စို့သောသူသည်။ သုခံ၊ ချမ်းသာစွာ။ သေတိ၊ အိပ်ရ၏။ ဝါ၊ လေးပါးဣရိယာ ချမ်းသာစွာနေရ၏။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသော သူသည်။ အရိယပ္ပဝေဒိတေ၊ ဘုရားအစရှိသော အရိယာတို့သည် ဟောကြားအပ်သော။ ဓမ္မေ၊ ဗောဓိပက္ခိယတရား၌။ ဝိပ္ပသန္နေန၊ ညစ်ကြေးလွတ်ကင်း သန့်ရှင်းကြည်လင်သော။ စေတသာ၊ စိတ်ဖြင့်။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ ရမတိ၊ အလွန်မွေ့လျော်ရပေ၏။

---

၁ မဂ် ဖိုလ် နိဗ္ဗာန် ကိုးတန်သော လောကုတ္တရာတရားကို နာမကာယဖြင့် တွေ့ထိသောသူ, အာရုံအားဖြင့် မျက်မှောက်ပြုရသောသူ, သစ္စာလေးပါး ပိုင်းခြား ထိုးထွင်း၍ သိသောသူဟု ဆိုလိုသည်။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ များစွာသောသူတို့သည် သောတာပန်စသည်တို့ ဖြစ်ကြလေကုန်၏။

မဟာကပ္ပိနမထေရ်ဝတ္ထု ပြီး၏။

၅—ပဏ္ဍိတ သာမဏေဝတ္ထု

ဥဒကဉှိ နယန္တိ—အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌နေတော်မူစဉ် ပဏ္ဍိတသာမဏေကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

ကဿပဘုရားလက်ထက် နိဗ္ဗာန်ဆော် စာရင်းယူခြင်း

လွန်လေပြီးသောအခါ ကဿပမြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန္တာနှစ်သောင်းခြံရံတော်မူလျက် ဗာရာဏသီပြည်သို့ ကြွမြန်းတော်မူလေ၏ လူတို့သည် မိမိ၏အားအစွမ်းကိုမှတ်သား၍ ရှစ်ယောက်မျှကုန်သော သူတို့သည်ငှး ဆယ်ယောက်မျှကုန်သောသူတို့သည်ငှး တပေါင်းတည်းပြု၍ အာဂန္တုကအလှူ စသည်တို့ကို ပေးလှူကြလေကုန်၏ ထိုအခါ တနေ့သ၌ ကဿပမြတ်စွာဘုရားသည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသောအဆုံး၌—

၁ ဥပါသကာ ဒါယကာတို့ ဤလောက၌ အချို့သောသူသည် မိမိ၏ဥစ္စာကိုသာ လှူဒါန်းခြင်းငှါသင့်၏ သူတပါးကို တိုက်တွန်း ဆောက်တည်စေသဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်းဟု နှလုံးသွင်း၍ မိမိသာလျှင် အလှူပေးလှူ၏ သူတပါးကို မတိုက်တွန်း ထိုသူသည် ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်းသော ဘဝ၌ ဥစ္စာပြည့်စုံခြင်းကိုရ၏ အခြံအရံ ပြည့်စုံခြင်းကို မရ။

၂ အချို့သောသူသည် သူတပါးကို နှိုးဆော်တိုက်တွန်း၏ မိမိကားမလှူဒါန်း ထိုသူသည် ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်းသော ဘဝ၌ အခြံအရံ ပြည့်စုံခြင်းကိုရ၏ ဥစ္စာပြည့်စုံခြင်းကို မရ။

၃ အချို့သောသူသည် မိမိလည်းမပေးမလှူ သူတပါးကိုလည်းမနှိုးဆော် မတိုက်တွန်း ထိုသူသည် ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်းသော ဘဝ၌ ဥစ္စာပြည့်စုံခြင်းကို လည်း မရ အခြံအရံပြည့်စုံခြင်းကိုလည်း မရ စားကြွင်းစားဖြစ်၍သာ အသက် မွေးရ၏။

၄ အချို့သောသူသည် မိမိလည်းလှူဒါန်း၏ သူတပါးကိုလည်း နှိုးဆော် တိုက်တွန်း၏ ထိုသူသည် ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်းသော ဘဝ၌ ဥစ္စာပြည့်စုံခြင်းကို လည်းရ၏ အခြံအရံ ပြည့်စုံခြင်းကိုလည်းရ၏ဟု ဤသို့ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ တရားဟောကြားတော်မူလေ၏။

ထိုသို့ဟောကြားတော်မူသောတရားဒေသနာတော်ကိုကြားနာရလျှင် အနီး ၌ နေသော ပညာရှိယောကျ်ားတယောက်သည် ငါသည်ကား ယခုအခါ အကြောင် အခြင်းဖြင့် ပြုသည်ရှိသော် ဘောဂသမ္ပတ္တိ ပရိဝါရသမ္ပတ္တိအားဖြင့်နှစ်ပါးသော ပြည့်စုံခြင်းတို့သည် ဖြစ်လေကုန်လတ္တံ့ ထိုအခြင်းအရာဖြင့် ပြုပေအံ့ဟု ကြံစည် လေ၏ ထိုပညာရှိသောယောကျ်ားသည် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးဦးချပြီးလျှင် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသောမြတ်စွာဘုရား နက်ဖြန် တပည့်တော်၏ဆွမ်းကိုခံယူ တော်မူကြပါဘုရားဟု လျှောက်ကြားသဖြင့် အသင်အား အဘယ်မျှလောက် သော ရဟန်းတို့ဖြင့် အလိုရှိဘိသနည်းဟု မေးတော်မူလေ၏ ဘုန်းတော်ကြီး တော်မူသောမြတ်စွာဘုရား ရှင်တော်မြတ်ဘုရားတို့၏ အခြံအရံသည်အဘယ်မျှ အရေအတွက် ရှိပါသနည်းဘုရားဟု နားတော်လျှောက်လေသော် ရဟန်း နှစ် သောင်းရှိ၏ဟု မိန့်တော်မူလေ၏ မြတ်စွာဘုရား ထိုအလုံးစုံသော ရဟန်းတို့ နှင့်တကွ နက်ဖြန် တပည့်တော်၏ဆွမ်းကို ခံယူတော်မူကြပါဘုရားဟုပင့်ဘိတ် ပြန်သဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် သည်းခံတော်မူလေ၏ ထိုယောကျ်ားသည် ရွာ သို့ဝင်၍ အို မိခင်-ဘခင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် နက်ဖြန်အလို့ငှါ ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာအပေါင်းကို ပင့်ဘိတ်ခဲ့ပါ၏ အသင်တို့သည် အကြင်မျှလောက် သောရဟန်းတို့အား လှူဒါန်းခြင်းငှါ တတ်နိုင်ကုန်၏ ထိုမျှလောက်သော ရဟန်း တို့အား လှူဒါန်းကြပါကုန်လော့ဟု ဒပြောကြားကာ လှည့်လည်လတ်သည်ရှိသော် ထိုသူတို့သည် မိမိ၏အားအစွမ်းကို မှတ်သားလျက် ငါတို့သည်တကျိပ်မျှလောက် သော ရဟန်းတို့အား လှူဒါန်းကြပါကုန်အံ့ ငါတို့သည်နှစ်ကျိပ်, ငါတို့သည်တရာ

ငါတို့သည် ငါးရာသော ရဟန်းတော်တို့အား လှူဒါန်းကြပါကုန်အံ့ဟု ဝန်ခံပြော ဆိုသည်ရှိသော် အလုံးစုံသောသူတို့၏ စကားကို အစမှစ၍ ကမ္ပည်းစာ၌ ရေး မှတ်တင်ထားလေ၏။

မဟာဒုဂ် ရဟန်းတပါးအတွက် တာဝန်ခံခြင်း

ထိုအခါကာလ၌ ထိုဗာရာဏသီပြည်ဝယ် အလွန်ဆင်းရဲသည့် အဖြစ်ကြောင့် သာလျှင် မဟာဒုဂ်ဟူ၍ ထင်ရှားသော ယောကျ်ားတယောက်သည် ရှိလေ၏ ဆွမ်းဘိတ်မန်သော ယောကျ်ားသည် ထိုမဟာဒုဂ်ကိုလည်း မျက်မှောက်၌ နေ သည်ကိုမြင်ရသောကြောင့် အချင်းမဟာဒုဂ် ငါသည် နက်ဖြန်ကောင်းမှုအလို့ ငှါ ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာတော်ကို ပင့်ဘိတ်ခဲ့၏ နက်ဖြန် ပြည်သူ ပြည်သားတို့သည် အလှူဒါနကို ပေးလှူကြကုန်လတ္တံ့ အသင်သည် အဘယ်မျှ သောက်သော ရဟန်းတို့ကို ဆွမ်းကျွေးမည်နည်းဟု မေးလေ၏ အချင်း ငါ့အား ရဟန်းတို့ဖြင့် အဘယ်မှာအလိုရှိနိုင်အံ့နည်း ပစ္စည်းဥစ္စာ ချမ်းသာကြွယ်ဝကုန် သောသူတို့အားသာ ရဟန်းတို့ဖြင့် အလိုရှိနိုင်မည် အကျွန်ုပ်အားကား နက်ဖြန် ယာဂုကျိုစရာအလို့ငှါ ဆန် တစလယ် ကွမ်းစားတခုမျှလည်း မရှိခဲ့ အကျွန်ုပ် သည် အခစားပြု၍ အသက်မွေးရပါသည် အကျွန်ုပ်အား ရဟန်းတို့ဖြင့် အဘယ် မှာ အလိုရှိနိုင်ပါအံ့နည်းဟု ပြောဆိုလေ၏။

[သူတပါးတို့ကို တိုက်တွန်း နှိုးဆော်တတ်သော နိဗ္ဗာန်ဆော်မည်သည် လိမ္မာထက်မြက်ခြင်း ရှိသင့်၏။]

ထို့ကြောင့် ဂုဏ်နှိုးဆော်သော ယောကျ်ားသည် မဟာဒုဂ်က မရှိဟုပြောဆို သော်လည်း ဆိတ်ဆိတ်မနေမူ၍ မဟာဒုဂ်အနီးသို့ လာရောက်ပြီးလျှင် အချင်း မဟာဒုဂ် ဤဗာရာဏသီမြို့ကြီး၌ ကောင်းမြတ်သော ဘောဇဉ်ကိုစား၍ သိမ် မွေ့သောအဝတ်ကိုဝတ်၍ အထူးထူးသော တန်းဆာတို့ဖြင့် တန်းဆာဆင်ယင် လျက် အသရေရှိသော အိပ်ရာ၌ အိပ်နေကုန်လျက် များစွာသောလူတို့သည် စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားစံစားကြကုန်၏ သင်သည်ကား တနေ့လုံး အခစား ပြုလုပ်လျက် ဝမ်းပြည့်လောက်ရုံမျှကိုလည်း မရချေ ဤသို့ပင်ဖြစ်သော်လည်း ဩော်—ငါသည် ရှေးအခါကာလ၌ ကုသိုလ်ကောင်းမှု မပြုမိဘူးသောကြောင့်

တစုံတခုကိုမျှ မရပါချေတကားဟူ၍ သိပါ၏လောဟု မေးလျှင် အရှင်သိပါ၏ဟုပြန်ကြားသဖြင့် ထိုသို့သိပါလျက် အဘဲ့ကြောင့် ယခုအခါ ကုသိုလ်ကောင်းမှု မပြုဘဲနေသနည်း အသင်သည် ပျိုနု၏ ခွန်အားဗလနှင့်ပြည့်စုံ၏ အသင်သည် အခစားအမှုကို ပြုပြီး၍သော်လည်း အစွမ်းသတ္တိရှိသည်အလျောက် အလှူလှူခြင်း ငှါမသင့်ပါသလောဟု ဟောပြောလေ၏။

မဟာဒုဂ်သည် ထိုပညာရှိယောကျ်ား ပြောကြားစဉ်ပင် ထိတ်လန့်ခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ အကျွန်ုပ်အတွက်လည်း ရဟန်းတပါးကို ကမ္ပည်းစာ၌ ရေးတင်မှတ်သားပါလော့ တစုံတခုသော အခစားအမှုကိုပြုလုပ်ရန်ရဟန်းတပါးအား ဆွမ်းလှူဒါန်းပါတော့အံ့ဟု ပြောဆိုဝန်ခံလိုက်လေ၏ ထိုပညာရှိ နိဗ္ဗာန်ဆော် ယောကျ်ားသည်လည်း ရဟန်းတော်တပါးအတွက် စာရင်း၌ရေးမှတ်တင်ထားသဖြင့်အဘယ်ပြုအံ့နည်း ကိစ္စတစုံတခုမရှိတန်ရာဟုစာရင်း၌မတင်ထားမိဘဲရှိလေ၏ မဟာဒုဂ်သည်လည်း အိမ်သို့သွားရောက်၍ မယားကို ချစ်နှမ ပြည်သူပြည်သားတို့သည် နက်ဖြန် သံဃာတော်အား ဆွမ်းကျွေးခြင်းကို ပြုကြကုန်လတ္တံ့ ငါ့ကိုလည်းနှိုးဆော်တိုက်တွန်းသော ယောကျ်ားသည် ရဟန်းတပါးအား ဆွမ်းလှူလော့ဟု နှိုးဆော်တိုက်တွန်းအပ်သောကြောင့် ငါတို့သည်လည်း နက်ဖြန်ရဟန်းတပါးအား ဆွမ်းလှူဒါန်းကြကုန်အံ့ဟု ပြောကြားလေ၏ ထိုအခါ မဟာဒုဂ်၏ မယားက ငါတို့ကား ဆင်းရဲမွဲချာလှသည်ဖြစ်လျက် အဘဲ့ကြောင့် မောင်ဝန်ခံခဲ့သနည်းဟု မဆိုတဲ့မူ၍သာလျှင် အမောင် အမောင်သည် ကောင်းမြတ်သော အမှုကို ပြုအပ်ပေ၏ ငါတို့သည် ရှေးရှေးသောဘဝ၌လည်း တစုံတခုကိုမျှမပေးလှူခဲ့ခြင်းကြောင့် ဤယခုအခါ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသောသူတို့ ဖြစ်ကြရကုန်၏ ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံးတို့သည်လည်း အခစားအမှုပြုလုပ်၍ ရဟန်းတော်တပါးအား ဆွမ်းလှူအံ့ဟုဆိုပြီးလျှင် နှစ်ဦးကုန်သော ဇနီးခင်ပွန်းတို့သည် အိမ်မှထွက်၍ အခစားအမှု ပြုလုပ်ရာအရပ်သို့ သွားကြလေကုန်၏။

မဟာဒုဂ် လင်မယား ထင်းပေါက် ဆန်ဖွပ်ကြခြင်း

သူဌေးကြီးတဦးသည် ထိုမဟာဒုဂ်ကိုမြင်လျှင် အချင်းမဟာဒုဂ်အခစားအမှုကို ပြုလုပ်အံ့လောဟု မေးသဖြင့် အရှင်သူဌေးမင်း ပြုလုပ်ပါမည်ဟု ဝန်ခံလေ၏ အဘယ်အမှုကိုပြုလတ္တံ့နည်းဟု မေးပြန်သော် အရှင်သူဌေးမင်းတို့ပြုလိုသောအမှု

ကိုပြုလုပ်ပါမည်ဟုဆိုလေ၏ ထိုသို့ဖြစ်မူငါတို့သည်နက်ဖြန်နှစ်ရာသုံးရာမျှလောက် ကုန်သောရဟန်းတို့ကို ဆွမ်းကျွေးကုန်အံ့ လာလော့ ထင်းတို့ကိုပေါက်ခွဲလော့ဟု ၁ပဲခွပ်-ပေါက်ဆိန်ကို ထုတ်ဆောင်၍ ပေးစေလေ၏ မဟာဒုဂ်သည် မြဲမြံစွာ ခါးတောင်းကျိုက်ဖွဲ့သဖြင့် လွန်စွာအားထုတ်ခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ ပဲခွပ်လည်းဖြစ်ပေါက်ဆိန်လည်းဖြစ်သော ပဲခွပ်ပေါက်ဆိန်ကို ကိုင်ယူကာ ထင်းတို့ကိုခွဲလေ၏ ထိုအခါ မဟာဒုဂ်ကို သူဌေးကြီးသည် အချင်းမဟာဒုဂ် သင်သည် ယနေ့ အလွန်လျှင် အားထုတ်ခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ အမှုကိစ္စကို ပြုလေဘိ၏ အကြောင်းကား အသို့ရှိသနည်းဟု မေးမြန်းသဖြင့် အရှင်သူဌေးမင်း အကျွန်ုပ်သည် နက်ဖြန် ရဟန်းတော်တပါးကို ဆွမ်းလုပ်ကျွေးလိုပါသည် ဤသည်လျှင် အကြောင်းပါတည်းဟု ဆိုလေ၏ ထိုစကားကို ကြားလျှင် သူဌေးကြီးသည် ကြည်လင်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ကြံဆင်ခြင်သည်မှာ ဩော်-အံ့ဘွယ်ရှိလေစွတကား ဤသူသည် ပြုနိုင်ခဲသော အမှုကို ပြုဘိ၏ ငါသည် လူဆင်းရဲတယောက်ဟု ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းသို့မရောက်မူ၍ အခစားအမှုပြုလုပ်လျက် ရဟန်းတပါးကို ဆွမ်းလုပ်ကျွေးလိုပါသည်ဟု ပြောဆိုဝန်ခံဘိသည်ဟု ကြံဆင်ခြင်၏ သူဌေးကတော်သည်လည်း ထိုမဟာဒုဂ်၏ မယားကိုမြင်သဖြင့် အမိ အဘယ်အမှုကို ပြုလတ္တံ့နည်းဟု မေးသည်ရှိသော် အရှင်မ အရှင်မတို့သည် အကြင်အမှုကို ပြုလိုကြကုန်၏ ထိုအမှုကို ပြုပါမည်ဟု ပြောဆိုလတ်သော် မောင်း တင်းကုပ်သို့ ဝင်စေ၍ ၂မန်း-ကျည်ပွေ့စသည်တို့ကို ပေးစေလေ၏ ထိုမဟာဒုဂ်၏ မယားသည် ကခုန်သည့်အသွင် ရွှင်လန်း နှစ်သက်စွာ စပါးကို ထောင်းလည်းထောင်း၏ ပြာလည်းပြာ၏။

ထိုအခါ မဟာဒုဂ်မယားကို သူဌေးကတော်က အမိ အသင်သည် အလွန်လျှင် ရွှင်လန်းနှစ်သက်စွာ အမှုကိုပြုလုပ်ဘိ၏ အမိအား အကြောင်း အသို့ရှိသနည်းဟု မေး၏ အရှင်မ ဤသို့ အခစားအမှုပြုလုပ်၍ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း ရဟန်းတော် တပါးကို ဆွမ်းလုပ်ကျွေးလိုကြပါကုန်သည်ဟု ပြောဆိုလေ၏ ထိုစကားကို ကြားလျှင် သူဌေးကတော်ကြီးသည်လည်း ဩော်-အံ့ဘွယ် ရှိလေစွတကား ဤမိန်းမသည် ပြုနိုင်ခဲသော အမှုကိုပြုဘိ၏ဟု ကြည်လင်နှစ်သက်ခြင်းဖြစ်လေ၏

၁ အပေါက်နှစ်ခု ကန့်လန့်ကြက်ခြေသဏ္ဌာန်ရှိသည်ဖြစ်၍ တပေါက်မှအရိုးတပ်လျှင် ပဲခွပ်ဖြစ်၏ အခြားတပေါက်မှ အရိုးတပ်လျှင် ပေါက်ဆိန်ဖြစ်၏။

၂ မန်းဟူသည် ရှေးပေါ်ရာကာစကားဖြစ်သည် စကောပင်တည်း။

သူဌေးကြီးသည် မဟာဒုဂ်အား ထင်းတို့ကို ခွဲပြီးသောအခါ ဤသည်ကား သင့်လုပ်ခတည်းဟု သလေးဆန် လေးစလယ် ကွမ်းစားတို့ကို ပေးစေပြီးလျှင် ဤသည်ကား သင့်အား နှစ်သက်၍ ပေးသောဆုတည်းဟု တပါးလည်းဖြစ်ကုန်သော ဆန် လေးစလယ် ကွမ်းစားတို့ကို ပေးစေပြန်လေ၏ မဟာဒုဂ်သည် အိမ်သို့သွား၍ မယားကို ပြောဆိုသည်မှာ ငါသည် အခစားအမှုပြုသဖြင့် သလေးဆန်ကိုရအပ်၏ ဤဆန်သည် ကျွေးမွေးရန် ဆွမ်းရိက္ခာဖြစ်ပေလတ္တံ့၊ အသင်ရခဲ့သော အခဖြင့် နို့ဓမ်း ဆီ ငြုတ်ဇသော ဘဏ္ဍာတို့ကို ဝယ်ချေလော့ဟု ပြောဆိုလေ၏ သူဌေးကတော်ကြီးသည်လည်း တဖန် ထိုမဟာဒုဂ် မယားအား ထောပတ်တအိုးကိုငင်း နို့ဓမ်းအိုးကိုငင်း ငြုတ်စသော ဘဏ္ဍာကိုငင်း စင်ကြယ်သန့်ရှင်းသော သလေးဆန် တစလယ် ကွမ်းစားကိုငင်း ပေးစေလေ၏ ဤသို့သော အခြင်းအရာဖြင့် ဇနီး ခင်ပွန်း နှစ်ဦးတို့အား ရအပ်သောဆန်တို့သည်ကား [၁]ငါးကွမ်းစားတို့ ဖြစ်ကုန်၏ ထိုဇနီး ခင်ပွန်း နှစ်ဦးတို့သည် ငါတို့သည် လှူဘွယ်ဝတ္ထုကို ရအပ်ပေပြီဟု နှစ်သက်ရွှင်လန်းကုန်သည်ဖြစ်၍ စောစောကပင် ထကြလေကုန်၏။

ဆွမ်းကျွေးရန် ငါးကြင်းလေးကောင်တံငါသည် ကပေးခြင်း

မယားဖြစ်သူက မဟာဒုဂ်ကို အမောင်သွား၍ ဟင်းရွက်ကို ရှာဖွေကာ ယူဆောင်ခဲ့ပါလော့ဟု ဆို၏ မဟာဒုဂ်သည် အိမ်ဈေး၌ ဟင်းရွက်ကို မရသောကြောင့် မြစ်ဆိပ်ကမ်းနားသို့ သွားရောက်သဖြင့် ယနေ့ [၂]အရှင်မြတ်တို့အား ဆွမ်းဘောဇဉ်ကို လှူဒါန်းခြင်းငှါ ရပေလတ္တံ့ဟု အလွန်ရွှင်လန်းသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ သီချင်းကို သီဆိုလျက် ဟင်းရွက်ကို ရွေးချယ်ဆွတ်ခူးနေဆဲ ပိုက်ကွန်ကြီးကို ပစ်ချ၍ တည်နေသော တံငါသည်သည် မဟာဒုဂ်၏အသံ ဖြစ်တန်ရာ၏ဟုကြံ၍ မဟာဒုဂ်ကိုခေါ်ပြီးလျှင် အသင်သည် အလွန်လျှင်ရွှင်လန်းနှစ်သက်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ သီချင်းကိုသီဘိ၏ အကြောင်းအသို့ရှိသနည်းဟု မေးလေ၏ အချင်း ဟင်းရွက်တို့ကို ရွေးချယ်ဆွတ်ခူးနေပါသည်ဟု ဆိုသော် ဟင်းရွက်ဖြင့် အဘယ်အမှုကို ပြုလတ္တံ့နည်းဟု မေးပြန်လေ၏ ရဟန်းတော်တပါးကို

---

၁ အခစားအမှုလုပ်ခ သက်သက်ရသော ဆန်တို့ကား နှစ်ဒွေးပေါင်း ငါးကွမ်းစားဖြစ်၏၊ ဆုအဖြစ်ဖြင့် ပေးသောဆန် အလွတ်ဖိုလို။

၂ အလေးအမြတ်ပြုသဖြင့် ရဟန်းတော်တပါးတည်းကိုပင် အရှင်မြတ်တို့ဟု အများကို သုံးသကဲ့သို့ သုံးခြင်းဖြစ်၏။

ဆွမ်းလုပ်ကျွေးအံ့ဟု ဆိုသော် ဩော်—အံ့ဘွယ်ရှိစွ သင့်ဟင်းရွက်ကို အဘယ် ရဟန်းသည် ချမ်းချမ်းသာသာ ဘုဉ်းပေးနိုင်ပါလတ္တံ့နည်းဟု ဆိုလေ၏ အချင်း အသို့ပြုနိုင်ပါအံ့နည်း မိမိရအပ်သော ဟင်းရွက်ဖြင့်ပင် ကျွေးမွေးပေတော့အံ့ဟု ဆိုသော် ထိုသို့ဖြစ်မူ လာလော့ဟုဆိုလေ၏ အချင်း အဘယ်ကိုပြုရမည်နည်းဟု ဆိုလတ်သော် ဤငါးတို့ကိုယူ၍ တမတ်ဘိုးတို့ကိုငှင်း ငါးမူးဘိုးတို့ကိုငှင်းတကျပ် ဘိုးတို့ကိုငှင်း ပေါင်းစုဖွဲ့ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်လေလော့ဟု ဆိုလေ၏ မဟာဒုဂ်လည်း တံငါသည်ဆိုသောအတိုင်း ပြုလုပ်လေ၏ ဖွဲ့တိုင်းဖွဲ့တိုင်းသော ငါးတို့ကို ပြည်သူ ပြည်သားတို့သည် ပင့်ဘိတ်အပ် ပင့်ဘိတ်အပ်ကုန်သော ရဟန်းတို့အလို့ငှါ ဆောင်ယူကြကုန်၏ ထိုမဟာဒုဂ်သည် ငါးအတွဲအဖွဲ့တို့ကိုပြုလုပ်စဉ်ပင် ဆွမ်းခံ သွားချိန်သည် ရောက်လေ၏ မဟာဒုဂ်သည် အခါကိုမှတ်သား၍ အချင်း ငါသည်သွားတော့အံ့ ဤအခါသည် ရဟန်းတော်တို့၏ ကြွလာအံ့သောအခါ တည်း ဟုဆို၏ တစုံတခုသော ငါးအတွဲသည် ရှိလေသေးသလောဟု မေးလတ် သော် အချင်း တခုမျှမရှိ အလုံးစုံသော ငါးအတွဲတို့သည်ကုန်လေပြီဟု ဆိုလေ သဖြင့် ထိုသို့ဖြစ်မူ ငါသည် မိမိ၏အလို့ငှါသဲ၌မြှုပ်၍ ငါးကြင်းလေးကောင်တို့ ကိုထားအပ်ကုန်၏ ရဟန်းသံဃာတော်ကို အကယ်၍ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးလိုမူကား ဤငါးကြင်းတို့ကို ယူ၍သွားလေလော့ဟု ဆိုပြီးလျှင် ထိုငါးတို့ကို မဟာဒုဂ် အား ပေးလိုက်လေ၏။

ဘုရားနှင့်သံဃာတော်တို့ မဟာဒုဂ်ကို ကြည့်ရှုခြင်း

ထိုနေ့၌ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်စောစောအခါ လောကကိုကြည့်ရှုတော် မူသည်ရှိသော် မဟာဒုဂ်ကို ကိုယ်တော်မြတ်၏ ဉာဏ်တော် ကွန်ယက်အတွင်းသို့ ဝင်လာသည်ကို မြင်တော်မူရ၍ အသို့ဖြစ်လတ္တံ့နည်းဟု ဆင်ခြင်တော်မူသည် ရှိသော် မဟာဒုဂ်သည် ရဟန်းတပါးကို ဆွမ်းလုပ်ကျွေးအံ့ဟု မယားနှင့်တကွ ယမန်နေ့က အခစားအမှု ပြုလုပ်လေ၏ အဘယ်ရဟန်းကို ရလတ္တံ့နည်းဟု ကြံဆင်ခြင်တော် မူပြန်သည်ရှိသော် လူတို့သည် စာရင်း၌ တင်ထားပြီးသော အမှတ်သညာဖြင့် ရဟန်းတို့ကိုပင့်၍ မိမိအိမ်တို့၌ နေစေကြကုန်လတ္တံ့ မဟာဒုဂ် သည် ငါဘုရားကိုဖယ်ထား၍ တပါးသောရဟန်းတို့ကို မရဘဲရှိလတ္တံ့ဟုဆင်ခြင် တော်မူမိလေ၏ ဘုရားတို့မည်သည် ဆင်းရဲပင်ပန်းလှသောသူတို့၌ အစဉ်သနား

ခြင်းကို ပြုတော်မူကြကုန်သတတ် ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်စောစောကလျှင် ကိုယ်လက်သုတ်သင်ခြင်းကို ပြုတော်မူ၍ မဟာဒုဂ်ကို ချီးမြှောက်အံ့ဟု အောက်မေ့ဆင်ခြင်တော်မူလျက် [၁] ဂန္ဓကုဋိတိုက်သို့ ကြွဝင်၍ သီတင်းသုံးထိုင်နေတော်မူလေ၏ မဟာဒုဂ်သည်လည်း ငါးကြင်းတို့ကို ယူဆောင်၍အိမ်သို့ဝင်သည်ရှိသော် သိကြားမင်း၏ [၂] ပဏ္ဍုကမ္ဗလာ ကျောက်နေရာသည်ပူသော အခြင်းအရာကိုပြု၏ သိကြားမင်းသည်လည်း အကြောင်းကား အသို့ပေနည်းဟု ကြည့်ရှုလတ်သည်ရှိသော် ယမန်နေ့က မဟာဒုဂ်သည် ရဟန်းသံဃာတော်တပါးအား ဆွမ်းလုပ်ကျွေးအံ့ဟု မိမိမယားနှင့်တကွ အခစားအမှုကို ပြုလေ၏ အဘယ်ရဟန်းကို ရလတ္တံ့နည်းဟု ဆင်ခြင်ပြန်သောအခါ ထိုမဟာဒုဂ်အတွက် တပါးသောရဟန်းသည် မရှိ မြတ်စွာဘုရားသည် မဟာဒုဂ်အား ချီးမြှောက်ခြင်းကိုပြုအံ့ဟု ဂန္ဓကုဋိတိုက်၌ သီတင်းသုံးနေထိုင်တော်မူ၏။

မဟာဒုဂ်သည် မြတ်စွာဘုရားအလို့ငှါ မိမိအားသာ သုံးဆောင်ခြင်းငှါထိုက်သော ယာဂုဆွမ်းကိုရှင်း ဟင်းရွက်ဟင်းလျာကိုရှင်းစီမံ၍ မြတ်စွာဘုရားအား ပေးလှူလေရာ၏ ငါသည် မဟာဒုဂ်၏အိမ်သို့ သွား၍ ထမင်းချက်အမှုကို ပြုလုပ်ရမူကား ကောင်းလေစွဟု ကြံပြီးလျှင် ထိုသိကြားမင်းသည် မထင်ရှားသော အသွင်ဖြင့် ထိုမဟာဒုဂ်၏ အိမ်အနီးအပါးသို့ သွား၍ တစုံတယောက်သောသူအား အခဖြင့် ငှါးရမ်း၍ပြုဘွယ်ကိစ္စ တစုံတခုသည် ရှိပါသလောဟု မေးမြန်းလေ၏ မဟာဒုဂ်သည် ထိုသူကိုမြင်လျှင် အဘယ်သို့သော အမှုကို ပြုလတ္တံ့နည်းဟုမေးလေ၏ အရှင် ငါသည် အလုံးစုံသော အတတ်ကိုတတ်၏ မသိသော အတတ်မည်သည်မရှိ ယာဂုထမင်း စသည်တို့ကိုလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ချက်ပြုတ်ခြင်းငှါ တတ်သိနားလည်၏ဆိုသော် အချင်း ငါတို့ကား အသင်၏ ပြုလုပ်သော အမှုကိစ္စဖြင့် အလိုရှိပါကုန်၏ သို့ရာတွင် အသင်အား ပေးကမ်းဘွယ် တစုံတခုသော အခကို မမြင်ဟုဆို၏ သင့်အား ပြုလုပ်ဘွယ် အဘယ်အမှု ရှိသနည်းဟု မေးပြန်သော် ရဟန်းတော်တပါးအား ဆွမ်းလှူဒါန်းလို၏ ထိုရဟန်းအလို့ငှါ

---

၁ ဂန္ဓ ကုဋိ၊ နံ့သာ အမွှေးအကြိုင်ဖြင့် ထုံအပ်သော ဘုရားရှင်သီတင်းသုံးရာ ကျောင်းဆောင်။

၂ ဖြော့တော့နီမြန်းသော အဆင်းရှိသော ကျောက်ဖျာဖြစ်၍ ဖြူမြသော အခြင်းအရာအမြဲရှိသောကြောင့် မြကျောက်ဖျာဟူ၍လည်း စပ်ဆိုကြ၏ မြစိမ်းကျောက်မျိုးမဟုတ်။

ယာဂု ဆွမ်းစီရင်ခြင်းကို အလိုရှိပါ၏ဟုဆို၏ ရဟန်းသံဃာတော်အား အကယ်၍ ဆွမ်းလှူလိုသည်ဖြစ်အံ့ ငါ့အား အဘိုးအခဖြင့် အလိုမရှိ ငါ့အား ကုသိုလ် ကောင်းမှုသည် မသင့်လျော်ပါသလောဟု ဆိုလတ်သော် အချင်း ထိုသို့ဖြစ်မူ ကောင်းလှပါပြီ ချက်ပြုတ် စီမံပါလော့ဟု ပြောဆိုတိုက်တွန်းလေ၏။

မဟာဒုဂ်သံဃာမရ၍ ကျောင်းတော်သို့သွားခြင်း

သိကြားမင်းသည် မဟာဒုဂ်၏အိမ်သို့ဝင်၍ ဆီ ဆန် စသည်တို့ကို ဆောင်ယူ စေပြီးလျှင် အချင်းမဟာဒုဂ် သွားချေ မိမိအားရောက်သော ရဟန်းတော်ကို ပင့်ဆောင်လေလော့ဟုဆို၍ မဟာဒုဂ်ကို လွှတ်လိုက်လေ၏ အလှူဝတ်ကို ပြုစု စီမံသော စာရင်းကိုင် ယောကျ်ားသည်လည်း ကမ္ပည်းစာ၌ ရေးသား တင်ထား သော အမှတ်ဖြင့်သာလျှင် ထိုထိုသူတို့၏ အိမ်တို့ဘို့ ရဟန်းတို့ကို ပို့လိုက်လေ၏ မဟာဒုဂ်သည် စာရင်းကိုင်ယောကျ်ား၏ အထံသို့သွား၍ အကျွန်ုပ်အား ရောက်သော ရဟန်းတော်ကို ပေးတော်မူပါလော့ဟု တောင်းဆိုလေ၏ ထိုစာရင်း ကိုင် ယောကျ်ားသည် ထိုခဏ၌ သတိရ၍ ငါကား သင့်အတွက် ရဟန်းကို သတိ မေ့လျော့ခဲ့လေပြီဟု ဆိုလတ်သော် မဟာဒုဂ်သည် ထက်လှစွာသော လှံမဖြင့် ရင်ဝကို ထိုးဆွပုတ်ခတ်ဘိသကဲ့သို့ အချင်း နိဗ္ဗာန်ဆော်ယောကျ်ား အဘဲ့ကြောင့် အကျွန်ုပ်ကို ဖျက်ဆီးနှိပ်စက်ပါသနည်း အသင်သည် ယမန်နေ့က အကျွန်ုပ်ကို နှိုးဆော်တိုက်တွန်းခြင်းကြောင့် မယားနှင့်တကွ တနေ့ပတ်လုံး အခစားအမှု ပြုလုပ်၍ ယနေ့ နံနက်စောစောကပင်လျှင် ဟင်းရွက်အလို့ငှါ မြစ်ကမ်းနား၌ ရှာ ဖွေ လှည့်လည်၍ လာခဲ့ပါသည် အကျွန်ုပ်အား ရဟန်းတော်တပါးကို ပေးသနား တော်မူပါခင်ဗျားဟု လက်မြှောက်ကာ ငိုကြွေးရှာလေ၏ လူတို့လည်း စည်းဝေး ကုန်လျက် မဟာဒုဂ် ဤသို့ ငိုကြွေးရခြင်းကား အကြောင်းအသို့နည်းဟု မေး လေကုန်၏ မဟာဒုဂ်သည် ထိုအကြောင်းကို ပြောကြားလေ၏ ထိုလူတို့သည် အလှူဝတ်ကို စီစဉ်သော စာရင်းကိုင်ယောကျ်ားကို အချင်း အသင်သည် ဤ မဟာဒုဂ်ကို အခစားအမှုပြုလုပ်၍ ရဟန်းတော်တပါးအား ဆွမ်းကို လှူဒါန်းပါ လော့ဟု နှိုးဆော်တိုက်တွန်းသော ဟူသည် မှန်သလောဟု မေးကုန်လတ်သော် အရှင်တို့ နှိုးဆော်မိသည် မှန်ပါပေ၏ဟု ဆိုလျှင် အကြင် အသင်သည် ဤမျှ လောက်သော ရဟန်းတို့ကို စီရင်နိုင်လျက် ဤမဟာဒုဂ်အား ရဟန်းတပါးကိုမျှ

မပေးနိုင် ထိုအသင်သည် ငန်လေးသော အမှုကို ပြုအပ်ဘိလေတော့၏ဟု ဆိုကြလေကုန်၏။

စာရင်းကိုင်သော ယောကျ်ားလည်း ထိုသူတို့၏စကားဖြင့် မျက်နှာ မသာသည်ဖြစ်၍ မဟာဒုဂ်ကို ဤသို့ဆို၏ အချင်းမဟာဒုဂ် ငါ့ကို မဖျက်ဆီးပါလင့် ငါကား သင်တယောက်၏အကြောင်းကြောင့် ကြီးစွာသော ပင်ပန်းခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့ရပါပြီ လူတို့သည်လည်း စာရင်း၌ တင်ပြီးသော နည်းအားဖြင့် မိမိမိမိအား ရောက်သောရဟန်းတို့ကို ပင့်ဆောင်ကြချေကုန်ပြီ မိမိ၏အိမ်၌ ထိုင်နေသီတင်းသုံးပြီးသော ရဟန်းတို့ကို ထုတ်ဆောင်၍ ပေးသောသူမည်သည် မရှိ မြတ်စွာဘုရားသည်ကား [၁]မျက်နှာတော်သစ်၍ ဂန္ဓကုဋိ၌သာလျှင် သီတင်းသုံးနေထိုင်တော်မူ၏ မင်း, အိမ်ရှေ့မင်း, စစ်သူကြီးစသော သူတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ဂန္ဓကုဋိမှ ထွက်တော်မူခြင်းကို ကြည့်ရှုငံ့လင့်ကုန်လျက် မြတ်စွာဘုရား၏ သပိတ်တော်ကို ယူ၍ သွားကုန်အံ့ဟု ဆိုင်းငံ့နေကြကုန်၏ ဘုရားရှင်တို့မည်သည်ကား ဆင်းရဲသောသူကို အစဉ်သနားတော်မူကြကုန်၏ အသင်သည် ကျောင်းတော်သို့သွား၍ ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ဘုရားတပည့်တော်သည် အလွန်အမင်း ဆင်းရဲသောသူ ဖြစ်ပါသည် တပည့်တော်အား ချီးမြှောက်ခြင်းကိုပြုတော်မူပါဘုရားဟု လျှောက်ကြား၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလေလော့ အသင်အား အကယ်၍ ကုသိုလ်ကံရှိသည်ဖြစ်အံ့ မချွတ်ကေန် ရပေလတ္တံ့ဟု ပြောဆို၍ စေလွှတ်လိုက်၏ မဟာဒုဂ်သည် ကျောင်းတော် သွားလေ၏။

မဟာဒုဂ် ဘုရားသပိတ်တော် ရလာခြင်း

ထိုအခါ မဟာဒုဂ်ကို တပါးသောနေ့၌ ကျောင်းတွင်စာကြွင်းစား၏အဖြစ်ဖြင့် မြင်အပ်ဘူးသောကြောင့် မင်း အိမ်ရှေ့မင်းစသော သူတို့က အချင်းမဟာဒုဂ် ယခုအခါဆွမ်းဘုဉ်းပေးသော အချိန်အခါမဟုတ်သေး အဘဲ့ကြောင့်အသင်လာဘိသနည်းဟုပြောဆိုကြကုန်၏ မဟာဒုဂ်လည်းသခင်ယခုအခါဆွမ်းဘုဉ်းပေးသောအချိန်အခါမဟုတ်သေးဟုသိပါ၏သို့သော်လည်း မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုးခြင်း

---

၁ မျက်နှာတော်သစ်ဘွယ် မြူအညစ်အခ်ကြေးမည်သည်မရှိ သော်လည်း အေးသော အဓိုးအငွေ့ကို ယူလိုသောကြောင့်၎င်း, အလေ့ဇာချင့်ဝတ် မချွတ်စေလို သောကြောင့်၎င်း မျက်နှာတော်သစ်၏ဟူလို။

ငှါ ရောက်လာပါသည်ဟု ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သွား၍ ဂန္ဓကုဋီ တံခါးခုံ၌ ဦးခေါင်းကိုထားလျက် ငါးပါးသောတည်ခြင်းဖြင့် ရှိခိုးပြီးလျှင် ဘုန်းတော်ကြီး တော်မူသော သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရား ဤဗာရာဏသီပြည်ကြီး၌ဘုရားတပည့်တော် အောက်ဆင်းရဲပင်ပန်း နွမ်းပါးလွန်းသောသူမည်သည်မရှိပါဘုရား မြတ်စွာသခင် ဘုရားရှင်တို့သည် တပည့်တော်၏ ကိုးကွယ် မှီခိုရာဖြစ်တော်မူကြပါဘုရား တပည့် တော်အား သင်္ဂြိုဟ်ချီးမြှင့်ခြင်းကို ပြုတော်မူကြပါဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ ၏ ကဿပမြတ်စွာ စိန္တေယျသည် ဂန္ဓကုဋီတိုက် တံခါးကို ဖွင့်လှစ်တော်မူ၍ သပိတ်တော်ကို ထုတ်ဆောင်တော်မူပြီးလျှင် မဟာဒုဂ်၏လက်၌ထားတော်မူလေ ၏ မဟာဒုဂ်သည် စကြဝတေးမင်း၏ အသရေကိုရဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏ မင်း အိမ်ရှေ့မင်းစသောသူတို့သည် အချင်းချင်းမျက်နှာတို့ကို ကြည့်ကြကုန်၏ မြတ် စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင် ပေးသနားတော်မူအပ်သော သပိတ်တော်ကို တစုံ တယောက်သောသူသည် အစိုးတရ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းယူငင်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သောသူ မည်သည်မရှိ ယင်းသို့မရှိသော်လည်း အချင်းမဟာဒုဂ် ငါတို့အားသပိတ်တော် ကိုပေးလော့ သင့်အား ဤမျှလောက်သော အသပြာကိုပေးကုန်အံ့ သင်သည် ဆင်းရဲလှ၏ ပစ္စည်းဥစ္စာကိုသာ ယူလေလော့ သင့်အားသပိတ်တော်ဖြင့်အဘယ် အကျိုးရှိအံ့နည်းဟု ဤသို့ကား ပြောဆိုကြလေကုန်၏။

မဟာဒုဂ်သည်လည်း အကျွန်ုပ်သည် တစုံတယောက်သောသူအား ပေးလိမ့် မည်မဟုတ် အကျွန်ုပ်အား ဥစ္စာဖြင့်အလိုမရှိ မြတ်စွာဘုရားကိုသာ ဆွမ်းလုပ် ကျွေးပါအံ့ဟု ပြန်ပြောလေ၏ ကြွင်းကျန်သောလူတို့သည် မဟာဒုဂ်ကိုတောင်း၍ သပိတ်တော်ကို မရသောကြောင့် ပြန်လည်ဆုတ်နစ်ကြကုန်၏ ပြည့်ရှင်မင်း သည်ကား မဟာဒုဂ်သည် ဥစ္စာဖြင့်ဖြားယောင်းဖြောင်းဖျသော်လည်း မြတ်စွာ ဘုရား၏ သပိတ်တော်ကိုမပေး မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင် သနားတော်မူအပ် သော သပိတ်တော်ဖြစ်၍ တစုံတယောက်သောသူ အတင်းယူခြင်းငှါလည်းမစွမ်း နိုင် ဤမဟာဒုဂ်၏လှူဘွယ်ဝတ္ထုမည်သည် အဘယ်မျှရှိသည်ဖြစ်လတ္တံ့နည်း မဟာ ဒုဂ်သည် လှူဘွယ်ဝတ္ထုကို လှူပြီးသောအခါ မြတ်စွာဘုရားကိုပင့်၍ နန်းတော်သို့ ပင့်ဆောင်ပြီးလျှင် ငါ၏ ကောင်းစွာစီရင်အပ်သော အာဟာရကို ပေးလှူပေအံ့ဟု ကြံလျက် မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူတကွသာ လိုက်ပါသွားလေ၏။ သိကြား နတ်

(၈) ၁၄၂-၃၉

မင်းသည်လည်း ယာဂုခဲဘွယ် ဆွမ်း ဟင်းရွက်ဟင်း စသည်တို့ကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ စီမံပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအလို့ငှါ ထိုင်နေသီတင်းသုံးခြင်းငှါ ထိုက်သောနေရာကို ခင်း၍နေလေ၏။

မဟာဒုဂ် အိမ်၌ ကဿပဘုရားအား မင်းကြီးလျှောက်ကြားပုံ

မဟာဒုဂ်သည် မြတ်စွာဘုရားကိုပင့်ဆောင်၍ ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ကြွဝင်တော်မူပါဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ၏။

[မဟာဒုဂ်၏နေရာအိမ်သည် နိမ့်သည်ဖြစ်၍ မညွတ်မကိုင်းဘဲဝင်ခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း မြတ်စွာဘုရားတို့မည်သည်လည်း ဝင်တော်မူသည်ရှိသော် ညွတ်ကိုင်း၍ ဝင်တော်မမူကြကုန် အိမ်သို့ ဝင်တော်မူသောအခါ မဟာပထဝီမြေကြီးသည်မူလည်း အောက်သို့နိမ့်ဝင်ရ၏ အိမ်သည်မူလည်း အထက်သို့ မြင့်တက်ရ၏ ဤသည်ကား ဘုရားရှင်တို့၏ ကောင်းစွာလှူဒါန်းအပ်သော အလှူဒါန၏အကျိုးတည်း တဖန်ထွက်၍ကြွသွားတော်မူသောအခါ၌ အလုံးစုံသည် ပကတိအတိုင်းသာလျှင်ဖြစ်၏။]

ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ရပ်တော်မူလျက် သာလျှင် မဟာဒုဂ်၏ အိမ်သို့ ကြွဝင်တော်မူ၍ သိကြားမင်းခင်းထားအပ်သောနေရာ၌ ထိုင်နေ သီတင်းသုံးတော်မူလေ၏ မြတ်စွာဘုရား ထိုင်နေ သီတင်းသုံးတော်မူသည်ရှိသော် ဗာရာဏသီပြည့်ရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ဤသို့ဆို၏ အချင်းမဟာဒုဂ် သင်သည် ငါတို့ တောင်းကြကုန်သော်လည်း ဘုရား၏ သပိတ်တော်ကို မပေး ငါတို့သည် ရှေးဦးစွာ ကြည့်ရှုလိုကုန်၏ အသင်သည် မြတ်စွာဘုရားအား အဘယ်သို့သော ပူဇော်သက္ကာရကို ပြုဘိသနည်းဟုဆိုသတ်သော် ထိုအခါ မင်းကြီးအား သိကြားမင်းသည် ယာဂုခဲဘွယ် စသည်တို့ကို ဖွင့်လှစ်ကာပြလေ၏ ယာဂုခဲဘွယ် စသည်တို့၏ တကြိုင်ကြိုင်လှိုင်သော အနံ့သည် တပြည်လုံးကို လွှမ်းမိုး၍ တည်လေ၏ မင်းကြီးသည် ယာဂုစသည်တို့ကို ကြည့်ရှုပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ဤသို့နားတော်လျှောက်လေ၏ ဘုန်းတော် ကြီးတော်မူသောမြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်သည် မဟာဒုဂ်၏ လှူဘွယ်ဝတ္ထုကား အဘယ်မျှလောက် ဖြစ်လတ္တံ့နည်း ဤမဟာဒုဂ်

သည် လှူဘွယ်ဝတ္ထုကို ပေးလှူပြီးသည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားကို နန်းတော်သို့ ဆောင်၍ မိမိအလိုင့ါ စီရင်အပ်သော အာဟာရကို ပေးလှူအံ့ဟု ကြံ၍ လာခဲ့ ပါသည်ဘုရား တပည့်တော်သည် ဤသို့သဘောရှိသော အာဟာရကို ရှေးအခါ မမြင်အပ်စဘူးပါ ဤအရပ်၌ တပည့်တော် နေသည်ရှိသော် မဟာဒုဂ်သည် ပင်ပန်းရာ၏ တပည့်တော် သွားပါဦးမည်ဘုရားဟု လျှောက်ကြား၍ မြတ်စွာ ဘုရားကို ရှိခိုး၍ ဖဲသွားလေ၏ သိကြားမင်းသည်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို ယာဂု စသည်တို့ကို လှူဒါန်းသဖြင့် ရှိသေစွာ လုပ်ကျွေး ပြုစုလေ၏ မြတ်စွာဘုရား သည်လည်း ဆွမ်းစားခြင်းကို ပြုပြီးသည်ရှိသော် အနုမောဒနာပြု၍ နေရာမှ ထတော်မူပြီးလျှင် ဖဲကြွတော်မူလေ၏ သိကြားမင်းသည် မဟာဒုဂ်အား အမှတ် သညာကိုပေးသဖြင့် မဟာဒုဂ်လည်း သပိတ်တော်ကိုယူ၍ မြတ်စွာဘုရားကို လိုက်ပို့လေ၏။

ရတနာမိုးရွာ၍ မဟာဒုဂ် သူဌေးကြီးဖြစ်ခြင်း

သိကြားမင်းသည် နတ်ပြည်သို့ ပြန်လည်လေသောအခါ မဟာဒုဂ်၏ အိမ် တံခါး၌ရပ်လျက် ကောင်းကင်သို့ကြည့်ရှုလေ၏ ထိုခဏ၌သာလျှင် ကောင်းကင်မှ ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့်ပြီးသော မိုးကြီးကိုရွာချ၍ မဟာဒုဂ်၏အိမ်၌ ခပ်သိမ်း သော အိုးတို့ကို ပြည့်စေပြီးလျှင် တအိမ်လုံးကို ပြည့်စေလေ၏ ထိုမဟာဒုဂ်၏ အိမ်၌ နေရာကွက်လပ်မရှိလေပြီ မဟာဒုဂ်၏မယားသည် သားငယ်တို့ကို လက်ဆွဲ ၍ထုတ်ဆောင်လျက် အိမ်အပ၌ ရပ်နေလေ၏ မဟာဒုဂ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို လိုက်ပို့၍ ပြန်လာသောအခါ သားငယ်တို့ကို အိမ်ပြင်ပ၌ တွေ့မြင်ရလျှင် ဤကား အကြောင်းအသို့နည်းဟု မေး၏ အမောင် ကျွန်မတို့၏အိမ် တအိမ်လုံးသည် ရတနာ ခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် ပြည့်သည်ဖြစ်၍ ဝင်ခြင်းငှါ နေရာကွက်လပ် မရှိပါဟု ပြောလေ၏ မဟာဒုဂ်သည် ယနေ့ပင်လျှင် ငါ့အား အလှူဒါနသည် အကျိုးပေး လေပြီဟု ဆင်ခြင်အောက်မေ့လျက် မင်း၏ကြီး၏ အထံသို့ သွားရောက်၍ ရှိခိုးကာ ရပ်တည်လေ၏ အဘဲ့ကြောင့် လာသနည်းဟု မေးတော်မူသောအခါ မဟာဒုဂ် သည် အရှင်မင်းမြတ် အရှင့်ကျွန်တော်မျိုး၏ အိမ်သည် ရတနာ ခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် ပြည့်နေပါပြီ ထိုဥစ္စာကို ယူတော်မူကြပါဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ၏ မင်း ကြီးသည် ယြေ-အံ့ဘွယ်ရှိလေစွ ဘုရားရှင်တို့အား ပေးလှူအပ်သော ဒါနသည်

ယနေ့ပင်လျှင် အပြီးအဆုံးသို့ ရောက်ချေပြီဟု ကြံစည်အောက်မေ့၍ ထိုမဟာဒုဂ်ကို အဘယ်ဝတ္ထုကိုရခြင်းငှါ သင့်သနည်းဟု မိန့်ဆိုလေ၏။

အရှင်မင်းမြတ် ဥစ္စာပစ္စည်းကို ဆောင်ယူ သယ်ပိုးခြင်းငှါ လှည်းအစီးတထောင် ရခြင်းငှါ သင့်ပါသည် ဘုရားဟု လျှောက်တင်သော် မင်းကြီးသည် လှည်းအစီးတထောင်ကို စေလွှတ်၍ ဥစ္စာကို ဆောင်ယူစေပြီးလျှင် မင်းယင်ပြင်၌ ပေါင်းစုပုံထားစေလေ၏ ထန်းတဆင့် အတိုင်းအရှည် မြင့်သော ရတနာအစုအပုံသည် ဖြစ်လေ၏ မင်းကြီးသည် ပြည်သူ ပြည်သားတို့ကို စည်းဝေး စေပြီးလျှင် ဤပြည်၌ တစုံတယောက်သောသူအား ဤမျှလောက်သောဥစ္စာ ရှိလေသလောဟု မေးလေ၏ အရှင်မင်းမြတ် မရှိပါဟု လျှောက်ကြားကုန်သည်ရှိသော် ဤသို့ ပစ္စည်းဥစ္စာ များစွာကြွယ်ဝချမ်းသာလှသော သူအား အသို့ပြုခြင်းငှါ သင့်သနည်းဟု မေးပြန်လေ၏ အရှင်မင်းမြတ် သူဌေးအရာကို ပေးခြင်းငှါ သင့်ပါသည်ဟု လျှောက်တင်ကြသောကြောင့် မဟာဒုဂ်အား များစွာသော ပူဇော်သက္ကာရကိုပြု၍ သူဌေးကြီးအရာကို ပေးသနားတော်မူလေ၏ ထို့နောက် မဟာဒုဂ်အား ရှေးအခါ တဦးသောသူဌေး၏ နေဘူးသောအိမ်နေရာကို ညွှန်ကြားလျက် ဤအရပ်၌ ပေါက်ရောက်ကုန်သော ချုံတို့ကို ခုတ်ထွင်ဖယ်ရှားစေ၍ အိမ်ကို ဆောက်လုပ်စေပြီးလျှင် နေထိုင်လေလော့ဟု အမိန့်ချမှတ်တော်မူလေ၏ မဟာဒုဂ်၏ ထိုနေရာအရပ်ကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းသဖြင့် အညီအညွတ်ပြု၍ မြေတူးအပ်သည်ရှိသော် အချင်းချင်းထိ၍တည်နေသော ရွှေအိုးတို့သည် ပေါ်ပေါက်လာကုန်၏ မဟာဒုဂ်သည် မင်းကြီးအား လျှောက်ကြားလတ်သည် ရှိသော် အသင်၏ကောင်းမှုကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာကုန်၏ အသင်သည်သာ ယူလေလော့ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၏ မဟာဒုဂ်လည်း အိမ်ကို ဆောက်လုပ်စေပြီးလျှင် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာတော်အပေါင်းအား အလှူကြီးကို ပေးလှူလေ၏ ထိုမှနောက်၌လည်း အသက်ရှည်သမျှကာလပတ်လုံးတည်နေလျက် ကောင်းမှုတို့ကိုပြုရသဖြင့် အသက်၏အဆုံး၌ နတ်ပြည်၌ဖြစ်လေ၏။

ယခုဘုရားလက်ထက် အမျိုးသား ပဏ္ဍိတဖြစ်လာခြင်း

မဟာဒုဂ်သည် နှစ်ဆူသောဘုရားရှင်တို့၏ တခုသောအကြားပတ်လုံး နတ်စည်းစိမ်ကို အစဉ်ခံစားပြီးလျှင် ဤငါတို့ဘုရား ထင်ရှားပွင့်လင်း ထွန်းဝင်း

တောက်ပသောအခါ ထိုနတ်ပြည်မှ စုတေ့မနေသေခဲ့လေ၍ သာဝတ္ထိပြည်၌ အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်၏ အလုပ်အကျွေး အမျိုးအိမ်တွင် သူဌေးသမီးဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေစွဲယူလေ၏ ထိုအခါ သူဌေးသမီး၏ မိခင်ဘခင်တို့သည် ကိုယ်ဝန်တည်သည့်အဖြစ်ကိုသိ၍ ကိုယ်ဝန်အစောင့်အရှောက်ကို ပေးကြလေကုန်၏ ထိုသတို့သမီးအား တပါးသောအခါ ဤသို့သဘောရှိသောချင်ခြင်းသည်ဖြစ်လေ၏ ငါသည်တရားစစ်သူကြီးဖြစ်တော်မူသော အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်ကို အစပြု၍ ငါးရာသောရဟန်းတော်တို့အား ငါးကြင်းသားဟင်း အရသာဖြင့် အလှူကိုပေးလှူပြီးလျှင် ဖန်ရည်စွန်းသောအဝတ်ကို ဝတ်လျက် နေရာအစွန်၌နေပြီးမှ ရဟန်းတော်တို့၏ စားကြွင်းထမင်းကို စားရပါမူကား ကောင်းလေစွဟု ချင်ခြင်းဖြစ်လေ၏ ထိုသူဌေးသမီးသည် မိခင်ဘခင်တို့အား ပြောကြားပြီးလျှင် ချင်ခြင်းဖြစ်သောအတိုင်း ပြုသည်ရှိသော် ချင်ခြင်းသည် ငြိမ်းပျောက်လေ၏ ထို့နောက်သူဌေးသမီးအလို့ငှါ ပြုအပ်ကုန်သော ချင်ခြင်းငြိမ်းအောင်ပြုသည်မှတပါး [၁] ခုနစ်ပါးသောမင်္ဂလာတို့၌လည်း ငါးကြင်းသားဟင်း အရသာဖြင့်သာလျှင် အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်အမှူးရှိကုန်သောငါးရာသောရဟန်းတော်တို့ကိုဆွမ်းကျွေးကြလေကုန်၏။

[အလုံးစုံသည် တိဿ-သတို့သား၏ဝတ္ထု၌ ဆိုခဲ့အပ်ပြီးသော နည်းဖြင့်သာလျှင် သိအပ်၏ အထူးကား—ဤသတို့သားအား မဟာဒုဂ်ဖြစ်သောအခါ ပေးလှူအပ်သော ငါးကြင်းသားဟင်းအရသာ အလှူ၏သာလျှင်အကျိုးဆက်တည်း။]

ထိုသူငယ်ကို အမည်မှည့်အံ့သောနေ့၌ကား အရှင်ဘုရား အရှင်မြတ်တို့၏ ကျေးကျွန်ဖြစ်သော သူငယ်အား သိက္ခာပုဒ်တို့ကို ပေးသနားတော်မူကြပါ ဘုရားဟု မိခင်က လျှောက်ကြားလတ်သည်ရှိသော် မထေရ်သည် ဤသူငယ်ကား အဘယ်အမည်ရှိသနည်းဟု မေးတော်မူလေ၏ အရှင်ဘုရား ဤသူငယ်သည် ဝမ်း၌ပဋိသန္ဓေတည်နေသောအခါမှစ၍ ဤအိမ်၌ ထုံအ, ဖျင်းနုံ, ထိုင်းမှိုင်းကုန်သော သူတို့သော်လည်း ပညာရှိဖြစ်ကြကုန်ပါ၏ ထို့ကြောင့် တပည့်တော်မ၏သားအား ပဏ္ဍိတ-ဟူသော အမည်သည်သာလျှင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည် ဘုရားဟု

---

၁ ချင်ခြင်းငြိမ်းပြီးနောက် မပွားဓိ။ ၁ ကြိုးကြာ ကြိုးကြားပြုအပ်သောမင်္ဂလာ။ ၂ သားဘွားမင်္ဂလာ။ ၃ အမည်မှည့်မင်္ဂလာ။ ၄ အစာခွန့်မင်္ဂလာ။ ၅ နားသမင်္ဂလာ။ ၆ အဝတ်ဆီး မင်္ဂလာ။ ၇ ဥဒ္ဒေါင်ထုံးမင်္ဂလာ။

လျှောက်ကြား၏ အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်သည်လည်း သိက္ခာပုဒ်တို့ကို ပေးသနားတော်မူလေ၏ ထိုသူငယ်ဖွားမြင်သောနေ့မှ စ၍ ငါ့သား၏ အလိုဆန္ဒအဇ္ဈာသယကို ငါမဖျက်ဆီးအံ့ဟု မိခင်အား စိတ်အကြံသည် ဖြစ်လေ၏။

မဟာဒုက္ခတဖြစ်လဲ့ မောင်ပဏ္ဍိတ ရှင်ပြုခြင်း

သူငယ်သည် ခုနစ်နှစ်သားအရွယ်ရှိသောအခါ မိခင်ကို - မိခင် ကျွန်တော်သည် အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်၏ အထံ၌ ရှင်သာမဏေပြုပါရစေဟုခွင့်တောင်းလေ၏ ချစ်သား ကောင်းလှပေပြီ ငါမိခင်သည် ချစ်သား၏အလိုဆန္ဒ အဇ္ဈာသယကို မဖျက်ဆီးပေအံ့ဟူ၍ စိတ်အကြံကို ဖြစ်စေဘူးပြီဟု ပြောဆိုပြီးလျှင် အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်ကို ပင့်ဘိတ်သဖြင့် ဆွမ်းကျွေး၍ အရှင်ဘုရား အရှင်မြတ်တို့၏ ကျေးကျွန်ဖြစ်သော ဤသူငယ်သည် ရှင်သာမဏေပြုခြင်းငှါ အလိုရှိပါသည် တပည့်တော်မသည် ညချမ်းသောအခါ၌ ဤသူငယ်ကို ကျောင်းသို့ ပို့ဆောင်ပါမည်ဘုရားဟု လျှောက်ကြားပြီးလျှင် မထေရ်ကိုလွှတ်လိုက်၍ ဆွေမျိုးတို့ကို စည်းဝေးစေလျက် ငါ၏သားအား လူအဖြစ်၌ ပြုစုထိုက်သော အလုံးစုံသော ပူဇော်သက္ကာရကို ယနေ့ပင်လျှင် ပြုတော့အံ့ဟု များစွာသော ပူဇော်သက္ကာရကို ပြုစေ၍ သူငယ်ကိုဆောင်ယူလျက် ကျောင်းတော်သို့ သွားပြီးလျှင် အရှင်ဘုရား ဤသူငယ်ကို ရှင်သာမဏေ ပြုပေးတော်မူပါဘုရားဟု တောင်းပန်လျက် မထေရ်အား အပ်နှံလေ၏။

မထေရ်သည်လည်း ရဟန်းအဖြစ်၌ ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာ ကျင့်ရသည့် အဖြစ်ကို ပြောကြားလျှင် အရှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် အရှင်ဘုရားတို့၏ အဆုံးအမပေးတော်မူသမျှကို လိုက်နာကျင့်ကြံပါမည်ဘုရားဟု လျှောက်ကြားသည်ရှိသော် ထိုသို့ဖြစ်မူ လာလော့ဟု ခေါ်ပြီးလျှင် ဆံပင်တို့ကို ရေဖြင့်ဆွတ်၍ တစပဉ္စက ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဟောကြားလျက် ရှင်သာမဏေ-ပြုပေးလေ၏ ထိုပဏ္ဍိတ သာမဏေ၏ မိခင် ဘခင်တို့သည်လည်း ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ကျောင်း၌သာ နေကုန်လျက် ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာတော် အပေါင်းအား ငါးကြင်းသားဟင်းအရသာ အလှူဒါနကိုသာ ပေးလှူ၍ ခုနစ်ရက်မြောက်ရောက်သောနေ့ ညချမ်းသောအခါ အိမ်သို့ ပြန်သွားကြလေကုန်၏ အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်သည်လည်း ရှစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ရွာတွင်းသို့ ဆွမ်းခံကြွဝင်တော် မူသည်ရှိသော် ထို

သာမဏေကိုခေါ်၍ ကြွသွားတော်မူ၏ ရဟန်းသံဃာအပေါင်းနှင့် အတူတကွ ကြွသွားတော်မမူ အဘယ့်ကြောင့် အတူတကွ မကြွသနည်းဟူမူကား ထိုသာမဏေငယ်၏ သက်န်းဝတ်ခြင်း သပိတ်ကိုင်ခြင်းတို့သည်ငင်း ဣရိယာပုထ်၌ ကြည်ညိုဘွယ် ဆောင်နိုင်ခြင်းသည်ငင်း ရှေးဦးစွာ မဖြစ်သေး တနည်း အကြောင်းမှာ ကျောင်း၌ အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်အား ပြုအပ်သော ဝတ်သည်ရှိ၏ မထေရ်ကြီးတပါးပင်ဖြစ်သော်လည်း ရဟန်းသံဃာ ရွာတွင်းသို့ ကြွဝင်လတ်သည်ရှိသော် ကျောင်းအလုံးကို လှည့်ပတ်လျက် တံမြက်မလှည်းသော အရပ်ကို တံမြက်လှည်း၍ ရေမရှိသောအိုးတို့၌ သောက်ရေ သုံးဆောင်ရေ ထည့်လောင်း၍ မကောင်းသဖြင့် ခင်းထားအပ်သော ညောင်စောင်း အင်းပျဉ်စသည်တို့ကို သိုမှီးသိမ်းဆည်းပြီးမှ နောက်၌ ရွာသို့ ကြွဝင်တော်မူလေ၏ အကြောင်း ကားနည်းကား သာသနာတော်မှအပဖြစ်သော တိတ္ထိတို့သည် အချည်းနှီးသော ကျောင်းသို့ ဝင်ရောက်ပြီးလျှင် ရဟန်းကြီး ဂေါတမ၏ တပည့်သားတို့၏ နေရာအရပ်တို့ကို ကြည့်ရှုကြစမ်းပါဦးဟု ရှုံ့ချပြောဆိုခြင်းငှါ မရကြပါစေလင့်ဟု ဆင်ခြင်၍ ကျောင်းအလုံးကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပြီးမှ နောက်၌ရွာသို့ ကြွဝင်တော်မူ၏ ထို့ကြောင့် ထိုနေ့၌လည်း သာမဏေကို သပိတ်သက်န်းကို ယူစေတော်မူ၍ နေမြင့်မှ ဆွမ်းအလို့ငှါ ကြွဝင်တော်မူလေသတည်း။

ရေမြောင်းစသည် မြင်ရာ ကိုရင်ပဏ္ဍိတာ ဆင်ခြင်ပုံ

ပဏ္ဍိတသာမဏေငယ်သည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာနှင့် အတူတကွ ကြွသွားလတ်သည်ရှိသော် ခရီးအကြား၌ မြောင်းကိုမြင်ရလျှင် အရှင်ဘုရား ဤသည်ကား အဘယ်အမည် ရှိပါသနည်းဘုရားဟု မေးလျှောက်လေ၏ သာမဏေ မြောင်းမည်၏ဟု မိန့်တော်မူလျှင် ဤမြောင်းဖြင့် အဘယ်ကိုပြုကြပါကုန်သနည်းဘုရားဟု မေးပြန်လေ၏ ထိုမှ-ဤမှ-ရေကို ဆောင်၍ မိမိ၏ လယ်လုပ်ခြင်းအမှုကို ပြုကြကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူသော် အရှင်ဘုရား ရေအား စိတ်ရှိပါသလောဘုရားဟု လျှောက်ပြန်လေ၏ ငါ့ရှင်သာမဏေ ရေအား စိတ်မရှိဟု မိန့်တော်မူလေသော် အရှင်ဘုရား ဤသို့သဘောရှိသော စိတ်မှကင်းသော ရေကို မိမိ၏လိုရာ အရပ်သို့ ရောက်အောင် ဆောင်နိုင် ကြပါကုန်သလော ဘုရားဟု မေးလျှောက်ပြန်လေ၏ ဆောင်နိုင်သည်မှန်၏ ငါ့ရှင်ဟု မထေရ်မိန့်ဆိုလတ်သော် သာမဏေသည် ဤသို့

ကြံဆင်ခြင်၏ ဤသို့သဘောရှိသော စိတ်မရှိသော ရေကို မိမိ၏ အလိုရှိရာ အလိုရှိရာအရပ်သို့ ဆောင်လျက် လယ်လုပ်ခြင်းစသော အမှုကို အကယ်၍ပြုလုပ် နိုင်ကြကုန်သည်ဖြစ်အံ့ စိတ်ရှိသောသူတို့သည်လည်း စိတ်ကို မိမိ၏အလို နိုင်ငံသို့ လိုက်စေ၍ ရဟန်းတရားကို အားထုတ်ခြင်းငှါ အဘယ့်ကြောင့် မတတ်နိုင်ဘဲ ရှိကုန်အံ့နည်းဟု ကြံဆင်ခြင်လေ၏။

ထို့နောင် ထိုပဏ္ဍိတ သာမဏေငယ်သည် ရှေ့သို့ သွားပြန်လတ်သည်ရှိသော် လေးသမားသည် မြှားတံကို မီး၌ကင်၍ မျက်စိထောင့်စွန်းဖြင့် ကြည့်လျက် ဖြောင့်မတ်စွာ ပြုကြသည်တို့ကို မြင်ရပြန်လျှင် အရှင်ဘုရား ဤသူတို့ကား အဘယ်အမည်ရှိပါသနည်းဘုရားဟု မေးလျှောက်လေ၏ ငါ့ရှင်သာမဏေ လေး သမားတို့ မည်ကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူလတ်သော် ဤသူတို့သည် အဘယ်အမှုကို ပြုကြပါကုန်သနည်းဘုရားဟု မေးပြန်လေ၏ မီး၌ကင်၍ မြှားတန်ကို ဖြောင့်မတ် အောင် ပြုကြကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူလတ်သော် အရှင်ဘုရား ဤမြှားကား စိတ်ရှိ ပါသလောဘုရားဟု မေးလျှောက်ပြန်လေ၏ ငါ့ရှင်သာမဏေ ဤမြှားကား စိတ် မရှိဟု မိန့်ဆိုလတ်သော် သာမဏေသည် ဤသို့ ကြံဆင်ခြင်၏ စိတ်မရှိသော မြှားတံကိုယူ၍ မီး၌ကင်လျက် ဖြောင့်မတ်အောင် အကယ်၍ ပြုလုပ်နိုင်ကြ ကုန် သည်ဖြစ်အံ့ စိတ်ရှိသော သူသည်လည်း မိမိ၏စိတ်ကို မိမိအလိုသို့ လိုက်စေ၍ ရဟန်းတရားကို အားထုတ်ခြင်းငှါ အဘယ့်ကြောင့် မတတ်နိုင်ဘဲ ရှိကုန်အံ့နည်းဟု ကြံဆင်ခြင်ပြန်လေ၏ ထို့နောင် ထိုပဏ္ဍိတ သာမဏေငယ်သည် ရှေ့သို့သွားပြန် လတ်သည်ရှိသော် သစ်တို့ကို အကန့်အကွပ်, ပုန်တောင်းချက်မ စသည်တို့ကို ရွေကြသည်တို့ကို မြင်ရပြန်လျှင် အရှင်ဘုရား ဤသူတို့ကား အဘယ်အမည် ရှိပါသနည်းဘုရားဟု မေးလျှောက်လေ၏ ငါ့ရှင်သာမဏေ တစည်းသမား ပဲခွပ် သမားတို့မည်ကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူလတ်သော် ဤသူတို့သည် အဘယ်အမှုကို ပြုကြပါကုန်သနည်းဟုမေးလျှောက်ပြန်လေ၏ သစ်တို့ကိုယူ၍ ယှည်းယာဉ်စသည် တို့၏ ဘီးစသည်တို့ကို ပြုကြကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူလတ်သော် အရှင်ဘုရား ဤ သစ်တို့သည် စိတ်ရှိကြပါကုန်သလော ဘုရားဟု လျှောက်ပြန်လေ၏ ငါ့ရှင် သာမဏေ စိတ်မရှိဟု မိန့်တော်မူလတ်သော် ထိုအခါသာမဏေအား ဤသို့သော စိတ်အကြံ ဖြစ်လေ၏ စိတ်မရှိသော သစ်တုံးတို့ကိုယူ၍ လှည်းဘီး စက်ဝန်းစသည်

တို့ကို အကယ်၍ ပြုလုပ်နိုင်ကြကုန်သည်ဖြစ်အံ့ စိတ်ရှိသောသူတို့သည် မိမိ၏ စိတ်ကို မိမိအလိုသို့ လိုက်စေ၍ ရဟန်းတရားကို အားထုတ်ခြင်းငှါ အဘယ့်ကြောင့် မတတ်နိုင်ဘဲ ရှိကုန်အံ့နည်းဟု စိတ်အကြံ ဖြစ်ပြန်လေ၏။

တရားအားထုတ်သော ရှင်ပဏ္ဍိတအား သိကြားစောင့်ရှောက်ပုံ

သာမဏေသည် ဤအကြောင်းတို့ကို မြင်ရပြီးလျှင် အရှင်ဘုရား အရှင်ဘုရားတို့၏ သပိတ်သင်္ကန်းတို့ကို အရှင်ဘုရားတို့သည် အကယ်၍ ယူကုန်သည်ဖြစ်ငြားအံ့ တပည့်တော်သည် ပြန်လည်ဆုတ်နစ် လိုပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ၏ မထေရ်သည်လည်း ဤသာမဏေသည် ယခုပင်ရှင်ပြုသော သာမဏေငယ် ဖြစ်လျက် ငါ့နောက်သို့ အစဉ်အတိုင်း လိုက်နေစဉ် ဖြစ်လျက် ဤသို့ဆိုဘိ၏ဟု စိတ်ကို မဖြစ်စေမူ၍ သာမဏေ ယူဆောင်ခဲ့လေလော့ဟု ဆိုပြီးလျှင် မိမိ၏ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူတော်မူလေ၏ သာမဏေသည်လည်း ဥပဇ္ဈာယ်ကို ရှိခိုး၍ ပြန်နစ်သည်ရှိသော် အရှင်ဘုရား တပည့်တော်၏အလို့ငှါ ဆွမ်းအာဟာရကို ဆောင်ယူလာသည်ရှိသော် ငါးကြင်းသားဟင်း အရသာနှင့်သာလျှင် ဆောင်ယူတော်မူခဲ့ပါ ဘုရားဟု လျှောက်လေ၏ ငါ့ရှင်ပဏ္ဍိတ သာမဏေ အဘယ်သို့လျှင် ရနိုင်ပါအံ့နည်းဟု ဆိုလတ်သော် မိမိ၏ဘုန်းကံဖြင့် မရနိုင်လျှင် တပည့်တော်၏ ဘုန်းကံဖြင့် ရတော်မူကြပါကုန်လတ္တံ့ဟု လျှောက်လေ၏ မထေရ်သည်လည်း သာမဏေ ငယ်အား ကျောင်းပြင်ပ၌ နေရသည်ရှိသော် ဘေးရန်သော်လည်း ဖြစ်ရာ၏ဟု သံကောက် (သော့)ကို ပေးလိုက်၍ ငါနေသောတိုက်ခန်း တံခါးကိုဖွင့်ပြီးလျှင် အတွင်းသို့ဝင်၍ နေလေလော့ဟု မှာထားတော်မူလိုက်၏ သာမဏေလည်း မထေရ်မှာလိုက်တိုင်း အတွင်း၌နေ၍ မိမိ၏ ကရဇကာယ-ခန္ဓာကိုယ်၌ ဉာဏ်ကိုချသွင်းပြီးလျှင် အတ္တဘောကို သုံးသပ်ဂဏ်္ဍနေလေ၏ ထိုအခါ သာမဏေ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး အာနုဘော်ကြောင့် သိကြားမင်း၏နေရာသည် ပူသောအခြင်းအရာကို ပြလေ၏။

သိကြားမင်းသည် အကြောင်းကား အဘယ်သို့နည်းဟု ကြည့်ရှု ဆင်ခြင်လတ်သည်ရှိသော် ပဏ္ဍိတ သာမဏေသည် ဥပဇ္ဈာယ်အား သပိတ် သင်္ကန်းကို

(၁) ၁၄၂-၄၀

ပေးလိုက်၍ ရဟန်းတရားကို အားထုတ်အံ့ဟု ပြန်လာခဲ့လေ၏ ငါသိကြားမင်းသည်လည်း ထိုပဏ္ဍိတသာမဏေ ရှိရာသို့ သွားခြင်းငှါ သင့်၏ဟု ကြံ၍ စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းကြီး လေးယောက်တို့ကိုခေါ်ပြီးလျှင် ကျောင်း၏ ဥပစာရအနီးအနားဌ်နေကုန်သောငှက်တို့ကို ပျံသွားစေ၍ ထက်ဝန်းကျင်မှ အစောင့်အရှောက်ကို ယူကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူ၍ လနတ်သားကိုလည်း လဝန်းကိုဆွဲငင်၍ ဆီးတားထားလော့ နေနတ်သားကိုလည်း နေဝန်းကိုဆွဲငင်၍ ဆီးတားထားလော့ဟုဆိုပြီးမှ မိမိကိုယ်တိုင်သွား၍ တံခါးသံကောက်ကြိုး ဆွဲငင်ရာအရပ်၌ အစောင့်အရှောက်ကိုယူ၍ တည်နေလေ၏။

အောက်ဖိုလ်သုံးပါးရ၍ ဘုရားရှင်ကြွသွား စောင့်ရှောက်ပုံ

ကျောင်း၌ သစ်ရွက်လျှော်ကြွေ၍ ကျသော်လည်း ကျသံမမည် သာမဏေ၏စိတ်သည် မတုန်မလှုပ် တည်ကြည်လတ်သည်ဖြစ်သဖြင့် သာမဏေသည် ဆွမ်းမစားမီ အကြား၌သာလျှင် ကိုယ်ခန္ဓာ အတ္တဘောကို သုံးသပ်ဆင်ခြင်၍ ဖိုလ်သုံးပါးတို့သို့ ရောက်လေ၏ မထေရ်သည်လည်း သာမဏေယ်သည် ကျောင်း၌နေ၏ ထိုသာမဏေအား သုံးဆောင်ခြင်းငှါထိုက်သော ဆွမ်းဘောဇဉ်ကို အဘယ်မည်သောအမျိုးအိမ်၌ ရခြင်းငှါ တတ်နိုင်ကောင်းအံ့နည်းဟု အောက်မေ့လျက် ချစ်ခြင်း,မြတ်နိုးခြင်း, ရိုသေခြင်း ရှိသော တယောက်သောအလုပ်အကျွေး ဒါယကာ အိမ်သို့ကြွတော်မူလေ၏ထိုအလုပ်အကျွေး ဒါယကာအိမ်၌လည်း လူတို့သည် ထိုနေ့၌ ငါးကြင်းတို့ကိုရသဖြင့် မထေရ်မြတ်၏ကြွလာခြင်းကိုဆိုင်းငံ့မြော်လင့်ကာ နေကြကုန်၏ထိုဒါယကာတို့သည် ကြွလာတော်မူသောမထေရ်ကိုမြင်ရလျှင်အရှင်ဘုရား အရှင်ဘုရားတို့ ဤအိမ်သို့ကြွလာတော်မူခြင်းတို့ဖြင့် ကောင်းသောလာခြင်းကိုပြုတော်မူပေ၏ဟု လျှောက်၍ အိမ်တွင်းသို့ သွင်းပြီးလျှင် ယာဂု ခဲဘွယ်စသည်တို့ကိုလှူ၍ ငါးကြင်းသားဟင်းအရသာဖြင့် ထိုမထေရ်သပိတ်၌ ဘောဇဉ်ကို ပြည့်စေလျက် ဆွမ်းလှူဒါန်းကြလေကုန်၏ မထေရ်သည်လည်း ဆောင်ယူသွားအံ့သော အကြောင်းကိုပြလျှင် လူတို့သည်မြင်၍ အရှင်ဘုရားဘုဉ်းပေးတော်မူကြပါဘုရား ကျောင်းသို့ဆောင်ယူအပ်သော ဆွမ်းကိုလည်း ရပါလိမ့်မည်ဘုရားဟုလျှောက်ကုန်၍ မထေရ်ဆွမ်းဘုဉ်ပေးပြီးသောအခါ သပိတ်ကို ငါးကြင်းသား

ဟင်းအရသာရှိသော ဘောဇဉ်ဖြင့် ပြည့်စေ၍ လှူဒါန်းကြလေကုန်၏ မထေရ်သည်လည်း သာမဏေသည် ဆာလောင်မွတ်သိပ်တန်ပြီဟု လျင်မြန်စွာကြွသွားတော်မူလေ၏။

ဘုရားရှင်သည်လည်း ထိုနေ့စောစောကလျှင်ဆွမ်းဘုဉ်းပေး၍ ကျောင်းတော်သို့ ကြွသဖြင့် ဤသို့ဆင်ခြင်တော်မူ၏ ပဏ္ဍိတသာမဏေသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား သပိတ် သင်္ကန်းကိုပေး၍ ရဟန်းတရားကို အားထုတ်အံ့ဟု ပြန်လာ၏ ထိုသာမဏေအားရဟန်းကိစ္စအပြီးတိုင်အံ့လောဟုစူးစမ်းသည်ရှိသော် သုံးပါးသောဖိုလ်တို့သို့ ရောက်သည့်အဖြစ်ကို သိရပြီးလျှင် အရဟတ္တဖိုလ်၏ အကြောင်းဥပနိဿယရှိသလော မရှိသလောဟု ဆင်ခြင်ပြန်သည်ရှိသော် ရှိ၏ဟု မြင်တော်မူ၍ ဆွမ်းမစားမီသာလျှင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ခြင်းငှါ တတ်နိုင်အံ့လောမတတ်နိုင်အံ့လောဟု စူးစမ်းဆင်ခြင်ပြန်သည်ရှိသော် တတ်နိုင်လတ္တံ့ဟု သိမြင်တော်မူလေ၏ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့သောအကြံသည် ဖြစ်လေ၏ သာရိပုတြာသည် သာမဏေအလို့ငှါ ဆွမ်းကိုယူ၍ လျင်မြန်စွာလာ၏ သာမဏေအား ရဟန်းတရားပြီးဆုံးခြင်း အန္တရာယ်ကိုမူလည်း ပြုရာ၏တံခါးမုခ်၌ အစောင့်အရှောက်ကိုယူ၍ နေနှင့်အံ့ ထိုအခါသာရိပုတြာကိုပြဿနာ လေးပါးတို့ကို မေးပေအံ့ ထိုပြဿနာကို ဖြေဆိုအပ်သည်ရှိသော် သာမဏေသည် ပဋိသမ္ဘိဒါလေးပါးတို့နှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်လတ္တံ့ဟုအကြံဖြစ်တော်မူလေ၏ ထိုနောင်မှ ကြွသွားတော်မူ၍ တံခါးမုခ်၌ ရပ်တည်တော်မူပြီးလျှင် ရောက်လာသော အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်ကို ပြဿနာလေးပါးတို့ကို မေးတော်မူလေ၏ မေးတိုင်းမေးတိုင်းသော ပြဿနာကို ဖြေဆိုလေ၏။

ပြဿနာလေးပါး ဖြေဆိုခဲ့ ရဟန္တာ ဖြစ်ခြင်း

ထိုစကား၌ ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား အမေးအဖြေတည်း မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်ကို ဤသို့မေးမြန်းတော်မူသတတ်။

၁ ချစ်သားသာရိပုတြာ အဘယ်ကိုရလာသနည်းဟု မေးတော်မူ၏ ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား အာဟာရကို ရလာပါသည် ဘုရားဟု ဖြေဆို၏။

၂ ချစ်သား သာရိပုတြာ အာဟာရမည်သည် အဘယ်ကို ဆောင်တတ်သနည်းဟု မေးတော်မူ၏ မြတ်စွာဘုရား ဝေဒနာကို ဆောင်တတ်ပါသည် ဘုရားဟု ဖြေဆို၏။

၃ ချစ်သား သာရိပုတြာ ဝေဒနာသည် အဘယ်ကို ဆောင်တတ်သနည်းဟု မေးတော်မူ၏ မြတ်စွာဘုရား ရုပ်ကို ဆောင်တတ်ပါသည် ဘုရားဟု ဖြေဆို၏။

၄ ချစ်သား သာရိပုတြာ ရုပ်သည်ကား အဘယ်ကို ဆောင်တတ်သနည်းဟု မေးတော်မူ၏ မြတ်စွာဘုရား ဖဿကို ဆောင်တတ်ပါသည်ဘုရားဟု ဖြေဆို၏။

[ထိုစကား၌ ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား အဓိပ္ပါယ်တည်း မွတ်သိပ် ဆာလောင်သောသူသည် စားအပ်သောအစာ အာဟာရသည် ထိုသူအား မွတ်သိပ် ဆာလောင်ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်၍ သုခဝေဒနာကို ရွက်ဆောင်တတ်၏ အစာ အာဟာရကို သုံးဆောင်ခြင်းဖြင့် ချမ်းသာသောသူအား သုခဝေဒနာ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကိုယ်၌အဆင်း၏ ပြည့်စုံခြင်းသည်ဖြစ်၏ ဤသို့ဝေဒနာသည် ရုပ်ကိုရွက်ဆောင်၏ ချမ်းသာသော သူသည်ကား အာဟာရကြောင့်ဖြစ်သော ရုပ်၏အစွမ်းဖြင့်ဖြစ်သော ကိုယ်၏ချမ်းသာခြင်း စိတ်၏ချမ်းသာခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ ယခုအခါ ငါ့အား သက်သာခြင်း ဖြစ်၏ဟူ၍ အိပ်လျက်ငင်း ထိုင်လျက်ငင်း ကောင်းသောအတွေ့ကို ရ၏ ဤကား အဓိပ္ပါယ်တည်း။]

ဤသို့ ဤပြဿနာ လေးပါးတို့ကို ဖြေအပ်ကုန်ပြီးသည်ရှိသော် ပဏ္ဍိတသာမဏေသည် ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါးတို့နှင့်တကွ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူလေသတည်း။

နေလွှဲမှဆွမ်းစားသည်ဟု ကဲ့ရဲ့ကြခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း မထေရ်ကို ချစ်သား သာရိပုတြာ သွားတဲ့ချေလော့ သင်၏သာမဏေအား ဆွမ်းကိုပေးလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏ အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်သည်လည်း သွား၍ တံခါးကိုခေါက်လေ၏ သာမဏေသည် ထွက်လာ၍ မထေရ်၏လက်မှ သပိတ်ကို ယူလျက် တင့်အပ်သောအရပ်၌ ထားပြီးလျှင် ထန်းရွက်ယပ်ဖြင့် အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်ကို ယပ်လေခပ်လျက် နေလေ၏

ထိုအခါ သာမဏေကို မထေရ်သည် သာမဏေ ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စကို ပြုလော့ဟု ဆိုလေ၏ အရှင်ဘုရား အရှင်ဘုရားတို့ကား ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စ ပြုပါပြီလောဟု လျှောက်ပြန်သော် ငါသည် ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စကို ပြုအပ်ပြီ သင်သာပြုလော့ဟု ဆိုသောအခါ ခုနစ်နှစ်ရှိသော သူငယ်သည် ရှင်သာမဏေပြု၍ ရှစ်ရက်မြောက်သောနေ့ဝယ် ထိုခဏ၌ ပွင့်သစ်သော ပဒုမာကြာ ဥပ္ပလကြာနှင့်တူစွာ အရေဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်တော်မူသဖြင့် ပစ္စဝေက္ခဏာ ဆင်ခြင်သင့်သော အရာကို ပစ္စဝေက္ခဏာ ဆင်ခြင်ကာ နေလျက် ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စကို ပြုတော်မူ၏ ပဏ္ဍိတသာမဏေသည် သပိတ်ကိုဆေး၍ သိမ်းဆည်းပြီးသောအခါ လနတ်သားသည် လကိုလွှတ်လေ၏ နေနတ်သားသည်လည်း နေကိုလွှတ်လေ၏ စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းကြီး လေးယောက်တို့သည်လည်း အရပ်လေးမျက်နှာမှ အစောင့်အရှောက်ကို လွှတ်ကြလေကုန်၏ သိကြားနတ်မင်းသည်လည်း တံခါးကြိုးဆွဲရာ၌ အစောင့်အရှောက်ကို လွှတ်လေ၏ နေသည် မွန်းတည့်သော အရပ်ဌာနမှ လျှောကျ၍ သွားလေ၏ ရဟန်းတို့သည် အရိပ်ကား ပိုလွန်သော ပမာဏရှိပြီ နေသည်မွန်းတည့်ရာမှ လျှောကျ၍ သွားခဲ့ပြီ သာမဏေသည်လည်း ယခုပင်လျှင် ဆွမ်းစားပြီး၏ ဤသို့ဖြစ်ခြင်းကား အဘယ်နည်းဟု ကဲ့ရဲ့စကား ပြောကြားကြလေကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအကြောင်းကို သိတော်မူသဖြင့် ကြွလာတော်မူပြီးလျှင် ချစ်သားရဟန်းတို့ အဘယ်စကားကို ပြောဆိုကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူလေ၏ မြတ်စွာဘုရား ဤမည်သောအကြောင်းကို ပြောဆိုကြပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်ကြားလတ်သော် ချစ်သားရဟန်းတို့ ဩဘ်-ဟုတ်ပေ၏ ဘုန်းကံရှိသောသူ၏ ရဟန်းတရားကို အားထုတ်ကြိုးပမ်း စီးဖြန်းသောအခါ လနတ်သားသည်လည်း လဝန်းကိုဆွဲငင်၍ တားမြစ်ထား၏ နေနတ်သားသည်လည်း နေဝန်းကိုဆွဲငင်၍ တားမြစ်ထား၏ နတ်မင်းကြီး လေးယောက်တို့သည်လည်း ဇေတဝန်ကျောင်းတော်အနီး အရပ်လေးမျက်နှာ၌ အစောင့်အရှောက်ကို ယူကြလေကုန်၏ သိကြားနတ်မင်းသည်လည်း တံခါးကြိုးဆွဲရာ၌ အစောင့် အရှောက်ကို ယူလေ၏ ငါဘုရားသည်လည်း ငါကား သစ္စာလေးပါးသိသော ဘုရားဖြစ်၏ဟု ကြောင့်ကြမဲ့နေခြင်းငှါ မရဘဲကြွသွား၍ တံခါးမုခ်၌ ငါ၏ သားတော်အား

အစောင့်အရှောက်ကို ယူခဲ့ရလေပြီ ထိုသာမဏေသည် ရေဆောင်သမားတို့ ရေမြောင်းဖြင့်သာလျှင် ရေဆောင်ယူကြသည်တို့ကိုငှင်း မြှားသမားတို့ မြှားကို ဖြောင့်အောင် ပြုကြသည်တို့ကိုငှင်း တစည်းသမားတို့ သစ်တို့ကို ရွေကြသည်တို့ကိုငှင်း မြင်ရသဖြင့် ဤမျှလောက်သော အာရုံကိုယူပြီးလျှင် ပညာရှိသောသူတို့သည် မိမိကိုယ်ကိုဆုံးမလျက် အရဟတ္တဖိုလ်ကို ယူကြကုန်သည်သာလျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍အနုသန္ဓေစပ်၍တရားဟောကြားတော်မူလိုရကား ဤဂါထာကို မိန့်ဆိုတော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၈၀ ဥဒကဉှိ နယန္တိ နေတ္တိကာ၊ ဥသုကာရာ ဒမယန္တိ တေဇနံ။
ဒါရုံ ဒမယန္တိ တစ္ဆကာ၊ အတ္တာနံ ဒမယန္တိ ပဏ္ဍိတာ။

နေတ္တိကာ၊ ရေကိုဆောင်ယူတတ်ကုန်သော သူတို့သည်။ ဥဒကံ၊ ရေကို။ နယန္တိ၊မိမိတို့လိုရာအရပ်သို့ ဆောင်ကြကုန်၏။ဥသုကာရာ၊ လေးသမားတို့သည်။ တေဇနံ၊ မြှားကို။ ဒမယန္တိ၊ ဖြောင့်အောင်ပြုလုပ်ကြကုန်၏။ တစ္ဆကာ၊ တစည်းသမားတို့သည်။ ဒါရုံ၊သစ်တုံးကို။ဒမယန္တိ၊ မိမိတို့အလိုရှိတိုင်းအဖြောင့်အကောက်ပြုလုပ်ကြကုန်၏။ ပဏ္ဍိတာ။ ပညာရှိတို့သည်။ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ ဒမယန္တိ၊ မဂ် ဖိုလ်ရအောင် ဆုံးမကြကုန်၏။

ဒေသနာတော်၏အကျိုး

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ များစွာသော သူတို့သည် သောတာပတ္တိ ဖိုလ်စသည်တို့သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။

ပဏ္ဍိတသာမဏေဝတ္ထု ပြီး၏။

၆–လကုဏ္ဋကဘဒ္ဒိယမထေရ်ဝတ္ထု

သေလောယထာ–အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် ပုကွသောကြောင့် လကုဏ္ဋကဘဒ္ဒိယအမည်ရသော မထေရ်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

ရဟန္တာအား တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိကြောင်း

ပုထုဇဉ်ဖြစ်ကြကုန်သော သာမဏေ ပဥ္စင်းငယ် စသည်တို့သည် လကုဏ္ဍက ဘဒ္ဒိယ မထေရ်ကိုမြင်လျှင် ဦးခေါင်း၌ရင်း နားရွက်တို့၌ရင်း နှာခေါင်းတို့၌ရင်း ဆွဲငင်ကိုင်ယူကုန်လျက် အသို့နည်း ဘထွေးတော်မြတ်ဘုရား၏သာသနာတော်၌ ငြီးငွေ့ခြင်း မဖြစ်လေသလော အလွန်မွေ့လျော်ခြင်း ရှိပါလေသလောဟု ပြက်ရယ်စကား ပြောဆိုကြကုန်၏။

မထေရ်သည် ထိုသာမဏေ ရဟန်းငယ်တို့အပေါ်၌ အမျက်ထွက်တော်မမူ စိတ်ဖြင့် ပြစ်မှားခြင်း မျှကိုသော်လည်း ပြုတော်မမူ တရားသဘင်၌ ငါ့ရှင်တို့ ကြည့်ရှုကြကုန်လော့ လကုဏ္ဍက ဘဒ္ဒိယ မထေရ်ကိုမြင်လျှင် သာမဏေစသည်တို့သည် ဤသို့ ဤသို့ ညှဉ်းပန်းကြကုန်၏ မထေရ်သည် ထိုသာမဏေ ရဟန်းငယ်တို့အပေါ်၌ အမျက်လည်းထွက်တော်မမူ စိတ်ဖြင့် ပြစ်မှားခြင်း မျှကိုသော်လည်း မပြုပေဟု ဤသို့သောစကားကို ဖြစ်စေကြလေကုန်၏ မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွလာတော်မူ၍ ချစ်သားရဟန်းတို့ အဘယ်သို့သော စကားကို ပြောကြားကြကုန်သနည်းဟု မေးခြင်းကြောင့် မြတ်စွာဘုရား ဤမည်သော စကားကို ပြောဆိုကြပါသည် ဘုရားဟု နားတော် လျှောက်လတ်သည် ရှိသော် ချစ်သားရဟန်းတို့ အမျက်မထွက် စိတ်မဆိုးဟူသည် မှန်ပေ၏ ရဟန္တာတို့မည်သည်ကား အမျက်လည်းမထွက်ကုန် စိတ်ဖြင့်ပြစ်မှားခြင်းကိုလည်း မပြုကြကုန် ထိုစကားမှန်၏ ဤရဟန္တာတို့သည် တခဲနက်သော ကျောက်တောင်နှင့်တူကုန်၏ မတုန်မလှုပ်ကုန်ဟု မိန့်တော်မူ၍ အနုသန္ဓေစပ်လျက် တရားတော်ကိုဟောကြားတော်မူလိုရကား ဤဂါထာကို မိန့်တော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၈၁ သေလော ယထာ ဧကဃနော၊ ဝါတေန န သမီရတိ။
ဧဝံ နိန္ဒာ ပသံသာသု၊ နသမိဉ္ဇန္တိ ပဏ္ဍိတာ။

ဧကဃနော၊ တခဲနက်အခေါင်းမရှိသော။ သေလော၊ ကျောက်အတိပြီးသော တောင်သည်။ ဝါတေန၊ လေဖြင့်။ နသမီရတိယထာ၊ မတုန်မလှုပ်သကဲ့သို့။ ဧဝံ၊

ဤအတူ။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိတို့သည်။ နိန္ဒာပသံသာသု၊ [1]ကဲ့ရဲ့ခြင်း ချီးမွမ်းခြင်း တို့ကြောင့်။ နသမိဉ္ဇန္တိ၊ အမျက်ထွက်ခြင်း ဝမ်းမြောက်ခြင်း အစွမ်းဖြင့် မတုန် မလှုပ်ကြကုန်။

ဒေသနာတော်၏အကျိုး

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ များစွာသောသူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ် စသည်တို့သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။

လကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယ မထေရ်ဝတ္ထု ပြီး၏။

၇—ကာဏမာတာဝတ္ထု

ယထာပိရဟဒေါ အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရား သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် ကာဏာမည်သော သတို့သမီး၏ မိခင်ဖြစ်သော ကာဏမာတာ ဒါယိကာမကြီးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော် မူလေ၏။

[ဝတ္ထုကား ဝိနည်းပိဋကတ်၌ လာသည်သာလျှင်တည်း။]

ကာဏာသတို့သမီး နှလုံးမသာမယာ ဖြစ်ရခြင်း

ထိုအခါ ကာဏမာတာ ဒါယိကာမကြီးသည် လက်ချည်းစည်း ဖြစ်သော သမီးကို လင့်အိမ်သို့ပြန်လွှတ်ခြင်းငှါ မတတ်ကောင်းဟု ကြံ၍ သားလင် ခင်ပွန်းတို့ အလို့ငှါ မုံ့တို့ကို ကြော်လတ်စဉ် လေးကြိမ်တိုင်တိုင် ရဟန်းလေးပါးတို့အား လှူပြီး သောကာလ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဝတ္ထုကြောင့် [2]သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော် မူ၏ ကာဏာ၏ လင်ယောကျ်ားသည် တပါးသောမယားကို ဆောင်ယူသည်

၁ ဤ၌နေရာ၌ လောကဓံတရား နှစ်ပါးသာဆိုသော်လည်း လောကဓံတရား ရှစ်ပါးလုံး တို့၏ အစွမ်းဖြင့်လည်း ဤနည်းအတိုင်း သိအပ်၏။

၂ ကာဏာ၏ မိခင်ကား သောတာပန်ဖြစ်၍ မုံ့ကြော်စဉ် ဆွမ်းခံရဟန်း ဆွမ်းရပ်လာ သောအခါ မုံ့တသပိတ် လှူလိုက်သဖြင့် မုံ့ကုန်သွားခြင်းကြောင့် ကာဏာသည် ယောကျ်ားအိမ်သို့ မပြန်ဖြစ် ဤနည်းဖြင့် လေးကြိမ်ရှိသောအခါ ကာဏာပြန်လာခဲ့ သည်ဟု ယောကျ်ားက မယားတယောက် ယူလိုက်လေ၏ သိက္ခာပုဒ်ကိုကား မုံ့သုံး သပိတ်ထက်ပို၍ အလှူမခံရ ပို၍ခံယူလျှင် ပါစိတ်အာပတ်ဟု ပညတ်တော်မူ၏။

ရှိသော် ကာဏာသည် ထိုအကြောင်းကို ကြားရသဖြင့် ဤရဟန်းတို့ကား ငါ၏ အိမ်ထောင်ကို ဖျက်ဆီးအပ်၏ဟု မြင်တိုင်း မြင်တိုင်း ကုန်သော ရဟန်းတို့ကို ဆဲရေး၏ ရေရွတ်၏ ရဟန်းတို့လည်း ထိုလမ်းမသို့ လျှောက်သွားခြင်းငှါ မဝံ့ကြ လေကုန် မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအကြောင်းကို သိတော်မူ၍ ထိုအရပ်သို့ ကြွသွား တော်မူလေ၏ ကာဏာ၏ မိခင်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ ခင်းအပ်ပြီးသော နေရာ၌ နေစေပြီးလျှင် ယာဂုခဲဘွယ်ကို လှူဒါန်းဆက်ကပ်လေ၏ မြတ်စွာဘုရား သည် နံနက်စာ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသည်ရှိသော် ကာဏာ အဘယ်မှာနည်းဟု မေး မြန်းတော်မူလေ၏ ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ကာဏာသည် ရှင်တော်မြတ်ဘုရားတို့ကို မြင်ရလျှင် မျက်နှာ မသာမယာရှိသည်ဖြစ်၍ ငိုကြွေး ကာ နေပါသည် ဘုရားဟု လျှောက်ကြားလတ်သော် အဘဲ့ကြောင့်နည်းဟု မေး တော်မူပြန်လျှင် မြတ်စွာဘုရား ဤကာဏာသည် ရဟန်းတို့ကို ဆဲရေး ရေရွတ် ပါသည် မောင်းမဲပါသည် ထို့ကြောင့် ရှင်တော်မြတ်ဘုရားတို့ကို မြင်ရလျှင် မျက်နှာ မသာမယာရှိလှ၍ ငိုကြွေးကာ နေပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်လေ၏။

ထိုသို့ လျှောက်သည်ရှိသော် ကာဏာကို မြတ်စွာဘုရားသည် ခေါ်စေတော် မူ၍ ချစ်သမီးကာဏာ အဘဲ့ကြောင့် ငါဘုရားကို မြင်ရလျှင် မျက်နှာမသာမယာ ဖြစ်၍ ပုန်းကွယ်လျက် ငိုနေဘိသနည်းဟု မိန့်တော်မူ၏ ထိုအခါ ကာဏာ မိခင် သည် ကာဏာပြုအပ်သော အမူအရာကို လျှောက်ကြားလေ၏ ထိုအခါ ဒါယိ ကာမကြီးကို မြတ်စွာဘုရားသည် ကာဏမာတာ ဒါယိကာမကြီး အသို့နည်း ငါဘုရား၏တပည့်တို့သည် သင်လှူသည်ကို ခံယူကုန်သလော မလှူသည်ကို ခံယူ ကုန်သလောဟု မေးတော်မူ၏ မြတ်စွာဘုရားလှူသည်ကို ခံယူကြပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်လတ်သော် ငါ၏တပည့်တို့သည် ဆွမ်းအလို့ငှါ သွားကုန်သည်ဖြစ်၍ သင်ဒါယိကာမကြီး၏ အိမ်တံခါးသို့ ရောက်လတ်သော် သင်ဒါယိကာမကြီး လှူသောမုံ့ကို အကယ်၍ ခံယူကုန်သည်ဖြစ်အံ့ ထိုသို့ခံယူသည်ရှိသော် ထိုရဟန်းတို့ အား အဘယ်အပြစ်ရှိသနည်းဟု မိန့်တော်မူလေ၏ မြတ်စွာဘုရား အရှင်ကောင်း တို့အား အပြစ်မရှိပါ ဤချစ်သမီး ကာဏာ၏သာ အပြစ်ပါဘုရားဟု လျှောက် ကြားလေ၏ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ကာဏာကို ချစ်သမီးကာဏာ ငါ၏တပည့် တို့သည် ဆွမ်းအလို့ငှါသွားကုန်သည်ရှိသော်အိမ်တံခါးသို့ရောက်လာကုန်သတတ်

(၁) ၁၄၂-၄၁

ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား သင်၏မိခင်သည် မုံ့တိုကိုလှူအပ်ကုန်၏ ဤသို့လှူရာ၌ ငါ၏ တပည့်တို့အားအဘယ်မည်သော အပြစ်ရှိသနည်းဟုမိန့်တော်မူလေ၏ ဘုန်းတော် ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား အရှင်ကောင်းတို့အား အပြစ်မရှိပါဘုရား တပည့်တော်မအားသာလျှင် အပြစ်ရှိပါသည်ဘုရားဟုလျှောက်ကြား၍ မြတ်စွာ ဘုရားကိုရှိခိုး၍ ကန်တော့တောင်းပန်လေ၏။

ကာဏာသည် လောကုတ် လောကီစည်းစိမ် နှစ်သီရခြင်း

ထိုအခါ ကာဏာအား မြတ်စွာဘုရားသည် အစဉ်အတိုင်းဖြစ်သော တရား စကားကို ဟောကြားတော်မူလေ၏ ကာဏာသတို့သမီးသည်သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း နေရာမှထ၍ ကျောင်းတော်သို့ကြွသွား တော်မူလတ်သည်ရှိသော် မင်းယင်ပြင်ဖြင့် ဖြတ်လျက် ကြွသွားတော်မူလေ၏ ကောသလမင်းတရား မြင်လတ်သော် အချင်းတို့ မြတ်စွာဘုရားနှင့်တူသည်မဟုတ် လောဟု မေးမြန်းသဖြင့် အရှင်မင်းကြီး မြတ်စွာဘုရား စင်စစ်မှန်လှပါကြောင်း ဟု လျှောက်တင်လတ်သော် သွားကြချေ ငါဘုရင်မင်းမြတ် လာရောက်၍ ရှိခိုး မည့်အကြောင်းကို လျှောက်ကြားကြချေလော့ဟု စေလွှတ်လိုက်သဖြင့် မင်းယင် ပြင်၌ ရပ်တည်နေတော်မူသော ဘုရားရှင်သို့ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် ဘုန်းတော် ကြီးတော်မူသောမြတ်စွာဘုရား အဘယ်အရပ်သို့ ကြွသွားပါသနည်း ဘုရားဟု မေးလျှောက်လေ၏ မြတ်သောမင်းကြီး ကာဏမာတာ ဒါယိကာမကြီး၏အိမ် သို့သွား၏ဟု မိန့်တော်မူလျှင် မြတ်စွာဘုရား အဘယ်အကြောင်းကြောင့်ကြွပါ သနည်းဘုရားဟု မေးလျှောက်ပြန်လေ၏ ကာဏာအမည်ရှိသော သတို့သမီးသည် ရဟန်းတို့ကို ခဲရေးရေရွတ်သတတ် ထိုအကြောင်းကြောင့် သွားသည်ဖြစ်၏ဟု မိန့်တော်မူသောအခါ မြတ်စွာဘုရား အသို့ပါနည်း ထိုကာဏာ ဆဲရေးခြင်းမှ ကင်းလွတ်သည့်အဖြစ်ကို ပြုအပ်ပါပြီလောဘုရားဟု မေးလျှောက်လေ၏။

မြတ်သောမင်းကြီး ပြုအပ်သည်မှန်၏ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို လည်းဆဲရေးခြင်းမရှိအောင်ပြုအပ်ခဲ့ပြီ လောကုတ္တရာတရား စည်းစိမ်ရှင်၏အဖြစ် ကိုလည်း ပြုအပ်ခဲ့ပြီဟု မိန့်တော်မူလျှင် မြတ်စွာဘုရား ထိုသို့ဖြစ်ပါစေ ရှင်တော် မြတ်ဘုရားတို့သည် ကာဏာအား လောကုတ္တရာတရားစည်းစိမ်ရှင်ဖြစ်အောင် ပြုအပ်ပါပြီဘုရား တပည့်တော်သည်ကား ထိုကာဏာကို လောကီဥစ္စာစည်းစိမ်

ရှင်ဖြစ်အောင် ပြုပါမည်ဘုရားဟု လျှောက်ကြား၍ မင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားကိုရှိခိုးပြီးလျှင် ဆုတ်နစ်ပြန်လည်သွားလေ၏ ထိုနောက်မှ မင်းကြီးသည် ဖုံးလွှမ်းသော ယာဉ်ကြီးကို စေလွှတ်ပြီးလျှင် ကာဏာကိုခေါ်စေတော်မူ၍အလုံးစုံသော တန်းဆာတို့ဖြင့် တန်းဆာဆင်လျက် သို့ကြီးအရာ၌ထား၍ ငါ၏သမီးတော်ကို မွေးကျွေးသုတ်သင်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သောသူတို့သည် ယူကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူလေ၏ ထိုအခါ အမှုခပ်သိမ်းကိုပြီးစေတတ်သော အမတ်ကြီးတယောက်သည် အရှင်မင်းကြီး အရှင်မင်းကြီး၏ သမီးတော်ကို အရှင့် ကျွန်တော်မျိုး မွေးကျွေးသုတ်သင်ပါမည်ဟု လျှောက်၍ ထိုကာဏာကို မိမိအိမ်သို့ဆောင်စေပြီးလျှင် အလုံးစုံသော စည်းစိမ်ကို ဆောင်နှင်းပေးအပ်၍အလိုရှိတိုင်း ကောင်းမှုတို့ကို ပြုလေလော့ဟု ဆိုလေ၏ ထိုနေ့မှစ၍ ကာဏာသတို့သမီးသည် လေးခုကုန်သော တံခါးမကြီးတို့၌ လုလင်ယောကျ်ားတို့ကို ထားရလေသဖြင့် မိမိကိုယ်တိုင်ပင် လုပ်ကျွေးအပ်ကုန်သော ရဟန်းယောကျ်ားတို့ကိုရင်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကိုရင်း ရှာဖွေသော်လည်း တွေ့မြင်ခြင်းငှါမရနိုင်[၁] ကာဏာ၏အိမ်တံခါး၌ စီရင်၍ထားအပ်သော ခဲဘွယ်ဖြင့်ရင်းဘောဇဉ်ဖြင့်ရင်း ကြီးစွာသော ရေအလျှင်ကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။

တောကြောင်ကြီး လေးစီးဇာတ် အမြွက်

ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ ငါ့ရှင်တို့ ရှေးအခါ၌ မထေရ်ကြီးလေးပါးတို့သည် ကာဏာသတို့သမီး နှလုံးမသာယာအောင် ပြုကြလေကုန်၏ ထိုကာဏာသည် ဤသို့ နှလုံးမသာယာခြင်း ရှိသည်ဖြစ်သော်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို အကြောင်းပြု၍ သဒ္ဓါတရားနှင့်ပြည့်စုံခြင်းကို ရပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် တဖန် ထိုကာဏာ၏အိမ်တံခါးသို့ ရဟန်းတို့အား ချဉ်းကပ်ခြင်းငှါထိုက်အောင် ပြုအပ်ပေ၏ ယခုအခါ ကာဏာ သတို့သမီးကိုယ်တိုင်ပင် လုပ်ကျွေးအပ်ကုန်သော ရဟန်းယောကျ်ားတို့ကိုရင်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကိုရင်း ရှာဖွေ သော်လည်း တွေ့မြင်ခြင်းငှါမရနိုင် ဘုရားတို့မည်သည်ကား အံ့သြ၍မကုန်နိုင်သော ဂုဏ်တော်ကျေးဇူး ရှိကြကုန်စွတကားဟု ပြောဆိုကြလေကုန်၏။

---

၁ ကြွခရောက် ဆီးခမြိုက်သော ရဟန်းသံဃာ များလှသဖြင့် လုပ်ကျွေးနေကြ ရဟန်းယောကျ်ား ရဟန်းမိန်းမတို့ကိုပင် လွယ်ကူစွာရှာ၍ မတွေ့နိုင် ဟူလို။

မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွလာတော်မူ၍ ချစ်သားရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ် စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူခြင်းကြောင့် ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးကြပါသည်ဘုရားဟု နားတော်လျှောက်သည် ရှိသော် ချစ် သား ရဟန်းတို့ ယခုအခါ၌ သာလျှင် ထိုရဟန်းကြီး လေးပါးတို့သည် ကာဏာ၏ စိတ်နှလုံး မသာယာ ခြင်းကို ပြုသည်မဟုတ်သေး ရှေး၌လည်း ပြုကြဘူးကုန်သည် သာလျှင်တည်း ယခုအခါ၌သာလျှင် ငါဘုရားသည် ကာဏာကို ငါဘုရားစကား ကို လိုက်နာအောင် ပြုအပ်သည်မဟုတ်သေး ရှေး၌လည်း ပြုအပ်ဘူးသည် သာ လျှင်တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ ထိုအကြောင်းကို နာကြားလိုကုန်သော ရဟန်းတို့ သည် တောင်းပန်အပ်သည် ဖြစ်ရကား—

ယတ္ထေကော လဘတေ ဗဗ္ဗု၊ ဒုတိယော တတ္ထ ဇာယတိ။
တတိယော စ စတုတ္ထော စ၊ ဣဒံ တေ ဗဗ္ဗုကာ ဗိဠ်။

ယတ္ထ၊ အကြင်အရပ်၌။ ဧကောဗဗ္ဗု၊ ကြောင်တကောင်သည်။ မူသိကံဝါ၊ ကြွက်ကိုရင်း။ မံသံဝါ၊ အသားကိုရင်း။ လဘတေ၊ ရ၏။ တတ္ထ၊ ထိုအရပ်၌။ ဒုတိယောစ၊ နှစ်ခုမြောက်သော ကြောင်သည်လည်း။ ဇာယတိ၊ဖြစ်ပေါ် လာ၏။ တတိယောစ၊ သုံးခုမြောက်သောကြောင်သည်လည်း။ဇာယတိ၊ဖြစ်ပေါ် လာ၏။ စတုတ္ထောစ၊ လေးခုမြောက်သော ကြောင်သည်လည်း။ ဇာယတိ၊ ဖြစ်ပေါ် လာ၏။ တေဗဗ္ဗုကာ၊ ထိုကြောင်တို့သည်။ ဣဒံဗိဠ်၊ ဤဖလ်ဂူကို။ ဥရေန၊ ရင်ဖြင့်။ ပဟရိတွာ၊ ခတ်မိ၍။ ဇီဝိတက္ခယံ၊ အသက်ကုန်ခြင်းသို့။ ပတ္တာ၊ ရောက် ကြလေကုန်ပြီ။

ဤသို့ [၁]ဤဗဗ္ဗုဇာတ်ကို အကျယ်အားဖြင့် ဟောကြားတော်မူပြီးလျှင် လေး ပါးသော ရဟန်းကြီးတို့သည် ကြောင်ကြီး လေးစီးတို့ ဖြစ်ကုန်ပြီ ကြွက်မသည် ကာဏာဖြစ်ပြီ ရွှဲထွင်းသမား၊ ဝါ၊ ကျောက်သွေးသမားသည် ငါဘုရား သာလျှင် တည်း ဤသို့ဇာတ်ကိုပေါင်း၍ ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် လွန်လေပြီးသော အခါ၌လည်း ကာဏာသည် နှလုံးမသာယာသည်ဖြစ်၍ နောက်ကျသော စိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ ပျံ့လွင့်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ငါ့စကားဖြင့်ကြည်လင်သော စိတ် ရှိလေ၏ နက်လှစွာသော ရေအိုင်ကြီးကဲ့သို့ အထူးသဖြင့် ကြည်လင်သော စိတ်

---

၁ ဤဗဗ္ဗုဇာတ်သည် ဧကနိပါတ် ၁၄-ခုမြောက် အသဒိသဝဂ်၌ ပါရှိ၏။

ရှိသည် ဖြစ်ပြီဟု မိန့်တော်မူ၍ အနုသန္ဓေကို စပ်လျက် တရားဟောတော်မူလို ရကား ဤဂါထာကို မိန့်တော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၈၂ ယထာပိ ရဟဒေါ ဂမ္ဘီရော၊ ဝိပ္ပသန္နော အနာဝိလော။
ဧဝံ ဓမ္မာနိ သုတွာန၊ ဝိပ္ပသီဒန္တိ ပဏ္ဍိတာ။

ဂမ္ဘီရော၊ နက်လှစွာသော။ ရဟဒေါ၊ မဟာသမုဒ္ဒရာသည်။ ဝိပ္ပသန္နော၊ ကြည်လင်သည်။ အနာဝိလော၊ မနောက်ကျုသည်။ ယောတိယထာပိ၊ ဖြစ်သကဲ့သို့လည်း။ ဧဝံ၊ ဤအတူ။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိတို့သည်။ ဓမ္မာနိ၊ ဟောကြားအပ်သော တရားတို့ကို။ သုတွာန၊ နာကြားကြရကုန်၍။ ဝိပ္ပသီဒန္တိ၊ အထူးအားဖြင့် ကြည်လင်ကြကုန်၏။

ဒေသနာတော်၏အကျိုး

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ များစွာသော သူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ် စသည်တို့သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။

ကာဏမာတာဝတ္ထု ပြီး၏။

၈—ရဟန်းငါးရာဝတ္ထု

သဗ္ဗတ္ထ ဝေ သပ္ပုရိသာ စဇန္တိ—အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် ငါးရာသောရဟန်းတို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

[ဒေသနာတော်ကား ဝေရဉ္ဇာပြည်၌ဖြစ်၏။]

စားကြွင်းစား အစာဝ, ရှုနန္ဒ မရခြင်းအကြောင်း

မြတ်စွာဘုရားသည် [၁]ပဌမဗောဓိ၌ ဝေရဉ္ဇာပြည်သို့ကြွသွား၍ ဝေရဉ္ဇာပုဏ္ဏား ပင့်ဘိတ်အပ်သောကြောင့် ရဟန်းငါးရာတို့နှင့်တကွ ဝါတွင်းသုံးလ နေခြင်းသို့

၁ ဘုရားဖြစ်ပြီး၍ ဝါနှစ်ဆယ်အတွင်း ပဌမ ဗောဓိဟု ခေါ်သတတ်။

ကပ်ရောက်ဝါဆိုတော်မူလေ၏။ ဝေရဉ္စပုဏ္ဏားသည် မာရ်နတ် သွေးလှည့်ပတ်ခြင်းဖြင့် လှည့်ပတ်ထားအပ်သဖြင့် တနေ့မျှလည်း မြတ်စွာဘုရားကိုအာရုံပြု၍ အောက်မေ့ခြင်းသတိကို မဖြစ်စေနိုင် ဝေရဉ္စာ ပြည်သူပြည်သားတို့သည်လည်း ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးကြကုန်၏ ငါးရာအတိုင်းအရှည်ရှိသော ရဟန်းတို့သည် ထက်ဝန်းကျင် အတွင်းအပြဖြစ်သော ဝေရဉ္စာပြည်သို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ လှည့်လည်၍ ဆွမ်းကိုမရခြင်းကြောင့် ပင်ပန်းကြလေကုန်၏ ထိုရဟန်းတို့အား မြင်းကုန်သည် တို့သည် တကွမ်းစား တကွမ်းစား တစလယ်သော မယောဆန်ကို ဆွမ်းဝတ် တည်ကြကုန်၏ ပင်ပန်းကြကုန်သော ထိုရဟန်းတို့ကိုမြင်လျှင် အရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည် မြေဆီသြဇာအရသာကို ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်စိမ့်သောငှါလည်း အလိုရှိတော်မူ၏ မြောက်ကျွန်းသို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ စေလွှတ်ခြင်းငှါလည်း အလိုရှိတော်မူ၏ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအရှင်မောဂ္ဂလာန် အလိုရှိသဖြင့် တောင်းပန်သော စကားကို ပယ်မြစ်တော်မူခြင်းကြောင့် ရဟန်းတို့အား တနေ့မျှလည်း ဆွမ်းကို အကြောင်းပြု၍ [၁] အရိပ်အရောင်ပြခြင်း မည်သည်မရှိ မကောင်းသော အလိုရမ္မက်ကို ကြဉ်ရှောင်၍သာလျှင် နေကြလေကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဝေရဉ္စာပြည်၌ ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး နေတော်မူပြီးလျှင် ဝေရဉ္စပုဏ္ဏားကို ပန်ကြားသဖြင့် ဝေရဉ္စပုဏ္ဏားသည် ပူအပ်သော အရိုအသေပြုခြင်း မြတ်နိုးခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ဝေရဉ္စပုဏ္ဏားကို သရဏဂုံတို့၌ တည်စေပြီးလျှင် ထိုဝေရဉ္စာပြည်မှ ထွက်ကြွတော်မူခဲ့၍ အစဉ်သဖြင့် ဒေသစာရီကြွချီလတ်သည်ရှိသော် အခါတပါး၌ သာဝတ္ထိပြည်သို့ရောက်သဖြင့် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေထိုင်တော်မူလေ၏ သာဝတ္ထိ ပြည်သူ ပြည်သားတို့သည်လည်း မြတ်စွာဘုရားအလို့ငှါ [၂] အာဂန္တုက ဘတ်တို့ကို ပြုကြလေကုန်၏ ထိုအခါ၌ကား ငါးရာမျှ အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သော စားကြွင်းစားတို့သည် ရဟန်းတို့ကိုမှီ၍ ကျောင်းတွင်း၌သာလျှင် နေကြကုန်၏ ထိုစားကြွင်းစားတို့သည်

---

၁ ဆွမ်းရစိမ့်သောငှါ နိမိတ်, ဩဘာ, ပရိယာယ်တို့ကိုမျှ မပြုအပ်။ တိုက်ရိုက်တောင်းခံခြင်း ဝိညတ်ကိုကား ဝေးစွ ဟူလို။

၂ အာဂန္တုကဘတ်-ရောက်လာသော ရဟန်းဧည့်သည်တို့အား ကျွေးမွေးရန်ဘောဇဉ်ခဲဖွယ်။

ရဟန်းတို့ဘုဉ်းပေးကြွင်းဖြစ်ကုန်သော မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ်တို့ကိုစားပြီးလျှင် အိပ်၍ အိပ်ရာမှ ထပြီးလျှင် မြစ်ကမ်းနားသို့သွား၍ ကြွေးကြော်ကုန်လျက် လက်ပန်းပေါက်ခတ်ကုန်လျက် လက်ဖ‌ေ့သတ်ခြင်းကို အားထုတ်ကုန်လျက် ကစားမြူးထူးကုန်လျက် ကျောင်းတွင်း၌၎င်း ကျောင်းပ၌၎င်း မလျောက်ပတ်သော အကျင့်ကိုသာလျှင် ကျင့်ကုန်လျက် သွားလာလှည့်ပတ်ကြကုန်၏။

ဝါလောဒက ဇာတ်အမြွက်

ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ ငါ့ရှင်တို့ ကြည့်ရှုကြကုန်လော့ ဤစားကြွင်းစားတို့ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးသောအခါ ဝေရဉ္စာပြည်၌ တစုံတခုသော ဖေါက်ပြန်ခြင်းအမှုကို မပြုကြလေကုန် ယခုအခါ၌ကား ဤသို့သဘောရှိသော မွန်မြတ်သောဘောဇဉ်တို့ကို စားရသောကြောင့် များစွာသော ဖေါက်ပြန်သောအခြင်းအရာကို ပြုကြကုန်လျက် လှည့်ပတ် သွားလာကြကုန်၏ ရဟန်းတော်တို့သည်ကား ဝေရဉ္စာပြည်၌လည်း ငြိမ်သက်သော သဘောရှိကုန်လျက် နေထိုင်ကြ၍ ယခုအခါ၌လည်း ငြိမ်သက်ကုန်သည်ဖြစ်၍သာ နေထိုင်ကြကုန်၏ဟု စကားကို ပြောဆိုကာ နေကြလေကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် တရားသဘင်သို့ကြွတော်မူ၍ ချစ်သားရဟန်းတို့အဘယ်စကားကို ပြောဆိုကာနေကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူခြင်းကြောင့် ဤမည်သောစကားကို ပြောဆိုကာ နေကြပါသည်ဘုရားဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် ဤသူတို့သည် ရှေး၌လည်း မြည်းအမျိုး၌ ဖြစ်ကြကုန်သည် ရှိသော် ငါးရာသော မြည်းတို့ဖြစ်ကုန်၍ အာဇာနည် သိန္ဓောမြင်းငါးရာတို့၏ ဦးဖျားလတ်ဆတ်စိုစွတ်သော အရည်အရသာရှိသော မုဒရက်သီးအဖျော်သောက်ကြွင်း စွန့်ပစ်သင့်သောအဖပ်ကို ရေဖြင့်နယ်၍ ပိုက်ဆံလျှော်ဖြင့် ရက်သောပုဆိုးနွမ်း (ဂုန်အိတ်စုတ်ဖြင့်)စစ်အပ်သည်အဖြစ်ကြောင့် [1]ဝါလောဒကဟူ၍ ခေါ်ခြင်းသို့ ရောက်သော ကောင်းသော အရသာနည်းပါးသော အညံ့စားအဖျော်ရည်ကို သောက်ကြရလျှင်ပျားအရသာယစ်ကုန်သကဲ့သို့ ဟစ်အော်ဟီမြည်ကာ သွားလာလှည့်လည်ကြလေကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍—

---

၁ ဝါလ ဥဒက—ရှန့်ရင်းညံ့ဖျင်းသော သောက်ဖွယ်ရေ။

ဝါလေဝဒကံ အပ္ပရသံ နိဟီနံ၊ ပိတ္ဝာ မဒေါ ဇာယတိ ဂဒြဘာနံ။
ဣမဉ္စ ပိတ္ဝာန ရသံ ပဏီတံ၊ မဒေါ န သဉ္ဇာယတိ သိန္ဓဝါနံ။

အပ္ပံ ပိဝိတ္ဝာန နိဟီနဇစ္စော၊ သော မဇ္ဇတီ တေန ဇနိန္ဒ ဖုဋ္ဌော။
ဓောရယှ သီလောစ ကုလမှိ ဇာတော၊ နမဇ္ဇတီ အဂ္ဂရသံ ပိဝိတ္ဝာ။

ဝါလေဝဒကံ၊ဝါလေဝဒကမည်သော။ အပ္ပရသံ၊နည်းသောအရသာရှိသော။ နိဟီနံ၊ယုတ်ညံ့သောအဖျော်ရည်ကို။ပိတ္ဝာ၊ သောက်ရသောကြောင့်။ဂဒြဘာနံ၊ မြည်းတို့အား။ မဒေါ၊ ယစ်ခြင်းသည်။ ဇာယတိ၊ ဖြစ်၏။ ပဏီတံ၊ မွန်မြတ်သော။ ဣမဉ္စရသံ၊ ဤသို့ အရသာရှိသော မုဒရက်သီး အဖျော်ကိုပင်လျှင်။ ပိတ္ဝာန၊ သောက်ရသောကြောင့်။ သိန္ဓဝါနံ၊ သိန္ဓောမြင်းတို့အား။ မဒေါ၊ ယစ်ခြင်းသည်။ နသဉ္ဇာယတိ၊ မဖြစ်။

ဇနိန္ဒ၊ မင်းမြတ်။ နိဟီနဇစ္စော၊ ယုတ်သောအမျိုးဇာတ်ရှိသော။ သော၊ ထိုမြည်းအပေါင်းသည်။ အပ္ပံ၊ အနည်းငယ်သော မုဒရက်သီးအဖျော်ကို။ ပိဝိတ္ဝာန၊ သောက်ရ၍။ တေန၊ ထိုမုဒရက်ရည်သည်။ ဖုဋ္ဌော၊ နှိပ်စက်အပ်သည်ဖြစ်၍။ [1]မဇ္ဇတိ၊ ယစ်၏။ ဓောရယှသီလောစ၊ ဝန်ကိုရွက်ဆောင်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော အလေ့ရှိသော။ ကုလမှိ၊ မြတ်သောအမျိုး၌။ ဇာတော၊ ဖြစ်သောသိန္ဓောမြင်းသည်။ အဂ္ဂရသံ၊ မြတ်သောမုဒရက်သီးအရည်ကို။ ပိဝိတ္ဝာ၊ သောက်၍။ နမဇ္ဇတိ၊ မယစ်။

ဤ [2]ဝါလေဝဒကဇာတ်ကို အကျယ်အားဖြင့် ဟောတော်မူပြီးလျှင် ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤသို့သူတော်ကောင်းတို့သည် လောကဓံတရားကို ကြဉ်ရှောင်၍ ချမ်းသာသောအခါ၌၎င်း ဆင်းရဲသောအခါ၌၎င်း ဖေါက်ပြန်တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိသည်သာလျှင် ဖြစ်ကြကုန်၏ဟု အနုသန္ဓေစပ်၍ တရားဟောလိုရကား ဤဂါထာကို ဟောကြားတော်မူလေ၏။

---

၁ မဇ္ဇတီ-ဟု ဂါထာ၌ ဆန်းကြောင့် ဒီဃ-ရောက်သော်လည်း အနက်ပေးရာ၌ ပင်ကိုယ် အတိုင်း မဇ္ဇတိ-ဟု ရသဖြင့် နေသည်၊

၂ ဤဝါလေဝဒကဇာတ်သည် ငါးရာငါးဆယ် ဒုကနိပါတ်၌ လာ၏။

ဒေသနာတော်

၈၃ သဗ္ဗတ္ထ ဝေ သပ္ပုရိသာ စဇန္တိ၊ န ကာမကာမာ လပယန္တိ သန္တော။
သုခေန ဖုဋ္ဌာ အထဝါ ဒုခေန၊ န ဥစ္စာဝစံ ပဏ္ဍိတာ ဒဿယန္တိ။

သပ္ပုရိသာ၊ သူတော်ကောင်းတို့သည်။ သဗ္ဗတ္ထ၊ ခန္ဓာငါးပါးစသောအပြား ရှိကုန်သော ခပ်သိမ်းသောဓမ္မတို့၌။ ဝေ၊ စင်စစ်။ စဇန္တိ၊ ဆန္ဒရာဂကိုစွန့်ကြ ကုန်၏။ သန္တော၊ ဘုရားစသော သူတော်ကောင်းတို့သည်။ ကာမကာမာ၊ ဝတ္ထုအာရုံ ကာမဂုဏ်ကို ရှာမှီးကြကုန်သည်ဖြစ်၍။ နလပယန္တိ၊ [၁]မပြောကြား မမြွက်ဆိုကြကုန်။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိတို့သည်။ သုခေန၊ ချမ်းသာခြင်းဖြင့်။ အထဝါ၊ ထိုမှတပါး။ ဒုခေန၊ ဆင်းရဲခြင်းဖြင့်။ ဖုဋ္ဌာ၊ တွေ့ကုန်သော်လည်း။ ဥစ္စာဝစံ၊ မြတ်သော ယုတ်သော အခြင်းအရာကို။ နဒဿယန္တိ၊ မပြကြကုန်။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ များစွာကုန်သောသူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ် စသည်တို့သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။

ရဟန်းငါးရာဝတ္ထု ပြီး၏။

၉—ဓမ္မိကမထေရ်ဝတ္ထု

နအတ္တဟေတု—အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် ဓမ္မိကမထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

တဦးနောက် တဦးလိုက်၍ တရားကျင့်ခြင်း

သာဝတ္ထိပြည်၌ တယောက်သော ဒါယကာသည် တရားနှင့်အညီ အိမ်ရာ ထောင်သော လူ့ဘောင်၌ နေသတတ် ထိုဒါယကာသည် ရဟန်းပြုလိုသည်ဖြစ်၍ တနေ့သ၌ မယားနှင့်အတူတကွ နေလျက် ချမ်းသာသောစကားကို ပြောကြား

၁ ပစ္စည်းနှင့်စပ်သော အလိုဆိုး၍တည်၍ ဥပါသကာ ဒါယကာကြီး အသို့နည်း သား မယားများ ချမ်းချမ်းသာသာရှိ၏လော ပစ္စည်းဥစ္စာများ တိုးပွါး၏လောဟု ပြောဆို ခြင်းကိုလည်း အရှင်ဘုရား မှန်လှပါ၊ ချမ်းချမ်းသာသာ ရှိကြပါ၏။ ဥပဒ်အန္တရာယ်မရှိပါ အိမ်ဆွမ်းဘုဉ်းပေးကြပါဦး စသည်ဖြင့် ပြောဆိုစေခြင်းတို့ကိုလည်း မပြုကြ ဟူလို။

နေစဉ် ချစ်နှမ ငါကား ရဟန်းပြုခြင်းငှါ အလိုရှိ၏ဟု ပြောဆိုလေ၏ သခင်သား အကြင်ရွှေလောက် အကျွန်ုပ်သည် ဝမ်း၌ရှိသော သူငယ်ကို ဖွားမြင်ပါဦးအံ့ ထိုရွှေလောက် ဆိုင်းငံ့ပါဦးဟုဆိုလျှင် ထိုဒါယကာသည် ဆိုင်းငံ့၍ သူငယ်၏ ခြေဖြင့် သွားနိုင်သောအခါ တဖန် ထိုမယားကို ခွင့်ပန်ပြန်သဖြင့် သခင်သား ဤသူငယ်အရွယ်သို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့ပါဦးဟု ဆိုပြန်သော် ဤ မိန်းမအား ပန်ကြားသဖြင့်ရင်း မပန်ကြားသဖြင့်ရင်း ငါ့အား အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်း မိမိ၏ဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်ရာကိုသာ ပြုတော့အံ့ဟု တောထွက်၍ ရဟန်းပြုလေသတည်း ထိုဓမ္မိကရဟန်းသည် ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုယူသဖြင့် လုံ့လစေ့ဆော် အားထုတ်လတ်သည်ဖြစ်၍ မိမိ၏ရဟန်းကိစ္စကို ပြီးစေပြီးလျှင် ထိုသား မယား တို့ကို ကြည့်ရှုခြင်းငှါ တဖန် သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွားလေ၍ သားအား တရား စကားကို ဟောကြားလေ၏ သားသည်လည်း တောထွက်၍ ရဟန်းပြုလေ၏ ရဟန်းပြုပြီးလျှင်လည်း မကြာမြင့်မီ ရဟန္တာ အဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။

ထိုဓမ္မိကရဟန်း၏ အပေါင်းအဘော်ဟောင်း မယားသည်လည်း အကြင် သားလင်တို့၏ အကျိုးငှါ ငါသည် လူ့ဘောင်၌နေ၏ ထိုနှစ်ယောက်သော သား လင်တို့သည်လည်း ရဟန်းပြုကြကုန်ပြီ ယခုအခါ ငါ့အား အိမ်၌နေသဖြင့် အဘယ် အကျိုး ရှိအံ့နည်း ရဟန်းပြုတော့အံ့ဟုကြံ၍ တောထွက်ပြီး ရဟန်းပြုပြန်လေ၏ ရဟန်းပြုပြီး၍ မကြာမြင့်မီပင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏ ထိုအခါ တနေ့ သ၌ တရားသဘင်ဝယ် ငါ့ရှင်တို့ ဓမ္မိကဥပါသကာ ဒါယကာသည် မိမိကိုယ်တိုင် လည်း တရား၌ တည်ခြင်းကြောင့် တောထွက်၍ ရဟန်းပြုပြီးလျှင် ရဟန္တာ အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏ သားမယား၏လည်း မှီခိုကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်ခဲ့လေ၏ဟု စကားကိုဖြစ်စေကြလေကုန်၏ မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွလာတော်မူ၍ ချစ်သား ရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေး နေထိုင်ကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူခြင်းကြောင့် ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေး နေထိုင်ကြပါသည် ဘုရားဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် ချစ်သားရဟန်းတို့ ပညာရှိသောသူ မည်သည်ကား မိမိ၏အကြောင်းကြောင့်ရင်း သူတပါး၏အကြောင်းကြောင့်ရင်း စည်းစိမ်ချမ်းသာ၏ ပြည့်စုံခြင်းကို အလိုမရှိအပ် တရားနှင့်အညီသာလျှင် တရား သဖြင့် ဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်ခြင်းရှိသည် ဖြစ်ရာ၏ဟု အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ တရားဟောတော်မူလိုရကား ဤဂါထာကို ဟောကြားတော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၈၄ န အတ္တဟေတု န ပရဿ ဟေတု၊
န ပုတ္တမိစ္ဆေ န ဓနံ န ရဋ္ဌံ။
န ဣစ္ဆေယျ အဓမ္မေန သမိဒ္ဓိမတ္တနော၊
သ သီလဝါ သ ပညဝါ ဓမ္မိကော သိယာ။

ပဏ္ဍိတော နာမ၊ ပညာရှိသောသူ မည်သည်ကား။ အတ္တဟေတု၊ မိမိ၏ အကြောင်းကြောင့်။ ပါပံ၊မကောင်းမှုကို။ နကရောတိ၊မပြု။ပရဿ၊သူတပါး၏။ ဟေတု၊ အကြောင်းကြောင့်။ ပါပံ၊ မကောင်းမှုကို။ နကရောတိ၊ မပြု။ ပါပကမ္မေန၊ မကောင်းမှုဖြင့်။ ပုတ္တံ၊ သားကို။ နဣစ္ဆေ၊ အလိုမရှိရာ။ ဓနံ၊ ဥစ္စာကို။ နဣစ္ဆေ၊ အလိုမရှိရာ။ ရဋ္ဌံ၊ ပြည်စည်းစိမ်ကို။ နဣစ္ဆေ၊ အလိုမရှိရာ။ အဓမ္မေန၊ မတရားသဖြင့်။ အတ္တနော၊ မိမိ၏။ သမိဒ္ဓိံ၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာ၏ ပြည့်စုံခြင်းကို။ နဣစ္ဆေယျ၊ အလိုမရှိရာ။ သ သော၊ထိုသို့သဘောရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ သီလဝါ၊ သီလရှိသည်။ သိယာ၊ ဖြစ်ရာ၏။ သ သော၊ ထိုသို့သဘောရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ပညဝါ၊ ပညာရှိသည်။ သိယာ၊ ဖြစ်ရာ၏။ ဓမ္မိကော၊ တရားရှိသော သူသည်။ သိယာ၊ ဖြစ်ရာ၏။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ များစွာသောသူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်စသည် တို့သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။

ဓမ္မိကမထေရ်ဝတ္ထု ပြီး၏။

၁၀—ဓမ္မသဝနဝတ္ထု

အပ္ပကာ တေ မနုဿေသု—အစရှိသော ဤဂါထာဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌နေတော်မူစဉ် တရားနာခြင်းကိုအကြောင်း ပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

မရိမသေ တရားနာကြခြင်း

သာဝတ္ထိပြည်ကြီးဝယ် တခုသောလမ်းခရီး၌ နေကြကုန်သော လူတို့သည် အညီအညွတ်ဖြစ်၍ အပေါင်းအစုဖွဲ့သဖြင့် အလှူဒါနကို ပေးလှူပြီးလျှင် ညဉ့်သုံး

ယာမ်ပတ်လုံး တရားနာခြင်းကိုပြုကြကုန်သတတ် ညဥ့်သုံးယာမ်လုံး တရားဟော သော်လည်း နာကြားခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကြကုန်ရကား အချို့သောသူတို့သည် ကာမဂုဏ်၌မွေ့လျော်ခြင်းကို မှီကုန်သည်ဖြစ်၍ တဖန်အိမ်သို့သာလျှင် ပြန်သွား ကြကုန်၏ အချို့သောသူတို့သည် ဒေါသကိုမှီကုန်သည်ဖြစ်၍ အချို့သောသူတို့ သည် မာနကိုမှီကုန်သည်ဖြစ်၍ အိမ်သို့ပြန်သွားကြကုန်၏ အချို့သောသူတို့ သည် ငိုက်မျဉ်းခြင်းနှင့် ပေါင်းမိကုန်သည်ဖြစ်၍ ထိုအရပ်၌ပင် ထိုင်ကုန်လျက် မှိတ်တုပ်မှိတ်တုပ် လှုပ်သောမျက်စိရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ငိုက်မျဉ်းကုန်၍ တရားနာ ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကြကုန် တဖန် မိုးသောက်သောနေ့၌ ရဟန်းတို့သည် ထို အကြောင်းကိုသိကြလျှင် တရားသဘင်၌စကားကိုဖြစ်စေကြလေကုန်၏ မြတ်စွာ ဘုရားသည်လည်း ကြွလာတော်မူ၍ ချစ်သားရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ် စကားဖြင့် စည်းဝေးနေထိုင်ကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူခြင်းကြောင့် ဤမည် သောစကားဖြင့် စည်းဝေးနေထိုင်ကြပါသည် ဘုရားဟု နားတော်လျှောက်သည် ရှိသော် ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤသတ္တဝါတို့မည်သည်ကား များသောအားဖြင့် ဖြစ်ရာဘဝကို မှီကြကုန်သည်ဖြစ်၍ ဘဝတို့၌သာလျှင် ငြိကပ်ကုန်လျက် နေကြ ကုန်၏ နိဗ္ဗာန်ဟူသောတဘက်ကမ်းသို့ ရောက်သောသတ္တဝါတို့ မည်သည်ကား နည်းပါးလှကုန်၏ဟု အနုသန္ဓေစပ်၍ တရားဟောတော်မူလိုရကား ဤဂါထာ အပေါင်းကို ဟောကြားတော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၈၅ အပ္ပကာ တေ မနုဿေသု၊ ယေ ဇနာ ပါရဂါမိနော။
အထာယံ ဣတရာ ပဇာ၊ တီရမေဝါနုဓာဝတိ။

၈၆ ယေစ ခေါ သမ္မဒက္ခာတေ၊ ဓမ္မေ ဓမ္မာနုဝတ္တိနော။
တေ ဇနာ ပါရမေဿန္တိ၊ မစ္စုဓေယျံ သုဒုတ္တရံ။

မနုဿေသု၊ လူတို့တွင်။ ယေဇနာ၊ အကြင်လူတို့သည်။ ပါရဂါမိနော၊ နိဗ္ဗာန်ဟူသော ကမ်းတဘက်သို့သာ ရောက်နိုင်ကြကုန်၏။ တေဇနာ၊ ထိုလူ တို့သည်။ အပ္ပကာ၊ နည်းပါးလှကုန်၏။ ဣတရာ၊ နိဗ္ဗာန်သို့သွားရောက်နိုင်ကြ ကုန်သောသူမှ တပါးသော။ အယံပဇာ၊ ဤသတ္တဝါအပေါင်းသည်။ တီရမေဝ၊

သက္ကာယဒိဋ္ဌိတည်းဟူသော ဤမှာဘက်သို့သာလျှင်။ အနုဓာဝတိ၊ အစဉ်ပြေးဝင်လေ၏။

ယေစဇနာ၊ အကြင်သူတို့သည်ကား။ သမ္မဒက္ခာတေ၊ ကောင်းစွာဟောကြားအပ်သော။ ဓမ္မေ၊ တရားတော်၌။ ခေါ၊ စင်စစ်။ ဓမ္မာနုဝတ္တိနော၊ လောကုတ္တရာတရား ကိုးပါးနှင့်လျော်သော တရားတော်ကို မှတ်သားကြားနာအတုလိုက်ကာ ကျင့်ကြကုန်၏။ တေဇနာ၊ ထိုလူတို့သည်။ သုဒုတ္တရံ၊ အလွန်ကူးမြောက်နိုင်ခဲသော။ မစ္စုဓေယျံ၊ ကိလေသာလျှံ မစ္စုမာရ်၏ နေရာဖြစ်သော တေဘူမက ဝဋ္ဋဘဝကို။ တရိတွာ၊ လွန်မြောက်ကူးခတ်၍။ ပါရံ၊ နိဗ္ဗာန်ဟူသောကမ်းတဘက်သို့။ ဧဿန္တိ၊ ရောက်နိုင်ကြကုန်လတ္တံ့။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ များစွာသောသူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်စသည်တို့သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။

ဓမ္မသဝနဝတ္ထု ပြီး၏။

၁၁—အာဂန္တုရဟန်းငါးရာဝတ္ထု

ကဏှံဓမ္မံ ဝိပ္ပဟာယ—အစရှိသော ဤတရား ဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌နေတော်မူစဉ် ငါးရာကုန်သော အာဂန္တုကရဟန်းတို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

ဝါကျွတ်သောအခါ ဘုရားဖူးသွားကြခြင်း

ကောသလတိုင်းကြီး၌ သီတင်းသုံးတော်မူကြကုန်သော ငါးရာသော ရဟန်းတော်တို့သည် ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး နေပြီး၍ ဝါလကျွတ်မြောက် အခါရောက်လတ်သော် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ကုန်အံ့ဟု ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွားရောက်ပြီးလျှင် ဘုရားရှင်ကို ရှိသေမြတ်နိုး ရှိခိုးဦးချ၍ တင့်အပ် လျောက်ပတ်သော အရပ်၌ နေကြလေကုန်သတတ် မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ထိုရဟန်းတို့၏ စရိုက်ဆန့်ကျင်ဘက်ကို မှတ်သားတော်မူပြီးလျှင် တရားဟောကြားတော်မူလိုရကား ဤဂါထာတို့ကို မိန့်ဆိုတော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၈၇ ကဏှံ ဓမ္မံ ဝိပ္ပဟာယ၊ သုက္ကံ ဘာဝေထ ပဏ္ဍိတော။
ဩကာ အနောကမာဂမ္မ၊ ဝိဝေကေ ယတ္ထ ဒူရမံ။

၈၈ တတြာဘိရတိမိစ္ဆေယျ၊ ဟိတွာ ကာမေ အကိဉ္စနော။
ပရိယောဒပေယျ အတ္တာနံ၊ စိတ္တက္လေသေဟိ ပဏ္ဍိတော။

၈၉ ယေသံ သမ္ဗောဓိယင်္ဂေသု၊ သမ္မာ စိတ္တံ သုဘာဝိတံ။
အာဒါနပဋိနိဿဂ္ဂေ၊ အနုပါဒါယ ယေ ရတာ။
ခီဏာသဝါ ဇုတိမန္တော၊ တေ လောကေ ပရိနိဗ္ဗုတာ။

ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသည်။ ကဏှံ ဓမ္မံ၊ မည်းညစ်သော ဒုစရိုက် အကုသိုလ်တရားကို။ ဝိပ္ပဟာယ၊ ပယ်စွန့်၍။ သုက္ကံ ဓမ္မံ၊ ဖြူစင်သော သုစရိုက် ကုသိုလ်တရားကို။ ဘာဝေထ၊ အရဟတ္တ မဂ်တိုင်အောင် ပွါးများရာ၏။ ကထံ၊ အဘယ်သို့လျှင် ပွါးများရာသနည်းဟူမူကား။ ဩကာ၊ တဏှာဟုဆိုအပ်သော တည်ရာမှ။ နိက္ခမိတွာ၊ ထွက်၍။ အနောကံ၊ တဏှာကင်းရာ ချမ်းသာအထွတ် နိဗ္ဗာန်မြတ်ကို။ အာဂမ္မ၊ စွဲ၍။ ဘာဝေထ၊ ပွါးများရာ၏။ ယတ္ထဝိဝေကေ၊ အကြင် နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော ဝိဝေက၌။ ဒူရမံ၊ သတ္တဝါတို့ မွေ့လျော်နိုင်ခဲ၏။

ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသည်။ ကာမေ၊ ဝတ္ထုကာမ - ကိလေသာကာမ တို့ကို။ ဟိတွာ၊ စွန့်၍။ အကိဉ္စနော၊ ရာဂစသော စိုးရိမ်ခြင်းမရှိသည်ဖြစ်၍။ တတြဝိဝေကေ၊ ထိုနိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော ဝိဝေက၌။ အဘိရတိံ၊ လွန်စွာမွေ့လျော်ခြင်းကို။ ဣစ္ဆေယျ၊ အလိုရှိရာ၏။ စိတ္တက္လေသေဟိ၊ စိတ်ကိုညစ်ညူးစေတတ်ကုန်သော နီဝရဏတို့မှ။ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ ပရိယောဒပေယျ၊ ဖြူစင်စေရာ၏။

ယေသံ၊ အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ သမ္ဗောဓိယင်္ဂေသု၊ သမ္ဗောဓိ၏ အကြောင်းဖြစ်သော ဗောဇ္ဈင်တို့၌။ သမ္မာ၊ သင့်သောအကြောင်းအားဖြင့်။ စိတ္တံ၊ စိတ်ကို။ သုဘာဝိတံ ကောင်းစွာ ပွါးများစေအပ်ပြီ။ ယေ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ အနု

၁ ကိလေသ ပုဒ်ရင်းမှ ကိ၏အစိတ် ဣသရချ၍ ကပ်ထားသောကြောင့် "က္လေသ" ဟု ဖြစ်သည် ဝဏ္ဏသန္ဓိမျိုး။ ။'ကေလသ'ဟု မဘာဘ်နှင့်၊ 'ကလေသ'ဟု ဘာဘ်။

ပါဒါယ၊ လေးပါးသော ဥပါဒါန်တို့ဖြင့် တစုံတခုကိုမျှ မစွဲမလမ်းမူ၍။ အာဒါနပ္ပဋိနိဿဂ္ဂေ၊ စွဲလမ်းခြင်းကို စွန့်လွှတ်ရာ နိဗ္ဗာန်၌။ ရတာ၊ မွေ့လျော်ကြကုန်၏။ ခီဏာသဝါ၊ ကုန်ပြီးသော အာသဝေါ ရှိကုန်သော။ ဇုတိမန္တော၊ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ရောင် ပြောင်ပြောင်လင်းကုန်သော။ တေ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ လောကေ၊ ခန္ဓာစသော လောက၌။ ပရိနိဗ္ဗုတာ၊ နှစ်ပါးသော နိဗ္ဗာနဓာတ်ဖြင့် ငြိမ်းကြကုန်၏။

ဒေသနာတော်၏အကျိုး

တရားဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ များစွာသောသူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်စသည်တို့သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။

အာဂန္တုရဟန်းငါးရာဝတ္ထု ပြီး၏။

ဤတွင်ရွှေကားခြောက်ခုမြောက်သော ပဏ္ဍိတဝဂ်အဖွင့်ပြီး၏

၇–အာရပယာန္တဝဂ်

၁–ဇီဝကပဉ္စာဝတ္ထု

ဂတဒ္ဓိနေ့ာ–အစရှိသော ဤတရား ဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဇီဝက၏ သရက်ဥယျာဉ်၌ နေတော်မူစဉ် ဇီဝကမေးအပ်သော အမေးပဥ္စာ ပြဿနာကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

[ဇီဝက ဝတ္ထုကို စူဠဝဂ္ဂခန္ဓကဌ် အကျယ် ချဲ့တော်မူအပ်သည် သာလျှင် တည်း။]

အနာဆေးစည်းခြင်းကြောင့် အပူကိုမေးလျှောက်ခြင်း

တပါးသောအခါ ဒေဝဒတ်သည် အဇာတသတ်မင်းနှင့် အတူတကွ တပေါင်း တည်း ဖြစ်သဖြင့် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်သို့ တက်ပြီးလျှင် ပြစ်မှားလိုသော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ဘုရားရှင်ကို သတ်အံ့ဟု ကျောက်လုံးကို လှိမ့်ချ၏ ထိုကျောက်လုံးကို တောင်ထွဋ် နှစ်ခုတို့သည် ခုကြခံကြလေကုန်၏ လိမ့်ကျသော ကျောက်မှ ကွဲ အက် လွင့်စင် သွားသော ကျောက်လွှာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်ကို ခတ်မိ၍ သွေးကို ဖြစ်စေလေ၏ ပြင်းပြ လွန်ကဲကုန်သော ဆင်းရဲဒုက္ခ ဝေဒနာ တို့သည် ဖြစ်ကြလေကုန်၏ ရဟန်းတို့သည် ဘုရားရှင်ကို မဒ္ဒကုစ္ဆိတောင်သို့ ဆောင်ယူကြကုန်၏ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုမဒ္ဒကုစ္ဆိတောင်မှလည်း ဇီဝက သရက်ဥယျာဉ်သို့ ကြွတော်မူလိုသောကြောင့် ထိုသရက်ဥယျာဉ်သို့ ငါဘုရားကို ဆောင်ပို့ကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူလေ၏ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဆောင်ယူ၍ ဇီဝက သရက်ဥယျာဉ်သို့ သွားကြလေကုန်၏ ဇီဝကသည် ထို အကြောင်းကိုသိရလျှင် ဘုရားရှင်၏ အထံတော်သို့ သွားသဖြင့် အနာကိုဆေးကု စားအံ့သောငှါ ထက်စွာသောဆေးကိုပေး၍ အနာကိုဖွဲ့စည်းပြီးလျှင် ဘုရားရှင်ကို ဤသို့သောစကား လျှောက်ကြားလေ၏ ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာ ဘုရား တပည့်တော်သည် မြို့တော်အတွင်း၌ လူတယောက်အား ဆေးကုစား ခြင်းကို ပြုထားပါသည် ထိုသူ၏အထံသို့ သွားပြီးလျှင် တဖန် ပြန်လာပါမည် ဘုရားဟု လျှောက်ကြား၍ ဤဆေးကို တပည့်တော် ပြန်လာသည်တိုင်အောင်

ဖွဲ့စည်းမြဲတိုင်းဖြင့်သာ တည်စေချင်ပါသည်ဘုရားဟုလျှောက်ကြားပြီးလျှင်ဇီဝက သည် သွား၍ထိုယောကျ်ားအား ပြုအပ်သောကိစ္စကိုပြုပြီးမှ တံခါးပိတ်သော အချိန်၌ ပြန်လာသည်ရှိသော် တံခါးသို့မရောက် တံခါးမပိတ်မီမရောက်ဘဲရှိလေ၏။

ထိုအခါ ဇီဝကအား ဤသို့သောအကြံသည် ဖြစ်ပေါ်လေ၏ ဩော်-ငါသည် ဝန်လေးစွာသောအမှုကိုပြုအပ်မိပေ၏ ငါသည် မထင်မရှား သာမန်ယောကျ်ား၏ ခြေကဲ့သို့ ဘုရားရှင်၏ခြေတော်၌ ထက်စွာသောဆေးကို ပေး၍ အနာကိုဖွဲ့စည်းခဲ့ မိရကား ဤအခါသည် ထိုဖွဲ့စည်းပြီးသော အဖွဲ့ကို ဖြေသင့်သော အခါတည်း ထိုအစည်းအဖွဲ့ကို မဖြေချေသည်ရှိသော် တညဥ့်ပတ်လုံး ဘုရားရှင်၏ ကိုယ် တော်၌ ပူလောင်ခြင်းဖြစ်လတ္တံ့ဟု အကြံဖြစ်ပေါ်လေ၏ ထိုခဏ၌ ဘုရားရှင် သည် အာနန္ဒာမထေရ်ကို ခေါ်တော်မူ၍ ချစ်သားအာနန္ဒာ ဇီဝကသည် ညချမ်း အခါ ပြန်လာရာ တံခါးမပိတ်မီ မရောက်နိုင်ဘဲ ရှိလေ၏ ဤအခါ သည်လည်း အနာကို ဖြေသင့်သော အခါတည်းဟူ၍ကား ကြံစည်လေ၏ ထိုအစည်းအဖွဲ့ကို ဖြေလော့ဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် ရှင်အာနန္ဒာသည် ဖြေ၏ အနာသည် သစ်ပင်မှ သစ်ခေါက်ကွာကျသကဲ့သို့ ကင်းပျောက်လေ၏ ဇီဝကသည် အရုဏ် အတွင်း၌ သာလျှင် ဘုရားရှင်၏ အထံတော်သို့ လျင်မြန်စွာ လာရောက်ပြီးလျှင် မြတ်စွာ ဘုရား အသို့ဖြစ်ပါသနည်း ရှင်တော်မြတ်ဘုရားတို့၏ ကိုယ်တော်၌ ပူလောင်ခြင်း ဖြစ်ပါသလောဘုရားဟု မေးလျှောက်လေ၏ ဘုရားရှင်လည်း သမားတော်ဇီဝက ငါဘုရားအားကား ဗောဓိမဏ္ဍိုင်၌သာလျှင် အလုံးစုံသောပူပန်ခြင်းသည် ငြိမ်းေး ခဲ့ခဲ့လေပြီဟု အနုသန္ဓေစပ်၍ တရားဟောတော်မူလိုရကား ဤဂါထာကိုမိန့်တော် မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၉၀ ဂတဒ္ဓိနော ဝိသောကဿ၊ ဝိပ္ပမုတ္တဿ သဗ္ဗဓိ။
သဗ္ဗဂန္ထပ္ပဟီနဿ၊ ပရိဠာဟော နဝိဇ္ဇတိ။

ဂတဒ္ဓိနော၊ အဓွန့်ရှည်သော သံသရာခရီးကို သွားပြီး ထသော။ ဝိသောကဿ။ စိုးရိမ်ခြင်းလည်း ကင်းပြီးထသော။ သဗ္ဗဓိ၊ ခပ်သိမ်းသော

၁ ဂတ = အဒ္ဓိ-သွားပြီးသော လမ်းခရီးရှိသူ-သံသရာခရီး လမ်းဆုံးပြီးသော ရဟန္တာ ဟူလို။ ခရီးမဆုံးသေးမူကား သောတာပန် စသည်တို့ပင် အဒ္ဓိက-ခရီးသွားဆဲတို့ မည် ကုန်၏။

ခန္ဓာ စသောတရားတို့၌။ ဝိပ္ပမုတ္တဿ၊ လွတ်ပြီးထသော။ သဗ္ဗဂန္ထပ္ပဟီနဿ၊ အလုံးစုံသော ဂန္ထလေးပါးကို ပယ်ပြီးသောပုဂ္ဂိုလ်အား။ ¹ပရိဠာဟော၊ ကိလေသာပူသော စိတ်၏ ပူပန်ခြင်းသည်။ နဝိဇ္ဇတိ၊ မရှိ။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ များစွာကုန်သောသူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်စသည်တို့သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။

ဇီဝကပဉ္စာဝတ္ထု ပြီး၏။

၂—မဟာကဿပမထေရ်ဝတ္ထု

ဥယျုဉ္ဇန္တိ—အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

ရှင်မဟာကဿပအား ရဟန်းတို့ကဲ့ရဲ့ခြင်း

အခါတပါး မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဝါကျွတ်တော်မူလတ်သည်ရှိသော် ချစ်သားရဟန်းတို့ ငါဘုရားသည် လခွဲလွန်သောအခါ ဒေသစာရီကြွချီတော်မူပေအံ့ဟု ရဟန်းတို့အား မိန့်ကြားသိစေတော်မူ၏။

[ဤသို့ လခွဲကြိုတင်၍ မိန့်ကြားတော်မူခြင်းသည် ရဟန်းတို့နှင့် အတူတကွ ခရီးဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူလိုသော ဘုရားရှင်တို့၏ ကျင့်ဝတ်ဖြစ်သတတ် ဤသို့မိန့်ကြားတော်မူသဖြင့် ရဟန်းတို့သည် မိမိ၏သပိတ်ဖုတ်ခြင်း သင်္ကန်းဆိုးခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်ကြ၍ ချမ်းသာစွာ သွားကြရကုန်လတ္တံ့ဟုနှလုံးပြုလျက် ယခုအခါ လခွဲလွန်သောအခါ ဒေသစာရီကြွချီပေအံ့ဟု ရဟန်းတို့အား မိန့်ကြားသိစေတော်မူခြင်း ဖြစ်ပေ၏။]

---

၁ သီတဥတု ဥဏှဥတု ရဟန္တာကိုယ်၌ မကင်းသေးရကား ကိုယ်အပူကိုရည်မှန်း၍ ဇီဝက မေးသည် မြတ်စွာဘုရားကား တရားဟောလိုသဖြင့် စိတ်အပူကိုရည်မှန်း၍ မရှိဟု ဖြေသည်။

ရဟန်းတို့သည် မိမိတို့၏ သပိတ်ဖုတ်ခြင်း စသည်တို့ကိုပြုကြကုန်သည်ရှိသော် အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်သည်လည်း သင်္ကန်းတို့ကို ဖွပ်လျှော်တော်မူလေ၏ ရဟန်းတို့က အဘယ့်ကြောင့် မထေရ်သည် သင်္ကန်းတို့ကို ဖွပ်လျှော်ဘိသနည်း ဤရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ မြို့တွင်း၌ရှင်း မြို့ပ၌ရှင်း တဆဲ့ရှစ်ကုဋေကုန်သော လူတို့သည် နေကြကုန်၏ ထိုသူတို့တွင် အကြင်သူတို့သည် ရှင်မဟာကဿပမထေရ်၏ အဆွေအမျိုးမဟုတ်ကုန် ထိုသူတို့သည် အလုပ်အကျွေးဖြစ်ကြကုန်၏ အကြင်သူတို့သည် အလုပ်အကျွေး မဟုတ်ကုန် ထိုသူတို့သည် ဆွေမျိုးဖြစ်ကြကုန်၏ မထေရ်အား ပစ္စည်းလေးပါးတို့ဖြင့် မြတ်နိုးတနာ ပူဇာသက္ကာရကို ပြုကြကုန်၏ ဤမျှလောက်သော ကျေးဇူးဥပကာရကို ပယ်စွန့်၍ ဤမထေရ်သည် အဘယ် အရပ်သို့ သွားနိုင်အံ့နည်း အကယ်၍သွားခဲ့ငြားအံ့ မာပမာဒကန္ဒရ ချောက်မှ အလွန် သွားနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ကဲ့ရဲ့ကြလေကုန်၏။

[ဘုရားရှင်သည် အကြင်ချောက်သို့ ရောက်လျှင် ပြန်နစ်သင့်ကုန်သော ရဟန်းတို့ကို သင်တို့သည် ဤအရပ်မှ ပြန်နစ်ကြကုန်လော့ မမေ့မလျော့ကြကုန်လင့်ဟု မိန့်ဆိုတော်မူလေ့ရှိ၏ ထို့ကြောင့် ထိုချောက်ကို မာပမာဒကန္ဒရ ချောက်ဟု ဆိုအပ်သာတတ် ထိုချောက်ကိုရည်၍ ဤစကားကို ဆိုအပ်၏။]

ဘုရားရှင်သည်လည်း ဒေသစာရီ ကြွချီတော် မူလတ်သောအခါ ကြံစည် တော်မူသည်မှာ ဤပြည်၌ မြို့တွင်း၌ရှင်း မြို့ပ၌ရှင်း တဆဲ့ရှစ်ကုဋေကုန်သော လူ တို့သည် နေကြကုန်၏ လူတို့၏ သုမင်္ဂလ ဒုမင်္ဂလအရာတို့၌ ရဟန်းတို့သွားသင့်၏ ကျောင်းတိုက်ကို အချည်းစည်းပြုခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း အဘယ်သူကို ပြန်နစ် စေရအံ့နည်းဟု ကြံစည်တော်မူလေ၏ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့အကြံ ဖြစ်တော်မူ၏ ဤလူတို့သည် မဟာကဿပ၏ အဆွေအမျိုးတို့သည်ရှင်း အလုပ် အကျွေးတို့သည်ရှင်း ဖြစ်ကုန်၏ ငါ့သားကြီးကဿပကို ပြန်နစ်စေခြင်းငှါ သင့် လျော်၏ဟု အကြံဖြစ်တော်မူ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ရှင်မဟာကဿပကို ချစ်သားကဿပ ကျောင်းတိုက်ကို အချည်းစည်းပြုခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း လူတို့၏သုမင်္ဂလ ဒုမင်္ဂလအရာတို့၌ ရဟန်းတို့ဖြင့် အလိုရှိ၏ သင်သည် မိမိပရိသတ် နှင့်အတူ ပြန်နစ်လေလော့ဟု မိန့်တော်မူလေ၏ မြတ်စွာဘုရား ကောင်းပါပြီ ဘုရားဟုဝန်ခံ၍ ရှင်မဟာကဿပသည် ပရိသတ်ကိုခေါ်၍ ပြန်နစ်လေ၏ ထိုအခါ

ရဟန်းတို့သည် ငါ့ရှင်တို့ သင်တို့မြင်အပ်ပြီလော ယခုပင်လျှင် ငါတို့ဆိုအပ်သည် မဟုတ်တုံလော ရှင်မဟာကဿပသည် အဘဲ့ကြောင့် သက်နီးကို ဖွပ်လျှော်ဘိ သနည်း ဤအရှင်မဟာကဿပသည် ဘုရားရှင်နှင့် အတူမလိုက်လတ္တံ့ဟု ငါတို့ ဆိုအပ်သောစကားအတိုင်းသာ ဖြစ်၏ဟု ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချကြလေကုန်၏။

ရွှေလမင်းနှင့် တူကြောင်း ဘုရားချီးမွမ်းခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့၏စကားကို ကြားရလျှင် ပြန်လည်ရပ်တန့် တော်မူလျက် ချစ်သားရဟန်းတို့ အဘယ်မည်သော ဤစကားကိုပြောဆိုကြကုန် ဘိသနည်းဟု မိန့်တော်မူလေ၏ မြတ်စွာဘုရား ရှင်မဟာကဿပမထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ တပည့်တော်တို့ ပြောဆိုကြပါသည်ဘုရားဟု မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ပြောဆိုပြီးသောနည်းဖြင့်သာလျှင် အလုံးစုံသောအကြောင်းကို လျှောက်ကြား ကြလေကုန်၏ ထိုစကားကို ကြားတော်မူရသဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ချစ်သား ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ငါ့သားကဿပကို အလုပ်အကျွေး ဒါယကာတို့၌၎င်း ပစ္စည်းတို့၌၎င်း ကပ်ငြိသောစိတ်ရှိ၏ဟု ဆိုချင်ကြကုန်၏ ငါ့သားကဿပသည် ငါဘုရား၏စကားကို လိုက်နာအံ့ဟု ပြန်နစ်လေ၏ ဤကဿပသည် ရှေးဘဝ ဆုတောင်းစဉ်ကပင် ပစ္စည်းလေးပါးတို့၌ ငြိတွယ်ခြင်းမရှိ လမင်းနှင့်တူသော ဥပမာရှိသည်ဖြစ်၍ ဒါယကာတို့သို့ ချဉ်းကပ်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သောသူ ဖြစ်ရ ပါလို၏ဟု ဆုတောင်းခြင်းကိုပြုခဲ့၏ ထိုကဿပအား ဒါယကာ၌၎င်း ပစ္စည်း လေးပါး၌၎င်း ငြိတွယ်ခြင်းမရှိ ငါဘုရားသည် လနှင့်တူသော အကျင့်မြတ်ကို ၎င်း အရိယဝံသအကျင့်မြတ်ကို၎င်း ဟောသည်ရှိသော် ငါ့သားကဿပကို အစ ပြု၍ ဟောတော်မူရ၏ဟု မိန့်တော်မူလေ၏ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား အဘယ်အခါ၌ မထေရ်မြတ်သည် ဆုတောင်းခြင်း ပြုပါသနည်းဘုရားဟု မေးလျှောက်ကြကုန်၏ ချစ်သားရဟန်း တို့နာကြားလိုကြကုန်သလောဟု မေးတော်မူလျှင် မြတ်စွာဘုရား နာကြား လိုကြပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်ထားကြလေကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤကမ္ဘာမှ ပြန်၍ ရေတွက်သည်ရှိသော် ကမ္ဘာတသိန်းထက်၌ ပဒုမုတ္တရမည်သော ဘုရားရှင်သည်

လောက၌ ထင်ရှားပွင့်တော်မူလေ၏ စသည်ဖြင့် ဟောကြားတော် မူပြီးလျှင် ပဒုမုတ္တရဘုရားရှင်၏ ခြေရင်းတော်၌ မထေရ်သည် ထားအပ် တောင်းဆိုအပ်သော ဆုတောင်းခြင်းကိုအစပြု၍ မထေရ်၏အလုံးစုံသော ရှေးအကျင့်ကိုဟောတော်မူလေ၏ ထိုအကြောင်းကို ထေရပါဠိတော်၌ အကျယ်ခဲ့အပ်သည်သာလျှင်တည်း ဘုရားရှင်သည်ကား ရှင်မဟာကဿပမထေရ်၏ ဤ ရှေးအကျင့်ကို အကျယ်ခဲ့ကာ ဟောတော်မူပြီးလျှင် ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ငါဘုရားသည် လနှင့်တူသော အကျင့်မြတ်ကိုရှင်း အရိယဝံသအကျင့်မြတ်ကိုရှင်း ငါ့သားဖြစ်သော ကဿပကိုအစပြု၍ ဟောတော်မူရ၏ ငါ့သားဖြစ်သောကဿပအား ပစ္စည်းတို့၌ရှင်း ဒါယကာတို့၌ရှင်း ကျောင်းတို့၌ရှင်း ပရိဝုဏ်တို့၌ရှင်း ကပ်ငြိခြင်းမည်သည်မရှိ ညွန်ပျောင်းသို့ သက်ဆင်း၍ ညွန်ပျောင်း၌ ကျင်လည် ကျက်စား သွားလာသော ဟင်္သာမင်းကဲ့သို့ တစုံတခုသောအာရုံ၌ ငါ့သား ကဿပသည် မငြိမကပ်သည်သာလျှင်တည်းဟု အနုသန္ဓေစပ်၍ တရားစကား ဟောကြားတော်မူလိုရကား ဤဂါထာကို မိန့်တော်မူလေ၏။

၉၁ ဥယျုဉ္ဇန္တိ သတီမန္တော၊ န နိကေတေ ရမန္တိ တေ။
ဟံသာဝ ပလ္လလံ ဟိတွာ၊ ဩကမောကံ ဇဟန္တိ တေ။

သတိမန္တော၊ ပြန့်ပြောသောသတိရှိကြကုန်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ ဥယျုဉ္ဇန္တိ၊ ဝသီဘော်ငါးပါးတို့ဖြင့်လုံ့လပြုကြကုန်၏။ တေ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ နိကေတေ၊ တွယ်တာစရာနေရာအရပ်၌။ နရမန္တိ၊ မမွေ့လျော်ကြကုန်။ ဟံသာ၊ ဟင်္သာငှက်တို့သည်။ ပလ္လလံ၊ ကျက်စားရာညွန်ပျောင်းကို။ ဟိတွာ၊ မငဲ့မကွက်စွန့်ပစ်၍။ ဂစ္ဆန္တိဣဝ၊ သွားကြလေကုန်သကဲ့သို့။ တေ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ ဩကမောကံ၊ တွယ်တာစရာ နေရာတိုင်းကို။ ဇဟန္တိ၊ စွန့်ပယ်ကြကုန်၏။

---

၁ ဓိဓိရအပ်သော ချာန်စသည်တို့၌ အာဝဇ္ဇနဝသီ, သမာပဇ္ဇနဝသီ, ဝုဋ္ဌာနဝသီ, အဓိဋ္ဌာနဝသီ, ပစ္စဝေက္ခဏာဝသီဟူသော ဝသီဘော် ငါးပါးစသည်တို့ဖြင့် အားထုတ်ကြကုန်၏ ဟူလို။

၂ ဟင်္သာစသော ငှက်အားလုံးတို့သည် စားကျက်၌ အစာစားပြီး၍ ပျံသွားသော အခါ ငါ့အသီး ငါ့အရွက် ငါ့ရေ ငါ့ကြာ စသည့်တို့ဖြင့် ထိုစားကျက်၌ စွဲလမ်းခြင်းမရှိဘဲ ပျံသွားနိုင်ကြကုန်သကဲ့သို့ ထို့အတူ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ငါ့ကျောင်း ငါ့ဒါယကာ ငါ့ဒါယိကာမ စသည်တို့ဖြင့် စွဲလမ်းခြင်းမရှိဘဲ ထွက်သွားနိုင်ကြ၏ ဟူလို။

ဒေသနာတော်၏အကျိုး

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ များစွာသော သူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်စသည်တို့သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။

မဟာကဿပမထေရ်ဝတ္ထု ပြီး၏။

၃—ဗေလဋ္ဌသီသမထေရ်ဝတ္ထု

ယေသံသန္နိစယောနတ္ထိ—အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် အရှင်ဗေလဋ္ဌသီသ မထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ထမင်းခြောက်လှန်းသဖြင့် သိက္ခာပုဒ် ပညတ်ခြင်း

ထိုအရှင်ဗေလဋ္ဌသီသသည် ရွာတွင်းလမ်းခရီးတခု၌ ဆွမ်းအလို့ငှါ သွား၍ ဆွမ်းစားခြင်းကိစ္စကို ပြုပြီးနောက် တဖန် တပါးသောလမ်းခရီးသို့ ဆွမ်းခံ ဟည့်လည် ပြန်သဖြင့် ထမင်းခြောက်ကိုယူ၍ ကျောင်းသို့ဆောင်ယူ သိုမှီးပြီးလျှင် နေ့စဉ်မပြတ် ဆွမ်းကိုရှာမှီးရခြင်း မည်သည် ဆင်းရဲလှ၏ဟု နှလုံးထားသဖြင့် နှစ်ရက် သုံးရက် ပတ်လုံး ဈာန်ချမ်းသာဖြင့် လွန်စေ၍ အာဟာရကို အလိုရှိသည် ရှိသော် ထမင်းခြောက်ကို ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ သိကြ၍ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချပြီးလျှင် ထိုအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ကြားကြလေကုန်၏ ဘုရားရှင်သည်လည်း ဤအကြောင်းကြောင့် နောင်အခါ [၁]သိုမှီးခြင်းကို ပြုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်စေခြင်းငှါ ရဟန်းတို့အား သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏ မထေရ်သည်ကား သိက္ခာပုဒ်ကို မပညတ်သေးမီ အလိုနည်းသည့် အဖြစ်ကိုမှီ၍ ပြုခြင်းကြောင့် ထိုဗေလဋ္ဌသီသမထေရ်အား အပြစ်မရှိခြင်းကို ထင်ရှားပြလျက် အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ တရားဟောတော်မူလို၍ ဤဂါထာကို မိန့်တော်မူလေ၏။

---

၁ ဆွမ်းခံဘွယ်စသော ယာဝကာလိကဝတ္ထုကို အကပ်ခံပြီးလျှင် သိမ်းထား၍ နောက်နောက်နေ့တို့၌ စားသောက်ခြင်းမပြုရန် သိက္ခာပုဒ် ပညတ်သည်။ အကပ်မခံသေးဘဲ သိမ်းထားသည်ကို ဆိုသည်မဟုတ်။

ဒေသနာတော်

၉၂ ယေသံ သန္နိစယော နတ္ထိ၊ ယေ ပရိညာတဘောဇနာ။
သုညတော အနိမိတ္တော စ၊ ဝိမောက္ခော ယဿ ဂေါစရော။
အာကာသေဝ [၁]သကုဏာနံ၊ ဂတိ တေသံ ဒုရန္နယာ။

ယေသံ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား။ သန္နိစယော၊ သိုမှီးခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။

[ကုသိုလ်ကံ အကုသိုလ်ကံသည် ကမ္မသန္နိစယမည်၏ ပစ္စည်း လေးပါးတို့သည် ပစ္စယသန္နိစယမည်၏ ထိုနှစ်ပါးတို့တွင် ကျောင်းနေ ရဟန်းအား တခုသော တင်လဲစိုင်ခဲကိုရင်း လေးဘို့တဘို့မျှ ထောပတ်ကိုရင်း, ဆန်တစ လယ် မျှကိုရင်း ထားခဲ့လျှင် ပစ္စည်းသိုမှီးသည် မမည် ထို့ထက် ပိုထားခဲ့လျှင် ပစ္စည်းသိုမှီးသည် မည်၏ ကမ္မသန္နိစယ, ပစ္စယသန္နိစယ နှစ်ပါးလုံးပင် မရှိ ဟူလို။]

ယေ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်။ ပရိညာတဘောဇနာ၊ ပိုင်းခြား၍ သိအပ်သော ဘောဇဉ်ရှိကုန်၏။

[ယာဂုစသည်တို့တွင် တခုခုကို ယာဂုအဖြစ် စသည်ကို သိခြင်းသည် ဉာတပရိညာ မည်၏ အာဟာရ၌ စက်ဆုပ်ဖွယ် အမှတ်သညာ၏ အစွမ်းဖြင့် ဘောဇဉ်ကို အထူးသိခြင်းသည် တီရဏ ပရိညာမည်၏ သုံးဆောင်အပ်သော အာဟာရ၌ လောဘတဏှာကို ပယ်တတ်သောဉာဏ်သည် ပဟာနပရိညာ မည်၏ ဤသုံးပါးသော ပရိညာတို့ဖြင့် ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်ကို ပိုင်းခြား၍ သိနိုင် ကြကုန်၏ ဟူလို။]

သုညတော ဝိမောက္ခော စ၊ သုညတ နိဗ္ဗာန်သည်၎င်း။ အနိမိတ္တော ဝိမောက္ခော စ၊ အနိမိတ္တ နိဗ္ဗာန်သည်၎င်း။ ယဿ-ယေသံ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏။ ဂေါစရော၊ အာရုံသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

[နိဗ္ဗာန်သည် ရာဂ,ဒေါသ,မောဟတို့၏ မရှိခြင်းကြောင့်၎င်း, ၎င်းတို့မှ လွတ်ခြင်းကြောင့်၎င်း, သုညတ ဝိပေါက္ခမည်၏ ရာဂစသော အကြောင်း

[၁] သကုန္တာနံဟု စာအချို့၌ရှိသည်၊ ဆန်းသဒ္ဒါ သင့်၏၊ သကုဏာနံလည်း ဆန်းသဒ္ဒါသင့်၍ အပြစ်မရှိ။

နိမိတ် မရှိခြင်းကြောင့်၎င်း, ၎င်းတို့မှ လွတ်ခြင်းကြောင့်၎င်း အနိမိတ္တဝိမောက္ခမည်၏ ရာဂစသော တောင့်တခြင်း မရှိခြင်းကြောင့်၎င်း,၎င်းတို့မှ လွတ်ခြင်းကြောင့်၎င်း အပ္ပဏိဟိတဝိမောက္ခမည်၏။စသဒ္ဒါဖြင့်၎င်းဝိမောက္ခကိုလည်းယူ ထိုသုံးမည်ရ နိဗ္ဗာန်ကို ဖိုလ်ဉာဏ်ဖြင့် အာရုံပြုကာ နေကြကုန်၏ ဟူလို။]

တေသံ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့၏။ ဂတိ၊ လားရာဂတိသည်။ အာကာသေ၊ ကောင်းကင်၌။ သကုဏာနံ၊ ငှက်တို့၏။ ဂတိဣဝ၊ သွားရာလမ်းကဲ့သို့။ ဒုရန္နယာ၊ သိနိုင်ခဲ၏။ ဝါ၊ သိခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း။

[ကောင်းကင်ခရီး၌ ပျံသွားကုန်သော ငှက်တို့၏ ခြေရာကို မမြင်ရ ခြင်းကြောင့် သွားရာခရီးကို သိခြင်းငှါ မတတ်ကောင်းသကဲ့သို့ ထိုအတူ သန္နိစယနှစ်ပါးမရှိ၍ ပရိညာသုံးပါးဖြင့် ဘောဇဉ်ကို သိပြီးလျှင် နိဗ္ဗာန်လျှင် အာရုံပြုကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ လားရာ ဂတိသည်လည်း ဘဝသုံးပါး, ယောနိလေးပါး, ဂတိငါးပါး, ဝိညာဏဋ္ဌိတိ ခုနစ်ပါး, သတ္တာဝါသကိုးပါး, ဟူသော ငါးပါးသော အဘို့ အစုတို့တွင် ဤမည်သော အဘို့အစုဖြင့် သွား၏ဟု သွားလမ်း မထင်ရှားရကား သိခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း ဟူလို။]

ဒေသနာတော်၏အကျိုး

ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ များစွာသော သူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်စသည်တို့သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။

ဗေလဋ္ဌသီသမထေရ်ဝတ္ထုပြီး၏

၄–အနုရုဒ္ဓါမထေရ်ဝတ္ထု

ယဿာသဝါ–အစရှိသော ဤဂါထာဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် အရှင်အနုရုဒ္ဓါ မထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

သင်္ကန်းချုပ်ရာ၌ ဘုရားရှင် အပ်နဖါး ထိုးပေးခြင်း

တနေ့သ၌ အရှင်အနုရုဒ္ဓါမထေရ်သည် ဆွေးမြေ့သော သင်္ကန်းရှိသည် ဖြစ်၍ တံမြက်ချေးစွန့်ရာ အမှိုက်ပုံ စသည်တို့၌ သင်္ကန်းကို ရှာမှီးတော်မူရ၏ ထိုမထေရ်၏ ဤကိုယ်အဖြစ်မှ သုံးခုမြောက်ဖြစ်သော ကိုယ်အဖြစ်၌ မယားဟောင်းဖြစ်ဘူးသော မိန်းမသည် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ဖြစ်၍ ဇာလိနီအမည်ရှိသော နတ်သမီးဖြစ်လေ၏ ထိုနတ်သမီးသည် မထေရ်သင်္ကန်းလျှာ ပုဆိုး ရှာမှီးတော် မူသည်ကို မြင်ရလျှင် မထေရ်မြတ်အလို့ငှါ အလျားတဆဲ့သုံးတောင်ရှည်၍ အနံလေးတောင် အပြန့်ကျယ်သော သုံးထည်သောနတ်ပုဆိုးတို့ကို ယူ၍ ငါကား ဤသို့သော နည်းအားဖြင့် အကယ်၍ လှူသည်ဖြစ်အံ့ မထေရ်သည် မခံယူလတ္တံ့ဟု ကြံပြီးလျှင် ပုဆိုးတို့ကို ရှာမှီးသော ထိုအနုရုဒ္ဓါမထေရ်၏ ရှေ့မှ တခုသော တံမြက်ချေးစွန့်ရာ အမှိုက်ပုံ၌ အကြွင်အခြင်းအရာဖြင့် ထားသည်ရှိသော် ထိုပုဆိုးတို့၏ အမြိတ်အစွန်းမျှသည်သာလျှင် ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်ပေါ်လွင်လွင်ဖြစ်၏ ထို အခြင်း အရာဖြင့်ထားလေ၏မထေရ်သည်လည်း ထိုခရီးဖြင့် ပုဆိုးကိုရှာမှီးခြင်းငှါ သွားလာလှည့်ပတ်သည်ရှိသော် ပုဆိုးတို့၏ အမြိတ်အစွန်းကိုမြင်လျှင် ထိုအစွန်၌သာ ကိုင်ယူ၍ ဆွဲငင်သည်ရှိသော် ဆိုအပ်ပြီးသော အတိုင်းအရှည်ရှိသော နတ်ပုဆိုးတို့ကို မြင်ရသဖြင့် ဤပစ္စည်းကား မြတ်သောအဘိုးတန် ပံသုကူသင်္ကန်း ဖြစ်လေစွတကားဟု ယူ၍ ဖဲသွားလေ၏။

ထို့နောက် မထေရ်၏ သင်္ကန်းချုပ်သောနေ့၌ ဘုရားရှင်သည် ရဟန်းငါးရာ ခြံရံလျက် ကျောင်းသို့ကြွ၍ နေတော်မူလေ၏ ရှစ်ကျိပ်သောမထေရ်ကြီးတို့သည် လည်း ထိုကျောင်း၌ပင် နေကြလေကုန်၏ သင်္ကန်းချုပ်ခြင်းငှါ အရှင်မဟာ ကဿပ မထေရ်သည် သင်္ကန်းအရင်း၌နေ၏ အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်သည် အလယ်၌နေ၏ အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်သည် သင်္ကန်းအဖျား၌နေ၏ ရဟန်း သံဃာအပေါင်းသည် အပ်ချည်ကိုကျစ်၏ ဘုရားရှင်သည် အပ်နဖါး၌ အပ်ချည် သီတပ်ပေးတော်မူ၏ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် မထေရ်သည် အလိုရှိသော အရာ ဟူသမျှကို ဆောင်ပို့ကာ လှည့်လည်၏ နတ်သမီးသည် ရွာတွင်းသို့ဝင်၍ ငါ့အရှင် ဖြစ်သော အနုရုဒ္ဓါမထေရ်၏ သင်္ကန်းကိုချုပ်သဖြင့် ဘုရားရှင်သည် ရှစ်ကျိပ်သော မဟာသာဝကတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် ရဟန်းငါးရာတို့နှင့်တကွ ကျောင်း၌နေတော်မူ၏

(ခ) ၁၄၂-၄၄

ယာဂုစသည်တို့ကိုယူ၍ ကျောင်းသို့ သွားကြပါကုန်လော့ဟု နှီးဆော်လျက် ဆွမ်းကို ပြည့်စုံစေလေ၏ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် မထေရ်သည်လည်း ဆွမ်း မစားမီ အကြား များစွာသော ဇမ္ဗူသပြေသီးကို ဆောင်ယူလာ၏ ငါးရာသော ရဟန်းတို့သည် ကုန်အောင် ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကြကုန် သိကြားမင်းသည် သက်န်းချုပ်ရာအရပ်၌ မြေကိုညီညွတ်အောင်ပြု၏ မြေသည် ချိပ်ရည်ဖြင့် ဆိုးအပ်သကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏ ရဟန်းတို့သုံးဆောင်၍ကြွင်းသောယာဂု ဆွမ်း ခဲဘွယ် ဘောဇဉ်တို့၏ ကြီးစွာသော အစုအပုံသည် ဖြစ်လေ၏။

ရဟန်းတို့သည် ဤမျှလောက်သော ရဟန်းတို့အား ဤသို့များစွာကုန်သော ယာဂုစသည်တို့ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း အတိုင်းအရှည်ကိုမှတ်သား၍ ဤ မျှလောက်သော ခဲဘွယ်ဘောဇဉ်ကို ဆောင်ယူလာကြကုန်လော့ဟု ဆွေမျိုးတို့ ကိုငှင်း အလုပ်အကျွေးဒါယကာတို့ကိုငှင်း ဆိုအပ်သည်မဟုတ်ပါလော ရှင်အနု ရုဒ္ဓါမထေရ်သည် မိမိဆွေမျိုးအလုပ်အကျွေး ဒါယကာများသည်အဖြစ်ကို သိစေ လိုယောင်တကားဟု ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချကြလေကုန်၏ ထိုအခါ ရဟန်းတို့ကို မြတ်စွာ ဘုရားသည် ချစ်သားရဟန်းတို့ အဘယ်စကားကို ဆိုကြကုန်သနည်းဟုမေးတော် မူခြင်းကြောင့် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ဤမည်သောစကား ကို ဆိုကြပါသည်ဘုရားဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် ချစ်သားရဟန်းတို့ အနုရုဒ္ဓါမထေရ်သည် ဤယာဂု စသည်တို့ကို ဆွေမျိုးအလုပ်အကျွေး ဒါယကာ တို့အား များစွာဆောင်ယူစေအပ်၏ဟု သင်တို့မှတ်ထင်ကြကုန်သလောဟု မေး တော်မူလေ၏ မြတ်စွာဘုရား မှတ်ထင်မိကြသည် မှန်ပါသည်ဘုရားဟုလျှောက် လတ်သော် ချစ်သားရဟန်းတို့ ငါ့သားဖြစ်သော အနုရုဒ္ဓါမထေရ်သည် ဤသို့ သောစကားကို မဆို ရဟန္တာတို့မည်သည်ကား ပစ္စည်းနှင့်စပ်သော စကားကို မဆိုကြကုန် ဤဆွမ်းသည် နတ်၏အာနုဘော်ကြောင့်ဖြစ်သော ဆွမ်းတည်းဟု အနုသန္ဓေစပ်၍ တရားဟောကြားတော် မူလိုရကား ဤဂါထာကို မိန့်တော် မူလေ၏။

ဓမ္မဒေသနာတော်

၉၃ ယဿာသဝါ ပရိက္ခီဏာ၊ အာဟာရေ စ အနိဿိတော။
သုညတော အနိမိတ္တော စ၊ ဝိမောက္ခော ယဿ ဂေါစရော။
အာကာသေဝ သကုဏာနံ၊ ပဒံ တဿ ဒုရန္နယံ။

ယဿ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်အား။ အာသဝါ၊ အာသဝေါတရားလေးပါးတို့သည်။ ပရိက္ခီဏာ၊ ကုန်ခန်းလေကုန်ပြီ။ အာဟာရေစ၊ ဆွမ်းစသော အာဟာရ၌လည်း။ အနိဿိတော၊ တဏှာဒိဋ္ဌိအားဖြင့် မှီခိုအားထားခြင်းမရှိ။ သုညတော ဝိမောက္ခောစ၊ သုညတနိဗ္ဗာန်သည်ငှင်း။ အနိမိတ္တော ဝိမောက္ခောစ၊ အနိမိတ္တနိဗ္ဗာန်သည်ငှင်း။ ယဿ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်၏။ ဂေါစရော၊ အာရုံသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တဿ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏။ ပဒံ၊ ခြေရာအလားလားရာအရပ်သည်။ အာကာသေ၊ ကောင်းကင်၌။ သကုဏာနံ၊ ငှက်တို့၏။ ပဒံဣဝ၊ ခြေရာကဲ့သို့။ ဒုရန္နယံ၊ သိခြင်းငှါမတတ်ကောင်း။

[ဤနေရာ၌ ခြေဖြင့်နင်းသွားသည် ဤနေရာ ရင်ဖြင့် ထိခိုက်သွားသည် ဤနေရာ ဦးခေါင်းဖြင့် အတောင်တို့ဖြင့် ထိခိုက်သွားသည်ဟု ကောင်းကင်ခရီး၌ ပျံသွားကုန်သော ငှက်တို့၏ခြေရာကို သိခြင်းငှါ မတတ်ကောင်းသကဲ့သို့ ထို့အတူ အာသဝေါကင်းကွာ အာဟာရမမှီ သုံးမည်ရနိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြုသောပုဂ္ဂိုလ်၏ ခြေရာကိုလည်း ငရဲခြေရာဖြင့်သွားသည် တိရစ္ဆာန်ခြေရာဖြင့်သွားသည် စသည်ဖြင့် သိခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း ဟူလို။]

ဒေသနာတော်၏အကျိုး

ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ များစွာသောသူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်စသည်တို့သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။

အနုရုဒ္ဓမထေရ်ဝတ္ထု ပြီး၏။

၅—မဟာကစ္စာယနမထေရ်ဝတ္ထု

ယဿိန္ဒြိယာနိ—အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် ရှင်မဟာကစ္စည်းမထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

သိကြားနတ်မင်းတို့ ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်း

တပါးသောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့၌ မိဂါရမာတာ ဝိသာခါဒါယိကာမကြီး၏ ပြာသာဒ်အောက်တွင် မဟာသာဝကကြီးတို့

ခြံရံလျက် နေတော်မူလေ၏ ထိုအခါ ရှင်မဟာကစ္စည်းမထေရ်သည် ဓာဝန္တိတိုင်းတို့၌ နေတော်မူ၏ ထိုမဟာကစ္စည်း အရှင်မြတ်သည် ဝေးသောအရပ်မှသော်လည်း ကြွလာ၍ တရားနာခြင်းကို ချီးမြှင့်တော်မူလေ့ ရှိသည်သာတည်း ထို့ကြောင့် မထေရ်ကြီးတို့သည် နေထိုင်ကြကုန်သည်ရှိသော် ရှင်မဟာကစ္စည်းမထေရ်၏ အလို့ငှါ နေရာကိုချန်ထား၍ နေထိုင်ကြလေကုန်၏ သိကြား နတ်မင်းသည်လည်း နတ်ပြည်နှစ်ထပ်၌ နေကုန်သော နတ်ပရိသတ်တို့နှင့်တကွ လာရောက်၍ နတ်၌ဖြစ်သော နံ့သာပန်းစသည်တို့ဖြင့် ဘုရားရှင်ကို ပူဇော်၍ မတ်မတ်ရပ်လျက် ရှင်မဟာကစ္စည်းမထေရ်ကို မမြင်ခြင်းကြောင့် ငါ၏အရှင် ကစ္စည်းမထေရ်သည် အဘယ်မှာနည်း မထင်မြင်ပါတကား အကယ်၍ ကြွလာတော်မူပါလျှင် စင်စစ်အားဖြင့် ကောင်းခြင်း ဖြစ်ရာ၏ဟု အာရုံပြုကာ နေလေ၏ မထေရ်မြတ်သည်လည်း ထိုခဏ၌သာလျှင် ကြွလာ၍ မိမိကိုယ်တိုင် ထိုင်လျက်သာလျှင်ဖြစ်သော ကိုယ်ကိုပြတော်မူလေ၏။

သိကြားမင်းသည် မထေရ်ကို မြင်ရလျှင် ရှိခိုး၍ ဖမျက်တို့၌ မြဲစွာ ကိုင်ဆုပ်လျက် ငါ၏အရှင်မြတ်သည် ကောင်းစွာ ကြွလာတော်မူပေစွတကား တပည့်တော်သည် အရှင်မြတ်၏ကြွလာခြင်းကို တောင့်တကာ နေပါသည်ဘုရားဟု ဆို၍ နံ့သာပန်း စသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်လျက် တင့်အပ်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌ နေလေ၏ ရဟန်းတို့သည် သိကြားမင်းကား မျက်နှာကြည့်၍ ပူဇော်ခြင်းကိုပြု၏ ရှင်မဟာကစ္စည်းမထေရ်မှ ကြွင်းသော မဟာသာဝကတို့အား ဤသို့သဘောရှိသော ပူဇော်ခြင်းကို မပြုမူ၍ ရှင်မဟာကစ္စည်းကိုမြင်လျှင် လျင်မြန်စွာ ဖမျက်တို့၌ ကိုင်ဆုပ်၍ ငါ၏အရှင်မြတ်သည် ကြွလာတော်မူပေ၏ ကောင်းလှပေစွတကားဟု ဆိုပြီးလျှင် တပည့်တော်သည် အရှင်မြတ်၏ ကြွလာခြင်းကိုသာ တောင့်တကာ နေပါသည်ဘုရားဟုဆို၍ လက်နှစ်ဘက်တို့ဖြင့် ခြေတို့ကို သုံးသပ်ဆုပ်နယ်လျက် ရှိခိုးပူဇော်ပြီးမှ တင့်အပ်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌ နေလေဘိ၏တကားဟု ကဲ့ရဲ့ကြကုန်၏ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းတို့၏ စကားကို ကြားတော်မူရ၍ ချစ်သားရဟန်းတို့ ငါ့သားဖြစ်သော ကစ္စည်းနှင့် တူကုန်သော စက္ခုစသောဣန္ဒြေတို့၌ လုံခြုံသော ဇာံခါးရှိကုန်သော ရဟန်းတို့ကို နတ်တို့သည်၎င်း လူတို့သည်၎င်း ချစ်မြတ်နိုးကုန်သည်သာတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အနုသန္ဓေစပ်လျက် တရားဟောတော်မူလိုရကား ဤဂါထာကို မိန့်တော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၉၄ ယဿိန္ဒြိယာနိ သမထင်္ဂတာနိ၊ အဿာ ယထာ သာရထိနာ သုဒန္တာ။
ပဟီနမာနဿ အနာသဝဿ၊ ဒေဝါပိ တဿ ပိဟယန္တိ တာဒိနော။

သာရထိနာ၊ လိမ္မာသော ရထားထိန်းသည်။ သုဒန္တာ၊ ကောင်းစွာဆုံးမအပ်ကုန်သော။ အဿာယထာ၊ မြင်းတို့ကဲ့သို့။ ယဿ၊ အကြင်ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်၏။ ဣန္ဒြိယာနိ၊ စက္ခုစသော ဣန္ဒြေတို့သည်။ သမထံ၊ ငြိမ်သက် တည်ကြည်ခြင်းသို့။ ဂတာနိ၊ ရောက်ကုန်၏။ ပဟီနမာနဿ၊ ပယ်အပ်ပြီးသော မာနရှိသော။ အနာသဝဿ၊ အာသဝေါတရား လေးပါးမှ ကင်းပြီးသော။ တာဒိနော၊ ကောင်းမကောင်းသော အာရုံတို့၌ မတုန်မလှုပ်သော သဘောရှိသော။ တဿ၊ ထိုရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်အား။ ဒေဝါပိ၊ နတ်တို့သည်လည်း။ ပိဟယန္တိ၊ ချစ်မြတ်နိုးကြကုန်၏။

ဒေသနာတော်၏အကျိုး

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ များစွာသော သူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်စသည်တို့သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။

မဟာကစ္စာယနမထေရ် ဝတ္ထုပြီး၏။

၆–အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်ဝတ္ထု

ပထဝီသမော–အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

အရှင်သာရိပုတြာအပေါ်၌ ရိုက်မှုဖြင့်စွဲဆိုခြင်း

တပါးသောအခါ အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်သည် ဝါကျွတ်လတ်သဖြင့် ဒေသစာရီဖဲသွားလိုရကား မြတ်စွာဘုရားကိုပန်ကြား၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် မိမိ၏ အခြံအရံနှင့်တကွ ထွက်သွားတော်မူလေ၏ ထိုမှတပါး များစွာကုန်သော ရဟန်းတို့သည်လည်း မထေရ်သို့ အစဉ်လိုက်ပို့ကြကုန်၏ မထေရ်မြတ်သည် အမည်အမျိုးအစွမ်းအားဖြင့် ထင်ရှားကုန်သော ရဟန်းတို့ကို အမည်အမျိုး အစွမ်းအားဖြင့်

ပြောကြား၍ ပြန်သွားဆုတ်နစ်စေလေ၏ အမှတ်မရှိ အမည်အမျိုး အစွမ်းအား ဖြင့် မထင်ရှားသော ရဟန်းတပါးသည်ကား ငါ့ကိုလည်း အမည်အမျိုး အစွမ်း အားဖြင့် ချီးမြှောက်လျက် ပြောဆို၍ ပြန်သွားဆုတ်နစ်စေပါမူကား ကောင်း လေစွတကားဟု ကြံစည်အောက်မေ့လေ၏ မထေရ်မြတ်သည် များစွာသော ရဟန်းသံဃာအပေါင်း၏အကြား၌ ထိုရဟန်းကို မမှတ်သားမိဘဲ ရှိလေ၏ ထို ရဟန်းသည် အခြားသော ရဟန်းတို့ကဲ့သို့ ငါ့ကိုမချီးမြှောက်ဟု ကြံအောက် မေ့၍ မထေရ်၌ ရန်ငြိုးဖွဲ့လေ၏ မထေရ်၏ ဒုကုဋ္ဌစွန်းသည်လည်း ထိုရဟန်း၏ ကိုယ်ကို ထိမိခဲ့လေ၏ ထို့ကြောင့်လည်း ရန်ငြိုးဖွဲ့သည်သာလျှင်တည်း။

ယခုအခါ မထေရ်သည် ကျောင်းဥပစာကို လွန်မြောက်သည်ဖြစ်လတ္တံ့ဟု သိရသဖြင့် ထိုရဟန်းသည် ဘုရားရှင်သို့ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား တပည့် တော်ကို အရှင်သာရိပုတြာသည် ရှင်တော်မြတ်ဘုရားတို့၏ အဂ္ဂသာဝကတပါး ဖြစ်၏ဟု ထောင်လွှားလျက် နားရွက်ကိုရိုက်ခဲ့သကဲ့သို့ ပုတ်ခတ်ပြီးလျှင် သည်း မခံစေဘဲ မတောင်းပန်ဘဲသာလျှင် ဒေသစာရီ ဖဲသွားပါသည်ဘုရားဟု လျှောက် ထားလေ၏ ဘုရားရှင်သည် အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်ကို ခေါ်စေတော်မူလေ ၏ ထိုခဏ၌ ရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်သည်၎င်း အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်သည်၎င်း ဤသို့ ကြံစည်ကြကုန်၏ ဤရဟန်း၏ ရန်ငြိုးဖွဲ့သည့်အဖြစ်ကို ဘုရားရှင်မသိသည် မဟုတ် ငါတို့၏ အဂ္ဂသာဝက နောင်တော်ကြီးကို ခြသေ့ံသံကဲ့သို့ ရဲရင့်စွာမြတ် သောစကားကို ဆိုခြင်းငှါ အလိုတော်ရှိသည်ဖြစ်လတ္တံ့ ထို့ကြောင့် ပရိသတ်ကို စည်းဝေးစေကြကုန်စို့အံ့ဟု ကြံစည်ကြ၍ ရှင်မောဂ္ဂလာန် ရှင်အာနန္ဒာတို့သည် သံကောက်(သော့) လက်စွဲကုန်လျက် ပရိဝုဏ်ကျောင်းငယ် တံခါးတို့ကို ဖွင့်၍ အရှင်တို့ ထွက်ကြပါကုန်လော့ ယခုအခါ အရှင်သာရိပုတြာသည် ဘုရားမျက် မှောက် မကြောက်မရွံ့သော စကားကို ဆိုတော်မူလတ္တံ့ဟု တိုက်တွန်းသဖြင့် များစွာသော ရဟန်းသံဃာအပေါင်းကိုစည်းဝေးစေတော်မူကြလေကုန်၏ အရှင် သာရိပုတြာမထေရ်သည်လည်း ကြွလာ၍ ဘုရားရှင်ကိုရှိခိုးလျက် နေလေ၏။

အရှင်သာရိပုတြာ ထုချေရာ၌ မြွေလှုပ်ခြင်း

ထိုအခါအရှင်သာရိပုတြာကို မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအကြောင်းကိုမေးတော် မူ၏ အရှင်သာရိပုတြာသည် ဤရဟန်းကို တပည့်တော် မပုတ်ခတ်ရပါဘုရားဟု

မလျှောက်ထားမူ၍ မိမိဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် စပ်သောစကားကို ဆိုလိုသဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား အကြင်ရဟန်းအား ကိုယ်၌ ကာယဂတာသတိသည် အဖန်တလဲလဲ ရှေးရှုထင်ရှားသည် ဖြစ်ခဲ့ငြားအံ့ ထိုရဟန်းသည် ဤသာသနာတော်၌ အမှတ်မရှိ တစုံတယောက်သော သီတင်းသုံးဘော်ကို ထိခိုက်ပြစ်မှားမိလျှင် အပြစ်ကိုမစွန့်မူ၍ အပြစ်ဘန်းလန်း ခရီးဒေသစာရီ ဖဲသွားနိုင်ပါအံ့နည်းဟု လျှောက်ထားပြီးလျှင် ဘုန်းတော် ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ဥပမာမည်သည်ကား မဟာပထဝီမြေကြီး၌ သန့်ရှင်း စင်ကြယ်သောဝတ္ထုကိုလည်းစွန့်ပစ်ကြပါကုန်၏မစင်ကြယ်သောဝတ္ထုကိုလည်းစွန့်ပစ်ကြပါကုန်၏ ဤသို့အစရှိသောနည်းဖြင့်မိမိ၏မြေနှင့်တူစွာစိတ်ရှိသည့်အဖြစ်ကိုရင်း ရေ မီး,လေ, ခြေသုတ်ကြိုးငန်း၊ ဝါ၊ ခြေသုတ်စရာအဝတ်စုတ်, ဒွန်းစဏ္ဍားသတို့သား, ဦးချိုကျိုးသော နွားလားဥသဘနှင့်တူစွာ စိတ်ရှိသည့်အဖြစ်ကိုရင်း မြွေကောင်ပုပ် စသည်တို့အလား မိမိ၏ကိုယ်ဖြင့် ငြီးငွေ့သည့်အဖြစ်ကိုရင်း ဝါးလုံးဖျားသို့ တက်သော [၁]မေဒကထလိကာမည်သော လုလင်ကဲ့သို့ မိမိ၏ကိုယ်ကို သတိမကင်း ဆောင်ယူခြင်းကိုရင်း ထင်ရှားစွာ ဖေါ်ပြလျှောက်ထားလေ၏။

[ဤကိုးပါးသော ဥပမာတို့ဖြင့် မထေရ်မြတ်သည် မိမိ၏ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဆိုလတ်သည်ရှိသော် ကိုးပါးသောနေရာတို့၌ပင် ရေအဆုံးရှိသည်ကိုပြု၍ မဟာပထဝီမြေကြီး တုန်လှုပ်လေ၏ ခြေသုတ်စရာအဝတ်စုတ်, ဒွန်းစဏ္ဍားသတို့သား, မေဒကထလိကာ ဥပမာကိုဆောင်သောကာလ၌ ပုထုဇဉ်ရဟန်းတို့သည် မျက်ရည်တို့ကို ကောင်းစွာထားခြင်းငှါ (ဆည်ခြင်းငှါ) မတတ်နိုင်ကြကုန် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ဓမ္မသံဝေဂသည် ထင်စွာဖြစ်လေ၏။]

စွပ်စွဲသောရဟန်း တောင်းပန်ခြင်း

အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်သည် မိမိ၏ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဆိုစဉ်ပင်လျှင် စွပ်စွဲသော ရဟန်း၏ ကိုယ်အလုံး၌ ပူလောင်ခြင်းသည် ဖြစ်လေ၏ ထိုရဟန်းသည်

---

၁ ဆရာ၏ကိုယ်၌ ဝါးလုံးထောင်၍ မေဒကထလိကာမည်သော တပည့်ကိုအဖျားရောက် တက်နိုင်းပြီးလျှင် သင်ကငါ့ကိုစောင့် ငါကသင့်ကိုစောင့်မည်ဟုဆရာကဆို၏။ တပည့်က ကိုယ့်ကို ကိုယ်စောင့်ဟုဆို၏။ထိုစကားနှစ်ရပ်တွင် တပည့်၏စကားအကြောင်းဟုတ်မှန်သည်ဟု ဘုရားချီးမွမ်းတော်မူ၏။ မဟာဝဂ္ဂသံယုတ် သတိပဋ္ဌာန နာလန္ဒဝဂ် ကိုးခုမြောက်သုတ်။

ထိုခဏ၌ပင်လျှင် ဘုရားရှင်၏ ခြေတော်တို့၌ဝပ်၍ မိမိ၏ စွပ်စွဲမိသော အပြစ်ကို ထင်ရှားစွာပေါ်ပြ၍ အပြစ်ကို လျှောက်ကြားတောင်းပန်လေ၏ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်သာရိပုတြာကို ခေါ်တော်မူ၍ ချစ်သားသာရိပုတြာ ဤရဟန်း၏ ဦးခေါင်းသည် ခုနစ်စိတ်မကွဲမီ မဂ်ဖိုလ်မှ အချည်းနှီးဖြစ်သော ဤရဟန်းအား သည်းခံစေလော့ ကန်တော့ခံလေလော့ ဟု မိန့်တော်မူလေ၏ မထေရ်သည် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ လက်အုပ်ချီပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်သည် ထိုအရှင်မြတ်အား သည်းခံပါ၏ ဘုရားတပည့်တော်အားလည်း အကယ်၍ အပြစ်ရှိသည် ဖြစ်အံ့ ဤသို့ရှိခဲ့သော် အရှင်မြတ်သည်လည်း တပည့်တော်၏ အပြစ်ကို သည်းခံစေသတည်းဟု လျှောက်ဆိုလေ၏ ရဟန်းတို့သည် ငါ့ရှင်တို့ ယခုအခါ မထေရ်မြတ်ပြုအပ်သော နှိုင်းယှဉ်စရာ ဥပမာကင်းသော ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ကြည့်ရှုကြကုန်လော့ ဤသို့သဘောရှိသော မဟုတ်မမှန်သောစကားဖြင့် စွပ်စွဲသော ရဟန်း၏အပေါ်၌ အနည်းငယ်မျှလည်းဖြစ်သော အမျက်ငယ်ကိုရင်း အမျက်ကြီးကိုရင်း မပြုမူ၍ မိမိကိုယ်တိုင်ပင်ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် လက်အုပ်ချီကာ ကန်တော့သေး၏ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏ ဘုရားရှင်သည် ထိုစကားကိုကြားရလျှင် ချစ်သားရဟန်းတို့ အဘယ်စကားကို ပြောဆိုကြကုန်ဘိသနည်းဟု မေးတော်မူခြင်းကြောင့် မြတ်စွာဘုရား ဤမည်သောစကား ပြောဆိုကြပါသည် ဘုရားဟု နားတော်လျှောက်သော် ချစ်သားရဟန်းတို့ သာရိပုတြာနှင့် တူကုန်သော သူတို့အား အမျက်ငယ်ကိုရင်း အမျက်ကြီးကိုရင်း ဖြစ်စေခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း ချစ်သားရဟန်းတို့ သာရိပုတြာ၏ စိတ်သည် မဟာပထဝီမြေကြီးနှင့်တူ၏ တံခါးခုံနှင့်လည်းတူ၏ ကြည်သောရေရှိသော ရေအိုင်နှင့်လည်းတူ၏ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် အနုသန္ဓေ စပ်၍ တရား ဟောတော်မူလိုရကား ဤဂါထာကို မိန့်တော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၉၅ ပထဝိသမော နော ဝိရုဇ္ဈတိ၊ ဣန္ဒခီလူပမော တာဒိ သုဗ္ဗတော။
ရဟဒေါဝ အပေတကဒ္ဒမော၊ သံသာရာ နဘဝန္တိ တာဒိနော။

ယော၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်။ ပထဝီသမော၊ မြေကြီးနှင့် တူသည်ဖြစ်၍ရင်း။ ဣန္ဒခီလူပမော၊ တံခါးတိုင်နှင့် တူသည်ဖြစ်၍ရင်း။ နောဝိရုဇ္ဈတိ၊ မဆန့်ကျင်။

ဝါ၊ လျော်ခြင်းလည်းမဖြစ် မလျော်ခြင်းလည်းမဖြစ်။ တာဒိ၊ လောကဓံတရား ရှစ်ပါးတို့ကြောင့် မတုန်မလှုပ် ပကတိသဘော ရှိ၏။ သုဗ္ဗတော၊ ကောင်းသော အကျင့်ရှိ၏။ အပေတကဒ္ဒမော၊ ကင်းသော ညွန်ရှိသော။ ရဟဒေါ်ဣဝ၊ ရေအိုင် ကဲ့သို့။ ပသန္နော၊ ကြည်လင်သောစိတ်ရှိ၏။ တာဒိနော၊ ထိုသို့သဘောရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်အား။ သံသာရာ၊ သုဂတိဒုဂ္ဂတိတို့၌ ကျင်လည်ခြင်းတို့သည်။ နဘဝန္တိ၊ မဖြစ်ကုန်။

ဒေသနာတော်၌မှတ်ဘွယ်

[မဟာပထဝီမြေပြင်၌ သန့်ရှင်းသော နံ့သာပန်းစသည်တို့ကိုလည်း စွန့်ပစ်ကြကုန်၏ မသန့်ရှင်းသောကျင်ငယ် ကျင်ကြီး စသည်တို့ကိုလည်း စွန့်ပစ်ကြကုန်၏ မြို့တံခါး၌ ထားအပ်သော တံခါးတိုင်ကို သူငယ်စသည်တို့သည် ကျင်ကြီး ကျင်ငယ် စွန့်ကြကုန်၏ အချို့ကား နံ့သာပန်းစသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်ကြကုန်၏ ထိုအခါ မြေပြင်အားရင်း တံခါးတိုင်အားရင်း လိုက်လျော ခြင်းလည်းမဖြစ် ဆန့်ကျင်ခြင်းလည်းမဖြစ် ထိုဥပမာအတူ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည် လောကဓံတရားရှစ်ပါးတို့ကြောင့် မတုန်လှုပ်သဖြင့် ပင်ကိုယ် တည်တံ့ခြင်း ကောင်းစွာရှိသောကြောင့် ကောင်းသော အကျင့်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၏ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤသူတို့သည် ငါ့ကို ပစ္စည်းလေးပါးတို့ဖြင့် ပူဇော်ကြကုန်၏ ဤသူတို့ကား မပူဇော်ကြဟု ပြုသူတို့၌လည်း လိုက်လျောဝမ်းမြောက်ခြင်းမရှိ မပြုသူတို့၌လည်း ဆန့်ကျင်ခြင်းမရှိ စင်စစ်မြေကြီးနှင့်လည်းတူ၏ တံခါးတိုင်နှင့်လည်းတူပေ၏ ညွန်ကင်းသောရေအိုင်သည် ကြည်လင်သော ရေရှိသကဲ့သို့ ထိုအတူ ကိလေသာ ကင်းခြင်းကြောင့် ရာဂညွန် စသည်တို့ဖြင့် ညွန်မရှိ ကြည်လင်သော စိတ်အစဉ်ရှိ၏ ထိုသို့သဘောရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်အား သုဂတိဘဝ ဒုဂ္ဂတိဘဝ၌ ကျင်လည်ခြင်း၏ အစွမ်းဖြင့် သံသရာ၌ ကျင်လည်ခြင်းမည်သည် မရှိပြီ ဟူလို။]

ဒေသနာဖော်၏ အကျိုး

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ ကိုးထောင်သောရဟန်းတို့သည် ပဋိသမ္ဘိဒါလေးပါးတို့နှင့်တကွ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။

အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်ဝတ္ထု ပြီး၏။

(ခ)၁၄၂-၄၅

၇—ကောသမ္ဗိဝါသီ တိဿမထေရ်၏ သာမဏေဝတ္ထု

သန္တန္တဿ မနံဟောတိ—အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် တိဿမထေရ်၏သာမဏေကိုအကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

တပည့်လိမ္မာ ဆရာအာပတ်လွတ်ခြင်း

ကောသမ္ဗီပြည်၌နေသော အမျိုးသားတယောက်သည် ဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်၌ ရှင်သာမဏေပြု၍ ပဥ္စင်းအဖြစ်ကို ရပြီးသည်ရှိသော် ကောသမ္ဗီပြည်၌ နေလေ့ရှိခြင်းကြောင့် ကောသမ္ဗိဝါသီတိဿမထေရ်ဟူ၍ ကျော်စောထင်ရှားလေသတတ် ကောသမ္ဗီပြည်၌ ဝါကျွတ်ပြီးသည်ရှိသော် ထိုမထေရ်အား အလုပ်အကျွေး ဒါယကာသည် သင်္ကန်းသုံးထည်ကိုရင်း ထောပတ် တင်လဲကိုရင်း ဆောင်၍ ခြေရင်း၌ လှူရန်ထားလေ၏ ထိုအခါ ဒါယကာကို မထေရ်သည် ဒါယကာ ဤသည်ကား အဘယ်နည်းဟုမေးလေ၏ အရှင်ဘုရား အရှင်ဘုရားတို့ကို တပည့်တော်သည် ဝါဆိုစေအပ်ကုန်သည် မဟုတ်ပါလော တပည့်တော်တို့၏ကျောင်း၌ ဝါကျွတ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ဤလာဘ်လာဘကို ရကြပါကုန်၏အရှင်ဘုရား ခံယူတော်မူကြပါဘုရားဟုလျှောက်ထားသဖြင့် ဒါယကာ ထိုသို့ဖြစ်စေကာမူ ငါ့အား ဤလာဘ်လာဘဖြင့် အလိုမရှိဟု မိန့်ဆိုလေ၏ အရှင်ဘုရား အကြောင်းကား အသို့ပါနည်းဘုရားဟု လျှောက်လျှင် ဒါယကာ ငါ့အထံ၌ ကပ္ပိယကာရကဖြစ်သော သာမဏေသည်လည်း မရှိဟု မိန့်တော်မူ၏ အရှင်ဘုရား ကပ္ပိယကာရက အကယ်၍မရှိသည်ဖြစ်အံ့ တပည့်တော်၏သားသည် အရှင်ဘုရား၏အထံတော်၌ သာမဏေဖြစ်ပါလိမ့်မည် ဘုရားဟု လျှောက်လတ်သော်မထေရ်မြတ်သည်သည်းခံတော်မူလေ၏ဒါယကာသည်လည်းခုနစ်နှစ်အရွယ်သာရှိသော မိမိ၏သားကို မထေရ်အထံသို့ ဆောင်ပို့၍ ဤသတို့သားကို ရှင်သာမဏေပြုပေးတော်မူကြပါဘုရားဟုအပ်နှင်းလေ၏ ထိုအခါမထေရ်သည် ထိုသူငယ်၏ဆံတို့ကိုရေဆွတ်လျက်တစပဥ္စက ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုပေး၍ရှင်သာမဏေပြုပေးတော်မူလေ၏ ထိုသာမဏေသည် ဆံရိတ်သော သင်ဓုန်းအဆုံး၌ပင်လျှင် ပဋိသမ္ဘိဒါလေးပါးတို့နှင့်တကွ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏ မထေရ်သည်ထိုသူငယ်ကို ရှင်သာမဏေပြုပေးပြီး၍ လခွဲပတ်လုံး ထိုကျောင်း၌နေပြီးလျှင် ဘုရားရှင်

ကို ဖူးမြင်အံ့ဟု သာမဏေကို ပရိက္ခရာယူစေ၍ ကြွသွားတော်မူရာ လမ်းခရီး အကြား၌ ကျောင်းတခုသို့ ဝင်ရောက်လေ၏။

သာမဏေသည်လည်း ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့၏အလို့ငှါ အိပ်ရာနေရာတို့ကိုယူ၍ သုတ်သင်ရှင်းလင်း၏ ထိုနေရာကို သာမဏေ သုတ်သင် ရှင်းလင်းစဉ်ပင်လျှင် နေဝင်မိုးချုပ်ခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် မိမိအလို့ငှါ အိပ်ရာနေရာကိုသုတ်သင်ရှင်းလင်းခြင်းငှါမတတ်နိုင် ထိုအခါခစားသင့်သော အချိန်ကာလ၌ လာရောက်၍ နေသော သာမဏေကို မထေရ်သည် သာမဏေ သင်သည် မိမိအလို့ငှါ နေရာအရပ်ကို သုတ်သင်ပြီးပြီလောဟု မေးတော်မူ၏ အရှင်ဘုရား သုတ်သင်ခြင်းငှါ အခွင့်ကို မရပါဘုရားဟု လျှောက်သောအခါ ထိုသို့ဖြစ်မူ ငါ့နေရာအရပ်၌သာလျှင် နေလော့ ငှဲ့သည် အာဂန္တုတို့၏ နေရာအပြင်ပ၌ နေခြင်းသည် သင့်အားဆင်းရဲ၏ဟု ဆိုသဖြင့် သာမဏေကို ယူ၍ ကျောင်းသို့ ဝင်လေ၏ မထေရ်သည်ကား ပုထုဇဉ် ဖြစ်သောကြောင့် လျောင်းစက်ကာမျှသာလျှင် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်လေ၏ သာမဏေသည် ဤသို့ ကြံဆင်ခြင်၏ ယနေ့ကား ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာနှင့် အတူတကွ တမိုးတရံတည်းသော ကျောင်း၌ ငါအိပ်ရသည်မှာ [၁]သုံးရက်ရှိကုန်ပြီ အကယ်၍ တုံးလုံးလှည်းလျက် ငါအိပ်သည်ဖြစ်အံ့ မထေရ်သည် သဟသေယျ အာပတ်သို့ ရောက်ခဲ့ရာ၏ဟု ကြံဆင်ခြင်လျက် ထိုင်လျက်သာလျှင် ညဉ့်အချိန်ကို လွန်စေအံ့ဟု ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၏ ညောင်စောင်းအနီး၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေလျက်သာ ညဉ့်ကိုလွန်စေလေ၏ မထေရ်သည် နံနက်စောစောအခါ အိပ်ရာမှထ၍ သာမဏေကို ပြင်ဘက်သို့ ထွက်စေခြင်းငှါ သင့်၏ဟု ညောင်စောင်း တဘက် နံပါး၌ထားအပ်သော ယပ်ကိုယူပြီးလျှင် ယပ်ရွက်အစွန်းဖြင့် သာမဏေ၏ သင်ဖြူးကို ပုတ်ခတ်၍ ယပ်ကို အထက်သို့ မြှောက်လျက် သာမဏေ အပသို့ ထွက်လော့ဟု ဆိုလေ၏။

တပည့် မျက်စိပျက်၍ ဆရာ့ပင်ပန်းခြင်း

ယပ်ရွက်ရိုးသည် မျက်စိ၌ထိုးမိ ထိခိုက်လေ၏။ ထိုခဏ၌ပင်လျှင် မျက်စိပေါက်ကွဲ ပျက်စီးလေ၏ အပသို့ ထွက်လော့ဟု ဆိုလျှင် ဆိုခြင်း ထိုသာမဏေ

၁· တမိုးတရံတည်းသော ကျောင်း၌ လူသာမဏေနှင့် သုံးရက်ပတ်လုံး နံနက်အရုဏ်တက်အောင် အိပ်မိလျှင် နေ့ကညဉ့် နေ့ဝင်ချိန်မှ အရုဏ်တက်ချိန်အတွင်း လူသာမဏေနှင့် မအိပ်ရ အာပတ်သင့်၏ သုံးရက်သာ အိပ်ခွင့်ရ၏ ဟူလို။ မာတုဂါမနှင့်ကား ညဉ့်အချိန် တခဏမျှ အခွင့်မရ။

သည်လည်း အရှင်ဘုရား အဘယ်ပါနည်း ဘုရားဟု လျှောက်ဆိုလျက် ယပြီးလျှင် အရှင်ဘုရား တပည့်တော်၏ မျက်စိ ပေါက်ကွဲ ပျက်စီးပါပြီ ဘုရားဟု မဆိုမူ၍ လက်တဘက်ဖြင့် ဖုံးအုပ်ကာ ထွက်သွားရှာလေ၏ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုသော အခါ၌လည်း ငါ၏မျက်စိ ပျက်စီးလေပြီဟု ဆိတ်ငြိမ်စွာ မနေမူ၍ လက်တဘက် ဖြင့် မျက်စိကိုမ၍ လက်တဘက်ဖြင့် လက်ဆုပ် တံမြက်စည်းကို ယူလျက် ဝစ္စကုဋ္ဌိကိုရှင်း မျက်နှာသစ်ရာ အရပ်ကိုရှင်း တံမြက်လှည်းပြီးလျှင် မျက်နှာ သစ်ရေကိုလည်း တည်ထား၍ ပရိဝုဏ်ကို တံမြက်လှည်း၏ ထို့နောက် သာမဏေ သည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာအား ဒန်ပူကို ဆက်ကပ်သည်ရှိသော် လက်တဘက်ဖြင့် သာလျှင် ဆက်ကပ်ရလေ၏။

ထိုအခါ သာမဏေကို ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာသည် ဤသာမဏေကား သင်ကြား တတ်မြောက်ခြင်း ကင်းလေစွတကား ဆရာဥပဇ္ဈာယ်တို့အား လက်တဘက် တည်းဖြင့် ဒန်ပူကို ဆက်ကပ်ခြင်းငှါ မသင့်မလျော်ဟု မိန့်ဆိုလေ၏။ အရှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် ဤသို့ပြုလျှင် မသင့်မလျော်ဟု သိပါသည် ထိုသို့သိသော် လည်း တပည့်တော်၏ လက်တဘက်သည် အချည်းနှီးမဟုတ်ပါဘုရားဟု လျှောက် ထားလေသော် သာမဏေ အသို့နည်းဟု မေးပြန်လေ၏။ သာမဏေသည် အစမှ စ၍ ထိုအကြောင်းကို လျှောက်ကြားလေ၏ မထေရ်သည် ကြားလျှင်ကြားခြင်း ထိတ်လန့်သော စိတ်နှလုံးရှိသဖြင့် ငါကား အလွန်ဝန်လေးစွာသော အမှုကို ပြုမိလေစွတကားဟုဆို၍ သူတော်ကောင်း သာမဏေ ငါ့အား သည်းခံပါလော့ ဤအကြောင်းကို ငါမသိ ငါ၏ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်ပါလောဟုလက်အုပ်ချီလျက် ခုနစ် နှစ်ရှိသော သာမဏေငယ်၏ ခြေရင်း၌ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်နေလေ၏ ထိုအခါ မထေရ်ကို သာမဏေသည် အရှင်ဘုရား တပည့်တော်ကား ဤသို့တောင်းပန် ရှိခိုးစိမ့်သောငှါ ဆိုသည်မဟုတ်ပါ အရှင်ဘုရားတို့၏ စိတ်တော်ကို စောင့်ရှောက် လိုပါသဖြင့် တပည့်တော် ဤသို့ဆိုပါသည် ဤအရာ၌ အရှင်ဘုရားတို့၏ အပြစ် မဟုတ်ပါ တပည့်တော်၏ အပြစ်လည်း မဟုတ်ပါ ဤအပြစ်သည် သံသရာဝဋ်၏ အပြစ်သာဖြစ်ပါသည် ထွေထွေရာရာ မကြံကြပါလင့် တပည့်တော်သည် အရှင် ဘုရားတို့၏ နှလုံးမသာယာခြင်းကို စောင့်ရှောက်သော အားဖြင့်သာလျှင် မလျှောက်ကြားဘဲ နေပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်ဆိုလေ၏ မထေရ်ကား

သာမဏေကာ သက်သာရာရအောင်နှစ်သိမ့်စေသော်လည်း မနှစ်သိမ့်မူ၍ဖြစ်သော ထိတ်လန့်ခြင်းရှိလျက် သာမဏေ၏ ပရိက္ခရာကို ယူ၍ ဘုရားရှင်၏ အထံတော်သို့ သွားလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ထိုကောသမ္ဗိဝါသီ တိဿ ရဟန်း၏ လာခြင်းကို ကြည့်ရှုလျက်သာ နေတော်မူလေ၏ မထေရ်သည် သွားရောက်၍ ဘုရားရှင်ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် ဘုရားရှင်နှင့်အတူတကွဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောကြားခြင်းကိုပြုသဖြင့် ရဟန်း သင့်အား ခန့်ကျန်း၏လော တစုံတခု လွန်စွာဖြစ်သော မချမ်းမသာ ခြင်းသည် ဖြစ်လေသလောဟု မေးမြန်းအပ်သည်ရှိသော်မထေရ်သည် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသောမြတ်စွာဘုရား ခန့်ကျန်းပါ၏တပည့်တော်အား တစုံတခုလွန်စွာ ဖြစ်သော မချမ်းသာခြင်းမရှိပါ စင်စစ်မူကား တပည့်တော်၏ ဤသာမဏေငယ် ကဲ့သို့ လွန်ကဲသောဂုဏ် ကျေးဇူးရှိသောသူကို မမြင်စဘူးပါဘုရားဟု လျှောက်ထားလေ၏။

ချစ်သားရဟန်း အဘယ်အမှုကို ဤသာမဏေငယ် ပြုဘူးလေသနည်း ဟု မေးတော်မူလတ်သော် မထေရ်သည် အစမှစ၍ အလုံးစုံသော ထိုအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားအား ပြောကြားလျှောက်ထားလျက် မြတ်စွာဘုရား ဤသို့လျှင် တပည့်တော်သည် သည်းခံစေအပ်သည်ရှိသော် တပည့်တော်ကို ဤသို့ ဆိုပါသည် ဤအရာ၌ အရှင်ဘုရားတို့အား အပြစ်မရှိပါ တပည့်တော် အားလည်း အပြစ်မရှိပါ ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းသည် သံသရာဝဋ်၏ အပြစ်သာတည်း အရှင်ဘုရားတို့သည် ထွေထွေရာရာ မကြံကြပါကုန်လင့်ဟုဆို၍ သက်သာရာရအောင် နှစ်သိမ့်စေပါသေးသည် တပည့်တော်အပေါ်၌ ငယ်သောအမျက်ထွက်ခြင်း ကြီးသောအမျက်ထွက်ခြင်းကို မပြုပါ မြတ်စွာဘုရား ဤသို့သဘောရှိသော ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပြည့်စုံသော သူကို မမြင်စဘူးပါဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ၏ ထိုအခါ ထိုမထေရ်ကို ချစ်သားရဟန်း ရဟန္တာတို့ မည်သည်ကား တစုံတယောက်သော သူအား အမျက်မထွက်ကြကုန် ပြစ်မှားခြင်းမပြုကြကုန် ငြိမ်သက်သော ဣန္ဒြေ ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ငြိမ်သက်သော စိတ်ရှိကုန်သည်သာလျှင် ဖြစ်ကြကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူလျက် အနုသန္ဓေစပ်၍ တရားဟောကြားတော်မူလိုရကား ဤဂါထာကို မိန့်တော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၉၆ သန္တန္တဿ မနံ ဟောတိ၊ သန္တာဝါစာ စ ကမ္မစ။
သမ္မဒညာ ဝိမုတ္တဿ၊ ဥပသန္တဿ တာဒိနော။

သမ္မာ၊ သင့်သောအကြောင်းဖြင့်။ အညာ၊ သိ၍။ ဝိမုတ္တဿ၊ ကိလေသာမှ လွတ်ပြီးထသော။ ဥပသန္တဿ၊ အတွင်းရာဂစသည် ငြိမ်းခြင်းဖြင့်ငြိမ်းပြီးထသော။ တာဒိနော၊ ထိုသို့သဘောရှိသော။ တဿ၊ ထိုရဟန္တာ သာမဏေ၏။ မနံ၊ စိတ်သည်။ သန္တံ၊ အဘိဇ္ဈာစသည် မရှိသဖြင့် ငြိမ်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ဝါစာစ၊ ဝစီကံစကားသည်ငှင်း။ ¹ကမ္မံစ၊ ကာယကံ အမှုသည်ငှင်း။ သန္တံ၊ ငြိမ်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ ကောသမ္ဗီပြည်၌နေလေ့ရှိသော တိဿမထေရ်သည် ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါးတို့နှင့်တကွ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏ ကြွင်းသော လူများ အပေါင်းအားလည်း အကျိုးရှိသောတရားဒေသနာ ဖြစ်တော်မူလေ၏။

ကောသမ္ဗိဝါသီ တိဿမထေရ်၏ သာမဏေဝတ္ထုပြီး၏။

၈—အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်ဝတ္ထု (ဒုတိယ)

အသဒ္ဓေါ—အစရှိသော ဤတရား ဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌နေတော်မူစဉ် အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

အရှင်သာရိပုတြာ မိစ္ဆာအယူ မစွန့်သေးဟုဆိုခြင်း

တပါးသောအခါ၌ သုံးကျိပ်မျှသော တောကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်သို့လာ၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် ထိုင်နေကြလေကုန်၏ ဘုရားရှင်သည် ထိုရဟန်းတို့၏ ပဋိသမ္ဘိဒါတို့နှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်၏ အကြောင်း ဥပနိဿယကို မြင်တော်မူသဖြင့် အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်ကို ခေါ်တော်မူပြီး

၁ ကမ္မစ၌ ဆန်းကျစ်းနည်းကြောင့် ဂါထာ၌ "ကြွေသော နိဂ္ဂဟိတ်သည် ဒနက်ပေးသော အခါ ပေါ်လာ၏။

လျှင် ချစ်သားသာရိပုတြာ သဒ္ဓိန္ဒြေကို ပွါးစေအပ်သည်ရှိသော် အကြိမ်များစွာ ပြုအပ်သည်ရှိသော် အမြိုက်နိဗ္ဗာန်သို့ သက်ဝင်၏ အမြိုက်နိဗ္ဗာန်လျှင် အဆုံးရှိ၏ သင်ယုံကြည်၏လောဟု[၁] ဣန္ဒြေငါးပါးတို့ကိုအကြောင်းပြု၍ ပြဿနာကိုမေးတော်မူလေ၏ အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်သည် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ဤသဒ္ဓိန္ဒြေကို ပွါးများ၍ အမြိုက်နိဗ္ဗာန်ကိုရ၏ ဟူသောအရာ၌ တပည့်တော်သည် မြတ်စွာဘုရားအား[၂] ယုံကြည်သောအားဖြင့် ကပ်ရောက်သည် မဟုတ်ပါဘုရား မြတ်စွာဘုရား အကြင်သူတို့သည် ထိုအရာကို ဉာဏ်ပညာဖြင့် ကောန်စင်စစ် မသိအပ် မရှုအပ်မမြင်အပ် ထိုးထွင်း၍ မသိအပ် မျက်မှောက် မပြုအပ် မတွေ့ထိအပ် ထိုသူတို့သည်သာလျှင် ထိုအရာ၌ သူတပါးတို့အား ယုံကြည်သောအားဖြင့် ကပ်ရောက်လေ ကုန်ရာ၏ဟု ထိုပြဿနာကို ဖြေကြားလေ၏ ထိုဖြေဆိုခြင်းကို ကြားရလျှင် ရဟန်းတို့သည် အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်ကား မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်သေး ယနေ့တိုင်အောင်လည်း ဘုရားသဗ္ဗညုအား ယုံယုံကြည်ကြည် မရှိသေးသည် သာလျှင်တည်းဟု စကားကို ပြောကြား ကြလေကုန်၏ ထိုစကားကို ကြားလျှင် ဘုရားရှင်သည် ချစ်သားရဟန်းတို့ အဘယ်မည်သော ဤစကားကို ဆိုကြကုန်ဘိသနည်း ငါဘုရားသည် ဣန္ဒြေငါးပါးတို့ကို မပွားစေမူ၍ သမထဝိပဿနာကို မစီးဖြန်းစေမူ၍ မဂ်ဖိုလ်တို့ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သောသူမည်သည် ရှိ၏ ဟူသည်ကို ချစ်သား သာရိပုတြာ သင်သည် ယုံကြည်သလောဟု မေးတော်မူ၏ ထိုသာရိပုတြာသည်ကား ဤသို့ မျက်မှောက် ပြုသောသူမည်သည် ရှိ၏ ဟူသည်ကို မယုံကြည်နိုင်ပါ ဘုရားဟု လျှောက်ကြား ဖြေဆို၏ လှူအပ်သော အလှူ၏ငှင်း ပြုအပ်သော ကောင်းမှု၏ငှင်း အကျိုးဝိပါက်ကို မယုံကြည်သည် မဟုတ် ဘုရားရှင်စသည်တို့၏ ဂုဏ်တော် ကျေးဇူးကိုလည်း မယုံကြည်သည်မဟုတ် ဤသာရိပုတြာကား မိမိရအပ်ကုန်သော ဈာန်ဝိပဿနာ မဂ်ဖိုလ်ဓမ္မတို့၌ သူတပါးတို့အား ယုံကြည်သော အားဖြင့် ကပ်ရောက်သည်မဟုတ် ထို့ကြောင့် အပြစ်မဆိုအပ်ဟု မိန့်တော်မူ၍ အနုသန္ဓေစပ်ပြီးလျှင် ဤဂါထာကို ဟောတော်မူလေ၏။

---

၁ သဒ္ဓါ ပညာ သတိ ဝီရိယ သမာဓိ ဟူသော ဣန္ဒြေငါးပါးကိုဆိုသည်။

၂ ကိုယ်တိုင်သိပြီးဖြစ်၍ ယုံကြည်နေပါသည်။ မြတ်စွာဘုရားစကား အတွက်ကြောင့်သာ ယုံကြည်သည် မဟုတ်ပါ ဟူလို။

၉၇ အဿဒ္ဓေါ အကတညူ စ၊ သန္ဓိစ္ဆေဒေါ စ ယော နရော။
ဟတာဝကာသော ဝန္တာသော၊ သ ဝေ ဥတ္တမပေါရိသော။

စကားထာဒုက် ပဟေဠိ အနက်

ယော နရော၊ အကြင်သူသည်။ အဿဒ္ဓေါ စ၊ သဒ္ဓါတရားလည်း မရှိ။ အကတညူ စ၊ ပြုဘူးသော ကျေးဇူးကိုလည်းမသိတတ်။ သန္ဓိစ္ဆေဒေါ စ၊ အိမ်နံရံ အစပ်ကိုလည်း ဖောက်ထွင်း ဖျက်ဆီးတတ်၏။ ဝါ၊ ဖောက်ထွင်းခိုးယူတတ်၏။ ဟတာဝကာသော၊ မြို့ပြ ပြည်ရွာ လူနေရာကိုလည်း ဖျက်ဆီးတတ်၏။ ဝန္တာသော၊ တွယ်တာ စုံမက် နှစ်သက်စရာ ဥစ္စာပစ္စည်းကိုလည်း ထွေးအန် စွန့်ပစ်ချင်အောင် လုယူတတ်၏။ သ-သော နရော၊ ထိုသူသည်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ဥတ္တမပေါရိသော၊ နှုတ်အပ်ပြီးသော အဝိဇ္ဇာရှိသောယောကျ်ားမြတ် ဖြစ်ပေ၏။

[ဤကား စကားဝှက်သည်ကို မသိသဖြင့် ပေးအပ်သော အလိုမရှိအပ်သော အနက်။]

ယော နရော၊ အကြင်သူသည်။ အဿဒ္ဓေါ၊ မိမိရအပ်သော ဂုဏ်ကို သူတပါး စကားဖြင့် ယုံကြည်သော သူမဟုတ်။ (ကိုယ်တွေ့ဖြင့်သာ ယုံကြည်၏ဟူလို) အကတညူ စ၊ အကြောင်းတရားတို့ မပြုအပ်သော နိဗ္ဗာန်ကိုလည်း သိတတ်၏။ သန္ဓိစ္ဆေဒေါ စ၊ သံသရာဝဋ်အစပ် စက်ရဟတ်ကိုလည်း ဖြတ်တတ်၏။ ဟတာဝကာသော စ၊ ဖြစ်ရာဌာန ဘုံဘဝကိုလည်း ဖျက်ဆီးတတ်၏။ (ကံမျိုးစေ့ ကုန်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်စရာဘဝ မရှိပြီ ဟူလို) ဝန္တာသော စ၊ ထွေးအန်ပြီးသောအာသာ တဏှာလည်းရှိ၏။ သော နရော ထိုသူသည်။ ဝေ၊ စင်စစ်။ ဥတ္တမပေါရိသော၊ မြတ်သော ယောကျ်ားဖြစ်ပေ၏။ (ဤကား အလိုရှိအပ်သောအနက်)။

ဒေသနာတော်၏အကျိုး

ဂါထာ၏ အဆုံး၌ ထိုတောကျောင်းနေ သုံးကျိပ်မျှသော ရဟန်းတို့သည် ပဋိသမ္ဘိဒါလေးပါးတို့နှင့်တကွ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏ကြွင်းသော လူအပေါင်း အားလည်း အကျိုးရှိသော တရားဒေသနာ ဖြစ်တော် မူလေ၏။

အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်ဝတ္ထုပြီး၏။

၉—ရွားတောနေ ရှင်ရေဝတ မထေရ်ဝတ္ထု

ဂါမေဝါ-အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် ရွားတော၌ နေလေ့ရှိသော ရေဝတ မထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော် မူလေ၏။

ခုနစ်နှစ်သား ရေဝတ မင်္ဂလာဆောင်ပွဲ

အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်သည် ရှစ်ဆဲ့ခုနစ်ကုဋေ ဥစ္စာကိုပယ်စွန့်၍ ရဟန်းပြုပြီးလျှင် စာလာ, ဥပစာလာ, သီသူပစာလာ, ဟူသော နှမ သုံးယောက်တို့ကိုငင်း စုန္ဒ, ဥပသေန ဟူသော ညီ နှစ်ယောက်တို့ကိုငင်း ရဟန်းပြုစေလေ၏ ရေဝတသတို့သား တယောက်ထည်းသာ အိမ်၌ကြွင်းကျန်၏ ထိုအခါ ရေဝတသတို့သား၏ မိခင်သည် ငါ့သားဖြစ်သော ၁ဥပတိဿသည် ဤမျှလောက်သော ဥစ္စာကို ပယ်စွန့်၍ ရဟန်းပြုပြီးလျှင် နှမ သုံးယောက်တို့ကိုငင်း ညီ နှစ်ယောက်တို့ကိုငင်း ရဟန်းပြုစေပြန်၏ ရေဝတ တယောက်သာ အိမ်၌ ကြွင်းကျန်၏ ဤ ရေဝတကိုလည်း အကယ်၍ ရှင်ရဟန်း ပြုပေးသည်ဖြစ်အံ့ ငါတို့၏ ဤမျှလောက်သောဥစ္စာသည် ပျက်စီးလတ္တံ့, အမျိုးအနွယ် ပြတ်လတ္တံ့, ငယ်စဉ်ကသာလျှင် ရေဝတကို အိမ်ရာထောင်ခြင်းဖြင့် နှောင်ဖွဲ့ပေတော့အံ့ဟု ကြံစည်လေ၏ အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်သည်လည်း ရှေးဦးမဆွကပင်လျှင် ရဟန်းတို့ကို ငါ့ရှင်တို့ ရေဝတသည် ရှင်ရဟန်းပြုလိုသောကြောင့် အကယ်၍ လာသည်ဖြစ်အံ့ လာကာမျှချက်ခြင်း ထိုရေဝတကို ရှင်ရဟန်း ပြုပေးကြပါကုန်လော့ ငါ့မိခင်ဘခင်တို့သည်မိစ္ဆာအယူရှိကုန်၏ မိဘတို့ကိုပန်ကြားခြင်းဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း ငါသည်ပင်လျှင် ထိုရေဝတ၏ အမိလည်းဟုတ်၏ အဘလည်းဟုတ်၏ဟု မိန့်ဆိုမှာထားလေ၏ ထိုရေဝတ၏မိခင်သည်လည်း ရေဝတသတို့သားကို ခုနစ်နှစ်အရွယ်ကပင်လျှင် အိမ်ယာထောင်ခြင်းဖြင့် နှောင်ဖွဲ့လိုသောကြောင့် တူသော ဇာတ်ရှိသောအမျိုး၌ သတို့သမီးငယ်ကို တောင်းရမ်းကာ နေ့ရက်ချိန်းချက် ထားပြီးလျှင် သတို့သားကို ဝတ်စားတန်ဆာ ကောင်းစွာ ဆင်ယင် စေလျက် များစွာသော အခြံအရံနှင့်တကွ ယူဆောင်၍ သတို့သမီးငယ်၏ ဆွေမျိုးမိဘအိမ်သို့ သွားလေ၏။

---

၁ ဥပတိဿဟူသည်ကား ရှင်သာရိပုတြာ၏ ငယ်မည်ပင်တည်း။

ထိုအခါ ပြုအပ်သော မင်္ဂလာရှိကုန်သော နှစ်ယောက်သော သူတို့၏လည်း ဆွေမျိုးဉာတကာ တော်စပ်ကုန်သော သူတို့သည် စည်းဝေးကြကုန်သည်ရှိသော် ရေခွက်၌ လက်တို့ကိုချစေ၍ မင်္ဂလာစကားတို့ကို ပြောဆိုကြပြီးလျှင် သတို့သမီး ငယ်၏ ကြီးပွားခြင်းကို တောင်းတကြကုန်သော ဆွေမျိုးတို့က ချစ်သမီး သင်သည် သင်၏အဘွားမ မြင်သိအပ်သောတရားကို မြင်ရ၍ အဘွားမကဲ့သို့ ရှည်မြင့်စွာ အသက်ရှည်ပါစေ သတည်းဟု ဆိုကြကုန်၏ ရေဝတ သတို့သားသည် ဤသတို့ သမီး၏အဘွားမ မြင်သိအပ်သော တရားဟူသည် အဘယ်နည်းဟုကြံ၍ "ဤသတို့ သမီး၏ အဘွားမဟူသည် အဘယ်သူနည်း"ဟု မေးလေ၏ ထိုအခါ ရေဝတကို ချစ်သား အသို့နည်း အသက်တရာ့နှစ်ဆယ် ရှည်ခြင်းရှိလျက် ကျိုးသောသွား ရှိသော ဖြူသောဆံလည်းရှိသော တွန့်လိပ်သော အရေလည်းရှိသော မှည့်မဲ ပေါက်စွဲသော ကိုယ်လည်းရှိသော နံရိုးကိုင်းကိုင်းရှိသော ဤအဘွားမကို မမြင် လေသလော ဤသူကား သတို့သမီး၏ အဘွားမတည်းဟု ပြောဆိုကြကုန်၏ အသို့နည်း ဤသတို့သမီးငယ်သည်လည်း ဤသို့သဘောရှိသည် ဖြစ်လတ္တံ့လောဟု မေးပြန်လတ်သော် ချစ်သား အကယ်၍ အသက်ရှည်သည်ဖြစ်အံ့ ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ဆိုကုန်၏ ထိုရေဝတသည် ဤသို့သဘောရှိသည် မည်သော ကိုယ်သည်လည်း အိုခြင်းဖြင့် ဤသို့ဖေါက်ပြန်ခြင်းသို့ ရောက်လတ္တံ့ ထို့ကြောင့် ငါ၏နောင်တော် အကြီးဆုံးဖြစ်သော ဥပတိဿသည် ဤသဘောကို မြင်သည်ဖြစ်လတ္တံ့ ယနေ့ ပင်လျှင် ငါသည် ထွက်ပြေး၍ ရှင်ရဟန်းပြုခြင်းငှါ သင့်၏ဟု ကြံစည်မိလေ၏ ထို့နောက်မှ ရေဝတကို ဆွေမျိုးတို့သည် သတို့သမီးငယ်နှင့် အတူတကွ ယာဉ်တခု သို့တင်၍ ဆောင်ယူဖဲသွားကြလေကုန်၏။

ရေဝတ သတို့သားထွက်ပြေး၍ သာမဏေပြုခြင်း

ထိုရေဝတ သတို့သားသည် အတန်ငယ်သွားမိလျှင် ကိုယ်လက်သုတ်သင်ခြင်း ကိစ္စကို ညွှန်းပြ ယိုးမယ်ဖွဲ့၍ တခဏမျှယာဉ်ကို ရပ်ဆိုင်းကြပါကုန် ဦးလော့ သက်ဆင်းပြီးလျှင် မကြာမီလာခဲ့ပါမည်ဟု ဆို၍ ယာဉ်မှဆင်းသက်သဖြင့် တခု သောချုံ၌ အတန်ငယ် ကြာမြင့်အောင်ပြုပြီးမှ သွားလေ၏ တဖန်လည်း အတန် ငယ်သွားပြီးလျှင် ထိုကိစ္စရှိယောင် ညွှန်းပြခြင်းဖြင့်သာလျှင် ဆင်းသက်ပြီးမှ တက်စီးပြန်၏ တဖန်လည်း ထိုရှေးအတူသာလျှင် ပြုပြန်၏ ထိုအခါ ရေဝတ၏

ဆွေမျိုးတို့သည် မချွတ်ကေန် အမှန်စင်စစ် ဤသူငယ်အား ကိုယ်လက်သုတ်သင်ရန် ဝေဒနာထကြွခြင်းတို့သည် ဖြစ်ကုန်ဘိ၏ဟု မှတ်ထင်ခြင်းကြောင့် အလွန်မြဲမြံစွာ အစောင့်အရှောက်ကို မပြုကြကုန် ထိုရေဝတသည် တဖန်လည်း အတန်ငယ်သွား၍ ထိုကိုယ်လက်သုတ်သင်ခြင်း ကိစ္စညွှန်းပြခြင်းဖြင့်သာလျှင် ဆင်းသက်ပြီးလျှင် သင်တို့သည် မောင်းနှင်ကာ ရှေ့သို့သွားနှင့်ကြပါ ၁ကျွန်တော်တို့သည် နောက်မှ ဖြေးဖြေးလာကြပါမည်ဟု ဆိုလျက် ဆင်းသက်ကာ ချုံသို့ရှေးရှု မျက်နှာပြုလေ၏ ထိုရေဝတ၏ ဆွေမျိုးတို့သည်လည်း နောက်မှလိုက်လာလိမ့်မည်ဟူသောအမှတ်ဖြင့် ယာဉ်ကို မောင်းနှင်ကာ သွားကြလေကုန်၏ ရေဝတသည်လည်း ထိုချုံမှ ထွက်ပြေး၍ တခုသောအရပ်၌ သုံးကျိပ်သော ရဟန်းတို့သည် နေကြကုန်၏ ထိုရဟန်းတို့၏ အထံသို့ ရောက်သွားသဖြင့် ရှိခိုးပြီးလျှင် အရှင်ဘုရားတို့ တပည့်တော်ကို ရှင်သာမဏေ ပြုပေးတော်မူကြပါဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ၏။

သတို့သားငယ် ဒါယကာကလေး သင်သည် ခပ်သိမ်းသောတန်းဆာတို့ဖြင့် တန်းဆာဆင်ယင်လျက် ရှိပေ၏ ငါတို့သည် သင်၏မင်းသား ဖြစ်သည်ကိုငှင်း အမတ်သားဖြစ်သည်ကိုငှင်းမသိကြရကုန် အဘယ်သို့လျှင်ရှင်သာမဏေပြုပေးနိုင်ကုန်လတ္တံ့နည်းဟု မိန့်တော်မူကြသောအခါ အရှင်ဘုရားတို့သည် တပည့်တော်ကို မသိကြပါ သလောဟုလျှောက်ဆိုလေ၏ဒါယကာသတို့သားငယ်ငါတို့မသိကြကုန်ဟုဆိုလျှင် တပည့်တော်သည်ဥပတိဿ၏ညီ အငယ်ဆုံးပါဘုရားဟုလျှောက်ဆိုပြန်လေ၏ဤ ဥပတိဿအမည်ရှိသောသူသည်အဘယ်သူနည်းဟုမေးပြန်သော် သြော်ဟုတ်ပါပေ၏ အရှင်ဘုရားတို့ အရှင်ကောင်းတို့သည် တပည့်တော်၏ နောင်တော်ကိုသာရိပုတြာဟု ခေါ်ဝေါ်ကုန်၏ ထို့ကြောင့် တပည့်တော်က ဥပတိဿဟူ၍ လျှောက်ထားသည်ကို မသိနိုင်ကြကုန်ဟု လျှောက်လေ၏ အသို့နည်း သင်သည် အရှင်သာရိပုတြာ၏ ညီငယ်လေလောဟု မေးပြန်သော် အရှင်ဘုရားတို့ မှန်လှပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်ဆိုပြန်လေ၏ ထိုသို့ဖြစ်မူ လာလှည့် သင်၏နောင်တော်သည် ခွင့်ပြုထားနှင့်သည်သာတည်းဟုဆို၍ ရဟန်းတို့သည် ထိုရေဝတ၏တန်းဆာတို့ကိုချွတ်စေသဖြင့် တင့်အပ်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌ ထားစေလျက် ရှင်သာ

၁ ဓိဓိကိုယ်၌ငှင်း အလေးပြုလောက်သော သူတို့၌ငှင်း တဒိုးတည်းပင် ဖြစ်စေကာမူ အများကဲ့သို့ ဗဟုဝုစ် အသုံးပြုနိုင်သည်။ ဤဗဟုဝုစ်မျိုး အလွန်များ၏။

မဏောပြုပေးပြီးလျှင် အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်အား သတင်းစကား လျှောက်ကြားစေလွှတ်ကြ လေကုန်၏။

ဘုရားနှင့် အရှင်သာရိပုတြာတို့ ကြွသွားခြင်း

အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်သည် ထိုစကားကို ကြားရလျှင် ဘုရားရှင်အား ဘုန်းတော် ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား တောကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် ရေဝတကို ရှင်သာမဏေ ပြုပေးသတတ်ဟု သတင်းစကား ပို့လိုက်ကြပါသည် တပည့်တော်သွား၍ ထိုရေဝတကို ကြည့်ရှုပြီးမှ ပြန်လာလိုပါသည် ဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ၏ ဘုရားရှင်သည်လည်း ချစ်သား သာရိပုတြာ သည်းခံဦးလော့ဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် သွားခြင်းငှါ အခွင့်မပေးဘဲ ထားလေ၏ အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်လည်း တဖန် နှစ်ရက် သုံးရက် လွန်သောအခါ ဘုရားရှင်ကို ပန်ကြားပြန်၏ ဘုရားရှင်သည်လည်း ချစ်သား သာရိပုတြာ သည်းခံဦးလော့ ငါဘုရားတို့သည်လည်း လိုက်ကြကုန်ဦးအံ့ဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် သွားခွင့်ကို မပေးဘဲ ထားလေ၏။

သာမဏေ ရှင်ရေဝတသည်လည်း ငါကား ဤအရပ်၌ အကယ်၍ နေခဲ့သည် ဖြစ်အံ့ ဆွေမျိုးတို့သည် ငါ့ကိုလိုက်၍ ခေါ်စေကြကုန်လတ္တံ့ဟု နှစ်လုံးပြုလျက် ထိုရဟန်းတို့အထံ၌ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်သည် တိုင်အောင် ကမ္မဋ္ဌာန်းကို သင်ကြား၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူလျက် ဒေသစာရီ လှည့်လည်လတ်သည် ရှိသော် ထိုအရပ်မှ ယူဇနာ သုံးဆယ်ကွာသော ရှားတောသို့ ရောက်သွားသဖြင့် ဝါတွင်းသုံးလ အတွင်း၌ပင် ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါးတို့နှင့်တကွ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏ အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်သည်လည်း [၁] ပဝါရဏာပြုပြီးလျှင် ဘုရားရှင်ကိုတဖန် ထိုရှားတောသို့သွားခြင်းငှါ ပန်ကြားပြန်လေ၏ ဘုရားရှင်သည် ချစ်သားသာရိပုတြာ ငါဘုရားတို့သည်လည်း သွားကြကုန်အံ့ဟု မိန့်တော်မူ၍ရဟန်း ငါးရာတို့နှင့် အတူတကွ ထွက်တော်မူလေ၏ အတန်ငယ် ခရီးရောက်သွားသော ကာလ အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်ကနှစ်ဖြာသောခရီး၌ရပ်လျက် ဘုရားရှင်ကိုမြတ်စွာ ဘုရားရေဝတသာမဏေ အထံသို့ သွားရာခရီးတို့တွင် ဤခရီးကား မဖြောင့်သော

[၁] ဝါကျွတ်အခံ့သော သီးဝင်းကျွတ် လပြည့်နေ့ သိမ်ဘွင်းသံဃာအား အပြစ်သိလျှင် ပြောကြားကြပါ ကုစားသုတ်သင်ပါမည်ဟု ဘိတ်ကြားခြင်းတည်း။

ယူဇနာခြောက်ဆယ်ရှိသော ခရီးဖြစ်၍ လူတို့နေရာဖြစ်ပါသည် ဤခရီးကား ဖြောင့်သော ယူဇနာ သုံးဆယ်ရှိသော ခရီးဖြစ်၍ နတ်ဘီလူးတို့ သိမ်းဆည်းအပ်ပါသည် အဘယ်ခရီးဖြင့် သွားကြရပါကုန် အံ့နည်းဘုရားဟု လျှောက်လေ၏ ချစ်သားအာနန္ဒာ ရှင်သီဝလိသည် ငါတို့နှင့်အတူတကွ လိုက်ပါ လာသလောဟု မေးတော်မူလျှင် မြတ်စွာဘုရား ရှင်သီဝလိ လိုက်ပါလာပါသည် ဘုရားဟု လျှောက်သဖြင့် ရှင်သီဝလိ အကယ်၍ လိုက်ပါလာသည်ဖြစ်အံ့ ဖြောင့်သောခရီးကိုသာလျှင် ယူလေ့ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။

[ဘုရားရှင်သည်ကား ငါသည်သင်တို့ အလို့ငှါ ယာဂုဆွမ်းကို ဖြစ်စေအံ့ ခရီးဖြောင့်ကို ယူလေ့ဟု မိန့်ဆိုတော်မမူဘဲ ဤအရပ်ကား ထိုထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ကောင်းမှု အကျိုးပေးရာ အရပ်တည်းဟု သိတော်မူ၍ ရှင်သီဝလိ အကယ်၍ လိုက်ပါလာသည်ဖြစ်အံ့ ဖြောင့်သော ခရီးကိုယူလေ့ဟု မိန့်တော်မူသတတ်။]

ရှင်သီဝလိ လာဘ်ပေါ်ခြင်း ဘုန်းတန်ခိုး

ထိုခရီးသို့မြတ်စွာဘုရားကြွသွားတော်မူသည်ရှိသော် နတ်တို့သည် ငါတို့အရှင် သီဝလိမထေရ်အား ပူဇော်သက္ကာရကို ပြုကုန်အံ့ဟု ကြံ၍ တယူဇနာ တယူဇနာ ကွာသော အရပ်၌ ကျောင်းတို့ကို ဆောက်စေလျက် တယူဇနာမှ အထက်သို့ ကြွသွားစိမ့်သောငှါ မပေးမူ၍ နံနက်စောစောထပြီးလျှင် နတ်၌ဖြစ်သော ယာဂုစသည်တို့ကို ယူကုန်သဖြင့် ငါတို့၏ အရှင်ဖြစ်သော သီဝလိမထေရ်သည် အဘယ်၌ နေတော်မူသနည်းဟု လှည့်လည် ရှာဖွေကြကုန်၏ သီဝလိမထေရ်သည် မိမိအား ရွေးရှုဆောင်ခဲ့သော ဆွမ်းကို ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာအား လှူဒါန်းစေ၏ ဤသို့လျှင် ဘုရားရှင်သည် အခြံအရံ ပရိသတ်နှင့် တကွ ယူဇနာ သုံးဆယ်ရှိသော [1] ခရီးခဲကို ရှင်သီဝလိ မထေရ်၏ ဘုန်းကံကို ခံစား သုံးဆောင်လျက် ကြွသွားတော် မူလေ၏ ရေဝတမထေရ်သည်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ ကြွလာခြင်းကိုသိလျှင် ဘုရားရှင် အလို့ငှါ ဂန္ဓကုဋိ တိုက်တော် ဖန်ဆင်း၍ အထွတ်

---

[1] ခရီးခဲဟူသည် သွားရန်မလွယ်ကူ ခဲခက်သော ခရီးတည်း။ ထိုခရီးခဲသည် ရေမရှိသော ခရီးခဲ, ဘီလူးရှိသော ခရီးခဲ, ခိုးသူရှိသော ခရီးခဲ, သားရဲသားကြမ်းရှိသော ခရီးခဲ, စသည် အပြား ရှိ၏။

တပ်သော ကျောင်းငါးရာ စင်္ကြံငါးရာ ညဥ့်သန့်စရာ နေ့သန့်စရာ အရပ်ငါးရာတို့ကိုလည်း ဖန်ဆင်းကာ ထားလင့်၏ ဘုရားရှင်သည် ထိုရေဝတ၏ အထံ၌ တလမျှ နေတော်မူလေ၏ ထိုအရပ်၌ နေတော်မူလျက် လည်း ရှင်သီဝလိ မထေရ်၏ ဘုန်းကံကိုသာလျှင် ခံစား သုံးဆောင်တော် မူရလေ၏။

ရဟန်းကြီး နှစ်ပါး ဒုက္ခတွေ့ပုံ

ထိုအရပ်၌ ရဟန်းကြီး နှစ်ပါးတို့သည် ရှားတောသို့ ဝင်သောအခါ ကြံစည်မိပုံကား ဤ [1] ရဟန်းသည် ဤမျှလောက်သော အမှုသစ် (အမှုပို) ကို ပြုလုပ်အားထုတ်သူဖြစ်ရကား ရဟန်းတရားကို အားထုတ်ခြင်းငှါ အဘယ်မှာ တတ်နိုင်လတ္တံ့နည်း ဘုရားရှင်သည် အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်၏ ညီငယ်ဖြစ်ပေသည်ဟု မျက်နှာကြည့်ရှု ငဲ့ညှာလျက် ဤသို့သဘောရှိသော အမှုသစ် ပြုလုပ် အားထုတ်လေ့ရှိသော ရဟန်း၏ အထံသို့ ကြွလာဘိလေသည်ဟု ကြံစည်မိကြ လေကုန်၏ ဘုရားရှင်သည်လည်း ထိုနေ့နံနက် စောစောအခါ လောကကို ကြည့်ရှုတော်မူလတ်သည်ရှိသော် ထိုရဟန်းတို့ကို မြင်တော်မူလျှင် ထိုရဟန်းတို့၏ စိတ်အကြံကိုလည်း သိတော်မူလေ၏ ထို့ကြောင့် ဤအရပ်တွင် တလမျှနေ၍ ထွက်ပြန်လာခဲ့သောနေ့၌ အကြင် အခြင်းအရာဖြင့် မိဋ္ဌာန်သည်ရှိသော် ထိုရဟန်းကြီးတို့သည် မိမိ၏ ဆီကြည်တောက်ကိုရင်း ရေဗူးကိုရင်း ဘိနပ် တို့ကိုရင်း မေ့လျော့ကုန်၏ ထိုအခြင်းအရာဖြင့် ဆောက်တည်၍ ထွက်လာခဲ့ပြန်သည်ရှိသော် ကျောင်းဥပစာမှ အပသို့ ထွက်မိသောအခါ၌ [2] တန်းခိုးပြာဋိဟာကို စွန့်လွှတ်လေ၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းကြီး နှစ်ပါးတို့သည် ငါကား ဤမည် ဤမည်သော ဝတ္ထုကို မေ့လျော့၏ ငါသည်လည်း မေ့လျော့၏ဟု နှစ်ဦးစလုံး ဆုတ်နစ်ပြန်သွား၍ ထိုနေရပ်ကို မမှတ်မိသောကြောင့် ရှားဆူးတို့ဖြင့်စူးကုန်သည်ဖြစ်၍ သွားလာလှည့်လည် ရှာဖွေသည်ရှိသော် တခုသောရှားပင်၌တွဲလွဲဆွဲနေသော မိမိဥစ္စာကို မြင်ကြရမှ ယူငင်ကာ ဖဲသွားကြရရှာလေသတည်း။

---

၁ ကိုရင်ရေဝတကိုပင်လျှင် ရဟန်းဟူသော ဝေါဟာရ ခြင်းဖြင့် သုံးပြုသည်။

၂ ကိုရင်ရေဝတ တန်းခိုးပြန်၍ ယုတ်သိမ်းလိုက်သောကြောင့် ပကတိရှားတော အတိုင်း ပြန်ဖြစ်၏ ဟူလို။

ပြန်ရောက်သောအခါ ဝိသာခါအား ပြောကြားကြပုံ

ဘုရားရှင်သည်လည်း ရဟန်းသံဃာအပေါင်းကို ခေါ်ဆောင်၍ တဖန်တလ မျှဖြင့် သာလျှင် ရှင်သီဝလိမထေရ်၏ ဘုန်းကံကို ခံစားသုံးဆောင်လျက် ပြန် သွား၍ ပုဗ္ဗာရုံ ကျောင်းတော်သို့ ဝင်ရောက်တော်မူလေ၏ ထိုအခါ ထိုရဟန်းကြီး နှစ်ပါးတို့သည် နံနက်စောစောကပင်လျှင် မျက်နှာသစ်၍ ဆွမ်းသည် အာဂန္တုတို့ အလိုငှါ ဆွမ်းလှူလေ့ရှိသော ဝိသာခါ၏အိမ်သို့ ယာဂုကို သောက်ကုန်အံ့ဟု သွား၍ ယာဂုသောက်ပြီးလျှင် ခဲဘွယ်စားကာ နေကြကုန်၏ ထိုအခါ ထိုရဟန်း ကြီး နှစ်ပါးတို့အား ဝိသာခါက အရှင်ဘုရားတို့ အရှင်ဘုရားတို့ သည်လည်း ဘုရားရှင်နှင့်အတူတကွ ရှင်ရေဝတမထေရ်၏ နေရာအရပ်သို့ ကြွရောက်တော်မူကြ ပါသလား ဘုရားဟု မေးလျှောက်ရာ ဒါယိကာမကြီး သွားကြသည်မှန်၏ဟု ဆို ကုန်၏ အရှင်ဘုရားတို့ ရေဝတ မထေရ်၏ နေရာအရပ်သည် မွေ့လျော်ဘွယ် ရှိပါ ရဲ့လားဘုရားဟု မေးပြန်သည်ရှိသော် ဒါယိကာမကြီး ထိုရှင်ရေဝတ၏ နေရာသည် မွေ့လျော်ဘွယ် အဘယ်မှာရှိနိုင်အံ့နည်း ထိုနေရာသည် ထိုရွှေလောက် သက် သက် ဆူးရှိသော ရှားပင်တောအုပ် ရှုပ်လျက်ရှိ၏ ပြိတ္တာတို့နေရာ အရပ်နှင့် အတူတူဖြစ်၏ဟု ပြောကြလေကုန်၏ ထို့နောက် တပါးသော ရဟန်းငယ်နှစ်ပါးတို့ ကြွလာကြပြန်ကုန်၏ ဒါယိကာမကြီးသည် ထိုရဟန်းငယ် နှစ်ပါးတို့အားလည်း ယာဂုခဲဘွယ်ကို လှူဒါန်း၍ ထို့အတူသာလျှင် မေးပြန်လေ၏ ရဟန်းငယ် နှစ်ပါး တို့က ဒါယိကာမကြီး ချီးမွမ်းခြင်းငှါ မတတ်နိုင် ရေဝတမထေရ်၏ နေရာအရပ် သည် သုဓမ္မာ နတ်သဘင်နှင့် အတူတူဖြစ်၏ တန်းခိုးဖြင့် ဖန်ဆင်း စီရင်ထား အပ်သကဲ့သို့ ဖြစ်၏ဟု ဆိုကြလေကုန်၏။

ဝိသာခါ ဒါယိကာမကြီး ကြံစည်ရိပ်မိပုံကား ရှေးဦးစွာကြွလာသော ရဟန်း ကြီးတို့အား တပါးသော အခြင်းအရာဖြင့် ပြောဆိုကြကုန်၏ ဤရဟန်းငယ် တို့ကား တပါးသောအခြင်းအရာဖြင့် ပြောဆိုကြကုန်၏ ရှေးဦးစွာ ကြွလာသော ရဟန်းကြီးတို့သည် တစုံတခု မွေ့လျော့ ကျန်ရစ်သဖြင့် တန်းခိုး လွတ်သော ယုတ်သိမ်းသော ကာလမှပြန်လာကြသည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့ ဤရဟန်းငယ်တို့ကား တန်းခိုးဖြင့် ပြုပြင်စီရင်၍ ဖန်ဆင်းထားသော ကာလ၌ပင် ပြန်လာကြသည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့ဟု ကြံစည်မိ၍ မိမိပညာရှိသည့် အဖြစ်ကြောင့် ဤအကြောင်းကို

သိပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ကြွလာတော်မူသောအခါ၌ မေးမြန်းလျှောက်ထား ဦးအံ့ဟု ကြံ၍ နေလင့်၏ ထို့နောက် တခဏ တမဟုတ်ကြာ ကာလ၌ပင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာအပေါင်း ခြံရံလျက် ဝိသာခါအိမ်သို့ ကြွသွားလေ၍ ခင်းထားအပ်သော နေရာ၌ နေတော်မူလေ၏ ဝိသာခါသည် ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာအပေါင်းတို့ကို ရိုသေစွာ လုပ်ကျွေးသဖြင့် ဆွမ်းစားခြင်း ကိစ္စ ပြီးသော အခါ ဘုရားရှင်ကိုရှိခိုးလျက် မြတ်စွာဘုရား ရှင်တော်မြတ် ဘုရားတို့နှင့် အတူကြွသွား ကြကုန်သော ရဟန်းတို့တွင် အချို့သော ရဟန်းတို့သည် ရေဝတ မထေရ်၏ နေရာအရပ်သည် ရှားချုံ ရှုပ်ထွေးသော တောဟူ၍ ဆိုကြပါသည် အချို့သောရဟန်းတို့သည် မွေ့လျော်ဘွယ်ရှိသည်ဟုဆိုကြပါသည် ဤအကြောင်း သည် အဘယ်ပါနည်းဘုရားဟု မေးလျှောက်လေ၏ ထိုစကားကို ကြားလျှင် ဒါယိကာမကြီး ရွာ၌မူလည်းဖြစ်စေ တော၌မူလည်းဖြစ်စေ အကြင်နေရာအရပ်၌ ရဟန္တာတို့နေကြကုန်၏ ထိုနေရာအရပ်သည် မွေ့လျော်ဘွယ် ရှိသည်သာလျှင် တည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အနုသန္ဓေ စပ်လျက် တရားဟောကြားတော် မူလိုရကား ဤဂါထာကို မိန့်တော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၉၈ ဂါမေ ဝါ ယဒိ ဝါ ရညေ၊ နိန္နေ ဝါ ယဒိ ဝါ ထလေ။
ယတ္ထ အရဟန္တော ဝိဟရန္တိ၊ တံဘူမိ ရာမဏေယျကံ။

ဂါမေဝါ၊ ရွာ၌မူလည်းဖြစ်စေ။ ယဒိ၊ ထိုမှတပါး။ အရညေဝါ၊ တော၌ မူလည်းဖြစ်စေ။ နိန္နေဝါ၊ ချိုင့်ဝှမ်းရာ နိမ့်ရာ အရပ်၌မူလည်း ဖြစ်စေ။ ယဒိ၊ ထိုမှတပါး။ ထလေဝါ ကြည်းကုန်းမြင့်ရာအရပ်၌မူလည်း ဖြစ်စေ။ယတ္ထ၊ အကြင် အရပ်၌။ အရဟန္တော၊ ရဟန္တာတို့သည်။ ဝိဟရန္တိ၊ နေကြကုန်၏။ တံဘူမိ၊ ထိုနေရာအရပ်သည်။ ရာမဏေယျကံ၊ မွေ့လျော်နှစ်သက်ဘွယ်ရှိ၏။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ များစွာသောသူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်စသည် တို့သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။

ရှင်သီဝလိ အတိတ်ကံ မေးလျှောက်ခြင်း

တပါးသောအခါ ရဟန်းတို့သည် ငါ့ရှင်တို့ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ရှင်သီဝလိ မထေရ်သည် ခုနစ်နှစ်-ခုနစ်လ ခုနစ်ရက်တို့တိုင်တိုင် အမိဝမ်း၌နေရ ရှာလေသနည်း အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ငရဲ၌ခံရ- ကျက်ရရှာလေသနည်း အဘယ်အကျိုးဆက်ကြောင့် ဤသို့ လာဘ်လာဘ ပြန့်ပြောခြင်း အခြံရံ ပြန့်ပြောခြင်းကို ရတော်မူလေသနည်းဟု စကားကို ပြောကြားကြလေကုန်၏ ဘုရားရှင်သည် ထိုစကားကိုကြားလျှင် ချစ်သားရဟန်းတို့ အဘယ်စကားကို ပြောကြားကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူခြင်းကြောင့် မြတ်စွာဘုရား ဤမည်သောစကား ပြောကြားကြပါသည်ဘုရားဟု နားတော် လျှောက်လတ်သည် ရှိသော် ထိုရှင်သီဝလိ၏ ရှေးကောင်းမှုကံကို ဟောကြားတော်မူလိုသဖြင့် ဤသို့ မိန့်တော်မူလေ၏။

ဝိပဿီဘုရားလက်ထက် ကုသိုလ်ပြိုင်ပွဲ

ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤကမ္ဘာမှ ပြန်၍ရေတွက်သည်သော် ကိုးဆဲ့တကမ္ဘာ ထက်၌ ဝိပဿီမည်သော ဘုရားရှင်သည် လူတွင်ထင်ရှားပွင့်တော်မူသဖြင့် တပါးသောအခါ ဇနပုဒ်ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူပြီးလျှင် ခမည်းတော်၏ နေပြည်တော်သို့ ပြန်ရောက်လာလေ၏ ခမည်းတော်မင်းကြီးသည် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော် အပေါင်းအလို့ငှါ အာဂန္တုကအလှူကို စီရင်သဖြင့် ပြည်သူပြည်သားတို့အားလာ၍ ငါ၏အလှူ၌ အဘော်သဟဲ ဖြစ်ကြကုန်လော့ဟု သတင်းစကားပြောကြားစေလွှတ်လိုက်လေ၏ ပြည်သူပြည်သားတို့သည်မင်းကြီးဆိုတိုင်း ပြုပြီးလျှင် မင်းကြီးပေးသောအလှူထက် အလွန်လွန်ကဲစွာ ပေးလှူကြကုန်အံ့ဟု ဘုရားရှင်ကိုပင့်ဘိတ်၍ တဖန်မိုးသောက်သောနေ့၌ အလှူကိုစီရင်ကာ မင်းကြီးအား သတင်းစကား စေလွှတ်သံတော်ဦးတင်ကြလေကုန်၏ မင်းကြီးသည်လည်း ကြွလာတော်မူ၍ ပြည်သူပြည်သားတို့၏ အလှူကိုမြင်ရလျှင် ဤအလှူထက် လွန်ကဲစွာ လှူဦးအံ့ဟု တဖန်မိုးသောက်သောနေ့၌ မြတ်စွာဘုရားကို ပင့်ဘိတ်ပြန်၏ မင်းကြီးသည် ပြည်သူပြည်သားတို့ကို ရှုံးစေခြင်းငှါမတတ်နိုင် ပြည်သူပြည်သားတို့သည်လည်း မင်းကြီးကိုရှုံးစေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကြကုန် ပြည်သူပြည်သားတို့သည် ခြောက်ကြိမ်မြောက်သောအခါ၌ ယခုအခါ နက်ဖြန် ဤသူ

တို့၏အလှူ၌ ဤမည်သော လှူဘွယ်ဝတ္ထုသည် မရှိဟုဆိုခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း အောင် အလှူကိုလှူကုန်အံ့ဟုကြံ၍ တဖန်မိုးသောက်သောနေ့၌ အလှူကိုစီရင်ပြီး လျှင် ဤအလှူ၌ အဘယ်ဒါနဝတ္ထု မရှိသနည်းဟု ကြည့်ရှုကြသည်ရှိသော် ပျား ရည်အစိမ်းကိုသာလျှင် မမြင်ကြကုန် ပျားရည်အကျက်ကားများစွာရှိ၏ ထိုပြည် သူပြည်သားတို့သည် ပျားရည်အစိမ်းအလို့ငှါ လေးခုကုန်သော မြို့တံခါးတို့၌ အသပြာလေးထောင်တို့ကိုယူစေ၍ စေလွှတ်ကြလေကုန်၏။

ပျားရည်အလှူဝင်သူ ဇနပုဒ်သားအကြောင်း

ထိုအခါ ဇနပုဒ်ရွာသားတယောက်သည် ရွာစားမင်းကို ဖူးမြင်ခြင်းငှါ လာလတ်သည်ရှိသော် ခရီးအကြား၌ ပျားအုံကို မြင်ရသဖြင့် ပျားကောင်တို့ကို ပျံသွားစေပြီးလျှင် သစ်ခက်ကိုဖြတ်၍ အခက်အတန်နှင့်တကွ ပျားအုံကိုယူ ဆောင်ကာ ရွာစားမင်းအား ဆက်သအံ့ဟု မြို့သို့ဝင်ရောက်လေ၏ ပျားအလို့ ငှါ သွားသောသူသည် ထိုဇနပုဒ်သား ယောကျ်ားကိုမြင်လျှင် အိုအချင်း ယောကျ်ား ရောင်းအပ်သောပျားအုံလောဟု မေးလေ၏ သခင့်သား ရောင်း စရာမဟုတ်ပါဟု ဆိုလတ်သော် ယခု ဤအသပြာကိုယူ၍ ပျားအုံကို ပေးပါ လော့ဟု ဆိုလေ၏ ထိုပျားရှင်ယောကျ်ားသည် ဤပျားအုံသည်ကား တမတ် မျှလည်း မထိုက် ဤသူသည်ကား အသပြာကိုပေး၏ အသပြာ များစွာရှိ ယောင်တကား ငါကား အသပြာကို တိုးတက်စိမ့်သောငှါ သင့်၏ဟု ကြံ၍ ထို့နောက်မှ ထိုသူကို မပေးနိုင်ဟု ဆိုလေ၏ ထိုသို့ဖြစ်မူ နှစ်သပြာတို့ကို ယူပါလော့ဟု ဆိုပြန်သော် နှစ်သပြာတို့ဖြင့်လည်း မပေးနိုင်ဟု ဆိုပြန်လေ၏ ဤသို့လျှင် ထိုမျှလောက် တိုးတက်စေသည်သာတည်း ထိုပျား ဝယ်လိုသော ယောကျ်ားသည် ထိုသို့ဖြစ်မူ ဤအသပြာ တထောင်ကိုယူပါလော့ဟု ဆိုလျက် ဥစ္စာထုပ်ကို အနီးသို့ ဆောင်ယူလာလေ၏ ထိုအခါ ထိုဝယ်ယူလိုသောသူကို ပျားရှင်ကအသို့နည်း သင်ရူးသလော ထိုသို့မဟုတ်အသပြာထားစရာအရပ်ကိုမရ လသလော တမတ်မျှပင် မထိုက်သောပျားကို တထောင်ယူ၍ ပေးပါဟုဆိုဘိ၏ ဤသည်ကား အဘယ်သဘောနည်းဟု ဆိုလေ၏ အချင်းယောကျ်ား ငါကား သိ၏ ဤပျားဖြင့် ငါ့အားပြုဘွယ်ကိစ္စရှိပါသည် ထို့ကြောင့်သာ ဆိုပါသည်ဟု ပြောဆိုလတ်သော် သခင့်သား အဘယ်အမှုကိစ္စပါနည်းဟု မေးမြန်းလေ၏။

ငါတို့သည် ခြောက်သောင်း ရှစ်ထောင် ရဟန်းအခြံအရံရှိသော ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရားအား အလှူကြီးကိုစီရင်အပ်၏ ထိုအလှူ၌ ပျားအစိမ်းတခုသာလျှင် မရှိ ထို့ကြောင့် ဤသို့ဝယ်ယူရပါသည်ဟုဆိုလျှင် ဤသို့ မြတ်စွာဘုရားအား လှူလိုသည်ရှိသော် ငါသည်အဘိုးဖြင့်မပေး ငါသည်လည်း အလှူ၌ ကုသိုလ်အဘို့ကို အကယ်၍ရသည်ဖြစ်အံ့ ဤသို့ရမူ ပေးပါအံ့ဟု ဆိုလေ၏ ထိုဝယ်ယူလိုသော သူသည်လည်း ပြန်သွား၍ ပြည်သူပြည်သားတို့အား ထိုအကြောင်းကို ပြောကြားလေ၏ ပြည်သူပြည်သားတို့သည်လည်း ထိုပျားရှင်၏ သဒ္ဓါတရားအားကြီးခြင်းကို သိရလျှင် ကောင်းလေစွ ကောင်းလေစွ အလှူအဘို့ကို အညီအမျှရသည်ဖြစ်စေပါလေ့ဟု ဝန်ခံကြ၍ ပြည်သူပြည်သားတို့သည် ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို သီတင်းသုံးနေစေလျက် ယာဂုခဲဘွယ်ကို လှူဒါန်း၍ ကြီးစွာသော ရွှေခွက်ကို ဆောင်ယူလာစေပြီးလျှင် ပျားအုံ ပျားလဘို့ကို ညှစ်စေကြကုန်၏ ထိုဇနပုဒ်သားဖြစ်သောသူသည်ပင်လျှင် လက်ဆောင်အလို့ငှါ ဆောင်ယူလာခဲ့သော နို့ဓမ်းအိုးလည်းရှိသေး၏ ထိုသူသည် နို့ဓမ်းကိုလည်း ခွက်၌လောင်းထည့်၍ ပျားရည်နှင့် ရောနှောကာ နယ်ပြီးလျှင် ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာအား အစဖြစ်သော ဘုရားမှစ၍ လှူဒါန်းဆက်ကပ်လေ၏ ထိုပျားနို့ဓမ်းသည် အလိုရှိတိုင်း အလှူခံယူကုန်သော ရဟန်းအားလုံးတို့အား ပြည့်စုံစွာ ရောက်လေ၏ အပိုအလျှံလည်း ကြွင်းကျန်သေ.သည်သာလျှင်တည်း။

[ဤသို့လျှင် အနည်းငယ်သောပျားသည် ထိုရွှေလောက်များစွာသော သူတို့အားအဘယ်သို့သောအခြင်းအရာဖြင့်စေ့စေ့ငှငှလောက်လေသနည်းဟု မကြံစည်အပ် ထိုသို့ရောက်ခြင်းသည် ဘုရားအာနုဘော်အားဖြင့် ရောက်သည်သာတည်း ဘုရားအရာကိုလည်း မကြံစည်အပ် ထိုစကားမှန်၏ မကြံစည်အပ်သော [၁]လေးပါးသော သဘောတရားတို့ကို ဟောကြားအပ်ကုန်၏ ထိုမကြံစည်အပ်သည်တို့ကို ကြံစည်သောသူသည် ရူးသွပ်ခြင်း၏ အဘို့ရှိသည်သာဖြစ်၏။]

---

၁ ဗုဒ္ဓဝိသယဟူသော ဘုရားအရာ။ ဣဒ္ဓိဝိသယဟူသော တန်းခိုးအရာ။ လောကဝိသယဟူသော လောကအရာ။ ကမ္မဝိသယဟူသော သတ္တဝါတို့၏ ကံအရာ။ ဤလေးပါးကို အလွန်မကြံအပ် ဉာဏ်မနိုင်သောကြောင့် စိတ်လွင့်ပါး ဖေါက်ပြန်တတ်သည်ဟူ၏။

၅၃၈ ဥဂ္ဂသေန သူဌေးသားဝတ္ထု

ထိုပုဏ္ဏားရှင် ယောက်ျားသည် ဤမျှလောက်သော ကောင်းမှုကံကို ပြုရသဖြင့် အသက်အဆုံး၌ နတ်ပြည်၌ဖြစ်ပြီးလျှင် ဤမျှကာလတိုင်တိုင် သံသရာ၌ ကျင်လည်လတ်သည်ရှိသော် အခါတပါး နတ်ပြည်မှ စုတေခဲ့၍ ဗာရာဏသီပြည် မင်းမျိုး၌ဖြစ်သဖြင့် ခမည်းတော်ကွယ်လွန်သောအခါ မင်းအဖြစ်သို့ရောက်လေ၏ ထိုမင်းသည် မြို့တခုကို သိမ်းယူအံ့ဟုသွား၍ ဝန်းရံထားလေ၏ မြို့သူ မြို့သား တို့အားလည်း ငါ့အား ပြည်စည်းစိမ်ကိုမူလည်း ပေးမည်လော စစ်ထိုးခြင်းကိုမူ လည်း ပေးမည်လောဟု သတင်းစကား ပို့လိုက်၏ ထိုမြို့သူ မြို့သားတို့သည် ပြည် စည်းစိမ်ကိုလည်း ငါတို့မပေးလိုကုန် စစ်ထိုးခြင်းကိုလည်း မပေးလိုကုန်ဟုဆို၍ မသွယ်ပေါက် တံခါးငယ်ဘို့ဖြင့် ထွက်လျက် ထင်းရေစသည်တို့ကို ဆောင်ယူ ကြကုန်၏ အလုံးစုံသောကိစ္စတို့ကိုလည်း ပြုကြလေကုန်၏ ဗာရာဏသီမင်းသည် တံခါးမလေးခုတို့ကို စောင့်ရှောက်လျက် ခုနစ်နှစ်နှင့် ခုနစ်လတို့ပတ်လုံး မြို့ကို ပိတ်ပင်ဆီးတား ဝန်းရံထားလေ၏ ထိုအခါ မင်း၏မယ်တော်သည် ငါ့သားတော် ကား အဘယ်သို့သော အမှုကို ပြုသနည်းဟု မင်းချင်းတို့ကို မေးလတ်သဖြင့် မိဖုယားကြီး ဤမည်သောအမှုကို ပြုပါသည်ဟု ပြောကြားသောကြောင့် ထိုအကြောင်းကိုကြားလျှင် ငါ့သားတော်သည် မလိမ္မာမသိ မိုက်မဲဘိ၏တကား သွားကြလေကုန် ထိုသားတော်မင်းအား တံခါးငယ်တို့ကို ပိတ်လျက် မြို့ကို ဆီးတားပိတ်ပင်ရမည် ဟူ၍ ဆိုကြလေလော့ဟု တမန်စေလွှတ်လေ၏။

ထိုဗာရာဏသီ မင်းသည်လည်း မယ်တော်၏ သတင်းစကားကို ကြားရသျှင် ထိုမယ်တော်ဆိုတိုင်း ပြုစေလေ၏ မြို့သူမြို့သားတို့သည်လည်း အပသို့ထွက်ခြင်းငှါ မရကုန်သည် ဖြစ်၍ ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌ မိမိတို့ပြည့်ရှင်မင်းကို သတ်၍ ဗာရာဏသီ မင်းအား ပြည်စည်းစိမ်ကို အပ်နှင်းကြလေကုန်၏၊ ထိုမင်းသည် ဤမကောင်းမှုကို ပြုခြင်းကြောင့် အသက်အဆုံး၌ [၁]အဝီစိငရဲ၌ ဖြစ်ပြီးလျှင် အကြင်ရွှေလောက် ဤမြေကြီးသည် တယူဇနာမျှ တိုးပွါး မြင့်မောက်လာ၏ ထိုရွှေလောက် ငရဲ၌ ကျက်ပြီးလျှင် တံခါးငယ် လေးခုတို့ကို ပိတ်ခြင်းကြောင့် ထိုငရဲမှစုတေသည်ရှိသော် ထိုမိခင်၏ဝမ်း၌သာလျှင် ပဋိသန္ဓေ စွဲယူလေသဖြင့်

[၁] အဝီစိ—အကြား ကွက်လပ်မရှိ၊ ငရဲသား ကွက်လပ်, မီးလျှံကွက်လပ်, ဆင်းရဲကွက်လပ် မရှိ။ အမြဲပြည့်ကြပ်နေသော ငရဲဖြစ်သည်ဟူလို။

ခုနစ်နှစ်နှင့် ခုနစ်လတို့ပတ်လုံး အမိဝမ်းတွင်း၌ နေရပြီးလျှင် ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် ယောနိဝ၌ ကန့်လန့် ဖီလာ အိပ်ရရှာ၏၊ ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် သီဝလိသည် ထိုအခါ မြို့ကိုဝန်းရံပိတ်ဆီးကာ ယူခဲ့ဘူးသော မကောင်းမှုကြောင့် ဤမျှကာလပတ်လုံး ရေ၌ကျက်၍ တံခါးငယ် လေးခုတို့ကို ပိတ်ခြင်းကြောင့် ထိုကိုယ်မှ စုတေသည်ရှိသော် ထိုမိခင်၏ ဝမ်း၌သာလျှင် ပဋိသန္ဓေစွဲယူလေသဖြင့် ဤမျှကာလပတ်လုံး ဝမ်းခေါင်း၌ ကိန်းအောင်းရရှာလေ၏၊ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ပျားရည်ကို လှူခဲ့ဘူးသော ကောင်းမှုကြောင့်ကား လာဘ်လာဘ ပြန့်ပြောခြင်း အခြံအရံ ပြန့်ပြောခြင်းကို ရသည်ဖြစ်၏ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။

ကိုရှင်ရေဝတ အကြောင်း စကားစပ်

တဖန်တနေ့သ၌ ရဟန်းတို့သည် ရေဝတသာမဏေအား လာဘ်လာဘသည် အံ့ဩဘွယ်ရှိပေစွ ဘုန်းကံသည်လည်း အံ့ဩဘွယ်ရှိပေစွ ယင်း သာမဏေသည် ဘုန်းရှိ၏ တယောက်ထည်း ဖြစ်လျက် ရဟန်းငါးရာတို့၏ အလို့ငှါ စုလစ်မွန်းချွန် အထွဋ်တပ်သော ငါးရာသော ကျောင်းစသည်တို့ကို ပြုလုပ်အပ်ကုန်၏ဟု စကားကို ဖြစ်စေကြလေကုန်၏ မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွလာတော်မူ၍ ချစ်သားရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူခြင်းကြောင့် ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးကြပါသည်ဘုရားဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် ချစ်သားရဟန်းတို့ ငါ့သားအား ကောင်းမှုလည်း မရှိ မကောင်းမှုလည်းမရှိ ကောင်းမှု-မကောင်းမှုနှစ်ပါးကို ထိုသာမဏေ ပယ်ရှားအပ်ပြီဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် ဗြာဟ္မဏဝဂ်၌ ဤဂါထာကို ဟောတော်မူလေ၏။

> ယောဓ ပုညဉ္စ ပါပဉ္စ၊ ဥဘော သင်္ဂံ ဥပစ္စဂါ။
> အသောကံ ဝိရဇံ သုဒ္ဓံ၊ တမဟံ ဗြူမိ ဗြာဟ္မဏံ။

ဘိက္ခဝေ။ ချစ်သားရဟန်းတို့။ ဣဓ၊ ဤသာသနာတော်၌။ ယော၊ အကြင်သူသည်။ ပုညဉ္စ၊ ကောင်းမှုကိုငှင်း။ ပါပဉ္စ၊ မကောင်းမှုကိုငှင်း။ ဥဘော၊ နှစ်ပါးစုံသော ကံတို့ကို။ ဆဍ္ဍေတွာ၊ ပယ်စွန့်၍။ သင်္ဂံ၊ အာရုံ၌ကပ်ငြိတတ်သောရာဂကို။ ဥပစ္စဂါ၊ လွန်မြောက်ပြီ။ အသောကံ၊ စိုးရိမ်ခြင်းလည်းမရှိသော။ ဝိရဇံ၊ ဘာဝိလေသာဟူမြူလည်းမရှိသော။ သုဒ္ဓံ၊ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော။ တံ၊ ထိုသူကို။ အဟံ၊

ငါဘုရားသည်။ ဗြာဟ္မဏ၊ မကောင်းမှုမှ အပပြုပြီးသောသူဟူ၍။ ဗြူ့မိ၊ ဟော တော်မူ၏။

ရှားတောနေ ရှင်ရေဝတမထေရ်ဝတ္ထုပြီး၏။

၁၀—မထင်ရှားသော မိန်းမတယောက် ဝတ္ထု

ရမဏီယာနိ-အစရှိသော ဤတရား ဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် မထင်ရှားသော မိန်းမတယောက်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

တကဲ့ဝဲဇလှပါ တကဲ့လှေသဘော်ာ သဘွယ်

ပိဏ္ဍပါတ်ဓုတင်ကို ဆောက်တည်သော ရဟန်းတပါးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုယူပြီးလျှင် တခုသော ဥယျာဉ်ဟောင်းသို့ဝင်၍ ရဟန်း တရားကို အားထုတ်သတတ် မြို့ကြီး ပြည်ကြီးကို တင့်တယ်စေတတ်သောကြောင့် တန်းဆာသဘွယ်ဟု သမုတ်ခေါ်ဝေါ်အပ်သော ပြည်မကံကျွေး မိန်းမတယောက် သည် ယောကျ်ားတယောက်နှင့်တကွ ကျွန်မသည် ဤမည်သော အရပ်သို့ သွား ပါမည် အရှင်သည်ထိုအရပ်သို့ လာခဲ့ပါဟု ချိန်းချက် မှတ်သားခြင်းကိုပြု၍ သွား လေရာ ထိုယောကျ်ားမလာသဖြင့် ထိုမိန်းမသည် ယောကျ်ား၏ လာရာလမ်းခရီး ကို ကြည့်ရှုလတ်သည်ရှိသော် ထိုယောကျ်ားကို မမြင်ရသဖြင့် ပျင်းရိလှသော ကြောင့် ထိုမှ ဤမှ လှည့်လည်လျက် ဥယျာဉ်သို့ ဝင်လာလျက် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေတော်မူသော မထေရ်မြတ်ကို မြင်ရပြီးလျှင် ထိုမှ ဤမှ တပါးသောသူကို ကြည့်ရှုပြန်ရာ တပါးသောသူ တစုံတယောက်ကိုမျှ မမြင်ရခြင်းကြောင့် ဤ ရဟန်းသည်လည်း ယောကျ်ားဖြစ်၏ ဤသို့လျှင် ထိုရဟန်း၏စိတ်ကို တွေဝေ အောင် ပြုအံ့ဟု ကြံစည်လျက် ထိုရဟန်း၏ ရှေ့၌ ရပ်၍ အဖန်တလဲလဲ အဝတ် ထမီကို တမင် ဖြေချတ်ကာ ဝတ်လေ၏ ဆံပင်တို့ကိုလည်း ဖြည်၍ထုံး၏ လက်ခုပ် ကိုလည်း တီး၍ရယ်၏ မထေရ်အား ထိတ်လန့်ခြင်း သံဝေဂဉာဏ် ဖြစ်ပေါ်လာ သောကြောင့် တကိုယ်လုံးပီတိဖြင့် ပျံ့နှံ့လေရကား ထိုရဟန်းသည် ဤသည်ကား အဘယ်နည်းဟုဆင်ခြင်လေ၏ ဘုရားရှင်သည်လည်းငါဘုရား၏အထံ၌ ကမ္မဋ္ဌာန်း ယူ၍ ရဟန်းတရားကို အားထုတ်အံ့ဟု သွားသောရဟန်းအား အကြောင်း

အဘယ်သို့ ဖြစ်သနည်းဟု ဆင်ခြင်တော်မူလတ်သည် ရှိသော် ထိုမိန်းမကို မြင်ရလျှင် ထိုမိန်းမ၏ မသင့်လျော်သော အကျင့် အမူအရာကိုရင်း မထေရ်၏ ထိတ်လန့်ခြင်းသို့ ရောက်ခြင်းကိုရင်း သိမြင်တော်မူသဖြင့် ဂန္ဓကုဋိတိုက်၌ နေတော်မူလျက်သာလျှင် ထိုရဟန်းနှင့် အတူတကွ ချစ်သားရဟန်း ကာမဂုဏ်ကို ရှာကုန်သော သူတို့ အာရုံပြုရာ ဌာနသည်သာလျှင် ရာဂကင်းကွာ ရဟန္တာတို့အား အာရုံပြုရာ ဌာနမဟုတ်ဟု စကားကို မိန့်ကြား ပြောဆိုတော်မူလေ၏ ဤသို့ မိန့်ဆိုပြီးလျှင် ရောင်ခြည်တော်ကို ပြန့်နှံ့စေတော်မူလျက် ထိုရဟန်းအား တရားဟောလိုရကား ဤဂါထာကို မိန့်တော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၉၉ ရမဏီယာနိ အရညာနိ၊ ယတ္ထ နရမတီ ဇနော။
ဝီတရာဂါ ရမိဿန္တိ၊ န တေ ကာမဂဝေသိနော။

အရညာနိ၊ တောတို့သည်။ ရမဏီယာနိ၊ မွေ့လျော်ဘွယ် ရှိကြကုန်၏။ [၁]ယတ္ထ၊ ယင်းတောတို့၌။ ဇနော၊ လူအပေါင်းသည်။ နရမတိ၊ မမွေ့လျော်။ ဝီတရာဂါ၊ တပ်ခြင်းကင်းသော ရဟန္တာတို့သည်။ ရမိဿန္တိ၊ မွေ့လျော်ကုန်လတ္တံ့။ ကသ္မာ၊ အဘယ့်ကြောင့်နည်း ဟူမူကား။ တေ၊ ထိုရဟန္တာ တို့သည်။ ကာမဂဝေသိနော၊ ကာမဂုဏ်ကို ရှာမှီးကြကုန်သည်။ နဟောန္တိ၊ မဟုတ်ကုန်။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ မထေရ်သည် နေထိုင်လျက် ပင်လျှင် ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါးတို့နှင့်တကွ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်သဖြင့် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွလာတော်မူ၍ ချီးမွမ်းခြင်းကိုပြုလျက် ဘုရားရှင်၏ ခြေတော်တို့ကို ရှိခိုးပြီးမှ ပြန်သွားတော်မူလေသတည်း။

မထင်ရှားသောမိန်းမတယောက်ဝတ္ထုပြီး၏။

ဤတွင်ရွေ့ကား ခုနစ်ခုမြောက်သော အရဟန္တဝဂ် အဖွင့်ပြီး၏။

---

[၁] ဤ 'ယ' သဒ္ဒါမျိုးသည် အနိယတ်မဟုတ် 'တ' သဒ္ဒါနှင့် အလားတူ နိယတ်ဖြစ်သည်။

၈-သဟဿဝဂ်

၁—တမ္ဗဒါဌိက ခိုးသူသတ် ယောက်ျား ဝတ္ထု

သဟဿမပိစေဝါစာ-အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရား သည် ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် တမ္ဗဒါဌိက ခိုးသူသတ် ယောက်ျားကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

ခိုးသူသတ်ရာထူး ငါးဆဲ့ငါးနှစ် အမှုထမ်းသူ

တယောက်ဖြင့် ယုတ်လျော့သော ငါးရာသော ခိုးသူတို့သည် ရွာကိုဖျက်ဆီး ခြင်း အစရှိသည်တို့ကို ပြုကုန်လျက် အသက်မွေးမှု ကြကုန်သတတ် ထိုအခါ ထုတ်ခြင်းခတ်မျက်စိကြောင်သည်ဖြစ်၍ နီသောကြင်စွယ် ရှိသောကြောင့် တမ္ဗ ဒါဌိက မည်သော ယောက်ျားတယောက်သည် ထိုခိုးသူတို့၏အထံသို့သွားပြီးလျှင် ငါလည်း သင်တို့နှင့်အတူတကွ အသက်မွေးမှုပါအံ့ဟု ဆို၏ ထိုအခါ ထို သူ့ကို ခိုးမှူးကြီးအား ပြ၍ ဤသူသည်လည်း အကျွန်ုပ်တို့ အထံ၌ နေခြင်း ငှါ အလိုရှိပါသတဲ့ဟု ဆိုကြလေကုန်၏ ထိုသူကို ခိုးမှူးကြီးသည် ကြည့်ရှု လတ်သော် ဤသူကား မိခင်၏သားမြတ်ကို ကိုက်ဖြတ်၍ ဘခင်၏ လည် ချောင်းသွေးကို ထုတ်၍ စားသောက်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သောသူ ဖြစ်၍ အလွန် ကြမ်းကြုတ်သောသူတည်းဟု ကြံစည်မိသဖြင့် ငါတို့အထံ၌ ဤသူ၏ နေဘွယ် ကိစ္စမရှိဟု ပယ်လေ၏ ထိုတမ္ဗဒါဌိကသည် ဤသို့ပယ်သော်လည်း လာပြန်၍ ထိုခိုးမှူးကြီး၏ အတွင်းနေတပည့်တယောက်ကို ခစားလုပ်ကျွေးကာ နှစ်သိမ့်စေ လေ၏ ထိုတပည့်သည် တမ္ဗဒါဌိကကိုခေါ်၍ ခိုးမှူးကြီးသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် အရှင် ဤသူသည် ကောင်းသောသဘောရှိ၏ ကျွန်တော်တို့အား ကျေးဇူး များသူ ဖြစ်ပါလိမ့်မည် ထိုယောက်ျားကို ပြုစုချီးမြှောက်ကြပါကုန်လော့ဟု တောင်းပန်၍ ခိုးမှူးကြီးကို လက်ခံစေလေ၏။

ထိုအခါ တနေ့သ၌ မြို့သူမြို့သားတို့သည် မင်းချင်းယောက်ျားတို့နှင့်အတူ တပေါင်းတည်းဖြစ်၍ ထိုခိုးသူတို့ကို ဖမ်းယူပြီးလျှင် တရားဆုံးဖြတ်တတ်သော အမတ်တို့ အထံသို့ ပို့ဆောင်ကြကုန်၏ အမတ်တို့သည် ထိုခိုးသူတို့အား

ပေါက်ဆိန်ဖြင့် ဦးခေါင်းဖြတ်ခြင်းကို(ဦးခေါင်းဖြတ်ရန်)အမိန့်ပေးကြလေကုန်၏ ထို့နောင်မှအဘယ်သူသည် ဤခိုးသူတို့ကို သတ်နိုင်အံ့နည်းဟု ရှာဖွေသည်ရှိသော် ထိုခိုးသူတို့ကိုသတ်ခြင်းငှါ အလိုရှိသော တစုံတယောက်သောသူကို မမြင်သဖြင့် ခိုးမှုးကြီးကို သင်သည်ဤခိုးသူတို့ကိုသတ်လျှင်အသက်ကိုလည်းရလတ္တံ့ဆုလာဘ် ချီးမြှောက်ခြင်းကိုလည်းရလတ္တံ့ ဤခိုးသူတို့ကို သတ်လော့ဟု ဆိုကြကုန်၏ ခိုးမှုးကြီးသည်လည်း မိမိကိုမှီ၍နေသော တပည့်တို့ဖြစ်သောကြောင့် ထိုသူတို့ကို သတ်ခြင်းငှါအလိုမရှိ ဤသို့သောနည်းဖြင့် တခုယုတ် ငါးရာသော ခိုးသူတို့ကို မေးကြကုန်၏ အလုံးစုံသောသူတို့သည်လည်း အလိုမရှိကြကုန် အလုံးစုံသော သူတို့၏နောက်၌ ထုတ်ချင်းခတ် မျက်စိကြောင်သည်ဖြစ်၍ နီသောကြင်စွယ်ရှိသော ထိုတမ္ဗဒါဌိကကို မေးကြကုန်၏ ထိုတမ္ဗဒါဌိကသည် ကောင်းပြီဟုဝန်ခံ၍ အလုံးစုံသော ထိုခိုးသူတို့ကို သတ်ခြင်းကြောင့် အသက်ကိုလည်းရ၏ ဆုလာဘ် ချီးမြှောက်ခြင်းကိုလည်း ရလေ၏။

ဤသို့သောနည်းအားဖြင့် မြို့၏တောင်အရပ်မှလည်း ခိုးသားငါးရာတို့ကို ဆောင်၍ အမတ်တို့အားပြလျှင် အမတ်တို့လည်း ခိုးသားတို့၏ ဦးခေါင်းဖြတ်ခြင်းကို စေအပ်ပြန်သည်ရှိသော် ခိုးမှုးကြီးကို အစပြု၍ မေးမြန်းကြရာ တစုံတယောက်သောသူမျှ သတ်ခြင်းငှါ အလိုမရှိသည်ကို မြင်ရ၍ ရှေးဖြစ်သောနေ့၌ ယောကျ်ားတယောက်သည် ငါးရာသောခိုးသူတို့ကိုသတ်၏ ထိုယောကျ်ားသည် အဘယ်မှာနည်းဟု မေးသဖြင့် ဤမည်သောအရပ်၌ ငါတို့မြင်အပ်၏ဟု ဆိုလတ်သော် ထိုခိုးသူသတ် တမ္ဗဒါဌိကကို ခေါ်ခိုင်း၍ ဤသူတို့ကိုသတ်လော့ ဆုတော်လာဘ်တော်ရလတ္တံ့ဟု စေခိုင်းကြကုန်၏ ထိုတမ္ဗဒါဌိကသည်လည်း ကောင်းပြီဟုဝန်ခံ၍ ထိုအလုံးစုံသောသူတို့ကိုလည်း သတ်ခြင်းကြောင့် မြတ်နိုးစွာပေးအပ်သော ဆုလာဘ်တို့ကိုရလေ၏ ထိုအခါ တမ္ဗဒါဌိကကို ဤယောကျ်ားသည် အသတ်ကောင်း၏ဟု ထိုယောကျ်ားကို အမြဲတန်း ခိုးသူသတ်ကိုသာ ပြုအံ့ဟု တိုင်ပင်၍ တမ္ဗဒါဌိကအားသာလျှင် ထိုရာထူးကိုပေး၍ ဆုတော် လာဘ်တော်ပေးခြင်းကို ပြုကြလေကုန်၏ ထိုတမ္ဗဒါဌိကသည် အနောက်မျက်နှာ အရပ်မှငင်း မြောက်မျက်နှာ အရပ်မှငင်း ဆောင်ခဲ့ကုန်သော ငါးရာ-ငါးရာသော ခိုးသားတို့ကိုလည်း သတ်သည်သာလျှင်တည်း ဤသို့အရပ်လေးမျက်နှာ

(၈) ၁၇၂-၄၈

တို့မှ ဆောင်ခဲ့ကုန်သော နှစ်ထောင်သော ခိုးသားတို့ကို သတ်ပြီးလျှင် ထို အခါမှစလျက် နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ဆောင်ခဲ့ကုန်သော တယောက် နှစ်ယောက် သုံးယောက်ဖြစ်ကုန်သော လူတို့ကိုလည်း သတ်သဖြင့် ငါးဆဲ့ငါးနှစ်တို့ ပတ်လုံး ခိုးသူသတ်အမှုကိုသာ ပြုခဲ့လေ၏။

ရာထူးမှ ရွေ့လျောသောအခါ စည်းစိမ်ခံစားခြင်း

ထိုတမ္ဗဒါဌိကသည် အိုမင်းကြီးရင့်သောအခါ တချက်တည်းဖြင့် သာလျှင် ဦးခေါင်းကိုဖြတ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် ပုတ်ခတ်ရသဖြင့် လူတို့ကို ပင်ပန်းစေ၏ မြို့သူမြို့သားတို့သည် တမ္ဗဒါဌကမှတပါးသောခိုးသူသတ်ယောကျာ်း သည်လည်း ပေါ်ပေါက်လာပါလိမ့်မည် ဤသူသည် အလွန်လျှင် လူတို့ကို ဆင်းရဲ ပင်ပန်းစေ၏ ဤသူဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်းဟု ကြံ၍ တမ္ဗဒါဌိက၏ ခိုးသူသတ် ရာထူးကို ပယ်နုတ်ကြကုန်၏ ထိုတမ္ဗဒါဌိကသည် ရှေး၌ ခိုးသူ သတ်အမှုကို ပြုရလေသောကြောင့် အစာ မကျေသေးသော ပုဆိုးသစ်ဖြင့် ဝတ်ခြင်း ငှါလည်း ထောပတ်သစ်ဖြင့် နို့ရည်ယာဂုကို သောက်ခြင်း ငှါလည်း မုလေးပန်းတို့ကို ပန်ဆင်ခြင်း ငှါလည်း နံ့သာတို့ကို လိမ်းကျံခြင်း ငှါလည်း ဤ လေးပါးတို့ကိုမရ ထိုတမ္ဗဒါဌိကသည် ရာထူးမှ ရွေ့လျောသောနေ့၌ ငါ့အလို့ငှါ နို့ရည်ယာဂုကို ချက်ပေးကြကုန်လော့ဟု ဆို၍ အစာမကျေသေးသော ပုဆိုး သစ်တို့ကိုလည်း မုလေးပန်း နံ့သာပျောင်းတို့ကိုလည်း ယူစေ၍ မြစ်သို့ သွားသဖြင့် ရေချိုးပြီးလျှင် အစာ မကျေသေးသော ပုဆိုးသစ်တို့ကို ဝတ်လျက် ပန်းတို့ကို ပန်ဆင်လျက် နံ့သာတို့ဖြင့်လိမ်းကျံအပ်သောကိုယ်ရှိသည်ဖြစ်၍ အိမ်သို့ ပြန်လာ ပြီး ထိုင်နေလေ၏ ထိုအခါ တမ္ဗဒါဌိက အလို့ငှါ ထောပတ်သစ်ဖြင့် စီရင်အပ်သော နို့ရည်ယာဂုကို ရှေ့တွင်ထား၍ လက်ဆေးရေကို ဆောင်ယူခဲ့ကြကုန်၏ ထိုခဏ၌ အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်သည် သမာပတ်မှ ထသဖြင့် ယနေ့ အဘယ်အိမ်သို့ ငါသည် သွားသင့် မည်နည်းဟု ဆင်ခြင်လျက် မိမိ၏ ဆွမ်းခံရာ အရပ်ကို ကြည့် ရှုလတ်သော် ထိုတမ္ဗဒါဌိကအိမ်၌နို့ရည်ယာဂုကိုမြင်ရလျှင် ငါ့အားထိုယောကျာ်း သည် ချီးမြှောက်ထောက်ပံ့ခြင်းကို ပြုနိုင်အံ့လောဟု စူးစမ်း ဆင်ခြင်ပြန်သည်ရှိ သော်" ငါ့ကိုမြင်လျှင်ငါ့အားချီးမြှောက်ထောက်ပံ့ခြင်းကိုပြုနိုင်လတ္တံ့ ပြုပြီး၍ ကား ဤအမျိုးသားသည်ကြီးစွာသောစည်းစိမ်ချမ်းသာကို ရလတ္တံ့ဟု သိတော်

မှူ၍ သက်နိုးကို ရုံပြီးလျှင် သပိတ်ကို ပိုက်ယူ၍ တမ္ဗဒါဌိက၏အိမ်တံခါး၌ ရပ်လျက် သာလျှင် ဖြစ်သော မိမိကိုယ်ကို ပြလေ၏။

ထိုတမ္ဗဒါဌိကသည် မထေရ်ကိုမြင်လျှင် ကြည်လင်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ငါကား ကြာမြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး ခိုးသူသတ်အမှုကို ပြုအပ်၏ များစွာ သောလူတို့ကို သတ်အပ်ကုန်၏ ယခုအခါ ငါ့အိမ်၌ နို့ရည်ယာဂုကို စီရင်အပ်၏ မထေရ်သည်လည်း ကြွလာ၍ ငါ၏ အိမ်တံခါး၌ရပ်၏ ယခုအခါ ငါသည်ဤအရှင် မြတ်အား လှူဘွယ်ဝတ္ထုကို လှူခြင်းငှါ သင့်၏ဟု ကြံစည်မိသဖြင့် ရှေ့၌ချထားအပ် သော ယာဂုကိုပယ်၍ မထေရ်သို့ကပ်လျက် ရှိခိုးပြီးလျှင် အိမ်တွင်း၌နေစေလျက် သပိတ်၌ နို့ရည်ယာဂုကို လောင်းထည့်၍ ထောပတ်သစ်ကို သွန်းလောင်း၍ မထေရ်ကို ယပ်ခပ်ကာနေလေ၏ ထိုအခါ တမ္ဗဒါဌိက အားလည်း ရှည်ကြာစွာ သော ကာလပတ်လုံး မရဘူးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် နို့ရည် ယာဂုကို သောက် ခြင်းငှါ အားကြီးစွာသော အလိုဆန္ဒရှိလေ၏ အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်သည် ထိုတမ္ဗဒါဌိက အလိုကို သိတော်မူသဖြင့် ဒါယကာ သင်သည် မိမိ၏ ယာဂုကို သောက်လော့ဟု ဆိုလေ၏ ထိုတမ္ဗဒါဌိကသည် တပါးသော သူ၏ လက်၌ ယပ်ကို ပေး၍ ယာဂုကို သောက်လေ၏ မထေရ်သည်လည်း ယပ်ခပ်သော ယောက်ျား ကို ဒါယကာ သင်သွားလော့ ငါ့အား ယပ်မခပ်လင့်ဟု ဆိုလေ၏ ထိုတပါး သောသူ ယပ်ခပ်စဉ် တမ္ဗဒါဌိကသည် ဝမ်းပြည့်အောင် ယာဂုသောက်ပြီးမှ လာလတ် သဖြင့် မထေရ်ကို ယပ်ခပ်ကာနေ၍ ဆွမ်းစားပြီးသော အရှင်သာရိ ပုတြာမထေရ်၏ သပိတ်ကို ယူလေ၏။

အရှင်သာရိပုတြာ တရားဟော ကြွမ်းကျင်မှု

အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်သည် တမ္ဗဒါဌိကအား တရား အနုမောဒနာပြုရန် အားထုတ်တော်မူလေ၏ ထိုတမ္ဗဒါဌိကသည် မိမိ၏စိတ်ကို မထေရ်မြတ် ဟော တော်မူသော တရားဒေသနာ၌ ယှဉ်တွဲ၍ အစဉ်လိုက်ခြင်းကို ပြုခြင်းငှါ မတတ်နိုင် မထေရ်သည် ထိုအမူအရာကို မှတ်သား၍ ဒါယကာ အဘယ့်ကြောင့် စိတ်ကို ဒေသနာတော်၌ အစဉ် လိုက်ခြင်းကို ပြုခြင်းငှါ မတတ်နိုင်လေသနည်းဟု မေးတော်မူလေ၏ အရှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် ရှည်ကြာစွာသော ကာလ

ပတ်လုံး ကြမ်းတန်းသော အမှုကို ပြုအပ်ပါသည် များစွာသော လူတို့ကို သတ် အပ်ကုန်၏ ထိုမိမိ၏ မကောင်းမှုကို တပည့်တော်သည် အောက်မေ့မိသည်ဖြစ်ပါ ၍ စိတ်ကို အရှင်မြတ်ဘုရား၏ ဒေသနာတော်၌ ယှဉ်တွဲ၍ အစဉ်လိုက်ခြင်းကို ပြုခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ပါဘုရားဟု လျှောက်လေ၏။ မထေရ်မြတ် သည်လည်း ထိုတမ္ဗဒါဌိကကိုငါလှည့်ပတ်အံ့ဟုကြံတော်မူ၍ ဒါယကာ သင်သည်မိမိအလိုဖြင့် ပြုသလော သူတပါးတို့သည် ပြုစေအပ်သလောဟု မေးတော်မူ၏ အရှင်ဘုရား ပြည့်ရှင်မင်းကြီးသည် တပည့်တော်ကို ပြုခိုင်းပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်ကြား လတ်သောအခါ ဒါယကာ ဤသို့ဖြစ်သည်ရှိသော် သင်အား မကောင်းမှု အကု သိုလ်ကံ ဖြစ်သတဲ့လောဟု မိန့်မြွက်တော် မူလေ၏ ပညာနုံ့သော သဘော ရှိသော ဒါယကာသည် အရှင်သာရိပုတြာမထေရ် ဤသို့မိန့်သည်ရှိသော် ငါ့အား မကောင်းမှု အကုသိုလ်ကံ မရှိလေစွတကားဟု မှတ်ထင်သဖြင့် အရှင် ဘုရား ထိုသို့ဖြစ်မူ တရားတော်ကို ဟောကြားတော်မူပါဘုရားဟု အားရဝမ်းသာ လျှောက်ကြားရှာလေ၏

ခိုးသူသတ်သောကျွဲ့ တရားနာကျိုး ဝမ်းမြောက်ဘွယ်

ထိုတမ္ဗဒါဌိကသည် အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်မြတ် အနုမောဒနာတရား ဟောကြားလတ်သည်ရှိသော် တည်ကြည်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ တရားတော် နာကြားစဉ် သောတာပတ္တိမဂ်၏ ဤမှာဘက်အတွင်းမှ [၁]အနုလောမိကခန္တီကို ဖြစ်စေလေ၏ မထေရ်လည်း အနုမောဒနာပြုပြီးလျှင် ဖဲကြွသွားတော်မူလေ၏ မထေရ်မြတ်ကို အတန်ငယ်လိုက်ပို့၍ ပြန်လည်လာသော တမ္ဗဒါဌိက ဥပါသကာကို ဘီလူးမတယောက်သည် နွားမအသွင်ဖြင့် ပြေးလာပြီးလျှင် ရင်၌ပုတ်ခတ်၍ ဇော့ သတ်၏ ထိုတမ္ဗဒါဌိကသည် စုတေမနေ သေသည်ရှိသော် တုသိတာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်လေ၏ ရဟန်းတို့သည် တရားသဘင်၌ ခိုးသူသတ် ယောကျ်ားသည် ငါးဆဲ့ ငါးနှစ်တို့ပတ်လုံး ကြမ်းကြုတ်သော အမှုကိုပြု၍ ယနေ့ပင်လျှင် ထိုကြမ်းကြုတ် သော အမှုမှ လွတ်မြောက်၏ ယနေ့ပင်လျှင် အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်အား ဆွမ်း လှူဒါန်း၍ ယနေ့ပင်လျှင် သေလွန်ရှာလေ၏။

---

၁ အနုလောမိက ခန္တီ မဂ်အားလျော်စွာ ရှေးအဘို့၌ဖြစ်သော ဝိပဿနာဉာဏ်၊ မဂ္ဂဝီထိ၌ ပါသော အနုလောမဉာဏ်မဟုတ်။

အဘယ်အရပ်၌ ဖြစ်လေအံ့နည်းဟု စကားပြောကြား ကြလေကုန်၏ မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွလာတော်မူ၍ ချစ်သားရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူခြင်းကြောင့် ဤမည်သောစကားဖြင့် စည်းဝေးကြပါသည်ဘုရားဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် ချစ်သားရဟန်းတို့ ထိုတမ္ဗဒါဌိကသည် တုသိတာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်၏ဟု မိန့်တော်မူလေ၏ မြတ်စွာဘုရား အဘယ်သို့ မိန့်တော်မူပါသနည်း ဤမျှကာလတိုင်တိုင် ဤမျှလောက်သောလူတို့ကိုသတ်၍ တုသိတာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်လေဘိသလောဘုရားဟု လျှောက်ပြန်သော် ချစ်သားရဟန်းတို့ တုသိတာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်သည်ကားမှန်၏ ထိုတမ္ဗဒါဌိကသည် အဆွေခင်ပွန်းကောင်းကို ရအပ်၏ သာရိပုတြာ၏ တရားဒေသနာကို ကြားနာရ၍ အနုလောမိက ဉာဏ်ကို ဖြစ်စေသဖြင့် ဤဘဝ ဤကိုယ်အဖြစ်မှ စုတေသည်ရှိသော် တုသိတာနတ်ပြည်၌ဖြစ်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤဂါထာကို ဟောတော်မူလေ၏။

သုဘာသိတံ သုဏိတွာန၊ နဂရေ စောရဃာတကော။
အနုလောမခန္တိံ လဒ္ဓါန၊ မောဒတီ တိဒိဝံ ဂတော။

ဘိက္ခဝေ၊ ချစ်သားရဟန်းတို့။ နဂရေ၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌။ စောရဃာတကော၊ ခိုးသူသတ်ယောက်ျားသည်။ သုဘာသိတံ၊ ကောင်းစွာဟောအပ်သော တရားတော်ကို။ သုဏိတွာန၊ နာကြားရ၍။ အနုလောမခန္တိံ၊ အနုလောမဉာဏ်ကို။ လဒ္ဓါန၊ ရသဖြင့်။ တိဒိဝံဂတော၊ တုသိတာနတ်ပြည်သို့ ရောက်လျက်။ မောဒတိ၊ မွေ့လျော်ရ၏။

ဘုန်းတော် ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား အနုမောဒနာတရားဟောခြင်းမည်သည် အားမကြီးလှပါ ထိုတမ္ဗဒါဌိက ပြုအပ်သော အကုသိုလ်ကံကား အားကြီးလှပါ၏ အဘယ်သို့လျှင် ဤမျှလောက်သောတရား နာကြားရုံမျှဖြင့် အကျိုးထူးကိုဖြစ်စေနိုင်ပါသနည်း ဘုရားဟု လျှောက်ကြားကြပြန်သည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရားသည် ချစ်သားရဟန်းတို့ ငါဘုရားဟောကြားအပ်သော တရားတော်၏ ပမာဏကို နည်းသည်ဟူ၍ရင်း များသည်ဟူ၍ရင်း မမှတ်ယူကြကုန်လင့် တခွန်းသော စကားသည်လည်း အကျိုးစီးပွားလို မှီခြင်းကြောင့် မြတ်သည်သာလျှင်

တည်းဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ တရားဟောကြားတော်မူလို ရကား ဤဂါထာကို မိန့်တော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၁၀၀ သဟဿမပိ စေ ဝါစာ၊ အနတ္ထပဒသံဟိတာ။
ဧကံ အတ္ထပဒံ သေယျော၊ ယံ သုတွာ ဥပသမ္မတိ။

အနတ္ထပဒသံဟိတာ၊ တောဘွဲ့တောင်ဘွဲ့ အကျိုးမဲ့သော ပုဒ်တို့ဖြင့် စပ်ယှဉ်သော။ ဝါစာ၊ စကားသည်။ သဟဿမပိ၊ ပုဒ်ပေါင်းတထောင် များမြောင်စွာသည်လည်း။ စေဟောတိ၊ အကယ်၍ ဖြစ်ခဲ့ငြားအံ့။ နသေယျော၊ မမြတ်။ အတ္ထပဒံ၊ အကျိုးပြီးစရာ ခန္ဓာစသည်ကို ပြတတ်သော ပုဒ်ဟု ဆိုအပ်သော။ ယံ၊ အကြင်ပုဒ်ကို။ သုတွာ၊ နာကြားရသည်ရှိသော်။ ဥပသမ္မတိ၊ ရာဂစသည်တို့၏ ငြိမ်းခြင်းဖြင့် ငြိမ်း၏။ တံ၊ ထိုပုဒ်သည်။ ဧကမ္ပိ၊ တပုဒ်ထည်းပင် ဖြစ်သော်လည်း။ သေယျော၊ မြတ်၏။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ များစွာသော သူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ် စသည်တို့သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။

တမ္ဗဒါဠိကခိုးသူသတ်ယောကျ်ား ဝတ္ထုပြီး၏။

၂—ဗာဟိယဒါရုစီရိယ မထေရ်ဝတ္ထု

သဟဿမပိစေဂါထာ—အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် ဒါရုစီရိယမထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

သူတပါးစကားကြောင့် အကြံမှားပုံ

အခါတပါး များစွာသော လူတို့သည် လှေဖြင့် မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ သက်ဝင် ကူးသွားကြရာ မဟာသမုဒ္ဒရာ အတွင်း၌ လှေကွဲပျက်သောကြောင့် ငါးလိပ်တို့၏

အစာ ဖြစ်ကုန်၏ ဤလူအပေါင်းတို့တွင် တယောက်သော ကုန်သည်သည် ပျဉ်ချပ်တခုကိုယူ၍ လှံ့လပြုသောကြောင့် သုပ္ပါရက သင်္ဘောဆိပ် မြစ်ကမ်းနားသို့ ရောက်လေ၏၊ ထိုယောကျ်ားအား အဝတ်အရုံ ပုဆိုးကားမရှိ ထိုယောကျ်ားသည် တပါးသော တစုံတခု ဝတ်ရုံစရာကို မမြင်ရကား ခြောက်သွေ့သော သစ်သား တုတ်ချောင်းကို လျှော်ဖြင့် ရစ်ပတ်သီကုံး၍ အဝတ်အရုံကို ပြုပြီးလျှင် နတ်ကွန်းနတ်စင်မှ ခွက်ကိုယူ၍ သုပ္ပါရကဆိပ်သို့ သွားလေ၏၊ လူတို့သည် ထိုသူ့ကိုမြင်လျှင် ယာဂု ထမင်း စသည်တို့ကို ပေးကမ်း၍ ဤသူကား ရဟန္တာ တပါးပင်တည်းဟု ချီးမွမ်း ပြောပကြကုန်၏၊ ထိုယောကျ်ားသည် အဝတ်တို့ကို ဆောင်ပို့လာကြကုန်သည်ရှိသော် ငါသည် အကယ်၍ဝတ်မူလည်း ဝတ်ခြင်းအံ့ ရုံမူလည်း ရုံခြင်းအံ့ ငါ့အား လာဘ်ပူဇော်သက္ကာရ ဆုတ်ယုတ်လတ္တံ့ဟု ကြံစည်၍ ထိုအဝတ်တို့ကို ပယ်စွန့်ပြီးလျှင် [1] သစ်သား တုတ်ချောင်း အဝတ်သင်္ကန်းတို့ကိုသာ ဆောင်ယူ၏၊ ထိုအခါ များစွာသော လူတို့က ရဟန္တာဟူ၍ ဆိုအပ်သည်ရှိသော် ထိုသူအား ဤသို့သော စိတ်အကြံသည် ဖြစ်ပေါ်လေ၏၊ လောက၌ အကြင်အမှတ်မရှိ အလုံးစုံကုန်သော ရဟန္တာ ဖြစ်သော သူတို့သည်ငှင်း အရဟတ္တမဂ်သို့ ရောက်သောသူတို့သည်ငှင်း ရှိကြကုန်၏ ထိုသူတို့တွင် ငါသည် တယောက်အဝင်အပါတည်းဟု အကြံဖြစ်ပေါ်လေ၏ ထိုအခါ ထိုသူ၏ ရှေး၌ သွေးသား တော်စပ်သူ အလား အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်ဘူးသောကြောင့် ပုရာဏသာလောဟိတဟု ဆိုအပ်သော ဗြဟ္မာကြီးသည် ဤသို့ [2] ကြံစည်လေ၏၊ ထိုပုရာဏသာလောဟိတ ဟူသည်ကား ရှေး၌ အတူတကွ ရဟန်းတရားကို အားထုတ်ဘူးသောသူတည်း။

ကဿပဘုရားလက်ထက် ရဟန်းခုနစ်ပါး တောင်ပေါ်သို့တက်၍ တရားအားထုတ်ခြင်း

ရှေးအခါ ကဿပ မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော် ရွေ့လျော့ဆုတ်နစ်လတ်သည်ရှိသော် သာမဏေ စသည်တို့၏ ဖေါက်ပြန်သော အမူအရာကိုမြင်ရ၍ ခုနစ်ပါးသော ရဟန်းတော်တို့သည် ထိတ်လန့်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သဖြင့် အကြင်

၁။ ပျဉ်ချပ်အငတ်ဟူ၍လည်း ခေါ်ဆိုသုံးစွဲကြသေးသည်။
၂ ကြံစည်ပုံအခြင်းအရာကား အနည်းငယ် အလှမ်းဝေးနေသေးသည်။

ရွှေလောက် သာသနာတော်၏ ကွယ်ပျောက်ခြင်းသည် မဖြစ်သေး ထိုရွှေလောက် မိမိ၏ထောက်တည် ကိုးကွယ်ရာကို ပြုကြကုန်အံ့ဟု ရွှေစေတီကိုရှိခိုးပြီးလျှင် တောသို့သက်ဝင်၍ တောင်တခုကိုမြင်လတ်သော် အသက်၌တွယ်တာငဲ့ကွက်ခြင်း ရှိသောသူတို့သည် ဆုတ်နစ်ပြန်လည်ကြကုန်လော့ တွယ်တာငဲ့ကွက်ခြင်း ကင်းကုန်သောသူတို့သည် ဤတောင်သို့ တက်ကြကုန်လော့ဟုဆို၍ ထန်းကျင့်လှေကားကို ဖွဲ့လျက် အလုံးစုံ ခုနစ်ပါးသော ရဟန်းတို့သည်ပင် ထိုတောင်သို့ တက်ကြသဖြင့် ထန်းကျင့်လှေကားကို တွန်းလှန်ပစ်ချပြီးလျှင် ရဟန်းတရားကို အားထုတ်ကြလေကုန်၏၊ ထိုရဟန်း ခုနစ်ပါးတို့တွင် သံဃထေရ်ကား တညဉ့်လွန်ခြင်းဖြင့်ပင်လျှင် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏၊ ထိုသံဃထေရ်သည် အနဝတတ်အိုင်၌ နာဂလတာ မည်သော ဒန်ပူကို စား၍ မြောက်ကျွန်းမှ ဆွမ်းကို ဆောင်ယူပြီးလျှင် ထိုရဟန်းတို့ကို ငါ့ရှင်တို့ ဤဒန်ပူကိုစား၍ မျက်နှာသစ်ပြီးလျှင် ဤဆွမ်းကို သုံးဆောင်ကြကုန်လော့ဟု ဆိုလေ၏ အရှင်ဘုရား အသို့ပါနည်း အကြင်ရဟန်းသည် ရှေးဦးစွာ ရဟန္တာ အဖြစ်သို့ ရောက်၏ ထိုရဟန်းသည် ဆောင်ယူအပ်သော ဆွမ်းကို ကြွင်းသော ရဟန်းတို့သည် သုံးဆောင်ရကုန်လတ္တံ့ဟု တပည့်တော်တို့သည် ဤသို့သော ကတိကဝတ်ကို ပြုထားအပ်ပါသလောဘုရားဟု လျှောက်ထား ကြသော် ငါ့ရှင်တို့ ဤသို့သော ကတိကဝတ် ပြုထားခြင်းကား မရှိဟု ဆိုလေ၏။

ထိုသို့ ဖြစ်မူ တပည့်တော်တို့ သည်လည်း အရှင်ဘုရားတို့ကဲ့သို့ တရားအထူးကို အကယ်၍ ဖြစ်စေနိုင်ကြကုန်အံ့ ကိုယ်တိုင် ဆောင်၍ သုံးဆောင်ကြပါကုန်အံ့ဟု ဆို၍ အလိုမရှိ ငြင်းဆန်ကြ လေကုန်၏ နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ဒုတိယ မထေရ်သည် အနာဂါမိဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။ ထိုမထေရ်သည်လည်း ထို့အတူသာလျှင် ဆွမ်းကိုဆောင်၍ ကြွင်းကျန်သော ရဟန်းတို့ကို ဘိတ်ကြားလေ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် အရှင်ဘုရား အသို့ပါနည်း မဟာထေရ်ကြီးသည် ဆောင်ယူခဲ့သော ဆွမ်းကို မသုံးဆောင်မူ၍ ဒုတိယမထေရ် ဆောင်ယူခဲ့သော ဆွမ်းကို သုံးဆောင် ကြရကုန် လတ္တံ့ဟု တပည့်တော်တို့သည် ဤသို့သော ကတိကဝတ်ကို ပြုထားအပ်ပါသလော ဘုရားဟု လျှောက်ထားကြပြန်သော် ငါ့ရှင်တို့ ဤသို့သော ကတိကဝတ် ပြုထားခြင်းကား မရှိဟု ဆိုလေ၏ ဤသို့

ဖြစ်သည်ရှိသော် အရှင်ဘုရားတို့ကဲ့သို့ တပည့်တော်တို့သည်လည်း တရားအထူးကို ဖြစ်စေပြီးလျှင် မိမိ၏ ယောကျ်ားဟူသောအခြင်းအရာ အားဖြင့် သုံးဆောင်ခြင်းငှါ တတ်နိုင်ကုန်သည် ရှိသော် သုံးဆောင်ကြ ပါကုန်အံ့ဟု ဆို၍ အလိုမရှိကြလေကုန် ထိုရဟန်းတို့တွင် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်သော ရဟန်းသည် ပရိနိဗ္ဗာန် စံယူလေ၏ အနာဂါမ်တည် ရဟန်းသည် ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ ဖြစ်လေ၏။ ဤမှတပါး ငါးပါးသော မထေရ်တို့သည် တရားထူးကို ဖြစ်စေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်ရကား ခြောက်ကပ် ပိန်ချုံးသဖြင့် ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ စုတေမနေသေလွန်ခြင်းကို ပြု၍ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကြပြီးလျှင် ဤငါတို့ဘုရား ထင်ရှားပွင့်တော်မူသောအခါ ထိုနတ်ပြည်မှ စုတေခဲ့၍ ထိုထိုအမျိုးအိမ်တို့၌ ဖြစ်ကြလေကုန်၏။

ထိုသူငါးဦးတို့တွင် တဦးကား ပက္ကုသာတိမင်းဖြစ်လာ၏[၁] တဦးကား ကုမာရကဿပ ဖြစ်လာ၏ တဦးကား ဒါရုစီရိယ ဖြစ်လာ၏ တဦးကား မလ္လာမင်းသား ဒဗ္ဗ ဖြစ်လာ၏ တဦးကား သုပ္ပိယ ပရိဗိုဇ် ဖြစ်လာ၏ ထိုရဟန်းခုနစ်ပါးတို့တွင် အကြင်ရဟန်းသည် ဗြဟ္မာ့ပြည်၌ဖြစ်၏ ထိုရဟန်းကို ရည်မှန်း၍ ပုရာဏသာလောဟိတ ဗြဟ္မာကြီး ဟူသောစကားကို ဆိုအပ်၏။

မိတ်ဟောင်း ဗြဟ္မာကြီး စောင်မခြင်း

ထိုဗြဟ္မာကြီးအား ဤသို့သော အကြံဖြစ်လေ၏ ဤတုတ်ချောင်းကြိုးသီအဝတ်ဖြင့် ရဟန္တာတပါးဟု အထင်မှားနေသော [၂] ဗာဟိယဒါရုစိ မည်သောသူကား ငါနှင့် အတူတကွ ထန်းကျင့်လှေကားကိုဖွဲ့သဖြင့် တောင်ထိပ်သို့တက်၍ ရဟန်းတရားကို အားထုတ်ဘူး၏ ယခုအခါ ဤအယူကို ယူလျက် လှည့်လည်နေသည်ရှိသော် ပျက်စီးလေရာ၏ ထိုဗာဟိယ ဒါရုစိကို ထိတ်လန့်စေဦးအံ့ဟု အကြံဖြစ်ပေါ်လေ၏ ထို့နောက်မှ ဗာဟိယ ဒါရုစိထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဤသို့ဆိုလေ၏ အချင်းဗာဟိယ အသင်သည် ရဟန္တာ မဟုတ်သေး အရဟတ္တမဂ်သို့ ရောက်သော သူလည်း မဟုတ်သေး အကြင် အကျင့်ဖြင့် သင်သည် ရဟန္တာသော်လည်း

---

၁ ပုက္ကုသာတိဟူ၍ အချို့စာ၌ရှိ၏။ ပက္ကုသာတိကား ခေါ်ဝေါ်လွယ်သော အများသုံး ဖြစ်၏။

၂ ဗာဟိယ ဒါရုစီရိယ · အပဖြစ်သောအကျင့်ရှိသည်ဖြစ်၍ သစ်သား အဝတ် ဝတ်ဆင်သောသူ ခေါ်ဝေါ်ရာ၌ လွယ်ကူစေခြင်းငှါ ဗာဟိယ ဒါရုစိဟု အသုံးပြုကြသည်။

ဖြစ်ရာ၏ အရဟတ္တမဂ်သို့သော်လည်း ရောက်ရာ၏ ထိုအကျင့်မျိုး သည်လည်း သင့်အားမရှိသေးဟု ဆိုလတ်သော် ရဟန္တာအဖြစ်မှ အပဖြစ်သော အကျင့်ရှိသော ဗာဟိယဒါရုစိသည် ကောင်းကင်၌ ရပ်၍ဆိုသော မဟာဗြဟ္မာကြီးကို ကြည့်ရှုလျက် အလွန်ဝန်လေးသော အမှုကို ငါပြုမိချေပြီတကား ငါကား ရဟန္တာဖြစ်၏ဟု ကြံမိ၏ ဤဗြဟ္မာသည်ကား ငါ့ကို သင်ရဟန္တာ မဟုတ်သေး အရဟတ္တမဂ်သို့ရောက်သော သူလည်း မဟုတ်သေးဟူ၍ပင် ဆိုဘိ၏ လောက၌ ငါမှတပါးသော ရဟန္တာဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ရှိနိုင့်လေ သလောဟု ကြံစည်စဉ်းစားလေ၏ထို့နောက်မှ ဗြဟ္မာကြီးကို ဗြဟ္မာကြီး ယခုအခါလောက၌ ရဟန္တာသည်ဝင်း အရဟတ္တမဂ်သို့ ရောက်သော သူသည်ဝင်း ရှိလေသလောဟုမေး၏ ထိုအခါ ဗာဟိယဒါရုစိအား ဗြဟ္မာကြီးသည် ဤသို့ ပြောကြားလေ၏ အချင်း ဗာဟိယ မြောက်ခွင်ဖြစ်သော ဇနပုဒ်တို့၌ သာဝတ္ထိမည်သော ပြည်သည်ရှိ၏ ထိုသာဝတ္ထိပြည်၌ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သည်ဖြစ်၍ ကုန်အောင်စုံသော တရားတို့ကို မဖေါက်မပြန် ကိုယ်တော်တိုင် သိတော်မူပြီးသော ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ယခုအခါ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏ ဗာဟိယ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန္တာလည်း မည်၏ ရဟန္တာ ဖြစ်ခြင်း အကျိုးငှါလည်း တရားဟောတော်မူ၏ဟု ပြောကြားလေ၏။

ဗာဟိယသည် ညဉ့်အဘို့၌ ဗြဟ္မာကြီးစကားကို ကြားရ၍ ထိတ်လန့်သော စိတ်နှလုံးရှိသဖြင့် ထိုခဏ၌ပင် သုပ္ပါရက သင်္ဘောဆိပ်မှ ထွက်ခဲ့ရာ အလုံးစုံသော လမ်းခရီးအရပ်တို့၌ တညဉ့်မျှ ကြာခြင်းဖြင့် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်လေ၏ အလုံးစုံ ယူဇနာ တရာ့နှစ်ဆယ်ရှိသော လမ်းခရီးကို တညဉ့်မျှ ကြာခြင်းဖြင့် သာလျှင် ရောက်သွားလေ၏ သွားသော်လည်း ဗြဟ္မာကြီး၏ အာနုဘော်အားဖြင့်သွားလေ၏ ဘုရားရှင်၏ အာနုဘော်အားဖြင့်ဟူ၍လည်း ဆိုကြကုန်သည် သာလျှင်တည်း။

ဘုရားရှင်အား တရားဟောရန် တောင်းပန်ခြင်း

ထိုခဏ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ ဝင်တော်မူဆဲဖြစ်၏ ထိုဗာဟိယသည် နံနက်ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးပြီး ဖြစ်သဖြင့် ကိုယ်၏ပျင်းရိ ထိုင်းမှိုင်းခြင်းမှ လွတ်စိမ့်သောငှါ လွင်တီးခေါင်၌ စင်္ကြံသွားနေကုန်သော များစွာ

သော ရဟန်းတို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ယခုဖအခါ အဘယ်မှာပါနည်း ဘုရားဟု မေးလေ၏ ရဟန်းတို့သည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ ဝင်တော်မူခိုက်ဖြစ်၏ဟု ပြောကြား၍ ထိုဗာဟိယကို သင်သည် အဘယ်အရပ်မှ လာခဲ့သနည်းဟု မေးကြကုန်၏ သုပ္ပါရက သဘော်ဆိပ်မှ လာခဲ့ပါသည် ဘုရားဟု ဆိုလျှင် အဘယ်အခါ ထွက်ခဲ့သနည်းဟု မေးပြန်လေ၏ ယမန်နေ့ ညချမ်းအခါ ထွက်ခဲ့ပါသည်ဘုရားဟု ဆိုလျှင် သင်ကား ဝေးသောအရပ်မှ လာသည်ဖြစ်ခဲ့၏ ရှေးဦးစွာ ထိုင်ဦးလော့ ခြေတို့ကို ဆေးပြီးမှ ဆီဖြင့်လိမ်းကျံ၍ အတန်ငယ် အပင်ပန်း ဖြေဦးလော့ ကြွလာတော် မူသော အခါ ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြင်ရလတ္တံ့ဟု ဆိုကြကုန်၏ အရှင်ဘုရားတို့ တပည့်တော်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ငှင်း မိမိ၏ငှင်း အသက် အန္တရာယ်ကို မသိပါ တည၌မျှတည်းဖြင့် သာလျှင် တစုံတခုသော အရပ်၌ မရပ်မနားမူ၍ မထိုင်ခဲ့မူ၍ ယူဇနာ တရာ့နှစ်ဆယ်ရှိသော လမ်းခရီးကို လာသော သူဖြစ်ပါသည် ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြင်ရပြီးမှ အပင်အပန်း ဖြေဖျောက် နိုင်ပါလိမ့်မည်ဟု ပြန်လျှောက်လေ၏။

ထိုဗာဟိယသည် ဤသို့ဆို၍ အဆောတလျင် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဝင်သဖြင့် နှိုင်းယှဉ်စရာ ဉပမာမရှိသော ဘုရားရှင်၏ ကြက်သရေတော်ဖြင့် ဆွမ်းအလို့ငှါ ကြွနေတော်မူသော ဘုန်းတော်သခင် သဗ္ဗညုဘုရားရှင်ကို မြင်ရလျှင် ငါသည် အလွန်ကြာမြင့်သော ကာလမှ ဂေါတမ အနွယ်ဖြစ်သော ဘုရားသဗ္ဗညုကို ဖူးမြင်ရပေ၏ တကားဟု မြင်ရာအရပ်မှစ၍ ကိုင်းညွတ်သော ကိုယ်ရှိလျက် သွားပြီးလျှင် ခရီးအကြား၌ သာလျှင် ငါးပါးသော တည်ခြင်းဖြင့် ရှိခိုး သဖြင့် ဖမျက်တော်တို့၌ မြဲစွာဖက်၍ ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာ ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်တော်အား တရားဟောတော် မူပါဘုရား ကောင်းသောစကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် တရား ဟောတော် မူပါဘုရား ငှင်းတရားတော်သည် တပည့်တော်အား ရှည်ကြာ စွာသော ကာလပတ်လုံး စီးပွားခြင်းငှါ ချမ်းသာခြင်းငှါ ဖြစ်ရာ၏ဟု လျှောက် လေ၏။ ထိုအခါ ထိုဗာဟိယကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဗာဟိယ တရားဟော ချိန် ကာလ မဟုတ်သေး ရွာတွင်းသို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ ဝင်ဆဲဖြစ်သေး၏ဟု မိန့် မြွက်ကာ ပယ်တော်မူလေ၏။

မြတ်စွာဘုရား မိန့်တော်မူသော စကားကို ကြားရလျှင် ဗာဟိယသည် မြတ်စွာဘုရား သံသရာ၌ ကျင်လည်ရသဖြင့် [1]ကဗဠီကာရ အာဟာရကို မရဘူးသော မည်သည်မရှိပါ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားတို့၏ဒင်း တပည့်တော်၏ဒင်း အသက် အန္တရာယ်ကို မသိနိုင်ပါ တပည့်တော်အား တရားဟောတော်မူပါ ဘုရားဟု လျှောက်ကြားပြန်လေ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် နှစ်ကြိမ်မြောက်၌လည်း ပယ်တော်မူသည်သာလျှင်တည်း။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့အကြံဖြစ်သတတ် ငါဘုရားကို ဖူးမြင်ရသော အခါမှစ၍ ဤဗာဟိယ၏ ကိုယ်အလုံးသည် နှစ်သက်ခြင်းဖြင့် မပြတ် ပျံ့နှံ့ လွှမ်းမိုးခြင်းရှိ၏ အားကြီးသော ပီတိအဟုန်ရှိရကား တရားနာရသော်လည်း ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းငှါ မတတ်နိုင်လတ္တံ့ အလယ်အလတ် လျစ်လျူရှုခြင်း၌ တည်လင့်စေဦး တည့်ဦးချင်းဖြင့် သာလျှင် ယူဇနာ တရာ့နှစ်ဆယ်ရှိသော လမ်းခရီးကို လာရခြင်းကြောင့် ပင်ပန်းခြင်း သည်လည်း ထိုသူအား အားကြီး၏ ထိုပင်ပန်းခြင်း သည်လည်း ငြိမ်းစေဦးလော့ဟု ကြံတော်မူသတတ်။

ရဟန္တာဖြစ်ခြင်းနှင့် နွားခွေ့သတ်ခြင်း

ထို့ကြောင့် နှစ်ကြိမ်ပယ်တော်မူ၍ သုံးကြိမ်မြောက် တောင်းပန်အပ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ခရီးလမ်းမအတွင်း၌ ရပ်တော်မူလျက်သာလျှင် "တသ္မာ တိဟ တေ ဗာဟိယ ဧဝံ သိက္ခိတဗ္ဗံ ဒိဋ္ဌေ ဒိဋ္ဌမတ္တံ ဘဝိဿတိ" ဤသို့စသော နည်းအားဖြင့် တရားဟောတော်မူလေ၏။

ဗာဟိယ၊ ချစ်သားဗာဟိယ။ ယသ္မာ၊ အကြင်ကြောင့်။ ဒိဋ္ဌေ၊ မြင်အပ်သောရူပါရုံ၌။ [2]ဒိဋ္ဌမတ္တံ၊ မြင်အပ်သော ရူပါရုံမျှသာလျှင်။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်၊ ဣဟ၊ ဤလောက၌၊ တေ-တယာ၊ သင်သည်။ ဧဝံ၊ ဤသို့။ သိက္ခိတဗ္ဗံ၊ ကျင့်အပ်၏။

ထိုဗာဟိယသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နာစဉ်ပင်လျှင် အလုံးစုံသော အာသဝေါတို့ကို ကုန်ခန်းစေ၍ ပဋိသမ္ဘိဒါလေးပါးတို့နှင့် တကွ ရဟန္တာ

---

၁ ကဗဠီကာရ အာဟာရ-အလုပ်အလွေ့ကို ပြုတတ်သကဲ့သို့ ဖြစ်သော အစာ။

၂ ရူပါရုံမြင်လျှင် ဤကား ရူပါရုံမါတကားဟု ဤအနေရပ်ထား အကောင်း အဆိုး တိုးမကြံနှင့်ဟူလို။

အဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏၊ ထိုရဟန္တာဖြစ်သော ခဏာဥ်ပင်လျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်လေ၏။ သင်အား သပိတ်သင်္ကန်း ပြည့်စုံပြီလော ဟု မေးတော်မူသည်ရှိသော် မပြည့်စုံသေးပါ ဘုရားဟု လျှောက်ဆိုလေ၏ ထိုအခါ ဗာဟိယကို မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသို့ဖြစ်မူ သပိတ်သင်္ကန်းကို ရှာချေဦးလော့ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဖဲကြွတော်မူလေ၏။ ထိုဗာဟိယဒါရုစိသည် အနှစ်နှစ်သောင်း ကာလပတ်လုံး ရဟန်းတရားကို အားထုတ်သည်ရှိသော် ရဟန်းမည်သည် မိမိကိုယ်တိုင် ပစ္စည်းတို့ကို ရမူ တပါးသူကို မငဲ့မကြည့်ဘဲ မိမိချည်း သာလျှင် သုံးဆောင်ခြင်းငှါ သင့်၏ဟု နှလုံးသွင်းသဖြင့် တပါးသောရဟန်း အားမူလည်း သပိတ်တလုံးဖြင့်၎င်း သင်္ကန်းတထည်ဖြင့်၎င်း သင်္ဂြိုဟ် ထောက်ပံ့ ချီးမြှောက်ခြင်းကို မပြုလေဘူးသတတ် ထို့ကြောင့် ထိုဗာဟိယ ဒါရုစိအား တန်းခိုးဖြင့် ပြီးသော သပိတ် သင်္ကန်းသည် မဖြစ်နိုင်ဟု သိတော်မူသဖြင့် ဧဟိဘိက္ခု ရဟန်း၏အဖြစ်ဖြင့် [၁]ရဟန်းအဖြစ်ကို ပေးတော်မမူ ထိုဗာဟိယဒါရုစိကို သပိတ် သင်္ကန်းရှာခြင်းငှါ လှည့်လည် သွားလာစဉ်သာလျှင် ဘီလူးမ တယောက်သည် နွားမအသွင်ဖြင့် လာလတ်၍ လက်ဝဲပေါင်၌ တိုးဝှေ့သဖြင့် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေလေ၏။

စေတီတည်ခြင်းနှင့် ခိပ္ပါဘိညာ ဧတဒဂ်ပေးခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွမ်းအလို့ငှါ လှည့်လည်တော်မူ၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်း ကိစ္စ ပြီးပြီးသည်ရှိသော် များစွာသော ရဟန်းတို့နှင့်တကွ ထွက်လာခဲ့ရာ ဗာဟိယ၏ ကိုယ်အလောင်းကောင်ကို တံမြက်ချေးစုရာ အမှိုက်ပုံ၌ လည်းကျလျက် ရှိသည်ကို မြင်တော်မူရလျှင် ရဟန်းတို့ကို ချစ်သားရဟန်းတို့ တခုသော အိမ်တံခါး၌ရပ်၍ ညောင်စောင်းငယ်ကို ဆောင်ယူစေသဖြင့် ဤအလောင်းကောင် ကို မြို့မှထုတ်၍ မီးသင်္ဂြိုဟ်ပြီးလျှင် စေတီတည်၍ကြကုန်လော့ဟု မိန့်မြွက်စေခိုင်း တော်မူလေ၏။ ရဟန်းတို့သည်လည်း မြတ်စွာဘုရား မိန့်တော်မူတိုင်း ပြုကြ လေကုန်၏ ထိုသို့ပြုကြပြီးသည်ရှိသော် ကျောင်းသို့သွား၍ ဘုရားသို့ ချဉ်းကပ် လျက် မိမိတို့ပြုပြီးသော ကိစ္စကိုလျှောက်ကြားကြ၍ ထိုဗာဟိယဒါရုစိ၏ လားရာ

---

၁ ပဉ္စကဗုဒ္ဓါကိုးလေးနှင့်ပစ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းလုယူသွားဘူးသောကြောင့် သပိတ်သင်္ကန်း မပြည့်စုံဟူ၍ အချို့ဆိုကြသည်ဟု ဥဒါန်းအဋ္ဌကထာ၌ ပြဆို၏။

တမလွန်ဘဝကို မေးလျှောက်ကြ လေကုန်၏ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းတို့အား ထိုဗာဟိယဒါရုစိရိယ၏ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုကြောင်းကို ကြားသိစေတော်မူပြီးလျှင်—

> တေဒဂ္ဂံ ဘိက္ခဝေ မမ သာဝကာနံ ဘိက္ခူနံ ခိပ္ပါဘိညာနံ ယဒိဒံ ဗာဟိယော ဒါရုစီရိယော။

ဘိက္ခဝေ၊ ချစ်သား ရဟန်းတို့။ မမ၊ ငါဘုရား၏။ သာဝကာနံ၊ တပည့်ဖြစ်ကုန်သော။ ခိပ္ပါဘိညာနံ၊ လျင်သော အဘိညာဉ် ရှိကုန်သော။ ဘိက္ခူနံ၊ရဟန်းတို့တွင်။ ယဒိဒံ-ယော အယံ ဗာဟိယော ဒါရုစီရိယော၊ အကြင် ဗာဟိယဒါရုစီရိယသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ ဧတံ-ဧသော ဗာဟိယော ဒါရုစီရိယော၊ ထိုဗာဟိယဒါရုစီရိယသည်။ အဂ္ဂံ-အဂ္ဂေါ၊ မြတ်၏။

ဤသို့ မြတ်စွာဘုရားသည် ဗာဟိယ ဒါရုစီရိယကို ဧတဒဂ်အရာ၌ ထားတော်မူလေ၏ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားကို ရဟန်းတို့သည် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ရှင်တော်မြတ် ဘုရားတို့သည် ဗာဟိယကား ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်ပြီဟူ၍ မိန့်တော်မူကြပါကုန်၏ အဘယ်အခါ၌ ထိုဗာဟိယသည် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်ပါသနည်းဘုရားဟု မေးလျှောက်သည်ရှိသော် ချစ်သားရဟန်းတို့ ငါဘုရား၏ တရားကို နာရစဉ်အခါ၌ ရောက်၏ဟု မိန့်တော်မူ၏ အဘယ်အခါ ဗာဟိယအား ရှင်တော်မြတ်ဘုရားတို့သည် တရားဟောတော် မူပါသနည်းဘုရားဟု မေးလျှောက်ပြန်သည်ရှိသော် ဆွမ်းအလို့ငှါ သွားစဉ် လမ်းခရီးအကြား၌ ရပ်နားလျက် ဟောအပ်၏ဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် မြတ်စွာဘုရား ရှင်တော်မြတ်ဘုရားတို့သည် လမ်းခရီးအကြား၌ ရပ်နားလျက် ဟောအပ်သော တရားသည် အနည်းငယ်မျှသာတည်း အဘယ်သို့လျှင် ဗာဟိယသည် ထိုမျှတည်းဖြင့် တရားအထူးကို ဖြစ်စေနိုင်ပါသနည်း ဘုရားဟု ဒလျှောက်ကြကုန်၏ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းတို့ကို ချစ်သားရဟန်းတို့ အဘယ်သို့ ဆိုကြကုန်သနည်း ငါဘုရား၏ တရားတော်ကို အနည်းငယ်ဟူ၍ရှင်း အများဟူ၍ရှင်း အတိုင်းအရှည်ကို မမှတ်ယူကြကုန်လင့် များစွာလည်းဖြစ်သော ဂါထာ တထောင်တို့ပင်သော်လည်း အကျိုးမဲ့ကို မှီကုန်သည်ရှိသော် မမြတ် အကျိုးကို မှီသည်ရှိသော်

ဂါထာတပုဒ်သည်လည်း မြတ်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ အနုသန္ဓေကိုစပ်လျက် တရားစကား ဟောကြားတော် မူလိုရကား ဤဂါထာကို မိန့်တော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၁၀၁ သဟဿမပိ စေ ဂါထာ၊ အနတ္ထပဒသံဟိတာ။
ဧကံ ဂါထာပဒံ သေယျော၊ ယံ သုတွာ ဥပသမ္မတိ။

ဂါထာ၊ ဂါထာသည်။ သဟဿ မပိ၊ အထောင်မက များသော်လည်း။ စေအနတ္ထပဒသံဟိတာ၊ အကယ်၍ အကျိုးမဲ့ကို ပြတတ်သောပုဒ်နှင့် ယှဉ်စပ်သည် ဖြစ်အံ့။ နသေယျော၊ မမြတ်။ ယံ၊ အကြင်ဂါထာကို။ သုတွာ၊ ကြားနာရ၍။ ဥပသမ္မတိ၊ ရာဂစသည်ငြိမ်း၏။ တံ ဂါထာပဒံ၊ ထိုဂါထာပုဒ်သည်။ ဧကံ၊ တပုဒ်ထည်းပင် ဖြစ်သော်လည်း။ သေယျော၊ မြတ်၏။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ များစွာသော သူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်စသည်တို့သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။

ဗာဟိယဒါရုစီရိယမထေရ် ဝတ္ထုပြီး၏။

၃-ကုဏ္ဍလကေသီ ထေရီမဝတ္ထု

ယောစ ဂါထာသတံ ဘာသေ— အစရှိသော ဤတရား ဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် ကုဏ္ဍလကေသီကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

သူဌေးသမီးဖြစ်လျက် ခိုးသူနှင့် အကြောင်းဆက်ခြင်း

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ သူဌေးသမီးတယောက်သည် တဆဲ့ခြောက်နှစ် အရွယ်ရှိ၍ အလွန်အဆင်းလှသဖြင့် ရှုစချင်ဘွယ် စိတ်ကြည်လင်ဘွယ် ဖြစ်လေသတတ် ထိုအရွယ်၌ တည်ကုန်သော မိန်းမတို့သည်ကား ယောကျ်ား၌ အလိုဆန္ဒရှိကြကုန်၏ ယောကျ်ား၌ လျှပ်ပေါ်လော်လည်ကြကုန်၏ ထိုအခါ သမီးကို မိဘတို့သည် ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်၏အထက်အပြင် အသရေရှိသောတိုက်ခန်း၌ နေစေ

ကြလေကုန်၏ ထိုသတို့သမီးအား တယောက်သာလျှင်ဖြစ်သော အလုပ်အကျွေး ကျွန်မငယ်ကို ပေးထားကြကုန်၏ ထိုအခါ ခိုးမှုကိုပြုသောအမျိုးသားတယောက်ကိုဖမ်း၍ လက်ပြန်ကြိုးချည်နှောင်လျက် ခရီးလေးဆုံ ခရီးလေးဆုံ၌ ကြိမ်လုံးတို့ဖြင့် ပုတ်ခတ်ကာ လူသတ်ရာ သင်းချိုင်းတစပြင်သို့ ဆောင်ယူကြကုန်၏ သူဌေးသမီးသည် များစွာသော လူအပေါင်း၏အသံကို ကြားရလျှင် ဤအသံကား အဘယ်အသံနည်းဟု ပြာသာဒ်အပြင်၌ရပ်လျက် ကြည့်ရှုလတ်သည် ရှိသော် ထိုခိုးသူကိုမြင်ရ၍ တပ်နှစ်သက်သောစိတ် ရှိသည်ဖြစ်ရကား ထိုခိုးသူကို တောင့်တလျက် ထမင်းအာဟာရကိုပယ်၍ မစားဘဲ ညောင်စောင်းငယ်၌ အိပ်လေ၏။

ထိုအခါ သူဌေးသမီးကို မိခင်က ချစ်သမီး ဤသို့ ထမင်းမစားဘဲနေခြင်းကား အဘယ်အကြောင်းရှိသနည်းဟု မေးလေ၏ ခိုးသူဟု ဖမ်း၍ဆောင်ယူသွားသော ထိုယောကျ်ားကို အကယ်၍ရပါမူကား အသက်ရှင်အံ့ မရပါမူကား ကျွန်မအား အသက်မရှိ ဤနေရာ၌သာလျှင် သေရပါလတ္တံ့ဟု ဆိုလတ်သော် ချစ်သမီး ဤသို့ မပြုပါလင့် ငါတို့နှင့် အမျိုးအားဖြင့်၎င်း စည်းစိမ်အားဖြင့်၎င်းတူသော တပါးသော အမျိုးတူလင်ယောကျ်ားကို ရပေလတ္တံ့ဟု ဆိုလေ၏ ကျွန်မအား တပါးသော ယောကျ်ားဖြင့် ပြုဘွယ်ကိစ္စ တစုံတရာမရှိ ဤခိုးသူယောကျ်ားကို မရသည်ရှိသော် သေရပါလိမ့်မည်ဟု ဆိုလတ်သဖြင့် မိခင်သည် သမီးကို မှတ်သားလိုက်နာစိမ့်သောငှါ မတတ်နိုင်ရကား ဘခင်သူဌေးကြီးအား အကြောင်းကြားလေ၏ ဘခင်သူဌေးကြီးသည်လည်း သမီးကိုမှတ်သားလိုက်နာစိမ့်သောငှါ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ အဘယ်သို့ပြုခြင်းငှါ တတ်နိုင်ကောင်းအံ့နည်းဟု ကြံပြီးလျှင် ခိုးသူကိုဖမ်းယူစေ၍ သွားသော မင်းချင်းယောကျ်ားအား ဥစ္စာတထောင်ထုပ်ကို ဤဥစ္စာတထောင်ထုတ်ယူ၍ ခိုးသူယောကျ်ားကို ငါ့အားပေးလော့ဟု ပို့လိုက်လေ၏ မင်းချင်းယောကျ်ားလည်း ကောင်းပြီဟုဝန်ခံ၍ အသပြာတို့ကိုယူပြီးလျှင် ခိုးသူကိုလွှတ်လိုက်၍ တပါးသူကို သတ်ပြီး၍ အရှင်မင်းမြတ် ခိုးသူကိုသတ်အပ်ပါပြီဟု မင်းကြီးအား လျှောက်ကြားသံတော်ဦးတင်လေ၏ သူဌေးကြီးသည်လည်း ထိုခိုးသူအား သမီးကိုပေးလေ၏ သူဌေးသမီးသည် ထိုအခါမှစပြီးလျှင် လင်ကို နှစ်သက်စေအံ့ဟု ခပ်သိမ်းသောတန်းဆာဖြင့် တန်းဆာ ဆင်ယင်လျက် ကိုယ်တိုင်သာလျှင် ထိုခိုးသူအလို့ငှါ ယာဂုစသည်တို့ကို စီရင်လေ၏။

သူဌေးသမီးကို သတ်၍ ပစ္စည်းယူရန် ကြံစည်ပုံ

ခိုးသူယောကျ်ားသည် နှစ်ရက်သုံးရက် လွန်သောအခါ ကြံစည်ပုံမှာ အဘယ်အခါ ဤသူဌေးသမီးကိုသတ်၍ သူဌေးသမီး၏တန်းဆာတို့ကို ယူပြီးလျှင် သုရာတင်းကုပ်တခု၌ ရောင်း၍ စားသောက်ခြင်းငှါ ရပါအံ့နည်းဟု ကြံ၍ ကြံပြီးလျှင် ခိုးသူသည် တခုသော ထိုအကြောင်းသည်ရှိ၏ဟု ကြံပြန်သဖြင့် ထမင်းအစာကို ပယ်၍ ညောင်စောင်းငယ်၌ အိပ်လေ၏ ထိုအခါ ခိုးသူကို သူဌေးသမီးသည် ချဉ်းကပ်၍ အရှင့်သား သင့်အား အဘယ်သို့သော နာကျင်ခြင်းရှိပါသနည်းဟု မေးလေ၏ ချစ်နှမ ငါ့အားတစုံတခုနာကျင်ခြင်းမရှိဟုဆိုလျှင် အသို့ပါနည်း ကျွန်မ၏မိခင်ဘခင်တို့သည် အရှင့်အား အမျက်ထွက်ကြပါသလောဟု မေးပြန်၏ ချစ်နှမ အမျက် မထွက်ကြကုန်ဟုဆိုလျှင် ထိုသို့ဖြစ်ပါလျှင် ဤသို့ ဖြစ်ရခြင်းကားအကြောင်းအဘယ်သို့နည်းဟု မေးပြန်၏ ချစ်နှမ ငါသည် ထိုနေ့၌ နှောင်ဖွဲ့၍ဆောင်ယူအပ်သည်ရှိသော် ခိုးသူတို့ကို ချရာချောက်၌ စောင့်ရှောက်သော နတ်မင်းအား ဗလိနတ်စာကို ပူဇော်ရန် ဝန်ခံခဲ့ခြင်းကြောင့် အသက်ကိုရခဲ့လေ၏ သင့်ကိုလည်း ငါသည် ထိုနတ်မင်း၏ အာနုဘော်ဖြင့်သာလျှင် ရအပ်ပေ၏။

ချစ်နှမ နတ်မင်းအား ထိုဗလိနတ်စာကို ပူဇော်ရန် ဝန်ခံအပ်ပေ၏ဟု ကြံစည်ပျက်ရှိကြောင်း ပြောဆိုလတ်သော် သခင့်သား မပူပန်ပါလင့် ပြုပေးပါမည် ပြောကြားပါ၏လော့ ဗလိနတ်စာပြုရန် အဘယ်ဝတ္ထုဖြင့် အယူရှိပါသနည်းဟု မေးလေ၏ ရေမပါသော နို့ဂဏာချိုဖြင့်၎င်း ပေါက်ပေါက်လျှင် ငါးခုမြောက်ရှိသော ပန်းပွင့်တို့ဖြင့်၎င်း အလိုရှိ၏ဟု ဆိုလေသော် အရှင့်သား ကောင်းပါပြီကျွန်မစီရင်ပေးပါမည်ဟု ဆိုပြီးလျှင် သူဌေးသမီးသည် အလုံးစုံသော ဗလိနတ်စာအမှုကို စီရင်၍ သခင့်သား လာပါလော့ သွားကြကုန်စို့အံ့ဟု ဆိုလေ၏ ချစ်နှမထိုသို့ဖြစ်မူ သင်၏ဆွေမျိုးတို့ကို ပြန်လည်ဆုတ်နစ်စေ၍ အဘိုးများစွာထိုက်သောအဝတ်တန်းဆာတို့ကိုယူလျက် မိမိကိုယ်ကို တန်းဆာဆင်လော့ ရွှင်ရွှင်ပျပျပျော်ပျော်ပါးပါး ချမ်းချမ်းသာသာ သွားကြကုန်စို့အံ့ဟု ဆိုသော် ထိုသူဌေးသမီးသည် ခိုးသူဆိုတိုင်း ပြုလေ၏ ထိုအခါ သူဌေးသမီးကို တောင်ခြေရင်းသို့ ရောက်သောအခါ ချစ်နှမ ဤနေရာမှ အထက်၌ ငါ့တို့နှစ်ယောက်ထည်းသာ သွားကုန်အံ့ဟု ဆိုပြီးလျှင် ကြွင်းသောလူအပေါင်းကို ယာဉ်နှင့်တကွ ပြန်လည်စေ၍

(၁) ၁၄၂-၅၁

ဗလိနတ်စာခွက်ကို ကိုယ်တိုင်ရွက်၍ ယူခဲ့လော့ဟု ဆိုလတ်သော် သူဌေးသမီးသည် ခိုးသူဆိုတိုင်းပြုလေ၏ ခိုးသူသည် ထိုသူဌေးသမီးကိုခေါ်၍ ခိုးသူတို့ကို ချရာ ချောက်ရှိသော တောင်သို့တက်လေ၏။

[ထိုတောင်အားကား တခုသောနံပါးဖြင့် လူတို့သည် တက်ရောက်နိုင်ကြကုန်၏ တခုသော နံပါးသည် ပြတ်သောချောက်ရှိ၏ ထိုတောင်ထိပ်၌ ရပ်တည်ကုန်လျက် ထိုနံပါးဖြင့် ခိုးသူတို့ကို ကျစေကြကုန်၏ တွန်းချကုန်၏ ထိုခိုးသူတို့သည် အပိုင်းပိုင်း အတစ်တစ်ဖြစ်၍ မြေ၌ကျကုန်၏ ထို့ကြောင့် သူတို့ကိုချရာ "စောရပပါတ"ဟူ၍ ခေါ်ဆိုအပ်၏။]

သူဌေးသမီး သနားစရာ တောင်းပန်ခြင်း

သူဌေးသမီးသည် ထိုတောင်၏ ထိပ်ထက်၌ ရပ်လျက် သခင့်သား သင်၏ ဗလိနတ်စာ ပူဇော်ခြင်းကို ပြုပါလော့ဟု ဆိုလေ၏ ခိုးသူကား ဆိတ်ဆိတ် သာနေလေ၏ တဖန် သူဌေးသမီးသည် သခင့်သား အဘဲ့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေသနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် သူဌေးသမီးကို ငါ့အား ဗလိနတ်စာ အမှုဖြင့် အလိုမရှိ သင့်ကိုသာ လှည့်စား၍ ခေါ်လာခဲ့ပေသည်ဟုဆိုလျှင် သခင့်သား အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ပါနည်းဟု မေးလေ၏ သင့်ကိုသတ်၍ သင်၏ တန်းဆာကို ယူပြီးလျှင် ထွက်ပြေးလိုသောကြောင့် လာသည်ဟု ဆိုလတ်သော် သူဌေးသမီးသည် သေဘေးဖြင့် ခြိမ်းချောက်ခြင်းကြောင့် ကြောက်လန့်ရကား အရှင့်သား ကျွန်မသည်၎င်း တန်းဆာတို့သည်၎င်း အရှင့်ဥစ္စာတို့သာ ဖြစ်ပါသည် အဘဲ့ကြောင့် ဤသို့ဆိုရက်ပါသနည်းဟု ပြောရှာလေ၏ ခိုးသူသည် ဤသို့မပြုပါလင့်ဟု အဖန်တလဲလဲ တောင်းပန်အပ်သော်လည်း သတ်မည်သာ လျှင် စင်စစ်ဟု ပြောဆိုပြန်၏ ဤသို့ တန်းဆာတို့ကို အလိုရှိပါလျှင် ကျွန်မ၏ သေခြင်းဖြင့် အရှင့်အား အဘယ်အကျိုး ရှိပါအံ့နည်း ဤတန်းဆာတို့ကိုယူ၍ ကျွန်မအသက် ချမ်းသာပေးပါ ဤအခါမှစ၍ ဤအကောင်မကို သေလေပြီဟု မှက်သားထားပါ သို့တည်းမဟုတ် အရှင်၏ ကျေးကျွန် အဖြစ်ဖြင့် အမှုကြီး ငယ်ကို ပြုလုပ်ကာ နေရပါစေဟုဆို၍ ဤဂါထာကို ဆိုရှာလေ၏။

ဣမေ သုဝဏ္ဏကေယူရာ၊ သဗ္ဗေ ဝေဠုရိယာ မယာ။
သဗ္ဗဉ္စ ဂဏှ ဘဒ္ဒန္တေ၊ မမံ ဒါသိံ စ သာဝယ။

သာမိ၊ အရှင့်သား။ တေ၊ အရှင့်သားအား။ ဘဒ္ဒံ၊ ကောင်းခြင်းသည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်ပါစေ။ သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်းကုန်သော။ ဣမေသုဝဏ္ဏကေယူရာ၊ ဤ ရွှေသားလက်ကောက် စသော တန်းဆာတို့သည်။ ဝေဠုရိယာမယာ၊ ကြောင်မျက်ရွဲဖြင့် ချယ်စီအပ်ကုန်၏။သဗ္ဗဉ္စ၊ အလုံးစုံသော တန်းဆာကိုလည်း။ ဂဏှ၊ ယူပါလော့။ မမံစ၊ ကျွန်တော်မကိုလည်း။ ဒါသိံ၊ ကျေးကျွန်မ အစေခံ ဟူ၍။ သာဝယ၊ ပြောကြားပါလော့။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် ခိုးသူက ဤသို့ပြုသည်ရှိသော် သင်သည်ပြန်သွား၍ မိဘတို့အား ပြောကြားလတ္တံ့ သင့်ကိုသတ်မည်သာလျှင် စင်စစ်တည်း ပြင်းပြစွာ မငိုကြွေးလေလင့်ဟုဆို၍ ဤဂါထာကို ဆိုလေ၏။

မာ ဗာဠှံ ပရိဒေဝေသိ၊ ခိပ္ပံ ဗန္ဓာဟိ ဘဏ္ဍိကံ။
န တုယှံ ဇီဝိတံ အတ္ထိ၊ သဗ္ဗံ ဂဏှာမိ ဘဏ္ဍကံ။

ဗာလေ၊ ဟယ်အမိုက်မ၊ ဗာဠှံ၊ ပြင်းပြစွာ။ မာပရိဒေဝေသိ၊ မငိုကြွေး လေလင့်။ ခိပ္ပံ၊ လျင်မြန်စွာ။ ဘဏ္ဍိကံ၊ တန်းဆာအထုပ်ကို။ဗန္ဓာဟိ၊ ဖွဲ့ထုပ်လော။ တုယှံ၊ သင့်အား။ ဝါ၊ သင့်အလို့ငှါ။ ဇီဝိတံ၊ အသက်သည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ သဗ္ဗံ၊ အလုံးစုံသော။ ဘဏ္ဍကံ၊ တန်းဆာကို။ ဂဏှာမိ၊ ငါယူအံ့။

ခိုးသူသေသဖြင့် နတ်သာခေါ်ခြင်း

သူဌေးသမီးသည် ဤအမှုကားအလွန်ဝန်လေးလှ၏တကား ပညာမည်သည်ကို ချက်၍စားခြင်းငှါ ပြုအပ်သည်မဟုတ် စင်စစ်မူကား ဆင်ခြင်သုံးသတ်ခြင်းငှါ ပြုအပ်၏ ထိုခိုးသူအား ပြုအပ်သောအမှုကို သိရပေတော့အံ့ဟုကြံလေ၏ ထို့နောင်မှ ခိုးသူကို အရှင့်သား အကြင်အခါ အရှင့်ကို ခိုးသူဟုဖမ်းလျက်ဆောင်ယူလာ၏ ထိုအခါ ကျွန်မသည် မိဘတို့အား ပြောကြားပါသည် မိဘတို့က ဥစ္စာတထောင်ကို စွန့်လွှတ်၍ အရှင့်ကိုလွှတ်ရန် စေခိုင်းပြီးလျှင် အိမ်၌ နေရန် ပြုကြရပါသည် ထိုအခါမှစ၍ ကျွန်မသည် အရှင့်အား ကျေးဇူးများသူ တယောက်ဖြစ်ပါသည် ယနေ့ ကျွန်မအား ကောင်းစွာ မြင်ရအောင် ထင်ထင်ရှားရှားပြု၍ ကိုယ်ကို

ရှိခိုးခြင်းငှါ ခွင့်ပေးစေချင်ပါသည်ဟု ဆိုလေ၏၊ ခိုးသူသည် ချစ်နှမ ကောင်းပြီ ကောင်းစွာမြင်ရအောင် ထင်ထင်ရှားရှားပြု၍ ရှိခိုးလော့ဟု တောင်၏အစွန်း၌ ရပ်နေလေ၏။ ထိုအခါ ခိုးသူကို သူဌေးသမီးသည် သုံးကြိမ်လကျာ်ရစ် လှည့်လည် သည်ကိုပြု၍ လေးပါးသော အရပ်တို့၌ ရှိခိုးလျက် အရှင့်သား ဤယခုမြင်ရခြင်း သည် ကျွန်မ၏ နောက်ဆုံး ဖြစ်သော မြင်ရခြင်းပါတည်း ယခုအခါ အရှင့်အား လည်း ကျွန်မကို မြင်ရခြင်းသည် ရှိတော့မည်မဟုတ်ပါ ကျွန်မအားလည်း အရှင့်ကို မြင်ရခြင်းသည် ရှိတော့မည်မဟုတ်ပါဟု ဆိုကာ ရှေ့မှငင်း နောက်မှ ငင်း လည်ဖက်ပြီးလျှင် မေ့လျော့သည်ဖြစ်၍ တောင်အစွန်း၌ ရပ်နေသော ခိုးသူကို ကျောက်ကုန်း၏ နံပါးတဘက်၌ ရပ်တည်လျက် လက်တဘက်ဖြင့် ပခုံး၌ကိုင်၍ လက်တဘက်ဖြင့် ကျောက်ကုန်းနောက် ခါးတောင်းကျိုက်စွန်း၌ ကိုင်၍ တောင်ခြေရင်းသို့ ပစ်ချလေ၏ ထိုခိုးသူသည် တောင်ဝှမ်း၌ ထိခိုက်အပ် သဖြင့် အပိုင်းပိုင်း အတစ်တစ်ဖြစ်၍ မြေသို့ကျလေ၏ "စောရပပါတ" တောင် ထိပ်၌ အမြဲစောင့်သော တောင်စောင့် နတ်သည် ထိုသူနှစ်ယောက်တို့၏ အမှု အရာကို မြင်ရသဖြင့် ထိုမိန်းမအား ^ခ^ကောင်းချီးပေး၍ ဤဂါထာကို ရွတ်ဆို လေ၏။

န သော သဗ္ဗေသု ဌာနေသု၊ ပုရိသော ဟောတိ ပဏ္ဍိတော။
ဣတ္ထီပိ ပဏ္ဍိတာ ဟောတိ၊ တတ္ထ တတ္ထ ဝိစက္ခဏာ။

ဘော၊ အိုအချင်းတို့။ သဗ္ဗေသု ဌာနေသု၊ အလုံးစုံသော အရာတို့၌။ သောပုရိသော၊ ထိုယောကျ်ားသည်။ ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသည်။ နဟောတိ၊ မဖြစ်။ ဣတ္ထီပိ၊ မိန်းမသည်လည်း။ တတ္ထ တတ္ထ၊ ထိုထိုအရာ၌။ ဝိစက္ခဏာ၊ ပညာအမြော်အမြင်နှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍။ ပဏ္ဍိတာ၊ ပညာရှိသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

လင်သတ်ပြီးနောက် ပရိဗိုဇ်မပြုခြင်း

ထိုသူဌေးသမီးသည်လည်း ခိုးသူကို ကမ်းပါးပြတ်၌ ပစ်ချပြီးလျှင် ငါကား အိမ်သို့ အကယ်၍သွားသည်ဖြစ်အံ့ သင်၏အရှင် လင်ယောကျ်ားကား အဘယ်

ခ ဘေးရန်လွတ်ကြောင်း ကောင်းသောပညာအဆင်ခြင်ကိုသာ အားရုံပြု၍ ကောင်းချီးပေး လျှင် အပြစ်မရှိ၊ ခိုးသူအားသတ်ခြင်းကို နှစ်သက်၍ ကောင်းချီးပေးခဲ့လျှင်၊ ပြု, စေ, ဝမ်းမြောက်, ချီးမွမ်းလျှောက်, လေးသောက်အပြစ်ရှိ၍ ပါဝင်၏။

မှာနည်းဟု မေးကြကုန်လတ္တံ့, ငါ့ကို မေးသည် ရှိသော် ငါသတ်ပစ်ခဲ့ပြီဟု အကယ်၍ ဆိုသည်ဖြစ်အံ့ ဟယ်မိန်းမယုတ် ဥစ္စာတထောင် ပေး၍ ထိုယောကျ်ားကို ဆောင်ယူစေပြီးလျှင် ယခုအခါ ထိုယောကျ်ားကို သတ်လေဘိ၏တကားဟု ငါ့ကို နှုတ်သီးတည်းဟူသော လှံတို့နှင့် ထိုးကြကုန်လတ္တံ့, နာကျည်းအောင်ဆိုကုန်လတ္တံ့, ထိုယောကျ်ားသည်တန်းဆာအလို့ငှါ ငါ့ကိုသတ်လိုသတတ်ဟု ဆိုသော်လည်း မယုံကြည်ကြကုန်လတ္တံ့, ငါ့အား အိမ်သို့ပြန်ခြင်းဖြင့် အကျိုးမရှိဟု ကြံစည်လျက် ထိုဒရပ်၌သာလျှင် တန်းဆာတို့ကိုစွန့်ပယ်၍ တောသို့ဝင်ပြီးလျှင် အစဉ်သဖြင့် လှည့်လည်လတ်သည်ရှိသော် ပရိဗိုဇ်မတို့၏ နေရာသင်္ခမ်းတခုသို့ ရောက်သွားသဖြင့် အရှင်မတို့ အကျွန်ုပ်အား အရှင်မတို့၏အထံ၌ ရဟန်းအဖြစ်ကို ပေးကြပါလောဟု ပြောဆိုလေ၏ ထိုအခါ သူဌေးသမီးကို ရဟန်းပြုပေးကြကုန်၏ သူဌေးသမီးသည် ရဟန်း ပြုပြီး၍သာလျှင် အရှင်မတို့ အရှင်မတို့၏ ရဟန်းအဖြစ်၌ မြတ်သောအကျင့်ကား အဘယ်ပါနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် ညီမ ဆယ်ပါးသောကသိုဏ်းတို့၌ ပရိကံကိုပြု၍ ဈာန်ကိုမူလည်း ဖြစ်စေအပ်၏ အယူဝါဒတထောင်ကိုမူလည်း သင်ယူအပ်၏ ဤသည်လျှင် ငါတို့၏ရဟန်းအဖြစ်၌ မြတ်သောအကျိုးတည်းဟု ဆိုကြကုန်၏ အရှင်မတို့ဈာန်ကို ရှေးဦးစွာဖြစ်စေခြင်းငှါ အကျွန်ုပ်သည်မတတ်နိုင်သေးလတ္တံ့, အယူဝါဒတထောင်ကိုကား သင်ယူနိုင်ပါလတ္တံ့ဟု ဆိုလတ်သော်—

ထိုအခါ သူဌေးသမီးကို ဝါဒတထောင်ကို သင်ယူစေ၍ သင်သည်အတတ်ပညာသင်ယူအပ်ပြီ ယခုအခါ သင်သည် ဇမ္ဗူဒီပါကျွန်းအပြင်၌ လှည့်လည်သွားလာ၍ မိမိနှင့်တကွ ပြဿနာကို ဖြေဆိုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော သူတို့ကို ကြည့်ရှုရှာဖွေလေတော့ဟု ဆိုပြီးလျှင် သူဌေးသမီး ပရိဗိုဇ်မ၏ လက်၌ ဇမ္ဗူသပြေခက်ကို ပေး၍ ညီမ သွားချေ လူဖြစ်သောသူသည် သင်နှင့် အတူတကွ ပြဿနာကို ဖြေဆိုခြင်းငှါ အကယ်၍ တတ်နိုင်သည် ဖြစ်အံ့ ထိုသူ၏ခြေရင်း အလုပ်အကျွေး ဖြစ်လေလော့ ရဟန်းသည် အကယ်၍ တတ်နိုင်သည်ဖြစ်အံ့ ထိုရဟန်း၏အထံ၌ ရဟန်းပြုလေလော့ဟု ဆို၍ လွှတ်လိုက်ကြလေကုန်၏ ထိုသူဌေးသမီးသည်လည်း အမည်အားဖြင့် ဇမ္ဗူ [၁] ပရိဗိုဇ်မ အမည်တွင်

၁ ပရိဗိုဇ်ကို ပရိဗိုဟု မဘတ်လင့် ပရေဗိုက်ဟုဘတ်။

သည်ဖြစ်၍ ထိုအာရာမ်မှ ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် မြင်တိုင်းသောသူတို့ကို ပြဿနာမေး လျက် လှည့်လည်သွားလာလေ၏ ထိုပရိဗိုဇ်မနှင့် အတူတကွ ပြောဆိုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သောသူ မည်သည်မရှိ ဤအရပ်သို့ ဇမ္ဗုပရိဗိုဇ်မသည် ရောက်လာ၏ဟူ သော စကားကို ကြားလျှင် လူတို့သည် ထွက်ပြေးကြကုန်၏ ထိုပရိဗိုဇ်မသည် ရွာသို့ရင်း နိဂုံးသို့ရင်း ဆွမ်းအလို့ငှါ ဝင်သည်ရှိသော် ရွာတံခါး၌ သဲပုံအစု ပြုသဖြင့် ထိုသဲပုံအစု၌သာလျှင် ဇမ္ဗုသပြေခက်ကို စိုက်ထားပြီးလျှင် ငါနှင့်အတူ တကွ ပြောဆိုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော သူသည် ဤဇမ္ဗုသပြေခက်ကို နင်းနယ် ဖျက်ဆီးစေသတည်းဟု ဆို၍ ရွာသို့ဝင်လေ့ရှိ၏ ထိုအရပ်သို့ ချဉ်းကပ်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သောသူ မည်သည်မရှိ သူဌေးသမီး ပရိဗိုဇ်မသည်လည်း သပြေခက်တခု ညှိုးသည်ရှိသော် တပါးသော သပြေခက်တခုကိုယူ၏ ဤသို့သောနည်းဖြင့် လှည့်လည် လတ်သည် ရှိသော် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်သဖြင့် တံခါး၌ သပြေ ခက်ကိုထား၍ ဆိုအပ်ပြီးသော နည်းဖြင့်သာလျှင် ဆိုလျက် ဆွမ်းအလို့ငှါ ဝင်လေ ၏ များစွာကုန်သော ရွာသူသားငယ်တို့သည် ဇမ္ဗုသပြေခက်ကို ခြံရံကာ နေကြ လေကုန်၏။

ရှင်သာရိပုတြာနှင့် တွေ့၍ အယူဝါဒ ပြောဆိုခြင်း

ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်သည် ဆွမ်းအလို့ငှါ လှည့်လည်၍ ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးပြီးသည်ရှိသော် မြို့မှထွက်လာရာ ထိုသူငယ်တို့ ဇမ္ဗုသပြေခက်ကို ခြံရံ ကာ နေကြသည်တို့ကို မြင်ရလျှင် ဤသည်ကား အဘယ်နည်းဟု မေးလေ၏ ထိုသူငယ်တို့သည် မထေရ်အား ထိုအကြောင်းကို လျှောက်ကြားကြကုန်၏ သူငယ်တို့ ထိုသို့ဖြစ်မူ ဤသပြေခက်ကို နင်းနယ် ဖျက်ဆီးကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူလျှင် အရှင်ဘုရား ကြောက်လှပါသည် ဘုရားဟု လျှောက်ကြားကြ ကုန်၏ ငါသည် ပြဿနာကို ဖြေဆိုအံ့ သင်တို့သည် မကြောက်မရွံ့ နင်းနယ် ဖျက်ဆီးကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူလျှင် သူငယ်တို့သည် မထေရ်မြတ်၏ စကား တော်ဖြင့် ဖြစ်သော အားထုတ်ခြင်း ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ ထိုအရှင်သာရိပုတြာ မထေရ် မိန့်တော် မူတိုင်း နင်းနယ်ဖျက်ဆီးလျက် ဇမ္ဗုသပြေခက်ကို နုတ်ပစ် မြှောက်လွှင့် ကြလေကုန်၏ ပရိဗိုဇ်မသည်လည်း လာလတ်၍ သူငယ်တို့ကို ရေရွတ်

မောင်းမဲပြီးလျှင် သင်တို့နှင့်တကွ ငါ့အား ပြဿနာဖြင့် ပြောဆိုရန်ကိစ္စမရှိ အဘဲ့ ကြောင့် ငါ၏ သပြေခက်ကို နင်းနယ်ဖျက်ဆီးဘိသနည်းဟု ဆိုလေ၏ အရှင် သာရိပုတြာ မထေရ်သည် အကျွန်ုပ်တို့ကို နင်းနယ်ဖျက်ဆီး စေအပ်ကုန်၏ဟု ဆိုလျှင် အရှင်ဘုရား အရှင်ဘုရား တို့သည် သပြေခက်ကို ဖျက်ဆီးစေအပ်ပါ သလောဟု မေးလေ၏ နှမ ပရိဗိုဇ်မ ဖျက်ဆီးစေသည် မှန်၏ဟု မိန့်တော်မူလျှင် ထိုသို့ဖြစ်မူ အကျွန်ုပ်နှင့် တကွ ပြဿနာကို ဖြေတော်မူကြ ပါလော့ဟု လျှောက် ဆိုလေ၏။

ကောင်းပြီဖြေဆိုရပေအံ့ဟု မိန့်တော်မူလတ်သော် ထိုပရိဗိုဇ်မသည် နေမွန်း ယိမ်းသောအခါ ပြဿနာမေးခြင်းငှါ အရှင်သာရိပုတြာ၏ အထံသို့ သွားလေ၏ သာဝတ္ထိတမြို့လုံး အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ဖြစ်၍ ချောက်ချားလေ၏ ပညာရှိနှစ်ဦး တို့ စကားကို နားထောင်ကြကုန်စို့ဟု မြို့သူမြို့သားတို့သည် ပရိဗိုဇ်မနှင့်အတူ သာလျှင် လိုက်သွား၍ မထေရ်ကို ရှိခိုးလျက် တင့်အပ်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌ နေကြလေကုန်၏ ပရိဗိုဇ်မသည် မထေရ်ကို အရှင်ဘုရား ပြဿနာကို မေးပါတော့မည်ဟု လျှောက်ဆိုလေ၏ နှမ မေးတော့ဟု ဆိုလျှင် ပရိဗိုဇ်မသည် ဝါဒ တထောင်ကိုမေးလေ၏ မေးတိုင်းမေးတိုင်း ပြဿသနာကို အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်ဖြေဆိုလေ၏ ထိုအခါ ပရိဗိုဇ်မကို မထေရ်သည် သင်၏အမေးပုစ္ဆာ ပြဿ နာသည် ဤမျှပင်လော တပါးသော ပြဿနာတို့သည်လည်း ရှိလေသေးသလော ဟု မိန့်တော်မူ၏ အရှင်ဘုရား ဤတထောင်မျှသာ ဖြစ်ပါသည် ဘုရားဟု လျှောက်ကြားလျှင် သင်ကား များစွာသောပြဿနာတို့ကို မေးအပ်ကုန်ပြီ ငါတို့ လည်း တခုသောပြဿနာကိုမေးကုန်ဦးအံ့ ငါတို့၏ ပြဿနာကို သင်ဖြေဆိုလတ္တံ့ လောဟု မိန့်တော်မူ၏ အရှင်ဘုရား ယခုအခါ သိလျှင်ဖြေဆိုပါမည်မေးတော် မူကြပါလော့ဟု လျှောက်သဖြင့် မထေရ်သည် [၁]ကေံနာမ ကိံ။ ကေံနာမ၊ တခုမည်သည်။ ကိံ၊ အဘယ်နည်းဟု ပြဿနာ မေးတော်မူလေ၏ ပရိဗိုဇ်မသည် ဤပြဿနာကို ဤသို့ဖြေဆိုအပ်သည်မည်၏ဟု မသိရကား အရှင်ဘုရား ဤကား

၁ အဖြေကား သဗ္ဗေသတ္တာ အာဟာရဋ္ဌိတိကာ။ သဗ္ဗေ၊ အလုံးစုံကုန်သော။ သတ္တာ၊ သတ္တဝါတို့သည်။ (ဥပစာ) သတ္တာ၊ ခန္ဓာငါးပါးတို့သည်။ (မုချလိုရင်း) အာဟာရ ဋ္ဌိတိကာ၊ အကြောင်းတရားကြောင့် တည်တံ့ကုန်၏။

အဘယ်မည်သော ပြဿနာဖြစ်ပါသနည်း ဘုရားဟု ပြန်မေးလျှင် နှမ ဘုရားရှင်၏ ပြဿနာမည်၏ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။

ရဟန်းမိန်းမပြု၍ ရဟန္တာမ, ဖြစ်ခြင်း

အရှင်ဘုရား ထိုပြဿနာကို တပည့်တော်မအားလည်း ပေးသနားတော်မူကြပါဘုရားဟု လျှောက်ကြားသဖြင့် ငါနှင့်တူသော သူသည် အကယ်၍ ဖြစ်အံ့ ပေးသနားပေအံ့ဟု မိန့်ဆိုတော်မူ၏၊ ထိုသို့ဖြစ်မူ တပည့်တော်မကို ရဟန်းပြု ပေးတော်မူကြပါဘုရားဟု လျှောက်ကြားပြန်သဖြင့် အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်သည် ရဟန်းမိန်းမတို့အား အကြောင်းပြောကြား၍ ရဟန်းပြုပေးစေလေ၏ 'ဇမ္ဗု' မည်သော ပရိဗိုဇ်မသည် ရဟန်းပြု၍ ပဥ္စင်းအဖြစ်ကို ရလတ်သည်ရှိသော် ကုဏ္ဍလကေသီထေရီမ အမည်ရှိသည်ဖြစ်၍ နှစ်ရက်သုံးရက်လွန်သဖြင့် သာလျှင် ပဋိသမ္ဘိဒါလေးပါးတို့နှင့်တကွ ရဟန္တာမအဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။

ရဟန်းတို့သည်လည်း တရားသဘင်၌ ကုဏ္ဍလကေသီထေရီမအား တရားနာရခြင်းသည် များစွာလည်း မရှိဘဲလျက် ရဟန်းကိစ္စ အပြီးသို့ရောက်လေ၏၊ ခိုးသူတယောက်နှင့် အတူတကွ ကြီးစွာသော စစ်ထိုးခြင်းကို ပြုရသဖြင့် အနိုင်ရပြီးမှ လာခဲ့လေသတတ် ဟူသော စကားကို ပြောကြားကြကုန်၏၊ ဘုရားရှင်သည် ကြွလာတော်မူ၍ ချစ်သားရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူခြင်းကြောင့် ဤမည်သော စကားဖြင့် စည်းဝေးကြပါသည်ဘုရားဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် ချစ်သားရဟန်းတို့ ငါဘုရား ဟောကြားအပ်သော တရားကို နည်းသည်ဟူ၍ရင်း များသည်ဟူ၍ရင်း အတိုင်းအရှည်ကို မမှတ်ယူကြကုန်လင့် အကျိုးမဲ့နှင့် စပ်သည်ရှိသော် အရာသော ပုဒ်သည်လည်း မြတ်သည်မဟုတ် အကျိုးပြီးခြင်းရှိသော ပုဒ်သည် တပုဒ်ထည်းသော်လည်း မြတ်သည်သာတည်း။ ကြွင်းသောခိုးသူ ပကတိတို့ကို အနိုင်ရသောသူအားသော်လည်း အောင်ခြင်းမည်သည်မဖြစ် ကိုယ်တွင်းရှိ အဇ္ဈတ္တိက ခိုးသူတို့ကို အနိုင်ရသောသူအားသာလျှင် အောင်ခြင်းမည်သည်ဖြစ်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ အနုသန္ဓေကိုစပ်လျက် တရားဟောကြားတော်မူလိုရကား ဤဂါထာတို့ကို မိန့်တော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၁၀၂ ယော စ ဂါထာသတံ ဘာသေ၊ အနတ္ထပဒသဉှိတံ။
ဧကံ ဓမ္မပဒံ သေယျော၊ ယံ သုတွာ ဥပသမ္မတိ။

၁၀၃ ယော သဟဿံ သဟဿေန၊ သင်္ဂါမေ မာနုသေ ဇိနေ။
ဧကဉ္စ ဇေယျမတ္တာနံ၊ သ ဝေ သင်္ဂါမဇုတ္တမော။

ယောစ၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်း၊ အနတ္ထပဒသဉှိတံ၊ အကျိုးမဲ့ကို ပြတတ်သော ပုဒ်နှင့် ယှဉ်သော။ဂါထာသတံ၊အရာမျှလောက်သောဂါထာကို။ဘာသေ၊ ဆိုရာ၏။တဿ၊ ထိုသူ၏။ သာ၊ထိုဂါထာတည်း။ နသေယျော၊ မမြတ်။ယံဓမ္မပဒံ၊ အကြင်အကျိုးကို ပြီးစေတတ်သော တရားစကားပုဒ်ကို။သုတွာ၊ ကြားနာရ၍။ ဥပသမ္မတိ၊ ရာဂစသည် ငြိမ်း၏။ ဧတံဓမ္မပဒံ၊ ထိုအကျိုးကို ပြီးစေတတ်သော တရားစကားပုဒ်သည်။ ဧကံပိ၊ တပုဒ်ထည်းပင်ဖြစ်သော်လည်း။ သေယျော၊ မြတ်၏။

ယော၊ အကြင်စစ်သူရဲသည်။ သဟဿေန၊ တထောင်ဖြင့်။ ဂုဏိတံ၊မြှောက်အပ်သော သဟဿံ၊ တထောင်သော။ မာနုသေ၊ လူတသန်းတို့ကို။ သင်္ဂါမေ၊ စစ်ထိုးရာမြေ၌။ ဇိနေ၊ အောင်ရာ၏။အယံ၊ ဤလူတသန်းအောင်သောသူသည်။ ဥတ္တမော၊ စစ်မြေပြင်အောင်သူတကာတို့ထက် မြတ်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ယောပန၊ အကြင် ယောဂါဝစရပုဂ္ဂိုလ်သည်ကား။ [1]ဧကဉ္စ၊ တခုတည်းသာဖြစ်သော။ အတ္တာနံ၊ မိမိကိုယ်ကို။ ဇေယျ၊ အောင်ရာ၏။ သော၊ ထိုတကိုယ်ထည်းအောင်သောပုဂ္ဂိုလ်သည်။ဝေ၊စင်စစ်။ သင်္ဂါမဇုတ္တမော၊ စစ်မြေပြင်၌ အောင်သူတကာတို့ထက် အထူးသဖြင့် မြတ်သော စစ်ဗိုလ်ချုပ်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ များစွာသော သူတို့သည် ဝေသာတာပတ္တိဖိုလ်စသည်တို့သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။

ကုဏ္ဍလကေသီ ထေရီမ ဝတ္ထုပြီး၏။

---

၁ ကမ္မဋ္ဌာန်းဘာဝနာ သုံးသပ်လျက် မိမိ၏လောဘစသော ကိလေသာကို အောင်ခြင်းဖြင့် မိမိကိုယ်ကို အောင်သည်မည်၏။

၄—အနုတ္တပုစ္ဆက ပုဏ္ဏားဝတ္ထု

အတ္တာ ဟဝေ—အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် အနတ္တပုစ္ဆက မည်သော ပုဏ္ဏားကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

ထိုပုဏ္ဏားကား အသို့နည်း သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် အကျိုးစီးပွားကို သာလျှင် သိလေသလော သို့တည်းမဟုတ် အကျိုးစီးပွားမဲ့ကိုလည်း သိလေ သလော ဤသို့သော အကြောင်းကို ထိုသဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားကို မေးလျှောက် အံ့ဟု ဘုရားရှင်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ရှင်တော်မြတ်ဘုရားတို့သည် အကျိုးစီးပွားကို သာလျှင် သိတော်မူကြကုန်၏ အကျိုးစီးပွားမဲ့ကို သိတော်မမူကြဟူ၍ ထင်မြင်အောက်မေ့ပါသည် ဘုရားဟု မေးမြန်းလျှောက်ကြားလေသတတ် ပုဏ္ဏားကြီး ငါဘုရားသည် အကျိုးစီးပွား ကိုလည်းသိ၏ အကျိုးစီးပွားမဲ့ကိုလည်း သိ၏ဟု မိန့်ဆိုတော်မူလတ်သော် ထိုသို့ ဖြစ်မူ တပည့်တော်အား အကျိုးစီးပွားမဲ့ကို ဟောတော်မူကြပါ ဘုရားဟု လျှောက်ကြား၏ ထိုအခါ ပုဏ္ဏားကြီးအား မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဂါထာကို ဟောကြားတော်မူလေ၏။

> ဥဿူရသေယျံ အာလဿံ၊ စဏ္ဍိက္ကံ ဒီဃသောဏ္ဍိယံ။
> ဧကဿဒ္ဓါနဂမနံ၊ ပရဒါရူပသေဝနံ။
> ဧတံ ဗြာဟ္မဏ သေဝဿု၊ အနတ္ထံ ဧတ ဘဝိဿတိ။

ဗြာဟ္မဏ၊ ပုဏ္ဏားကြီး။ ဥဿူရသေယျံ၊ နေထွက်အောင်အိပ်ခြင်းသည်ငှင်း။ အာလဿံ၊ ပျင်းရိခြင်းသည်ငှင်း။ စဏ္ဍိက္ကံ၊ ကြမ်းကြုတ်ခက်ထန်ခြင်းသည်ငှင်း။ ဒီဃသောဏ္ဍိယံ၊ အရှည်သေသောက်ကြူးခြင်းသည်ငှင်း။ ဧကဿ၊ တယောက် အထည်းတည်း။ အဒ္ဓါနဂမနံ၊ အစွန့်ရှည်သော ခရီးသို့ သွားခြင်းသည်ငှင်း။ ပရ ဒါရူပသေဝနံ၊သူတပါး၏မယားကို မှီဝဲခြင်းသည်ငှင်း။အတ္ထိ၊ရှိ၏။ဗြာဟ္မဏ၊ပုဏ္ဏား ကြီး။ တွံ၊ သင်သည်။ ဧတံ၊ ဤခြောက်ပါးသော တရားကို။ သေဝဿု၊ မှီဝဲ ကြိုးပမ်း အားထုတ်စမ်းလော့။ တေ၊ သင့်အား။ အနတ္ထံ၊ အကျိုးစီးပွားမဲ့ သည်။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။

ထိုစကားကို ကြားရလျှင် ပုဏ္ဏားကြီးသည် ဂိုဏ်းဆရာကြီး ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ဂိုဏ်းတို့၏ အကြီးအမြတ်ဆုံး ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ကောင်းလေစွ ကောင်းလေစွ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားတို့ကား အကျိုးစီးပွားကိုလည်း သိတော်မူကုန်စွတကား အကျိုးစီးပွားမဲ့ကိုလည်း သိတော်မူကုန်စွတကားဟု ကောင်းချီး ပေးလေ၏ ပုဏ္ဏားကြီး ဤသို့လျှင် ငါဘုရားနှင့်တူသော အကျိုးရှိ အကျိုးမဲ့ကို သိတတ်သောသူ မည်သည် မရှိဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဏ္ဏားကြီး၏ အလို အဇ္ဈာသယကို စူးစမ်း ဆင်ခြင်တော်မူ၍ ပုဏ္ဏားကြီး အဘယ်အမှုဖြင့် အသက်မွေးသနည်းဟု မေးသဖြင့် ရှင်ကြီးဂေါတမ ကြွေအံကစားသော အမှုဖြင့် အသက်မွေးပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်ထားလတ်သော် သင့်အား အသို့နည်း နိုင်ခြင်းဖြစ်သလော သို့တည်းမဟုတ် ရှုံးခြင်းဖြစ်သလောဟု မေးတော်မူပြန်၏ နိုင်ခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည် ရှုံးခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်ပြန်လတ်သော် ပုဏ္ဏားကြီး ဤနိုင်ခြင်းသည် အနည်းငယ်သာတည်း သူတပါးကို နိုင်သောသူ၏ အောင်ခြင်း မည်သည် မမြတ် အကြင်သူသည်ကား ကိလေသာကို နိုင်ခြင်းဖြင့် မိမိကိုယ်ကို အောင်၏ ထိုသူ၏ ,အောင်ခြင်းသည်သာ မြတ်၏ ထိုမိမိကိုယ်ကို အောင်သောသူကို တစုံတယောက်သောသူသည် ရှုံးအောင်ပြုခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သည်သာတည်းဟု မိန့်တော်မူ၍ အနုသန္ဓေစပ်လျက် တရားဟောတော် မူလိုရကား ဤဂါထာတို့ကို မိန့်တော် မူလေ၏။

၁၀၄ အတ္တာ ဟဝေ ဇိတံ သေယျော၊ ယာစာယံ ဣတရာ ပဇာ။
အတ္တဒန္တဿ ပေါသဿ၊ နိစ္စံ သညတစာရိနော။

၁၀၅ နေဝ ဒေဝေါ န ဂန္ဓဗ္ဗော၊န မာရော သဟ ဗြဟ္မုနာ။
ဇိတံ အပဇိတံ ကယိရာ၊ တထာရူပဿ ဇန္တုနော။

အတ္တဒန္တဿ၊ မိမိကိုယ်ကို ဆုံးမပြီးသော။ နိစ္စံ၊ အမြဲ။ သညတစာရိနော၊ ကိုယ်နှုတ်နှလုံး သုံးပါးကို စောင့်စည်းသော အကျင့်ရှိသော။ တထာရူပဿ၊ ထိုသို့သဘောရှိသော။ ဇန္တုနော၊သတ္တဝါဟုဆိုအပ်သော။ပေါသဿ၊ယောကျ်ား တယောက် ဆိုစလောက်သောသူ၏။ ဇိတံ၊ အောင်ခြင်း နိုင်ခြင်းကို။ အပဇိတံ၊ ရှုံးအောင်။ ဒေဝေါဝါ၊ နတ်သည်လည်း။ နေဝကယိရာ၊ မပြုနိုင်ရာ။ ဂန္ဓဗ္ဗောဝါ၊ ဂန္ဓဗ္ဗနတ်သည်လည်း။ နကယိရာ၊ မပြုနိုင်ရာ။ ဗြဟ္မုနာ၊ ဗြဟ္မာမင်းနှင့်။ သဟ၊

တက္ခ။ မာရေဝါ မာရ်နတ်သည်လည်း။ နကယိရာ၊ မပြုနိုင်ရာ။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ တဿ၊ ထိုယောကျ်ားကြီး၏။ ဇိတံ-ဇိတော၊ ကိလေသာကို အောင်ခြင်းဖြင့် အောင်ပြီးသော။ အတ္တာ၊ ကိုယ်သည်။ ဟဝေ၊ စင်စစ်။ သေယျော၊ မြတ်၏။ ဣတရာ၊ ဤမှတပါး ကြွေအံ စစ်တိုက် စသည်ဖြင့် အောင်နိုင်သော။ ယာစ အယံပဇာ၊ ဤသတ္တဝါအပေါင်းသည်။ အတ္ထိ၊ ရှိ၏။ တဿာပဇာယ၊ထို သတ္တဝါအပေါင်း၏။ဇိတံ-ဇိတော၊ကစားပွဲစသည် အောင်ခြင်းဖြင့်အောင်သော။ အတ္တာ၊ ကိုယ်သည်။ နသေယျော၊ မမြတ်။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ များစွာသော သူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ် စသည်တို့သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။

အနတ္ထပုစ္ဆကပုဏ္ဏားဝတ္ထု ပြီး၏။

၅—အရှင်သာရိပုတြာ၏ဦးရီး ပုဏ္ဏားကြီးဝတ္ထု

မာသေမာသေ—အစရှိသော ဤတရား ဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်၏ ဦးရီးဖြစ်သော ပုဏ္ဏားကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

ဗြဟ္မာ့ပြည်တောင့်တ၍ တက္ကတွန်းအားလှူခြင်း

အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်သည် ထိုဦးရီးဖြစ်သော ပုဏ္ဏား၏အထံသို့သွား၍ ပုဏ္ဏားကြီး အသို့နည်း တစုံတခုသာလျှင် ဖြစ်သော ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုဘိ၏ လောဟု မေးသတတ် အရှင်ဘုရား ပြုပါ၏ဘုရားဟု လျှောက်ဆိုလျှင် အဘယ် ကောင်းမှုပြုသနည်းဟု မေးတော်မူ၏ လတိုင်းလတိုင်း တထောင်သော ဥစ္စာကို စွန့်ကြဲသဖြင့် အလှူကို ပေးလှူပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်ကြားလတ်သော် အဘယ် သူအား ပေးသနည်းဟု မေးပြန်လေ၏ အရှင်ဘုရား တက္ကတွန်းတို့အား ပေးပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်ကြားလတ်သော် အဘယ်အကျိုးကိုတောင့်တ၍ ပေးလှူပါသနည်းဟု မေးပြန်လေ၏ အရှင်ဘုရား ဗြဟ္မာ့ပြည်ကို တောင့်တ၍ ပေးပါသည် ဘုရားဟု လျှောက်ကြားလတ်သော် ပုဏ္ဏားကြီး-အသို့နည်း ဤသို့ ပေးလှူခြင်း

သည် ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ ရောက်ခြင်း၏ အကြောင်းလောဟု မေးပြန်လေ၏ အရှင်ဘုရား ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ ရောက်ကြောင်း မှန်ပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်ကြားလတ်သော် အဘယ်သူသည် ဤသို့ ဟောပြောသနည်းဟု မေးတော်မူပြန်၏။

အရှင်ဘုရား တပည့်တော်၏ ဆရာတို့သည် ဟောပြောအပ်ပါသည် ဘုရားဟု လျှောက်ကြားပြန်သော် သင်သည်လည်း ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ ရောက်ကြောင်းကိုမသိ သင့်ဆရာတို့သည်လည်း မသိကြကုန် တဦးထည်းသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာလျှင် သိ၏ ပုဏ္ဏားကြီး လာလော့ သင့်အား ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ ရောက်ကြောင်းကို ဟောကြားစေအံ့ဟု မိန့်ဆိုတော်မူပြီးလျှင် ထိုပုဏ္ဏားကိုခေါ်ကာ မြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်သို့ ဆောင်ယူသွား၍ ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ဤပုဏ္ဏားကြီးသည် ဤသို့ဆိုပါသည်ဘုရားဟု ထိုအကြောင်းကို လျှောက်ကြား၍ တောင်းပန်ပါ၏မြတ်စွာဘုရား ထိုပုဏ္ဏားကြီးအား ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ ရောက်ကြောင်းကို ဟောကြားတော်မူပါဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ၏ ဘုရားရှင်သည် ပုဏ္ဏားကြီး ဤသို့ သာရိပုတြာမထေရ် လျှောက်ကြားသော အတိုင်း ဟုတ်မှန်သလောဟု မေးတော်မူခြင်းကြောင့် အို-ရှင်ကြီးဂေါတမ ဟုတ်မှန်ပါသည်ဘုရားဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် ပုဏ္ဏားကြီး သင်သည် ဤသို့ပေးလှူသဖြင့် အနှစ်တရာပတ်လုံး ပေးလှူအပ်သော အလှူထက်လည်း တခဏမျှကြည်ညိုသောစိတ်ဖြင့် ငါ၏တပည့်ရဟန်းသံဃာအား ဖူးမြင်ရခြင်းသည်ငှင်း တယောက်မမျှသောဆွမ်းကိုလှူဒါန်းရခြင်းသည်ငှင်း လွန်စွာအကျိုးကြီးမြတ်လှ၏ဟုမိန့်တော်မူ၍ အနုသန္ဓေစပ်လျက် တရားဟောကြားတော်မူလိုရကား ဤဂါထာကို မိန့်တော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၁၀၆ မာသေမာသေ သဟဿေန၊ ယော ယဇေထ သတံ သမံ။
ဧကဉ္စ ဘာဝိတတ္တာနံ၊ မုဟုတ္တမပိ ပူဇယေ။
သာယေဝ ပူဇနာ သေယျော၊ ယဉ္စေ ဝဿသတံ ဟုတံ။

ယော၊ အကြင်သူသည်။ သတံ၊ တရာသော။ [1]သမံ၊ နှစ်ပတ်လုံး။ ဝါ-သတံ သမံ၊ အနှစ်တရာ ကာလပတ်လုံး။ မာသေ မာသေ၊ လတိုင်း လတိုင်း။

[1] သေဿံဝဏ္ဏနာရာနိတ္ထိုးသရဒေါပဟာသယနေသေမာ၊ ဟု အဘိဓာန်၌ "နှစ်" ဟောပဒိုးသာယ် တွင် သမာသဒ္ဒါပါသည်။

သဟာယေန၊ တထောင်သောဥစ္စာကိုစွန့်သဖြင့်။ယဇေထ၊ ပုဂ္ဂိုလ်သာမန်အား လှူဒါန်း ပူဇော်ရာ၏။ယောစ၊အကြင်သူသည်လည်း။ ဘာဝိတတ္တာနံ၊ ဝိပဿနာဂုဏ် လွှမ်းထုံပွားစီး စိတ်သဘောကြီးသော။ ဧကဉ္စ၊ တယောက်ထည်းသော အရိယာပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း။ မုဟုတ္တမပိ၊တခဏမျှလည်း။ ပူဇယေ၊လှူဒါန်းပူဇော်ရာ၏။ တေသံ၊ ထိုနှစ်ယောက်သောသူတို့၏။ပူဇနာသု၊ပူဇော်ခြင်းတို့တွင်။သာယေဝပူဇနာ၊ ထိုအရိယာပုဂ္ဂိုလ်အား တခဏမျှ လှူဒါန်းပူဇော်ခြင်းသည်သာလျှင်။ သေယျော၊ မြတ်၏။ ဝဿသတံ၊ အနှစ်တရာပတ်လုံး။ ဟုတံ၊ ပုဂ္ဂိုလ်သာမန်အား လှူဒါန်းပူဇော်ခြင်းသည်။ ယဉ္စေသေယျော၊ မမြတ်။

ဒေသနာတော်၏အကျိုး

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ ပုဏ္ဏားကြီးသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏ ပုဏ္ဏားကြီးမှတပါး များစွာသောသူတို့သည်လည်း သောတာပတ္တိဖိုလ် စသည်တို့သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။

အရှင်သာရိပုတြာ၏ဦးရီး ပုဏ္ဏားကြီးဝတ္ထုပြီး၏။

၆—အရှင်သာရိပုတြာ၏ တူဝတ္ထု

ယောစဝဿသတံဇန္တု—အစရှိသော ဤတရား ဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်၏ တူဖြစ်သောပုဏ္ဏားကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

မြဟ္မာ့ပြည်တောင့်တ၍ သားကောင်ဖြင့် မီးပူဇော်ခြင်း

အရှင်သာရိပုတြာမထေရ်သည် ထိုတူဖြစ်သော ပုဏ္ဏားသို့လည်း ချဉ်းကပ်၍ အမောင်ပုဏ္ဏား ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုဘိ၏လောဟု မိန့်ဆိုတော်မူလေ၏ အရှင်ဘုရား ပြုရပါ၏ဘုရားဟု လျှောက်ကြား‌လျှင် အဘယ်ကောင်းမှုကို ပြုသနည်းဟု မေးတော်မူပြန်၏ လတိုင်းလတိုင်း တကောင် တကောင်သော [1]သားကောင်ကို သတ်၍ မီးကိုလုပ်ကျွေးရပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်ကြားလတ်သော် အဘယ်

၁။ သားကောင်ဟူသည် ကျွဲ နွား ဆိတ် ဝက်စသော တိရစ္ဆာန်မျိုးတည်း။ ခွါရှစ်ခုရှိသော ဟူ၏။

အကျွန်ုပ်၊ ဤသို့ပြုဘိသနည်းဟု မေးတော်မူပြန်၏ ဤမီးကိုလုပ်ကျွေးခြင်းသည် ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ ရောက်ကြောင်း ဖြစ်ပါသတတ်ဘုရားဟု လျှောက်ပြန်လတ်သော် အဘယ်သူသည် ဤသို့ပြောဟောသနည်းဟု မေးတော်မူပြန်၏ အရှင်ဘုရား ဆရာတို့သည် ပြောဟောအပ်ပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်ကြားပြန်သော် သင်သည် ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ ရောက်ကြောင်းကို မသိ သင်၏ဆရာတို့သည်လည်း မသိကြကုန် လာလှည့် မြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်သို့ သွားကြကုန်အံ့ဟု ထိုတူဖြစ်သောပုဏ္ဏားကို မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ ဆောင်ယူသွား၍ ထိုအကြောင်းကို ပြောကြား လျှောက်ထားပြီးလျှင် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ဤပုဏ္ဏားအား ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ ရောက်ကြောင်းကို ဟောကြားတော်မူပါဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ၏ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ဤအတိုင်းမှန်သလောဟု မိန့်တော်မူခြင်းကြောင့် အိုရှင်ကြီးဂေါတမ ဤအတိုင်းမှန်ပါသည်ဘုရားဟုနားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် ပုဏ္ဏား အနှစ်တရာကာလပတ်လုံးလည်း ဤသို့မီးကို လုပ်ကျွေးသောသူ၏ မီးကိုလုပ်ကျွေးခြင်းသည် ငါ၏တပည့် ရဟန်းသံဃာအား ထိုတခဏမျှ ပူဇော်ခြင်းသို့လည်း မမှီနိုင်ဟု မိန့်တော်မူ၍ အနုသန္ဓေစပ်လျက် တရားဟောကြားတော်မူလိုရကား ဤဂါထာကို မိန့်တော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၁၀၇ ယော စ ဝဿသတံ ဇန္တု၊ အဂ္ဂိံ ပရိစရေ ဝနေ။
ဧကဉ္စ ဘာဝိတတ္တာနံ၊ မုဟုတ္တမပိ ပူဇယေ။
သာယေဝ ပူဇနာ သေယျော၊ ယဉ္စေ ဝဿသတံ ဟုတံ။

ယောစဇန္တု၊အကြင်သတ္တဝါသည်လည်း။ဝဿသတံ၊ အနှစ်တရာ ကာလပတ်လုံး။ဝနေ၊ တော၌။ အဂ္ဂိံ၊ မီးကို။ ပရိစရေ၊ လုပ်ကျွေးရာ၏။ ယောစ၊ အကြင်သူသည်လည်း။ ဧကဉ္စ၊ တပါးထည်းသာ ဖြစ်သော။ ဘာဝိတတ္တာနံ၊ ဝိပဿနာဂုဏ်အထူးဖြင့် ပွါးစေအပ်သော စိတ်ဿဘောရှိသော အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်ကို။ မုဟုတ္တမပိ၊ တခဏမျှလည်း။ ပူဇယေ၊ ပူဇော်ရာ၏။ တေသု၊ ထိုသူနှစ်ယောက်တို့တွင်။ တဿ၊ ထိုဒုတိယပုဂ္ဂိုလ်၏။ သာယေဝပူဇနာ၊ ထိုပူဇော် ခြင်းသည်သာလျှင်။ သေယျော၊ မြတ်၏။ ဝဿသတံ၊အနှစ်တရာပတ်လုံး။ဟုတံ၊ သားကောင်သတ်၍ မီးပူဇော်ခြင်းသည်။ ယဉ္စေသေယျော၊ မမြတ်။

ဒေသနာတော်၏အကျဉ်း

ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ ပုဏ္ဏားသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏၊ ပုဏ္ဏားမှတပါး များစွာသောသူတို့သည်လည်း သောတာပတ္တိဖိုလ် စသည်တို့သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။

အရှင်သာရိပုတြာ၏ တူဝတ္ထုပြီး၏။

၇–အရှင်သာရိပုတြာ၏ အဘော်ပုဏ္ဏားဝတ္ထု

ယံကိဉ္စိယိဋ္ဌံ့ဝ–အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်၏ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော ပုဏ္ဏားကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

ဗြဟ္မာ့ပြည်တောင့်တ၍ ယဇ်ကြီးပူဇော်ခြင်း

အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်သည် ထိုအဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော ပုဏ္ဏားသို့လည်း ချဉ်းကပ်၍ ပုဏ္ဏား အသို့နည်း တစုံတခုသောကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုဘိ၏လောဟု မိန့်တော်မူလေ၏ အရှင်ဘုရား ပြုရပါ၏ ဘုရားဟု လျှောက်ကြား လတ်သော် အဘယ်ကောင်းမှုကို ပြုရသနည်းဟု မေးတော်မူပြန်သဖြင့် ကြီးစွာသော ယဇ် ပူဇော်ခြင်းသို့ ရောက်အောင် ပူဇော်ရပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ၏။

[ထိုအခါ ထိုယဇ်ကြီးပူဇော်ခြင်းကို များစွာသောဥစ္စာကို စွန့်သဖြင့် ပူဇော်ကြကုန်သတတ်။]

ထိုမှနောက်၌ မေးစရာရှိသမျှကို မေးပြီးလျှင် ထိုပုဏ္ဏားကို မြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်သို့ ခေါ်ဆောင်၍ ထိုအကြောင်းကို လျှောက်ကြားပြီးမှ ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ဤပုဏ္ဏားအား ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ ရောက်ကြောင်းကို ဟောကြားတော်မူပါဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ၏ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ပုဏ္ဏား ဤအတိုင်း ဟုတ်မှန်သလောဟု မေးတော်မူခြင်းကြောင့် အို-ရှင်ကြီးဂေါတမ ဟုတ်မှန်ပါသည်ဘုရားဟုလျှောက်ကြားလေ၏ ပုဏ္ဏား သင်သည်

တနှစ်ပတ်လုံး ယဇ်ကြီးပူဇော်ခြင်းကို ပူဇော်ခြင်းဖြင့် ပြိန်ဖျင်းသော သာမန်လူများအပေါင်းအား ပေးအပ်သောအလှူသည် ကြည်ညိုသောစိတ်ဖြင့် ငါ၏တပည့် အရိယာသာဝကတို့အား ရှိခိုးကုန်သော သူတို့သန္တာန်၌ ဖြစ်သောကုသိုလ်စေတနာ၏ လေးဘို့တဘို့မျှကိုလည်း မမှီမဆိုက် မထိုက်တန်ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် အနုသန္ဓေစပ်လျက် တရားဟောကြားတော်မူလိုရကား ဤဂါထာကို မိန့်တော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၁၀၈ ယံကိဉ္စိ ယိဋ္ဌံ့ ဝ ဟုတဉ္စ လောကေ၊ သံဝစ္ဆရံ ယဇေထ ပုညပေက္ခော။
သဗ္ဗမ္ပိ တံ န စတုဘာဂမေတိ၊ အဘိဝါဒနာ ဥဇ္ဇုဂတေသု သေယျော။

လောကေ၊ လောက၌။ ပုညပေက္ခော၊ ကောင်းမှုကို အလိုရှိသည်ဖြစ်၍။ ယံကိဉ္စိ၊ အကြွင်းမရှိ အလုံးစုံသော။ ယိဋ္ဌံ၊ မင်္ဂလာပွဲခြင်းစသည် အစွမ်းဖြင့် ကောင်းစွာလှူသော ယဇ်ကြီးကိုရင်း။ ဟုတဉ္စ၊ စီမံပြုအပ် ညှော်သည်မြတ်အား ဆက်ကပ်သွယ်သွယ် လှူသော ယဇ်ငယ်ကိုရင်း။ ငါ၊ ကံနှင့်အကျိုး အားကိုးကြည်ဖြူ ပြုအပ်သော အလှူကိုရင်း။ သံဝစ္ဆရံ၊ တနှစ်ပတ်လုံး။ မဟာဇနဿပိ၊ စကြဝါကုန် အလုံးစုံစုဆောင်း သာမန် လူအပေါင်းအားသော်လည်း။ ယဇေထ၊ လှူဒါန်းကော်ရော် ပူဇော်ငြားအံ့။ တံသဗ္ဗံပိ၊ ထိုအလုံးစုံသော ယဇ်ကြီး ယဇ်သေး လှူပေးဒါန ဟူသမျှသည်လည်း။ ဥဇုဂတေသု၊ ဖြောင့်ဖြောင့် မတ်မတ် ဖြစ်ကုန်သော အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့၌။ အဘိဝါဒနာ-အဘိဝါဒနာယ၊ ရှိခိုးခြင်း ကုသိုလ်စေတနာ၏။ စတုဘာဂံ၊ လေးဘို့တဘို့ကို။ နဧတိ၊ မမှီမဆိုက် မထိုက်တန်။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ အဘိဝါဒနမေဝ၊ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့၌ ရှိခိုးခြင်း သည်သာလျှင်။ သေယျော၊ မြတ်၏။

ဒေသနာတော်၏အကျိုး

ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ ထိုပုဏ္ဏားသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏ ထိုပုဏ္ဏားမှတပါး များစွာသောသူတို့သည်လည်း သောတာပတ္တိဖိုလ် စသည်တို့သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။

အရှင်သာရိပုတြာ၏ အဘော်ပုဏ္ဏားဝတ္ထု ပြီး၏။

(၁) ၁၄၂-၅၂

၈—အာယုဝဍ္ဎနသတို့သားဝတ္ထု

အဘိဝါဒန သီလိသာ—အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဒီဃလဋ္ဌိကမြို့ကို အမှီပြု၍ အရညကုဋီ၌ခေါ် တောကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ် ဒီဃာယုသတို့သားကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

အနှစ်ရာဆယ်ကင်းသဖြင့် ဆုမပေးခြင်း

ဒီဃလဋ္ဌိကမြို့နေ ပုဏ္ဏားနှစ်ယောက်တို့သည် သာသနာပ ရသေ့ရဟန်းအဖြစ်ဖြင့် ရဟန်းပြု၍ လေးဆဲ့ရှစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး [၁]တပစရဏမည်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကြကုန်သတတ် ထိုပုဏ္ဏားနှစ်ယောက်တို့တွင် တယောက်သော ပုဏ္ဏားသည် ငါ၏ အဆက်အနွယ်သည် ပျောက်ပျက်ပေတော့လတ္တံ့ လူထွက်ဦးမည်ဟု [၂]ကြံဆင်ခြင်၍ မိမိကျင့်အပ်သော အကျင့်ကို သူတပါးတို့အား ရောင်းချသည်ရှိသော် နွားတရာနှင့်၎င်း အသပြာတရာနှင့်၎င်း အတူတကွ မယားကိုရသဖြင့် ပစ္စည်းဥစ္စာ ကောင်းစွာစုဆောင်းမိလေ၏ ထို့နောက် ထိုပုဏ္ဏား၏ မယားသည် သားယောကျ်ားကလေးကို ဖွားမြင်လေ၏ ၎င်း၏ အဘော်ဖြစ်သော ပုဏ္ဏားရသေ့သည်ကား အရပ်တပါးသို့သွား၍ တဖန် ထိုဒီဃလဋ္ဌိကမြို့သို့ ပြန်ရောက်လာ၏ ထိုပုဏ္ဏားသည် အဆွေခင်ပွန်း ပုဏ္ဏားရသေ့ ပြန်လာသည့်အဖြစ်ကို ကြားရလျှင် သားမယားကိုခေါ် လျက် ဖူးမြင်ခြင်းငှါ ရောက်သွားလေ၏ ရောက်သွားသဖြင့် သားကို မိခင်၏လက်၌ပေးထား၍ ကိုယ်တိုင် ရှေးဦးစွာရှိခိုး၏ မိခင်သည်လည်း သားကို ဘခင်၏လက်၌ပေး၍ ကိုယ်တိုင်ရှိခိုး၏ ထိုရသေ့သည် "ဒီဃာယုကာ ဟောထ။တုမှေ၊ သင်တို့သည်။ ဒီဃာယုကာ၊ ရှည်သောအသက်ရှိကြကုန်သည်။ ဟောထ၊ဖြစ်ကြစေ"ဟု ဆုပေးစကားဆိုလေ၏ သားငယ်ကို ရှိခိုးစေသည်ရှိသော်ကား ဆိတ်ဆိတ်နေလေ၏။

---

၁ တပစရဏ ဟူသည် ကိလေသာ ခေါင်းပါးအောင် သူသနာပပုဂ္ဂိုလ်တို့ ကျင့်သော အကျင့်တည်း။

၂ မြေကြီးကုန်သွားမည် စိုးသဖြင့် တီကောင်တို့သည် စားပြီးလျှင် ပြန်ထွေးကြသည်။ မိုးပြိုမည်စိုးသဖြင့် တစ်တီတူးငှက်တို့သည် ခြေမိုးထောင်၍ ပက်လက်အိပ်ကြသည်။ ရေကုန်သွားမည် စိုးသဖြင့် ကြိုးကြာတို့ ရေမသောက်ကြကုန်။ မျိုးနွယ်ဆက် ပျောက်ပျက်မည် စိုးသဖြင့် တရားကျင့်သော ပုဏ္ဏားတို့ အကျင့်စွန့်၍ အိမ်ထောင်ကြသည် အဓိုးရိမ်လွန်သော တွေဝေသူလေးယောက်။ ။ မြေပြိုမည်စိုးသဖြင့် ဆင် ဖြည်းညှင်းစွာ နင်းသည်ဟူ၍လည်း ဆိုကြသေး၏။

ထိုအခါ ရသေ့ကို အရှင်ဘုရား အဘယ့်ကြောင့် တပည့်တော်တို့ ရှိခိုးသည် ရှိသော် ဒီဃာယုကာ-ဟောထ-ဟူသော ဆုကိုပေးလျက် ဤသားငယ်၏ ရှိခိုးသောအခါ တစုံတခုကို မဆိုကြပါကုန်သနည်းဟု ဆို၍ ဤသားငယ်အား အန္တရာယ်ရှိပါသလောဟု မေးလျှောက်လေ၏ ဒါယကာပုဏ္ဏား ဤသူငယ်အား အန္တရာယ်ရှိ၏ဟုဆိုလျှင် အရှင်ဘုရား အဘယ်မျှလောက် အသက်ရှည်ပါအံ့နည်းဟု မေးပြန်လေ၏ ဒါယကာပုဏ္ဏား ခုနစ်ရက်မျှ အသက်ရှည်လတ္တံ့ဟုဆိုလျှင် အရှင်ဘုရား တားမြစ်နိုင်အံ့သော အကြောင်းရှိပါအံ့လောဘုရားဟု မေးပြန်လေ၏ ငါကား ထိုတားမြစ်အံ့သောအကြောင်းကို မသိဟုပြောဆိုလျှင် အရှင်ဘုရား အဘယ်သူ သိနိုင်ပါအံ့နည်းဟု မေးပြန်လေ၏ ရဟန်းဂေါတမသည် သိနိုင်ရာ၏ ထိုရဟန်းဂေါတမ အထံသို့သွား၍ မေးလော့ဟု ပြောဆိုလျှင် ထိုမြတ်စွာဘုရား အထံသို့ သွားသည်ရှိသော် [၁] အကျင့်၏ဆုတ်ယုတ်အံ့သည်မှ ကြောက်လှပါသည်ဟု ဆိုလေ၏ သင့်သား၌ ချစ်ခြင်း အကယ်၍ ရှိသည်ဖြစ်အံ့ အကျင့်ဆုတ်ယုတ်ခြင်းကို မကြံစည်ဘဲထိုရဟန်းဂေါတမ အထံသို့သွား၍ မေးသာမေးလော့ဟု ဆိုလျှင် ထိုပုဏ္ဏားသည် ဘုရားအထံသို့သွား၍ မိမိကိုယ်တိုင် ရှေးဦးစွာရှိခိုးလေ၏ မြတ်စွာဘုရားသည် "ဒီဃာယုကော ဟောဟိ။ တွံ၊ သင်သည်။ ဒီဃာယုကော၊ ရှည်သော အသက်ရှိသည်။ ဟောဟိ၊ ဖြစ်စေ" ဟု ဆုပေးစကား မိန့်ဆိုတော်မူလေ၏ မယားရှိခိုးသော အခါ၌လည်း ထိုမိန်းမအားထို့အတူ ဆုပေးစကားဆို၍သားငယ် ရှိခိုးသော အခါဆိတ်ဆိတ်သာလျှင် နေတော်မူလေ၏။

အန္တရာယ်ကင်းအောင် ပရိတ်ရွတ်ခြင်း

ပုဏ္ဏားသည် ရှေးနည်းဖြင့်သာလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို မေးလျှောက်လေ၏ ဘုရားရှင်လည်း ထို့အတူသာလျှင် ဖြေကြားတော်မူ၏။

[ထိုရသေ့ပုဏ္ဏားသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ထိုးထွင်း၍ မသိနိုင်သော်လည်း မိမိ၏ မန္တန်ပညာကို သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ဖြင့် နှီးနှော၍မိစေ၏ အန္တရာယ်ကို တားမြစ်ခြင်းအကြောင်းကိုကား မသိသတတ်။]

---

၁ ရောင်းစားပြီးသောအကျင့်မှာဘပါး အမျိုးဘာသာ အစဉ်အလာဖြစ်သော အကျင့်ရှိသေးသည်ဟု ယူသင့်၏။

ပုဏ္ဏားသည် ဘုရားရှင်ကို ဘုန်းတော် ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား အန္တရာယ်ကို တားမြစ်နိုင်အံ့သော အကြောင်းရှိပါသလောဘုရားဟုမေးလျှောက်လေ၏ ပုဏ္ဏားကြီး ဖြစ်နိုင်ရာ၏ဟု မိန့်တော်မူလျှင် အဘယ်သို့ပြုမှ ဖြစ်နိုင်ရာသနည်း ဘုရားဟု မေးလျှောက်လေ၏ သင်သည်မိမိ၏ အိမ်တံခါး၌ မဏ္ဍပ်ကို ဆောက်လုပ်၍ ထိုမဏ္ဍပ်၏အလယ်၌ အင်းပျဉ်ကိုခင်း၍ ထိုအင်းပျဉ်ကိုခြံရံလျက် ရှစ်ခုဖြစ်စေ တဆဲခြောက်ခု ဖြစ်စေ နေရာတို့ကို ခင်းစေသဖြင့် ထိုနေရာတို့၌ ငါ၏ တပည့်သားဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတော်တို့ကို သီတင်းသုံးနေစေပြီးလျှင် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး မပြတ် ပရိတ်အရံအတား ပြုစိမ့်သောငှါ အကယ်၍ တတ်နိုင်သည် ဖြစ်အံ့ ဤသို့တတ်နိုင်လျှင် ထိုသူငယ်၏ အန္တရာယ်သည် ပျောက်ပျက် လွင့်ပြယ်လေရာ၏ ဟု မိန့်တော်မူလျှင် အိုရှင်ကြီးဂေါတမ တပည့်တော်သည် မဏ္ဍပ်စသည်တို့ကို ပြုခြင်းငှါ တတ်နိုင်ပါ၏ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားတို့၏ တပည့်ရဟန်းတော်တို့ကို အဘယ်မှာ ရနိုင်ပါအံ့နည်းဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ၏ သင်သည် ဤမျှလောက်ကို ပြုသည်ရှိသော် ငါဘုရားသည် ငါ့တပည့်ရဟန်းတော်တို့ကို စေလွှတ်ပေအံ့ဟု မိန့်တော်မူလျှင် အိုရှင်ကြီးဂေါတမ ကောင်းလှပါပြီဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဝန်ခံ၍ ပုဏ္ဏားကြီးသည် မိမိ၏အိမ် တံခါး၌ အလုံးစုံသောကိစ္စကို ပြီးဆုံးအောင်ပြုပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ သွားလေ၏ ဘုရားရှင်သည် ရဟန်းတော်တို့ကို စေလွှတ်တော် မူလေ၏ ရဟန်းတော်တို့သည် သွား၍ ထိုနေရာတို့၌ နေထိုင်ကြကုန်၍ သူငယ်ကိုလည်း အင်းပျဉ်ထက်၌အိပ်စေကြကုန်၏ ရဟန်းတော်တို့သည် ခုနစ်ခုသောညဉ့်တို့ပတ်လုံး မပြတ် ပရိတ်ရွတ်ကြလေကုန်၏ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ကိုယ်တော်တိုင်ကြွလာတော်မူ၏ ဤသို့ မြတ်စွာဘုရား ကြွလာတော်မူသည်ရှိသော် စကြာဝဠာ၌ နေကုန်သော အလုံးစုံသောနတ်တို့သည် စည်းဝေးရောက်လာကြကုန်၏ အဝရုဒ္ဓကကိုအမည်ရှိသော ဘီလူးတယောက်သည် တဆဲ့နှစ်နှစ်ပတ်လုံး ဝေဿဝဏ်နတ်မင်းကြီးကို လုပ်ကျွေးခစားသဖြင့် ထိုဝေဿဝဏ် နတ်မင်းထံမှ ဆုရသည် ရှိသော် ဤနေ့မှ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ဤသူငယ်ကို ယူလေလော့ဟူသော ဆုကိုရလေ၏ ထို့ကြောင့် အဝရုဒ္ဓကဘီလူးသည်လည်း လာ၍ ရပ်တည်နေလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအရပ်သို့ ကြွရောက်တော်မူသည်ရှိသော် တန်းခိုးကြီးသောနတ်တို့ စည်းဝေးကြကုန်၏ တန်းခိုးကြီးသောနတ်တို့သည် စည်းဝေးကြကုန်

သည်ရှိသော် တန်းခိုးနည်းသော နတ်တို့ နောက်ဆုတ်၍ နောက်ဆုတ်၍ ခနေရာ အရပ်ကို မရကြကုန်သဖြင့် တဆဲ့နှစ်ယူဇနာတိုင်အောင် ဖဲသွားကြရလေကုန်၏ အဝရုဒ္ဓကဘီလူးသည်လည်း ထိုတဆဲ့ နှစ်ယူဇနာသို့သာ ဖဲသွားရလေ၏ ဘုရား ရှင်သည်လည်း တညဥ့်ပတ်လုံး ပရိတ်အရံအတား ပြုတော်မူလေ၏။

အသက်တရာ့နှစ်ဆယ် ရှည်မည်ဆိုခြင်း

ခုနစ်ရက် လွန်လတ်သည်ရှိသော် အဝရုဒ္ဓကဘီလူးသည် သူငယ်ကိုမရနိုင် ရှစ်ရက်မြောက်သောနေ့ အရုဏ်တက်ကာမျှ၌ သူငယ်ကိုဆောင်ယူ၍ မြတ်စွာ ဘုရားကို ရှိခိုးစေကြကုန်၏ ဘုရားရှင်သည် ဒီဃာယုကော ဟောဟိ။ တို့၊ သင် သတို့သားငယ်သည်။ ဒီဃာယုကော၊ ရှည်သောအသက်ရှိသည်။ ဟောဟိ၊ ဖြစ်စေဟု ဆုပေးတော်မူလေ၏။ အိုရှင်ကြီးဂေါတမ ဤသူငယ်ကား အဘယ်မျှ ကာလကြာအောင် တည်နိုင်ပါအံ့နည်း အသက်ရှည်ပါအံ့နည်း ဘုရားဟု လျှောက်ကြားသည်ရှိသော် အိုပုဏ္ဏားကြီး အသက် တရာ့နှစ်ဆယ် ပတ်လုံး တည်လတ္တံ့ဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် ထိုအခါ သူငယ်အား အာယုဝဍ္ဎန သတို့သား ဟူသောအမည်ကို မှည့်ကြလေကုန်၏၊ ဤအာယုဝဍ္ဎန သတို့သားသည် ကြီးရင့်ခြင်းသို့ ရောက်လတ်သော် သီတင်းသည် ဥပါသကာ ငါးရာတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် လှည့်လည်သွားလာကာ နေလေ၏၊ ထိုအခါ တနေ့သ၌ တရား သဘင်ဝယ် ရဟန်းတို့သည် ငါ့ရှင်တို့ မြင်ကြကုန်၏လော အာယုဝဍ္ဎနသတို့သား သည် ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌ သေထိုက်သည် ဖြစ်ရာသတတ် ထိုသူသည် ယခုအခါ အသက်တရာ့နှစ်ဆယ် တည်နိုင်လိမ့်မည်ဖြစ်၍ သီတင်းသည် ဥပါ သကာ ငါးရာတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် လှည့်လည်လေ၏၊ ဤသတ္တဝါတို့အား အသက် ရှည်နိုင်ခြင်း အကြောင်းသည် ရှိယောင်တကားဟု စကားကို ပြောဆိုကြလေ ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွလာတော်မူ၍ ချစ်သားရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်သနည်းဟု မေးတော်မူခြင်းကြောင့် ဤမည် သောစကားဖြင့် စည်းဝေးကြပါသည်ဘုရားဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် ချစ်သားရဟန်းတို့ သက်သက် အသက်ရှည်ခြင်း တခုသာမဟုတ်သေး ဤသတ္တ ဝါတို့သည် ဂုဏ်ရှိသောသူတို့ကို ရှိခိုးကြကုန်သည်ရှိသော် လေးပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် တိုးပွါးနိုင်ကြကုန်၏ ဘေးရန်မှ လွတ်နိုင်ကြကုန်၏ အသက်

အတိုင်းသာလျှင် တည်နိုင်ကြကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ အနုသန္ဓေ စပ်လျက် တရားဟောကြားတော်မူလိုရကား ဤဂါထာကို မိန့်တော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၁၀၉ အဘိဝါဒနသီလိဿ၊ နိစ္စံ ဝုဍ္ဎာပစာယိနော။
စတ္တာရော ဓမ္မာ ဝဍ္ဎန္တိ၊ အာယု ဝဏ္ဏော သုခံ ဗလံ။

နိစ္စံ၊ အမြဲ။ အဘိဝါဒနသီလိဿ၊ ရှိသေစွာ ရှိခိုးလေ့ရှိသော။ ဝုဍ္ဎာပစာယိနော၊ အသက်သိက္ခာ ဝါအားဖြင့် ကြီးသောသူတို့ကို အရိုအသေပြုခြင်းရှိသော။ ပုဂ္ဂလဿ၊ ပုဂ္ဂိုလ်အား။ အာယုစ၊ ဇီဝိတိန္ဒြေဟူသော အသက်သည်၎င်း။ ဝဏ္ဏောစ၊ အဆင်းသည်၎င်း။ သုခဉ္စ၊ ချမ်းသာခြင်းသည်၎င်း။ ဗလဉ္စ၊ ခွန်အားသည်၎င်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ စတ္တာရော၊ လေးပါးကုန်သော။ ဓမ္မာ၊ အကျိုးကျေးဇူး တရားတို့သည်။ ဝဍ္ဎန္တိ၊ [1] တိုးပွါးကြကုန်၏။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ အာယုဝဍ္ဎနသတို့သားသည်လည်း သီတင်းသည် ဥပါသကာ ငါးရာတို့နှင့် အတူတကွ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေ၏ ဤမှတပါး များစွာသောသူတို့သည်လည်း သောတာပတ္တိဖိုလ် စသည်တို့သို့ ရောက်ကြ လေကုန်၏။

အာယုဝဍ္ဎနသတို့သားဝတ္ထုပြီး၏။

၉—သံကိစ္စသာမဏေဝတ္ထု

ယောစ ဝဿသတံ ဇီဝေ—အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် သံကိစ္စသာမဏေကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

---

၁ အသက်ငါးဆယ် ရှည်စေနိုင်သော ကုသိုလ်ကံရှိသောသူအား ငါးဆယ်ထက်ပို၍ အသက်ရှည်မည်ကားမဟုတ်နှစ်ဆဲ့ငါးနှစ်ကာလ၌အသက်အန္တရာယ် အကယ်၍ဖြစ်ငြားအံ့ ရှိခိုးလေ့ရှိခြင်းကြောင့် ထိုအန္တရာယ်ငြိမ်း၍ အသက်ငါးဆယ် တိုင်အောင်ပင် နေရ၏ ဟူလို။

ဖြစ်လေတ္တံ့သော ဘေးရန်ကို မြင်သိတော်မူခြင်း

သာဝတ္ထိပြည်၌ သုံးကျိပ်မျှကုန်သော အမျိုးသားတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားစကားကို ကြားနာရသဖြင့် ဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်၌ ၁ ရင်ပေး၍ ရဟန်းပြုကြလေကုန်၏ ထိုရဟန်းတို့သည်ပဉ္စင်းဖြစ်သည်မှငါးဝါရလတ်ကုန်သော် မြတ်စွာဘုရားအထံတော်သို့ချဉ်းကပ်၍ဂန္ထဓုရ, ဝိပဿနာဓုရဟူသောဓုရ နှစ်ပါးတို့ကို နာကြားပြီးလျှင် အိုမင်းသောကာလ၌ ရဟန်းပြုရခြင်းကြောင့် စာပေသင်ကြားခြင်းဟူသော ဂန္ထဓုရ၌ အားထုတ်ခြင်းကိုမပြုနိုင်သဖြင့်ဝိပဿနာဓုရကိုဖြည့်ကျင့်လိုကုန်ရကား အရဟတ္တဖိုလ်တိုင်အောင်သောကမ္မဋ္ဌာန်းကိုဟောစေပြီးလျှင် ဟောကြားတော်မူပါဘုရားဟု တောင်းပန်ပြီးလျှင် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား တခုသောတောကျောင်းသို့ သွားလိုကြပါသည်ဘုရားဟု မြတ်စွာဘုရားကို ပန်ကြားကြကုန်၏ ဘုရားရှင်လည်း ချစ်သားရဟန်းတို့ အဘယ်အရပ်သို့ သွားကြကုန်အံ့နည်းဟု မေးသည်ရှိသော် ဤမည်သောအရပ်သို့ သွားလိုကြပါသည်ဘုရားဟု နားတော်လျှောက်လျှင်ထိုအရပ်၌ ထိုရဟန်းတို့အားတယောက်သော စားကြွင်းကိုမှီ၍ ဘေးရန်ဖြစ်ပေါ်လတ္တံ့ ထိုဘေးရန်သည်လည်း သံကိစ္စသာမဏေလိုက်ပါသွားသည်ရှိသော် ငြိမ်းလတ္တံ့ ထိုအခါထိုရဟန်းတို့အား ရဟန်းကိစ္စ ပြည့်စုံခြင်းသို့ရောက်လတ္တံ့ဟု သိမြင်တော်မူလေ၏။

ရဟန္တာမဖြစ်ဘဲ မသေသေးသောပုဂ္ဂိုလ်ထူး

သံကိစ္စသာမဏေ မည်သည်ကား အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်၏ တပည့်သာမဏေတည်း ဖွားမြင်သည်မှ ခုနစ်နှစ်အရွယ်သာရှိသေး၏ ထိုသာမဏေ၏မယ်တော်သည် သာဝတ္ထိပြည်၌ ကုံလုံကြွယ်ဝသော အမျိုးကောင်းသားတယောက်၏ သမီးဖြစ်သတတ် ထိုသံကိစ္စသာမဏေလောင်း ဝမ်း၌ကိန်းအောင်းစဉ် တခုသောအနာကြောင့် ခဏခြင်းသေရှာလေ၏ ထိုအလောင်းကောင်ကို ဖုတ်ကြည်းသဂြိုဟ်အပ်သည်ရှိသော် သန္ဓေအိမ် အသားကိုထား၍ ကြွင်းသောကိုယ်ကောင်သည် လောင်ကျွမ်းလေ၏ ထိုအခါ ထိုအလောင်းကောင်၏ သန္ဓေအိမ်အသားကို ထင်းပုံမှချ၍ နှစ်ခုသောအရပ်တို့၌ တံစူးဝါးတို့ဖြင့် ထိုးဆွကြလေကုန်၏ တံစူးဝါးအစွန်းသည် သူငယ်၏မျက်စိထောင့်စွန်းကို ခပ်မိလေ၏ ဤသို့

၁ သာသနာတော်၌ မဆုတ်မနစ် မြဲသောစိတ်ထား၍ ဟူလို။

လျှင် သန္ဓေအိမ်အသားကို ထိုးဆွကာ မီးကျီးစုဉ်ပစ်ချပြီးလျှင် မီးကျီးခဲတို့ဖြင့် သာ ဖုံးလွှမ်း၍ ဖဲသွားကြကုန်၏ သန္ဓေအိမ်အသားသည်သာ လောင်ကျွမ်း၍ မီးကျီးခဲအထက်၌ကား ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော သူငယ်သည် ပဒုမာကြာတိုက်၌ လျောင်းစက်နေရသကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။

[ထိုစကားမှန်၏ [၁] ပစ္ဆိမဘဝိကဖြစ်သော သတ္တဝါအား မြင်းမိုရ်တောင်ဖြင့် ဘိလေသော်လည်း ရဟန္တာအဖြစ်သို့ မရောက်သေးလျှင် အသက်ကုန်ခြင်း မည်သည် မရှိနိုင်။]

တဖန်မိုးသောက် ရောက်သောနေ့၌ ထင်းပုံကို ငြိမ်းစေကြကုန်အံ့ဟု လာသောသူတို့သည် ထိုအခြင်းအရာဖြင့် လျောင်းစက်နေသော သူငယ်ကိုမြင်ရလျှင် အဆန်းတကြယ် အံ့သြသောစိတ် ရှိကြကုန်သဖြင့် အဘယ်အကြောင်းကြောင့် လျှင် ဤမျှလောက်သော ထင်းတို့ကုန်လျက် ကိုယ်အလုံး လောင်ကျွမ်းသော်လည်း သူငယ်သည် မလောင်ကျွမ်းဘိသနည်း အဘယ်သို့ ဖြစ်လတ္တံ့နည်းဟု သူငယ်ကိုယူ၍ ရွာသို့သွားပြီးလျှင် နိမိတ်ဘတ်တတ်သောသူတို့ကို မေးကြလေကုန်၏ နိမိတ်ဘတ်တတ်သော သူတို့သည် ဤသူငယ်ကား အကယ်၍ အိမ်ကို အုပ်ချုပ်ကာ နေသည်ဖြစ်အံ့ ခုနစ်ခုမြောက်သော အမျိုးဆက်တိုင်အောင် ပေါက်ဘော်သားချင်း ဆွေရင်းမျိုးချာတို့သည် ဆင်းရဲ နွမ်းပါးကြကုန်လတ္တံ့ အကယ်၍ ရဟန်းပြုသည်ဖြစ်အံ့ ငါးရာသောရဟန်းတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် လှည့်လည်သွားလာရလတ္တံ့ဟု ဆိုကြကုန်၏ ထိုအခါသတို့သားအား ခိုက်မိသောတံစူးဝါးဖြင့် မြက်စိထောင့်စွန်း ကွဲပျက်ခြင်းကြောင့် သံကိစ္စဟူသောအမည်ကို မှည့်ကြလေကုန်၏ ထိုသတို့သားသည် တပါးသောအခါ၌ သံကိစ္စဟူသောအမည်ဖြင့် ထင်ရှားခဲ့၏ ထိုအခါသတို့သားကို ဆွေမျိုးတို့သည် ထိုနိမိတ်ဘတ်သောအတိုင်း ပင်ဖြစ်ပစေ ကြီးရင့်သောအခါ ငါတို့၏အရှင်ဖြစ်သော ရှင်သာရိပုတြာမထေရ်၏အထံ၌ ရှင်ပြုကြကုန်အံ့ဟု ကျွေးမွေး သုတ်သင်ကြလေကုန်၏။

ထိုသတို့သားသည် ခုနစ်နှစ်ရှိသောအခါ အမောင် ချစ်သား မိခင်ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေနေသောအခါ သင်ချစ်သား၏ မိခင်သည် သေခဲ့လေ၏ ထိုမိခင်၏

---

၁ ပစ္ဆိမ ဘဝိက နောက်ဆုံးဘဝဖြစ်သောသူ ဤဘဝတွင် သံသရာလက်စ အဆုံးသတ်၍ ရဟန္တာဖြစ်မည့် ပုဂ္ဂိုလ် ဟူလို။

ကိုယ်ကောင် လောင်ကျွမ်းသော်လည်း သင်ချစ်သားကား မလောင်ကျွမ်းဟု ပြောပြသည်ရှိသော် သတို့သားသည် ဆွေမျိုးတို့၏စကားကို ကြားရသဖြင့် ငါကား ဤသို့သဘောရှိသော ဘေးမှလွတ်သတတ် ငါ့အား အိမ်၌နေခြင်းဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်း ရှင်ရဟန်းပြုပါတော့အံ့ဟု ဆွေမျိုးတို့အား ပြောကြားလေ၏ ဆွေမျိုးတို့သည်လည်း ချစ်သား အမောင်ကောင်းလှပေပြီဟု ဝန်ခံ၍ အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်၏အထံသို့ ဆောင်ပို့ပြီးလျှင် အရှင်ဘုရား ဤသတို့သားကို ရှင်ပြုပေးတော်မူကြပါ ဘုရားဟု အပ်နှင်းကြကုန်၏ မထေရ်သည် တစပဉ္စက ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပေး၍ ရှင်ပြုပေးလေ၏ သံကိစ္စသတို့သား ရှင်လောင်းသည် ဆံရိတ်သောသင်ခုန်း အဆုံး၌သာလျှင် ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါးတို့နှင့်တကွ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏ သံကိစ္စသာမဏေ အမည်ရှိသော သူကား ဤသာမဏေပင်တည်း။

သံကိစ္စသာမဏေ တောကျောင်းသို့ ထည့်လိုက်ခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသည် သံကိစ္စသာမဏေ လိုက်ပါသွားသည်ရှိသော် ဘေးရန်ငြိမ်းလတ္တံ့ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့အား ရဟန်းကိစ္စပြည့်စုံခြင်းသို့ ရောက်လတ္တံ့ဟု သိမြင်တော်မူသဖြင့် ချစ်သားရဟန်းတို့ သင်တို့၏ နောင်တော်ကြီး ဖြစ်သော သာရိပုတြာမထေရ်ကို ဖူးမျှော်ပြီးမှ သွားကြဟု မိန့်တော်မူလေ၏ ရဟန်းတို့လည်း ကောင်းလှပါပြီ ဘုရားဟု လျှောက်ကြား၍ မထေရ်အထံသို့ သွားရောက်ကြသဖြင့် ငါ့ရှင်တို့ အဘယ်အကြောင်းရှိသနည်းဟု မေးသည်ရှိသော် တပည့်တော်တို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ယူပြီးပါသဖြင့် တောသို့ ဝင်ခြင်းငှါ အလိုရှိကုန်ရကား တပည့်တော်တို့အား မြတ်စွာ ဘုရားသည် သင်တို့ နောင်တော်ကြီးကိုဖူးမျှော်ပြီးမှ သွားကြဟုမိန့်တော်မူပါသည် ထို့ကြောင့် ဤအရပ်သို့ လာကြရပါသည် ဘုရားဟု လျှောက်ကြားကြကုန်လျှင် မထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရားကား တခုသောအကြောင်းကို မြင်တော်မူသဖြင့် ရဟန်းတို့ကို ဤအရပ်သို့ စေလွှတ်အပ်ကုန်သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့ဟု ကြံစည်တော်မူလေ၏။

ဤအကြောင်းသည် အဘယ်နည်းဟု ဆင်ခြင်တော် မူလတ်သည်ရှိသော် ထိုအကြောင်းကို သိမြင်တော်မူရ၍ ငါ့ရှင်တို့ သင်တို့အား သာမဏေရှိ၏လောဟု

(၁) ၁၄၂-၅၃

မိန့်ဆိုတော်မူလေ၏ ငါ့ရှင်မရှိပါဟု လျှောက်ကြားလတ်သော် ငါ့ရှင်တို့အကယ်၍ မရှိသည်ဖြစ်အံ့ ဤသံကိစ္စ သာမဏေကိုခေါ်၍ သွားကြကုန်လော့ဟု ဆိုလေ၏ ငါ့ရှင် အလိုမရှိ တပည့်တော်တို့အား သာမဏေကိုမှီ၍ ကြောင့်ကြခြင်းဖြစ်လတ္တံ့ တောဌ်နေသောသူတို့အား သာမဏေဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိပါအံ့နည်းဟု ဆိုလတ်ပြန်သော် ငါ့ရှင်တို့ ဤသံကိစ္စ သာမဏေကိုမှီ၍ သင်တို့အား ကြောင့်ကြခြင်း မဖြစ်လတ္တံ့ စင်စစ်တမူကား သင်တို့ကိုမှီ၍ ဤသာမဏေအား ကြောင့်ကြခြင်း ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ဆိုပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း သင်တို့ကို ငါ့အထံသို့ စေလွှတ်လိုက်သည်ရှိသော် သင်တို့နှင့်အတူတကွ သာမဏေကိုထည့်ပို့လိုက်ခြင်းကို တောင့်တတော်မူသဖြင့် စေလွှတ်တော်မူလိုက်၏ ဤသာမဏေကိုခေါ်၍ သွားကြကုန်လော့ဟု မိန့်ဆိုတော်မူလေ၏ ရဟန်းတို့လည်း ကောင်းလှပါပြီဘုရားဟု ဝန်ခံ၍ သာမဏေနှင့်တကွ သုံးကျိပ်တပါးသော အရှင်မြတ်တို့သည် သာရိပုတြာ မထေရ်ကို ပန်ကြားပြီးလျှင် ကျောင်းမှထွက်သဖြင့် ဒေသစာရီ ကြွချီလတ်သည် ရှိသော် ယူဇနာတရာ့နှစ်ဆယ်ထက်၌ အမျိုးသားအိမ်ခြေ တထောင်ရှိသော ရွာတခုသို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။

လူတို့သည် ထိုရဟန်းတို့ကို မြင်ရလျှင် ကြည်လင်ရွှင်ပျသော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ ရိုသေစွာ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးပြီးလျှင် အရှင်ဘုရားတို့ အဘယ်အရပ်သို့ ကြွသွားကြ ကုန်အံ့နည်းဟု မေးသဖြင့် ဒါယကာတို့ ချမ်းသာရာ အရပ် ထိုထိုသို့ သွားကြကုန်အံ့ဟုဆိုလတ်သော် ခြေရင်း၌ဝပ်၍ အရှင်ဘုရားတို့ အရှင်မြတ်ဘုရား တို့သည် ဤအရပ်ကိုမှီ၍ ဝါတွင်းကာလပတ်လုံး သီတင်း သုံးတော်မူကြသည် ရှိသော် တပည့်တော်တို့သည် ငါးပါးသီလကို ဆောက်တည်၍ ဥပုသ်သုံးခြင်း အမှုကို ပြုကြရပါလိမ့်မည်ဘုရားဟု လျှောက်ကြားတောင်းပန်ကြ လေကုန်၏ မထေရ်တို့သည် သည်းခံတော်မူကြလေကုန်၏ ထိုအခါ လူတို့သည် ထိုရဟန်းတို့ အလို့ငှါ ညဥ့်သန့်ရာအရပ် နေ့သန့်ရာအရပ် စင်္ကြံ-သစ်ရွက် မိုးသောစရပ် စသည် တို့ကို စီမံပြုလုပ်ကြ၍ ယနေ့ ငါတို့က လုပ်ကျွေးမည် နက်ဖြန် ငါတို့က, စသည် ဖြင့် အားထုတ်ခြင်းသို့ ရောက်ကြကုန်သည်ဖြစ်၍ ဆည်းကပ် လုပ်ကျွေးခြင်း အမှုကို ပြုကြလေကုန်၏။

---

၁ သက်တော်ထင်ရှား ဘုရားလက်ထက်တော်အခါ၌ ရဟန်းတို့သည် ကြီးသော ငယ်သော မဟုတ် အာဝုသော ငါ့ရှင် ဟူသော စကားအသုံးပြုလေ့ရှိသော ဟူ၏။

ဝါဆိုနေ့၌ ကထိကဝတ်ပြုပုံ

မထေရ်တို့သည် ဝါဆိုအံ့သောနေ့၌ ကထိကဝတ် ပြုကြသည်မှာ ငါ့ရှင်တို့ ငါတို့သည် သက်တော်ထင်ရှား ရှိသော ဘုရားရှင်၏ အထံတော်၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ယူအပ်ပေပြီ အကျင့်မြတ်၏ ပြည့်စုံခြင်းကို ဖယ်ထား၍ တပါးသော အကျင့်ဖြင့် ဘုရားရှင်တို့ကိုနှစ်သိမ့်စေခြင်းငှါ မတတ်ကောင်း ငါတို့အလို့ငှါ အပါယ်တံခါးတို့သည် ဟင်းလင်း ပွင့်ကြကုန်သည် သာတည်း ထို့ကြောင့်နံနက်စောစော၌ ဆွမ်းခံသွားသော အခါကိုငင်း ညချမ်း၌ မထေရ်ကြီးအား ဆည်းကပ်ခစားသော အခါကိုငင်း ဖယ်ထား၍ ကြွင်းသောအခါ၌ ငါတို့သည်နှစ်ပါးဖြစ်၍ တခုသော အရပ်၌ မဖြစ်ကြရကုန်စို့အံ့ မနေကြစတမ်း အကြင်ရဟန်းအား မချမ်းမသာ ရောဂါဝေဒနာ ဖြစ်ငြားအံ့ ထိုရဟန်းသည် ခေါင်းလောင်း ထိုးခတ်သည် ရှိသော် ထိုရဟန်း၏အထံသို့သွား၍ ဆေးကုသရကြကုန်စို့အံ့ ဤအချိန် ဤအဘို့မှ တပါးသော ညဥ့်အဘို့၌ငင်း နေ့အဘို့၌ငင်း မမေ့မလျော့ကြကုန်မူ၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းပွားများ အားထုတ်ကြရ ကုန်စို့အံ့ဟု ကထိကဝတ်ကို ပြုကြလေကုန်၏။

စားကြွင်းစားခေါ် လူဆင်းရဲရောက်လာခြင်း

ထိုရဟန်းတို့သည် ဤသို့ကထိကဝတ်ပြုသဖြင့် နေကြကုန်သည်ရှိသော် သွီးကို အမှီပြု၍ အသက်မွေးရသော ဆင်းရဲသော ယောကျ်ားတယောက်သည် ထို အရပ်၌ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးခြင်း ဖြစ်ပေါ်လေရကား ထိုမှတပါးသောသွီးကို အမှီပြု၍ အသက်မွေးလိုသောကြောင့် ခရီးထွက်သွားလေ၏ မထေရ်တို့သည်လည်း ရွာ၌ ဆွမ်းအလို့ငှါ လှည့်လည်ပြီးလျှင် နေရာအရပ်သို့ ပြန်လာကြသည်ရှိသော် လမ်းခရီးအကြား တခုသောမြစ်၌ ရေချိုး၍ သဲပုံစု၌ ထိုင်လျက် ဆွမ်းစား ခြင်းအမှုကို ပြုကြလေကုန်၏ ထိုခဏ၌ ထိုသူဆင်းရဲယောကျ်ားသည် ထိုအရပ်သို့ ရောက်သွား၍ တင့်အပ်လျောက်ပတ်သော အရပ်၌ တည်နေလေ၏ ထိုအခါ လူဆင်းရဲယောကျ်ားကို မထေရ်တို့သည် အဘယ်အရပ်သို့ သွားအံ့နည်းဟု မေးကြကုန်၏ ထိုယောကျ်ားသည် ထိုအကြောင်းကို လျှောက်ကြားလေ၏ မထေရ်တို့သည် ထိုသူဆင်းရဲ ယောကျ်ား၌ သနားခြင်း ကရုဏာကို ဖြစ်စေ ကြကုန်သဖြင့် ဒါယကာ သင်သည် အလွန်လျှင် မွတ်သိပ် ဆာလောင်ဟန်

တကား သွားချေ ဖက်ရွက်ကို ဆောင်ယူခဲ့ချေလော့ တဆုပ်တဆုပ်စီသော ထမင်းဆုပ်ကို သင့်အား ပေးကြကုန်အံ့ဟု ဆိုခြင်းကြောင့် ထိုသူဆင်းရဲသည် ဖက်ရွက်ကို ဆောင်ယူခဲ့သည်ရှိသော် မိမိ မိမိတို့ စားသောနည်းအားဖြင့်ပင်လျှင် ဟင်းလျာ လက်သုပ်တို့ဖြင့် ရောစု၍ တဆုပ် တဆုပ်စီသော ထမင်းဆုပ်ကို ပေးကြလေကုန်၏။

[ဤသို့ပေးခြင်းသည်ပင်လျှင် ဘုရားရှင်အလိုတော်ကျ ကျင့်ဝတ် ဖြစ်သတတ် စားဆဲဖြစ်သောခဏ၌ ရောက်လာသောသူအား ထမင်းကို ပေးလိုသော ရဟန်းသည် ဆွမ်းဦးကို မပေးတဲ့မူ၍ မိမိသုံးဆောင်သောနည်းဖြင့်သာလျှင် အနည်းငယ်ကိုဖြင့်ငင်း အများကိုဖြင့်ငင်း ပေးအပ်၏ ထို့ကြောင့် ရဟန်းတို့သည်လည်း ထိုသို့သော နည်းအားဖြင့် ပေးကြလေကုန်၏။]

ထိုလူဆင်းရဲသည် ထမင်းစားခြင်းကိစ္စပြီးစီးသည်ရှိသော် မထေရ်တို့ကိုရှိခိုး၍ အရှင်ဘုရားတို့ အရှင်မြတ်ဘုရားတို့ကိုတစုံတယောက်သောသူသည် ပင့်ဘိတ်အပ်ပါကုန်သလောဟု မေးလျှောက်လေ၏ ဒါယကာ ပင့်ဘိတ်ခြင်းမရှိ လူတို့သည် နေ့တိုင်း ဤသို့သာလျှင် ဆွမ်းအာဟာရကို လှူဒါန်းကြကုန်၏ဟု မိန့်တော်မူလတ်သော် ထိုသူဆင်းရဲသည် ငါတို့သည် အခါခပ်သိမ်း ထကြွလုံ့လ ကောင်းစွာပြုကြသဖြင့် အမှုအလုပ် အားထုတ်ကြကုန်သော်လည်း ဤသို့သဘောရှိသော ထမင်းအာဟာရကိုလည်း ရခြင်းငှါမတတ်နိုင်ကုန် ငါ့အား တပါးသော အရပ်သို့ သွားသဖြင့်အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်း ဤရဟန်းတို့ အထံ၌သာလျှင် အသက်မွေးမှုပေတော့အံ့ဟု ကြံစည်လေ၏ ထိုအခါ ရဟန်းတော်တို့ကို တပည့်တော်သည် ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ကို ပြု၍ အရှင်မြတ် ဘုရားတို့၏ အထံ၌ နေခြင်းငှါ အလိုရှိပါသည် ဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ၏ ဒါယကာ ကောင်းပြီဟု မိန့်တော်မူလတ်သော် ထိုသူဆင်းရဲသည် ရဟန်းတော်တို့နှင့် အတူတကွ ထိုရဟန်းတို့၏ နေရာအရပ်သို့ လိုက်သွား၍ ကောင်းစွာ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ကိုပြုလုပ်လျက် ရဟန်းတော်တို့ကိုအလွန်လျှင် နှစ်သက်စေပြီးလျှင် နှစ်လလွန်သောအခါ သို့မီးကို ကြည့်ရှုလိုသည်ဖြစ်၍ အရှင်မြတ်တို့ကို အကယ်၍ ပန်ကြားသည်ဖြစ်အံ့ ငါ့ကိုမလွှတ်ကြကုန်လတ္တံ့ မပန်ကြားမူ၍ သွားအံ့ဟု နှလုံးသွင်းလျက် ထိုရဟန်းတို့အား မပန်ကြားမူ၍သာလျှင် ထွက်ခွါသွားလေ၏။

[ဤမျှလောက်သာလျှင် ထိုသူ၏ ရိုးရင်းသော ချွတ်ယွင်းမှုသည် ဖြစ်သတတ် ၎င်းချွတ်ယွင်းမှုကား ရဟန်းတော်တို့အား မပန်ကြားမူ၍ဖဲသွားခြင်းပင်တည်း။]

ခိုးသူ့ဘေးကြောင့် စားကြွင်းစား ကျေးဇူးကန်းပုံ

ထိုသူဆင်းရဲယောကျ်ား သွားရာလမ်းခရီး၌ကား တောအုပ်တခုရှိ၏ ထိုတောအုပ်၌ ငါးရာသော ခိုးသားတို့သည် အကြင်သူသည် ဤတောအုပ်သို့ သက်ဝင်၏ ထိုသူကိုသတ်၍ ထိုသူ၏ အသားအသွေးဖြင့် အရှင်နတ်မင်းတို့အား ဗလိနတ်စာ တင်မြှောက်ခြင်းကို ပြုကြပါကုန်အံ့ဟု နတ်အား တောင်းပန်ခြင်းကို ပြု၍နေကြကုန်စဉ် (နေကြသည်မှာ) ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့သည်ဖြစ်လေ၏ ထို့ကြောင့် ခုနစ်ရက် မြောက်သောနေ့၌ ခိုးမှူးကြီးသည် သစ်ပင်သို့တက်၍ ကြည့်ရှုလတ်သည်ရှိသော် ထိုဆင်းရဲသောသူ လာသည်ကိုမြင်ရလျှင် ခိုးသူတို့အား အမှတ်သညာ အချက် ပေးလေ၏။

ခိုးသူတို့သည် ထိုသူဆင်းရဲ၏ တောအုပ်အလယ်သို့ ဝင်လာသည် အဖြစ်ကို သိသောကြောင့် ဝန်းရံသဖြင့် ထိုဆင်းရဲသောသူကို ဖမ်းဆီး၍ မြဲစွာ နှောင်ဖွဲ့ခြင်းကို ပြုပြီးလျှင် [၁] ပွတ်ခုံနှင့်တကွ ပွတ်ကျည်ဖြင့် မီးကိုဖြစ်စေပြီးလျှင် ထင်းတို့ကို စုပုံသဖြင့် မီးပုံကြီးကိုပြု၍ တံစို့တို့ကို ရွေကြကုန်၏ ထိုသူဆင်းရဲသည် ခိုးသူတို့၏ ထိုသို့သော အခြင်းအရာကို မြင်ရလျှင် အရှင်တို့ ဤအရပ်၌ ဝက်သည်လည်း မထင်ကုန် သမင်စသော သတ္တဝါတို့သည်လည်း မထင်ကုန် အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ဤအခြင်းအရာကို ပြုကြပါကုန်သနည်းဟု မေးလေ၏ သင့်ကိုသတ်၍ သင်၏အသား အသွေးဖြင့် နတ်မင်းအား ဗလိနတ်စာ တင်မြှောက်ခြင်းကို ပြုလုပ်ကြကုန်အံ့ဟု ဆိုလတ်သော် ထိုသူဆင်းရဲ ယောကျ်ားသည် သေရအံ့သော ဘေးမှ ကြောက်လန့်သောကြောင့် ရဟန်းတော်တို့၏ ထိုကျေးဇူး ဥပကာရကို မအောက်မေ့မူ၍ သက်သက် မိမိ၏ အသက်ကိုသာလျှင် စောင့်ရှောက်လျက် အရှင့်သားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စားကြွင်း စားပေတည်း စွန့်ပစ်အပ်သော ထမင်းကျန်ကိုစား၍ ကြီးရင့်သော စားကြွင်းစားမည်သည် အလွန်ယုတ်ညံ့သော သူဖြစ်

၁ မီးကိုဖြစ်တော်သော အရေးသည် ပွတ်ခုံပွတ်ကျည်စသည်ဖြင့်၎င်း မီးခတ် မီးဆုံ စသည်ဖြင့်၎င်း မီးချစ်စသည်ဖြင့်၎င်း ခေတ်ကာလအားလျော်စွာ တခွဲ့ခွဲ့ပြောင်းလွဲလာကြလေသည်။

ပါသည် အရှင်ကောင်းတို့သည် ဟုတ်ဟုတ် ငြားငြား ထိုထိုအမျိုးမှ ထွက်၍ ရဟန်းပြုကုန်သော်လည်း မင်းမျိုးသာလျှင် ဖြစ်ကုန်၏ ဤမည်သောအရပ်၌ သုံးကျိပ်တပါးသော ရဟန်းတို့သည် နေတော်မူကြကုန်၏ ထိုရဟန်းတော်တို့ကို သတ်၍ ဗလိနတ်စာ တင်မြှောက်ခြင်းကို ပြုကြကုန်လေ့ အလွန်လျှင် သခင်တို့အား နတ်မင်း နှစ်သက်လတ္တံ့ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုစကားကို ကြားရလျှင် ခိုးသူတို့သည် ဤသူ့ကား ကောင်းသော စကားကို ဆိုဘိ၏ဟူ၍ငှင်း ဤ ကြက်သရေမရှိ ယုတ်ညံ့သောသူဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း မင်းမျိုးဖြစ်သော ရဟန်းတို့ကိုသတ်၍ ဗလိနတ်စာ တင်မြှောက်ခြင်းကို ပြုအံ့ဟူ၍ငှင်း ကြံစည်ပြီးလျှင် လာလှည့် ထိုရဟန်းတို့၏ နေရာအရပ်ကို ညွှန်ပြလော့ဟုဆို၍ ထိုလူဆင်းရဲ စားကြွင်းစားကိုပင်လျှင် ခရီးညွှန်ပြုသဖြင့် ထိုအရပ်သို့ ရောက်လျှင် ကျောင်းအလယ်၌ ရဟန်းတို့ကို မမြင်သည်ရှိသော် ရဟန်းတို့သည် အဘယ်မှာနည်းဟု စားကြွင်းစားကို မေးကြကုန်၏ ထိုစားကြွင်းစားသည် နှစ်လပတ်လုံး နေဘူးသောကြောင့် ထိုရဟန်းတို့၏ ကတိကဝတ်ကို သိသည်ဖြစ်၍ ပြောဆိုသည်မှာ မိမိ၏ညဥ့်သန့်ရာအရပ် နေ့သန့်ရာ အရပ်တို့၌ နေကြကုန်၏ ဤခေါင်းလောင်းကို ထိုးကြကုန်လော့ ခေါင်းလောင်းသံဖြင့် စည်းဝေးကြကုန်လတ္တံ့ဟု ပြောဆိုလေ၏ ခိုးမှူးကြီးသည် ခေါင်းလောင်းကို ထိုးလေ၏။

ခိုးသူဘေးကြောင့် ရဟန်းသုံးကျိပ် တိုင်ပင်ခြင်း

ရဟန်းတို့လည်း ခေါင်းလောင်းသံကို ကြားရလျှင် အခါမဲ့၌ ခေါင်းလောင်းကို ထိုးကြကုန်၏ တစုံတယောက်သောသူ့အား မချမ်းမသာ ဝေဒနာသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု အောက်မေ့သဖြင့် ကြွလာ ကြပြီးလျှင် ကျောင်းလယ်၌ အစဉ်အတိုင်း ခင်းထားအပ်သော ကျောက်ဖျာတို့၌ နေကြကုန်၏ သံဃထေရ်သည် ခိုးသူတို့ကိုကြည့်၍ ဒါယကာတို့ အဘယ်သူ ဤခေါင်းလောင်းကို ထိုးသနည်းဟု မေးတော်မူလေ၏ ခိုးမှူးကြီးသည် အရှင်ဘုရားတပည့်တော် ထိုးပါသည်ဟု လျှောက်ကြားလျှင် အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ထိုးသနည်းဟုမေးတော်မူပြန်၏ တပည့်တော်တို့သည် တောအုပ်၌ နေသောနတ်မင်းအား ခယတောင်းပန်ခြင်း ရှိပါသည် ထို့ကြောင့်ဗလိနတ်စာတင်မြှောက်ခြင်းပြုရန် ရဟန်းတပါးကိုယူ၍သွားလိုကြပါသည်ဟု လျှောက်ကြားလေသော် ထိုစကားကိုကြားရလျှင် မထေရ်ကြီး

သည် ရဟန်းတို့ကို ငါ့ရှင်တို့ညီငယ်တို့အား ဖြစ်သောကိစ္စမည်သည်ကို အစ်ကိုကြီး ထုတ်ဆောင်အပ်၏ ငါသည် မိမိ၏အသက်ကို သင်တို့အားစွန့်၍ ဤခိုးသူတို့နှင့် အတူတကွ လိုက်သွားပေတော့အံ့ ဟူ၍၎င်း ခပ်သိမ်းသော ရဟန်းတို့အား အန္တရာယ်သည် မဖြစ်ပါစေသတည်း မမေ့မလျော့ ရဟန်းတရားကို အား ထုတ်ကြကုန်လော့-ဟူ၍၎င်း မှာကြား မိန့်ဆိုလေ၏ မထေရ်ကြီးအောက် ဒုတိယမြောက်သော မထေရ်ကလည်း အရှင်ဘုရား အစ်ကိုကြီးအား ဖြစ်သော ကိစ္စမည်သည် ညီငယ်၏ တာဝန်ဖြစ်ပါသည် တပည့်တော် လိုက်သွားပါမည် အရှင်ဘုရားတို့သည် မမေ့မလျော့ရဟန်းတရား အားထုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဖြစ်ကြပါဘုရားဟု လျှောက်ကြားလေ၏ ဤသို့သောအားဖြင့် တပည့်တော် သည်သာလျှင် လိုက်သွားပါအံ့ ဟု ဆိုသဖြင့်အစဉ်အတိုင်း သုံးကျိပ်သောရဟန်း တို့သည်လည်း ဆိုကြလေကုန်၏။

[ဤသို့ဖြစ်လျှင် ထိုရဟန်း သုံးကျိပ်တို့သည် တယောက်သောအမိ၏ သားတို့လည်းမဟုတ် တယောက်သောအဘ၏ သားတို့လည်းမဟုတ် ရာဂ ကင်းကုန်သော ရဟန္တာတို့လည်းမဟုတ် အဟုတ်သော်ကား အမှန်စင်စစ် ကြွင်းသောသူတို့၏အကျိုးငှါ အစဉ်အတိုင်း အသက်ကို စွန့်လွှတ်ကြကုန်၏ ဤရဟန်းတို့တွင် တယောက်သော ရဟန်းသည်မျှလည်း သင်လိုက်သွား လော့ သင်လိုက်သွားလော့ဟု ဆိုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော သူမည်သည် မရှိ။]

သံကိစ္စသာမဏေကို ခိုးသူတို့ ရက်စက်စွာ မြင်ပုံ

သံကိစ္စသာမဏေသည် ထိုရဟန်းတော်တို့၏ စကားကို ကြားရလျှင် အရှင် ဘုရားတို့သည် နေမြဲသာ နေတော်မူကြပါ တပည့်တော်သည် အရှင်ဘုရားတို့ အတွက် အသက်ကိုစွန့်၍ လိုက်သွားပါအံ့ဘုရားဟု လျှောက်ဆိုသဖြင့် ရဟန်း သုံးကျိပ်တို့သည် ငါ့ရှင်သာမဏေ ငါတို့အားလုံး တပေါင်းတည်း အသတ်ခံကြရ ကုန်သော်လည်း သင် တယောက်ထည်းကိုကား မလွှတ်နိုင်ကြကုန်လတ္တံ့ဟု မိန့်ဆို ကြကုန်၏ အရှင်ဘုရားတို့ အကြောင်းကား အဘယ်ပါနည်းဘုရားဟု လျှောက်ဆိုလျှင် ငါ့ရှင်သာမဏေ သင်သည် တရားစစ်သူကြီးဖြစ်သော ရှင်သာရိ ပုတြာမထေရ်၏ သာမဏေတည်း သင့်ကို အကယ်၍ လွှတ်လိုက်ကုန်သည်ဖြစ်အံ့ ငါ၏ သာမဏေကို ခေါ်သွား၍ ခိုးသူတို့အား အပ်နှင်းကြကုန်၏ဟု မထေရ်သည်

ငါတို့အား ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်တော်မူလတ္တံ့ ထိုကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်ခြင်းကို ထုတ်ဆောင်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်လတ္တံ့ ထို့ကြောင့် သင့်ကို ငါတို့ မလွှတ်နိုင်ကြကုန်လတ္တံ့ဟု မိန့်ဆိုကြလေကုန်၏ အရှင်ဘုရားတို့ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်ဘုရားတို့ကို တပည့်တော်၏ ဥပဇ္ဈာယ်အထံသို့ စေလွှတ်တော်မူလတ်သော်ငငြ်း တပည့်တော်၏ ဥပဇ္ဈာယ်သည် တပည့်တော်ကို အရှင်ဘုရားတို့နှင့် အတူတကွ စေလွှတ်တော်မူသတ်သော်ငြ်း ဤအကြောင်းကိုသာလျှင် မြင်တော်မူသဖြင့် စေလွှတ်တော်မူပါသည် အရှင်ဘုရားတို့သည် နေမြဲသာ နေတော်မူကြပါ တပည့်တော်သာလျှင် လိုက်သွားပါမည်ဘုရားဟု ဆို၍ သံကိစ္စ သာမဏေသည် သုံးကျိပ်သော ရဟန်းတို့ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရှင်ဘုရားတို့ တပည့်တော်အား ပြစ်မှားမိသော အပြစ်သည် အကယ် ရှိငြားအံ့ သည်းခံတော်မူကြပါဘုရားဟု ဆိုလျက် ထွက်ခွါသွားလေ၏။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား ကြီးစွာသော ထိတ်လန့်ခြင်း သံဝေဂသည် ဖြစ်လေ၏ မျက်လုံးတို့သည် မျက်ရည်တို့ဖြင့် ပြည့်လေကုန်၏ နှလုံးသားသည် တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ဖြစ်လေ၏ မထေရ်ကြီးသည် ခိုးသူတို့ကို ဒါယကာတို့ ဤသာမဏေသည် ငယ်ရွယ်သေး၏ သင်တို့ မီးထည့်ကြသည်တို့ကိုငြ်း တံစို့ချွန်ကြသည် တို့ကိုငြ်း သစ်ရွက် ခင်းကြသည် တို့ကိုငြ်း မြင်လျှင် ကြောက်လန့်လိမ့်မည် ဤသာမဏေငယ်ကို သင့်လျော်သော အရပ်တခု၌ထား ပြီးမှ ထိုကိစ္စတို့ကို ပြုလုပ်ကြကုန်လော့ဟု ဆို၏ ခိုးသူတို့လည်း သာမဏေကို ခေါ်သွား၍ သင့်လျော်သောအရပ်တခု၌ ထားပြီးမှ ခပ်သိမ်းသောကိစ္စတို့ကို ပြုကြလေကုန်၏ ပူဇော်ကိစ္စပြီးသောအခါ ခိုးမှူးကြီးသည် သန်လျက်ကိုအိမ်မှ ထုတ်၍ သာမဏေသို့ ချဉ်းကပ်လတ်သည်ရှိသော် သာမဏေလည်း ထိုင်လျက် စျာန်ကိုဝင်စား၍သာ နေလေ၏ ခိုးမှူးကြီးသည် သန်လျက်ကိုဝင့်၍ အရှိန်ယူ၍ သာမဏေ၏ ပခုံး၌ကျစေ၍ ဖြတ်ပိုင်းလိုက်၏ သန်လျက်သည် ညွတ်လိပ်၍ အသွားတခုဖြင့် အသွားတခုကို ခတ်မိလေ၏ ခိုးမှူးကြီးသည် ငါသည်ကောင်းစွာ မခုတ်လိုက်မိလေပြီဟု အောက်မေ့မှတ်ထင်သဖြင့် အဖန်တလဲလဲ ထိုသန်လျက်ကို ဖြောင့်မတ်စွာပြု၍ ခုတ်ဖြတ်ပြန်လေ၏ သန်လျက်သည် ထန်းရွက်ကဲ့သို့ ယိမ်းနွဲ့တိမ်းယိုင်လျက် အရိုးရင်းသို့ ရောက်လေ၏။

[ထိုစကားမှန်၏ ထိုအခါ၌ သာမဏေကို မြင်းမိုရ်တောင်ဖြင့် ဘိသော်လည်း သေစေခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သောသူမည်သည် မရှိ သန်လျက်ဖြင့်မူကား အဘယ်မှာဆိုဘွယ်ရာ ရှိအံ့နည်း။]

သံလျက်အသွား လိပ်သဖြင့် အချင်းချင်းတိုင်ပင်မှု

ထိုသာမဏေ၏ တန်းခိုးပြာဋိဟာကို မြင်ရလျှင် ခိုးမှူးကြီးသည် ရှေးအခါငါ၏သန်လျက်သည် ကျောက်သည့်တိုင်ကိုရင်း ရှားနှစ်သစ်ငုတ်ကိုရင်း ကြာစွယ်ကြာရင်းကိုကဲ့သို့ ဖြတ်နိုင်၏ ယခုအခါ တကြိမ်တည်း ညွှတ်ကိုင်း၍ထန်းရွက်လိပ်ကဲ့သို့ ဖြစ်ရလေ၏ ဤသန်လျက်မည်သည် စိတ်မရှိသည် ဖြစ်လျက်လည်း ဤသာမဏေ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို သိ၏ ငါကား စိတ်ရှိပါလျက်လည်း မသိခဲ့တကားဟု နောင်တပူပန်လျက် ထိုခိုးမှူးကြီးသည် သန်လျက်ကို မြေ၌ပစ်ချ၍ ထိုသာမဏေ၏ ခြေရင်း၌ ရင်ဖြင့်ဝပ်ပြီးလျှင် အရှင်ဘုရား တပည့်တော်တို့သည် ဥစ္စာဟူသော အကြောင်းကြောင့် တောအုပ်သို့ ဝင်သည်ဖြစ်ကုန်၏ တပည့်တော်တို့ကို အဝေးမှမြင်ရလျှင် တထောင်မျှလောက်သော လူတို့သည်လည်း တုန်လှုပ်ကြကုန်၏ နှစ်ယောက် သုံးယောက်သောသူတို့သည် စကားတို့ကို ပြောဆိုခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကြကုန် အရှင်ဘုရားအားကား ထိတ်လန့်ခြင်းမျှလည်း မရှိ ဖိုဝ၌ ဦးသစ်စရွှေကဲ့သို့ရင်း ကောင်းစွာပွင့်သော မဟာလှေကားပန်းကဲ့သို့ရင်း အရှင်ဘုရား မျက်နှာတော်သည် တင့်တယ်ဘိ၏ အကြောင်းကား အဘယ်ပါနည်း ဘုရားဟု မေးလိုရကားဤဂါထာကို လျှောက်ဆိုလေ၏။

တာသော တေ နတ္ထိ နဘာယံ၊ ဘိယျော ဝဏ္ဏော ပသီဒတိ။
ကသ္မာ န ပရိဒေဝေသိ၊ ဧဝရူပေ မဟဗ္ဘယေ။

တေ၊ အရှင်ဘုရားအား။ တာသော၊ ထိတ်လန့်ခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ဘယံ၊ ကြောက်ခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ ဘိယျော၊ လွန်စွာ။ ဝဏ္ဏော၊ အဆင်းသည်။ ပသီဒတိ၊ ကြည်လင်လှ၏။ ဧဝရူပေ၊ ဤသို့သဘောရှိသော၊ မဟဗ္ဘယေ၊ ကြီးစွာသော ဘေးဖြစ်သောအခါ၌။ ကသ္မာ၊ အဘဲ့ကြောင့်။ နပရိဒေဝေသိ၊ မငိုကြွေးဘိသနည်း။

သာမဏေသည်လည်း ဈာန်မှထ၍ ထိုခိုးမှူးကြီးအား တရားဟောလိုရကား ငါ့ရှင် ဒါယကာ အရပ်လူကြီးမင်း ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်၏ အတ္တဘောမည်သည်ကား

ဦးခေါင်းထက်၌ တင်ထားအပ်သောဝန်ကဲ့သို့ဖြစ်၏ ထိုရဟန္တာသည် အတ္တဘော ပျက်ခဲ့သော်ငြား ပျောက်ခဲ့သော်ငြား နှစ်သက်သည်သာလျှင်တည်း မကြောက် မလန့်ပေဟု မိန့်တော်မူ၍ ဤဂါထာတို့ကို ရွတ်ဆိုတော်မူလေ၏။

နတ္ထိ စေတသိကံ ဒုက္ခံ၊ အနပေက္ခဿ ဂါမဏိ။
အတိက္ကန္တော ဘယံ သဗ္ဗံ၊ ခီဏသံယောဇနော ဣသိ။
ခီဏာယ ဘဝနေတ္တိယာ၊ ဒိဋ္ဌေဓမ္မေ ယထာ တထာ။
နိဗ္ဗုယံ မရဏံ ဟောတိ၊ ဘာရ ဝေါရောပနံ ယထာ။

ဂါမဏိ၊ ဒါယကာအရပ်လူကြီးမင်း။ ဣသိ၊ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည်။သဗ္ဗံ၊အလုံး စုံသော။ ဘယံ၊ ဘေးရန်ကို။ အတိက္ကန္တော၊ လွန်မြောက်တော်မူပြီ။ ခီဏသံ ယောဇနော၊ ကုန်ပြီးသော သံယောဇဉ်ရှိတော်မူ၏။ အနပေက္ခဿ၊ ကိုယ် အသက်၌ ငဲ့ကွက်ခြင်းမရှိသော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်အား။ စေတသိကံ၊ စိတ်ကိုမှီ ၍ဖြစ်သော။ ဒုက္ခံ၊ ဆင်းရဲခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။

ဘဝနေတ္တိယာ၊ ဘဝ သုံးပါးသို့ ဆောင်ဘတ်သော ကြိုးနှင့် တူသော တဏှာ၏။ ခီဏာယ၊ ကုန်ခြင်းကြောင့်။ ဘာရဝေါရောပနံ ယထာ၊ ဝန်ထုပ်ကို ပစ်ချ၍ ရခြင်းကဲ့သို့။ ဒိဋ္ဌေဓမ္မေ၊ မျက်မှောက်သော ကိုယ်၏ အဖြစ်၌။ ယထာ တထာ၊ ဟုတ်ဟုတ် ငြားငြားသော အခြင်းအရာဖြင့်။ နိဗ္ဗုယံ၊ ကြောက်လန့် ခြင်းမရှိဘဲ။ မရဏံ၊ သေရခြင်း (ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခြင်း) သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။

ထိုခိုးမှူးကြီးသည် သာမဏေဟောသော တရားစကားကို ကြားနာရလျှင် ငါးရာသော ခိုးသားငယ်တို့ကို ကြည့်ရှုလျက် သင်တို့သည် အဘယ်သို့ ပြုကုန်အံ့ နည်းဟု မေးလေ၏ အရှင်ခိုးမှူးကြီး သခင်တို့ကား အဘယ်သို့ပြုကြမည်နည်းဟု ပြန်မေးလတ်သော် အချင်းတို့ ငါ့အား ဤသို့သဘောရှိသော တန်းခိုးပြာဋိဟာ ကိုရှေးဦးစွာ မြင်ရသဖြင့် အိမ်ရာထောင်သော လူ၏ဘောင်၌ ပြုဘွယ်အမှုမရှိပြီ အရှင်မြတ်၏ အထံတော်၌ ရဟန်းပြုတော့အံ့ဟု ပြောဆိုလေ၏ ကျွန်တော်တို့ သည်လည်း ထိုအတူသာလျှင် ပြုကြပါကုန်အံ့ဟု ဆိုလျှင် အမောင်တို့ ကောင်း လှပေပြီဟု ဆိုလေ၏ ထို့နောက် ငါးရာစလုံးဖြစ်သော ခိုးသူတို့သည် သာမဏေ ကို ရှိခိုး၍ ရဟန်း အဖြစ်ကို တောင်းပန်ကြလေကုန်၏။

ခိုးသားငါးရာတို့ ရဟန်းပြုကြခြင်း

ထိုသံကိစ္စ သာမဏေသည် ခိုးသူတို့၏ သန်လျက်သွားဖြင့်သာလျှင် ဆံတို့ကို ရင်း ပုဆိုးမြိတ်တို့ကိုရင်း ဖြတ်၍ မြေနီဖြင့် ဆိုးသဖြင့် ထိုသင်္ကန်းတို့ကို ဝတ်စေ၍ ဆယ်ပါးသော သီလတို့၌ တည်စေလျက် ထို[၁] ရဟန်းတို့ကို ခေါ်ခဲ့၍ သွားစဉ် ငါကားမထေရ်တို့ကို မဖူးမြင်ဘဲသာ အကယ်၍ သွားချေသည် ဖြစ်အံ့ ထိုရဟန်းတို့သည် ရဟန်းတရားကို အားထုတ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်လတ္တံ့ ခိုးသူတို့သည် ငါ့ကို ဖမ်းယူသဖြင့် ထွက်သွားသော အခါမှစ၍ ထိုရဟန်းတို့တွင် တယောက်သော ရဟန်းမျှလည်း မျက်ရည်တို့ကို ဆည်ခြင်း တည်တံ့စေခြင်းငှါ မတတ်နိုင် သာမဏေ သေသလော မသေသလောဟု တွေးတောကြံစည်လျက်ကမ္မဋ္ဌာန်းသို့ ရှေးရှုပြုခြင်း ဘာဝနာကို မရကုန်လတ္တံ့ ထို့ကြောင့် ထိုရဟန်းတို့အား ဖူးမြင်ပြီးမှ သာလျှင် သွားပေအံ့ဟု ကြံစည်လေ၏ ထိုသာမဏေသည် ရဟန်းငါးရာတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် ထိုအရပ်သို့သွား၍ မိမိအား မြင်ရခြင်းဖြင့် ရှင်လန်းနှစ်သိမ့်ခြင်း ရရှိကုန်သော မထေရ်တို့သည် သူတော်ကောင်းဖြစ်သော သံကိစ္စ သာမဏေ အသို့နည်း သင်သည် အသက်ရှင်ခြင်းကို ရလေပြီလောဟု မိန့်ဆိုလတ်သော် အရှင်ဘုရားတို့ ရခဲ့သည် မှန်လှပါ၏ဘုရား ဤသူတို့သည် တပည့်တော်ကို သတ်လိုကြကုန်လျက် သတ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကြသည်ဖြစ်၍ တပည့်တော်၏ဂုဏ်ကျေးဇူး၌ ကြည်ညိုပြီးလျှင် တရားနာရ၍ ရဟန်းပြုကြပါသည် တပည့်တော်သည် အရှင်ဘုရားတို့ကို ဖူးမြင်ပြီးမှသာ သွားပေအံ့ဟု ရောက်လာပါသည်ဘုရား မမေ့မလျော့ ရဟန်းတရားကို အားထုတ်တော်မူကြပါ တပည့်တော်သည် မြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့ ပြန်သွားပါတော့မည် ဘုရားဟု လျှောက်ကြားပြီးလျှင် ထိုရဟန်းတို့ကိုရှိခိုး၍ ရဟန်းသစ် ငါးရာတို့ကို ခေါ်ပြီးလျှင် ဥပဇ္ဈာယ်ဖြစ်သော ရှင်သာရိပုတြာမထေရ်မြတ်၏ အထံတော်သို့ ရောက်သွားသည်ရှိသော် သံကိစ္စသာမဏေ အသို့နည်း သင်သည်အန္တေဝါသိက တပည့်တို့ကို ရခဲ့လေသလောဟု မိန့်တော်မူလျှင် အရှင်ဘုရား ရခဲ့သည် မှန်လှပါသည်ဘုရားဟု ဆို၍ ထိုအကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းလျှောက်ကြားလေ၏။

---

၁ ရဟန်းအစစ် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့ဟု ယုံကြည်လောက်သောကြောင့် ရဟန်းဟူ၍ပင် ခေါ်ဝေါ်ခြင်းပြုသည်။

အရှင်သာရိပုတြာ မထေရ်သည် သံကိစ္စသာမဏေ သွားချေ ဘုရားရှင်ကို ဖူးမျှော် ချေဦးလော့ဟု ဆိုလတ်သော် ကောင်းပါပြီဘုရားဟု မထေရ်ကိုရှိခိုး၍ ထိုရဟန်းတို့ကိုခေါ်သဖြင့် ဘုရားရှင်၏ အထံတော်သို့ သွားရောက်လတ်သော် ဘုရား သဗ္ဗညုသည်လည်း သံကိစ္စသာမဏေ သင်သည် အန္တေဝါသိက တပည့်တို့ကို ရခဲ့လေသလောဟု မိန့်တော်မူလျှင် ဘုန်းတော်ကြီးတော် မူသော မြတ်စွာ ဘုရား ရခဲ့သည် မှန်ပါသည်ဘုရားဟု ထိုအကြောင်းကို လျှောက်ကြားလေ၏ မြတ်စွာဘုရားသည် ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤသို့ဖြစ်၏ဟူသည် မှန်သလောဟု မေးတော်မူခြင်းကြောင့် မြတ်စွာဘုရား မှန်လှပါသည် ဘုရားဟု လျှောက်လတ် သော် ချစ်သားရဟန်းတို့ သင်တို့အား ခိုးမှုကိုပြု၍ သီလမရှိသော အရာ၌တည် လျက် အနှစ်တရာ ပတ်လုံး အသက်ရှည်ရခြင်းထက် ယခုအခါ သီလ၌ တည် လျက် တရက်မျှသော်လည်း အသက်ရှည်ရခြင်းသည် မြတ်၏ဟုမိန့်တော်မူ၍ အနုသန္ဓေစပ်လျက် တရားဟောကြားလိုရကား ဤဂါထာကို မိန့်ကြားတော်မူ လေ၏။

ဒေသနာတော်

၁၁၀ ယော စ ဝဿသတံ ဇီဝေ၊ ဒုဿီလော အသမာဟိတော။
ဧကာဟံ ဇီဝိတံ သေယျော၊ သီလဝန္တဿ ဈာယိနော။

ယော စ၊ အကြင်သူသည်ကား။ ဒုဿီလော၊ သီလမရှိဘဲ။ အသမာဟိတော၊ တည်ကြည်ခြင်းမရှိဘဲ။ ဝဿသတံ၊ အနှစ်တရာကာလပတ်လုံး။ ဇီဝေ၊ အသက် ရှည်ငြားအံ့။ တတော၊ ထိုသီလမရှိသောသူ အနှစ်တရာ အသက်ရှည်ခြင်းထက်။ သီလဝန္တဿ၊ သီလရှိသော။ ဈာယိနော၊ ကသိုဏ်းစသော အာရုံ အနိစ္စ စသော လက္ခဏာကို မပြတ်ရှုတတ်သောသူ၏။ ဧကာဟံ၊ တရက်မျှ။ ဝါ၊ တခဏမျှ သော်လည်း။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ရှည်ခြင်းသည်။ သေယျော၊ မြတ်၏။

ဒေသနာတော်၏အကျိုး

ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ ခိုးသူဖြစ်ဘူးသော ထိုရဟန်းငါးရာ စလုံးတို့သည် ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါးတို့နှင့်တကွ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏ ရောက် လာသော လူများအပေါင်းအားလည်း အကျိုးရှိသော တရားဒေသနာ ဖြစ်တော် မူလေ၏။

အဓိမုတ္တ သာမဏေ၏ ခိုးခံ့သောသစ္စာ

တပါးသောအခါကာလ၌ သံကိစ္စသာမဏေသည် ရဟန်းပဉ္စင်း အဖြစ်ကိုရ၍ ဆယ်ဝါရလတ်သည်ရှိသော် သာမဏေကို [၁]လက်ခံလေ၏ ထိုသာမဏေသည်ကား သံကိစ္စမထေရ်၏ တူဖြစ်သော အဓိမုတ္တ သာမဏေမည်၏ ထိုအခါ အဓိမုတ္တ သာမဏေကို သံကိစ္စမထေရ်သည် အသက်နှစ်ဆယ် ပြည့်လောက်သောအခါ-ခေါ်၍သင့်အားပဉ္စင်းအဖြစ်ကိုပြုပေးပေအံ့ သွားချေ ဆွေမျိုးတို့အထံ၌ အသက် အပိုင်းအခြားကိုမေး၍ ပြန်လာခဲ့လော့ဟုလွှတ်လိုက်လေ၏ ထိုအဓိမုတ္တသာမဏေသည် မိဘတို့၏ အထံသို့သွားစဉ် လမ်းခရီးအကြား၌ ငါးရာသော ခိုးသူတို့သည် ဗလိနတ်စာ တင်မြှောက်ခြင်းအကျိုးငှါ ဆောင်ယူအပ်သည်ရှိသော် ထိုခိုးသူတို့အား တရားဟောကြားခြင်းကြောင့် [၂]ကြည်ညိုသော စိတ်ရှိကုန်သော ခိုးသူတို့သည် ဤအရပ်၌ အကျွန်ုပ်တို့ရှိသည် အဖြစ်ကို တစုံတယောက်သော သူအား သင်သည် မပြောကြားအပ်ဟုဆို၍ လွှတ်လိုက်သည်ရှိသော် ခရီးရင်ဆိုင် မိဘတို့ လာကြသည်တို့ကို မြင်ရလျှင် ထိုခိုးသူတို့ရှိသော လမ်းခရီးသို့သာလျှင် သွားဆဲ ဖြစ်ကုန်သော်လည်း ခိုးသူတို့ထံ ဝန်ခံခဲ့သော သစ္စာကို စောင့်ရှောက်လိုသည် ဖြစ်၍ ထိုမိဘတို့အား မပြောကြားလေ ထိုမိဘတို့ကို ခိုးသူတို့ ညှဉ်းပန်းအပ် ကုန်သည် ရှိသော် ငါတို့သား အဓိမုတ္တသာမဏေဖြစ်သော သင်သည်လည်း ခိုးသူတို့နှင့် အတူတကွ တပေါင်းတည်းဖြစ်၍ ငါတို့အား မပြောကြားယောင်တကား ဟု ဆိုလျက် ငိုကြွေးမြည်တမ်းကုန်သော မိဘတို့၏အသံကို ကြားရလျှင် ထို သာမဏေသည် ထိုမိဘတို့အားသော်လည်း မပြောကြားသည်အဖြစ်ကို သိရ သဖြင့် ကြည်ညိုသော စိတ်ရှိခြင်းကြောင့် ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းပန် ကြလေ ကုန်၏ ထိုအဓိမုတ္တ သာမဏေသည်လည်း သံကိစ္စသာမဏေကဲ့သို့ ထိုအလုံးစုံ သော ခိုးသူတို့ကို ရဟန်းပြုပေး၍ ဆရာ ဥပဇ္ဈာယ်၏ အထံတော်သို့ ခေါ်ဆောင် ပြီးလျှင် ထိုဥပဇ္ဈာယ်ဖြစ်သော သံကိစ္စမထေရ်သည် ဘုရားရှင်၏ အထံတော်သို့ စေလွှတ်ခြင်းကြောင့် သွား၍ ထိုအကြောင်းကို လျှောက်ကြားလေ၏ ဘုရားရှင်

၁ ဆယ်ဝါမရဘဲ သာမဏေလက်မခံရ လက်ခံလျှင် ဒုက္ကဋ်အာပတ်သင့်၏ဟု ရှင်ဥပသေန ကို အကြောင်းပြု၍ သိက္ခာပုဒ် ပညတ်ချက်ရှိလေသည်။

၂ ဥပမာ ဥပမေယျတို့ဖြင့် ဟောကြားပုံ ပါဠိမဟာဝဂ္ဂတို့နှင့်တကွ ဓမ္မပဒတသံယုတ် အဋ္ဌကထာ၌ ပါရှိလေသည်။

သည် ချစ်သားရဟန်းတို့ ဤသို့ဖြစ်၏ဟူသည် မှန်သလောဟု မေးတော်မူခြင်းကြောင့် မြတ်စွာဘုရား မှန်လှပါသည်ဘုရားဟု နားတော်လျှောက်သည်ရှိသော် ရှေးနည်းအားဖြင့်သာလျှင် အနုသန္ဓေကိုစပ်၍ တရားဟောလိုရကား—

ယောစ ဝဿသတံ ဇီဝေ၊ ဒုသီလော အသမာဟိတော။
ဧကာဟံ ဇီဝိတံ သေယျော၊ သီလဝန္တဿ ဈာယိနော။

ဟူသော ဤဂါထာကို ဟောတော်မူပြန်လေ၏။ (အနက်-ယခင်အတိုင်း ပင်တည်း။)

[ဤနေရာ၌ ဤဂါထာဖြင့် အဓိမုတ္တ သာမဏေ၏ [1]ဝတ္ထုမည်သည်ကို ဟောအပ်သည်သာလျှင်တည်း။]

သံကိစ္စသာမဏေဝတ္ထုပြီး၏။

၁၀—ခါဏုကောဏ္ဍညမထေရ် ဝတ္ထု

ယောစ ဝဿ သတံ—အစရှိသော ဤတရား ဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် ခါဏုကောဏ္ဍညမထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

သစ်ငုတ်ဟု ထင်ရလောက်အောင် တည်ကြည်ပုံ

ထိုမထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုယူ၍ တော၌ နေသည်ရှိသော် ရဟန္တာ အဖြစ်သို့ ရောက်လတ်သဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ကြားအံ့ဟု ထိုတောအရပ်မှ လာခဲ့ရာ လမ်းခရီးအကြား၌ ပင်ပန်း လှသောကြောင့် လမ်းခရီးမှဖဲ၍ တခုသော ကျောက်ဖျာအပြင်၌ နေလျက် ဈာန်ဝင်စားတော်မူသတတ် ထိုအခါ ရွာတခုကို လုယက်ဖျက်ဆီး၍ ငါးရာသော ခိုးသူတို့သည် မိမိ၏ ခွန်အားနှင့်လျော်စွာ အထုပ်ဖွဲ့လျက် ဦးခေါင်းဖြင့်ဆောင်၍ သွားကြကုန်သည်ရှိသော် ဝေးသော အရပ်သို့ ရောက်လတ်သဖြင့် ငါတို့ကား ပင်ပန်းသော သဘော ရှိကုန်လျက် ဝေးသောအရပ်မှ လာကြရကုန်၏

---

[1] အဓိမုတ္တသာမဏေ ရဟန်းပြုပြီးနောက် လိုရိုးသားငါးရာ ရဟန်းပြု၍ အဓိမုတ္တမထေရ်၏ အဆုံးအမ၌ တည်သဖြင့် အားလုံးရဟန္တာဖြစ်ကြသည်ဟု သံယုတ်အဋ္ဌကထာ၌ဆို၏။

ဤကျောက်ဖျာ၌ အပင်ပန်း ဖြေကြကုန်ဦးအံ့ဟု လမ်းခရီးမှ ဖဲ၍ ကျောက်ဖျာ အနီးသို့ သွားပြီးလျှင် မထေရ်ကို မြင်သော်လည်း ဤသည်ကား သစ်ငုတ် တည်းဟု အမှတ်ရှိကြလေကုန်၏ ထိုအခါ ခိုးသူတယောက်သည် မထေရ်၏ ဦးခေါင်း၌ ဥစ္စာထုပ်ကို တင်ထားလေ၏ တပါးသော ခိုးသူသည်လည်း ထိုမထေရ် ဦးခေါင်းကို မှီ၍ ဥစ္စာထုပ်ကို ထားလေ၏ ဤသို့လျှင် ငါးရာသော ဥစ္စာထုပ်တို့ဖြင့် မထေရ်ကို ဝန်းရံပြီးလျှင် မိမိတို့ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုင်ကုန်လျက် အိပ်ကြပြီးမှ အရုဏ်တက်သောအခါ နိုးလတ်သဖြင့် မိမိတို့၏ဥစ္စာထုပ်တို့ကို ယူကြကုန်သည်ရှိသော် မထေရ်ကို မြင်ရလျှင် ဘီလူးဟူသော အမှတ်သညာဖြင့် ထွက်ပြေးကြခြင်းငှါ အားထုတ်ကြ လေကုန်၏။

ထိုအခါ ခိုးသူတို့ကို မထေရ်သည် ဒါယကာတို့ မကြောက်ကြကုန်လင့် ငါကား ရဟန်းတည်းဟု မိန့်တော်မူလေ၏ ခိုးသူတို့သည် မထေရ်၏ ခြေရင်း၌ ဝပ်၍ အရှင်ဘုရား သည်းခံတော်မူကြပါ တပည့်တော်တို့သည် သစ်ငုတ်ဟူသော အမှတ်သညာ ရှိကြပါသည်ဘုရားဟု မထေရ်ကို ကန်တော့ပြီးလျှင် ခိုးမှူးကြီး သည် ငါကား အရှင့်မြတ်၏အထံတော်၌ ရဟန်းပြုတော့အံ့ဟု ဆိုလတ်သော် ကြွင်းသော ခိုးသူတို့က ကျွန်တော်တို့လည်း ရဟန်းပြုကြပါကုန်အံ့ဟု ဆို၍ ခပ်သိမ်းသောခိုးသူတို့သည် တူသော ဆန္ဒရှိကုန်သဖြင့် မထေရ်မြတ်ကို ရဟန်း အဖြစ်ကို တောင်းပန်ကြကုန်၏။ မထေရ်လည်း သံကိစ္စသာမဏေကဲ့သို့ ထိုအလုံး စုံသော ခိုးသူတို့ကို ရဟန်းပြုပေးတော်မူလေ၏ ထိုအခါမှစ၍ [၁]ခါဏုကောဏ္ဍည ဟူသော အမည်ဖြင့် ကျော်စောထင်ရှားလေ၏ ထိုမထေရ်သည် ထိုရဟန်းတို့နှင့် အတူတကွ ဘုရားရှင်၏ အထံတော်သို့ ရောက်၍ ချစ်သားကောဏ္ဍည အသို နည်း သင်သည် အန္တေဝါသိက တပည့်တို့ကို ရခဲ့လေသလောဟု မေးတော် မူသည်ရှိသော် ထိုအကြောင်းကို လျှောက်ကြားလေ၏ ဘုရားရှင်သည် ချစ်သား ရဟန်းတို့ ဤယခု လျှောက်ကြားသောအတိုင်း ဟုတ်မှန်သလောဟု မေးတော် မူခြင်းကြောင့် မြတ်စွာဘုရား မှန်လှပါသည်ဘုရား တပည့်တော်တို့သည် တပါး သော ပုဂ္ဂိုလ်၏ ဤသို့သဘောရှိသော အာနုဘော်ကို မမြင်အပ်စဘူးပါ ထိုကြောင့် ရဟန်းပြုကြပါသည်ဘုရားဟု လျှောက်လတ်သော် ချစ်သားရဟန်းတို့

---

၁ ခါဏု ကောဏ္ဍည-သစ်ငုတ်ဟု အထင်ခံရသော ကောဏ္ဍညမထေရ်ဟူလို။

ဤသို့သဘောရှိသော ပညာနည်းသောသူတို့၏ အမှု၌တည်၍ အနှစ်တရာပတ်လုံး အသက်ရှည်ရခြင်းထက် ယခုအခါ ပညာ၏ ပြည့်စုံခြင်းသို့ ရောက်ကြကုန်သော အသင်တို့၏ တရက်မျှ အသက်ရှည်ရခြင်းသည် မြတ်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ အနုသန္ဓေကို စပ်လျက် တရားဟောကြားတော် မူလိုရကား ဤဂါထာကို မိန့်တော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၁၁၁ ယော စ ဝဿသတံ ဇီဝေ၊ ဒုပ္ပညော အသမာဟိတော။
ဧကာဟံ ဇီဝိတံ သေယျော၊ ပညဝန္တဿ ဈာယိနော။

ယော စ၊ အကြင်သူသည်ကား။ ဒုပ္ပညော၊ ပညာမရှိဘဲ။ အသမာဟိတော၊ တည်ကြည်ခြင်းမရှိဘဲ။ ဝဿသတံ၊ အနှစ်တရာ ကာလပတ်လုံး။ ဇီဝေ၊ အသက်ရှည်ငြားအံ့။ တတော၊ ထိုပညာမရှိသူ အနှစ်တရာ အသက်ရှည်ခြင်းထက်။ ပညဝန္တဿ၊ ပညာရှိသော။ ဈာယိနော၊ ကသိုဏ်းစသော အာရုံ အနိစ္စစသောလက္ခဏာကိုမပြတ်ရှုတတ်သော သူ၏။ ဧကာဟံ၊ တရက်မျှ။ ဝါ၊ တခဏပင်။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ရှည်ခြင်းသည်။ သေယျော၊ မြတ်၏။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ ငါးရာသော ရဟန်းတို့သည်လည်း ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါးတို့နှင့်တကွ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။ ရောက်လာသူ လူများအပေါင်းအားလည်း အကျိုးရှိသော တရားဒေသနာ ဖြစ်တော်မူလေ၏။

ခါဏုကောဏ္ဍည မထေရ်ဝတ္ထုပြီး၏။

၁၁—သပ္ပဒါသ မထေရ် ဝတ္ထု

ယော စ ဝဿသတံ ဇီဝေ-အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် အရှင်သပ္ပဒါသ မထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

မြွေဆိုး မကိုက်သော ရဟန်း

သာဝတ္ထိပြည်၌ အမျိုးသားတယောက်သည် မြတ်စွာဘုရား၏တရားဒေသနာတော်ကို ကြားနာရ၍ ရဟန်းပြုသဖြင့် ပဥ္စင်းအဖြစ်ကို ရလတ်သည်ရှိသော် တပါးသောအခါ၌ ဆန့်ကျင်ပျင်းရိ လှုသောကြောင့် ငါကဲ့သို့ သဘောရှိသော အမျိုးသားအား လူဖြစ်ခြင်း လူထွက်ခြင်း မည်သည် မသင့် မလျောက်ပတ် ရဟန်းအဖြစ်၌ တည်၍ စုတေ့မနေ သေရခြင်းသည် မြတ်၏ဟုကြံ၍ မိမိ၏ သေခြင်းအကြောင်းကို ကြံအောက်မေ့လျက် လှည့်လည်သွားလာ၏ ထိုအခါ တနေ့သ၌ နံနက်စောစောကပင်လျှင် ဆွမ်းစားပြီးကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ကျောင်းသို့ သွားကြသဖြင့် မီးတင်းကုပ်၌ မြွေကိုမြင်ရလျှင် ထိုမြွေကို တခုသော အိုး၌ထည့်လျက် ထိုအိုးကိုပိတ်ယူ၍ ကျောင်းမှ ထွက်သွားကြလေကုန်၏။ ဆန့်ကျင် ပျင်းရိသော ရဟန်းသည်လည်း ဆွမ်းစားခြင်းကို ပြုပြီး၍ လာလတ် ရကား ထိုရဟန်းတို့ကိုမြင်လျှင် ငါ့ရှင်တို့ ဤသည်ကား အဘယ်နည်းဟု မေးသဖြင့် ငါ့ရှင် မြွေတည်းဟု ဆိုသည်ရှိသော် ဤမြွေဖြင့် အဘယ်သို့ ပြုကြကုန်အံ့နည်းဟု မေးပြန်လျှင် ထိုမြွေကို လွှတ်ကုန်အံ့ဟု ဆိုကြလေကုန်၏။

ထိုရဟန်းတို့၏ စကားကို ကြားလျှင် ဤမြွေဖြင့် မိမိကိုယ်ကို ကိုက်စေ၍ သေအံ့ဟု အကြံအစည်ပြုသဖြင့် ဆောင်ခဲ့ကြပါကုန်လော့ တပည့်တော် ထိုမြွေကို စွန့်ပစ်ပါမည်ဟု ဆိုပြီးလျှင် ထိုရဟန်းတို့၏လက်မှ အိုးကိုယူ၍ တခုသော အရပ်၌နေလျက် ထိုမြွေကို မိမိကိုယ်ကို ကိုက်စေ၏ မြွေသည် ကိုက်ခြင်းငှါ အလိုမရှိ ထိုရဟန်းသည် အိုး၌လက်ကိုချ၍ နှိုက်၍ ထိုမှဤမှလည်း မွှေနှောက်၏ ကြမ်းသော အဆိပ်ရှိသော မြွေ၏ခံတွင်းကို ဖွင့်၍ လက်ချောင်းကိုထည့်သွင်း၏ ထိုရဟန်းကို မြွေသည်မကိုက် ထိုရဟန်းသည် ဤမြွေကား လျင်သောအဆိပ် ရှိသော မြွေမဟုတ် [၁]အိမ်မြွေတည်းဟု ထိုမြွေကို စွန့်ပစ်၍ ကျောင်းသို့ ပြန်သွားလေ၏ ထိုအခါ ထိုရဟန်းကို ရဟန်းတို့သည် ငါ့ရှင် သင်သည် မြွေကို စွန့်ပစ်ခဲ့ပြီလောဟု ပြောဆိုကြကုန်၏ ထိုရဟန်းသည် ငါ့ရှင်တို့ ဤမြွေကား

၁ အဆိပ်ရှိသော မြွေတမျိုးဖြစ်၏ ဘူရိဒတ္တဇာတ် အဋ္ဌကထာ၌ သီလုဗ္ဗသားတို့ ဃရ သပ္ပသ–ဟု ပရိယာယ်သဒ္ဒါကိုဆို၏ ပါဠိကိုကြည့်၍ ခေါ်ဝေါ်ခြင်းငှါ အိမ်မြွေဟု ပြန်ဆိုခြင်း ဖြစ်သည် ဃောရသပ္ပ-ဟု အချို့ ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ၌ရှိ၏။

မြေဆိုး မြေကြမ်းမဟုတ် အိမ်မြေတည်းဟု ဆိုလျှင် ငါ့ရှင် မြေဆိုးမြေကြမ်း သာလျှင်ဖြစ်၏ ကြီးစွာသော ပါးပျဉ်းကိုပြု၍ တရှူးရှူးမြည်၏ ငါတို့သည် ဆင်းရဲငိုကြွေးစွာ ဖမ်းယူအပ်၏ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ဤသို့ သင်ဆိုလေဘိ သနည်းဟု ပြောဆိုကြကုန်၏ ငါ့ရှင်တို့ ငါကား ထိုမြေကို လက်ချောင်းကို ကိုက် စေသော်၎င်း ခံတွင်း၌လက်ချောင်းကိုထည့်သွင်းစေသော်၎င်း ထိုမြေကိုကိုက်စေ ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ခဲ့လေပြီဟု ဆိုလတ်သော် ထိုစကားကိုကြားလျှင် ရဟန်းတို့ သည် ဆိတ်ဆိတ် နေကြလေကုန်၏။

လည်ပင်းကိုချိန်လျက် ကိုလေသာကို လှီးခြင်း

ထိုအခါ တနေ့သ၌ ဆတ္တာသည်သည် နှစ်စင်း သုံးစင်းသော သင်ဓုန်းတို့ကို ယူလျက် ကျောင်းသို့သွားသဖြင့် သင်ဓုန်းတစင်းကို မြေ၌ထား၍ သင်ဓုန်းတစင်း ဖြင့် ရဟန်းတို့၏ ဆံတို့ကို ချလေ၏ (ရိတ်လေ၏) ထိုရဟန်းသည် မြေ၌ထား အပ်သော သင်ဓုန်းကိုယူ၍ ဤသင်ဓုန်းဖြင့် လည်ပင်းကိုဖြတ်၍ သေတော့အံ့ဟု သစ်ပင်တခု၌ လည်ပင်းကို မှီထားသဖြင့် သင်ဓုန်းသွားကို ရေမျို၌ တင်ထားပြီး လျှင် မတ်တတ်ရပ်လျက် ပဋ္ဌင်းဖြစ်သောအခါမှစ၍ မိမိသီလကို ဆင်ခြင်လတ် သည်ရှိသော် အညစ်အကြေး ကင်းသော လပြည့်ဝန်းကဲ့သို့၎င်း ကောင်းစွာသွေး အပ်သော ပတ္တမြားတုံးကဲ့သို့၎င်း အညစ်အကြေးမရှိသော သီလကို မြင်ရလေ၏ ထိုသီလကို ကြည့်ရှုဆင်ခြင်သော ထိုရဟန်းအား ကိုယ်အလုံးကို [၁] ပျံ့နှံ့သော ဖရဏာပီတိသည် ဖြစ်လေ၏ ထိုရဟန်းသည် နှစ်သိမ့်သော ပီတိကို ဖယ်ခွါ၍ ဝိပဿနာကို ပွားစေလတ်သော် ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါးတို့နှင့်တကွ ရဟန္တာအဖြစ် သို့ ရောက်လေရကား သင်ဓုန်းကိုယူလျက် ကျောင်းလယ်သို့ ပြန်ဝင်လာလေ၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းကို ရဟန်းတော်တို့သည် ငါ့ရှင် သင်ကား အဘယ်သို့သွား သနည်းဟု မေးကြလေကုန်၏ ငါ့ရှင်တို့ ဤသင်ဓုန်းဖြင့် ရေမျိုလည်ချောင်းကို ဖြတ်၍ သေတော့အံ့ဟူ၍ သွားပါသည်ဟု ဆိုလေသော် ထိုသို့ဖြစ်လျက် အဘဲ့ ကြောင့် မသေသနည်းဟု ဆိုကြကုန်၏ ယခုအခါ တပည့်တော်သည် လက်နက် ကို ဆောင်ခြင်းငှါ မထိုက်သောသူ ဖြစ်ပြီ တပည့်တော်သည် ဤသင်ဓုန်းဖြင့်

၁ ဂွမ်းဆီထိသကဲ့သို့ တအိအိ တစိမ့်စိမ့် နှစ်သိမ့်ခြင်း ဖြစ်၏ဟူလို။

ရေမျိုကိုဖြတ်အံ့ဟု ရည်ရွယ်သော်လည်း ဉာဏ်တည်းဟူသော သင်ဓုန်းဖြင့် အလုံးစုံသော ကိလေသာတို့ကို ဖြတ်ခဲ့လေပြီဟု ဆိုသည်ရှိသော် ရဟန်းတို့သည် ဤရဟန်းကား မဟုတ်မမှန်သော အားဖြင့် အရဟတ္တဖိုလ်ကို ပြောကြားဘိ၏ ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ကြားကြလေကုန်၏။

သပ္ပဒါသဟု အမည်ရပုံ

ဘုရားရှင်လည်း ထိုရဟန်းတို့၏ စကားကို ကြားတော်မူလျှင် ချစ်သားရဟန်းတို့ ရဟန္တာတို့ မည်သည် မိမိလက်ဖြင့် မိမိကိုယ်ကို အသက်မှ မချကြကုန်ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။ မြတ်စွာဘုရား ဤရဟန်းကို ရဟန္တာဟူ၍ ရှင်တော်ဘုရားတို့သည် မိန့်ဆိုတော်မူကြပါ၏ ဤသို့ ရဟန္တာဖြစ်ကြောင်း အရဟတ္တဖိုလ်၏ ဥပနိဿယနှင့် ပြည့်စုံလျက် ဤရဟန်းသည် အဘယ့်ကြောင့် ဆန့်ကျင် ပျင်းရိလေဘိသနည်း ထိုရဟန်း၏ အရဟတ္တဖိုလ် ဥပနိဿယ အကြောင်းသည် အဘယ်ပါနည်း အဘယ့်ကြောင့် ထိုမြွေသည် ဤရဟန်းကို မကိုက်သနည်းဘုရားဟု လျှောက်ကြား ကြကုန်သော် ချစ်သားရဟန်းတို့ ရှေးဦးစွာ ဤရဟန်း၏ သုံးခုမြောက်သော ကိုယ်အဖြစ်၌ ဤမြွေသည် ကျွန်ဖြစ်ခဲ့ဘူးပြီ ထိုမြွေသည် မိမိသခင်၏ ကိုယ်ကို ကိုက်ခြင်းငှါ မရဲဝံ့ဟု ထိုရဟန်းနှင့် မြွေတို့၏ တခုသော အကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရား မိန့်ကြားတော်မူလေ၏ ထိုအခါမှစ၍ ထိုရဟန်းသည် [1] သပ္ပဒါသဟူသော အမည်ရှိသည် ဖြစ်လေ၏။

လူထွက်အောင် ဖြိုလှည့်ကြောင်း မကောင်းမှု

ကဿပ မြတ်စွာ ဘုရား၏ လက်ထက် တော်၌ အမျိုးသား တယောက်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားစကားကို ကြားနာရ၍ ဖြစ်သော ထိတ်လန့်ခြင်းရှိရကား ရဟန်းပြုသဖြင့် ပဥ္စင်းအဖြစ် ရလတ်သည်ရှိသော် တပါးသောအခါ၌ မမွေ့လျော်ခြင်း ဖြစ်ပေါ်ခြင်းကြောင့် အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော ရဟန်းတပါးအား ပြောကြား ခလေသတတ် ထို အဆွေခင်ပွန်း ရဟန်းသည် ထိုရဟန်းအား မပြတ်မလတ် လူ့အဖြစ်၌ အပြစ်ကို ဟောပြောလေ၏ ထိုစကားကို

---

[1] သပ္ပ ဒါသ မြွေဖြစ်သော ကျွန်ရှိသော ရဟန်းဟူလို။

ကြားရလျှင် သာသနာတော်၌ ပျင်းရိဆန့်ကျင်သော ရဟန်းသည် သာသနာတော်၌ အလွန်မွေ့လျော်လေသည် ဖြစ်ရကား ရှေး၌မမွေ့လျော်စဉ်အခါ အညစ်အကြေး ကပ်ငြိကုန်သော ရဟန်းပရိက္ခရာတို့ကို တခုသော ရေအိုင်ကမ်းနား၌ အညစ်အကြေး ကင်းအောင် ပြုလုပ်ကာနေလေ၏ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော ရဟန်းသည်လည်း ထိုရဟန်း၏ အထံ၌သာလျှင် ထိုင်နေလေ၏ ထိုအခါ အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်သော ရဟန်းကို ရဟန်းပရိက္ခရာ အညစ်အကြေး ကင်းအောင် ပြုသော ရဟန်းက ငါ့ရှင် ငါကား လူထွက်ပြစ်သည်ရှိသော် ဤပရိက္ခရာတို့ကို အရှင်အားပေးလှူခြင်းငှါ အလိုရှိခဲ့၏ ဟု ဆိုလေ၏ ထိုအဆွေ ခင်ပွန်းဖြစ်သော ရဟန်းသည် ဤရဟန်းကား ရဟန်းဖြစ်သဖြင့်ရင်း လူထွက်သဖြင့်ရင်း ငါ့အား အဘယ်အကျိုး ရှိအံ့နည်း ယခုအခါ ပရိက္ခရာတို့ကို ပျက်စေအံ့ဟု ကြံလေ၏ ထိုအဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သောရဟန်းသည် ထိုနေ့မှအစပြု၍ ငါ့ရှင် ယခုအခါ ငါတို့အား အသက်ရှင်ခြင်းဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း ငါတို့သည် ခွက်လက်စွဲကုန်လျက် သူတပါးအိမ်တို့၌ ဆွမ်းအလို့ငှါလှည့်လည်ရသဖြင့် သားမယားတို့နှင့် အတူတကွ စကားပြောဟောခြင်းကို မပြုကြရကုန်ဟု ဤသို့အစရှိသော စကားတို့ကိုဆိုလျက် လူ့အဖြစ်၏ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဆိုလေ၏ ရဟန်းသည် အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော ရဟန်း၏စကားကို ကြားရလျှင် တဖန် ငြီးငွေ့ပျင်းရိပြန်သည် ဖြစ်၍ ဤရဟန်းကား ငြီးငွေ့ပျင်းရိလှပါ၏ဟု ငါဆိုသည်ရှိသော် ရှေးဦးစွာ လူ့အဖြစ်၌ အပြစ်ကို ဟောပြောပါလျက် ယခုအခါ မပြတ်ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဟောပြောခဲ့လေ၏ အကြောင်းကား အသို့နည်းဟု ကြံစည်လတ်သည်ရှိသော် ဤရဟန်း ပရိက္ခရာတို့၌ လိုချင်မက်မောခြင်းကြောင့်ဟောပြော၏ဟု သိရသဖြင့် အလိုလိုသာလျှင် မိမိ၏စိတ်ကို ပြန်လည်ဆုတ်နစ်စေလေ၏ ဤသို့လျှင် ထိုရဟန်းသည် ကဿပမြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်၌ ရဟန်းတပါးကို လူထွက်အောင် တိုက်တွန်းဘူးသည် အဖြစ်ကြောင့် ယခုအခါ မမွေ့လျော်ခြင်းသည် ဖြစ်လေ၏။

ရဟန္တာဖြစ်ကြောင်း ဆောင်းမှု

ထိုရဟန်းသည်ပင်လျှင် ထိုအခါ အနှစ်နှစ်သောင်းတို့ပတ်လုံး အကြင်ရဟန်းတရားကို ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ဘူး၏ ထိုရဟန်းတရားသည် ယခုအခါ အရဟတ္တဖိုလ်၏

အကြောင်းဥပနိဿယဖြစ်လေ၏ဟု ဤအကြောင်းကို ရဟန်းတို့သည်ဘုရားရှင်၏ အထံတော်မှ ကြားနာရသဖြင့် ထိုထက်အလွန် မေးလျှောက်ပြန် သည်မှာ ဘုန်းတော် ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား ဤရဟန်းသည် သင်ခုန်းသွားကို ရေမျှော်၍တင်ထား၍ ရပ်လျက်သာလျှင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ပါသတတ် ဤမျှ လောက်ဖြင့် အရဟတ္တမဂ်သည် ဖြစ်နိုင်ပါသလော ဘုရားဟု မေးလျှောက်ကြလေ ကုန်၏ ချစ်သား ရဟန်းတို့ ဖြစ်နိုင်၏ အားထုတ်အပ်သော လုံ့လဝီရိယရှိသော ရဟန်း၏ ခြေကိုကြွ၍ မြေ၌ထားစဉ် ခြေသည် မြေသို့ မရောက်မီပင်လျှင် အရဟတ္တ မဂ်သည် ဖြစ်၏ ပျင်းရိသော ပုဂ္ဂိုလ်၏ အနှစ်တရာ ကာလပတ်လုံး အသက် ရှည်ခြင်းထက် အားထုတ်အပ်သော လုံ့လရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်၏ တခဏမျှသော်လည်း အသက်ရှည်ခြင်းသည် မြတ်၏ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် အနုသန္ဓေကို စပ်လျက် တရားဟောကြားတော် မူလိုရကား ဤဂါထာကို မိန့်တော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၁၁၂ ယော စ ဝဿသတံ ဇီဝေ၊ ကုသီတော ဟီနဝီရိယော။
ဧကာဟံ ဇီဝိတံ သေယျော၊ ဝီရိယ မာရဘတော ဒဠှံ။

ယောစ၊ အကြင်သူသည်ကား။ ကုသီတော၊ ပျင်းရိခြင်းရှိသည်။ ဟီန ဝီရိယော၊ လျော့သော လုံ့လရှိသည်။ ဟုတ္ဂာ၊ ဖြစ်၍။ ဝဿသတံ၊ အနှစ်တရာ ကာလပတ်လုံး။ ဇီဝေ၊ အသက်ရှည်ငြားအံ့။ တတော၊ ထိုပျင်းရိသောသူ အနှစ် တရာ အသက်ရှည်ခြင်းထက်။ ဝီရိယံ၊ လုံ့လကို။ ဒဠှံ၊ မြဲစွာ။ အာရဘတော၊ အားထုတ်သောသူ၏။ ဧကာဟံ၊ တရက်မျှ။ ဝါ၊ တခဏမျှပင်။ ဇီဝိတံ၊ အသက် ရှည်ခြင်းသည်။ သေယျော၊ မြတ်၏။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဒေသနာတော် အဆုံး၌ များစွာသော သူတို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ် စသည် တို့သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။

သပ္ပဒါသ မထေရ်ဝတ္ထု ပြီး၏။

၁၂–ပဋာစာရီ ထေရီမ ဝတ္ထု

ယောစ ဝဿ သတံ အစရှိသော ဤတရား ဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် ပဋာစာရီမည်သော ထေရီမကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

ပဋာစာရီ အရွယ်ရောက်စ ချွတ်ချော်ခြင်း

ထိုပဋာစာရီ ထေရီမသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ ကုဋေလေးဆယ် ဥစ္စာကြွယ်သော သူဌေးကြီး၏ သမီးဖြစ်၍ အလွန်အဆင်းလှသတတ် ထိုသူဌေးသမီးကို တဆဲ့ခြောက်နှစ် အရွယ်ရောက်သော အခါ ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်၏ အထက်အပြင်၌ စောင့်ရှောက်ကာ နေကြစေကုန်၏ ထိုသို့နေစေကုန်သော်လည်း ထိုသူဌေးသမီးသည် မိမိ၏အလုပ်အကျွေး ကျေးကျွန်ယောက် တယောက်နှင့်တကွ ဖောက်ပြန်မှားယွင်း ပြုကျင့်ခြင်းရှိလေ၏ ထို့နောက် သတို့သမီး၏မိခင် ဘခင်တို့သည် အမျိုးဇာတ်အားဖြင့် တူမျှသောအမျိုး၌ တယောက်သော သတို့သားအား ဝန်ခံ၍ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ ဆောင်အံ့သောနေ့ကို ချိန်းချက်မှတ်သား ထားကြကုန်၏ ထိုနေ့နီးလတ်သည်ရှိသော် သူဌေးသမီးသည် ထိုအလုပ်အကျွေးယောက်ကို ငါ့ကို ဤမည်သောသတို့သားအား မချွတ်ပေးကြကုန်လတ္တံ့ ငါသည် လင့်အိမ်သို့ သွားရသည်ရှိသော် ငါ့အဘို့ လက်ဆောင်ကိုယူ၍လာသော်လည်း ထိုလင့်အိမ်သို့ ဝင်ခြင်းကို မရလတ္တံ့ သင့်အား အကယ်၍ ငါ့အပေါ်၌ ချစ်ချစ်ခင်ခင် ရှိခဲ့ပါမူ ယခုပင် ငါ့ကိုခိုးယူ၍ အမှတ်မရှိ တစုံတခုသော အရပ်သို့ ထွက်ပြေးပါလော့ဟု ပြောဆိုလေ၏။

အလုပ်အကျွေးယောက်လည်း သခင်မ ကောင်းပါပြီဟု ဆိုလေ၏ ထိုသို့ဖြစ်မူ ငါသည် နက်ဖြန်နံနက် စောစောကပင်လျှင် မြို့တံခါး၏ ဤမည်သော အရပ်၌ နေပေအံ့ သင်သည် တခုသော ဥပါယ်တမျဉ်ဖြင့် ထွက်ခဲ့၍ ထိုမြို့တံခါးသို့ လာခဲ့လော့ဟု မှာဆိုခြင်းကြောင့် နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့တွင် ချိန်းချက်ရာ အရပ်၌ စောင့်နေနှင့်လေ၏ သူဌေးသမီးသည်လည်း နံနက်စောစောကပင်လျှင် ညစ်နွမ်းသော ထမီအဝတ်ကိုဝတ်၍ ဆံပင်တို့ကို ဖရိုဖရဲကြဲလျက် ဆန်ကွဲမှုန့်ဖြင့် ကိုယ်ကို လိမ်းကျံသဖြင့် ရေအိုးကိုရွက်ပြီးလျှင် ကျွန်မတို့နှင့် အတူတကွ သွားဘိသကဲ့သို့ အိမ်မှထွက်သွားသဖြင့် ထိုအရပ်သို့ ရောက်သွားလေ၏ အလုပ်အကျွေးယောက်သည်

သူဌေးသမီးကို ယူဆောင်ပြီးလျှင် ဝေးသောအရပ်သို့သွား၍ ရွာတခု၌ နေခြင်းကို ပြုသဖြင့် တော၌လယ်ကို ထွန်ပြီးသောအခါ ထင်းနှင့်ဟင်းရွက်တို့ကို ဆောင်ယူလာရလေ၏ သူဌေးသမီးသည်ကား ရေအိုးဖြင့်ရေကို ဆောင်ယူ၍ မိမိလက်ဖြင့် မောင်းထောင်းခြင်း ထမင်းချက်ခြင်း စသည်တို့ကိုပြုလျက် မိမိမကောင်းမှုအကျိုးကို ခံစားရရှာလေ၏။

လမ်း၌ သားဖွားခြင်းဒုက္ခ ဆင်းရဲစွာတွေ့ပုံ

ထိုနောက် သူဌေးသမီး၏ဝမ်း၌ ကိုယ်ဝန်ပဋိသန္ဓေ တည်လာလေ၏ သူဌေးသမီးသည် ကိုယ်ဝန်သန္ဓေပြည့်စုံစွာ ရင့်လေလျှင် ဤရွာ၌ ငါ့အား ကျေးဇူးဥပကာရ ပြုတတ်သော တစုံတယောက်သောသူမရှိ မိခင်ဘခင်တို့မည်သည်ကား သားသမီးတို့ အပေါ်၌ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော စိတ်နှလုံးရှိကြကုန်၏ ထိုမိခင် ဘခင်တို့၏ အထံသို့ ငါ့ကိုပို့ပါလော့ ထိုမိဘတို့နေရာအိမ်၌ ငါ၏သားဖွားမြင်ခြင်းသည် ဖြစ်လတ္တံ့ဟု လင်ယောကျာ်းကိုတောင်းပန်လေ၏ ထိုကျေးကျွန်ဖြစ်သော လင်ယောကျာ်းသည် ချစ်နှမ အသို့ဆိုသနည်း ငါ့ကိုမြင်လျှင် သင်၏မိဘ တို့သည် အထူးထူး ရိုက်ပုတ်ထောင်းသတ်ခြင်း အမှုတို့ကို ပြုကုန်ရာ၏ ငါသွားခြင်းငှါ မဝံ့ဟု ပယ်ဆိုလေ၏ ထိုသူဌေးသမီးသည် အဖန်တလဲလဲ တောင်းပန်သော်လည်း တောင်းပန်ခြင်းကို မရခြင်းကြောင့် ထိုယောကျာ်း တောသို့သွားခိုက် အိမ်နီးချင်းတို့ကို ပန်ကြား၍ ယောကျာ်းလာသဖြင့် အကျွန်ုပ်ကို မမြင်သည်ရှိသော် အဘယ်အရပ်သို့ သွားသနည်းဟု အကယ်၍မေးသည် ဖြစ်ပါအံ့ မိမိ၏မိဘအိမ်သို့ အကျွန်ုပ် သွားကြောင်းကို ပြောကြားလိုက်ကြပါဟုဆို၍ အိမ်တံခါးကို ပိတ်ပြီးလျှင် ထွက်ခွါသွားလေ၏ ထိုလင်ယောကျာ်းသည်လည်း ပြန်လာသဖြင့် သူဌေးသမီးကို မမြင်လတ်သည် ရှိသော် အိမ်နီးချင်းတို့ကိုမေး၍ ထိုအကြောင်းကို ကြားသိရလျှင် မယားကိုပြန်လည်စေအံ့ဟု အစဉ်လိုက်သွားရာ မယားကို တွေ့မြင်သောအခါ အထူးထူးအပြားပြား တောင်းပန်သော်လည်း ပြန်လည်စေခြင်းငှါ မတတ်နိုင် ထိုနောက် သူဌေးသမီးအား တခုသောအရပ်၌ [၁]ကမ္မဇလေတို့သည် လှုပ်ရှားလေကုန်၏ ပဋာစာရီသည် ချုံငယ်တခု အတွင်းသို့ဝင်၍ အမောင်ချစ်လင် ငါ့အား

---

၁ ကမ္မဇ ကံကြောင့်ဖြစ်သော ဇလား၊ သားငယ်ကိုတွန်းချရန် သားဖွားရန် ကံအားလျော်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာသောလေ ဟူလို။

ကမ္ဗဇလေတို့သည် လှုပ်ချောက်ချားကုန်ပြီဟုဆို၍ မြေ၌ လျှောင်းစက်လျက် တပြောင်းပြန်ပြန် လူးကာလိမ့်ကာ ဆင်းရဲငိုကြွေးစွာ သားငယ်ကို ဖွားမြင်ရရှာ ပြီးမှ သားဖွားခြင်းအကျိုးငှါ ငါသည် မိဘအိမ်သို့သွားရာ၏ ထိုအကျိုးသည် ပြီး ငြိမ်းလေပြီဟု တဖန်သာလျှင် လင်ယောကျ်ားနှင့်အတူတကွ အိမ်သို့ပြန်လာ၍ နေခြင်းကို ပြုလေ၏။

ထိုသူဌေးသမီးအား တပါးသောအခါ ကိုယ်ဝန်တဖန် တည်ပြန်လေ၏ ထိုသူဌေးသမီးသည် ရင့်သော ကိုယ်ဝန်ရှိသည်ဖြစ်၍ ရှေးနည်းအားဖြင့်သာလျှင် လင်ယောကျ်ားကို တောင်းပန်ပြန်သော် တောင်းပန်ခြင်းကို မရခြင်းကြောင့် သားကိုရင်ခွင်ဖြင့်ချီလျက် ထိုရှေးအတူသာလျှင် ထွက်ခွါဖဲသွားပြန်သဖြင့် လင် ယောကျ်ားသည် အစဉ်လိုက်၍ ရပ်ဆိုင်းပါဦးဟု ဆိုသော်လည်း ပြန်လည်ခြင်းငှါ အလိုမရှိခဲ့လေပြီ ထိုအခါ ထိုသူတို့သွားကြကုန်စဉ် အခါမဲ့ မိုဃ်းကြီးသည်ထင်ရှား စွာဖြစ်လေ၏ထက်ဝန်းကျင်မှလျှပ်စစ်နွယ်တို့ဖြင့်ရဲရဲပြောင်ပြောင်တောက်လောင် ဘိသကဲ့သို့ရင်း မိုဃ်းထစ်ချုန်းသံဖြင့် ကွဲအက်ပြိုပျက်အံ့သကဲ့သို့ရင်း ကောင်းကင် သည် ရေအယဉ်လေတို့ဖြင့် အကြားအလပ်မရှိ ဖြစ်လေ၏ ထိုခဏ၌ ထိုသူဌေး သမီးအား ကမ္ဗဇလေတို့သည် လှုပ်ရှားလေကုန်၏ သူဌေးသမီးသည်လင်ယောကျ်ား ကိုခေါ်၍ အမောင်ချစ်လင် ငါ့အား ကမ္ဗဇလေတို့သည် လှုပ်ချောက်ချားကုန်ပြီ တည်တံ့စွာနေခြင်းငှါ မတတ်နိုင် မိုဃ်းမစွတ်ရာအရပ်ကို ငါ့အလို့ငှါ သိပါလော့ ပြုစမ်းပါလော့ ဟု ဆိုရှာလေ၏။

လင်မြွေကိုက်သေသဖြင့် ဒုက္ခတွေ့ပြန်ခြင်း

ကျေးကျွန်ဖြစ်သော လင်ယောကျ်ားသည် လက်၌ပါသော ပဲခွပ်ဖြင့် ထိုမှ ဤမှ စုံးစမ်းရှာဖွေသည်ရှိသော် တခုသော တောင်ပို့ထိပ်ထက်၌ ပေါက်သော ချုံကိုမြင်လျှင် ဖြတ်ခြင်းငှါ အားထုတ်လေ၏ ထိုအခါ ထိုယောကျ်ားကို တောင်ပို့မှထွက်၍ ကြမ်းသောအဆိပ်ရှိသဖြင့် လျင်သော အဆိပ်ရှိသော မြွေ သည် ကိုက်လေ၏ ထိုခဏ၌သာလျှင် ထိုယောကျ်ား၏ ကိုယ်သည် အတွင်းမှ ထသော မီးလျှံတို့ဖြင့် လောင်သကဲ့သို့ တကိုယ်လုံး ညိုသောအဆင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ထိုနေရာ၌ပင် တိမ်းလည်းလေ၏ သူဌေးသမီးသည်လည်း 'ကြီးစွာသောဆင်းရဲကို ခံစားလျက် ထိုလင်ယောကျ်ား၏ လာခြင်းကို ကြည့်မြော်ပါသော်လည်း

ထိုယောက်ျားကို မမြင်မူ၍သာလျှင်တပါးသောသားငယ်ကိုလည်း ဖွားမြင်ပြန်၏ သားငယ်နှစ်ယောက်တို့သည် လေနှင့်တကွသော မိုးဃ်း၏အဟုန်ကို သည်းမခံနိုင်ကြသေးရကား သည်းစွာဟစ်လျက် ငိုကြွေးမြည်တမ်းကြရရှာကုန်၏ သူဌေးသမီးသည် သားနှစ်ယောက်စလုံးတို့ကို ရင်ခွင်ကြားဌ်ထား၍ နှစ်ခုသော ပုဆစ်ဒူးတို့ဖြင့်ရင်း လက်တို့ဖြင့်ရင်း မြေ၌ဘိနှိပ်ထောက်ထားသဖြင့် ထိုအရပ်၌ တည်နေလျက်သာညဉ့်အခါကို လွန်စေရရှာလေ၏တကိုယ်လုံးသည်သွေးမရှိသကဲ့သို့ဖြစ်၍ ဖက်ရွက်လျော် အဆင်းနှင့်တူသောအဆင်းရှိလေ၏ထိုသူဌေးသမီးသည် နေအရုဏ်တက်လတ်သည်ရှိသော် သားတစ်အဆင်းနှင့်တူသော တယောက်သောသားငယ်ကို ရင်ခွင်ဖြင့်ချီလျက် တယောက်သောသားငယ်ကို လက်ချောင်း၌ [၁] ဆွဲငင်လျက် ချစ်သားလာလှည့်ပါလေ မောင့်ဘခင်သည် ဤအရပ်ဆီသို့ ထွက်သွားခဲ့၏ဟုဆို၍ လင်ယောက်ျားသွားသော ခရီးလမ်းဖြင့် ခြေရာခံကာ လိုက်သွားသည်ရှိသော် တောင်ပို့ထိပ်ထက်၌ သေရှာ၍ တိမ်းလည်းနေသော ညိုသောအဆင်းရှိ၍ မာတောင့်နေသော ကိုယ်ကောင်ကိုမြင်ရလျှင် ငါ့ကိုအကြောင်းပြု၍ ငါ့လင်သည် လမ်းခရီး၌ သေရရှာလေပြီတကားဟု အကြိမ်ကြိမ်ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက် ထွက်ခွါသွားရရှာလေ၏။

သားငယ်စွန့်ချီ သားကြီးရေမျော ဒုက္ခတွေ့ပြန်ခြင်း

ထိုသူဌေးသမီးသည် တညဉ့်ပတ်လုံး မိုးဃ်းသည်းစွာရွာအပ်သည့်အဖြစ်ကြောင့် ဒူးခေါင်းအတိုင်းအရှည် ခါးစောင်းအတိုင်းအရှည်ရှိသောရေဖြင့်ပြည့်သော အစိရဝတီမြစ်ကိုမြင်ရလျှင် မိမိပညာနုံ့သည့်အဖြစ်ကြောင့် သားငယ်နှစ်ယောက်တို့နှင့်အတူတကွ ရေသို့ သက်ဆင်းခြင်းငှါ မရဲဝံ့ရကား သားကြီးကို ဤမှာဘက်ကမ်း၌ထားခဲ့၍ ဖွားမြင်စသားငယ်ကိုယူလျက် ထိုမှာဘက်ကမ်းသို့ သွားသဖြင့် သစ်ခက်ချိုးခင်းကာ သိပ်ထားပြီးလျှင် သားကြီး၏အထံသွားဦးအံ့ဟု သားငယ်ကို ပယ်စွန့်ကာကူးသွားခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်ရကား အဖန်တလဲလဲ ပြန်လှည့်ပြန်လှည့်၍ ကြည့်လျက်သွားရရှာလေ၏ ထိုအခါ သူဌေးသမီးမြစ်လယ်သို့ ရောက်လတ်သောအခါ စွန်တကောင်သည် ထိုဖွားမြင်စ သူငယ်ကို မြင်လျှင် သားတစ်ဟူသောအမှတ်ဖြင့် ကောင်းကင်မှသက်ဆင်း ပျံဝဲကျလာလေ၏ သူဌေး

---

၁ ကိုင်ယူ ဆွဲငင်ခြင်း ကြိယာ၏ ကံကာရအနေမှ (သားငယ်) အာဓာရကာရ အံ့စိတ် (လက်ချောင်း) အများအားဖြင့် ဖြစ်သောသဒ္ဒါနည်း။

သို့မီးသည် သားငယ်ကို ချီသုတ်ခြင်းငှါ ပျံဝဲကျလာသော စွန်ကို မြင်ရသဖြင့် လက်နှစ်ဘက်တို့ကို မြှောက်ချီလျက်(သု-သု)ရွှေးရွှေးဟု သုံးကြိမ်သည်းစွာသော အသံကို မြွက်ဆို ခြောက်လှန့်လေ၏ စွန်သည် ဝေးလှသဖြင့် ထိုခြောက်လှန့်သော အသံကို မကြားမူ၍သာလျှင် ဖွားမြင်စသူငယ်ကို ချီလျက် ကောင်းကင်သို့ ပျံသွားလေ၏ ဤမှာဘက်ကမ်း၌ နေရစ်သော သားကြီးသည် မြစ်လယ်၌ လက်နှစ်ဘက်တို့ကို မြှောက်ချီလျက် သည်းစွာသောအသံကို မြွက်ဆိုခြောက်လှန့်သော မိခင်ကို မြင်ရလျှင် ငါ့ကိုခေါ်၏ဟူသော အမှတ်ဖြင့် လျင်မြန်သော အဟုန်ကြောင့် ရေ၌ ကျသွားရှာလေ၏ ဤသို့လျှင် သူဌေးသို့မီး၏ သားငယ်ကို စွန်ချီခဲ့လေ၏ သားကြီးသည် ရေဖြင့် မျောခဲ့လေသတည်း။

ဝိဘမောင်ဘား သေသည်ကြား၍ ရူးသွပ်ခြင်း

ထိုသူဌေးသို့မီးသည် ငါ၏သားတယောက်ကို စွန်ချီပြီ သားတယောက် ရေဖြင့် မျောပြီ ငါ၏လင်ယောကျ်ားသည်လည်း လမ်းခရီး၌ သေခဲ့ပြီဟုငိုကြွေးမြည်တမ်း ကာ သွားလတ်သည်ရှိသော် သာဝတ္ထိပြည်မှလာသော ယောကျ်ားတယောက် ကိုမြင်လျှင် အမောင် အဘယ်အရပ်၌ နေသောသူ ဖြစ်သနည်းဟု မေးလေ၏ အမိ အကျွန်ုပ်သည် သာဝတ္ထိပြည်၌ နေသောသူ ဖြစ်ပါသည်ဟု ဆိုလျှင် အမောင် သာဝတ္ထိပြည် ဤမည်သော ခရီးလမ်း၌ ဤသို့ သဘောရှိသော အမျိုးသည် ရှိပါသည် အမောင်သည် ထိုအမျိုးကို သိပါ၏လောဟု မေးပြန်လေ၏ အမိ သိပါ၏ သို့သော် ထိုအမျိုးအကြောင်းကိုကား မမေးပါနှင့် တပါးသူကို အကယ်၍ သိသည်ဖြစ်အံ့ မေးပါလော့ဟုဆိုလျှင် အမောင် အကျွန်ုပ်အား သူတပါးဖြင့် မေးဘွယ်ကိစ္စမရှိ ထိုသူဌေးအမျိုးကိုသာ မေးလိုပါ၏ဟု ဆိုလေ၏ အမိ သင်သည် မိမိအား မပြောကြားစိမ့်သောငှါ ခွင့်မပေး ယနေ့ သင်သည် တညဥ့်ပတ်လုံး မိုဃ်းရွာသည်ကို မြင်၏လောဟု မေးပြန်သော် အမောင် အကျွန်ုပ် မြင်အပ်ပါ၏ အကျွန်ုပ်အားသာလျှင် တညဥ့်ပတ်လုံး ထိုမိုဃ်းရွာသွန်းချခြင်းသည် ဖြစ်ပါသည် သူတပါးအား မဖြစ်ပါ အကျွန်ုပ်အား မိုဃ်းရွာသွန်းချခြင်း အကြောင်းကို နောက်မှသင့်အား ပြောပါအံ့ ရှေးဦးစွာ အကျွန်ုပ်အား ထိုသူဌေး အမျိုးအိမ်၌ ဖြစ်ဇကြောင်းကို ပြောပါဦးလော့ဟု ဆိုလေ၏ အမိယနေ့ညဥ့်၌ သူဌေးကြီးကိုရင်း သူဌေးကတော်ကြီးကိုရင်း သူဌေးသားကိုရင်း ဤသုံးယောက်စလုံးသော သူတို့ကို

လေနှင့်တကွ လာသောမိုးသည် ဘိသဖြင့် အိမ်ပြိုခဲ့လေပြီ ထိုသုံးလောင်းတို့ကို ထင်းပုံတခုတည်း၌ မီးသင်္ဂြိုဟ်ကြရကုန်၏ အမိ ဤသုံးလောင်းစု မီးသင်္ဂြိုဟ်သော မီးခိုးသည် ထင်ရှား ရှိသေး၏ဟု ဆိုလျှင် ထိုသူဌေးသမီးသည် ထိုခဏခြင်း၌ ဝတ်ထားသော ထမီအဝတ် ကျွတ်၍ ကျသည်ကို မမှတ်သားနိုင် ရူးသွပ်သည် အဖြစ်သို့ ရောက်ရှာ၍ မိမွေးတိုင်း ဝတ်လစ်စားလစ် ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက်—

ဥဘော ပုတ္တာ ကာလင်္ကတာ၊ ပန္ထေ မယှံ ပတိ မတော။
မာတာပိတာစ ဘာတာစ၊ ဧကစိတကသ္မိံ ဍယှရေ။

မယှံ၊ ငါ၏။ ဥဘောပုတ္တာ၊ သား နှစ်ယောက်တို့သည်။ ကာလင်္ကတာ၊ သေခဲ့လေကုန်ပြီ။ ပတိ၊ ချစ်လင်သည်။ ပန္ထေ၊ သွားရာလမ်းခရီး၌။ မတော၊ သေခဲ့လေပြီ။ မာတာစ၊ မိခင်သည်ရင်း။ ပိတာစ၊ ဖခင်သည်ရင်း။ ဘာတာစ၊ မောင်သည်ရင်း။ ဧကစိတကသ္မိံ၊ ထင်းပုံတခုထဲ၌။ ဍယှရေ၊ မီးသင်္ဂြိုဟ်ကြရလေကုန်ပြီ။

ဤသို့ယောင်ယမ်းမြည်တမ်းလျက် ချာချာလည် ရူးသွပ်ကာ လှည့်လည်ရရှာလေ၏လူတို့သည် ထိုရူးသွပ်သော သူဌေးသမီးကို မြင်လျှင် အရူးမကြီး အရူးမကြီးဟု ခေါ်ဆိုလျက် တံမြက်ချေး အမှိုက်သရိုက်ကိုယူ၍ရင်း မြေမှုန့်ကိုယူ၍ရင်း ဦးခေါင်းထိပ်ထက်၌ ဖြန့်ကြဲကုန်လျက် ခဲတို့ဖြင့် ပစ်ခတ် ကြလေကုန်သတည်း။

ဘုရားရှင်နှင့်တွေ့မှ သတိပြန်ရခြင်း

ဘုရားသုံးလူ သဗ္ဗညုသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတိုက် တော်ကြီးဝယ် ပရိသတ်အလယ်၌ နေတော်မူလျက် တရားဟောနေစဉ် ကမ္ဘာတသိန်း ကာလပတ်လုံး ဖြည့်ဆည်းပူးအပ်ပြီးသော ပါရမီရှိသော ဆုတောင်းခြင်းနှင့်လည်း ပြည့်စုံသော သူဌေးသမီး ရောက်လာသည်ကို မြင်တော်မူလေ၏ ထိုသူဌေးသမီးသည် ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်၌ ပဒုမုတ္တရ ဘုရားရှင်သည် ဝိနည်းဆောင် ထေရီမတဦးကို လက်မောင်း၌ ချီမ၍ နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်၌ ထားဘိသကဲ့သို့ တေဒဂ်အရာ၌ ထားအပ်သည်ကို မြင်ရလျှင် ဘုရားတပည့်တော်မ သည်လည်း ရှင်တော်မြတ် ဘုရားတို့ ကဲ့သို့သော ဘုရားရှင်၏ အထံတော်၌ ဝိနည်းကို ဆောင်ကုန်သော ထေရီမတို့၏ အတွင်း၌ မြတ်သောရာထူးကို ရလိုပါသည် ဘုရားဟု ကြီးစွာသော ကောင်းမှုပြု၍ ဆုတောင်းခြင်းကို ဖြစ်စေခဲ့လေသတတ်။

ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရားသည် [၁] အနာဂတံသ ဉာဏ်တော်ကို ဖြန့်တော်မူသဖြင့် ဆုတောင်းခြင်း၏ ပြည့်စုံအပ်သော အဖြစ်ကို သိတော်မူလျှင် နောင်သောအခါ ဂေါတမ မည်သော မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ ဤဒါယိကာမသည် ပဋာစာရီ ဟူသော အမည်ဖြင့် [၂] ဝိနည်းဓိုရ်ထေရီမတို့တွင် အမြတ်ဆုံးတပည့်မ, ဖြစ်လတ္တံ့ ဟူသော ဗျာဒိတ်စကားကို မိန့်ကြားတော်မူခဲ့လေ၏ ဤသို့ တောင့်တအပ်သော ဆုတောင်းကောင်းမှုနှင့် ပြည့်စုံသောသူဌေးသမီးကို မြတ်စွာဘုရားသည် အဝေးမှလာသည်ကို မြင်တော်မူရလျှင် ဤသူဌေးသမီးအား ငါဘုရားကို ဖယ်ထား၍ တပါးသော ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သောသူမည်သည် မရှိဟု ကြံ၍ သူဌေးသမီးကို ကျောင်းတော်သို့ ရှေးရှုရောက်လာအောင် ပြုတော်မူလေ၏ ပရိသတ်တို့သည် ထိုသူဌေးသမီးကိုမြင်လျှင်မြင်ခြင်းဤအရူးမကြီးကို ဘုရားရှင်ရှိရာ ဤအရပ်သို့ လာစိမ့်သောငှါ မပြုကြပါကုန်လင့်ဟု ဆိုကြကုန်၏ ဘုရားရှင်သည် ဖဲကြကုန်လော့ ထိုအရူးမကို မတားမြစ်ကြကုန်လင့်ဟု မိန့်တော်မူ၍ မနီးမဝေးသောအရပ်သို့ ရောက်လာသောအခါ [၃] နှမ သတိကိုရစေလော့ဟု မိန့်တော်မူလေ၏ သူဌေးသမီး အရူးမသည် ဘုရားရှင်၏ တန်းခိုးအာနုဘော်တော်အားဖြင့် ခဏချက်ခြင်း သတိကိုရလေ၏ ထိုအခါ ဝတ်သောထမိ၏ ကျွတ်ကျသည်အဖြစ်ကို မှတ်သားမိသဖြင့် ရှက်ခြင်း ကြောက်ခြင်းကို ဖြစ်စေလျက် ခြောင့်ကြောင့် ကြုံ့ကြုံ့ ထိုင်လေ၏။

ထိုအခါ ထိုသူဌေးသမီးအား ယောကျ်ားတယောက်သည် အပေါ်ရုံပုဆိုးကို ပစ်ပေးလေ၏ သူဌေးသမီးသည် ထိုအပေါ်ရုံပုဆိုးကို ဝတ်၍ မြတ်စွာဘုရားသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသော ခြေတော်တို့၌ ငါးပါးသောတည်ခြင်းဖြင့် ရှိခိုးလျက် ဘုန်းတော် ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်မ၏ မှီခို အားထားရာ ဖြစ်တော်မူပါဘုရား တပည့်တော်မ၏ ထောက်တည်ရာ ဖြစ်တော် မူပါဘုရား တပည့်တော်မ၏ သားတယောက်ကို စွန်ချီသွားပါပြီ သားတယောက်သည် ရေဖြင့်မျောသွားပါပြီ လမ်းခရီး၌ တပည့်

---

၁ အနာဂတ အံသ ဉာဏ်တော်၊ နောင်ဖြစ်လတ္တံ့သော အဘို့ကို သိသောမဟာကြီးယာ ဉာဏ်တော်ဟူလို။

၂ ဝိနယ ဓရထေရီ ဝိနည်းကို ဆောင်လေ့ရှိသော ဘိက္ခုနီမဟူလို။

၃ အရွယ်အားလျော်စွာ နှမ ဟူသော ခင်တွက်ဖြစ်စေ၍ သာသနာတော်၌ အသုံးပြုသော စကားတည်း။

တော်မ၏ လင်ယောကျ်ား သေဆုံးခဲ့ပါပြီ တပည့်တော်မ၏ မိဘ တို့သည်၎င်း မောင်သည်၎င်း အိမ်ဘိ ကုန်သဖြင့် တခုသော ထင်းပုံထက်၌ မီးသင်္ဂြိုဟ်ကြရပါကုန်ပြီဘုရားဟု လျှောက်ထားရှာလေ၏။

ပဋာစာရီသောအားပေး တည်ခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသူဌေးသမီး၏ စကားကိုကြားတော်မူရလျှင် ချစ်သမီး [၁] ပဋာစာရီ မစိုးရိမ်လင့် စောင့်ရှောက်ရာ ကိုးကွယ်ရာ မှီခိုရာ ဖြစ်ခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သောသူ၏ အထံသို့သာလျှင် ရှေးဦးစွာ ရောက်လာခဲ့ပေ၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ ယခုအခါ၌ သင်၏သားတယောက် စွန်ချီသကဲ့သို့၎င်း သားတယောက်ရေမျောသကဲ့သို့၎င်း လင်ယောကျ်ား လမ်းခရီး၌ သေသကဲ့သို့၎င်း မိဘတို့သည်၎င်း မောင်သည်၎င်း အိမ်ဘိကုန်သကဲ့သို့၎င်း ဤအတူသာလျှင် ဤသံသရာ၌ သားစသောသူတို့၏သေသောအခါ ငိုကြွေးရသော သင်၏ ယိုကျသော မျက်ရည်တို့သည် လေးစင်းသော မဟာသမုဒ္ဒရာတို့၏ရေထက် လွန်စွာများ၏ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် ဤဂါထာကို မိန့်တော်မူလေ၏။

စတူသု သမုဒ္ဒေသု ဇလံ ပရိတ္တံ၊ တတော ဗဟုံ အဿုဇလံ အနပ္ပကံ။
ဒုက္ခေန ဖုဋ္ဌဿ နရဿ သောစနာ၊ ကိံ ကာရဏာ အမ္မ တုဝံ ပမဇ္ဇသိ။

ပဋာစာရေ၊ ချစ်သမီးပဋာစာရီ။ စတူသုသမုဒ္ဒေသု၊ သမုဒ္ဒရာလေးစင်းတို့၌။ ဇလံ၊ ရေသည်။ ပရိတ္တံ၊ နည်းသေး၏။ ဒုက္ခေန၊ ဆင်းရဲငြိုငြင် ပင်ပန်းခြင်းဖြင့်။ ဖုဋ္ဌဿ၊ တွေ့သော။ နရဿ၊ သတ္တဝါ၏။ သောစနာ၊ စိုးရိမ်ခြင်းကြောင့်။ အဿုဇလံ၊ ဖြစ်သော မျက်ရည်သည်။ တတော၊ထိုသမုဒ္ဒရာလေးစင်း ရေထက်။ ဗဟုံ၊ များလှ၏။ အနပ္ပကံ၊ နည်းသည်မဟုတ်။ အမ္မ၊ ချစ်သမီးပဋာစာရီ။ တုဝံ၊ သင်သည်။ကိံကာရဏာ၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့်။ပမဇ္ဇသိ၊မေ့လျော့ဘိသနည်း။

ဤသို့လျှင်မြတ်စွာဘုရားသည် အနမတဂ္ဂသုတ္တန် တရားကို ဟောကြားတော်မူလတ်သည်ရှိသော် ထိုပဋာစာရီ၏ ကိုယ်၌ စိုးရိမ်ခြင်းသည် ခေါင်းပါးခြင်းသို့ ရောက်လေ၏ ထိုအခါ ပဋာစာရီကို ခေါင်းပါးသော စိုးရိမ်ခြင်း ရှိသည်ကို သိတော်မူသဖြင့် တဖန် မြတ်စွာဘုရားသည် ခေါ်တော်မူလျက် ပဋာစာရီ သား

---

၁ ဤနေရာမှစ၍ ဤအမည်ကို မြွက်ဆိုအသုံးပြုလသည်။

၂ အနမတဂ္ဂသုတ္တန်၊ မသိအပ်သော အစရှိသောသံသရာနှင့်စပ်၍ ဟောသောတရား။

သွီး အစရှိသော သုတ်မျိုးတို့သည် တမလွန်ဘ၀သို့ သွားရသောသူ၏ အလိုငှါ စောင့်ရှောက်ရာသည်ရင်း ကိုးကွယ်ရာသည်ရင်း ဖြစ်ခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကြကုန် ထို့ကြောင့် ထင်ရှားရှိကုန်ငြားလည်း ထိုသားသမီး အစရှိသောသူတို့သည် မရှိကြ သည်သာ မည်ကုန်၏ ပညာရှိသောသူသည်ကား သီလကိုသုတ်သင်၍ မိမိ၏ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ကြောင်း လမ်းခရီးကိုသာလျှင် သုတ်သင်ခြင်းငှါ သင့်လျော်ပေ ၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ တရားဟောကြားတော်မူလိုရကား ဤဂါထာတို့ကို မိန့်တော် မူလေ၏။

နသန္တိ ပုတ္တာ တာဏာယ၊ နပိတာ နာပိ ဗန္ဓဝါ။
အန္တကေနာဓိပန္နဿ၊ နတ္ထိ ဉာတီသု တာဏတာ။
ဧတမတ္ထံ ၀သံ ဉတွာ၊ ပဏ္ဍိတော သီလသံဝုတော။
နိဗ္ဗာန ဂမနံ မဂ္ဂံ၊ ခိပ္ပမေဝ ဝိသောဓယေ။

အန္တကေန၊ သေမင်းသည်။ အဓိပန္နဿ၊ နှိပ်စက်အပ်သော သူအား။ တာ ဏာယ၊ စောင့်ရှောက်ခြင်းငှါ။ ပုတ္တာ၊ သားသမီးတို့သည်။ နသန္တိ၊ မရှိကုန်။ ပိတာပိ၊ မိဘတို့သည်လည်း။နသန္တိ၊ မရှိကုန်။ ဗန္ဓဝါပိ၊ အဆွေခင်ပွန်း ချစ်ကျွမ်း ဝင်သောသူတို့သည်လည်း။ နသန္တိ၊ မရှိကုန်။ ဉာတီသု၊ ဆွေမျိုးသားချင်းတို့၌။ တာဏတာ၊ စောင့်ရှောက်ခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။

ဧတမတ္ထံ၊ ဤအကြောင်းကို။ဝသံ၊ ဤအလိုကို။ဉတွာ၊ သိ၍။ပဏ္ဍိတော၊ ပညာရှိသောသူသည်။ သီလသံဝုတော၊ သီလကို ရိုသေစွာစောင့်ရှောက် ထိန်း သိမ်းလျက်။ နိဗ္ဗာနဂမနမဂ္ဂံ၊ နိဗ္ဗာန်သို့သွားရာလမ်းခရီးကို။ ခိပ္ပမေဝ၊ လျင်စွာ သာလျှင်။ ဝိသောဓယေ၊ သုတ်သင်ရာ၏။

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ ပဋာစာရီသည် မြေကြီး၌ မြေမှုန့်အတိုင်း အရှည် ရှိကုန်သော ကိလေသာတို့ကို လောင်ကျွမ်းစေလျက် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည် လေ၏ ထိုမှတပါး များစွာသောသူတို့သည်လည်း သောတာပတ္တိဖိုလ် စသည် တို့သို့ ရောက်ကြလေကုန်၏။

ဘိက္ခုနီမပြု၍ ရေအာရုံယူခြင်း

ထိုပဋာစာရီသည်ကား သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာ ဘုရားကို ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်လျှောက်ကြားလေ၏ ဘုရားရှင်သည် ပဋာစာရီကို

ရဟန်းမိန်းမတို့၏အဘိထံသို့ စေလွှတ်၍ ရဟန်းပြုစေ၏ ထိုပဋာစာရီသည် ပဋ္ဌင်း အဖြစ် ရပြီးသည်ရှိသော် ထင်ရှားသော အကျင့်ရှိခြင်းကြောင့် ပဋာစာရီဟူ၍ သာလျှင် အမည်ထင်ရှားလေ၏ ထိုပဋာစာရီသည် တနေ့သ၌ ရေအိုးဖြင့် ရေကို ယူ၍ ခြေတို့ကို ဆေးလတ်သည်ရှိသော် သွန်းလောင်းအပ်သောရေသည် အနည်း ငယ်သော အရပ်သို့သွား၍ ပြတ်၏ နှစ်ကြိမ်မြောက်၌ သွန်းလောင်း အပ်သော ရေသည် ထိုထက်အလွန် ဝေးသောအရပ်သို့ ရောက်သွား၏ သုံး ကြိမ် မြောက်၌ သွန်းလောင်းအပ်သောရေသည် ထိုထက်လည်းဝေးစွာသော အရပ်သို့ ရောက် သွားလေ၏ ဤသို့သော အခြင်းအရာဖြင့် ပဋာစာရီ ဘိက္ခုနီမသည် ထိုရေကို သာလျှင် အာရုံယူ၍ အရွယ်သုံးပါးတို့ကို ပိုင်းခြားဝေဘန်လျက် ငါသည် ပဌမ ရွေးဦးစွာ သွန်းလောင်းအပ်သော ရေကဲ့သို့ ဤသတ္တဝါတို့သည် ပဌမ အရွယ်၌ သေလွန်ကုန်၏ ထိုရေထက်ဝေးသော အရပ်သို့ စီးသွားသော နှစ်ကြိမ်မြောက် သွန်းလောင်းအပ်သော ရေကဲ့သို့ မဇ္ဈိမအရွယ်၌လည်း သေလွန်ကုန်၏ ထိုထက် ဝေးစွာသောအရပ်သို့ စီးသွားသော သုံးကြိမ်မြောက် သွန်းလောင်းအပ်သော ရေကဲ့သို့ ပစ္ဆိမအရွယ်၌လည်း သေလွန်ကုန်သည်သာလျှင်တည်းဟု ကြံဆင်ခြင် လေ၏ မြတ်စွာဘုရားသည် ဂန္ဓကုဋိ၌ နေတော်မူလျက်သာလျှင် ရောင်ခြည် တော်ကို ပျံ့နှံ့စေတော်မူသဖြင့် ပဋာစာရီ ဘိက္ခုနီမ၏ မျက်မှောက်၌တည်နေ၍ တရားဟောတော်မူဘိသကဲ့သို့ ချစ်သမီးပဋာစာရီ ဤအကြံသည်ကြံတိုင်းသာလျှင် မှန်ပေ၏ ခန္ဓာငါးပါးတို့၏ အဖြစ်အပျက်ကို မမြင်သောသူ၏ အနှစ်တရာပတ်လုံး အသက်ရှည်ခြင်းထက် ထိုခန္ဓာငါးပါးတို့၏ အဖြစ်အပျက်ကို မြင်သောသူ၏ တရက်မျှရှင်း တခဏမျှရှင်း အသက်ရှည်ခြင်းသည်မြတ်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ အနု သန္ဓေကိုစပ်လျက် တရားဟောကြားတော် မူလိုရကား ဤဂါထာကို မိန့်တော် မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၁၁၃ ယော စ ဝဿသတံ ဇီဝေ၊ အပဿံ ဥဒယဗ္ဗယံ။
ဧကာဟံ ဇီဝိတံ သေယျော၊ ပဿတော ဥဒယဗ္ဗယံ။

ယောစ၊ အကြင်သူသည်ကား။ ဥဒယဗ္ဗယံ၊ ခန္ဓာငါးပါးတို့၏ဖြစ်ခြင်း ပျက် ခြင်းကို။ အပဿံ အပဿန္တော၊ မမြင်ဘဲ။ ဝဿသတံ၊ အနှစ်တရာကာလပတ် လုံး။ ဇီဝေ၊ အသက်ရှည်ငြားအံ့။ တတော၊ ထိုအဖြစ်အပျက် မသိသောသူ

အနှစ်တရားအသက်ရှည်ခြင်းထက်။ ဥဒယဗ္ဗယံ၊ ခန္ဓာငါးပါးတို့၏ ဖြစ်ခြင်းပျက်ခြင်းကို။ ပဿတော၊ မြင်သောသူ၏။ ဧကာဟံ၊ တရက်မျှ။ ဝါ၊ တခဏမျှပင်။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ရှည်ခြင်းသည်။ သေယျော၊ မြတ်၏။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ ပဋာစာရီဘိက္ခုနီမသည် ပဋိသမ္ဘိဒါလေးပါးတို့နှင့်တကွ ရဟန္တာမအဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။

ပဋာစာရီထေရီမဝတ္ထု ပြီး၏။

၁၃—ကိသာဂေါတမီထေရီမဝတ္ထု

ယောစ ဝဿသတံ—အစရှိသော ဤတရားဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် ကိသာဂေါတမီ ထေရီမကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူလေ၏။

မီးသွေးမှ ရွှေငွေဖြစ်သော သင့်သူ့ဌေးဘုန်းကံ

သာဝတ္ထိပြည်၌ တယောက်သောသူဌေး၏ အိမ်တွင် ဂုဋေလေးဆယ်သော ဥစ္စာသည် မီးသွေးချည်းသာဖြစ်၍တည်လေသတတ် သူဌေးကြီးသည် ထိုမီးသွေးကိုမြင်ရလျှင် စိုးရိမ်ခြင်းဖြစ်လှသောကြောင့် အာဟာရကိုပယ်၍ ညောင်စောင်း၌ လျောင်းစက်လေ၏ ထိုသူဌေး၏ အဆွေခင်ပွန်းတယောက်သည် အိမ်သို့လာ၍ အချင်း အဘယ့်ကြောင့် စိုးရိမ်ရသနည်းဟု မေးလတ်သဖြင့် ထိုအကြောင်းကို ကြားရသည်ရှိသော် အချင်း မစိုးရိမ်လင့် ငါကား တခုသောအကြောင်းကိုသိ၏ ထိုအကြောင်းကို ပြုလော့ဟုဆိုလေ၏ အချင်း အဘယ်ကိုပြုရမည်နည်းဟုမေးလျှင် မိမိ၏အိမ်ဈေး၌ (ဈေးဆိုင်၌) ဖျာကိုဖြန့်ခင်း၍ ထိုဖျာပေါ်၌ မီးသွေးတို့ကို အစုအပုံပြုလုပ်ပြီးလျှင် ရောင်းသကဲ့သို့ ထိုင်နေချေလော့ လာကုန်လာကုန်သောလူတို့တွင် အကြင်သူတို့သည်"သင်မှကြွင်းသော အခြားသော ဈေးသည်တို့ကား အဝတ်- ဆီပျား- တင်လဲ စသည်တို့ကို ရောင်းကြကုန်၏ သင်သည်ကား မီးသွေးကို ရောင်းလျက်ဆိုင်နေဘိ၏"ဟု ဆိုကြကုန်၏ ထိုလူတို့ကို မိမိ၏ဥစ္စာကို မိမိ မရောင်းသည်ရှိသော် အဘယ်အမှုပြုရအံ့နည်းဟု ဆိုရာ၏ အကြင်လူသည်ကား သင့်ကို"ကြွင်းသောဈေးသည်တို့သည်ကား အဝတ်-ဆီပျား-တင်လဲ စသည်

တို့ကိုရောင်းကြကုန်၏ သင်သည်ကား ရွှေငွေကို ရောင်းလျက် ထိုင်နေဘိ၏”ဟု ဆို၏ ထိုလူကို ရွှေငွေအဘယ်မှာနည်းဟု ဆိုရာ၏ ဤဥစ္စာတည်းဟုဆိုလတ်သော် ထိုရွှေငွေကို ဆောင်ခဲ့ကြပါလော့ (ယူပေးကြပါလော့)ဟုဆို၍ လက်တို့ဖြင့်ခံယူရာ၏ ဤသို့ ပေးအပ်သည်ရှိသော် သင်၏လက်၌ ရွှေငွေဖြစ်လတ္တံ့။

ထိုသူကား အကယ်၍ သတို့သမီးဖြစ်အံ့ သင်၏အိမ်၌ သွားအလှို့ငှါ ထိုသတို့သမီးကို ဆောင်ယူ၍ ကုဋေလေးဆယ်သော ဥစ္စာတို့ကို သတို့သမီးအား အပ်နှင်းပြီးလျှင် သတို့သမီးက ပေးသည်ကိုသာ သုံးဆောင်ရာ၏ အကယ်၍ သတို့သားဖြစ်အံ့ သင့်အိမ်၌ အရွယ်ရောက်သောသမီးကိုနှင်းပြီးလျှင် ထိုသတို့သားအား ပေး၍ ကုဋေလေးဆယ်သောဥစ္စာကို အပ်နှင်းပြီးလျှင် ထိုသတို့သားကပေးသည်ကိုသာ သုံးဆောင်ရာ၏ဟု ဆိုလေ၏ ထိုအကြောင်းကား ကောင်း၏ဟု နှစ်သက်သဖြင့် မိမိ၏အိမ်ဈေး၌ မီးသွေးအစုအပုံကိုပြု၍ ရောင်းသကဲ့သို့ ထိုင်နေလေ၏ အကြင်လူတို့သည် ထိုသူဌေးကြီးကို ကြွင်းသောဈေးသည်တို့ကားအဝတ်ဆီပျား - တင်လဲ စသည်တို့ကို ရောင်းကြကုန်၏ သင်ကား အသို့နည်း မီးသွေးတို့ကို ရောင်းလျက် ထိုင်နေဘိသလောဟု ဆိုကြကုန်၏ ထိုသူတို့အား မိမိဥစ္စာကို မရောင်းသော် အဘယ်အမှုပြုအံ့နည်းဟု စကားတုံ့ပေး၏ ထိုအခါကြုံလှီသော ကိုယ်ရှိသည် အဖြစ်ကြောင့် ကိသာဂေါတမီဟူသော အမည်ဖြင့် ထင်ရှားသော ပျက်စီးလေသော သူဌေးမျိုး၏ သမီးဖြစ်သော သတို့သမီးတယောက်သည် မိမိ၏ တခုသောကိစ္စကြောင့် အိမ်ဈေးတံခါးသို့ ရောက်သွားပြီးလျှင် ထိုသူဌေးကြီးကို မြင်လျှင် ဘခင်သူဌေးမင်း အသို့ပါနည်း ကြွင်းသောဈေးသည်တို့ကား အဝတ်-ဆီပျား-တင်လဲစသည်တို့ကို ရောင်းကြကုန်၏ အသင်ဘခင်သည် ရွှေငွေကိုရောင်းလျက်ထိုင်နေဘိ၏ဟု ဆိုလေ၏ ချစ်သမီးရွှေငွေသည် အဘယ်မှာနည်းဟု မေးလတ်သော် အရှင်သူဌေးကြီးသည် ထိုရွှေငွေကိုပင်ကိုင်၍နေသည် မဟုတ်ပါလောဟုဆိုပြန်လေ၏ ချစ်သမီး ထိုရွှေငွေကိုဆောင်ခဲ့ပါလော့ ယူပေးပါလော့ဟု ဆိုလတ်သော် ကိသာဂေါတမီသည် လက်အပြည့်ယူ၍ သူဌေးကြီး၏ လက်တို့၌ထား၏ ထိုဥစ္စာသည် ရွှေငွေသာ ဖြစ်လေသတည်း။

ဘုန်းကံရှိသော်လည်း သားသေသဖြင့် ရူးသွပ်ခြင်း

ထိုအခါ ကိသာဂေါတမီကို သူဌေးကြီးသည် ချစ်သမီး သင်၏အိမ်သည် အဘယ်အိမ်နည်းဟု မေးသဖြင့် ဤမည်သော အိမ်ပါတည်းဟုဆိုလျှင် ထိုကိသာ

(ခ) ၁၄၂-၅၇

ဂေါတမီ၏ လင်ယောကျ်ား မရှိသေးသည့် အဖြစ်ကိုသိရ၍ဥစ္စာကို သိမ်းပြီးလျှင် ကိသာဂေါတမီကို မိမိသားအလို့ငှါ ဆောင်ယူသဖြင့် ကုဋေ လေးဆယ်သော ဥစ္စာကို လက်ခံသိမ်းပိုက်စေ၏ ထိုအလုံးစုံသည်လည်း ရွှေငွေသာလျှင် ဖြစ်လေ၏ ထိုကိသာဂေါတမီအား တပါးသောအခါ၌ ကိုယ်ဝန်သန္ဓေ တည်နေလေ၏ ကိသာဂေါတမီသည် ဆယ်လလွန်သောအခါ သားယောကျ်ားကို ဖွားမြင်လေ၏ ထိုသားငယ်သည် ခြေဖြင့် သွားနိုင်သောအခါ သေလွန်ရှာလေ၏ ကိသာဂေါတမီသည် သေခြင်းကို ရှေး၌မမြင်ဘူးသည့် အဖြစ်ကြောင့် သေသောသားကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ခြင်းငှါ ထုတ်ဆောင်သောသူတို့ကို တားမြစ်၍ ငါ့သားအလို့ငှါ ဆေးကို မေးမြန်းဦးအံ့ဟု သေလေပြီးသော အကောင်ကို ရင်ခွင်ဖြင့်ပိုက်ချီလျက် ငါ့သားအလို့ငှါ ဆေးကို သိကြပါသလောဟု မေးမြန်းကာ အိမ်စဉ်အတိုင်း သွားလာလှည့်လည်လေ၏ ထိုအခါ ကိသာဂေါတမီကို လူတို့သည် အမိ သင်သည် အရူးဖြစ်ပြီ သေလေပြီးသော သားငယ်၏ အလို့ငှါ ဆေးကိုမေးမြန်းလျက် လှည့်လည်ဘိ၏ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ကိသာဂေါတမီသည်ကား မချွတ်ကေန် ငါ့သားအလို့ငှါ ဆေးသိသောဆေးသမားကို ရပေလိမ့်မည်ဟု မှတ်ထင်လျက် သွားလာလှည့်လည်၏ ထိုအခါ ကိသာဂေါတမီကို ပညာရှိယောကျ်ား တယောက်သည် မြင်ရလျှင် ဤငါ၏သမီးသည် ရှေးဦးစွာ သားဦးရတနာကို ဖွားမြင်သည်ဖြစ်လတ္တံ့ ရှေး၌လည်း သေခြင်းကို မမြင်ဘူးသေးသည် ဖြစ်လတ္တံ့ ထို့ကြောင့် ငါသည် ဤကိသာဂေါတမီ၏ မှီခိုအားထားရာ ဖြစ်ခြင်းငှါ သင့်လျော်၏ဟု ကြံ၍ ချစ်သမီး ငါကား ဆေးကိုမသိ ဆေးသိသော သမားကောင်းကိုကား ငါသိ၏ဟု ဆိုလေ၏ ဘခင် အဘယ်သူ သိပါသနည်းဟု မေးလတ်သော် ငါ့သမီး ဘဗ္ဗညုဘုရားရှင်သည် သိတော်မူ၏ သွားချေ ထိုဘုရားရှင်ကို မေးလျှောက်လေလော့ဟု ပြောဆိုလေ၏ ကိသာဂေါတမီသည်လည်း သွားပါမည်ဘခင် မေးပါမည်ဘခင်ဟု ဆို၍ မြတ်စွာဘုရားသို့ချဉ်းကပ်ကာ ရှိခိုးပြီးလျှင် တင့်အပ်လျောက်ပတ်သောအရပ်၌ နေလျက် ဘုန်းတော်သခင် ရှင်ပင်ဘုရား ရှင်တော်မြတ်ဘုရားတို့သည် တပည့်တော်မ၏ သားအလို့ငှါ ဆေးကို သိနားလည်တော်မူကြသောဟူသည် မှန်ပါကုန်သလော ဘုရားဟု မေးလေ၏ သိသည်မှန်၏ဟု မိန့်တော်မူလျှင် အဘယ်ဝတ္ထုကို ရခြင်းငှါ သင့်လျော်ပါသနည်းဘုရားဟု မေးပြန်လေ၏။

[၁]လက်ဖျစ်ဖြင့် ယူကာမျှသော မုန်ညင်းစေ့ကို ရခြင်းငှါ သင့်လျော်၏ဟု မိန့်တော်မူလတ်သော် မြတ်စွာဘုရား ရပါလိမ့်မည် အဘယ်သူ၏အိမ်၌ ရခြင်းငှါ သင့်လျော်ပါသနည်းဘုရားဟု မေးလျှောက်ပြန်လေ၏ သားသော်၎င်း သမီးသော်၎င်း တစုံတယောက်မျှ မသေဘူးသောသူ၏ အိမ်၌ရခြင်းငှါ သင့်လျော်၏ဟု မိန့်တော်မူလတ်သော် ကိသာဂေါတမီသည် မြတ်စွာဘုရား ကောင်းလှပါပြီ ဘုရားဟု လျှောက်ထားသဖြင့် ဘုရားရှင်ကိုရှိခိုး၍ သားသေကို ရင်ခွင်ဖြင့် ပိုက်ချီလျက် ရွာသို့ဝင်ပြီးလျှင် ရှေးဦးစွာသော အိမ်၏တံခါး၌ရပ်လျက် ဤအိမ်၌ မုန်ညင်းစေ့ရှိပါသလော မုန်ညင်းစေ့သည် ကျွန်မ၏သားအလို့ငှါ ဆေးဖြစ်ပါသတဲ့ဟု ပြောဆိုလတ်သဖြင့် ရှိ၏ဟုဆိုသော်ထိုသို့ ရှိလျှင်ပေးကြစေမ်းပါ ဟု ဆိုရှာလေ၏ ထိုသူတို့သည် ဆောင်ယူခဲ့၍ မုန်ညင်းစေ့တို့ကို ပေးအပ်ကုန်သည် ရှိသော် အမိ ဤအိမ်၌ သေဘူးသော သားသော်၎င်း သမီးသော်၎င်း စိုးစဉ်းမျှ မရှိလေသလောဟု မေးပြန်သဖြင့် ချစ်သမီး အသို့ဆိုသနည်း အသက်ရှင်ကုန်သော သားသမီးတို့သည် နှစ်ယောက် သုံးယောက်သာ ဖြစ်ကုန်၏ သေသော သားသမီးတို့သည်သာ များကုန်၏ဟု ဆိုလတ်သော် ထိုသို့ဖြစ်မူ ထိုမုန်ညင်းစေ့တို့ကို ယူရစ်ကြပါလေ့ ဤမုန်ညင်းစေ့သည် ကျွန်မ၏သား အလို့ငှါ ဆေး မဟုတ်ဟုဆို၍ တဖန် ပြန်ပေးခဲ့ရရှာလေ၏။

ပင်ပန်းမှ သတိရ၍ သောတာပန်တည်ခြင်း

ဤသို့သောနည်းအားဖြင့် ကိသာဂေါတမီသည် အစမှစ၍မေးမြန်းကာ လှည့်လည် သွားလေ၏ ကိသာဂေါတမီသည် တခုသောအိမ်၌သော်လည်း မုန်ညင်းစေ့တို့ကို မယူမူ၍ ညချမ်းအခါ ဤအမှုသည် အလွန်ဝန်လေးလှ၏ ငါသည်သာလျှင် ငါ၏သား သေသည်ဟု အမှတ်သညာကိုပြုမိပေသည် အလုံးစုံသောရွာ၌ အသက်ရှင်သော သူတို့ထက် သေသောသူတို့သာ အလွန်များကုန်၏ဟု ကြံစည်မိလေ၏ ဤသို့ကြံစည်စဉ် ကိသာဂေါတမီ၏ သား၌ ချစ်ခင်သော နူးညံ့သော စိတ်နှလုံးသည် ခက်ထန်သည့်အဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏ ကိသာဂေါတမီသည် တော၌ သားသေကို စွန့်ပစ်ခဲ့၍ မြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်သို့သွား၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် တင့်အပ်

---

၁ လက်မနှင့်ကြွန်းသော လက်ချောင်းတခုခုဖျစ်၍ ကပ်၍ မြည်စေသည်ကို လက်ဖျစ်တီးသည်ဟု ဆိုကြသည် ထိုလက်ဖျစ်ခေါ် လက်ချောင်း နှစ်ချောင်းဖြင့် တကြိမ်ယူကာမျှ လောက်သောမုန်ညင်းစေ့ဟူလို။

လျှောက်ပတ်သော အရပ်၌နေလေ၏၊ထိုအခါ ကိသာဂေါတမီကို မြတ်စွာဘုရားသည် သင်သည် တလက်ဖျစ်မျှကုန်သော မုန်ညင်းစေ့တို့ကို ရအပ်ကုန်၏လောဟု မေးတော်မူလေ၏၊မြတ်စွာဘုရား မရအပ်ပါကုန်၊ ရွာအလုံး၌ အသက်ရှင်သော သူတို့ထက် သေသူတို့သာလျှင် လွန်စွာများကြပါသည်ဘုရားဟုလျှောက်လေ၏၊ ထိုအခါ ကိသာဂေါတမီကို မြတ်စွာဘုရားသည် သင်သည်သာလျှင် ငါ၏သား သေသည်ဟုမှတ်ထင်ဘိ၏၊ဤသေခြင်းကားသတ္တဝါတို့၏မြဲသော သဘောတည်း၊ သေမင်းကြီးသည် အလုံးစုံသော သတ္တဝါတို့ကို အလိုဆန္ဒ မပြည့်စုံကြမီသာလျှင် ပြင်းစွာလာသော ရေအလျဉ်ကဲ့သို့ ဆွဲငင်၍သာ အပါယ်ဟူသော သမုဒ္ဒရာ၌ ထည့်သွင်းပစ်ချတတ်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ တရားစကား ဟောကြားတော်မူလို ရကား ဤဂါထာကို မိန့်တော်မူလေ၏။

တံ ပုတ္တပသု သမ္မတ္တံ၊ ဗျာသတ္တမနသံ နရံ။
သုတ္တံ ဂါမံ မဟောဃောဝ၊ မစ္စု အာဒါယ ဂစ္ဆတိ။

မဟောဃော၊ ပြင်းစွာလာသော ရေအလျဉ်သည်။ သုတ္တံ၊ အိပ်ပျော်သော။ ဂါမံ၊ ရွာသူရွာသားအပေါင်းကို။ အာဒါယ၊တိုက်ယူ၍။ဂစ္ဆတိ ဣဝ၊သွားသကဲ့သို့။တထာ၊ ထို့အတူ။မစ္စု၊သေမင်းသည်။ပုတ္တပသုသမ္မတ္တံ၊ သား သမီး ဆင် မြင်း စသော သတ္တဝါတို့ဖြင့် လွန်စွာမေ့ယစ် ချစ်မြတ်နိုးခြင်းရှိသော။ဗျာသတ္တမနသံ၊ အထူးထူး အပြားပြားသော အခြင်းအရာဖြင့် လွန်စွာကပ်ငြိသောစိတ်ရှိသော။ တံ နရံ၊ ထိုသတ္တဝါကို။အာဒါယ၊ ဆွဲငင်၍။ ဂစ္ဆတိ၊ သွား၏။

ဂါထာ၏ အဆုံး၌ ကိသာ ဂေါတမီသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေ၏၊ ထိုမှတပါး များစွာသော လူတို့သည်လည်း သောတာပတ္တိဖိုလ် စသည်တို့သို့ ရောက်လေကုန်၏။

ဘိက္ခုနီမပြု၍ မီးအာရုံယူခြင်း

ထိုကိသာဂေါတမီသည် တဖန် ဘုရားရှင်ကို ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းပန်လေ၏၊ ဘုရားရှင်သည်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့၏ အထံသို့စေလွှတ်၍ ရဟန်းပြုစေတော်မူ၏၊ ကိသာဂေါတမီသည် ရဟန်းပဥ္စင်းအဖြစ် ရပြီးသည်ရှိသော် ကိသာ

၁ ဘဝအပြီးသတ် ပျက်စီးနိုက် သေခြင်းသဘောတရားကို ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ အလား တင်စားသောအားဖြင့် သေမင်းဟု ဆိုခြင်းသည် သမာဓိရဏ် ရောက်သည်ဟူ၍ အလင်္ကာ ဆရာတို့ မိန့်ဆိုကြကုန်၏။

ဂေါတမီ ထေရီမဟူသော အမည်ဖြင့် ထင်ရှားလေ၏၊ ထိုကိသာဂေါတမီထေရီမသည် တနေ့သ၌ ဥပုသ်အိမ်တွင် ဝတ်ပြုရန် အလှည့်ရောက်သဖြင့် ဆီမီးညှိထွန်းလျက် နေစဉ် ဆီမီးလျှံတို့ ပြတ်ပျက် ပျောက်ကြသည်တို့ကိုရင်း, ဖြစ်ပေါ်တိုးပွားကြသည်တို့ကိုရင်း မြင်ရလျှင် ဤဆီမီးလျှံ အတူသာလျှင် သတ္တဝါတို့သည် ဖြစ်လည်း ဖြစ်ကုန်၏၊ ချုပ်လည်းချုပ်ကုန်၏၊ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်သော သူတို့သာလျှင် မထင်နိုင်ကြကုန်ဟု အာရုံကို ယူလေ၏၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဂန္ဓကုဋိ၌ နေတော်မူလျက်သာလျှင် ရောင်ခြည်တော်ကို ပျံ့နှံ့စေတော်မူသဖြင့် ထိုကိသာဂေါတမီ ဘိက္ခုနီမ၏ မျက်မှောက်၌ တည်နေ၍ ဟောတော်မူဘိသကဲ့သို့ ချစ်သမီးဂေါတမီ ဤသို့ သင်နှလုံးသွင်းသည့် အတိုင်းသာလျှင် ဤသတ္တဝါတို့သည် ဖြစ်လည်းဖြစ်ကုန်၏၊ ချုပ်လည်းချုပ်ကုန်၏၊ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်သော သူတို့မှသာလျှင် မထင်နိုင်ကြကုန်၊ ဤသို့ နိဗ္ဗာန်ကိုမမြင်သောသူတို့၏ အနှစ်တရာပတ်လုံး အသက်ရှည်ခြင်းထက် နိဗ္ဗာန်ကိုမြင်သောသူ၏ တခဏမျှလည်း အသက်ရှည်ခြင်းသည် မြတ်၏ဟု မိန့်တော်မူ၍ အနုသန္ဓေစပ်လျက် တရားဟောကြားတော်မူလိုရကား ဤဂါထာကို မိန့်တော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၁၁၄ ယော စ ဝဿသတံ ဇီဝေ၊ အပဿံ အမတံ ပဒံ။
ဧကာဟံ ဇီဝိတံ သေယျော၊ ပဿတော အမတံ ပဒံ။

ယော စ၊ အကြင်သူသည်ကား။ အမတံ ပဒံ၊ သေခြင်းကင်းသော နိဗ္ဗာန်ကို။ အပဿံ·အပဿန္တော၊ မမြင်ဘဲ။ ဝဿသတံ၊ အနှစ်တရာ ကာလပတ်လုံး။ ဇီဝေ၊ အသက်ရှည်ငြားအံ့။ တတော၊ ထိုနိဗ္ဗာန်မမြင်သောသူ အနှစ်တရာ အသက်ရှည်ခြင်းထက်။ အမတံပဒံ၊ သေခြင်းကင်းရာ နိဗ္ဗာန်ကို။ ပဿတော၊ မြင်သောသူ၏။ ဧကာဟံ၊တရက်မျှ။ဝါ·တခဏမျှပင်။ ဇီဝိတံ၊အသက်ရှည်ခြင်းသည်။ သေယျော၊ မြတ်၏။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ ကိသာဂေါတမီ ထေရီမသည် နေမြဲတိုင်းဖြင့်င်လျှင် ပဋိသမ္ဘိဒါလေးပါးတို့နှင့်တကွ ရဟန္တာမအဖြစ်၌ တည်လေ၏။

ကိသာဂေါတမီထေရီမဝတ္ထု ပြီး၏။

၁၄—ဗဟုပုတ္တိကာထေရီမဝတ္ထု

ယောစ ဝဿ သတံ—အစရှိသော ဤတရား ဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေတော်မူစဉ် ဗဟုပုတ္တိကာ ထေရီမကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူ၏။

ယောက္ခမ၌ ချွေးမတို့၏ မေတ္တာသဘော

သာဝတ္ထိပြည်၌ တခုသော အမျိုးအိမ်တွင် သားခုနစ်ယောက် သမီးခုနစ် ယောက် တို့သည် ရှိကုန်သတတ် ထိုအလုံးစုံသော သားသမီးတို့သည် အရွယ်သို့ ရောက်လတ်ကုန်သည်ရှိသော် အိုးအိမ်တို့ကို ထူထောင်ကြ၍ မိမိ၏ သဘောအားဖြင့် ချမ်းသာခြင်းသို့ရောက်ကြလေကုန်၏ ထိုသူတို့၏ဘခင်သည် အခါတပါး၌ စုတေမနေ သေခဲ့လေ၏ ဥပါသိကာမကြီးသည် လင်ယောကျ်ား သေဆုံးသော် သည်း အမွေဥစ္စာနှစ်ကို မခွဲမဝေဘဲနေ၏ ထိုအခါ မိခင်ကို သားသမီး တို့သည် မိခင် ကျွန်တော်တို့၏ ဘခင်သေလွန်ပြီးသည်ရှိသော် သင်မိခင်တို့အား ဥစ္စာနှစ် ဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း ကျွန်တော်တို့သည် မိခင်ကို လုပ်ကျွေးခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကုန်သလောဟု ဆိုကြကုန်၏ မိခင်သည် ထိုသားသမီးတို့၏ စကားကို ကြားရ၍ ဆိတ်ဆိတ်သာ နေသော်လည်း အဖန်တလဲလဲ ထိုသားသမီးတို့ဆိုသော ကြောင့် သားသမီးတို့သည် ငါ့ကိုလုပ်ကျွေးကြကုန်လတ္တံ့ ထို့ကြောင့် ငါ့အား အသီးအခြား ဥစ္စာထားသဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်းဟု အောက်မေ့၍ အလုံး စုံသော ဥစ္စာနှစ်ကို အလယ်၌ခွဲဝေ၍ပေးလေ၏ နှစ်ရက် သုံးရက် လွန်သောအခါ သားကြီး၏အိမ်သို့ သွားလေ၏ ထိုအခါ မိခင်ကို သားကြီး၏မယားသည် ငါတို့၏ ယောက္ခမဖြစ်သော အရှင်မကား အံ့ဘွယ်ရှိပေစွ ငါ့သားအကြီးတည်းဟု နှစ်ခု သော အဘို့အစုတို့ကို ပေးလေဘိသကဲ့သို့ ဤငါတို့ အိမ်သို့သာလျှင် လာခဲ့၏ တကားဟု ပြောဆိုလေ၏ ကြွင်းသော သားခြောက်ယောက်တို့၏ မယားတို့ သည်လည်း ဤအတူသာလျှင် ဆိုကြလေကုန်၏ သမီးအကြီးကို အစပြု၍ ထိုသမီး တို့၏အိမ်သို့ သွားသောအခါ၌လည်း ထိုမိခင်သက်ကြီးအိုမကို ဤသို့ပင် လေကုန်၏။

ထိုဥပါသိကာမကြီးသည် မထေမဲ့မြင် အပြုခံရခြင်းသို့ ရောက်သည် ဖြစ် ဤသားသမီးတို့၏ အထံ၌ နေခြင်းဖြင့် အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း ရဟန်းမိန်

ပြုလုပ်၍ အသက်မွေးအံ့ဟု ကြံပြီးလျှင် ရဟန်းမိန်းမ ကျောင်းသို့သွား၍ ရဟန်း အဖြစ်ကို တောင်းပန်လေ၏ ထိုရဟန်းမိန်းမတို့သည် ထိုဒါယိကာမကြီးကို ရဟန်းပြုပေးကြ လေကုန်၏ ထိုဒါယိကာမကြီးသည် ပဋ္ဌင်းအဖြစ် ရလတ် သည်ရှိသော် ဗဟုပုတ္တိကာ ထေရီမဟူသော အမည်ဖြင့် ထင်ရှားလေ၏ ထိုထေရီမသည် ငါကား အိုမင်းသောကာလ၌ ရဟန်းပြုရသည် ငါသည် မမေ့ မလျော့ဖြစ်သင့်၏ဟု ဘိက္ခုနီမတို့၏ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ကိုပြုလျက် တညဉ့်ပတ်လုံး ရဟန်းတရားကို အားထုတ်အံ့ဟုကြံ၍ ပြာသာဒ်အောက်၌ သည်တိုင်တခုကို လက်ဖြင့်ကိုင်၍ ထိုသည်တိုင်ကို ဆွဲငင်လျက်သာလျှင် ရဟန်းတရားကို အား ထုတ်၏ စင်္ကြံသွားသော်လည်း မှောင်မိုက်သောအရပ်၌ သစ်ပင်၌ရှင်း ညောင် စောင်း၌ရှင်း တစုံတခုသောအရပ်၌ရှင်း ငါ၏ဦးခေါင်းကို ထိခိုက်မိရာ၏ဟု သစ်ပင်ကိုလက်ဖြင့်ကိုင်၍ ထိုသစ်ပင်ကို ဆွဲငင်လျက်သာလျှင် ရဟန်းတရားကို အားထုတ်၏မြတ်စွာဘုရားဟောကြားအပ်သောတရားကိုသာလျှင်လိုက်နာအံ့ဟု တရားကိုဆင်ခြင်၍ တရားကို အဖန်တလဲလဲ အောက်မေ့လျက်သာလျှင် ရဟန်း တရားကိုအားထုတ်၍နေ၏ ဘုရားရှင်သည် ဂန္ဓကုဋီ၌နေတော်မူလျက်သာလျှင် ရောင်ခြည်တော်ကို ပျံ့နှံ့စေတော်မူသဖြင့် မျက်မှောက်၌ ထိုင်နေတော်မူဘိသကဲ့ သို့ ထိုထေရီမနှင့် အတူတကွ ဟောပြောလျက်ဗဟုပုတ္တိကာထေရီမငါဘုရားဟော ကြားအပ်သော တရားတော်ကို မဆင်ခြင်သဖြင့် မမြင်သောသူ၏ အနှစ်တရာ ကာလပတ်လုံး အသက်ရှည်ခြင်းထက် ငါဘုရား ဟောကြားအပ်သော တရား တော်ကို မြင်သောသူ၏ တခဏမျှပင် အသက်ရှည်ခြင်းသည် မြတ်၏ဟု ဟော တော်မူ၍ အနုသန္ဓေစပ်လျက် တရားဟောကြား တော်မူလိုရကား ဤဂါထာကို ဟောတော်မူလေ၏။

ဒေသနာတော်

၁၁၅ ယော စ ဝဿသတံ ဇီဝေ၊ အပဿံ ဓမ္မမုတ္တမံ။
ဧကာဟံ ဇီဝိတံ သေယျော၊ ပဿတော ဓမ္မမုတ္တမံ။

ယော စ၊ အကြင်သူသည်ကား။ ဥတ္တမံဓမ္မံ၊ မြတ်သော လောကုတ္တရာ တရား ကိုးပါးကို။ အပဿံ၊ မမြင်ဘဲ။ ဝဿသတံ၊ အနှစ်တရာကာလပတ်လုံး။ ဇီဝေ၊ အသက်ရှည်ငြားအံ့။ တဿ၊ ထိုလောကုတ္တရာတရားမမြင်သောသူ အနှစ်တရာ

အသက်ရှည်ခြင်းထက်။ ဥတ္တမံဓမ္မံ၊ မြတ်သောလောကုတ္တရာ တရားကို။ ပဿတော၊ မြင်သောသူ၏။ ဧကာဟံ၊ တရက်မျှ။ ဝါ၊ ကာလဏမျှပင်။ ဇီဝိတံ၊ အသက်ရှည်ခြင်းသည်။ သေယျော၊ မြတ်၏။

ဒေသနာတော်၏ အကျိုး

ဂါထာ၏အဆုံး၌ ဗဟုပုတ္တိကာ ထေရီမသည် ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါးတို့နှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်လေ၏။

ဗဟုပုတ္တိကာထေရီမ ဝတ္ထုပြီး၏

ဤတွင်ရွှေ့ကား ရှစ်ခုမြောက်သော သဟဿဝဂ်အဖွင့် ပြီး၏။

ဒုတိယတွဲနိဂုံး

မဟာမိတ္တကုလေ ဇာတော၊ ပန်းမောင်တိ ဒန္တစာရိကော။
မနောရမံ ဓမ္မပဒ၊ ဌကထံ ပါဠိဘာသိတံ။

မြန်မာ့ဘာသာ ဝတ္ထုဘာဝါ၊ ကုမာရကဿပေါ ယတိ။
ပုညံ ထာဝရ လာဘာယ၊ မဥ္စ ဗုဒ္ဓဿသီယတိ။

ဣတိ အရိယောတိ နာမဓေယျေန ထေရေန ဝိရစိတေ မြန်မာ့ဘာသာ ဓမ္မပဒဝတ္ထု ပကရဏေ ပဥ္စသု ဝဂ္ဂေသု ဒွါသဋ္ဌိဝတ္ထူဟိ ပဋိမဏ္ဍိတော ဒုတိယဘာဂေါ သိဝံ ဂတော။

ဓမ္မပဒဝတ္ထုတော်ကြီး–လေးတွဲအနက်

ဒုတိယတွဲ ဤတွင်ပြီး၏။